מהרב ר' יוסף טבול תלמה"ה
והם ששה עשר דרושים

א דע והנה שהמאציל העליון ית' שמו קודם
שברא העולם התחתון שברא בו את
אדם שיצא ממנו המין האנושי עד שבחר מכל
המין האומה הקדושה שקבלו את התורה והמצוה
ובראתו גדולתו ומעלתו היה העולם תהו ובהו
ומשם ראיה שקודם זה לא היה אפי' עולם האצי'
מכח כ"ע שכולם בכללם היה להמציא האדם כ"ע
שמקיים התורה ואח"כ היה הוא ושמו אחד פירוש
הוא עצמותו ית' ושמו העולמות שהם מאיר
וזן לעולם התחתון ע"י התלבשותו בהם יכולים
התחתונים ליהנות ולקבל שפע ממנו וכל ה
העולמות נקראים שמו שכולם מלבושים לו
זה למעלה מזה ויש הפרש גדול בין כל עולם
לעולם שהרי באצילות שם מתלבש עצמותו
עד שאמרו בתיקונים הוא וגרמוי חד בהון וכו' ו
ומשם למטה כולם מקבלים ע"י מסך שבין עולם
לעולם כמו שיתבאר במקומו בס"ד באופן ש
שאמר נקראים העולמות שמתלבש בהם
ובנ"ש מכל כעין מצאת שהמלכות נקראת שמו
שם ן' כנודע כי היא היכל לשם הוי"ה וה' בהיכל
ומלבוש שהיא המלכות בעשיית נשמה לכל ה
העולמות כמו שיתבאר וכל אלו העולמות ומלכו'
הם כלולים בעולם העליון כא"ו וכן הם גב כולם
היו כלולים בכתר והכל היה כלול בא"ס ית' שמו
וכל העולמות היו בתוכו מוכללים כ"ל שלא
ניכר אלא הוא ית' שאמרו אורה מעט עלוי והוא
מקיף הדין אבל עצמות בולו רחמים והיה הכל אחד
אחדות גמורה והיה הכל א"ס וכו' ואח"כ כיון שהיה
הכל א"ס מהיכן יצאו אח"כ אלו העולמות שר
א"כ ע"ש ובאיזה מקום נשתלשלו והתשובה
לזה שאמ' כתיב אומ' יקוו המים אל מקום אחד
ותראה היבשה ופי' שהמלכות היא מלה אחרונה
שבאצי' ובה מתגלים הדינין יותר מעמ"ש שהיא ג
גבורה עליונה ונקר' אלהים עיקר הדין מתגלה
בה לפי שלמעלה עדין הדין ממותק ואין שם
שורש לקליפות אמנם במלכות מתגלה הדין
ולמטה בעולמות יש אחיזה לקליפות ולזה
אמרו רישא דמלכות דינא שבה מתגלה הדין
באותיות אלו מה שאין כן למעלה בשם אלהים
שאין באותיות דין מתוק והשם של מלכות הוא
דין אלא כבר שלא יכר הדין למטה כתוך ק"פ

יורדת האלף משם אהיה מבינה ואומה מנהרת
הדין להתפשט בתוקף רב ונעשה דינא רפיא
ולזה שהיא מחוברת עם בינה נקראת ה"א
אחרונה שבשם והיא אות אחת לבד להורות על
דביקותה ואחדותה עם הזכר וכל זמן שהיא
עמו היא רחמים וכל דיניה ממותקים וכלולים
ברחמים וכשהיא לבדה מסתלק ממנה הרחמים
ומאותה ה' מתפשטים ה' בחי' כל א' כלולה מעשר
ובחי' י' שבכל אחת מאלו הבחינות יוצא אות
אחת מאלהים עד שמה בחי' ונמצא ה' אותיות
אלהים ומתפשט שם זה בכל העולמות עד שמתו
נגנים החיצונים ומתלבש בהם וזהו אלהים אחרים
שבהתלבשות בהם נעשה אחרים אבל אור הקדוש
לא נשתנה לעולם וזהו גוון סומק שאדום עוקר
ונעשה שחור במקומו ית' כנ"ל וכל זמן שמלכות
למעלה ברחמים כמ"ש אין בה שום שנוי כלל
כי אורה מכה לשונים המסתכל בו ומרוב ב
דביקות בעולמות אין בה כח בעונים של החיצון לאחז
וז"ש מה שעשה ר' יהושע בן חנניא לקיסר שאמ' לו
הראוני אלהיכם והוציאו בתקופת תמוז והראה
לו השמש כי המין ראה כי מבחי' המלכו' נהנו
החיצונים ואח"כ יכבון להסתכל יותר ממה שמגיע
למדרגתה והראה לו השמש לאמור לו כי מה
שנהנים החיצונים ממלכות הוא ע"י מקרה בזמן
שאין ישראל הולכים ע"ד הטוב אבל כשישראל
הולכים בדרך טובה והזכר שהוא השמש בתוקפו
ואור שלו בוקע כל הרקיעים ועובר למטה אינם
יכולים להסתכל בה מחמת תוקף אור הזכר
שנכנס בה וכבר ידעת יהושע יה"ו ש"ע ושם
מקומו ית' כנ"ל ולזה כשהיא ברחמים נק' ארץ
שהיא ראויה לזריעה להוציא פירות ועוד נק' ארץ
שהיא רצון כמו שפי' רשב"י ע"ה ובזמן שהיא
כלין נק' יבשה שהיא אלהים שבך אלף יבשה
אלהים בורין ש' ואותיותיו עם הכולל הרי יבשה
וזהו יקוו המים שהם רחמים אל מקום אחרות
למעלה באצילות ותראה ותתגלה היבשה וכמו
ויראו בני ישראל את הקרי ויראו את ויראו
שנתגלה אחר שנסתלקו מעליהם ענני כבוד
כך כאן נתגלה מדת המלכות והיו החיצונים
נהנים ממנה אלא למטה וכלזה גרם הדין
שמעשה התחתונים גורם להתעורר הדין ושרשן

ולפי"ז בעולם
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

כמלכות ונמנע האור העליון מלירד כי הדין
מעכב שלא ירד עד שיאספו כל העדרים
ונגלו את האבן שהוא כח הדין מעל פי הבאר
והשקו הצאן שהיו יבשים שהם העולמות כמ״ש
והנה רחל באה עם הצאן אשר לאביה כי
רועה היא היא חיה שאוכלת ורועה אלף טורים
שהוא עולם הבריאה שהוא בסוד אלף שבו אל
שדי שעולה אלף רוק ותשבה : ובחזור
לענין שאור א״ס יה׳ ממלא את הכל וכשעלה
ברצונו הפשוט להאציל ולברוא עולמות כמו
שנשא צמצם אורו עד שצמצם שכינתו כין כ
כדי האדון ונשאר מקום אחד חלל כשיעור
שיצאו בו אבי״ע והאור שלו מכל ד׳ רוחות
נסתלק ונשאר באותו מקום רושם האור לבד
כמו שאמר בתיקונים השמש לא השמש עצמו
ומי שגרם לו להסתלק הוא כח הדין שהיה שם
וזה מוכרח שיהיה שם וזה מוכרח שיהיה שם
כח הדין שבלתי זה שלמעלה שלמטה מוכרח
שרשו היה למעלה בתכלית הרחמים שאם לא
תאמר שעורש הדין היה (א״ס) יהיה עול א״ו בתוקן
יה׳ שאינו נקרא שלם שהיה שם דין נמצא
שהוא חסר א״ו אלא ודאי יש לשם כח הדין
ונק׳ בזוה׳ בוצינא דקרדינותא מלשון חטוי קרדניתא
ברי אחרנא ר״ת טורי קרדו מלשון קושי ואומרו
הכח היה מעורב בכל מציאותו יה׳ ולא היה
נרגש ולא מתעורר כלל שהכל תכלית הרחמים
וכשעלה ברצונו להאציל העולמות קיבץ כל
שרשי הדין שבו מובלעים בו ש׳ מקום א׳ מיון
שניה אותם משם בו וזהו יש מאין שמתחלה
לא היה שום דבר אלא הוא יה׳ ועתה נגלה
ממנו השורש בו ואין אנו יכולין לידע מהיכן
נגלה בו שורש של הגבורות אלא כך צריך ל
להאמין שאלו הגבורות נקר׳ יש שנגלו מאין
ונקבץ האור ש׳ מקום אחד ובמקום אותם
השרשים נסתלק הרחמים דרך משל נגבר
עפר בתוך ים הגדול אינו נרגש ואינו עושה
עכירות כלל המים ומצא ונגלה העפר
שנגלוס שם כך בכאן תכלית ברחמים (והדין)
נבלע וכשנתקבץ ונאסף כל כח הדין למקום
אחד מתעוררו ומחמתו נסתלק אור א״ס יה׳
ונשאר שם רשימו של אור עם כח הדין שהוא

שאינו נקרא שלם [illegible]

[illegible]

ונקון
שורש לגבורות והרשימו כיון שאינו אלא רושם
לבד יש לו שייכות עם הדין ומתערב עמו וזהו
והראה היבשה שהדין מתגלה עם הרשימו לבד
אבל מתחלה שהיה תוקף האור לא היה מתגלה
וכשנסתלק נתגלה כמ״ש ונעשה חול גבול לים
שלא יתפשט אור א״ס יה׳ משום צד אלא ממקום
אחד העיז נקב קטן כחודו של מחט שמשם
אחר לירד נקודה אחד יו״ד להאציל ולברוא
העולמות שאם היה יורד האור בתוקפו כמו ב
בתחלה לא היה אפשר להאציל ולברוא לכך
ירד קטן כיו״ד ואותה היו״ד ירדה ומצאה הכלי
מעורב כיון שירד בה כח קו המדה בירדה בכל
הרשימו של אור לבדו וכחי׳ הדין עשתה ממנו
כלי הגוף לנשמה והלבישה כל האור בתוך הכלי
ומה שהיה מתפשט בכל החלל קבץ אותו כלו
ש׳ מקום אחד ונשאר חלל פנוי ואחר שהכניסה
הרשימו בתוך הכלי נכנס יו״ד בתוך הרשימו
נמצא הכלי מבחוץ ובתוכו הרשימו ובתוך
הרשימו היו״ד שירדה וזאת היו״ד היא שהולכת
ומתגלת אחר שנתפשט אותו כלי ויורד למקום
הפנוי שאמרנו ומלאה כל המקום וזה הכלי ש
שירדה ממנו נק׳ אור קדמון וגם אדם קדמאה
וכל עוד שהיתה היו״ד גנוזה שם נק׳ אוירא וגם
קודם שנתפשט ונעשה פרצוף נק׳ אוירא ואח״כ
נק׳ אדם קדמאה לכל קדמאין ולהשלמתו: נק׳
אוירא אפי׳ אח״כ כי היו״ד היא בחינת מוחא ובכל
בחינ׳ מוח לעולם מורה על החכמה ומורה
על סתום והעלם גדול לפי שהוא השכלות בכל
מקום שנכנס סותמים ומכסים אותו לרוב ה
העלמו כמו שהבינה א״ס סתומה לפי שמגלת
אור החכמה ומכסה אותו כך שם האור סתום
והוא סותם את היו״ד ומכסה אותה ואינה מתפשט
ומחמת היו״ד נק׳ האור סתום שאחר שמתגלה
היו״ד למטה ומתפשטת כיון שיצאה מן האור
מה שהיה האור סתום מתגלה וזהו יהי אור ו׳
ראשונה היא הרשימו והא היא הכלי השני שנעשה
אחר ירידת היו״ד מן הכלי למקום הפנוי כמ״ש
באופן שכיון שיצאה היו״ד מן הכלי לירד
למטה נשאר אור מן אויר שכשהאיר בירא
רכה שהתפשט הי׳ והסבה מסבי מורה האור
שהיתה סתומה בו נגלה ויראה שהיו״ד נגלה
לו שלא

כמו שיתבאר
[illegible]

לו שלא להתפשט ולהתגלות ומה שירד מזאת
הה' אינה אלא בחי' אחרונה שבה פי' הדברים
שזאת היו"ד היא עשר ואותה הבחינה העשירית
הנלבשת בבחי' עשירית של רשימו ואותה
הבחינה היא הנק' ה' אחרונה של ה' והאור שיורד
ומתפשט מתוכה נק' ה' של מילוי ונמצא שאותה
ה' של מילוי כלולה בבחי' אחרונה של היו"ד
ואותה היו"ד היא שמאצלת הכל לפי שאותה
הה' של מילוי למעלה במקומה נק' ה' לפי מה
שלמעלה אינה נפרדת ירדה בבחינת יו"ד
לפי שכוללת כל העשר זה בתוך זה וגם שהיו"ד
מילואה בצורת ב' פרצופים שלה יצאו חמשה
פרצופים לפי שנאצלו עי' ה' וה' נתפשטה לה'
אורות אלה י"ס וכן נאצלו כל ה' פרצופים ולזה
שירדה שנאצלו כמו כן עד שראה
שאין העולם מתקיים ושתף עמו רחמים שהי'
פ"ק הוי"ה ונמצא שהכל נאצל עי' ה' של מילוי א
וכשהאצילה הכל היה עי' יו"ד שבתוכה נקודה
בהיכלה וזהו בראשית מלכות וחכמה ואותה ה'
שירדה בבחי' יו"ד מתוכה נאצלו הכלים י' יש בה
ב' קוצים כנגד כת"ב וד' ראש לזעיר ונוקביה
ונמצא אעפ"י שירדה בבחינת יו"ד לא האצילה
אלא ה' פרצופים להורות שהיא ה' של מילוי ב
וכשנבדק הדבר נמצא שהיו"ד שבקעה הכלי
וירדה לעשות כלי שני כשחזרה לעלות והניחה
הרשימו וכח הגבורות הוא ה' של מילוי כיצד
האור מתגלה כשנסתלק למעלה והניח הרשימו
עם כח הגבורות יקרא אותו הכלי ה' וכשירד
מאת"ם יו"ד אחת הכלי הא' ונכנסה בתוכו
אותה היו"ד עדין יש בה כח רשימו אחר שאותה
היו"ד היא מהאור שנסתלק אלא שחזר לירד
מעט וכשנתפשט היו"ד בכל הכלי הראשון בחי'
עשירית נבקע הכלי וירדה ומלאה המקום
וחזרה לעלות והניחה רשימו וכח הדין זהו
והרשימו הוא מילוי לבחי' רשימו שבכלי א'
ראשון פי' לבחי' עשירית ולבחי' עשירית שבכל
א' שמאותם בחי' עשיריות ירדה היו"ד והניחה
זה הכלי ב' וכשעבור זה נק' מילוי לפי שאותה
היו"ד היא עצמה הניחה הרשימו הא' ונסתלקה
וחזרה ובקעה הכלי ונתפשטה וחזרה לעלות
והניחה רשימו שם ולפי שב' ראשונות ברו'.

היא מבחינת [illegible]

[illegible]

בעולם והה' של מילוי עצמה יש לה חיצוניות
ואותן החיצוניות נק' קו תהו דאסחר עלמא
שהכל בתוכו והוא חופה על הכל והוא מציאות
כל הקליפה וגם היתה מתוקה כקליפת הקנה
או הפרי ונאכל בעודו לח וכשנתפשט
למטה מתרחקת מן האור ונתעבה הקליפה
ונתקשה ונמצא כשירדה זאת הה' של מילוי י'
ירדה בבחינת יו"ד שכוללה: ועוד שירד
בה בחינה אחרונה של ה' א"כ היא בחינת י'
ובחינת ה' וכשירדה למקום הפנוי מילאה אותו
ויורד עמה קו המדה ואח"כ חזרה לעלות לכלי
שירדה ממנו ונשאר נ"כ כח הדין שורש חמש
גבורות מעורב עם הרשימו שהניחה זאת
היו"ד כשעלתה לכלי ואח"כ חזר לירד ממנה
מעט שיעור מה שיוכלו העולמות לסבול
ממנו ונכנס בתוך הרשימו ובירר בכח קו
המדה כל הרשימו ועשה משורש הגבורות
כלי והכניס הרשימו בתוך הכלי והיו"ד בתוך
הרשימו וזש"ה בב' בראשית מעט ולא מעט פי'
שהיו"ד ירדה ומלאת עד למטה ולא מעט שחזרה
למעלה לכלי שכך מציאות האור יורד בתוקף
ומניח הרשימו ועצמותו חוזר לעלות וזהו
והחיות רצוא ושוב אל הקרי והחיות אלו
והחיות שיורד וחוזר לעלות באופן שהיו"ד
ירדה ומילאה כל החלל ואחר שחזרה לעלות
הניחה רשימו במקומה וכח הגבורות מעורב
עם הרשימו וכשרצה המאציל העליון להוציא
עולמות חזרה היו"ד לירד מן הכלי הגדול אבל
לא ירדה גדולה כמו שהיתה מקודם דא"כ אא
להוציא שם עולם מתוקף האור הגדול לזה לא
ירדה אלא קטנה שיעור שיוכלו לסבול והורה
עמה קו המדה שמודד מדה בכל העולמות
בכלל ובפרט והוא מציאות יו"ד סגולתה כאור
וכח הדין הוא קו המדה מתחיל לצאת ולהתפשט
זה בתוך זה ומתקן ומכין אותן ומכה בו ב
כמו שמכין כפטיש על הכסף והזהב ומותח
אותם פלך נ"כ מכה בכלי ומתפשט ומתרחב
ונעשה הכנה לקבל האור שמשפיעין בו ו
ואחר שמכה בו ומרחב אז מתפשט היו"ד
שכולל כח האור ומשקה לכל האילן שלעולם
כח הכוונה הוא שיורד ומכה בכל מדה

אבל עיקר הכוונה נאמר למעלה ואין מתפשט
ממנו וכן מן האור אלא מה שצריך להאיר
מקום ולזה אין קו המדה שוה בכל העולמות כי
בתחלת האצילות הוא גדול ובסוף מעט וכן
מעולם לעולם ובאמצעות העולמות שהם
כנגד שהוא מציאות אחת שהיא קומתא שהם
ב' ווין שעולים מ' (שמתפשטין) מן הדעת של
מלכות שהם ב' ווין כמו מן היסוד שכולל
ב' ווין שכולל ב' ווין שעולין מ' שמתפשטים
מן הדעת א' כדעת וא' כת"ת וא' כיסוד וזהו
וכדעת חדרים ימלאו דת"ת וא' להורות שמדע
מתפשט כל החיות והוא מתלא אדרין א
ואכסדרין ושלשתן תלויין של דעת כו'
של ת"ת כמ"ש על יסוד כמה עולין מה לרמוז
שיצאו ונתפשטו מן המוח העליון שהוא
דעת וגם רומזים לאה זה והוא עם כללותם
שמציאותם כאין מזל עליון של י"ג מדות
של רחמים והוא המזל הכולל כולם שהוא
הי"ג שיורד עד הטבור שבו מעלה שהוא שליש
הת"ת ומשם יסוד שהוא יורד עד הטבור ושם
הוא ראש ז"א שמלכות לאחריו עד ת"ת ושם
נותן הב' מזלות בתוך ראשו ונכנס ויורד
ליסוד ז"א וכל זה כפי הכוונה ודע שקו זה
ויורד מה' אחרונה של שם בן ונעשית למטה
שם בן כולו וכשתחלק אותו לווין ד"ל ב' היהין
הם ו' ווין וב' של מילוי הרי ד' ההין והם י"ב וכ"ו
עם ו' של מילוי יו"ד הרי ע"ן ווין חשבונם ב' ויוד
הרי ק"ב כמה זה מתבאר מציאות האם לה
ועושה אותה דקדק בה לברר הנקודה אבל
כשאנו מחלקין נ"ב הה' לשש ווין יצא הכל
ק"ב וד' אותיות ה' עצמו הרי ק"ו שיוצא מן ה'
המלה שהיא כמו נת"ה' עצמה שמשנה מתפשט
הקו שהי' שמה לעולם כוללת האור וסובבתו
בקוטב ומעלה מתפשט הקו כמו שאמר בו
ובשמחה וכונת זה הכוונה באות זריך
מתנו שך נקודין בראיות בב' מקורי ז"ל בו
מחשבה כמו כוונה דקדקנותם ומליקנו
מחשבה נקודין נקודין זריק לשך נקבה
נ"ב שמורה על זה דכוונה שמחבה ביוד
של הו' שאנן מחשבה לעולם אפילו קודם התיקון
ולזה לא זכר אלא שך לבד שלא היו קודם

ז' אחר

התיקון רק ש"ך לבד שלא יצאה יוד השורש
עליהם אמנם בתיקון בפ' הקריע מנה שבה
שהרבה בתיקון שיצאה יוד השרש ולו השך
הם הז' כלים שנשברו שבך עולה ז' פעמים
אדם שיצאו מהנדון כמו שיתבאר בע"ה שעולין
שט"ן שיצאו מהושע מקום הדין עם ה' של
מילוי של השורש הרי"ה שך ואחת הבאושה
היא שהיוד של שם בן מכה בה ומוציאה ה'
נקודין והו' מכה בה' אחרונה של שם בן ומוצי'
ק"ך הרי הכל שך נקודין יוצאין מכוונות
דקדקנותם שהוא שם בן שנעשה ק"ב כמו
שפי' : ונחזור לענייננו שזאת היוד
הקטנה שאמר ליורד היתה קטנה ובררה כל
האור של רשימו מן הגבורות ומן הגבורות
נעשה כלי ונדבק האור של רשימו בתוך
הכלי והי' בתוך הרשימו וזהו י"ה י' ראשונה
ברשימו ה' הכלי י' אחרונה קטנה לרמוז
לזאת היוד שירדה קטנה להאציל העולמו'
ולזה אמ' ב' בראשית י"ה בזאת דאן וכמו שפי'
שהמשיכו מהם זאת היוד ונעשית י"ה.
וגם נתגלה האור המקום כדפי' לעיל וכשאר
לבור מצאה כל הכלי מלא רשימו ושורש
הגבורה וכשקבלתו קבלתו רחוק מעט מהכלי
הראשון בה שישאר חלל בין כלי לכלי אבל
הכלי הא' הוא למעלה קרוב למאצילו ולזה
הוא זך ביותר עד שאינו נק' כלי מרוב אור
אלא שמאיר בו ולפי שהכלי זה כי ממנו נ
נאצלו כל העולמות אבי"ע לזה צריך שיהיה
מרוחק שבך יש חלל בין עולם לעולם והאור
של חיות יורד מן הכלי העליון ומתפשט בכל
אותו החלל לעובר ונכנס בכלי הב' ובעוד
שהכלי השני עדין במקומו קנה האור מקומו
ואותו המקום ואותו החלל נתחזק בו האור
וזה הכלי הב' חשוך מאד מהכלי הא' מצד זה
הריחוק ומצד האור שהעליון אורו גדול והב'
קטן ומצד שהכלי הא' נעשה מאור שנסתלק
פעם א' והב' נסתלק ב"פ הסתלקות הראשון
ועוד נעשה בו הסתלקות אחר שירדה היוד
ומילאה כל המקום הפנוי ועתה בזה הכלי
כלולים העשר אלא שלא נתבררו ולא נודעו
עדין שכל הכלי שנקרא אדון לפי סוד הדין ולפי'
למטה

למטה בעולם הקדמון הנקף שהוא מזל״ה ה״ן
החומר הוא מצד הדין ואין לו מציאות אלא
בענייני החומר כמאמר כל ומשרה ומפיקך כ
בשירות האדם אינו כלה וכלה את החומר
לבד ולא הנשמה ח״ו ואח״כ למעלה מה שנקרא
כלי הוא האור שירד דין ועב והפנימי הוא
נשמה ומקיף הוא כמו הצלם שמקיף לאדם
כמו שאמ׳ אך בצלם יתהלך איש שכל מדה יש
לה מקיף ופנימי וחצון ואח״כ זה הכלי מתחלה
היה מעורב בו מקיף ופנימי וחצון ולא היה
ניכר בזה איזהו מקיף ופנימי וחצון ואחר
שבררה פנימי לבדו וחצון לבדו וכן המקיף
עדין כל העשר כלולים ולא נודע איזה מהם
כתר חכמה אלא כל החצון של העשר היה
מעורב וכן על הפנימי של העשר וכן ה
המקיף של כל העשר אח״כ לקח המאציל ה
העליון את הכלים ובירר מתוך המעורב מן
החצון ועשה ממנו חצון של כתר וכן מן ה
הפנימי לקח המעורב ועשה פנימי לכתר
וכן מן המקיף ונמצא שנאצל הכתר פנימי
בתוך הכלי והמקיף מבחוץ להחיותו ולקח
אחר הכנסה פי׳ כל החצון ופנימי והמקיף
שנאצלו והכנים אותם בתוך הכתר ואח״כ
ירד הכתר והכלי שעולה בתיבה למקום האצי׳
וכשירד זה הכלי אותו המקום שהיה בו נתפשט
בו האור העליון מן התחלה שהיה בו ובין הכלי
הגדול ועכ״ז אין זה המקום שוה למטה
שלמעלה ממנו שהעליון הוא קרוב למאצי׳
ועוד שקדם האור בזמן קודם שירד הכתר
עם הכלי למקום האצילות ולא נתרחק כ״כ ו
ולמקום שהיה בו אלא מעט ונמצא שלמעלה
מן הכתר ב׳ מקומות זה למעלה מזה וזה
גדול מזה הא׳ גדול בשיעור כל הכלי שכולל
כל עולמות אבי״ע פי׳ כל הכלים של עולמו׳
אבי״ע כלולים בכלי זה וכולם אינם אלא
בשיעור האצילות אחר שנגדל ונתקן שאחר
שנתברר האצילות לבדו וכל עולם לבדו
הוצרך לירד מלמעלה בסוד פרצופים להנ׳
הכל ואפי׳ הכלים היו הולכים ונגדלים קודם
התיקון שהטיפה הזרעית יש בה כח המתגדל
והמתברר כמ״ש אחרי ורבעי זכרית כך למעל׳

כאורה הנקודה ואותו הכח שהיה בה היו מ
מתגדלים הכלים ואלו התלוים הם חיות למה
שלמטה שכך עולה ה״ל ח״יים שבו כל החיות
מתפשט הא׳ שיורד דק וגדול לאצילות והב׳
שורש לבריאה והג׳ שהיה קטן הוא יציאה אבל
שורש עשיה הוא מכוסה בכלי של כתר במקום
שהחזי של הכתר עד הת״ת שלו אותו השיעור
שעולה אח״כ תיקון לכתר של רישא דלא
אתידע והם נקראים א׳ אור קדמון ב׳ אור
מצוחצח ג׳ אור צח ואלו הג׳ מתגלים
בתוך הכתר בתיקו׳ שהם דומים לג׳ מוחין
כמ״ש לקמן בע״ה : ודע שבתחלת יציאת
הכתר ירדה בחי׳ הא׳ מן המלכות עם מלכיות׳
מלכות החצונית שורש כל הקליפות למעלה
ירדה עם בחי׳ מלכות הדבוקה בה מבחוץ
קודם שירד הכתר ירדה הא׳ למקום הכתר
אחר הצמצום וקנתה שם מקום ועמדה כאותו
מקום וכשירד הכלי של הכתר לקח אותו ה
למקום החכמה וכל מקום שהיתה עומדת
בו היתה מנחת רושם שלה עם מלכות
הקדש שאותו הרושם הוא המתברר מן המלכו׳
החצונית כמו היין של חבית העליון טוב
וזך וכל מה שירד הוא עכירות והולך ו
ומתברר ומסתנן אותו ומה שאינו יכול
להסתנן עושים ממנו מים שרופים ואח״כ
כנעשה השאר פסולת שאין בו תועלת כך
למעלה הולך קו המדה ומתברר האור מן
החשך עד שלא ישאר בחשך שום אור וגם
עתה מתחלה מתברר מעט מעט ובתיקון
ואח״כ באצילותו ובהתלבשותו כמו שיתב׳
ואעפ״י שירדה המלכות במקום הכתר
מקודם אין לקליפות שורש ונפשם אבל
הדינין יש להם שורש מחוץ לשערות שהתגלו
בהם האור באור חוזר וכשירדה הבינה שם
מקום התעוררות הדינין וירדה לסוף הבינה
ושם נתגלתה ואינה בתוך הבינה מבפנים
אלא מבחוץ וכשירד חסד ירד עמו חלק אחד
וכן גבורה וזהו לפתח חטאת שהוא עומד
בפתח של הבינה וכשהיא יולדת הבן הראשון
שהוא כלי של חסד וזהו שנים לכלים שנשברו
וז״ש הקליפה קדמה לפרי והוא סוד הכנענים

שקדמון כו׳ וזהו קו תהו דמסחר עלמא ולעתי׳
לבא עתיד הקב״ה לברר כל הניצוצות ובר׳
הקליפה כלה וכלה ויתקיים דברי הנביא
בלע המות לנצח עכ״ל :

ב׳ **אחר** שביארנו מציאות יציאות הב׳ כלים הא׳ הוא כלי שאינו נכנס בערך האצילות ונק׳ מאציל לגבי אצילות ולגבי מה שלמעלה ממנו הוא שנק׳ כלי ואצילות אבל הוא עדין נק׳ מאציל עתה נבא לבאר אור קדמון אור מצוחצח ואור צח שזכרנו ולפי שזה התיקון עכ״מ הוא״ל וזכרנו מציאותם קודם התיקון צריכי׳ אנו לבאר אותו בחזקת היד בעה״ :

דע שהראש הב׳ שהוא כתר עליון האור שלו הוא נעלם תכלית העלם ואינו מתתקן אלא בחכמה שכן שכתר שלו הוא נעלם אבל חכמה שלו מתפשט אורה בתוך חכמה סתימאה ושם אותה החכמה הם אלו האורות שאמרנו וכאור החכמה סתימאה נעשה במוחין של זעיר שהם אור מופלא ואור מכוסה ואור מופלא שמתגלה נעשים מוחי׳ לאו״א ואח״כ מתפשטים נעשו מוחין לזעיר ונוקביה והנה נ״פ אור הם נעלים כתר שכתר כולל אותם ואלו האורות מתפשטין ממנו ושם למעלה בתוך חכמה סתימאה אעפ״י שאין שמות הם כבר והם ג׳ שמות ע״ב ס״ג מ״ה כי כן הוא שורש הגבורות ושם אין גילוי כ בבחינות חכמה סתימאה אפי׳ מה שמתפשט מחכמה סתימאה בתוך הגלגלת לא יש אותיו׳ אלא תלויה בשלמות כלפי׳ רשב״י ע״ה מכ״ש מה שמתפשט מחכמה של כתר דהוא כי שם הנינה שהוא נעלם תכלית העלם אלא הכל כבה ואלו השמות כל א׳ מוציא מן המילוי של מה שראוי לו כיצד ע״ב מן היוד דאהיה יוציא מתוכה השלוש הויה פי׳ היוד הראשוני פשוטה יוציא מתוכה הוה הרי הויה והויוד של מילוי אחר זה השם שעליהם ויצאה ה׳ ה׳ של ה׳ וכן יוד של מילוי ה׳ נעלם מתוכה הויה וכן של וו וכן היוד אחרונה נמצא

שזה השם מוציא ד׳ הויות ושאר אותיות של ע״ב הכל עולה קו״ל וכן שם ס״ג מוציא מה׳ יודין ג׳ הויות ומאלף של המילוי של וו יוציא ב׳ שמות שם אהיה ואדני אהיה כתר של או״א וזעיר ואדני כתר של נוקבא שאלף של אדני היא אלף של אהיה שהוא רת להיות כתר למלכו׳ ולמטה הדין שלה ונעשה אדנ״י לפי שא׳ הוא שורש הדין סוד ל״ב אלהים שמתגלים בבינה באלף של אהיה בצורת אלף יוד למעלה וי״ו למטה הרי ל״ב כל א׳ כלולה מי׳ הרי ש״ך ונמצא שיוצא משם זה ג׳ הויות ואדני ואהיה הכל עולה ג״פ ב״ן והשם הג׳ שהוא מ״ה יש בו ג׳ אלפין כל אחת יש בה אהיה ואדני הרי ו׳ שמות ג׳ אהיה וג׳ אדני ועם השם הכל עולה שי״ו בחבור הכל כ״ל הג׳ שמות ע״ב ס״ג מ״ה עם מה שיצא מהם יעלה הכל תרמ״ס עם ג׳ שמות הנ׳ הרי תרנ״ח שהם ו׳ פעמים אדני כמ״ש ג׳ במקומו ורומז לכתר שכולל ג׳ שמות אלו שכך עולה כתר ול׳ רמז לאותיות ג׳ שמות כל אחד עשר והכולל עוד אל הוא חסר של רושם דלא אתידע שמתגלה בכתר כמ״ש במקומו בע״ה · וזהו אור קדמון אור מצוחצח אור צח ג׳ פ׳ אור רת כתר ומלת קדמון עולה ר׳ ו ומצוחצח וצח עולה שם הכל עולה תק״ם ועם ו׳ שמות אור קדמון אור מצוחצח אור צח הרי תקו״ם וזהו אחד תקו״ם תרמ״ס ציון שציון הוא יסוד וכשהמילואים מתפשטים למטה מתגלים כל ד׳ שמות אפי׳ שם ב״ן שהוא שורש הגבורות ונמצא שד׳ הם למעלה ומתפשטים ביסוד ומה שמתפשט בו הוא הק׳ ושיסוד כולל נצח והוד שנקר׳ צבאות שעולה תק׳ לפי שמילוי שד״י עולה תק׳ כי היסוד מתגלה מן האור שיורד מצבאות שהם נצח והוד ואלו הם שם שד״י שהוא יסוד וכך עולים אלו השמו׳ תק׳ ומ׳ שרומזת לד׳ הויות של מוחי׳ כמו ש׳ שאפי׳ כלי שרומזת לג׳ שמות למעלה שלא נתגלה שורש הגבורה הם ל׳ עבד כבאן ש שמתגלה הם ד׳ שהם מ׳ כל א׳ י׳ אותיות ובשעולה בשכלין מעשן למעלה נמצא שגם ע״ב יש בו ד׳ יודין כל א׳ כלולה מעשר ו׳ מ׳ הם כולם ק׳ ומה שנשאר מן השם עם האותיות

ומתפשטים

המוחין שהם י' וד' הא' וו' עולה ל"ה וק"ב ומה"ה
הרי הכל הקוס כמ"ש ולפי שחכמה כוללת הכל
לזה יודין של הכלולים כל א' מאמא ואם
נאמר ג' יודין שהם ק"ב עולים ג' מאות ואלף
א' שבתוך ואו של ק"ב ועם ג' אלפין שבראו
בשם מ"ה במקום ג' יודין כל א' י' ג' של מ"ה
וא' של ואו של ק"ב שהוא שורש המאיר בתוך
הכונה הרי מ' והם מ"ב וכ"ח כנגד הש"ם
וזהו והארץ לא הש"ם בקדושה מ"ב ה"ה מ"ב
שיבה הקוס כרפ' במקומו כמ"ש שבכר וכאן
לא השטן : ונחזור לענייננו של מוחים
שרואים מחכמות של חריך עצמו נקר' אור
קדמון אור מצוחצח אור צח שכולם כלולים
בכתר עליון והמוחי' של זעיר שהם פשטין
מחכמה מקומה נקראים אמון מופלא אמון
מכוסה וכו' ואלו נשארו בנזמים ג' מוחי' של
זעיר וכן של נוקבא שנקר' אמון בכתר ולזה
לא בא זעיר אלא בסוד נקודות כאשר יתבאר
בע"ה וזה שנק' קדמון לפי שאור שבא בחכמה
נקר' קדמון שאור העצמות הוא קדמון ולא
יפול בו חדוש שהוא המאציל עצמו והשם
ולמטה מה שיוצא הוא מחודש ונק' אצילות
שכל מה שמתפשט מאור ויוצא מאור
העצמות נקר' מחודש באופן שהאור בעצמו
של עצמות בלא כלי נקר' קדמון הוא ראשון ו
והוא אחרון ואין מבלעדיו וכמו שפי' רשב"י
ע"ה בשם ק"ב כנ' שמות יודין שכן שהיוד
מורה על העצמות שהוא מוחא קדמאה לכל
קדמאין וכן הקדמה נק' קדמה בהשאלה שיוצא
מחכמה שנק' קדמון ובכתר בלי נק' קדמון
לכל קדמאין שלמטה ממנו אבל עצמות
האור אינו קדמון לכל קדמאין אלא קדמון
סתם שאין לו שייכות ויחס עם קדמאין כלל
אלא קדמון מעצמו בלא אחר חו מה שאין כן
בכלי שהוא כלי א' לכל הראשונים ואין רשות
לאדם לחקור בזה המקום יותר מדאי אלא
מקבל ונעלה והכונה נק' מצוחצח לפי שבה
מתגלה כלי והיא עצמה בחי' כלי כי אור
פנימי דהוא מוחא אתקרי חכמה ואקרי שהוא
הכלי נק' ה' זה בחי' יוד וזה בחי' ה' ולפי ש
שדיונן מתעברין מינה שהיא בחי' כלי נקראת
מצוחצח צח צח פי' שבלי בר מלובן ומזוכך
הדין כמ"ש והשכינה בצחצחות נמשך שהיא
בינה שנק' עולם הבא שמשם יורד האור
המצחצח ומלבן הנשמות והוא מלשון צח
ואדום שיש שם שורש דין בתכלית השלם
ולזה בכל צח צח להורות על לבון וזכוך ש
שורש הדין שם שכולן רחמים אבל הדינין
אלא צח א' לבד מצד הרחמים שבו אבל לא
נתגלה שם דין אלא מה שלא נזכר אלא צח
א' נרצה שאין מצוחצח כמו הבינה וכמו
שכתבנו נבין החללים שאח' שנשארו למעלה
מהאצילות הא' כיון שלא היה שם שום כלי מ
מעולם ולא היה שם אלא רשימו לבד ואח"כ
קבץ אורו ועשה הכלי הב' עם האור בתוכו ל
למטה מהכלי הא' ודאי אורו החלל האור
שבתוכו גדול וראוי ליקרא קדמון אבל החלל
הב' שהיה בו הכלי הב' הוא מקום הכלי ו
וכשירד הכלי למטה נעשה הכתר והכלי ב
בתוכו ודאי שנשאר שם רושם הכלי שכבר
נודע שאורות העליונים בכל מקום שעוברים
מניחים רושם ואח"כ רושם הכלי הב' נשאר
במקום שהיה שם שהוא החלל הב' ולפי שאין
שורש דין ומתפשט שם נ"ב אור העצמות נק'
מצוחצח עד מה שכתבנו וחלל ב' נק' אור צח
לפי שהחלק הל' שמכוסה כבגד כמו שביאר'
לעיל הוא מקום שיש שם דין מה שהוא בחינת
כלי אלא שאין מתגלה שם עדין כין קודם
התיקון כין לאחר התיקון שבאורו מקום הכלי
גבוה דוק והשכח : נמצינו למדין שאפי' קודם
התיקון היה שורש כל העולמות למעלה ואפי'
אחר התיקון אותו השורש לא הוסר שאעפ"י ש
שאנו אומרים כמה עולמות והאריכן כל זה
הוא למטה בסוד הכלים ואפי' הכלי לא היתה
שבירה כי אם בשבעה לבד אבל ג' נקודות
ראשונות לא נשברו רק שמתחלה לא היו
בהם בחי' פרצוף ועתה נתגלה בהם הנשמה
בסוד פרצוף בתיקון וזהו ג"ר למעלה בצחצחות
בתחלה לא היה בהם בחי' פרצוף והיה האור
בהם בלא צורה גולם לבד וכשבא התיקון נ
נתגלה בהם אור בחי' פרצוף עד שמתוך היו
מאירים לכל אבי"ע כל א' כפי מה שהוא

וגם לא שייך תיקון כלל שאינו אלא שורש
נשמה לבד או בחי' בסוד פרצוף או בסוד
גולם בלא צורה · אמנם צריך שתדע שהאו'
שנתגלה שם בתיקו' הוא גם להתפשט בחינת
הכלי למטה וכמו שהנשמה מתפשטת בכלי
ונראה לכלי להתפשט לבחי' פרצוף גב' האור
שנתגלה באורך החללים תקון אותו האור העליו'
להיות בסוד פרצוף ואותו היה אחור בסוד
נפש לכלי ובסוד פרצוף שגם הנפש נחקקה
בבחי' פרצוף והב' בסוד נשמה וכמו שלמטה
האור הא' שבא בתוך הכלי הוא מלובש שבו מ
מתלבש האור האחרון כנשמה שמתלבשת
בתוך הנפש כך האור הא' של אורך המקומות
שהוא רושם מתלבש בו האור האחרון כנשמ'
בתוך הנפש וההתלבשות גורם לו להיות בסוד
פרצוף ובשאנו אומרים שמלכות עולה עד
א"ס בבחי' זאת עולה שכבר אמרנו שהניחה
רושם שלה למעלה בן בבחי' האור הא' כין כ
באחרון ונמצא שכל האצילות קודם התפשטו'
היה כלול למעלה עד"ז כי כשנתגלגל בעגול
נמצא שנקודת הכתר בה נעלם כל האצילות
בה להוציא אותו למטה מתחנה שלא נתברר
מציאות הכלים עד הבינה וכשנעלה יותר
בשכלינו נמצא שחלל הא' הוא שורש לגלגלת
רישין והב' שורש לאו' ומוחא וג' למציאות רישי'
והכתר למלכות וכשנעלה עוד למעלה נמצא
דחלל הא' הוא שורש כל האצילו' ונעלם בו עד
יסוד והב' מלכות והג' שבו מתחיל האצילות
להתגלות להוציא הכתר ונמצא שמלכות
למעלה מהכתר וכשנעלה עוד למעלה
נמצא כל האצי' נעלם באויר קדמון עד
היסוד ומלכות בחלל הא' והב' בריאה ואויר
קדמון כערך כתר והחלל הוא ערך נקודת
חכמה והב' נקודת בינה שהיא בריאה והג'
ערך קשר שהוא יצירה ומלכות שהיא עשייה
ואם תסתכל בדברים תמצא שאין קץ לפירושים
ולבירורים אלא אנו מפרשים קצת מהם כדי
לפתוח הדלת למי שראוי להכנס שיכנס ואל
יאמר שהדלת סגורה בדלתים ובריח כי ה
הדלת פתוחה אין צריך אלא קדושה וטהרה
וילך למהלך ולגלה שערן ומלבוש כנביס

נקיים כי לעמוד לפני המלכות העליונה כי
מלכותא דלעילא וזהו בכל עת יהיו בגדיך
לבנים ושמן על ראשך אל יחסר וזהו
בכל עת רמז לפרקים הרבה שאתה צריך
הכנה לעלות למלכות עליונה שאותה הכנס
לכל חדרי העשייה ואם נכנסת אל השמרה
בתלקך בזה והאחר כיון שעלית לכאן יספיק
לי ולא תעלה עוד אלא עשה הכנה אחרת לעלו'
ליצירה וכן לבריאה וכן לאצילות ולעולם
השתוקק ועשה הכנה אחרת לעלות יותר למעל'
כי אורח חיים למעלה למשכיל ואם עיני בשר
לך תראה שכל העולמות גם מלכות וכן כל
האצילות משתוקקים ומכינים עצמם לעלות
יותר למעלה עד שכולם תלוים במעשה התחתוני'
עד שכל העולמות עולות בתפילותינו לאצילות
וכוללת אורך המלכות והיא עולה עד א"ס וכו':
אשרי אדם שומע לי לשקוד על דלתי החכמה
ולעסוק בה יומם ולילה ובזה ימצא חיים ושלום
שאותו יתלבש במלכות הנראה בהכירו למי עומד
ומה מתקן במעשיו ומה פעולת מעשיו מלכו'
הק' כי הכל תלוי וחוזר למעלה בסוד
במשכל ובמעשה ועיין בשיר השירים דברי
רשב"י ע"ה עד שאמר' יש לו מעשים טובים
אם לא ילמוד בחכמה הזאת כי הם רזי תורה
וכן בכמה מקומות ע"כ:

כבר אמרנו שהכלי הב' הוא מלאו' ג
כל האצילות וכן בריאה יצירה
עשיה והוא כלול מעשר: ודע שתחלה
ביציאת הנקודה הא' במקום האצילות
מלאה כל מקום האצילות שאחר שנעשה וכיה
כלי לכתר ופנימי ומקיף לקח שאר העיסה
וכלל אותה בתוך הכתר והמקיף של כתר
מקיף הכלי ולפי שהכל כלול בתוכו ונמצא
שמלא כל האצי' וכשהאציל י"ה דלה להוצי'
חכמה מן הכתר נתן כל שאר העיסה בתוך
הכלי של חכמה וכל הפנימי בפנימי שלה וכן
המקיף ויצתה מן הכתר שמלכם הכתר עצמו
ויצתה חכמה עם השאר כמו האשה שהיא
מעוברת כל זמן שהולד בתוכה לוקחת מקו'
גדול וכשיצא הולד במקום שהיה בטנה יוצא
הולד

הולך אלא שנוי עצמו היה במעיה ועתה יצא לחוץ
כך כאן במקום שנתמעט מן הנקודה יצאו שאר
הנקודות לפי שמתחלה היו כלם בתוכה ועתה
כשיצא עצמו שיצא ממנו מה שהיה בו ובאותו
מקום נכן חכמה הוציאה הבינה וכל שאר הענינ'
בתוכה ונתפשט היו זו למטה מזו עד שהכת'
ישנן כל דבר נכון ומפרשי ומקיף שלו מקיף לכל
האצילות לפי שכולם היו בתוכו ובזמן שהיו
בתוכו מוכרח שהיה לו מקיף כפי אורך השיעו'
אורך המקיף כשאר כמו' אחר שיצאו שהוא
מקיף אורך כמו שהיה מקיף אורך כשהיו
בתוכו והבן הדברים שהגדיל על המקיף
מתחלה לא היה אלא מצד שהכל היו בתוך
הכתר שאז המקיף צריך שיהיה גדול להכות
לכל גם עתה כשיצאו כלם אורך המקיף צריכ'
לו וכן של חכמה מקיף לכל השאר וכן של
בינה וכן על כולם : ודע שיציאת הכלים
מן הבינה לא היה כמו יציאת
בינה מן החכמה שיצא בתוכה כל השאר
אלא כשיצאו מן הבינה יצאו כל א' לבדו
כיצד יצא הדעת מן הבינה למטה ממנה
והוא נק' בלע המלך הא' שמלך בסוד הדין
וכבר ידעת שסוד אלה המלכים אשר מלכו
באדום הם אלו השבעה כלים שנשברו וזהו
באדום כאמר רבינן מתקטרין כרכו' באתר
רבה ולפי שיצאו כלם מנה' מלכות העליונה
כמש"כ כנה' נקראים מלכים על שמה באותן
שיצא בלע שהוא סוד הדעת מן הבינה ומלך
כי בא האור שצריך להיות בכל השבעה ונכנס
בו והמלא לא בא לו אלא מה שצריך לו
להלכו לא היה נשבר אבל כיון שבא לו אור
חיות שצריך לכלם כשהתחיל ליכנס בו מלך
מלשון והלבש ובא' כשנכנס בו האור של
כלם לא היה יכול לסבול ירד הכלי לעולם
הבריאה פי' במקום שעתיד להיות בריאה
וכשירד ירד לדעת של בריאה והפשיות
ירד למלכות של אצי' והחלק של אור שבו
מחדש נשבר אותו עלה למעלה לכתר ולא
עלה אלא חלק הדעת לבד והשאר ירד יותר
כה. לשבר שאר הכלי ומה הדמה שאחר
שהדעת נשבר ולא היה בו כח לסבול ומה

כתפשט יותר מכ"ש חסד וגבורה שלא יוכלו
לסבול שהאור ירד אלא שהאור אינו מניח
לירד לפי שמחו' כהתחק יוכלו לסבול ועם כל
זה לא יוכלו לסבול ומ"מ והחיות דלוא ושוב ש
שהאור בא מלמעלה בתוקף ומשבר הכלי'
וחוזר לעלות והבן פי' וישוב העפר אל הארץ
כשהיה פי' העפר היא מלכות וכבר פי' שכל
אלו הנקודות יצאו ממלכות העליונה ועתה
שנשברו וירדו למטה אל מקום שתהיה הארץ
שהיא מלכות וכמו שהיא מתחלה ממקום
מלכות כך עתה והרוח שהוא החיות בו ישוב
אל האלהים אשר נתנה : ודע שזה האור
שירד עתה נחלק לג' חלקים נפש רוח נשמה
חיה יחידה נפש מלכות רוח ו' קצוות נשמה
בינה חיה חכמה והחכמה תתלבש בעליה יחידה
כתר לפי שאין לו כתר זוג וכשבא האור מן א"ס
ית' נכנס לכתר כלי מסך כלי אמצעי ואחר
שלקח חלקו משם הלך לחכמה וכן מחכמה
לבינה ומבינה לו' קצוות ומו' קצוות למלכות ונמצא
שהם ה' מקבלות הא"ס האור שיצא מן הבינה כולו
מתחלה א' ומ"מ נפלים כשרוב שאין כמתנים שהיו
יולדות ו' בכרס א' שלא יצא האור שלו ו' קצוות כל א'
לבדו אלא כלו בבת אחת והמלכות יצא האור
שלה לבדו . ודע שיש הפרש באור שירד
מלמעלה כי הפסוק כי שמש ומגן ה' השמש
בתוקפו אין משיגה אלא בא' מד' דברים א' צריך
שיהיה רחוק הרבה וכזה ישיג אותו ויהנה
מאורו ב' ע"י חלון ומעט שהוא הוק ג' צריך
שיהיה רחוק ויהיה חלון ועוד החלון צריך
שיהיה צר ולא רחב ועוד לפעמים צריך
מסך מבחוץ ובזה יוכל ליהנות מאורו וכל זה
הוא למעלה נ"כ שאור א"ס ית' אין מי שיכול
לקבלו וכשמאיר בכתר להיותו זך הכלי שלו
בא לו האור ברחוק לבד וכן חכמה מן הכתר
צריך חלון אבל הוא הקב ומן החכמה לבינה
הוא בסוד אחור לבד שאין בו כח לקבל
באור פנים בפנים כמו [illegible] שקבלה חכמה
מן הכתר פנים בפנים ונמצא שחלון בכתר
לחכמה יותר רחב אבל בינה ומבינה לשש
קצוות חלון א' שאין הפרש בין רעה לחסד
וחסד לגבורה וכן כולם אלא הריחוק לבד אבל

חלון א' לכלם עד היסוד מיסוד למלכות הור
יותר צר וכל זה באצי' אבל מאצי' לבריא' ומבריא'
ליציר' ומיצי' לעשיה כולם ע"י מסך שהאו' מכה
במסך ספורי"י. ומזככו ועוכר ומאיר לבריאה
ובן כולם וכל זה לאור פנימי אבל לאור מקיף
אין מסך כלל ; ונחזור לענייננו שבלע נ
נשבר וירד לבריאה וסוד בלע הוא שנבלע א
בו דין קשה ודין רפה פי' שהדעת אחר התיקון ה
הוא כולל חסדים וגבורות ועתה אין חסדים שבכל
אצי' זה אינו אלא כנגד הדין ובחי' החסדים כבאן
עם מציאות דין רפה וגבורות דין קשה ונמצא
בלע נבלעו בו דינים אלו שניהם ובלע רמז
לבלעם שהיה מזה שיצא אחר הכורות
דמוקפרת שיצאה מזה המלך והלך לרחוץ
לקליפות משם יצא בלעם שמשה יצא מזאת
הבחי' בקדושה ובלעם מזה שירד למטה וזהו
ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אבל באו"ה
קם · והמ' יתנה להורות על החיות שירד
להחיותן ועוד בלע"נ עולה ק"ב וכבר ידעת
שק"ב הוא מילוי ע"ב וס"ג ומ"ה לפי שהמלכים
מוכח שיש להם נ"ב חיות שמחיה אותם
שבזולתן לא יעמדו אפי' רגע א' אמנם צריך
שתדע שבעצמות החיות אין להם חלק ונחלה
כלל אלא מהמציאות לבד יש להם והנה השמות
עצמם הם השקר והמציאות הוא המילוי של
השמות ואפי' אותיות המילוי אין להם אלא מספ'
של המילוי לבד נמצא שהחיות שלהם מספר
מילוי ג' שמות אלו ע"ב ס"ג מ"ה וזהו הקטע
יוצא בק"ב שלו לר"ה ר"ה מקום הקליפות ורק'
אינו אלא כחלל לבד כמו שפי' הרשב"י ע"ה
בתיקו' עשר אותיות ההויה וד' אותיות הוא שיעו'
ר"ה והקטע נקראו הקלונים שנקטעו מהם
השרשים ולא יש להם אלא מספר של המילוי ל
לבד כמפ' לזה נק' קטע · עוד בלע רומז ל
לעיבל וזהו ונתת את הקללה על הר עיבל
שהשם שורש הדינ' של קליפה והיו"ד רומז ל
לחיות כמ"ש בבלע והנה אות י' בחילוף היא מ'
באתב"ש · עיבל הוא בהעלם ולמה יו"ד סבום
שם אבל בלעם מקום הגלוי לוקח החילוף לבד
שהיו"ד היא עצם האור וזה"ש בכל עת יהי"ו
בגדיך לבנים ר"ת עיבל שצריך אדם להיות

נקי לעולם מזה הכח שבא מקטעא דאקרי עיבל
ויהיה לעולם מלובן במעשיו : ועוד בלעם
עולה מק"ב והוא חילוף ש"די · וצריך אתה
לידע שהם ש"די בחילוף ב' דאשוכות והטעם
הוא שהמוחין לעולם בג' דאשוכות אבל בחילוף
נכרי. שלא יתפשטו המוחין יותר מגבולם
חורף אותם בשם ש"די פי' שאמר לעולמו די ו
שאומר למוחי' די שלא יתפשטו יותר ונמצא
שבדעת הוא ש"די והחילוף שלו עולה מק"ב לוקח
בלעם ולפי שאותיות מק"ב הם חילוף ש"די לא
בא בבלעם אלא מספר שלהם לבד וזאת
המדרגה היא התחלת גלוי הדין אפי' בעולם
הנקודו' שכולם היו בסוד הדין כמו שפי' שבא
בהם אלהי"ם וימת אלהי"ם עכ"ז בג' דאשוכות
אין שום דין כלל שהכל נברר ובא לבינה אם
הבנים מלמעלה ולמטה הי' ואפי' בה היו עדין
מכוסים ולא נגלו וכשיצאו ממנה התחילו
להתגלות וזהו למלוקה שהי' בנות הב בסוד
דין קשה ודין רפה שהמות התחיל מב
ולעתיד נאמר בלע המות לנצח שכל ה
הרכבים יתפרדו ויחזרו כל הנקודות למקומם
ושרשם שעד עתה הם כולם בסוד הוא שנא'
בו והודי נהפך עלי למשחית לעתיד יכלל
הוד בנצח ויתמתקו כל ההנים ויהיו נכללים
בתוך הנצח וז"ש וגם נצח ישראל לא ישקר ולא
ינחם וכ' ומה שאמ' וגם בא להורות שהענין
והוא שמציאות הנבואה היא ממציאות עולמ'
מנצח והוד שלה כדפי' בתיקונים מנצח והוד
נביאים וזה בסוד הכוונה בשמונה עשר
כמ"ש לקמן בס"ד ; ואם היה אחיזה
לס"א ברגלים לא היה אלא ברגלים של זעיר
שלשם מתדבק וזה בשהכונה לא היתה מלובש'
בהם וז"ש וגם נצח יש' לא ישקר כמו שנצח
והוד של בינה לעולם אין בהם שקר שהם
נקראים תינוקות של בית רבן שלא חטאו ש
שהבינה היא רבן של כל האצילו' ובינה בית
לחכמה ונצח והוד הם תינוקות וכ' אב"א לזו
ונם · והנכון שנצח של אריך הוא נשמה
לזעיר · ובא הפ' לגלות לנו אמנם שמתלבש
בזעיר ונעשה נשמה בו לא יש בו מציאות
דין כלל אמנם שבזעיר יש שורש הק' עכ"ז
בזה הנצח

בזה הענין שהוא נשמה לא יש דין ולא שורש דין וזהו כי לא אדם הוא להנחם שאדם נק' זעיר דאית ליה נוקבא זכר ונקבה בראם ויקרא שמם אדם אבל בא"ריך אין בחינת נקבה כגלוי כלל בו ולזה נק' יחידה ולא יש בו נחמה וכך פי' בא"דר רבה ויתעקב ש"ל לבו עוז באופן שרגלים נאחזים למטה בשם עליונים אינם מתלבשים בהם ומ"ש כי את רגלים דכתה ולאחור ואיך הקדמה את הפוסים לפי שרבה לידע סוד רשע וטוב לו צ' צדיק ורע לו וזהו עמוק מאד ונעלם מעיני כל העולם ורמז הדברים למבין הוא שנקודות ה' נקודות שנקראו שלם הנקודות כל א' מהנקודות היה בה פנימי ואמצ' ומקיף ואם היו נשמות הצדיקים שמלך בהם כשנברא העולם כמ"ש ז"ל כמו שמלך בנשמ' הצדיקים אלא יש מהם ממקיף ויש מהם מן האמצ' ויש מן הפנימי ..

והנה מי שהוא מן האמצ' מוכח שיש שם דין ומשם צריך להתברר ולהכין כאשר יבורר הכסף והזהב ומי שהוא מן המקיף כמו שאמרו ז"ל אין לו צער ומי שהוא פנימי היא מדרגה אמצעית וי' קרוני מלכות היו מן הכלים שנשברו מן הנקודות שירדו ולזה כשנבראו שהכהנים והקל' נבראו ויחזר העולם מסרו גופם בה לברר ולהעלות הנקודות למעלה לעשות זיווג ומה שצעקו הוא לפי שכל הנקודות שהם בתוך ה' הקליפות הם בסוד הדין ואם לא יצעקו לא יוכלו לעלות הנקו' שבצעקתם מתעוררים עליהם להעלותם ולזה כל מציאות השירים שהם מצד הגבורה צריכים קול גדול כמו הלויים שהיו מ' מעוררים ואלו החסידים מסרו עצמם על קדושת השם פי' שבמיתתם גופם לאכלן מניח הנשמה לעלות למעלה ולהעלות עמה נקודו' הקדושה להיות מיין נוקבין למעלה ולז"א הקב"ה כך עלה במחשבה פי' כמו שאתה רואה שגופם בצער כך עולה נשמתם למעלה והנקודות לעשות זיווג לא"ו שנק' מחשבה וכל אלו הנשמו' מבחי' מלכות העליונה שהוא ב"ן ולזה אליהו עולה ב"ן ור"ב עולה ב"ן וד' אותיות והם בח' נפש כולם ואם תבין סוד הגלגול וסוד השכר והדברים אלו הם נעלמים ואין מקום לגלות בכתיבה כלל אלא רמז הדברים לבד

אמרתי באופן שאמ' רגלים רבתה ולאחור כמו למציאות אור העליון שיורד ומתלבש בסוד הרגלים ואם אין קיום לז"א שאמ' אחר הרקוע לא היה יורד שם אלא מעט מזער לפי שהיה קרוב למקום שורש הדינ' לפי שהם לבר מגופ' ולזה היתה שביה בהם יותר מאחר ונכר הור ולזה הוצרך כביכו' לגלות בהם החסדים כדי למתק הנס וירפא מתלבש אמנם אחר וגבורה כמו החסדים כבמי שלא היו צריכי' כב' אור ולז"א רגלים רבתה ולאחור שהאור היה יורד במדרגה וחוזר לעלות למעלה וזהו רצוא ושוב וכ' שאם היה צריך חוזק גדול לעמוד שם האור ואיך הקדמה את הפוסים פום היא מלכות שכך עולה אדנ' פמ"ח ועוד שסוד ב' בחי' אדנות עליונה ותחתונה ו' משמש ל למעלה ולמטה והם אדנות שלמה ואדנות של הזכר עולה שלו שרבה לידע למה לא יתלבש האור עצמו במלכות כמו בנה"י דזעיר וכזה יהיו כל בחי' המלכות מתוקים ולא יהיו דינים קשים וכל הצדיקים יהיה להם טוב ורגהל בחי' נשמתן היא ממלכות מאור פנימי שבכד אחר לז"א לו רגלים רבתה ולאחור שרמז לו לבחי' האור שנשמתן מהן בשירד לשם היה אחיזה ושביה גדולה שם ואיך הקדמת הפוסים שהיא מלכות: וכבר ידעת שעץ הדעת טוב ורע במלכות ולז"א רגלי חסידיו ישמור שצריכים שמירה כשהחסדים מתגלים בהם ומאירים ממתיקי' כל הדינין וכשהחסדים נעלמים למעלה ואינם מתגלים צריכים הרגלים שמירה :

פשוטו כפול ומשולש מדובע

ונחזור לעניינו שכלע הוא הדעת ורע שממנו המלת מדרגות החיצונות ושם הוא הראש שלהם כמוקו' ולז"א והוצאתי את בלעו מפיו שהוא בולע אור הקדוש' כפיו וצריך להוציאו מפיו חיל בלע ויקיאנו באופן שנשבר ויכד לדעת של בריאה והפנימי' ל למלכות של האצילות וכן המקיף .. וכשירד לברר של בריאה אח"כ כשעלה הנה שם הויתו שנאמר שורש לבריאה והפנימי שזה למלכות של אצי' אמנם שעולה אח"כ כמ"ש בסך . עכ"מ כשאר מעט רשימו להיות אח"כ חיות לעולמו'

הטיפה במוח הזיווג שם נכנסת ברשימו שיש
לו שייכות עמו בבחי' זו אח"כ יצא יובב ומלך
שנכנסו בו ז' אורות יחד ומלך וכשנשבר האור
נשבר הכלי וירד לדעת לחכמה של בריאה
והפנימי ליסוד של אצי' ויובב הוא מוח על
יובב ויללה והוא מילוי שם מ"ה שעולה חוה
לפי שעדין אור הזכר שהוא סוד התיקו' לא
נתגלה כלל שכל זה האצי' בסוד הדין ולא יצא
אלא בחי' נקבה לבד ואח"כ יצא חושם ומלך
וכשנשבר האור נשבר הכלי שלו וירד לחכמה נ"א לבינה
של בריאה והפנימי ירד לנצח והוד של אצי'
וכן המקיף אבל האור גדול שנה השבירה
עלה לב' בחשובות וחשם רמז לגבורה
שהוא מלשון מהירות שהדין שם במהירות
עושה פעולתו׃ עוד רמז לה' אותיות מנצפך
שהם שורש הה' גבורות עוד רמז חשמל פי'
שהכין חכמה למעלה וכשמלין אורה מלשון
מל יהושע בק' מל עוד שו חושי ואו ממללין
רמז להן ורחמים כשיבא קם זה בוחל עוד
חשם עולה ע"ב פעמים שעולה רפ"ח והיא
בורין וב' שמות והכללות הרי חשם שמוש
מאן יורדים חשמל ואחר מחשם ל' שרשין
למורי ה' שהם נצח והוד ומשמל אחר ב'
שהם ב' למוחים אחרים חשם אין בו שום א'
להורות על סוד התן קשה שמתחלה היה
הכל בסוד הדין וסוד החשמל אבאר בע"ה ׃
ואחר שנשבר חשם נמות יצא המלך הד' שהוא
הד' ומלך ונשבר האור ושבר והד לכתר של
והאור שלו נשאר במקומו בחג"ת של אצילות
וצריך שתדע שבכל א' אינו מתרחק מפנימיות
שלו אלא ג' מדרגות לבד ואם היה מתרחק
יותר לא היה אפשר להיות לו קיום אח"כ וזמ"ש
מש ז' מלאך אין בין מים למים אלא ג' אצבעו'
ר"ל בין מים שהוא הפנימיות ונקרא מים
עליונים שנשארו באצי' למים התחתונים שירדו
לבריאה שהם בחי' הכלים אלא ג' אצבעות
שאור להם משם ומחיה אותם ולכך כששלו
מאין הרגלים אחר כינן שאין רחוקים אלא זה
השיעור אין חשש והענין שהמלכות וכן ה
השיעור בתו שית עולים ומתדבקי' וכל אחר
נעשה פרצוף א' ושיעור אין בו אלא ו' קלוות

וכשעולים חג"ת להיות חב"ד ונה"י להיות חג"ת
נמצא שאחרו הרגלים אחורו לו מאין יעשו ה
הרגלים והשיב שאין בין מלכות לשיעור אלא
ג' מדרגות שהם ג' אצבעות מהרגלים מן ה
הבינה כמ"ש במקו' בע"ה באופן שיהי' חג"ת והאו'
שלו במקומו ומה שנשבר חזר לעלות למעלה
והפנימי שנשאר בחג"ת לא היה יכול לשוב בלא
כלי נתפשט הכלי של הכתר עד החג"ת ונעשה
החג"ת ונכנס בכלי של כתר והדעת פי' הפנימיו'
שלו שהיה במלכות של אצי' בבריאה כשיש כלי
במקומו עלה בקו ישר והניח במלכות רשימו
והכלי שלו שהיה בדעת של בריאה עד עתה
לא היה רחוק הפנימיות שלו ממנו אלא שלשה
מדרגות לא היה יכול לשוב ירד למלכות של
בריאה אח"כ ירדו נצח והוד יחד מלאו במקומם
פנימיות גבורה נתפשטה בינה עד הגבורה
ועלה האור של גבורה בתוך הכלי של בינה והכלי
שלו שהיה בחכמה של בריאה ירד ליסוד של
בריאה ומלך נצח והוד לא יכלו לסבול האור
נשברו ירד הכלי לנה"י של בריאה והפנימי עלה
לכלי של בינה יצא יסוד מצא במקומו אור של
חסד נתפשט הכלי של חכמה עד מקום החסד
של התיקו' ועלה האור בתוך הכלי והכלי שלו שהיה
בבינה של בריאה של זה ירד לחג"ת של בריאה
והכלי של יסוד ירד לגבורה של בריאה והפנימי
עלה לכלי של כתר עם פנימי של חג"ת ודעת
יצאה מלכות מצאה ברשימו שהניח שם הדעת
כשעלה יסוד לכתר העלה עמו את הרשימו ׃
מלך הכלי של מלכות אח"כ נשבר וירד לחסד
של בריאה והפנימי ג"כ עלה לכלי של כתר
בקו ישר נמצא שהכלי של דעת במלכות של
בריאה ושל גבורה ביסוד ושל נצח והוד בנצח
והוד של בריאה ושל חסד בחג"ת של בריאה
ושל יסוד בגבורה ושל מלכות בחסד ושל חג"ת
בכתר של בריאה ובזה תבין לחקור שאין ל
להם סדר לא מלמטה למעלה ולא מלמעלה
למטה ועוד חג"ת למה לא ירד עוד מבריאה
אחרת ולא נשאר בכתר שהרי כולם ירדו
ממה שהיו בתחלה שנעשה בהם ב' ירידות
וחג"ת לא ירדה אלא א' מט' ואלו הם ב' ירידות
שנראתו בבני יעקב דבתי' ירוד ירד לו
ויעקב

ויעקב לא ירד אלא ירידה א׳ לבד ולזה השכינ׳
לא עלו עצמותיו לארץ אלא יוסף לבד שלא
נלכה [?] הקדושה שצריך לעלות אלא
יוסף וכן יעקב ויעקב שלא נשבר כ״ב עלה
גופו בשלימות לארץ ויוסף לא עלה רק עצמותיו
לבד שהכלי של יסוד יה׳ לגבורה וגם נשבר שם
הלין ונקבר עם המצריים עד שגלתה אותן משם
בת אשר והטעם שאין כבריאה כזה הסדר
לפי ששכינת נצח והוד כמ״ש יורד משל חסד
וגבורה וכשעולים למעלה הם עולים תלת בגו
תלת והם ז׳ זעירין שכתבתי ה׳ של בינה ולזה בקו
ישר הם עולים ועליהם היא מכה האחרת יסוד
צריך שמתפשט צריך עד סוף האצי׳ ומן ה
היסוד פי׳ מן העטרה שלו יוצאת האחת ומאיר
בהם כמ״ש א״כ דעת עולה ונכלל עם הגבורה
שהיא כסוד ונכלל עמהם הוד ועם חסד
שהוא בת״ת נכלל נצח וכשעולים אלו נכללים
יסוד ומלכות יחד עם הדעת וכשעוברים
משם נכללים כלם בת״ת ועולים א״כ צריך ת״ת
לישאר שם שכשתצעורם יהיה קיום לאלו
הכלים שירדו כמש״כ שאם היה יורד היה החוק
רב מן הפנימיות לכלים ולא יוכלו לעלות
והדעת צריך שיהיה בסוף הבריאה לשמור
שלא ירדו יותר למטה שמלכות בריאה היא
בינה ליצירה וכשעליהם יעלו כלולים בכתר
ועוד יתבאר בע״ה ;

ד דע שז׳ מלכים מהשבעה שזכרנו נשאו
שורש ועשה לז׳ עולמות כו׳ עב
כלע בריאה לבאר שורש שנה שבל זה
קודם התיקון שהיו ההנין קשים ואח״כ התיקון
והלבש בתוכם בוצינא דקרדינותא כו׳
שלא להחריב העולם והוסיכו להתמתק אחר
התיקון בשמות אל ש״ה ולזה לא היו בבריאה
אחד בימין ואחד בשמאל ג׳ בקו אמצעי ש
שבהם מתגלה בוצינא דקרדינותא שיורד
בכל עולם ועולם ועל ידו עולים ונכללים
העולמות בזמן התפלה והם ג׳ והם עולין ח״י
שמחיה כל העולמות שכך שהם באצילות
וא׳ בדעת וא׳ בת״ת וא׳ ביסוד ולזה נק׳ יוסף
חי ודעת בריאה ות״ת יצירה ויסוד עשייה

בחינת עטרה שלו שהיא מלכות את כרית
וזכר שורש היציה ואומם שהוא דין קשה
בעשיה ולזה היתה קשים וזכר שהוא מולו
מ״ה הוא שורש יצירה ואלו הם תלת עלמין כאחד קלג׳ א׳
קדמאה אלף אלפין ורבוא רבבן מאחרי הרים
תניינא ת״ן אלף מאחרי ובבא · ג׳ ת״ו אלף
מאחרי ולה · קדמאה שהוא אלף אלפין רמז
לאצי׳ שה׳ שעולה אלף ושל יצירה שעולה ת״ן
אל הויה שהויה ביצירה ושל עשיה ת׳ אד״נ
שעולה ת״ו מלשון זו לזו הלך אחרי זו להוות
לעשיה שהולה קליפה ופי׳ הדברים
שלמעלה כריש בה״א במוחין של ה״ג עולמות
בסוד הת״ת אל אד״נ מכאן ואל הויה מכאן
וש״ש שהמשכנו בי למעלה במקום זה הוא
ג׳ עולמות אלו וכך מתגלין כרישא דזא ושל
הוא אל רחום וכ׳ שאל סוד הפתוח בנשבר
במקומו והמשכנו הכולל ב׳ פאות ·· ודע
שאלו הג׳ של מתאיאות חסד שאמרנו
עולה חת״ם ש׳ הג׳ הם אל שנשארו למעלה
לשורש העולמות וא׳ ירדו למטה ב׳ בבריאה
א׳ מימין וא׳ משמאל וכן ב׳ ביצירה וא׳ בעשי׳
של ימין לבד ושמאל נכלל בימין בה שלא
יהנו כו החלונים ולפי שהג׳ מלכים שאמרנו
הם דין קשה בה למתקם צריך ש׳ בכל עולם
בבריאה מחובר עם ש״ד באימא מקננא
בבריאה נשה ביסוד שלה וביצירה עם הויה
דאיהו עמודא דאמצעיתא ובעשיה עם
אדנות דאיהי שכינה ושורש אלו הם מתלבש׳
חכמה סתימאה שבחכמה של א״א היא מלכות
בחינת אלהים היא נשאר למעלה במו שנפסק
במקומו ואל מתגלה בפאות א׳ מימין וא׳
משמאל וא׳ באמצע והם אלהים במילוי
יודין בגמטרי׳ עולה אלף רומז לאלפין של
בריאה ואל הוא נוצר חסד לאלפים מיוד׳
נוצר חסד שהוא ש׳ מאלים לאלפים להיות
אלף עם ש״ה ועוד שאמרנו בשמשיאה
האור מהמלכות שבו לבינה אותו האור הוא
אלהים שיצא מהמלכות והוא בינה שנק׳ אלהים
וג׳ אל שמוציאה נ״כ כמ״ש שכמו שמוציא׳
ג׳ אל כן מוציא ג׳ אלהים לבינה וג׳ אלהים
בגימ׳ עולה הת״ק וג׳ אל ת״ג והו׳ שמורה

ובעולם הרי אלף ולפי שאלו יוצאין מחכמה ו
מבינה כמ"ש לזה רמוזין אלו הב' עולמות
בשהויה של בינה במילוי אלפין כיצד אלף
רמז לאלף והשבונם ל' מאלף וכ' ההין וי"ו מן
היו"ד הרי ז"ן נשאר ס"ה ב' אלפין וד' הרי ו' וכ'
של מילוי אלף הרי ל"ו עם ו' אותיות נמצאו
ב' רמוזין בשם אהי"ה במילוי אלפין ולפי שאומ'
מקננא בכורסייא בבריאה כמ"ש והיא כוללת
כולם לזה עולם הבריאה נקר' מארי הכורסין
שהוא הבנים מנן וב' נ"ן עולים מ"ק לרמוז
שבריאה כוללת הב' וממנה מתפשטין היצי'
והעשייה וכבר ידעת שנפש מעשיה ורוח
יצירה ונשמה בריאה וכשבת מתחלם למעלה
כעם הקדוש תוספת שבת ממקום העליון ש
שהיא בינה שנופלת קורבת אלוה עליון וממנה
מתפשט היכון והתוספת של שבת והתוספת
שהוא כולל מג' נפש רוח נשמה לזה קודם
השבת צריך לכוין בג' שמות אלו שהם של שדי
וכו' שיכוין העולמות להיות מוכנין לעלות
למעלה בשבת בקשר נשמתו ורוחו ונפשו ל
ומשם מקבלין תוספת הלין יום ו' יכוין אל
אדנות מלמטה למעלה ויכוין שבזה
יתמתקו דיני עשייה שמתפשטים מחוסם
שבעשייה ויום ה' אל הויה למתק יוכב שביציה
ויום ו' ג"ל שד"י למתק כלע שבבריאה נמצא
שבזה נמתקו והוכנו העולמות להכלל זה בזה
לעלות למעלה כמ"ש בקבלת שבת כמו שיתבאר
ויום א' מתחיל להסתלק כח תוספת הנשמה
וכה שלא הסתלק לגמרי ושאר רשימו והאר'
בבריאה יכוין נ"ל שד"י ולזה לא היו מתענין יום
א' במוקדם שכיון שאותו יום מסתלק
כח תוספת הנשמה קשה להם יום ב' יכוין אל
הויה שמסתלק הרוח יום ג' ג"ל אדנות שמסתלק
הנפש נמצא שתוספת שבת מתחיל עד
יום ד' ולזה נעשה שורש לקליפות והענין
כי יש להם היכלות כנגד ז' היכלות הקדוש'
לבד ולא כנגד היכל קדש הקדשים וכל עשר'
מדרגות שלהם נכללין בו' היכלות שלהם
שהם כנגד ה' של קדושה וכשם שיש בקדוש'
אצילות כן בטומאה והם ד' קליפות דתיקונין
העליונה שהיא אצילות מתוקה לפעמים

והיא בחי' נוגה כמו שיתבאר במקומו ולזה
תמצא שלא נשברו רק ז' נקודות בלבד שהם
כנגד השש היכלות שלהם שאלהם לקחו שורש
החיות אבל בג' ראשונות אין להם חלק ונחלה
וכן אחר התיקון זעיר שלהם ירד לו מות מחמד
של זעיר ולמטה וכן נקבה שלהם ממלכות לא
מג' ראשונות וכמו שיש מוחין בקדושה כן כ
בטומאה אבל לא כנגד של קדושה בלל שהמוחי'
שלהם כנגד היכלות של קדושה ומשם מקבל
אצילות שלהם ולזה אין קליפה בבריאה אלא
מעט ומוכללין ומן היצירה שוה בשוה ומוכללין
אבל קרובין לקדושה ובעשייה מרובין על
העשייה ומעורבין ולזה כפ' שלא לך המוקים
לא אית מדוללות ים של מות ים היא מלכות
יצירה ולמטה מתוה של מות של נוקבא
דבר מות נוקבא וכמה שאמרנו, וכן מ"ש פ'
אחרי מות מדוכיהון המות היינו דאילנא דחיי
ומותא דחתי חיין אלא רמז למ"ש שאין להם
אחיזה ושורש במדרגה א' שנק' נ"ב חיים ומות
אלא בחיים שהוא למטה בבריאה ואילנא
דחיי זעיר ומותא מלכות כנודע ויש חילוק
בין מוחי קדושה לשל טומאה שלקדושה הם
ג' ושל טומאה אין להם של שנים לזכר ולנקבה
שזיווג חכמה ואימא ע"י הדעת לזה עושים
פרי להוציא נשמות קדושות אבל בטומאה
הזכר מבוטל והזיווג ע"י הנקבה לזכר ואינה
יכולה להוציא נשמה אלא נפש ולזה הם ב' מוחי'
ולא ג' וכיוה וכן מ"ש גם בלא דעת נפש לא
טוב פי' חסר הנשמה גם הרוח שהוא בשותף
כיון שלום הדעת שהוא ברוח חסר ולא נשאר
אלא נפש אינו טוב אוכל שאינו מתקיים
אלא בהתחברו עם הרוח והנשמה .. אויתא'
שהנפש שבאה מצד הנקבה וצריכה כלדן
דעת של הדבר אינו טוב וכ' הפירושים עולין
למקום א' שאין עושה זיווג כראוי אם בדעת
שאין קושר את לדעת וכיון שאין דעת הנפש
הרוח אינה טובה נמשל כל מי שאין בו דעת
אסור לרחם עליו מפני שעושה מוח ב'
שהוא הדעת לקליפות לזה צוו להקדש
בשעת זיווג כדי שלא יעשה דעת לחיצוני'
במחשבת הרעה עם כתוונו עושה להם
מחשבה

מחשבה ומהם יוצאים ג' בחינות בכב' זה
לעומת זה ונדבקין באותו זיווג ובאין כל א'
מיני השעיר והראשונים שהיתה מח' שבהם
טהורה לא היה להם שום דבר מזה וז"ל ר"מ פ'
בולק ג' בההוא זמנא שלטא על גופיה דאיהו
אותו דנפש הבהמית רוח וב' דנפש הבהמי'
הכל שלמה רוח מתמלא בהכל שלמה נשמה
דכה כלהדהורין ומתשכין דהכל שלמה והנ"ה
שלטין עליהו הה"ד ורדו בדגת הים ובעוף ה
השמים ובבהמה ובכל הארץ ראה לזו הנ' כתי'
אחר שיש לאדם נ' אלו ומהם בא לאדם כל נזק
וכל רע שמהם הקנאה שמקנא בהבלי העולם
ולזה אמר ר' אחאי בר' יאשיה ורקב עצמות
קנאה מי שיש לו קנאה בלבו עצמותיו מ
מרקיבין והוא מה שהיה זיווגו בקדושה לא
הרקיבו עצמותיו ומי שזוכה לשוב ולטבל
עצמו ולזכך חומרו יכול להפריד מתוכו אותן
הכחות שנדבקין בו מטעמת הללו ואם לאו צ
צריך חבוט הקבר קשה להפרידם מתוכו שהם
דבוקים בו וזהו חבוט הקבר מלשון חבוט ז
ולא חבוט בריך שאין שם כזה ברכה ולזה
ראה בפ' שלח לך ק"ס במעשה דר' חיי'
אנא דלא סליק נהוריה ובנשון ביה ויסלק
נהוריה גופא דלא סלקא ביה נהור' דנשמת'
ובנשון וב' באופן שהגוף שאין הנשמה
מאירה בו מצד שלא נעשה בקדושה בשע'
הזיווג צריך לזככו כדי שיהיה לו שייכות
להדבק עם הנשמה ויאירו זה בזה נמצא
כל מה שבקדושה כך בחיצונים זה לעומת
זה וצריך האדם לשמור עצמו מהם לבל
יכשל בהם שנותנין להעלים מן האדם
סודות התורה שמלבושין בכב' דקדושה
בתוכם ואין הנשמה יכולה להאיר בתוך הגוף
וזהו כי אם עונותיכם היו מבדילין שבזה מקע'
בכ"ב נדבק האדם בקונו וכשהם מבוסים
באלו נבדלים מתוכו ולזה אח' ולדבקה בו
שאין לו תקנה להנצל מהם אלא לידבק בו
ואולי לזה רמז כי קרוב אליך הדבר מאד
בפיך להורות לרוח ממולא במקום שהדבר
בדברי הבאי שאין בו תועלת ידבר בדברי
דלא לפסוק גירסא מפומיה כמו הראשו'

לזה אמ' בקבר שפתותיו דובבות לה ונוד
שאין לאותו הרוח שליטה כמו שלא נדבק בו
בהבלי עולם ובבלבך לנשמה שמונע
מחשבות נוכות ועיון בתורה ובמצות ולהחי'
אותה הנשמה מאחרי לגשמו לנשו'
המצות ולא מעשים רעים ומכוונין שבאין
מנפש הבהמית שאין בה תועלת שאינה
עושה פרי וזהו גם בלא דעת נפש לא טוב
ונמצא שאין להם מוח ג' שה מי שגופו בטע' י"ד
עושה להם מוח ג' דחמונא לישנא ונמצא נבין
הנולד פ' באה לזה סבבות אמר אשר
אנכי מצוך היום ובקללה לא אמר אלא אם
לא תשמעו והטעם שמחשבה טובה
מצרפה למעשה ולזה בברכה בקבלת המקב'
עליהם נחשב כאלו קיימום וזהו אשר אנכי
מצוך היום מהיום קולם כנזכרם לא
אבל בקללה אם לא תשמעו שלא יעשו
דוקא ובע"ה אשר אנכי שהמצוה בע"ה בבוקר
כבל התורה כולה והטעם שמחשבה טובה
מצרפה למעשה ולא רעה לפי שבל החיצונים
כנגד הקדושה זה לעומת זה ז' לבד ולא ג'
ראשונות ועל זה אין להם מחשבה ולא
יחשב אלא המעשה שהוא כנגד הז' לבד
אבל בקדושה שיש להם ג' ראשונות יש להם
מחשבה ומצרפה למעשה ומי שעובד עמ'
עושה ג' מוחי' לחיצונים ועושה להם מחשב'
ומצרפה למעשה ולזה אמר אשר אנכי מ
מצוך היום בע"ה אשר הוא ראש שנע' עשה
להם ראש ולזה אמ' ב' פעמים שנע' להם
ראש לזון שלם וכן בברכה ב' פעמים אשר
א' לנעיר וא' לבוקביה וזהו אלהים לשון רבים
בקדושה אלהים חי ובסוראה אלהים
אחרים שרומז לזכר ולנקבה ולזה בשיצא
יעקב וידו אוחזת בעקב עשו כ"פ אלהים
עולה עקב בא יעקב ולקח היו"ד שהוא שורש
אותיות אלהים כ"פ ונשאר נבר עליהם כי
החיצונים אין להם שום אחיזה באותיות
אלא במספר שהוא למטה מהם לזה כשלקח
י' אותיות בפנ עקב שהוא האם לבינה שרש
עשו ואין להם אחיזה באותיות לפי שהם
בבינה וכבר אמרנו שאין להם חלק בשלש

ראשונות נמצא מכל מה שאמרנו שאין להם
דעת והנולדים בעון לעשות להם דעת אין לו
חלק לעוה״ב ובסודי הקליפות יש ג׳ בחינות רזין
דאצילות כנוגה הם דקים ואין הקליפה שלהם
מחזקת שם והוא סוד ההגין שיצא לחיצונים
בסוד אחורים מקום שיונקין המוקדות מכל
של ב״ע הין שלהם יותר קשה ועב ולזה אמר
הגין לאחשורוש ימכור לו האומה הקדושה
לעשות בהם כרצונו כענינו והטעם שאחשו-
אחשורוש את ראש והיה מג׳ עליונות והמן הוא
מזרע אדום שנא׳ כו כהו
מסוד העקדים ובעקבות מושיחא חוצפה
יסגא שאם עכבה הקליפה ומחזקת ולמ״א המן
אתה שבחינתך מלמעלה אין אתה יכול להזיק
שאם אינה יכולה להזיק שהיא קרובה למקום
קדוש והמן רחוק מאת פני המלך ויכול להזיק
וזהו המשל שאח״ל משל בקל שאם ה׳ אלהים
שיש מציאתם למעלה שכל אות מה׳ אותיות
של אלהים מוציאה שם א׳ של אלהים ולמעלה
אינם יכולים להזיק עד שירדו בבחינת
העשייה שהיא הרגלים ואין להם כח להזיק
אם לא ירד להם כח מלמעלה נמצא שהעליון
אינו יכול להזיק להיות קרוב לפני המלך
והתחתון אין לו כח אלא מלמעלה לזה כלא׳
היו מתאוה לזה שנעשה אח״כ וכדרוש הפוהם
כנה׳ יתבאר באורך וכל א׳ יש לו שם בפני
עצמו פי׳ מוחי הזכר שבנוקבא נק׳ ב׳ אנשים
מרגלים חרש שמעשיהם בחשאי ושולטין ו
כיום בכנר ז״א שהוא בקדושה כנודע ושלב
נוקבא דאצי׳ כנוקבא נק׳ ציפורים שהם
מלבשין ויונקין שדיה הנקבה יותר מכולם
ושולטין בכלה בכנף מלכות דקדושה שנק׳ לילה
נשף ב״ע שכולם הקונה בנוקבא כמו בקדוש׳
נק׳ ב׳ נשים זונות ואלו הנק׳ ציפורים אנעי׳
שהם אנשי מרוריהון בקליפה רבא הקליפה רבה
הוא היכל הנוגה ונוקבא הקליפה מגרפ ונקה
של הנקבה נק׳ כבה כשק בריאה ושל בריאה
כשק יצ׳ ושל יצ׳ כשק עשיה וכולם סקרחים
הקליפה מגרפ כשק היכל שלהם נמצא שינקת
אלו הנק׳ ציפורים ואחרנו שירדו לדור בבריא׳
מכין רגלי המלכות שנק׳ בהמה הם יונקים
שאם לדי השהמה ובשאר עולם רגליהם של

היכל של בריאה בנוגה יונקין מדדי המלכות
ושהשפע הנוגה הכרוז שהוא הקששות הפנים
כולם עולין למעלה והציפורים בולכים
לעלות לינק משדי הזכר שהוא שלהם שהזכר
שורש יצירה כנודע לזה רגליהם נאחזין בבריאה
ואינן מושין אלא לשד הנקבה שבין רגליה וכן
כולם מתעוררין לעלות ואינם יכולים ונאחזו שם
אבל כותן שלמה שנא׳ והרב חכמת שלמה אפילו
אותם שנק׳ נשים זונות עולין וזהו את הכאנה ולא
מקולם וזהו נב׳ ונשים משלכו כשהעונו
מהקפים שלמים חוכם שהם זונות כמו בקדושה
ובזה יובן מאמר ז״ל על פסוק בכפיהם האחוזות
בפח ויובן נב׳ מ״ש במ׳ דקנעותא ויראו בני ה׳
האלהים את בנות האדם היינו דכתי׳ ב׳ אנשים
מרגלים מוחי בנות האדם דכתי׳ את הכאנה ב׳ נשי׳
זונות של המלך בענין כתי׳ כי ראו כי חכמת אלהים
בקרבו את הכאנה ולא מקלהותם פי׳ כי בני האלהי׳
הם מוחי הזכר של אצי׳ הנוגה שמתחלה היו
למעלה בסוד הקדושה והם שקטרגו בבריאת
האדם ואמ׳ להם השית אתם תשעו כמותו
שאתם מקטרגים וטעו אחרי בנות האדם שהם
נקבות והם סוד גבורות הנקבה ונעשו מוחין
לב״ע כמו שפי׳ וזש״ה היינו דכתי׳ ב׳ אנשים מרגלי׳
כ״ל הם היו בני האלהים למעלה מהמדרגה הקדוש׳
ונעשו מוחין לשר של נוגה את בנות האדם
הם ב׳ נשים זונות את ולא מקולם כשנאמר כן
והרב חכמת שלמה וראו כי חכמת אלהים בקרבו
כאו ונזדכו וחזרו לשרשם למעלה להתמתק
ואינן שולטין שההגין כשעולין למעלה נכפפי׳
ואינן שולטין וזהו את הכאנה ולא מקלהותם
כשראו שחכמה עילאה מאירה במלכות ומבר
אותה על ההגין נמתקין את עולן אבל מקודם
שבא שלמה שהיה העולם בסוד ההגין אחר שבא
התיקון נמתקו כל ההגין ונכפפו כל הקליפות
שירדו למטה בקליפה רבה ונגלה הקדושה
מן הנוגה להבדיל בין הטמא ובין הטהור
ובין חול לקודש שזהו סוד ההבדלה שמבדילין
ולזה צריך להיות״ו דוקא שאין הבדלה אלא ביין:

אחר שביארנו

ה אחר שבירתם עמך הנקודות אירן
למטה לעולם הבריאה עתה
צריך לבאר איך עלו למעלה ונתברר מהם
הקדושה עד שנשארו הקליפות לבדם והקדוש׳
נכלה : דע שהבירור נעשה תחלה בעולם
הבריאה כי שם היה כל הכלים וזה
הבירור נעשה שלא ע״י זווג אלא ע״י חסד שכל
הדברים שנעשו בתחלת האצילות נעשו ע״י ה
חסד כמ״ש אמרתי עולם חסד יבנה והבירור
שנעשה שם הוא שהז׳ מלכים שלשו הנקודו׳
יש בהם בחי׳ מז׳ למעלה מהן שעלו מהם ז׳
בחי׳ לרישא דלא אתידע כמ״ש במקומו כנ״ל
ובחי׳ שאינם כ״כ מעולים עלו לכתר ובחי׳ ב׳
אחרים עלו לאו״א ומה שעלה לאו״א מהם נעשה
כתר לזעיר אחר כשעלה תלת בו תלת שהעו׳
כמעי אמו יש לו ראש ותוכו נעשה לו כבחי׳
הכתרים שעלו לאו״א ויש בחי׳ שנשארו בתר
לבריאה וכן לזו״ן ולעשייה אחר שנתבררו
הכתרים ונתברר השאר היותר זך עלה לאצי׳
ואחר שעלה לאצי׳ שם נתברר טבור אחר
ומה שנשאר בבריאה נתברר היותר משובח
לבריאה ומה שנשאר נתברר אח״כ ונעשה
ממנו יצי׳ ואח״כ נתברר השאר ונעשה
ממנו עשייה ועק׳ השאר כמו במלכות
הקלי׳ שלהטומאה שממנו נאצלו כל עולמו׳
הקליפות שכמו שבקדושה כל תיקון האצי׳
נאצל ע״י מלוי ה׳ עליונה שלשם בן ומשם
כל האצי׳ הוא סוד עלמא דנוקבא לגבי מה
שלמעלה ממנו כך בטומאה מלכו׳ היא׳
האצילה כל תקונה מפני אצי׳ שלהם ואחת
היא האדמה אשר אררה ה׳ ולענ״ד שנעשה
הבירור עוד נשארו ניצוצות הקדושה במלכו׳
הקלי׳ שאנו צריכים לברר אותם הניצוצות
בתפלתנו ובמצות ובבחי׳ אחרים ועוד כמ״ש לקמ׳
שאנו מבררים כל הניצ׳ והעולים אותם כל א׳
כפי כוחו יש מי שיש בו כח לעלות מעשי׳
ליצי׳ ויש מי שמעלה אותם לבריאה ויש׳
מעלה לאצי׳ וכולם צריכים זה לזה שיש
מי שאין בו אלא נר״ן מעשייה לבד ויש מי
שיש בו רוח ונפש לבד מעשי׳ ויש מי שאין
בו אלא נפש וה׳ עשי׳ ויש מי שיש בו ב׳

מיצירה ויש ב׳ או א׳ מיצי׳ ובן מבריא׳ ובן מאצילות
וזהו סוד הגלגול שנעשו ערב שבת בשעת
קבלת שבת שכל העולמות עולי׳ וכל הנשמות
כולם עולי׳ מנשי׳ ונשי׳ ועוד וכל א׳ יוצא עמה עד
קבלו כח לעלות ואפי׳ שיש מי שאין לו כ״ל בשאיה
בזה העולם נשמה אלא רוח ונפש לבד ויש מי
שאין לו אלא נפש לבד ויש מיצי׳ ויש מבריאה
ויש מעשי׳ ויש מאצי׳ כל א׳ כפי מה שהוא ועליהם
מעם אינם עולים לא שלשתם יחד מי שאין לו
אלא נפש לבד בא א׳ שיש לו נשמה ורוח לבד
ומתחבר עמו וכן כל א׳ עם חבירו שכל ג׳ נר״נ
הם כולם א׳ אלא כשבאו בזה העולם באו מחולקי׳
ולעולם צריכים זה לזה ולזה צוה התורה לא
תשנא את אחיך וצוה להנהיג זה לזה שכן צריכי׳
זה לזה שא׳ יש לו נשמה וא׳ יש לו רוח ונפש
והם אחים ממש לפי האמת כאופן שעולים
כולם קשורים כיחד נר״נ וכך כשמעולים הניצ׳
מעולם לעולם כח להעלות לעולם האצי׳ לו׳
כה שיהיו כל אותם הניצ׳ וכל העולמו׳ עם
נשמותינו למלכות להיות מיין נוקבין להיות
לה זווג עם בעלה שאם לא יעלה מלמטה מעש׳
הקרבנות ובמעשה מעלי׳ ניצ׳ שבקליפות
ומעלין כל העולמות להיות מיין נוקבין לא יהיה
זווג למעלה ולזה אמרו רז״ל כל המשפים הן על
פני האדם עד שבא אדם והתפלל ובתפלתו העלה
ניצ׳ הקדושה והעלה העולמות אז נתעוררה
המלכות בסוד מיין נוקבין ומה שהיא אחור
באחור למעלה חזרו להיות פנים בפנים ונעש׳
הזווג ולזה נברא אדם הא׳ בעולם העשי׳ ולא
בעולם היצירה או בריאה שאם היה בעולם היצי׳
לא היה מי שיעלה הניצ׳ שעדין נשארו בקלי׳
בלא בירור וכן מי יעלה אותם והמלכו׳
למעלה לא היה אפשר לעשות זווג עד שכל
הניצ׳ יעלו שכולם הם בחי׳ שלה אע״פ מי שאין לו
אלא נפש לבד מעלה עד עשיה רוחני׳ לבד
ומי שהוא מן היצי׳ מעלה אותה עד ואח״כ
מי שהוא מיצי׳ או יותר יעלה אותם מן הקליפ׳
נ״ב הענין שמי שהוא מלמעלה אין לו שייכות
למטה שאם אין לו אלא רוח ונשמה ולא נפש איך
הרוח ונשמה מעלי׳ מה שהוא למטה במקום
נפש שכל א׳ יש לו להעלות כפי מדרגתו׳ וכן

אסיף לו שלשתם מידי או מכרות לא יעלה אלא
מה שהוא במקומו לבד ויש שהרוח מתחלקת בין
שניהם או נשמה כגון שקיים מ"ע ועבר על ל"ת
תלוי ויבא החטא על הנשמה לתקן אותו החטא
ומה יבא בסוד עיבור שיש א' שהוא כהתך ו
ותהיה כלם שניהם מחד כדי לתקנם כאשר
שיש לו שני חכמי' ודברים אלו אין להם תכלית
במקומות יתבארו בס"ד · באופן שהנז' נשארו
בקליפות וצריכים בירור וז"ס י' הרוגי מלכות
שגם במיתה הצדיקים בשעולה כשמכף מעלה
עמהם נצ' הרבה וכשראו אלו הקדושים העולם
מתקלקלת מסרו גופם להנם בה שיניחו נפשות
לעולות עלה עלות עמהם נצ' וסוד נפילת אפים
הוא זה עצמו שצריך למסור נפשו על קדושת
השם פי' שהם לפו' מקטרגי' על האדם ואינם
מניחים הנשמה לעלות בשימסור להם הגוף
מניחים הנשמה ועולה עם המחשבה שנקרא'
קדש וזהו כך עלה במחשבה כו"ש ;

ונחזור לעניינן שהכלים עלו למעלה מאצי'
ומה שעלה לא עלה אלא מה שהוא
יכול להתברר אך לבד שאח"כ כשנתבררו עולה
ובשעלו עולה א' לג' אחרונות של אצי' נשרש
כלול בחסד במקום נצח של אצי' והוד כלול
בגבורה בהוד של אצי' והת' בדעת ביסוד של
אצי' ומלכות יסוד במלכות· ומ"מ אין שנהם
אין יכולים זה בזה וכל אחד מקום א' הקיבוץ
שלא עלה עדם אלא מה שצריך לאצי' לבד ועוד
עדין הם בקטנות והשנים הם כא' אחר הנגלה
ונשלמה מתחלה היו כל מדינות העולמו' כלולים
באלו הנקודות והיו גדולים אבל עתה שנתברר
כל עולם ועולם ולא עלה אלא כמו' האצי' ועדין
הוא בקטנות אין תמה שיסבול אופן המקום
ואחר אורה העליון עלו למעלה עוד במעי
הבינה כמו שהיו בתחלה במעשה וזהו נקרא
עיבור ראשון שנתעטה בהם ושם נתקן הבינה
נתבררו הכלות הבירור כמו טפה זרע [illegible]
שמתקבצת באחרו אחרי' ובמעי זרע והטרו'
שם היה עי' או בשעלו אלו הכלים עם רפ"ח
נצו' שירדו עמהם ונכנסו במעי הבינה
נתעוררה בסוד מיין נוקבין ונזדווגה עם
אבא ובזווגם נעשה הבירור שנתעורר כו"ל

דקרהיבותן בתוך אבא ושורש ההנ' שנשארו
שם עתה בבינה מברר אותם שאעפ"י שאמרנו
כל ההנ' נתבררו מחכמה ונכנסו בתוך הבינה
ע"י הכלים עכ"ז שורש הקין של קליפה הוא שלא
נשאר שם אבל שורש קין הקדוש שם והבולטות
בשש בו' מחשבה ואפיק שך נצו' שנתקיימו
ולא מתו בקדמאין וכשנכנסו בתוך
הבינה שם נתברר הבירור האחרון שעמדה
חכמה אעפ"י שהיה בה שורש הקין שם במקום
החכמה ולא היתה נראית הטפה אלא לבינה
תכלית הל' בנינות וכבואה לבינה שם התעבר'
עם ההנ' והכלים שבולם קין נגלה ונתברר
מה שהיה בכח יצא לפועל כי שם טרם יינן
מתערין מספקה וכשנעשה בבינה הבירור
נתגלה סוד הוי"ה ואלהי"ם ואהי"ה שיש בבינה.
עשה אביה וכשבא הטיפה מחכמה נתלבשה
באלו השמר מהוי"ה שהם מקום בית קבול לזווג
והרמז להתברר ההנ' שהוא אלהים שצריך
מעורר בטפה של אבא ונתברר אלהים לבדו
והוי"ה לבדה הוי"ה שהיא רחמים נעשה זעיר
שנתפשטה מתוך בסוד אותיות של הוי"ה ואלקי'
כיון שהוא קין לא נתפשט שהרחמים שהם מים
טבעם להתפשט והדין בהפך ולזה נשאר אלהי"ם
בסוד נקודה שחכמה לעולם בסוד נקוד ונשאר
הוי"ה בבנות אלהי"ם ולזה הוי"ה בבנות אלהי"ם
היא בבינה למעלה הוא כתוב ואין יכול להתפשט
אלא אחר הנתקן מתוך פני המלך ואחר כך
ירים ראש ונתגלה בסוד אותיותיו ובזה יובן
מאמר ר' אליעזר עה בפ' אחרי מות ושם במקומו
פי' העניין באורך וכל זה הוא על הבירור שנעשה
במעי הבינה ודע שבשבירת הכלים נתן שאין
היה בהם מיעוט שהבינה לא היתה יכולה לקבל
האור פנים בפנים והוא אורו המיעוט שנתמעט
מרוב האור יכול לסבול והוא כמ"ש לזה במ"ש
במקו' בס"ד · וחכמה נ"ב כשאין המלכות מוכנ'
לקבל כשנבראו עד מתן אותו האור שהיה
ראוי להם למלכות כך בחכמה עליונה
מכמעט מתוך אותו האור ווהו למט' ונעש'
מתן במ' יעקב במ"ש והוא נכללת מכח
של מעלה הזה שהוא ראש לבחי' יעקב ולזה
הק' אמרו מברכין על הנבדלות שצריכי' כוונה
ולא היה

ולא היה זיווג למעלה באו״א כלל אלא בסוד אחור
וזה״ק דבי׳ שאמרו כבר ברא שית שהיו׳ פנים ובטן
אחור וזהו ואתם באחור יש סכנה ובשרצה המאצי׳
לעשות תיקון ויעלו הכלים למוחי׳ הבינה ·
בהם סוד וחזרו כולם פנים בפנים ולעולם בזו״נ
ונוקביה עלו׳ למוחי׳ הבינה להיותם מין נוקבין כ
מעלין עמהם יעקב ולאה לפי שהם בתוך הזיווג
יעקב לאבא ולאה לבינה והם בו״ת הזיווג
אלא מתחלה שלא היו מקבלים ירדו אבל עתה
שנתקנו התחתונים ויש בהם יכולת לסבול
עולים להיות זיווג בשלימו׳ והתיקו׳ הוא מה
שהיה האור בא בקרוב ולא יכלו לסבול עתה
באופן שיקבלו האור בריחוק מקום ועשה
שיתפשטו הכלי׳ של כתר ומה שהיה כלולו׳
בכח יהיו עשר בפועל וכן או״א וזעיר ונוקבי׳
והטעם שהמאצי׳ לא עשה מתחלה הכתר
בפרצופים ולא היתה שבירה כלל לפי שאם
לא עשה באופן זה לא היתה בחירה ודין
ולא היה טוב ורע בעולם אלא הכל טוב ש
שורש הרע בא משבירת הכלים ולא יהיה
שכר ועונש · עוד טעם ב׳ מצורך לזה כי
המלכות היתה למעלה בסוד הכתר מתחלה
ועתה ירדו למטה ונשכנו במעשים הטובים
להעלותה למעלה למקום הא׳ לכתר יהיה לנו
מעלה גדולה שיש בכבודנו ומעשים
להעלותה שם ונמצא שאו״א שהיו מקבלים
מכתר עתה שנתפשטו ונעשו בו י׳ ספירות
בפועל מקבלים או״א מהם מהמלכות וכן ז
זעיר ממו״א נתקנו זה מזה אבל א׳ נעשה
פרצוף ובמקומו יתבארו הדברים באורך
באופן שכשהתפשטו כל א׳ לפרצוף נעשה
עולות לבוך הבינה כדלעיל גו הלכה להתקן
נ״ב זעיר ונוקביה במעי׳ אמו כשתקנו
שם זמן העיבור בה להתברר ולינק חוזק
שם מבח הא״ם כמו הוולד במעי׳ אמו עד
שעת הלידה דוק ותשכח :

ד **גמרא** שיעורין ח׳ מט׳ חדשים כדרך
העולם כ׳ מוט׳ חדשים כדאמר׳
רבה תוספתא ג׳ מן׳ חדשים כתרגו״ם מציאו׳
שכור עם׳ מחכמה רו״ן מן בינה אהו״ה בזוך

קמ״א וגם כן שהוא כיסוד בינה הרי רו״ן ומלהו״ם
אל מוחין מן משמאל דבמחלפ הרי רו״ן ··
ודע שעיבור אימא מחכמה הוא ע״י הנשיקין כמו
שנתבאר ובנשיקין מתהוין זו״ן שכבר אמרנו
שעלו הכלים למוחי׳ הבינה ג׳ גו ב׳ וצריך להתעבר
שם ט׳ חדשים רמז לנה״י שכל א׳ מהם מקבל
בח מחכמת לפי שכבר אמרנו שלא היתה
השבירה בחכמה כל כך ולא תמצא בכל הזוה׳
שמזכיר הזעיר אלא בג׳ אחרות לבד לפי ש
שהם עיקר הזעיר ולזה נה׳ לבד מגופם שהוא
חג״ת ולפי שיצא העובר ממעי׳ אמו אינו
יכול להלך על רגליו אלא אחר כ״ד חדשים או יותר
לפי שהרגלים היתה שבירתם גדולה והם היו
בהם מעורבין יותר ולזה צריכים בירור
וחוזק ועיבור ב׳ הוא שמלכות נ״ב מקבלת
בח מחכמת הרי י״ב עיבור ב׳ שהוא מן חדשי׳
הוא בתוכיות א״א שבשרצה המאצי׳ להתקן
העולמות נתפשט א״א מתחלת האצי׳ עד
סופו ובשנתפשט אבא והלביש לזרוע ימין
של א״א ואימא לזרוע שמאל א״א הלבישו אותו
עד טבור א״א שעד שם מגיעין כמו שיתבאר
ונמצא שמטבו׳ א״א עד הסוף הוא בלי לבוש
וזה״ק מיין עילאין הייני, מה שמתלבש מא״א
באו״א והנשאר מגולה מחג״ת ולמטה נק׳ מיין
תתאין ולכך בוכין ומתרעמין על שנשארו
מגולין ובדרך כבוד ה׳ ממקומו דת כבו׳ם
שאין שם בכיה או מה עשה המאציל העלה
נה״י ונכללו ג׳ גו ג׳ נצח א״א בחסד שלו שהוא
נשמה בתוך אבא וכן הוד בתוך גבורה ואצי׳
הנ״ת בתוך הת״ת שנכלל חצי בתוך ויסוד בתוך
התוך שנכלל ונמצא שהעטרה נשאר
בחלל חצי ת״ת שלה ולזה כשחזרו העולמו׳
להתפשט כשנתלבשו נה׳ בזעיר אותה הארה
והרשימו שם מלבוש שהיה באותו חלל עשה
עטרה על ראש זעיר שהוא מחצי ת״ת א״א ו
ונשאר נצח בחסד בתוך אבא והוד בגבורה
בתוך אימא נתעורר בסוד הזיווג והנה
אור מיסוד א״א שהוא בת״ת א״א שהוא בין או״א
ונחלק אחד הכל ונותן האור לשניהם חציו לאב׳
וחציו לאימא ונעשה זיווג לזו״ן ונמצא שנכנס
לוקח בח מחכמת וכן הוד הרי ז׳ חדשים וחצי

וחצי הת"ת בבחי' הת"ת כיון שהוא מהז' אינו נכלל
מהם ואינו אלא הדעת שביניהם ולזה יולדת לשבע'
יולדת למקוטעין לפי שאינו אלא אחת באחת
אלא חצי בחי' ועליית היסוד למעלה בהם הוא
להוציא ההבל בתוך הת"ת כולה עולה אלא לחצי
ת"ת ולא להכלל בת"ת שאין מנינין עד חצי ת"ת
ונ"ה משה בסוד מלגאו מסוד הדעת שהוא
מהת"ת ויעקב מלבר מהיסוד של א"א שמשם
נעשה והוא חילון לת"ת ודע שאמר א"א מתמלך
לב' קוץ ימין ושמאל ואמצע וכן נבוכ' א"א
לזה צריך שיקח בה מחצית אבל הת"ת הוא
נעשה כתרים לזו"ן וקוא כתר ז"א ולזה היה
קטרוג. אפשר לב' מלכים להשתמש בכתר
אחד לזה אינו אלא חצי י' לבד והנשיקין הם
שאבא נושק לאימא וכן אימא לאבא ואז מקבלי'
זה מזה הבל שמצא שיש לכל א' הבל ונשיקה
בענין מה שמקבל ומה שנותן שמה שנותן
נאמר בו בהבה ובאבא יש הבור שהוא מקיים
אבל היא צריכה למים ולפי שהנשיקים הם
שנים מצינו נשמה לנשמה וכן ההבלים הם
שנים מצינו רוחא ברוחא אבל הנפש שהוא
מצד ההבור ואינו אלא באבא לא מצינו אלא
נפש אחד והנשיקין הם אנ"ה וההבלים נר"נ
ונשיקת אבא נעשה אחר יושר ומההבל
נבה יושר וכן מאימא גבורה והוד של זעיר
ות"ת מנשיקת שניהם כשנכלל א' בחבירו ויסוד
מכללות ההבל ומלכות מההבור אבא וזהו ה'
בחכמה יסד ארץ וכל זה בחינת רוח וחיות
זעיר במעי אימא אבל הכלים כבר אמרנו
שעולין ממקום שמשם נאצלו וזהו מיכר
הבפשטו ב' א"א בה להב להם האבא לשלוק
בסוד האצילות להכלל בנה"י ומשם
עלו לבינה להב עבר מהם כבתי' :

ז' **אחר** שביארנו ענין העיבור צריך לבאר
הבירור שנעשה במעי אימא
ואיך נבחנו מהכלים מציאות הפרצוף שהם
אינם אלא ז' כלים ו' של הזכר וא' של הנקב'
וכבר ידעת שהעובר במעי אימא מוקף
שיש לו ראש גב' והענין הוא שכבר אמרנו
שיש בכל נקודה מאלו הנקודות בחי' עשר

מכתר עד מלכות ונתברר מן הכתרים י'
בחי' שעלו למעלה לראש דלא אתידע כמש'
בספר. ומה בחי' היותר למטה מזה מבחינ'
הכתרים עצמם עולים לאריך ומהם עלו לאו"א
ומהם נעשו כתר לז"א כנודע במעי אמו וכל
זה מבחי' הכתרים לבד ומחכמה ובינה של
אלו הנקודות נעשו חכמה ובינה של זעיר
א"כ הרי נעשה לו ראש מכתר חכמה ובינה
שיש לכל נקודה מאלו הנקודות ומתברר נעשה
גופו של זעיר שאז נבררו במעי הבינה ונעשי'
כל פרצוף של נאמר שם בלא בירור הי"ת ש
שנבררו בינקה שיצא זעיר במעי אמו ולזה
המלכה שהולך אחר שיצא ממעי אמו אינו
מהלך על רגליו כמ"ש לעיל ומעפי' שלא נשאר
בלא בירור אלא הי"ת ונמצא שהיה רגל א' כבר
נתברר במעי אימא מאחר שהולך הוא לבוא
לולא נתברר גם הוא לא נתפשט והוצרך למעט
בירור בסוד היניקה לכך מעבר וזהו אוי לרשע
אוי לשכינו לפי שהוד נשאר בלא בירור גם
הוא לכך ולא נתפשט עד שנתפשט חבירו
זהו ההוד וכנגד יוכן סוד מה שאמרה חוה אשה
כי תזריע וילדה זכר וטמאה ז' ימים ואם
נקבה וכו' וטמאה שבועים כי הז' ראוי לבירור
הז' שנבררו שהם כח"ב חג"ת הרי ז' וכנגד
אורו הפסולת שאתבר מאלו בתוך הבינה
ונכנס בבחי' הקבר ומאותה שעה אלהר
הטומאה שמשם ירד אורו הפסולת ומתברר
למטה עד שיצא לחוץ זהו מה שנעשה קליפה
וזהו סוספיתא דדהבא ולזה קשה שמציאות
הטומאה אינו אלא מן הנקבה שממנה הוא
מאימא שמלבד טמאה עולה מ"י ומ"י הוא טמאה
ולפי שנתפשט הכן שלה עד שנעשה קליפה
ממש אבל הדם מצד אבא הוא דם טוהר אין
דם שבא מאבא נעשה קליפה אמת הוא שנותן
כח וחיות אפי' לקליפות שגם הם צריכים
להחיותם כמ"ש במקו' אחר ז"ס העגל שלא
היה אפשר לבוא עד שלקח אהרן מולם שהוא
החסד ודע שהזמן שאנו אומרי' אין החסד
שנמשך אלא גבורה שבחסד והוא שהולך
ונעשה חיות בתוכם בבחי' נשמה ואינו מ
משתנה אבל של שמאל משתנה האור ומה
שהיה

שהיה אדום נעשה שחור וזהו האי שחור אדום-
הוא אלא שלקה וז״ס אלהים אחרים שנעשה
אלהים אחרים לעולם הוא אלהים שבהם לבושיו
בהם נעשה אחר וכבר ביארנו זה ויתבאר בס״ד
באופן שז׳ ימים כנגד בירור הז׳ ומחסד של
כל א׳ נעשה חסד לאשר וכן מגבורה של כל
א׳ וכן כולם נמצא אדם מהם כלולה מכולם
ולזה הוא סוד ז׳ קליפות אפי׳ כשהוא בסוד פרקים
ואם שני בשר לך הספור דרוש השחור והבין
ז׳ ימי השבוע א׳ כחסד מתחיל מחסד של
חסד וכן שבוע ב׳ מתחיל מחסד של גבורה
וכן כולם וגם תבין למה החסדים והגבורות כל
א׳ כלול מז׳ ומשמש לשבוע א׳ ולא לז׳ ימים
שהטעם הוא כיון שאנ״ל וכן השאר נרבו מהם
של כל א׳ אב״א אין י׳ בכל א׳ ואל תשיבני מכתב
שאין בהם רק כתב״ של כל כ״ל א׳ שבכתר יש
בחינתי׳ כיון שהוא העליון כולל כל השאר וכן
חכמה ובינה כוללין מה שלמטה ומה שלמעלה
מהם שהם חשובין כאחד אבל הז׳ אינם כוללין
מה שלמעלה מהם שאין להם שייכות עם
ג׳ ראשונות ובאלו מתלבשין המוחין ובאלו
החסדים שבאו מהארת המוחין נמצא שחס׳
של חסד נעשה חסד שלו וחסד גבורה גבורה
ושל תנ״ה וכן גבורה של חסד נעשה חסד
של גבורה ושל גבורה גבורה ושל תנ״ה וכן
כולם ע״ז הסדר כל החסדים לחסד ולזה נקרא
חסד וכל הגבורות לגבורה וכן כולם עד מלכו׳
כל המלכיות למלכות ונמצא גבורה של חסד
היא חסד נקודת הגבורה וחסד של גבורה
הוא גבורה של נקודת חסד וכן כולם על זה
הסדר ובזה נכללין זה בזה : נחזור
לענייננו י״ד ימי הנקבה הם
שמתחבר ז׳ מלכי הנקבה שכל מדרגותיה
נקראו מלכות והז׳ שכבר אמרנו הרי י״ד ..
וביאור הענין שבה להתהוות פרצוף נוקבא
דז״א צריך שיתחברו ז׳ מדרגותיה וז׳ בחי׳
שלה שמכבר פי׳ המלכות שבכל נקודה הרי
י״ד נשאר כדי להתחבר מעט כמ״ש וביאור
בסוד החלב והבירור כ״ד חדשי היניקה ..
והענין שמתחיל האור לירד מכתר עד הוד
הרי ח׳ וכן ליסוד וכן למלכות הרי כ״ד . ואח״כ

כיון שנמתק איך מתעבר שם זמן שכבר
נברר בשלימות בהת״ח צריך להתעבר
חדש א׳ בכל עולה א׳ בה לקחת בה מהם-
וירד למתק ההוד וכן ליסוד ולמלכות אבל
מהוד שהוא עצמו צריך התיקון לא יקח מהם
כח ליסוד או מלכות והחלב נעשה מדם-
נדות שהוא מהן שהיה בנה״מ ונשא׳
במעיה נתברר שם ונעשה חלב והיונקת
אותו ובזה תבין שהיו כ״ב ב׳ נמתקו ונתפשטו
בסוד החלב וסוד החלב הוא אהי״ה שבבינה
לפי שהיא המינקת באופן זה ב׳ אהי״ה עם
המילוי ומילוי המילוי כל א׳ מ״ס אותיות הם
פ״ב וב׳ שמות הרי פ״ד עולה חלב לא להורות
שהם נעשה חלב וסוד השדים המינקות נ״ב
מוחין הבינה וז״ן משמש והוי״ה באמצע
להורות על שם שד״י שעולה ויעבר הוי״ה ולזה נק׳
בינה בזמן היניקה אל שד״י ובעת שאינה מינקת
נק׳ אל עליון בגמל לשון וגמול שהם כיום-
הגמל את יצחק שהסיר לו הדד להביא לו מוחי׳
אחרי׳ כמו שיתבאר בס״ד וידעת שאהי״ה
ביודין עולה קס״א ועם ד׳ אותיות והכולל
עולה עליון וכן עולה שם מ״ב בבינה כמו
וב׳ יוה״ן שבו עם אלף עולה א״ל וזהו אל עליון
והשדים הם עצמם אלהים שבבינה א׳ מוחין
מ״ו משמאל הם השדים וה׳ באמצע היא
בינה עלאה וזהו אלד ומידד מתנבאים-
במחנה . ומה שפי׳ הרב במקום אחר הוא שלא
נתנבאו כנגד של יעיר שמשם מתנבאים כל
הנביאים אלא ממה שיוצא מכאן למלכות
וזהו במחנה שהוא מלכות וגם אחר שזהו
והמה בכתובים שהם של מלכות אבל נה״י
של הזכר נק׳ נביאים וכמו כדרושים פי׳ על
שה הבינה שהם מציאות אלהים אל די ומי
די א׳ מתנבאים ומשפיעין במחנה בסוד
הבינה . ודע שה׳ יש לה ב׳ ציורים ד׳ וי׳ שלה
בה״ נשלה ב׳ מילויים ה׳ הא הה עולין י״ו וב׳
הנז׳ חלב . באופן אחר ה׳ הא הא עולה אל
והמילוי לבדו יאא והאותיות ו׳ הרי חלב א׳
מוחין וא׳ משמאל . ודע שאחר שבינה
מינקת לז״ן חוזרת ומתעברת בהם לעשות
זיווג שמהם לצאת להם מוחין אחרים וזהו

בתוך היניקה להו את עברת מניקו והכל כה לשכן
את האין · פי׳ שחשיר היניקה כנשר שאין בו
דעת ואחר היניקה נגדל וקונה דעת בך לחושו׳
מתחלה אין להם אלא מוחין של קטנות ושהם
מתעברת גרת לו מוחין של גדלות כמו שית׳
במקום אחר ונמצא אחר שמתקנת ומתפשטת
בסוד החלב לעשות חוזר לעלות ונעשה הוא
ונוקביה מיין נוקבין לאימא ומה שאנו אומרי׳
שחוזרים לעלות למעי אמם אל תטעה לומר
שהם עצמם עולים שלא נשארים כמו שנתבאר השער א
עולה למעלה ונעשה הוא ונוקביה
מיין נוקבין לאימא כמו נשמות בני אדם
שבכל לילה מתעברת מלכות ונשמות
ישראל ובכל בקר מתחדשין כמ״ש חדשים
לבקרים כך זו״ן נעשים מיין נוקבין לאימא
להזדווג עם אבא לתת להם מוחין ונקרא
עיבור שני · וידעת שהנקבה יש לה שני
דדים וב׳ לנשמת יתרים של הזכר וצ״ר
עולה ש׳ ונקר הרי ש״ד מכאן וש״ד מכאן
הם השדים המניקות לבנים ועוד אהיה
במלוי קמ״ג והאין קנא הכל ש״ד רמז
לשדים של בינה ואהיה כוזו קס״א ובמלוי
קמ״ג עם הב׳ שמות עולים תל״ח שבבינה
החלשים בסוד אהיה עוד צור ה׳ ה ב׳ ווין י
עוד ה׳ ה לו עוד ה׳ ב׳ ווין יוד כזה ה הכל
עולה תל״ב · עוד צריך לדעת שמציאות
האחורים נוצרו בתוך הבינה פי׳ הבינה
האצילה ונגל יזה נעשו אחורים בזון שכל
תיקונם ע״י הבינה שהיא היא שמתעברת
אותם בו ומתקנה נעשה הכל א״כ צריך ש׳
שנמצא בתוך הבינה כל מציאות האחורים
והיניקה החלשים וידעת שאהיה דההין
שעולה קנא וגם כן שניהם בסוד הבינה
כי קנא במלכות אימא וגם כן נעקב
של אבא שנמצאת בתוך הבינה לעולם
וזהו השכל שמצא בתוכה ונובע תמיד
בסוד שתיקא דכורא ובמעשה הבראשית
מתעורר סוד השכל ועולה לקבל שכל
עליון מאבא בסוד מיין דכורין זה סוד
בעמין מיין נוקבין וזה סוד יוסף מיין ד
דכורין וגם כן ואהיה במלוי ההין שהוא

כאם
החוברים

בית קבול של זה בבינה עולין כאו״ר והם
מציאות אחר שעי׳ נעשה אבר בו והם
רומזים לקירושא והכן כל מה שאמרנו
שהכוונה למצוא בבינה כל המציאות והם
באהיה פשוטות והחלב באהיה אותב׳ של בינה
והאבר והשדים והחלשים בכוף׳ · עוד אלו
רמוז ע״ב הויות ורמוז ע״ב שבעים שיצאו
מן הבינה ויעקב ובנו הוא כללותם ונם
בבינה רמוז באש כיצד י׳ פשוטי׳ יו״ד הם ק״ב
ב׳ פ׳ ה׳ וכן ה״פ ה׳ קן ו״ו פ׳ י״ב קמ״ד וד׳ אותיו׳
הכוללים הרי באש זה מצאתי כתוב ולא
ידעתי למה כל האותיות הפשוטות במלואה
חוץ מן ה״ו שאת ע״ב פ״ב וגם מה שפירש
ע״ב הויות רומז למלוי אלה ולעשה ובנין
לא מצאתי מפי הרב שלא מצאתיו כתוב
עם הראש בקונדרים ונסתפקתי בו אם הוא
מדברי הרב ולזה כתבתיו אעפ״י שקשה
עלי אולי עם הזמן אמצא בלוי לדבר ;

ח **הנה** פי׳ מציאות העיבור אין נתעבה
אימא שלמה בזושר ונוקביה
שהיה צריך הרבה נזכר שיהו ושהיה עולין למעי
הבינה ונתקנו מה הם אורם הרבה כדי
שנדע התיקונים שנתקנו במעי הבינה וכשיצאו
ממנה חזרו לתיקון ולהתגלות מהם מה שהיה
בכח · והענין הוא שכל האצי׳ היה בו מתחל׳
רמוז לכל מה שנגלה אח״כ אלא שהיו הכל
בסוד הקן ולא היה כח בשלמות לסבול
אורם והוצרך עניקה קדושה לשבב היקון נ׳
עד שיצאו ויתבררו למעלה כל כח הקן שהיו
גנוז בעולם האצי׳ וזה״ם הבירור שנתברר
הקן ונשאר עולם האצי׳ אורח דכייא וזהו כנגד
עניקה למנדע אי בכחו הנן כדפי׳ כאן
דבה וכמפר׳ בכל מקום שהוצרך לחזור ולברור
כמו שנות בסוד קן והכל והתפשטו מלהתק׳
עם השכיה שהחור יצא בתוקף ולא יהיה
יכולת כמורגל ששיצאו בסוד נקודות שלקבו׳
האור ההוא והוקטו ונשברו ואפי׳ כל המציאו׳
היו בכח כמ״ש למעלה שהעיפה זרעה יוצא
בה הכח של מה אחורים וגם בנין ו
והולכת ונגלה עד שמתגלים בה והענין

מבואר

מבואר ואין צריך לבאר את מציאות הרפ״ח
ניצו׳ מה הם · רע״ שהם רפ״ח עב״ א׳ מע״ב של יוה״ך
של חכמה וא׳ משם קס״א מבינה וא׳ משם מ״ה
מתעיר וא׳ משם ב״ן של מלכות הרי רפ״ח ··
וביאור הענין הוא שיש לנו הקדמה א׳ והיא זאת
שהם הויה יש בו במלה ד׳ אותיות ואח״כ כך
אחורים שלהם שהם י׳ אותיות פי׳ הויה פשוט׳
הם י׳ אותיות יוד הי ויו הי כפי׳ כפי׳ פא״ הרי
י׳ אותיות ואחר זאת המדריגה של י׳ אותיות
של אחורים מספר ד׳ אותיות אח״כ מספר
י׳ של אחורים אח״כ יש מדרגה אחרת שהיא
י׳ אותיות המילוי שגם הם פנים ואח״כ הם אחורים
ואח״כ אחורים של המילוי פי׳ האותיות אח״כ
מספר עשר מילוי אח״כ מספר אחורים
שעולה רפ״ה אח״כ מילוי המילוי פי׳ האותיות
אח״כ מספר האותיות שעולה יה״ ובן לכל
השמות והם מדריגות זה על זה ובן כ
בכל השמות כונצא כזה מה שירד מתחלה
עם הכלים ירד עב״ חשבון של י׳ אותיות המילוי
של יוה״ך אבל לא ירדו י׳ אותיות המילוי עצמ׳
אלא מספרם לבד וכן לא ירד מהן מספר
של י׳ אותיות של אחורים ולא אחורים של
עב״ פי׳ שלא ירד אלא מהמדרגה ז׳ ולמעלה
שהוא מספר י׳ אותיות המילוי ומשם
ולמעלה לא ירד שהם ח׳ מדרגות בכל קק
לא ירד אלא הכל כאחד למעלה כאצילו׳
ומשם קס״א ירד מספר של פנים שעולה קס״א
ובם ירד י׳ אותיות של פנים הם ומספרם הרי
ע״ג ואח״כ למה ירד עם הס״ג עשר יפתרך
שיכר המספר לבד כמו חכמה ז״ל לבשי כך
קס״א בפלך הפנים ובמקום שאין פנים אין נמצ׳
אחורים ואח״כ לעולם אנו חושבין המדרגה
היותר גדולה שירחה ואח״כ נחשוב י׳ אותיות
ולא קס״א ז״ל שאנו חושבים שמות הפרצופים
שהם עב״ קס״א מ״ה ולזה אין אנו חושבין של ב
המדריגות כי לא מה שהוא שם הפרצוף אך
על פי כן ויכון מדרגה אחרות ומשם מ״ה
ירד מספר י׳ אותיות ומספר ד׳ אותיות
אבל לא האותיות בכלל הרי עשו י׳ ואח״כ כיון
שאמרנו שירד משם קס״א י׳ אותיו׳ מבש״ היה
ראוי לירד גם משם מ״ה י׳ אותיו׳ ולמה לא

ירד אלא המספר לבד ז״ל י׳ אותיו׳ המ״ם של
מ״ה בלא אותיו׳ של ס״ג עברו על י׳ אותיו׳ של
שם מ״ה והורידו אותיות עמהם לבונה שר
בריאה שיש להם שיכולת עמה נאמר המ״ם
של מ״ה בלא אותיות ואיך איפשר לו לעמוד
בלא אותיות הרי אין מספ׳ בלא אותיו׳ צריך
האצי׳ כיון שאין לו אותיו׳ שהם הכלים של המ״ם
עלו למעלה שהמ״ם הוא אור פנימי והאותיו׳
הם מצי׳ כלים למספ׳ וכה שיעמוד זה המספ׳
של מ״ה צריך לעשות לו אותיות וזה בלא
הכי רע״ והכון שהם הויה ישבו יה וה וה
לא מצי׳ שנק׳ שם אבל יה נקר׳ שם כבנברך
יש וה ובן כהוד וש יה וכן כיסוד וה לפי שה׳
חסדים וה׳ גבורות ירדם מחכמה ליסוד
שיסוד אבא מגיע עד שם וה׳ חסדים מגיע׳
הרי יהו׳ כיסוד וזהו יה ועוד יסוד כולל ה
הכלים של הכל ומה שאין שם שלם כבר״י
לפי שהם הכי פלגי גופא לא יש בהם שם אלא
השם ואם בתלאה שאנו׳ בתיקו׳ הויה כנברך
ואהו״ה כהוד אז אלי׳ זהו מה שיורה להם
אח״כ לאו מציאותם שאצילותם אינם אלא
וה אלא שזה כולל מזה וזה כולל מזה
שהנצח הוא יוד והוד הא וכל א׳ כולל מ׳
מחבירו הרי וה בכל א׳ ז״ל נב״ שמה שאין אנו
חושבים אלא וה לפי שוה אינו שם לבדו
ולזה אין אנו לוקחין הי׳ אותיות אלא מוה שהו׳
שם ואח״כ יכול לבוא מהם י׳ אותיות הב׳ ש
שאמרנו של נה״י עולים מ״ה למעלה לשם
מ״ה שאמרנו וכשבאלה אליהו וה כנגד
יוד הא יוד הא הא נמצא שהם ט״ו אותיות
י׳ כנגד י׳ של מ״ה שירדו עם אותיות שם
ס״ג כדפי׳ והם י׳ אותיות של מ״ה מחמש יוד
הא ושני ווין שבשני וה עם אלף אחד
והא מעולה מד׳ י׳ אותיו׳ של מ״ה נמצא בור
י׳ אותיות שם מ״ה שיהיו מן ההבל שהוא
עיקר השיעור נעשה כנגדם מ״ה של מ״ה
י׳ אותיו׳ במילוי מחמש יוד יוד ה שהם
רומזים לה׳ גבורות הם הנק׳ שיהיו מלכה
הוד שכתוב שיהיו עם חסד ע״ב ועם גבורה
ס״ג ועם תפארת מ״ה ב״ן עם נצח הוד ירדו
אלו החמש אותיות שהם יוד יוד הא ועולים

לג' בחילוף שם אלהים כנודע וזהו נ"ג עד ומשם
כן ירד אחורים של ד' אותיות שהוא כמותו
הויה עולה ע"ב וכשעבר כן של מ"ה עולה ל'
אותיות אז נעשה הכל כן נורד גם הוא ואח"כ
למה אין אנו חושבין שם כן שלא חשבנו אלא
אחוריים שהם ע"ב ז"ל שאין לו מנהיג כולם
ואפי' ד' אותיות אין לו אלא האחד שלהם
לבד והשם של קשר שאחורים בהם
ונעשה שם בסוד א' לה וא' לו אב"ג אין שם
כן כשבאו לה אב"ג הרי רפ"ח שהם ד"פ ע"ב
וזהו מרחפת מלה שפי' לשון פי' מת רפ"ח
שלא ירדו למטה עם הכלים ושחזר
הכלים זהו זבולון חרף נפשו למות שהוא סוד
כפ"ש וכשעלו הכלים למעלה הבינה להתקן ל
עלה נ"ב הרפ"ח ניצוצ' ונשאר התהום בכל
עולם שלא ירדו הכלים של בריאה ויצירה ולא
נתחברו בהם הנצוצים וכן של יצירה וכן של
עשיה באופן ששם ע"ב של יוה"ך נשא' באצי'
ושל ס"ג שנשאר בבריאה ולכן אימא עילאה
מקננת בבריאה ושל מ"ה ביצירה ולכן עמוד
האמצעי בכלל שהת"ת פי' ביצירה ושל ב"ן
שהוא הויה כמותו בעשיה ולכן מלכות
מקננת בעשיה ובכולן מאחורים הד' הויות
בתיקו' שנתלבשו כאלו ומאחורים ובזה יובן
כוונת התקיעות של ע"ב בתוכן שהם
בהפך מכל השבוע לפי שכל השבוע אנו
מכוונים שכל עולה מלמטה למעלה
פי' ה' אחרונה העולה לו' וה' א' העולה לי' אבל
ערב כעת הויה באצילות בסדר האמיתי
בעולם האצי' וכן הויה שניה בבריאה וכן
ביצי' וכן בעשי' כל א' הויה שלה והטעם
לפי שבתוך החול אנו מעלים מתתאות
המלכות באצילות עצמו פי' שהם
ד' עולמות כולם במלכות ולזה אנו
מעלים להעולות שם ע"ב ואח"כ ס"ג
ואח"כ מ"ה ואח"כ ב"ן ובשבת אנו מאירים
בהם מן האצי' לכל א' להיותם מוכנים
להעלות כולם בשם אחרון של שם
אלים כמו שנבאר במקומו בע"ה ;

כבר ידעת שהעיקר היה כפתור ט
שם כשאנו ממיני אתנו ..
ועתה אפרש איך נשל ונעשה פרקין להיותו
ו' עשר ולמה שם זאת הם הוא פרקין שלם כן
י' ספי' ומשם נבא למלכות התחתון שהיו לו
כמוני אתו שקבל אח"כ כבאתר כעה"י ..
דע שהעיקר כמוני אתו היה כפתור ב' כבו ב'
והיה בסוד ו' שבתוך ה' ושם היה ראשו כפוי
בין ברכיו כמו שדרשו ז"ל ויזץ בין ברכיו
לפי שנצח והוד שהם הירכים היו כלולים
בחסד גבורה והראש היה כפוף ואז היו התחתו'
שלו למעלה מראשו בעוקץ של הד' כזה ד
ומשם היו מאירין בו וזהו סוד בהלו נרו עלי
ראשי ד"ת נ"ע להורות שהיה עלין כנגד
ושם היה הכל בסוד הפך כי נער עולה שך
נזכרת וזהו והנה נער בוכה שוש שם
בכיה לפי שהכל הפך ושם היו התחתי' עלמים
ולא נתגלו כלל והיה אח"כ ואחר שהם זאת הי'
בקרע אבנים פי' שהם שוים מלמעלה ומלמטה
ומשם עיקרן ושבלן במקום אחר למטה מן
הבינה והשקה את העיינות בסוד החלב
מהמוני אימא עד שגדלו ואחר שפסק המים
והחלב ונגלו ונעשה להם מוחי' וקם ו' של
שם הויה שראשו ע"ב ונופו רק ראשו קאי
לב' מוחי' אח"כ שכולם נכנסו בו וגופו הו'
דומה לו' קטנות וגופה דומה למלכות נרע
שנם בתחלה ישראל שיצרה הו' מן הז' ה
הראש שלה נ"ב דומה לב' ראשונות שלו אבל
הם בקטנות גדול עד שהו' שוה מלמעלה
ומלמטה שהכל היה בסוד קטנות עד
שגדלו ואז נעשה לו ראש ולה שהיתה
ראשו בסוף בין ברכיו הרים אותו וזהו מנחל
בדרך ישתה על כן ירים ראש כששותה
מן הנחל שהוא הבינה בדרך שבא לו האור
בדרך שהם מדרגות הבינה דרך דרכי
כנגד ע"ב ירים ראש שעלה מתגלים בו
ב' מוחי' ועי' מדרגות הם נגלו ונעשה כן עשר
שני האם חלב נגל הבן בכח שבאם
וכשהיו במעיה היתה מלכות בסוף הו' קטנה
שבתוך הה' וזהו סימנה לבר עוד בחי' אחרת
שנתפשט בה' שהיו כלולים בחוה נשארה
היא במקומה

היא בחודש הז' שנעשה הז' גדול מז' קצוות
שעד עתה היה שיעור ב' לבד ובשנתפשטו
הז' נעשו שש עוד יש לה בחי' ב' למטה
מן הבינה כי ז' גדולה יתרה ה' כשלש הז' וכל
כשלש עפר הארץ שיצאה בין חדוי הרי ב'
בחי' עוד בחי' אחרת שנתמעטה וירדה
למטה מן היסוד אחר הקטרוג·· וביאור
הענין הוא שמדי' המלכות יש לה בחי' גדולה
הרבה יש לה בחי' גופא ובחי' נשמתה ונפ'
שלה היה דבוק בגופא קליה וזהו אדם וחוה
דו פרצופים נבראו שיצרה בסטרן אבל לא
היה לה גלוי כלל כשהיתה דבוקה בו בסוד
נקודה והוא בסוד ו' קצוות ואעפ"י שהוא
בסוד ו' קצוות עכ"ז יש לו פרצוף אלא שהיה
קטן ואיבריו קטנים והוא נק' שמים והיא נק'
ארץ והיה גבוה מאד כגבוה שמים מעל
הארץ אמנם נשמתה הלא עם גופא קליה
היו שוים לא הוא גדול ממנה ולא היא גדולה
ממנו ושניהם נקרא' את ב' המאורות הגדולים
שהם שוים בא שמש ובא סיהרא עד שקטרג'
ואמרה אי אפשר לב' מלכים להשתמש בכתר
א' שהבינה נעשית כתר לשניהם ופעולתם
והנהגתם שוה שאינה צריכה לו כלל ואחר
הבחי' נק' בינה לפי שהיא למעלה
מבינה ובאימא כרחם ונק' שכינתא עילאה
שנזכרה בתיקונין בכמה מקומות והיא
שושנה עילאה שאמרו בתחלת בראשית
אית שושנה ואית שושנה שושנה עילאה
ושושנה תתאה עילאה בסוד נשמתה ותתא'
בסוד גופא והעליונה היא שושנה של שחרי'
שנזכרה בתקו' והא כ' האמין והיא כלת
משה שנק' כפ' ניקרא והוא הכלנו ובן ה'
את הצלע ותחלה היתה למעלה בבינה
ולא בלה המחני לגלות אותה גבל יתנשלון
בה יריס ובשקטרגה ירדה לבין חדוי ואותה
של גופא שהיתה בין חדוי ירדה למטה
בין הרגלים תחת היסוד שנק' היא קטרגה
לומר שהיתה דבוקה עם ז"א ושוה עמו
וירדה למטה· והנה ענין המלכות אין
קץ לבחי' ומציאותה ואין כוונתינו להאריך
אלא לקצר כה שירוץ הקורא בו

הדרושים ולא יתבלבל שכלו מאחור הלשון
וקוצר המושגים גם כי עומק המושג גדול
א"כ מציאות המלכות בסוד ו' קטנה שסתו'
הא היא בסוד גופא ובשיצרה אותה הו' כ
בחי' גופא מן הבינה יצרה דבוקה בו אבל
לא היה לה מקום שהוא ירש מקומו והיה
כאלו לא יצאה עדין שהיתה נאונת מאמו
מצד אחור שלא היה צריך לצאת אלא אור
ושפע מיוחד בעולם כבחי' זו אלא מ
ממעוניה היא נאונת עד שיצא לה בשרצה
להגדלה ולעשותה פרצוף מאחוריו ואחר כך
באה פנים בפנים וזהו ואחר ילך בת שאח'
שנגדל בוא ונבקן יצאה היא אעפ"י שכולם
הנקודות מכונות שנקודתם יצאה אחר כל
הנקודות גם בכאן יובן זה על שפי' ובזה
יובן דברי בשבי' עה' בתחלה כבה שאור
את פשטו בא הב"ה ונפקה נוקבא בין חדויי
שאחרי שבא קאור להגדיל ולתקן נקבה נקב
בין חדוי ויצא לחוץ לבנות אותה הנקודה
ולהגדלה וזהו ויבן ה' אלהים את הצלע ה'
אלהים אומ' את הצלע בא מלכות שנק'
זיווגם נגלה ונכנסה אחר שנגדלה ונעשית
פרצוף מצד אחור ננקבה ובאה מצד
פנים והיתה פנים בפנים ודע שכל העולמו'
מבריאה ולמטה גם בריאת אדם הא' נבראו
בסוד אחור פי' שמלכות היתה בסוד פרצוף
מצד אחור ולזה אדם הראשון נ"כ יצא נם
אותן דבוקה בו אחור באחור דוגמא
עליונה ול הבמה איך יתכן ואיך אפשר
שתצא נשמתה מאשר ונקביה בעולם
אחור באחור שאיך יעשה הזיווג אחור
באחור דע שמציאות הזיווג הוא הדיקו'
רוחא ברוחא לעולם וא"כ כשהיו בסוד
אחור באחור נ"כ אפשר להיות להם אותן
הדביקים רוחא ברוחא ובאותו הדביקו'
כל העולמות ויצא הכל ע"י המלכות··
והטעם להיותם אחור באחור ולא פנים
בפנים מתחלה הוא לפי שהענין היו נבראי'
בעולם שלא היה מי שיתקן העולם ויעלה
מיין נוקבין לעשות הזיווג עד שבא אדם
הא' כמו שדרשו רז"ל כל העשבים היו

13

על פני הארץ ולא היה יורד מטר עד
שבא אדם ועשה תפלה וירדו גשמים
שנא' וכל שיח השדה וכו' ואדם אין לעבוד
את האדמה ולעולם מציאו' ההנ' הם
בסוד אחורים עומדים וכנ"ל כשהם בסוד
קטנות ולמעלה שהולך אחור עולה שהוא
פגומה עם האותיות להורות כי אחור הוא
בסוד הדין לעולם והוא עולה נגבוה עם
המלה ואלו היו פנים בפנים היו מתהפכים
את העולם הינו' שהיו כל האחורי' מעולי'
ואין מלמטה מי שיעלה מיין נוקבין לתקן ו
לזה מה עשה הק' שמו דבק אותם אחור
באחור ובפנים אין להם שורש ולא ענף ו
וכיון שנדבקו האחורים זה בזה לא היה
להם שליטה ולפי שאחור שלו ושלה כולם
דינ' נדבקו הכלית ההפוך ט מלא אר
מינו ונעשה דינ' שלו ושלה זה בזה ואחר
שבא אדם נתקן ולא יש פחד שהעולה מיין נ
נוקבין מלמטה ובגללם יורדים מיים דכורין ו
כנגד זעיר ונוקבא ובמקום האחורים
שלא יהיה בהם דין קשה כלל אז נעשו ב
פנים בפנים וסוד הנסירה הוא שיש בזע
חסדים וגבורות וכן היא גב' יש לה החיים
ואין בשלה המחצית יב' הגביר החסד בו
לצד הזכר וכל ההנ' שהם הגבורות לצד
הנקבה וכיון שהמים שהם חסדים עליים
לא יש שהוא הן נתבטלו זה מזה וביאור
הענין שכל זמן שהיתה צריכה לו ואין ו
לה מזונות אלא ממנו מפני שהוא בזון ד
דבקה בו אחר שבא לו שפע וגם לה שבו'
משפעת בהתלבשותה בזעיר שלא אור
ליסוד אימא שהיא בתוכו ונוקבו וולכא ו
למלכות לא מה שהיתה שואבת ממנו ו
עד עתה אז נתפרדה ממנו והמשל ב
בזה הדבר כל זמן שהוא צריך לאילן הוא
דבק באילן כשהוא מתוקן ונתלבש שב
שאינו צריך לאילן הוא נופל ממנו
כן בכאן אחר כשבאים פנים בפנים גב'
ונתבטלו אחורים מעולים יש פחד מן הקינו'
שבכאן שיש זיווג מי יכול לעלות ולהגוע'
בעת זיווג כמו שפי' הרשב"י מאן יכיל וכו'

שבכאן שזעיר ונוקביה הם פנים בפנים
אין שום א' יכול להתעורר שם כלל ואחר
שננסרה באה מצד פנים וצריך תחילה
לחזק הנקבה בסוד ויסגור בשר תחתנה
אינו נעשה בסוד השמאל וזהו שמאלו
תחת לראשי ומתחיל להמשיך בה חמשה
גבורות מתמתקות ברפואתה ואלו הם ה'
ימים שבין ר"ה ליה"כ שביום ר"ה ננסרה
וכל יום מתמתק חלק א' מעשר בתפי' כלון
הסוכה כסד"ר · וכשבאה לצד פנים ומחבק
אותה עמה' שמאל דוחה וימין מקרבת פי'
שמניח ראשה על שמאלו ובמוצא ימין שלה
כנגד שמאל שלו ודוחה בשמאלו כל הדינים
שיש באחורים שלה בה שימתיק ימין שלה
וכל אורם הדינ' לצד שמאל שלה ואז ימין
שלו ממשיך אורם אליו ומתקם בימינו
וזהו שמאל דוחה וימין מקרבת וזה אחות
לנו קטנה פי' אחות שנה' לנו בסוד קטנות
כי אלהים לעולם לעולם קטנה ולא כיון
שהיא קטנה אבל עדין לא הגיעה למדרגת
כ"ל השדים קשרים רה' שמאל דוחה וימין מקרבת ואז
נקשרת בימין ובמקו' יה' כנה' במזין לשיה'
שזעיר במוני אמו הוא ו' זעירא וכן בשכבת
לא היה אלא ו' קצוות לבד עד שבאו' המוחי'
ומגדלים אותו בבא החסדים שהם המים
המגדלים את האילן וכן הגבורות מגדלים
לנקבה להיות פרצוף בפ' להזדווג עם
בעלה כנודע שכל הזיווג אינו שלא חסדים
וגבורות ואחרים יחד נק' זיווג למעלה
ויתבאר עוד בעזרת האל יתברך :

אחר שפי' ענין הזעיר ויניקה' ו'
מבנין אחד צריך לפרש ו
איך היתה הגדלת בסוד המלך דע שכללות
הדברים הוא שזעיר אין בו אלא שיעור ו'
קצוות ועתה בשבאים המוחי' נגדלים בשש'
ונעשה מהם ו' בהתחברותם כירכים של
אימא והיא רכיבא עלייהו ומניקה להון ו
וכרב הינקא להו מתעברה מנייהו זמנא
תניינא וזה נק' עיבור שני כי עיבור א'
היא עליית הכלים ב' כנגד ב' במעי הבינה
ועיבור ב'

ועיבור ב' הוא שחוזרים הפנימיות לעלות
ולהיות בסוד מ"ן נוקבין להוציא מוחי' לזעיר
ונוקביה ופי' עיבור ע"ב ד"ן פי' אהי"ה סו"ג
הוא המוח של טבונה ובסוד שלה יש"ס ב"ן
שנכנס שם מלכא כפליה ונוא מוד
כנימין המעורר אותה לזיווג ויש בה בחי'
אלהים של מוחין ואי משמאל וד' במלכע
הרי ג' בחי' ונקבה ובן שאמרנו הרי ד"ן
וזהו שורש ה' גבורות של נוקבא והם גבוה
שהיא ד"ן וחסד מצד חכמה שעולה ע"ב
נפתח חכמה ע"ב שהוא חסד ונעשית אימא
ד"ן הרי עיבור וכשהתגלה בסוד המוחי'
ורוצה להמשיך אורם בזעיר אין זעיר יכול
לקבל אורם המוחין מרוב בהיקותם כי אור
חכמה ואימא הוא אור מבהיק הרבה ואין
זעיר יכול לקבלן וכדי שיוכלו לקבלן מ
מתלבשים אורם האורות בנה"י של אימא
ובזה יוכל לקבל כי הבינה אוסיפה מעט
לבררם שהם הכלים של נ"ה שלה ובשוק'
כנגד הזעיר ומתלבשים בו במתכונת
מקבל המוחין והם משלימין לי' שלו כיצד
מתחיל ליכנס בו בפרקים האחרונים של
נ"ה וגם בהם האורה המוחין ואז עולין ב'
פרקים מחסד של זעיר ונעשה לו
חכמה וכן עולי' ב' שלישי גבורה להיות
בינה וכן של ת"ת להיות דעת ואע"פ
שאמרנו שעולי' אינם עולי' בתחלת
הכנסתם בו אלא עד שיכנסו פרקים
שניים שאז מתחיל ליכנס יסוד אימא
שבו החסדים שמנה"י ונשארים
החסדים ביסוד אימא מכוסים ביסוד
זעיר ועולי' בקוים בסוד אור חוזר אך
עולה מנצח פרק א' וב' שלישי' נגלוים
ומתפשטים ונעשים מלה אחת וכשעולי'
החסדים עד לחסד ומשם עולים שליש
א' של נצח מגדיל זה השליש עם שליש
א' של חסד ונפתחים ונעשים מדה
ושני שלישי חסד עולו ג"כ בשם החסדים
ומגדלים אותם ונעשים מלה א' וכן לקו
שמאל החסד של הוד מגדל ב' שלישים
שלו להיות מלה וכשעולה החסד לגבור

מגדלה עמו שליש א' של הוד ומגדל אותו
ומגדל עם שליש א' של גבורה ונפתחים ונעשי'
מלה וכן שליש חסד עולה לבינה ונעשים
מלה וכן מת"ת עולה ב' שלישים ומיסוד
שליש א' עם שליש שנשאר מת"ת ומתחבר
ונגדל להיות ת"ת ויסוד נשארו בו שני
שלישים לבד ונגדל גם הוא ונעשה
מלה ודע שאלו המדות שאמרנו אינם
מדות שלימות שלא נפתחים ומתפתחים
שיעור המלה שאותו האור מתגבר
וחסד מעבה שלו ונמצא שכל מלה אינה
אלא ב' שלישים לבד אלא שנגדלו ונעשו
מלה שלמה כשיעור נ"ה של בינה הפרקים
הא' של נ"ה מתבררים ונכנסים כנגד ה
החכמה והבינה ונעשו מדות שלימות
שלימות כל א' בג' שלישים ועתה
צריך לבאר עליית חסדים של דעת
שיסוד טבה ויש בהם ה' חסדים וה' גבורות
וכמו שפי' הת"ת נ"ה באורה בכך
ה' גבורות אינן כולן מתגלין בגבורה
אלא רק' גבורות בשלים וכן במקומות
הרבה אחר הכין עמה לחסד
ונעשה לגבורה שהם ה' חסדים שנגלין
בנוקבא של אבא וה' גבורות שנגלין
בנוקבא של אימא ונעשו פרצוף לזון
כי פרצוף זעיר מחסדים ופרצוף מלכות
מגבורות כמ"ש במקו' כמ"ד ואלו החסדים
והגבורות הם נגלין ביסוד התבונה
המתלבשת כנגד זעיר ומגיע זה היסוד
עד שליש ת"ת שלה שהוא בעיבור
הגופא ואל הבמה על שהיסוד מגיע
עד כאן והוא קצר וכבר אמרו' שנעשה
דעת של זעיר שהיסוד שאנו אומרים
שמגיע עד כאן הוא בחי' מלכות התבונה
שנה' בתיקונין אתפס יסוד שכולל
מחסדים וגבורות שהוא האם שמקבלת
טפת הזרע וכה מתגדל הוולד הוא
למעלה כדעת של זעיר וזהו נק' גם כן
יוסף לפי שכולל חסדים וגבורות ה'
חסדים וה' גבורות הנמתקים שלוקם
עולים יוסף וזה היסוד נק' נורא עלילה

לפי שאחור שבכתרו מתפשטין ומתדבקין
בכל הכלים שהוא דעת ונאחז בו ובדעת
הכלים יתלבשו מתלבשין כל הכלים ובכן
מתכפרין וזהו נקרא עולה על כל אלפים
וזהו שנ' ה' של יריאין דע שהפסוק אומ'
שנג מות קנה וב' שהוא חוה שמתחלה
היתה ה' ונעשה כמו כף שעשה ק' של ה'
כתחלה ה' של מטה ונעשה נבראות,
ונעשה קנה כוס צבורה עליה עיר גדולה
ראה לים הבינה או לים המלכות שאם
שומע ההוני' ונבוא כולל כל הגבורות
של טנה ושל מלכות כסוד ג' פעמים
מתכפר שעולים קשת הסופר ומתעלים
נבהו שיהיה להם שורש לא שיש להם
כתי' הן לא כמו שפי' כבלה מקומות
ותורף כתי' שיהיו להם למעלות ולמטה
בעולמות שלהם שורש ועולם בבחינות
העולמות ולעבור נאמ' נער תיה וכו'
שיסבב אותו יסוד אורה העליפה שחכמה
לה' עם ה' קנוב שכתבה שנעשות ה'
וכשמשבר אותו נעשה ה' וכשלוקח נ"ב
קוף וקוטע רגלו נעשה ה' ונעשית הכל
הנה וכל זה אינו נעשה אלא כשמתגלה
הענין העליונה של עתיקא דעתיקין מקנות
דכל מפנימין שמשם מתגלין החסדים
שנקראים כב חסד ומתדבקין הגבורות
של מטה ולזה נק' למטה יריאיו שאם
יש נראה במקום שמקבל הגבורות שהוא
היסוד ולזה אמ' הנה ענין ה' של יריאיו ואמר
למיחלים לחסדו ופי' למיחלים לחסדו
אותם שהיו מיחלים לחסדים שלו שיתגלו
כדי לתתקם ונשבר קוף וא' הנז' ונעשות
מהם הנה הנה הנה פי' ה' עילאה אתכתב
כתבמה שמאמ' יורקן יורקן ב' חסדים
ומתפשטת ה' של מטה כסוד נ' שערי
בינה ואח"כ נכללין בסוד זעיר שהוא
כל שעולה נ' נכללים בה' הבמה הכל
הנה שהיא מלכות ולזה אמ' הנה הנם
פי' הנה הוא עם הנם פי' מל' שהוא
ז"א נכלל ביסוד שהוא שלשה
ספירות ומשם מלכות שהיא

ירושלם באופן שיסוד נק' יריאיו והוא מלכה
ומיחל לאורו הענין העליון שמושיך לה חמשה
הויות שהם ה' חסדים שעולין עין · ונחזור לענינו
שיסוד אימא הוא דעת של ז"א וכשמתפשטים
מתוכו החסדים והגבורות מתפשטין בת"ת שלו
שהם של ז"א לוקח החסדים והגבורות בסיום פי'
מה שמאיר מיסוד בינה שהם ובן
שליש ז"א לוקח שליש חסד מגולה שיסוד אימא
מגיע עד החזה כדפי' ונמצא שיוצאין מיסוד
אימא ב' חסדים פחות שליש מגולין ובן גבורות
וכשיוצאין מיסוד שלה הולך א' לנצח וא' להוד
וב' שלישים בב' שלישי ת"ת ואח"כ יורדים כלם
ליסוד זעיר שנאמ' וילקט יוסף את כל הכסף
ואפי' אותם שהיו מכוסים בחסד וגבורה ושליש
ת"ת יורדין ליסוד וכן הה' גבורות וכשיורדים
מתדבקין החסדים עם הגבורות שהיסוד מקומו
צר וכיון שה' חסדים מתדבקין עם ה' גבורות
ומתדבק אותן עד שנעשו ה' הויות של חסדים
ובן של גבורות שעולין נ"ם כ"ן וזהו יוסף כשאה
יורק בסוד נק' יוסף שבר עולה ורע שהחסדים
יורדין כסדר לצורך ז"א אבל הגבורות שהם
לצורך נוקביה יורקן בסוד עולם הפוך פירוש
שיורקן גבורות של מתקולם של נ"ה וכן הוא
שאחר שמתחיל ליכנס החסדים שהיו במחזה
ביסוד אז מתחילין הגבורות לצאת וליכנס בה'
של זעיר שגם הגבורות צריכין להתפשט בש'
קצוות קודם שירדו ליסוד וילכו למלכות והטעם
לפי שהגבורות הם אש והחסדים הם מים ואם
היו הולכין הגבורות כיצא כמו מיסוד ונוקביה כין
הוד כמו שנעשה אח"כ והולכים לאחור שאם
הנקבה שלמה נק' ה' לפי שבאו האורות ממקום
צר שהוא הנקב שנעשה בין חדוי לבר אחור היו
מחריבין העולם הו לזה צריך שיתפשטו תחלה
בז"א ויתמתקו ואח"כ חוזרין בסוד אור חוזר ומכר
פנים אינם יכולין לנקוב ולצאת שה"ב דיקנא
דז"א מגיע עד הטבור ואינו מניח את האורות
לצאת אדרבה דוחה אותם ולאחור ליסוד הבינה
אינן יכולין שגובר עליהם שדרך המים כל
זמן שגובלין אינן יכולין לחזור לאחור אבל
מתפשטין מה התומ וירדו למטה ירדו
ליסוד ובוא צהק וחוזרין וכיון שכן נוקבין מאחו'
ויוצאין

יוצאין למלכות אחר שנתקנו ואח״כ ירדו מתחלה
ליסוד ויתמתקו שם ויגדלו כמש״ו ולמה צריך
להתפשט בתנה״י ואח״כ ביסוד כשלא החסדים
שיקנן כנ״ל ומתפשטין בו ואינן יורדין ליסוד שאם
לצורך מיתוק גבורות אבל הגבורות כיון
שצריכים מיתוק יתמתקו ביסוד ולא יתפשטו
בכל הז״א · התשובה שאם היו יורדין ליסוד
במות שהם לא היו נתקנין כלל לפי שהם הפנימים
אבל כשנכנסין בז״א מוצאין החסדים שירדו
ליסוד ועם זה מניחין במקומם רשימו של אור
והגבורות נתקנין מעט באורו הרשימו ואחר
שמשלימין החסדים ליסוד מתחילין הגבורות ליר(ד)
ליסוד ומתמתק מהם חג״ת ובשעולין החסדים
באור חוזר עוברין על נה״י דרך אור חוזר ומחזק(ין)
אותם ובאו כהיפוך כה שיעלו באור חוזר ויתחילו
נה״י ליכנס מן הנקב בראש המלכות ובשנכנסין
חג״ת דוחין אותם למטה ונשארים גם בראש
ונשארו המתוקות בראש המלכות ושאינן מ
ממותקות כו׳ קלותה וכזה תבין תגליה יעקב
מות ר״ק ובשכם ואם היו יורדין ליסוד כסדר
שיעלו ליכנס בנקב יכנסו חג״ת ואח״כ נה״י
ודוחין אותם למטה ונמצא שנה״י הם בראש
וחג״ת כו׳ קלות ואין כאן שבמלכות שהוא
מקומם יהיו מהופכין כשלמא כז״א בדוגמ׳
ליסוד חעג״י שהם מהופכין הוא לצורך עצמם
והם שסדרך עכ״י ובשנתפשטו בז״א קודם
שירדו ליסוד התחילו גבורות של חג״ת ליכנס
בהם ושל נה״י דוחין נה״י של ז״א למטה ונכנסין
במקומם ובשיורדין חג״ת שהם נה״י ביסוד אז יוה׳
נה״י שם ואם יורדין גם הם ליסוד ובשיכנסין
ליכנס ביסוד נוגעין בחסדים שחוזרין באור
חוזר ומתקנין ונבוה של הג׳ יורדת בקו ישר
ובשחוזרין החסדים לעלות נחלקין החסדים
המגולין בכל הפרקין שיהן כמו המים המשקי׳
את האילן ועולין בין העץ והקליפה כך שו החסדי׳
עולין בכל מלה בגילוי כי״ר כבר אמרנו
שהכונה מלובשת בתוך ז״א ובאור מקום
כו ועתה שנגלה החסדים הם עולין חוץ לכולם
של אימא בין הכלי של אימא ובין הכלי של
ז״א ונמצא שז״א מקבלם בגילוי בלתי
כמוי רק נחלקו׳ נה״י כל א׳ יש לו חסד מגולה

של נצח נחלק לשנים שליש וחצי עובר
מאחור למלכות שהיא בכנגד נה״י ושליש וחצי
נחלקים בכל הקו שליש בנצח עצמו ושליש
לחסד ושליש לחכמה וכן קו שמאל וקו א
אמצעי ב׳ שלישי הת״ת מגולין א׳ להם עצמם
וא׳ נחלק לשש חלק א׳ יורד מעט מגולה
בקו ישר ולוקח עמו חצי שליש המכוסה
ומגולה לכתר ז״א וזה שנשאר מגולה הולך
מן הנקב למלכות והדעת הוא מקבל מחצ׳
שליש בחכמה ובינה פי׳ שכל חסד מגולה
הוא בכפלים מן המכוסה נמצא של נצח
הוא שנים וכן של הוד נמצא של נצח ו׳ שלישי׳
ב׳ הולכין למלכות וא׳ וחצי לנצח עצמו וחצי
שליש עולה לחסד ונמצא שחסד של חסד
יהיה מגולה ועולה מחצה שליש וחצי לחכמה
עם חצי שליש נצח המגולה וחצי שליש נצח
עולה לדעת וכן בקו שמאל חצי שליש הוד
עולה לדעת נמצא שחכמה יש לה שליש
וחצי של חסד וחצי שליש נצח וכן בינה
ובדעת שליש א׳ חציו של נצח וחציו של
הוד ובכתר חצי שליש מגולה וחצי מכוסה
שנעשה נה״ב שאמרנו שאמרנו שנעשו מ
מגולים ממש לא יוכר מה שהיו להם
ולזה צריכין כולם ליקח נ״ב ממה שהוא
מגולה ממש והמלכות לקחה חצי מגולה
בכתר שלה וב׳ שלישים בכל קו ובשעולין
ב׳ חצאין שאמרנו לכתר ז״א מהמגולה
ממשיך חסדים והמכוסה גבורות ומזה
תבין מ״ש בתיקונין כ׳ תיקון ע׳ שהכתר
כלול ב׳ הויה מצד חכמה חצי המגולה
והויה מצד בינה חצי המכוסה :

יא **דע** שזון לא היה להם זיווג עד
שנתפשטו בהם החסדים
והגבורות ועד שעלו החסדים המגולין
לחב״ד וכתר וזה יובן עם מ״ש בן ע׳ שנים
ביחזקאל ואינו מוליד בן י״ג יום
א׳ מוליד שנה א׳ ומי׳ החסדים יורדים
ועוברין מיסוד הבינה ויוצאין ליסוד ז״א
ואח״כ חוזרין לעלות מצד פרקי הבונה
יורדין בקוים וכן היסוד הפרקים ב׳ מוחין

שהם חכמה חסד נצח. ומשמאל בינה גבורה
הוד ובאמצע דעת ות"ת ועליית חסד מנצח
לחסד ולחכמה ומהוד לגבורה ומגבורה
לבינה ומת"ת לכתר הרי י"ב וירידת הח' ת"ת
לכתר שלו שמתחלי ת"ת בינה נעשה כתר
לזעיר כנודע אינו נכנס כמו פרקי הקו"ה
שנכנסין כב' שלישי חסד ז"א וכב' שלישי
גבורה נק' יום א' שאינן נכנס בשום דבר
אלא יורד ונעשה לו כתר זה נק' יום א' אותו
המיעט שעולה מחסד לכתר שאחרונו שעלה
חצי שליש חסד מגדולה וכל הפי' אחר הרב
ז"ל דכלהו איתנה ועוד באופן אחר אמר נ"ב
שהפרקים שנכנסו הם ו' כח"ש ויסוד איתוק
הרי ז' ונצח א' הרי ט' ואח מתגלים
החסדים ויורדים ליסוד ולזה כן ט' שנים
כיאחרון כיחה שכיון שבא החסד ליסוד יש ו'
זיווג אבל אינו מוליד לפי שעפת המוח
אינה יולדת עד שיעלו החסדים המגולין
ומעוררין המוחין לה וכזה יובן גב"ב כן
פנ' שנה נתברך יעקב שהם כ' פרקים וכן
מהשמאל הרי ד' וכתר ודעת הרי ו' ושליש
ת"ת הרי קנ' שזה רומז לחסדים שעוברין
לכתר ודעת ומתגלין כשליש ת"ת. ועוד
באופן אחר שבירידת הפרקים יורד נ"ס כן
עמהם כיחד וכן הכתר אינו נחשב כלל כפי'
לעיל ואין אחד' של ימין ושמאל וב' שלישי
של יעקב הרי קנ' ויורד קרוב הפי' השני
לפי שהחסדים יורדין מיסוד הנעלם ואינו
עובר בכתר שהטיבור היא האם עומדת
פי' מטיבור ולמטה נמצא שהחסדים אינן
עוברים על הכתר כלל והכל עולה למקום
אחד:

רע

שהב' נקודות הראשונות שהם כח"ב לא
נשברו כלל ובשבא התיקון נתפשט הכתר
ונעשה פרצוף עד סוף האצי' והנקודה
שניה שהיא נק' חכמה נתפשטה ונעשית
פרצוף נ"ב וזה ההתפשטות הוא התפשטות
שני כי מקום נתפשט הכתר עד הת"ת
וחכמה עד החסד ובינה עד הגבורה כלא
פרצוף כפי' לעיל אמנם בהתפשטות זה
הוא בסוד פרצוף שמקבלת פרצוף של מה

כח"ש כנ"ה. ו"את החכמה שאנו אומרים
כאן אינו של נקודות הראשונים וכן בינה
הנז' כאן אלא חכמה של שם מ"ה שנעשי'
נשמה לכתר של הנקודות הראשונים וכן בינה
שנעשית נשמה לנקודות הראשונים שהם
חכמה ובינה וחכמה של כתר של נקודות
הראשונים היא שנתפשטה ונעשית גופו
לכתר עצמו של הנקודות ונק' חכמה סתימא
נמצא שהכתר של הנקודות הראשונים
נתפשט לנשמה וחכמה שבו נתפשט לו'
והלבישה אותו ונק' חכמה סתימאה אמנם
שהיא מה"ה שלו וזה יקרא אריך וחכמה של
שם מ"ה נשמה כזה הפרצוף של אריך ושם
נקודות של חכמה ובינה אחר שנתפשטו
ונעשה ב' פרצופים נתפשטה בתוכם בינה
של שם מ"ה בסוד נשמה ועיין הדרוש במקומו:
והוא המלך הח' שנתקיים ונס לה התגלות בסוד
המקבלה ונתפשטה בח"כ בסוד פרצופים
ונמצא החכמה שהיא הנקודה השניה נק'
חכמה סתימאה והלבישו י' שלה לי' של אריך
ונק' הכל אריך אפין שהוא נעשה נשמה
והיא נעשית לו גופא ונ"מ עשרה עשרה
הכל פי' כשמתלבשות הי' בהך' נעשה
ב' שהיא כתר והכל נק' אריך וכלו כתר
לעולם. ודע שכתר שהוא אריך עם חכמה
סתימאה הניה מתפשט בכל האצי' ונעשה
נשמה לכל שהכתר עצמו כלא חכמה סתימא'
אין שום עולם יכול לקבל אותו מרוב בהירותו
ובהתלבשו בנקודה זאת שנעשית לו גופא
יוכלו להנות מאורו וזהו עתיקא קדישא אתכסי
בחכמה סתימאה שהיא פי' שהתיקון שיוכלו
העולמות לקבל האור של אריך בהתלבשו
בזאת החכמה הנזכרת כי כמו שעוברת
מק כלים העולמות ודרך התלבשות אריך
באו"א ומעיר ונוקביה הוא באופן זה כי אחר
שנתלבש אריך בחכמה סתימאה שהיא
נקודה שניה נחלקה נקודה שלישית שהיא
בינה ונעשה ממנה פרצופים של או"א
וזהו כחדא נפקין כחדא שריין פי' בתחלה
נפקין שיצאו שניהם ביחד בנקודה אחת
ואחר שיצאו ונעשו פרצופים כחדא שריין
לא כמו

לא כמו זעיר ונוקביה שזעיר גדול מהנוק'
מתכרסן לעלמין ולא כמו זעיר ונוקביה שאין
זיווגם אלא מזמן לזמן ונמצא שנקודה ב' שהי'
בינה מהמנה נעשו אבא ואימא ומז' נקודות
נעשה זעיר ומנקודה אחרונה נעשית מלכות
ואחר שאמרנו שאריך עם חכמה סתימאה א"כ
הוא מתלבש בכל האצי' כאופן דרישא שלו שהוא
הרישא של חכמה סתימאה שכן מצוחו' השער
והדיקנא ועינים וחוטם כמ"ש בע"ה וזה הרישא
נשאר מגולה שלעולם אינו מתלבש כלל וכיון
שאינו מתלבש אין אורו מתגלה אלא עליה
מספיקים שהם כל הגלגלת ושאר הפרצוף שהו'
מחסד ולמטה מתלבש הגרון שהיא הבינה
של אריך היא נעשית כתר לאו"א והענין הוא
לפי שחכמה לעולם הנה מתעדן מינה וא"כ
איך נקודת בינה של אריך יכולה לעמוד למעל'
עם נקודת חכמה לפי שהאור שם כפול כ
ותוקף גדול ואם תהיה לשם אז לחזה
היא יורדת לגבן וכפנימי ולא נשאר
למעלה אלא רישא הלה לבד ונמצא שג'
הראשונות של אריך הם זו למעלה מזו כתר
של אריך כבר אמרנו שלא נתלבש בחכמה
סתימאה לא נשאר למעלה והוא רישא
דגניזא גבוה מאד מזה הרישא שנעשה
בו שערות והזקן ומה הנקודות ג"כ שהם
ג' נקודות הראשונות של' אריך וא' חכמה
סתימאה וא' או"א שנעשו מנקודה שלישי'
שהיא בינה הם זו למעלה מזו שהכתר
נשאר למעלה וחכמה סתימאה מתלבשת
מחכמה של כתר ולמטה ואו"א מלבישים
מגרון ולמטה נמצא וכן מחלוקת המקובלים
שיש מהם אומרי' שהאצי' זו למעלה מזו ,
ויש מהם אומרי' אינם אלא קוים שלו
דכדיהם אחת שג' נקודות עליונות הם
למעלה זו עלמן כדפי' אבל מאו"א ואילך
הכל בקוים . ונחזור לענין שהגרון הוא
בינה לעולם בכל פרצוף ולמה אמר הש"י
ע"ה נוקר לה בינה והטעם הוא לפי שהבינה
היא מניקה ומשפעת לבנים לעולם ולמה יש
לה התפשטות יותר מאבא שאבא טמיר
וגניז ולעולם חכמה היא מוחא והתפשטו'

אורו הוא בעולם והתלבשותו באור הבינה
וכמו שאימא עילאה רוכבת על הבנים
להניק אותם כך בינה שבכל פרצוף היא
מניקה ומשפעת לז' קצוות שבפרצוף ונמצא
שהגרון הוא בינה שמתפשט מבינה של
אותו פרצוף א"כ בינה של אריך שירד לגרון
נעשית כתרים של או"א כיצד אותיות מנצפ"ך
הם כפולות לעולם והם אותיות החיך ואותיו'
אחה"ע הם מבינה ובשביל האור מחכמה
של אריך שעבר האור מקרומא ומתפשט
למטה בחיך באותיות מנצפ"ך ונמצא בבינה של
אריך שהם אותיו' אחה"ע ונמצא זה בגרון
ויוצא מבינתם אור שעושה מגולם הבינה
ומפנימיותה כתרים לאו"א ולפי שהגרון
יש בו ב' פי' א' הקנה וא' הושט לזה נאמר
קנה חכמה קנה בינה א' לאבא וא' לאימא
ושניהם עולים י"ג ושניהם נכללים באבא
וכן ג"כ נכללים באימא שאבא כלול
מאימא ואימא מאבא ונמצא שכל א'
יש בו ב' קנים שעולים תרך והוא כתר
כ"פ י"ג י"ג בחכמה וי"ג בבינה הי"ג של
חכמה הם כ"ב אותיו' וי' אמירן הכל עב'
כל א' כלול מי' הרי שך שכל א' לא ידעו
שנו שהוא נעלם נשארו י"ג אורות בחכמ'
והם נעלמים יותר משל אימא לפי כי של
אימא הם מתפשטים בה' שלמטה כבפי'
פ' תרומה שאמ' י"ג עלמין בחות עלמין
דאתי והם מתחלקים בחג"ת של חסד
ושל ת"ת עולים אור ושל ג' גבורה הם מנחה
ולמעה נעשים נחמה .. ונחזור לענין
שהבינה של אריך היא כתר שלהם וזה
סוד אהיה ולמה כל המקובלים אומרים
שאהיה הוא בכתר ופי' הדברים שהבינה
של אריך נעשית כתרים לאו"א ויורדת
למטה ונעשית כתרים לישראל סבא
ולתבונה וכן נעשית כתרים לזעיר
ונוקביה שהבינה הולכת ומתפשטת עד
למטה ולמה יש מחלוקת בין המקובלים
אם הכתר נכלל בעשר או לא וזו שאומר
שהוא נכלל בעשר לפי שאמר הבינה שהיא
הכתר מתפשטת היא בעצמה למטה ול

הניחה למעלה אלא בחי' ראשונו לבד ואמר
אבא חושב אותה למטה איך תחשוב אותה
למעלה מבחי' באשונבי ומי שאומ' שאינה
בכללות עשר הוא אומר שהניחה ראשונה ולה
למעלה והיא נחשבת למעלה ואינה נחשבת
למטה כלל כמאת הבינה יש בה ל"ב אלקים
פי' שהם ומתחלקים י"ו בחכמה וי"ו בבינה
י"ו זכרים וי"ו נקבות כנז' בשיר השירים
ומקבל אורם אבא כולם ואח"כ מחבר אותם
ונותן י"ו זכרים בכלל הפרצוף וי"ו נקבות
בבינה בסוד מיין נוקבין ואח"כ נותן לה
י"ו זכרים בסוד מיין הכרין ונמצא שיש
ל"ב באבא ול"ב באימא של אבא מתחברים
מהם ל"ב הויות ושל אימא ל"ב אלהים
ויש הפרש בין ל"ב של אבא ושל אימא
של אבא נזכרים החסדים על הגבורות
ושל אימא נזכרים הגבורות על החסדים
ודע של"ב הויות הם באבא בחכמה שלו
פי' מה שמתפשט מחכמה שלו ומה
שמתפשט מבינה שלו הוא בחי' ל"ב אלהים
בסוד נקו' פי' הענין כל הויה מל"ב הויות
כלולה מי' ובחי' עשירות של כל הת' פי' מלכו' נקודה
שבכל א' היה שורש ול"ב אלהים של מוחין
שמקבלים שהם מקבלים אלהים חיים בסוד
מובער ואו שהם מבינה מטונה של אבא
בסוד נקו' שורש להם והם נעשים נקודה
להויה שבבינה עד שאנו אומרים הויה
בנקודת אלהים שבבינה מקבלת הויה
במובינות ואלו הנקו' מנהיגים עתה הויה
לפי שהם בבינה ההנהגה שלו ע"י הבינה
שהיא אלהים כנז' וכשמתחבר מל"ב אלהים
של חכמה ל"ב מוחין יאחר ל"ב חס"ד הרי
ל"ב פי' הדברים כי ד' הויות עב ס"ג מ"ה ב"ן
המוחין שלהם עולים קס"א של ד' הויות נשאר
עיקרם נשרש בחכמה ומה שמתפשט ב
בפרצוף אינו אלא המוחין וכשהחלק ד'
שמות בכל הת' דות מחכמה ולמטה חס"ד
ד' הרי ל"ב והם ל"ב הויות ומה חכמה
מתפשטת ול"ב שבילין ויש בהם קס"א
מוחין ד' פ' ל"ב הרי קס"א ועם ל"ב אלהים
נקוד' שאמרנו שנתבררו מהם ונעשו ל

שורש ול"ב אלהים של מוחין הרי הכל עולה
קס"א וזהו הכל שהוא מחכמה שבאבא בסוד
כללות ה' פעמי' ל"ב הרי קס"א ול"ב אלהים
של המוחין שבאימא הם בסוד הגבורות
והם מתיאות קין שעולה קס"א שבך עולה ל"ב
אלהים קס"א מוחין ונמצא שחכמה
שבסוד נ"ב מתפשטת ול"ב ובינה נחשבי'
שערים לפי שהמוחים של אימא הם שלשה
אהיה ב' בכל מקם במ"ש מהבינה עד המלכות
ז' פעמים נ' הרי קנ"א כחשבון אהיה
וכשאתה אומ' כל א' מק' מרדינו' כלולה
מק' הרי מ"ט וכללות הם נ' שערים היסוד
לוקח מי' נשאר ל"ב שמלבישים ל"ב הויות שהם
ל"ב שבילים של חכמה ומה שלוקח יסוד מהס'
מי' ולא מחכמה לפי שסוד הקמת הכרית אינו
אלא מהגבורות ומכשרי אחזה אלוה וזהו
מהיסוד יוסף שקודם שיתפשט זה האור כו
היה חבר מה וכשמתגלין כו ה' גבורות שהם
ה' מוחין אלהים מתעורר ונעשה יוסף רחי
דהיינו ה' מוחין אלהים וי"נ של המוחין ונתקנו
למוהם לכינוי צריך יש בה הויה מצד אימא
שמתפשטת מונה הויה ונעשה מכל הויה
אחת עב ס"ג מ"ה ב"ן כנז' ומצד אימא אהיה
שמתפשטו ל"ב כנז' ועתה היא נעשי' כתר
להם והקנה שהוא מוצא הקול והבל מאבא
והושט שבו אכילה ושתיה מאימא כמ"ש
דינין מתערין כנז' בעולם הנקודות שמשם
יצאו שך נקבין שהם ק' אלף שעולין ושנן עם
ה' מוחין אלהים הרי שך ולפי שאורם של
אבא הם בטנה כאריך ושם מיין דכורין
ונוקבין ושורש המלכות לעולם בטנה וחכמה
שהיא אבא נק' ים בסוד כינה שבו ט עקר'
ים החכמה ושל זה נק' חכמה שעולה ע"ב
כמנין ס"ג וי' מוחין וזה בסוד טנה שבה
ומלכות נק' ים מצד אימא ודע שהים כולל
מיין דכורין ונוקבין מ"ן דכורין ונוקבין ים עלין
וז"ו כוללין מ"ן נ"ב שהם מיין דכורין ונוק' כו
ים התחתון פי' שמ"נ של אמא מתלבשין באות'
שהלבישו אותו עד היסוד כנז' לעיל ל
ונשארו נ"ה מבולין והם מיים דכורין עד
שנתקן זון והלבישו נמצא מיים התחתונים
זון שהם וה

קון שהם זה ועליונים חו"ש שהם י"ה חכמה הנקרא
מלכות ים התחתון ושלמה חכמה ים עליון וידע
שי"ה במילואו כזה יוד ואו דלת הה הה עולה
מלכות וכ"ב פ' מלכות שיש ב' פעמים י"ה במילוי
א' דחכמה וא' דאימא וכן יש בחינת מלכות במ"ה
והיא כשמה במקומה כפ' מלכות עולה אלף
עם א' אותיות וא' יתירה הכוללות וח"ש ר' עקיבא
כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים
מים פי' במקום אחר שמדבר על אריך שעשה
אשפ"י שאמרו חסד וגבורה כולא רחמי בו
רחמי ולא שייך מים מים לית ימינא ושמאלא
פירשתיו באדרא כמ"ד ושיש הוא כנגד יוד
משמשת למעלה ולמטה עוד רמז למים
התחתונים ועליונים שפי' שהם י"ה למעלה וי"ה
למטה ומוד הטבילה עכל י"ה מלשון שירוב
זה בזה שהקליפה מתערבת עם הקדושה
וכן האדם טהור מתערב בו טומאה ואם זכה
וטבל וכיון כמה שראוי לכוין מחבר יוד
עליונה שהיא חכמה עם ה' אחרונה מלכות
וזהו י"ה ועוד מחבר י"ה עם ו"ה שי"ה הם דו
פרצופין וכן ו"ה ולזה רמוז שמלכות מוקמת
כל מעשה התחתונים שאמרו שהמלך שרומז
למלכות מוקם מצחות כנ"ע חלם שנא' והקיר
הון פי' תיו מלכות עלשם שמוקמת וכשמת
וכשמתחבר עמה נעשה נ"ך מלכות מלך ה"ו
שהת' כשיתפשט הרגל הכפול תהיה ך' והרד
למקום השקר וכשמתחברת עם כעלה נקרא
מלך ה"ו שאוספת רגליה שלא יתפשטו למטה
וכשמוקמת במוקם דין שהוא יוד הוא טוב
שרומז לאותה יוד שלמעלה שמוכלין בה
ככפ' אכל כשאין מי שמקיים הטבילה ד
ומבטל י"ה פי' י"ה הוא אדם אדם מ"ה שנ"פ
י"ה הוא מ"ה פי' י"ה במילואו וי"ה פשוט שהוא
שרשו עם ד' אותיות של ב' פ' י"ה הרי מ"ה
והמבטל טבילת מצוה שאין במילוי אתכש
י"ה ואינו מונח אשרו לטבול מסתלק י"ה מ"ה
ח"ו ומקלקל במעיינות שכשמבטל גורם
לאלף שבתוך שם מ"ה להסתלק ונשאר ד"ם
ודע שאלף שבתוך הואו יורדת למלכות
מאחור ונעשה מהמה כתר למלכות לפי
אלף של אדנות ונעשית אהי"ה פבחו"ן עולה

ד"ם ואלו הם דמיך וכשהיא מחוברת בשם מ"ה
הדמים נמתקים וכשמסתלקת נשאר בו נ"ב דם
שהעיר הוא סוד מים שמקבל מ' יודין מנמ"ה
וכשנתלק נ"ב יהיה מ"ה מ"ה והאדם כשמתיחד
למטה גורם ייחוד למעלה וזהו יהיה ה' אחד
פי' י"ה י"ה מחבר שניהם ולעתיד לבא נאמר והיה
אור הלבנה וגו' ויהיה ה' אחד שיהיה זון כמו או"א
וזהו יהיה פי' י"ה י"ה או"א כשמחבר מים התחתונים
עם עליונים מחבר ו"ה עם י"ה ויתחזר הבר'
יהיה וא' ואו המלכות עולה למעלה וכשמטבל
ומסתלקת האלף נאמר והקדשי המלך ואמרו
שאותם כדם חו וכזה יובן מ"ש שופך דם
האדם באדם דמו ישפך כינה היא מ' ש
שמתלבשות בו' קליפות של עיר וזהו האדם
שעולה שעולה מ' באדם עיר שהוא מ"ה
ב' אלפין של מ"ה הם מכינה כסוד ב' אהיה
וזהו שופך דם האדם שהיא אלף של אהיה
שעולה ד"ם ואותו האדם הוא המולבש באדם
שהוא עיר דמו ישפך וגו' א"כ הגוף שאותה
אלף מסתלקת בביטול טבילת מלכה עונשו
גדול ומי שמבטל אותה מפריד אלוף שהיא
האלף שאמרנו ומקלקל במעיינות שמפריד
בין מים עליונים י"ה לתחתונים ו"ה וזהו מקוה
ישראל מושיעו ר"ת מים וס"ת אם רמז לבינה בינה
והיא אהיה שעולין אותיותיו א"ם לרמוז שהמים
יורדין למקוה שהיא אימא ואם לאו מק ו
מעל כזה מק חשבון מעל וגם מקוה רמז
לבינה שמשם יוצא המים שמודד לכל ד
העולמות וזהו מי תכן את רוח ה' מי הוא ה'
גבורות שמודד לרוח ה' שהיא חכמה ואו"ת
בינן שבינה מלבשת לחכמה איך מודדתה
התשובה יש מדה מכפשם כמודד המים.
ויש מכמון כיד ואמה וזרת וזהו מקור
כופר כקן שמודד למ"ה ואם זכה הקטן
יהיה לאלף כרפי' ד"ה י"ה במילואם עם ח'
אותיות יעלו אלף שאל עולה קך וכן צורת
אלף יוד במילואה ולזה יוכבר השכינה למע'
כים לרמוז לטבילה עליונה של י"ה וזהו
והתפלה הנקבה זה והשליכה כיה שהם
מים עליונים לרמוזמה יקרא לו וכמה כרגה
כת"ה וחברה אותו להיות אחד שכת

היא מלכות ובעשות מ״ה כדפירשתי במקומו
בס״ד ואז הכל הבנין על משה וזהו ויראה אותו
כי טוב הוא שראה שטבעו כ״ה כי טו״ב ו
טוב״ל וכשראתה אותו ראתה אות ז׳ פי׳ שהיה
נעו״ר בסוד דין שך הבנין ואז היה בסוד ז׳ שש
קצוות לבד ולזה הצפינתו ג׳ ירחים להאיר לו
מג׳ מוחין ואז השליכתו לים כדפי׳ וכשבכה
לבקוע הים לא רצה להכותו לפי שהבנין עליו
כמו לזה השם שנתחבר על כתיב בת פרעה
והבנין עליו ולזה לא הזיק שבל עצמו מחמת
זה השם המגין עליו ומצילו ולזה לקח צפורה
שרצה לעלות בסוד הבינה וצפורה משך הבנין
של מז׳ וזהו משה כושית לקח והיא כאינה
נאה שנק׳ ענוה וזכה לה בסוד ישראל שעלה
במחשבה ולזה אמר ויואל משה לשבת את
האיש רז״ל אלה ולזה מרים שהיא מונ״ך
שעולים פר
כפולים ו׳ היתירה רמז לאותיות המנצפ״ך
הכפולים והיא דבור ואהרן שהוא סוד
החסד מתגלה בנצח הוד של זעיר ומהם
למלכות שהם שיעור קומתה אמנם למעלה
בצפורה כי אין שם מהם אלא הבנין קשים
עלמא דאתכסייא דכרו בו ואמרו למה
יקח כושית מצד הגוים יקח מלכות
שמתגלים בה החסדים יורד טוב ולפי שזו
שלקח כושית קרא לבנו גרשום ונאמר בן
משה כון הלויה להורות עולמה שהיה
למעלה בסוד הטנה ובסוד ישראל :

ונחזור לענינינו נתינו לאיקן שגוים
מיין דכורין שהם יואה עולמה
ונוקבין הבנה נכללין בבינה דאריך שכוללת
אז׳ שהם הוי״ה ואהי״ה כדפי׳ ולזה יש בה ב״פ
ב׳ וגלין שמשם יוצאים ואיות לאבא
ואימא שהב׳ קנים הם חכמה בינה והוואין
הם דעת שכולל חסד גבורה וירדין בקו
ישר בין אבא ואימא ומשם לזעיר ולזה
נון וורדין אדוכה להורות על התפשטות
למטה בזעיר אנפין ובזעיר אנפין נחלקו
א׳ לימין וא׳ לשמאל חכמה ובינה שלו :

אחר

שביארנו מציאות התפשטו׳
של אבא ואימא נבאר
לביאור שאר הפרקים שלהם מהם נעשית
נשמתא לנהון : **דע** שזרוע ימין של
אריך שהוא הכתר וחכמה סתימא׳
נעשה נשמה לאבא ואימא בזה האופן : ה
הזרוע יש בו ג׳ פרקים הפרקים נעשה אב״ד
של אבא ופרק ב׳ חג״ת שלו ופרק ג׳ נה״י עד
הטיבור של אריך מתלבש באבא מצד ימין
שהגוף של אריך שהוא עד הטיבור שלו
נעשית מחצין הימני קו אמצעי של אבא
וכן קו שמאל נעשה נשמה לאימא ·· ודע
שהזרוע שבו פנים ואחור הפנים נעשו ה
הקו ימין והשמאל מהאחוריים של הזרוע
וצריך שתדע אחור המשכן הוא אריך ב
והקלעים אוא״י והקרשים הוא זעיר ונוקבי׳
והקלעים הם הסרעפים של אריך שנעשו
חכמה ובינה של אבא וכן של אימא · ודע
שהקלעים היו מעשה רשת והם של
אבא וכן של אימא מלאים נקבים לפי
שצריך שיצא מאותם נקבים אור של אריך
בלי עבוש ומאותם הנקבים מאירים לזעיר
ונוקביה שלא ע״י מסך כמו שמתלבש ו
בקרשים הוא ע״י מסך שהם ישראל סבא
ותבונה אמנם זה האור שיוצא מהנקבים.
הוא ממש של אריך שמאיר מחוץ כי מבפנים
אינו יכול לסבול האור אלא ע״י מסכים אבל
מחוץ יכול לסבול שהעליון מאיר התחתון ו
והנקבים הם ז׳ כנגד ז׳ התחתונים והם ב׳ אזנים
וב׳ עינים וב׳ נקבים של חוטם והפה הרי
ז׳ שיוציא אור של אריך מהם ומאיר למטה
ונק׳ קלעים שהם מעשה רשת׳ וכשנדקדק
בענין נמצא שאלו הכתפים הם ב׳ יה׳ שנים
דאבא וב׳ דאימא לפי שיה׳ לעולם הוא מוח׳
אבא יו״ד ואימא ה״א ואימא ואבא יש לו יה
לעצמו וכן אימא ואבא כולל אימא וכן אימ׳
כוללת אבא · וכשנדקדק בענין הוא שאבא
יש לו חכמה שלו שמשמנה שורש אימא כי
חכמה שלו יה במילוי יו״ד ושל בינה שלו יה
במילוי ה״ה ואימא חכמה שלה במילוי ה״ה
ובינה שלה במילוי יו״ד ובשרבה יו״ד כדפי׳
הס ש׳

הס ט׳ וכשרבה יו״ד כה״ה הס ד׳ הרי כתף וכן
של אימא כתף וזה ימין וזה שמאל והכל
עולה אלף וזהו האלף לך שלמה כי שלמה הוא
יסוד של רישא דלא אתידע שמתלבש באריך
ומגיע יסוד שלו עד החזה של אריך וזהו חזה
ציון קרית מועדינו שהיא העטרה שבה׳ ציון
והיא קרית מועדינו שב׳ כתפים של אריך
הם אלף וכינויים הוא שלמה והנקוד של אלף
השמות עולים קל״ג שלו הב׳ של אבא מסובכו׳
זה בתוך זה ובשמתלבשים של אבא מגלימו׳
בה׳ שאבא גובר על בינה ושל בינה מגלימים
ביו״ד : ודע שחכמה מקבלת מן הכתר
שנקודו קמץ וקמץ הכהן שהכתר
לעולם סותם האור ונק׳ סתימא דכל סתימין
וטמירא דכל טמירין פתח לפתחין וחכמה
שלו נק׳ חכמה סתימאה ולזה שנקלא ומזדקק
מהקדוש הוא שיורד לאבא ואבא הנקוד שלו
הוא פתח וזהו פתח את ידך פי׳ את יודיך
וזהו פתחו ופתיחו הנה׳ במקומות הרבה
שאריך סותם ואבא פותח ונמצא שהנקוד
של אריך קמץ ושל אבא פתח ולזה הוו
פשוטה קמוצה לפי שמקבלת מאריך והנו׳
נקודן בפתח אב״ ט׳ פתחים וקמץ עולים ט׳
ושל אימא אין לה נקודה לעצמה שהיא סוד
הבין לאותיות ונקוד שלה הוא מה שמקבלת
מאריך ומאבא הזכרים הם בנקוד קמץ
ונקבות הם בפתח הזכרים הב׳ יוהך בתוליא׳
שהם ד׳ אותיות וכן יו״ד שבתולי הי׳ הרי ח׳
קמצים וב׳ אותיות בפתח הכל עולה קל״ עם
הנו׳ שאחת׳ הרי קלנ״ו וזהו קלנים לכתף ומלה
קלנים הם תק״ וכן לכתף השני קלשם שניהם
עולים כתף לפי שאות׳ עולים א׳ ובאלו כתף
א׳ באריך המתלבש בכתף אנפי׳ שאנו מוחזי׳
שזרוע ימין ושמאל הכל אחד במ״ש הרין שנין
ואינון חד · ודע שזרועות אריך המתלבשים
מאבא ומאימא וזעיר ונוקביה הם גם מבינה
עד המלכות שלו שגם חכמה של אריך היא
בתוך חכמה סתימאה ובשתי׳ מוחא עשרה
אחלה לכתף רוח לשם יה שאמרנו שהם יה׳
באבא וכן באימא · ודע שעון מוחא כל אחד
בה׳ נטפחים הם י׳ נטפחים ׳ לכל אחד

הם ט׳ מדרגות של אח׳ שאמרנו ודע שכב׳
א׳ בינה נא כהיקין עולה הם כמנין ארנ׳ וזהו
ה׳ במכמת ימר אכן איסר אורה בתוך החכמה
וכל שכן בבינה שנב׳ יש בה כפ יה כדפי׳ ·
ונמצא שבאו כ׳ אבנות וכשנוקין למנין עולין
קל וזהו דתרם קלה קל ה׳ וכ׳ יה כהיין הם
ששים גבורים סביב לה שהמטה היא בחי׳
עטרה דרישא דלא אתידע ונמצא שהאלף
לך שלמה הם ב׳ יה מכאן וב׳ יה מכאן
שעולין אלף כדפי׳ ומאתים לנוטרים את
פריו הם הקלנים שסוחרין האור שינק
מאותו יסוד וזהו לנוטרים את פריו ששים
גבורים הם הב׳ יה של היין ובחינת אדנות
שלה עולין קל וזהו שין שמשמשת בה ובאימא
יש ל״ב ובבינה ט״א לב׳ כל א׳ כלולה מי׳ הרי של
אבא עולין שמ״ש ושל אימא קמ״ר וזהו ויבואו
מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה והם שך
היין לב׳ כל א׳ כלול מי׳ ועוד יש בה אותיות
מנצפך שעולין כר וזהו פה״ מרומה פר ה׳
וזהו מרת קמר ולא יכלו לשתות מים ממרב
שהם פר גבורות וקוה שישראל תיקנו ב
ומרכו כל אשר דבר ה׳ נעשה ונשמע לא
היתה מרת המלכות מתוקה לשתות מהמי׳
כי היו הגבורות חזקים ומרים וזהו ויבואו
מרתה שכשהיא מוקף בסוד שנכנס במה
וממתיקה בסוד החסדים שנק׳ קמר אז גם
היא נק׳ קמר וכשאינה מתוקה נק׳ מרה
מלשון מרירות וזהו כ״פ לב׳ כל א׳ כלולה
מי׳ כדפי׳ ואלו הם לב׳ של אימא ושל בינה
רז״א אלהים של אבא ושל חכמה רז״א עולין
שמ״ש וזהו וחם השמש ונמס פי׳ שהגבורות
אינן נמתקין בחסדים אלא בשורשם כ״כר
המים שמתממתין מהאש אותן המימות
ממתק האש וזהו וחם השמש ואחכ׳ נמס
שהגבורות נמסו כדונג ונמתקין בר
הגבורות שהחסדים גוברין עליהם · וד׳ע
שאלו הל״ב שאמרנו שורשם באבא וכן באי׳
תשנים כזון פי׳ שכשם שיש לב׳ באבא כן יש
כישרא׳ סבא וכן תבונה לפי שאלו נעשו
ב׳ פרצופין מוחש כל א׳ כן יש מוחש ואחכ׳
נתלבשו בז״א כמו שיתבאר : ודע שהם

הויה הוא כלל האצילות וכבר אמרנו שכל
האצילות מתחלה היה בסוד נקודות היך
מה של מלכי בן ואחר כך אחר התיקון עיקר
האצילות נק' שם בן לפי מה שלמעלה ..
ובזה נבין מש"ה בסי' הבן בחכמה וחכם
בבינה פי' חכמה כלולה בבינה ובינה
בחכמה כי כל חכמה שבחכמה כלול בבינה
הבינה שהיוד מילואה ו"ד שאהם נעשה ה'
אז בסוד קוץ של ה' שהם י' חכמה אם כן
בחכמה ממש הבן שהוא סוד ו"ד שהם
בחינת ה' וחכם בבינה בסוד הקוץ אז בסוד
ו' שבתוך ה' הרומזת לו' של מלוי יו"ד ..
ובשנעמיק עוד נאמר שאבא ד' פשוטה
וישראל סבא ו"ד וגם ה' של אימא מתמלאת
בה' אחרת ונעשית הבינה והו"ד נעשו ו'
שנעשו נקבה א' ונתלקה לו' שהוא פרצוף
ישראל סבא ובשירדו המוחין להתלבש
בהם נתלבשו חכמת אימא שהיא בנקב
אימא בה להיות אבא ונעשה בינה ובינת
אבא שהיתה בסוד שלו הלבה לנקב אימא
ונעשה חכמה וזהו הבן בחכמה חכמת
אימא שנק' בינה לגבי אבא וחכם וחכם
בבינה בינת אבא שהלכה לבינה ונקר'
שם חכמה לגבי אימא וכן ד' הוא אח ו' של
מלוי ו' עשרה להעיר שנק' ישראל זוטא
והעליון סבא ושל מלוי לעקב בה מלובא
נבא מלבר וה' אחרונה מתמלאת בה' אחת
ה' עשרה לה וגם מלוי מלכות וקוץ הי'
רמז לא"א · נמצא כל האצילות שם בן :

ונחזור למה שהיינו בו שהכתפים
הם הקלעים מעשה רשת
בכתפי' שאלו הנקבים באו מצד ה' חסדים
וה' גבורות והוא שהכתב מלא חכמות
ובינה של אותו פרצוף ומינה לא"א שכולל
אז אלא אנו מבארין פרצוף א' ומשכיל כל
הפרצופין : דע שאלף נק' כתר של כל
פרצוף לפי שכולל חכמה ובינה ולזה נק'
אלף א' יוד למעלה כתר ויוד למטה
חכמה ו' באמצע בינה נ' תרעין ..
ודע שאלף במלואה אות א' הכוללות
העליון שכולל כל המציאות בסוד רישא
דלא אתיידע · אח פי' כתר שלו שבו מ

מתלבש העצמות העליון סוד א' ולזה ב
בסופה י' שמאותה יוד יצאה יוד שהוא
הראש השני שנק' כתר של א"א ומשם
מתפשט למטה שהוא ק' שמחכמה שלו
עד מלכותי' כל א' כלולה מי' הם ק' · ועוד
א' הוא כללות עליון כמו שאמרנו וכן
אז שנעשה מתן כא"א שבכל א' י' חמש'
חסדים של אבא וה' גבורות של אימא שימן
רישא דלא אתיידע מנינו עד חזה דא"א
וולא האור משם בגלוי שהם ה' חסדים
וה' גבורות נעלין לאו שמלבישין למתן דא"א
נמצא כל פרצוף אבא מה' חסדים ופרצוף
אימא מה' גבורות וא"ת נכללין בנעק
ונעשים יו"ד שהם עשר ומתפשטין בת"ת
כזא"א שהם ת"ב שלו וא"ת מתפשטין בכנ'
שלו ויורדין לת"ת שלו שהם החדושת שבה
עשר אתפשטות יתחזרין ונכללין בכתר ג
ומתפשטין בי' התפשטות הכלים שנק'
כוללו אורם ונמצא שבל כללות האצילות
י' והן כלולין באלף שהוא הכולל העליון
שהוא למעלה מהא"ט ונתפשטו מתמנה
מזה שהוא ק' ונתלקה ק' לאבא שהם נ' וכן
ה' לאימא וא"ת הדעת כולל אותן והמדר
הוא שת"ב דא"א הוא סוד מזה לפי ששם
אלף במלוי א' פשוטה כמו לכולל העליון
בכתפי' שמתלבש אותו בכתר א"א והי' ג
שהיא מילוי האלף הק' ת"ב דאריך אלפין
והיוד הדעת שלו ומשם מתגלה במצח
א"א שהוא מצח חכמה סתימאה הנקרא
מצחא דעתיקא ושם החסר שנק' נגלת
חסר לאלפים שהחסר עיקרו מאלף ד
ובשמתפשט למטה נעשה אלפים בא"א
אלף חכ"ר וכן בא"ו וזהו אלף אלפים
ישמשוניה כמו שנתבאר ונמצא שדעת
א"א הוא מצח שמשם מתגלה הדעת שהוא
יסוד רישא דלא אתיידע ודעת כולל חכמ'
שורש חסדים ואימא ובינה שורש גבורות
ולפי שלמעלה אין בה גבורות כלל אלא
עד סופם שמתפשטין למטה בז"א לכך
במצח שבת דהיא שעתא דאתגלי בר
רעוא בזמני החול מתגלה מצחא דעתיקא
ואין שולט שום הנולקה אנו חומרי' עקבין
אנכבן

שנכרו הרחמים שמולת דעת הוא ב׳ בחינות
שמקבלת מחכמה חסדים ומבינה גבורו׳
ד׳ היא נוקבא לעולם ומורה על הדין ועת
מורה על הרחמים שנכרו על הדין שמזלת
רחמים כוללת חסד ודין כהגבורה החסד
שחסד לפנים מן השורה אין בו דין כלל ולק
מ״כ כשגוברין הרחמים על הדין נקר׳ עת
ולא רצון שהדעת אינה מתגלית כלל אפי׳
בדעת זעיר ולזה נק׳ רחמים מלשון רבים
לפי שכולל שנים וזהו כי אל דעות האחר
או׳ והוא דעות ולזה כל עדות שבתורה
הם ב׳ ולעולם הם שנים שהכ״ב ב׳ עדים
והדעת כולל אותם וידעת שזה הוא
מציאות הדעת מלגורא דשנים ולזה כמו
שהדעת א׳ וכולל שנים כמו שהוא הקו
כתוב עד א׳ לכל לרמוז לדעת שאמרנו
וא״כ לעולם הדעת כולל ח״ב והם אחד והדעת
הוא י׳ וא׳ שהוא הכולל העליון וכשיורדת
הי׳ נחלקת לה׳ וזהו ונעמדו שני האנשים
וכתי׳ והזקנים עדים שהם או׳ דאא׳ כענפם
נק׳ סבא דסבין והעדות כשמוליך דאב׳ ואמא׳
עומדים כמוד ושא אהרן אהרין שהוא
וה׳ או׳ מתנשאים כמוד החסדים והגבורות
שמתגלין תמיד דושא דלא אתיידע שאמור
בה מוסוד ונחלק בין שנים חסדים כולין
לצד ימין וגבורות לצד שמאל כנז׳ ודע
שישיעור קומה הם או׳ והוא דין שעדים ב׳
כשמוליך דא״ו וכ׳ כוללים של או׳ עלה דעת
להורות שהדעת כולל אותם ולפי שפרק
הדעת הכולל נמצא נ״ב כתה״ת שגם כן
כולל חסדים וגבורות היקים לזה אמר
כרם היה לשלמה מלך שהוא דבר שהשלום
שלו שהוא יסוד שבו גנוזה הטיפה למעלה
כמוד דעת עליון שהוא יסוד אבא הגנוז
למעלה ונכס מוח לטיפה זו שהיא עשר
הויות שעולין כ״ס ושם כי ס״ר לראות ולזה
לא אמר כרם לשלמה אלא היה י׳ כדעת
וכ׳ ההין או׳ שהוא כמוד יין המשומר
בענביו מו׳ ימי בראשית שהוא למעלה
כימוד העליון וזהו סוד ס׳ של בינה
שגונזת ו׳ של אבא ומתגלה כיסוד

אבא היה יו״ד וזהו יסוד י׳ היא הטפה ומתוכ׳
מתפשטו ו׳ עשה כמ׳ ונכפת כו׳ להורות
שכו גנוזין כמ׳ ויוצאין להתפשט למטה
שכך לעולם המוחין כפופ׳ להורות שהן
גנוזין באות ויוצאו מתוכה וזהו בבעל המון
שהוא כל האצילות מיושבת על כל העולמו׳
יצאו משם כמו שיסוד ההמון כולל כל
צבאות להורות על כל צבאות מטה ונקר
המון ק״א וכרם היא טפה של י׳ שהיא עשר
הרי אויר שאמרנו, נתן הכרם שהיא הטפה
לכלה לנוטרים שהם המדרגות של או׳ זון
שכולם שומרין הפרי מתוכה וזהו מאתים
לנוטרים שאמרנו, למעלה כמוד הקלע
וס׳ כמו לס׳ גבורים סביב לה וכנגן אמר
נתן לנוטרים את הכרם כמוד י׳ הוויות
שמתפשטין ככל הפרקין שהם חסדים
וגבורות ודע שמולת כרם מוח לכתר
וחכמה מבינאה וזהו כ׳ עשה עשרה
הכם יו״ד כמילואה והם כ׳ ומשכין פרקוף
א׳ כ׳ או׳ שגם קלע שאמרנו שעולה ר׳
מ׳ כמו לבכונה שעל יה מתגלין האורות
כזון אומ׳ שהוא זא יכיא כפרין אלף כסף
פי׳ של מטר הם שהם יו״ד ו״ר שהוא
מאות ולמעלה כמוד הנקודות שהוא הפרי
הוא אלף שהם אלפים וזהו אומ׳ בכ״ר אחהם
למעלה שעולה לאלפים ומאתים כאן עשרות
כללות הטיפה כללות עליון או אחרון שלמטה
כנה׳ המלכות יש נ״ב כללות שהיא י׳ כאו
כש יס ולזה נק׳ יס׳ ומילופה ומי שזוכה
לסוד הפנימיות שנק׳ אא מושך החסדים
והגבורות ש״ש כהם מטע אלהימור
כהם זה הפרי הטוב השמור מלפנים
ומהפך אותו למלף כסף שהוא רחמים
ואלו הה׳ חסדים וה׳ גבורות כשמתפשטין
מהדעת ונכנסין כאן נחלקין כיה ונוקבי׳
ויוצאין כל א׳ במקום הראוי לו שה׳ חסדים
נעשים ה׳ חושים שמע ריאות ריח טעם
מישוש והדיבור כולל אותם שמע באזנים
א׳ לאבא מחסדים וא׳ לאימא מגבורות
וכן כאות ב׳ עינים ריח ב׳ נוקבי חוטמא
ימין ושמאל טעם בחניכים עליונים ותחתונ׳

מוחות ב׳ ידים או כפה בשפתים והדבור
שהוא הפה כולל כולם שכולל כל אלו האורות
שיוצאין מהם ו׳ דכלים פתו שיתבאר
במקומו שביציאתם מהדעת נפרדים
ואח״כ הולכין ומתחברין בפה ואת עצמו
שהם יוצאות למטה כולם עיקר ההבחנה
שמבחין במוחות או בטעם או בשמע
כראיה באדרא זוטא שאחין מבחין
בין טב לביש ומבחלא ירדו לעינים
החסדים לימין והגבורות לשמאל ומשם
לנוקבי חוטמא ומשם לפה ונמצא שיש ו׳
בעינים ה׳ מראות וכן בכולן ודע שבהתלבש
בתוך העין ירדו מן המוח שמשם בא הראי׳
ושם שרשם ולכן ב׳ חוורי עינא שיורד
שורש ב׳ מוחין חכ״ב ומוח הדעת נתפשט
בעין לה׳ חסדים וה׳ גבולים ונמצא שהפרק
כולל כעין וכנגדן ז׳ גלדי עינא שמאירין
למלכות וזהו על אלה שבעה עינים והב׳ וכן ד׳
מוחין הם ב׳ הויות ומתפשטין ומתלבשין
בב׳ אהי״ה ויש בהם ב׳ אלפים שמתלבשים
בב׳ עולמות וזהו אלף אלפים ישמשוניה
ואלו העינים א׳ רחמים גמורים שנא׳ הנה
עין ה׳ אל יראיו וא׳ נאמר בו צופות רעים
וטובים לפי שיש בבינה דין והחוטם
והצדקים מתקנין הדין ומהפכים אותם
לרחמים ונקרא עיני ה׳ אל צדיקים וזהו פי׳
אלה תולדות נח כיום עשות ה׳ אלהים
שאלהים נעשה בתיקון בסוד החוט וזהו
אברהם מעביר האנשים ושרה מעבירה את
הנשים סוד הגבורות להיות חסדים והאנשי׳
מעביר שורש הגבורות שבזכר ואין לו
יהיה להם שורש ועקר והב׳ אלפין שאמרנו
הם ב׳ אלפים מעל שכולן מתלבשות בז״א
וידעת שב׳ אלפין הם ב׳ אהי״ה וכשתבין
המילוי של קו״ה וב׳ אלפין מלואים שעולים
שלו״ש הם מע״ל. ודע שאלו הב׳ אלפין יש
להם פנים והם של קמץ כצורת יו״ד וו יו״ד
ואחור כצורת יו״ד ואלו הם למלכות ולכך
נק׳ מעל שהעיקר לזכר והמעל לנקבה
שנותן לה בסוד הזווג ואלו הו׳ אלפין שלו
ושלה הם ו׳ אלפי׳ שע״ב דעלמא וחד חרוב
של אהי״ה ב׳ של יודין שנעלם בבינה שהוא

שיש ד׳ הויות כך ד׳ אהי״ה אלא שא׳ נעלם
כדפי׳ במקומו והב׳ אלפין מלוין כדחזינן ו
שמעון לוי והם חנ״ה לז״ו הוא מן שהורא
צורת ב׳ אלפין יו״י יו״ד ואלו הם ב׳ קמצין
שעולין למעלה נה״י עלו להיות חנ״ת וב׳ יש
יסוד בינה שיסוד נק׳ לויתן לז״ו תנין ודע שבן
תנין י״ב מה״ה שהם ה׳ חסדים ה׳ ג׳ מ״ה וכל
א׳ מתחלק ז״א יש בו שם מ״ה ולכן כשבולע
לז״ו שהוא תנין מתוך שהוא הפנים ולוה אותו
אלו מלשון חיבור שיסוד מחבר בין זעיר
לנוקביה לויתן במוזכאים שכ׳ בחולוי פג״ב
דהן ואתלכע הכבוד לז״ו ה״ן דומה למעלה
אהו״ה שאמרנו שעולין תנ״ה וב׳ אהי״ה הרי
תהן בשיש זווג נק׳ תהן עם הכלה וה׳ של
הנ״ה מורה שיש בה טיפה שו׳ קשבת שכתב
ה׳ רומז ליסוד שזורק בה טיפה וכשמתגלה
מתמנה נק׳ נכלה מלשון ריחוק כביכול כמו
נדה וזהו ויתנצאו כדהן שאחי יוסף גמו
שלא יהיה הזווג כשנמרק ליוסף ואז׳ יוסף
הוא לויתן המחבר וכשירבן אותן האפים
נעקבה נעשים אלוף אחד וזהו ויהי שירה
ה׳ ואלופ׳ הם ה׳ גבורות שיש למלכות כמו׳
מיין נוקבין למטה וזהו וידבר ב׳ אלפים
מעל שהדבור הוא בנקבה מלשון זווג
כמ״ש ז״ל גאוה מדברת וב׳ וסוד הגבורות
ע״י הלוי עולין מלמטה למעלה ולכך צריך
קול שכל הגבורות ע״י קול אתנם הכהן
שהוא החסד אינו עולה אלא מוריד
השפע והטעם הוא שגבורות הם מלאין
כל העולמות כולן בסוד הגבורות וכדי
לעלות צריך צעקה בה להשמיע קולו
להב׳ לו יד להעלות וזה הרוני מלכות
שצעקו בקול מר כשראו שהעולם מתחוטט
מפרן נופם למיתה וכה׳ לעלות צריך
בה׳ לפי״ע שהתיקונים נמתקים בהם ואין
מנפחין אותם לעלות לפי שעולין להיות
מיין נוקבין לזווג העליון ומעלים עמהם
נשמות הקדושה מכל עולם ועולם כמו
כנפילת אפים והנשמות המעורבין בתוך
הקליפות מעלין עמהם ולכך כשאמר
מרעה זו תורה וזו שכה אמ״לו כך עלה
במחשבה שעולין הנשמות למחשבה
עליונה

עליונה ולתקן העולמות סוד ה׳
שקיבל שהוא למעלה באבא ובא כיעקב
וכיששכר וזהו יש שכר ואחור לו מוסר
א״כ תיקון היה על ידו את׳ לו והקב״ה כך
עלה במחשבה כדפי׳: ונחזור למילת
מש״ל שהוא סוד ש״ע נהורין שמאירין
בכל העולמות והם ב׳ של מוחים שבכל
א׳ עולה הקף שיורדין מלמעלה א׳ מוחין
רחל ולאברהם שהרג קפה ראשי נ״יסורי
ואח״ל בקש הקב״ה לעשות לחזקיהו משיח
ולסנחריב גוג ומגוג אלא שלא אמ׳ שירה
להעלות הגבורות ומלמלא הרג ב׳ פעמים
היה הגואל בא אלא שלא נעשה כך ולמה לא
נעשה · ונחזור לענייננו שאמש׳ גבורו׳
מתפשטין באבא ואימא זעיר ונוקביה:

יג **אחר** שפירשנו סוד הקלעים
וסוד ה׳ חסדים וה׳
גבורות המתפשטין באבא ואימא ··
נפרש הענין איך מתפשטין נ״ג בכתר
ואיך שורשם בבינה ומשם באין למלכו׳
דע שהאות ה׳ ראשונה שבשם
היא אימא והיא מתפשטת
לה׳ שערים שבכל א׳ כלול מי׳ עד שעולין
לנ׳ שערים ובכל א׳ באות מלכות שבו׳
שהיא ה׳ מלכות והם אותיות מנצפך ה
הכפולות שעולים פ״ר כדפי׳ לעיל וידעת
שאותיות אלפא ביתא בבינה מתחילין
להגלות וביאתם מן הבינה מתגלין
בז״א אלא שבבינה עליונה אינן מתגלין
כלל והם נעלמים הבינה העליונה מה׳
שנ׳ הבינה למעלה בסוד הבינה מתגלין
אותיות גדולות ובינוניות בז״א וקטנות
במלכות ואלפא ביתא מתחלקת לחמש׳
חלקים ב׳ מל׳ ד׳ אותיות וכ׳ מה׳ אותיות
הרי כ״ב נשארו ה׳ כפולות הם סוף לאלו
פי׳ שעל ידם ינצחין והם ה׳ מוצאות הנזכרים
עבק אחה״ע בגולנ״ך זסשר״ץ דטלנ״ת בומ״ף שכל
אלו הם זכרים חוץ של זכר מהם הכפולו׳
הם גבורות הנקבה וה׳ מוצאות מתלבשין
בתוך מנצפך כל מוצא כלול מאות אחת

מהכפולות שה׳ מוצאות פי׳ כל מוצא
מתתקות אלו ה׳ כפולות מתלבש באות׳
וכיון שמתלבשים בהם מהכפולות וא״כ
ומתתקין אותן צריך צריך שיהיה
שיהיה לכל אות רוח ו באותה האות
ושייכות לאותו מוצא משכון אותן
שמקבל נפק בחכמה המוצא שממתקה
והם אותיות החיך וכו׳
קל״ב כך ניון של מנצפך במלואה עולה
ק׳ וכראשה י׳ ושיעור אורכה ב׳ ווין והנשארים
הם ה׳ עם הכוללת הרי נפ״ך ונפך ואיך
שאמנו יכאו עולה אהי״ה ביודין שהוא
חכמה של אימא להורות שאלו האותיות
כלן הם מצד אימא אחה״ע פ״ר אהיה פעמי׳
אהי״ה פ״ר אותיות ולפי שהם אותיות הגרון
אהי״ה רמוז שם בגרון ב׳ צורה נ׳ כדפי׳
הרשב״י ע״ה פ׳ בראשית כ״כ כזה צ׳ וב׳ עלמו
הרי ק״ו במשכון אהי״ה בההי״ן שבך המורד
הראשון אהי״ה ביודין וה״ב בההין א״כ כון של
מורה על אהי״ה במלואו כמו שאותיות
אחה״ע עולות פ״ר כך אהי״ה פעמים אהי״ה
פ״ר אותיות · ודע שאותיות עבק ואחה״ע
עולין ר״ין והכוללות והוא סוד הגבורה
אח״כ בסוד ברכת אבות של ר״ה כמו
שנפרש שהוא סוד צורת אלף יו״ד למעלה
וו באמצע ד׳ למטה הרי ר״ין בגלגלת
עולה ש״כ שהוא שם בקבקך המיד׳ ומלם
ובגלם ד׳ כ׳ פ׳ כ׳ הרי ה׳ ובשתחבר כ״פ
פעמים כ״פ הרי כ׳ אחרים שהם מ׳ וכ׳
עצמה הרי ס׳ ושיעור ד׳ ב׳ ווין הרי י״ב
והנשאר ב׳ ווין ל״ו הרי י׳ ונשארים שנשאין
הם ו׳ הרי ש״כ והכולל · ודע שאותיות
בגלב״ת ומספרן שהם חמשה חמשה הם
בכתר של אימא ובכתר של זעיר ושם
מתגלים ה׳ גבורות למלכות מנצפך היוצר
לזכר ושל הכפל לנקבה ושם הם כ׳ שמו׳
של אבא בבא ובבנה הוא שם זה ש״כ
שאמר שהוא מוצא ב׳ ולמה הם אותיות
בגלב״ת שהם בותיים ללשון שהוא יסוד
של זעיר א׳ ויסוד אימא שנעשית כלי
לנוקבא ומספרן הם אותיות השיניים

שכן עולה הרמ"ג עם האותיות והמילוי
ובכללם ם סתומה שהיא ת"ר ומ"ם היא
ארבעים ותיבה ד' וזין הרי כ"ד הכל תרמ"ד
ורומזים להוד שהם דבוקה המלכות בהוד
שהם סוף הבינה המתפשטת עד הוד
ונאמר כמשך הוד שנתן לו ההוד ועליון
נאמ' יושב בסתר עליון שהם ק"נ של בינה
עולה עליון וזהו בסתר עם המלה והם
אותיות השינים שהם כוה נושך ר' עקיבא
ו' יוסף הנ"ה בתאור שאורש השינים מחכמ'
ושורש ר' עקיבא מהבינה משה נתן לו
שר' עקיבא בחכמה ומשה בהוד זה כנגד
שבות חכמה והות בהוד שהיא בינה והם
מלכות שהרב מהתכונה בהוד והענין ארוך
אין כאן מקומו · אותיות כולם עולה
השבונם קכ"א ראש לב' פעמים לון שנקלן
במלכות והם שני מיני דין אף וחר ושרשם
הם אלהים שדין הוא כמונת אלהים א' למעלה
וא' למטה וכל אלהים פשוט ר' ועם האותיו'
של פשוט והמלה עולה ר"ו ועם ר' עם י'
שנים למעלה זכרים ולמטה י' נקבות
הרי ר"ו למעלה ור"ו למטה ונקראו הכל
ארכות שהם בסוד הפה שהיא מלכות שנק'
אדנ' ונק' פה והיא אש מתוך הפנה שהאש
יצאה מן הפה לשרוף הפנה שהם הקליפות
וב' פעמים ר"ו קכ"א שרומזים לב' מיני דין
א' מהחכמה שהם נצ"ח וא' מבינה והם אף
מצד חכמה וחר מצד אימא וב' מיני דין
אלו הם במלכות שהיא פה ולזה צריך
להמשיך מילוי ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן
שעולה קכ"א מז"ל יוה הוי"ה כה' להמתיק ב'
מיני דין אלו ולזה אותיות כולם בנגד
זה ובנגד זה אות פ' שצורתה כו' והיא
עצמה פ' הריק' ומילוי פ' בה' אותי' הרי
ו' אחרים והנשים ו' הרי קכ"א ופ' רומז
לזה שכך עולה אלהים פ' בשני מילואים
א' וה' והי' סוד הפה שהיא אלהים כנודע
באופן שה' גבורות בסוד הבינה והם ארבע
הכלים שיוצאין מן הפה והפה שכולל אותם
הרי ה' שהם סוד ה' עליונה שמתפשטת לב'
שערים ומקומם יורדים למלכות אלו הה'

גבורות שהם מתגלים ומתקבצים במלכו'
כיסוד שלה ובשתחזמות עם בעולה נותן
בה ה' תפלים ומתקים אותם בסוד הזווג :

אחר שפירשנו חכמה ואימא איך
עליונים ואיך מתלבש
בתחתונים אי"ה צריך לפרש מהם הנקרא'
תבונה וישראל סבא : **צריך** אתה
לדעת כי נקודה שלישית של שם
מ"ה שהכרנו למעלה שנק' בינה נחלקת
למטה לב' חלקים החצי מתלבש בנקודת
חכמה ונתפשטת ונעשה אבא זה גוף וזו נק'
נשמתו והחצי מתלבש בנקודת הבינה ונתפש'
ונעשית אימא בא גופה וזה נשמתה
באופן כי נשמת אבא ואימא הם אחת והבן
זה כלל · ונעשה מחצה תוא"י עד הטבור
של אריך שהם מניעים ונמצא שלוקחי'
מתחלת הגרון עד הטבור מתחלת
הגרון ועד החזה מתלבש בתוא"י עד
החזה ונמצא שהראש של תוא"י והגרון
והגוף עד החזה מסמך להם עד החזה
של אריך ששליש א' באריך מורד שני
שלישים בתוא"י ומחזה של אריך עד
הטבור מלבוש אותו תוא"י מחזה שלהם
עד הטבור ונמצא שהוא שליש של אריך
לשני שלישי הת"ת שמסוף הגרון מתחיל הת"ת
ומשם עד הטבור הוא שהוא סוף ה'
החזה שליש א' ומשם לטבור שליש שני
ומהטבור עד היסוד שליש ג' ויסוד רביע
א' מת"ת והעטרה רביע מיסוד וזהו ומספר
את רובע ישראל ובשעולם ג' בנ' של אריך
ונגלו נצח בחסד וכן הוד בגבורה ותחי'
הת"ת בתחי' הת"ת ויסוד עולה ג"ב עם מלכות
השעה עולה הוא להיות בתחי' הת"ת והירך
עולה להיות בשיעור היסוד ובשיעור
בסוד ו' קצוות היא בשיעור הת"ת ובשבאי'
מוחי' לשער אין נעשה לה פרצוף ונמצא
לפי זה שהגדלת הנוקבא תלויה בהגדלת
זעיר כמפו' : ונחזור לענינינו שאחר
שנעשה פרצופין תוא"י מנקודה ג' מתפשט
עד סוף האצילות ומלבישים לאריך ואחר
מתלבש

מתלבש הכל בתוך ז"א ונוקביה באופן זה
שהפרצוף של חכמה נעשה שני פרצופים
פרצוף א' מעשר מכתר שלו עד חצי ת"ת
ומחצי ת"ת ולמטה פרצוף א' העליון נקרא
חכמה ושלמטה נק' ישראל סבא וכלא' מהם
פרצוף בן עשר וכן אימא נחלקה לשנים
הא' נק' בינה בן י"ה פי' י' חכמה וה' בינה אימא
להראות על בחינת הבינה למעלה
בהתדבקותה עם בעלה דהיינו י"ה והבן הוא
שורש הדעת המזווג שניהם שהוא שורש
ז"א בבינה וזה הפרצוף נ"ב עד חצי ת"ת
ומשם למטה פרצוף א' ונק' תבונה וזהו כי
אם לבינה תקרא לתבונה תתן קולך הקול
לעולם ז"א הוא שנק' קול ומתלבש
התבונה בן בה. לתת לו מוחין כמו שיתבאר
ותבונה נק' על שם שכוללת ז"א ונוקביה
וזהו בן ובת והם וה' שהוא פי' אות פ
מנהא לבבת שעיקר התלבשות בז"א
הוא בה' להנהיגו ומצד זה מתגלית היא
להיות פרצוף להיות שהיא נקודה לבד ..
ואח"כ למה בינה נק' שמה עם הבן ועם
חכמה שהוא יו"ד שאחר בן י"ה בינה ובשם
תבונה לא נזכר כלל שמה אלא בן והיא
עצמה אינה נזכרת כלל אלא בשורש
נק' תבונה . התירוץ שאימא עילאה במור
שרשה ועיקר שהיא נסתרת הלא [illegible]
ירדה בכאן כלל ולא ירד אלא הכלים לפי
שהכוונה בירידתה היתה לתת מוחין לז"א
על ידי שאין בו יכולת לקבלם אם לא
על ידי התבונה שהיא במור כלי ונעשית
תסך לז"א שאם לא כן לא יוכל לקבל מוחין
וזהו אין הענין מרבה יותר אלא כמו שאמרו
עצמו עליה פי' שמצד למעלה נסתרת
ומוחין עצמה ואין יורד את הכלים
בלבד ולזה אין נזכר בכאן שמה להורות
שאינה יורדת חוץ בינה עלונה שם
שורש ועיקר הבינה ורחוי להיות מציאות
ודע שאלו הפרצ' העליונים היסודות
שלהם נעשו מחצי ת"ת העליון של אריך
ומחצי התחתון נעשה מציאות הפרקים
של ישראל סבא ותבונה ונזדווגו למעלה

קודם שיכנסו בז"א ואח"כ נכנסו כן זה
בתוך זה נצח של חכמה מלובש בתוך נצח
של אימא ונכנס בקו ימין של ז"א הפרקי'
העליונים נעשים חכמה לז"א ושניים
נעשים חסד של ז"א ושלישיים שלהם
האחרונים בתוך נצח של ז"א וכן קו ש
שמאל בבינה של ז"א וגבורה והוד
והיסוד של חכמה בתוך יסוד של אימא
בדעת ז"א של יסוד של אימא מגיע
עד שליש ת"ת של ז"א לפי שהוא קצר
ושל חכמה שהוא ארוך מגיע עד החזה
של ז"א והעטרה נשאר ביסוד של ז"א
ולזה ז"א נק' אל דעות לפי שמתלבשו בו
ב' יסודות של חכמה בתוך של אימא שנקר'
אל דעות וכן זה וכן מה שפי' באידרא
זוטא דף רפ"ט וז"ל אלין תרין מאיכן אתגליין
ומתחבן בחד רישא וכו' שמוה עד
הכא דבורא וזיווג קודם שיכנסו בז"א
שזה הזיווג הוא מציאות התלבש של מוחי'
שאחר שנתגלו כמו שיתבאר בדרוש ה'
הציצית המוחין של ז"ק קולות שנכנסים
בז"א ברישא שכן היסודות נ"ב נתגלו
פי' הגבורות של חכמה נעשים חסדים
באימא וחסדים באימא גבורות לאבא ואין
הפרצופים לא יש להם מאריך אלא מחזה
של אריך עד הטיבור שלו ואותו השליש
לבד הוא נעשה לישראל סבא ולתבונה
שמהטיבור ולמטה הוא לז"א ולנוקביה
והתבונה וישראל סבא התחיל פרצופ' מהחז'
של אריך כנגד הטבור של אוא' ומצא
שתבונה וישראל סבא תלויין באויר
ומזדקנן ירידתה בה. שיתלבשו בה
המוחין ומתלבשין בז"א ואח"כ יהיו
אלו הכלים ומניחים האורות שלהם
מגולים בלא לבוש למעלה. והתבונה
שהעליון שהם חו"ב וכו' נגלו הכלים
שלהם והלבישו לאלו האורות של נה"י
שנעשה מהכלים שלהם תבונה באופן זה
כל מה נגלות ונעשית כ' תסר נגלו
הכלי' שלו ונעשה לשנים א' לעצמו וא'
נכמות חוב הנצח ומבורה נגלית

21

ונעשית ב׳ א׳ לעצמו וא׳ להוד ות״ת שאחר שוק
אליו ונעשה מכתר של תבונה לאו דוקא אלא
אלא ב׳ חומשים לבד וכמו שנפרש הטעם
שמוכרח להיות כתר אלא נשאר תחתונה כלא
בלי אלא ב׳ שלישי הת״ת ויסוד ונשארו ב׳ שלישי
הת״ת אלא ירדו פי׳ ב׳ חומשי׳ והם נגדלים
ונעשים ו׳ חומשים ב׳ לעצמם וד׳ היתרים
ב׳ מהם לבשו ב׳ חומשים התחתונים וחומש
א׳ ירד ליסוד חסר ליסוד ד׳ חומשי׳ מכל דל
הכלי של בינה של אימא ויורד מתנה ד׳
חומשים ואם היה מהת״ת יורד מב׳ חומשים היה
מוכרח שירד יותר מד׳ חומשים של בינה ואין ר
ראוי שירד מאורות החומש של בינה הדבוק
בחכמה שחומש הוא מבחינת ה׳ ואין בינה נק׳
אלא הו׳ שבה מתחבר יו״ד ונעשה י״ה ואם
היה יורד גם מכלים של אורות חומש א״כ לא
תקר׳ ה׳ כלל שכיון שחלקה לה׳ חומשים נק׳ ה׳
וכל כח׳ כלולה מכולם ונק׳ ה׳ וזה החומש העליון
הדבוק בחכמה אין ראוי שנחסר ממנו כלום
ולא יתגדל אלא ישאר כמו שהוא ואל יקשה בעיניך
איך יורדים ד׳ חומשים מבינה ליסוד שהכלים
הוא הנשמה של אימא מתקבצת למעלה כמו ה
הנשמה שמוסרת קרקע הגוף ועולה למעלה
בחסד וגבורה וכשעולים למעלה מתעוררים
בסוד מ״ן נוקבין ומתפשטת בינה שלה
מתפשט בה ד׳ חומשי׳ ומתפשט בחסד ומתגדל
ומתפשט למטה לבשות נצח ומתגדל כמו כתר
לבשות יסוד וכן גבורה וכן הת״ת ומתפשטים
זה בזה ודוחקים זה לזה ומכסים זה שהוא
מלמעלה ונמצא שלמעלה לא נשארו האורות
מגולים אלא מתגלים הכלים כשעליית הנשמ׳
למעלה ומתגלים נצח הוד יסוד ומוציאים
נה״י מתפשטים וכלי זה כנה החכמה שהוא
אבא וזהו אשר כשאתה בנה שחקים אשר
שהוא אימא שנק׳ אשר אשרוני וב׳ אשר תנה
הודך על השמים שמתפשט עד הוד וכשהיא
מתפשטת מתפשטת עד מאמרו שהוא אבא
שנק׳ מאמר כדפי׳ הרשב״י ע״ה בב׳ בראשית
ויאמר אלהים ויאמר אבא אלהים אימא ..
ודע שאלו הנצח והוד הם התינוקות של בית
רבן שלא חטאו פי׳ נצח והוד דאימא אין בה

שורש ועצם לדינים של מטה כלל ... ודע
שאבא נק׳ רבן של כל האצילות ובית רבן
היא אימא שנעשית היכל לאבא כנודע וזהו
פי׳ תורי זהב נעשה לך עם נקודות וב׳ תורי
תורים נק׳ נצח והוד שהם שני כרובים והם
סוד יוסף ובנימין ולמטה בבריאה הם שרפי׳
והם מטטרון וסנדלפון כדפי׳ במקומות הרבה
ונצח והוד של אימא נק׳ לוחות שנתנה בחסד
הגבורה והם של זהב לפי שהזהב הוא מבינה
מצפון זהב יאתה והגבורה נצח והוד של אבא
עם נקודות הכסף וב׳ ונמצא לפי מה שפירשנו
שהבינה עלה ב׳ בחי׳ והיא סוד ה׳ ראשונה
כדפי׳ לעיל וכלא׳ כלולה מי׳ בסוד לו ה׳ וכן ל
סוד לאה ורחל. ופי׳ הענין הוא שמציאות
הכלים כשבאו בתוך הבינה שם נבראו ושם
מלכו בכתר וחכמה לא נבראו כלל ולא מלך
אלא מלך א׳ שהוא הכתר ואח״כ אבאר
שעברו הרחמים שלו ולא נתעבר הקץ שהוא
סוד מלכים קדמאין עד הבינה וזהו וימלוך
באדום וכו׳ וכשיצאו האורות מהבינה ליכנס
בכלים של ז״א שהיה בהם בסוד י׳ פירוש
שהכתר היה אורו גנוז בו וכלולים בנקודה
א׳ עד שבא התיקון ונתפשט ונגלה מה
שהיה בתוכו וכן חכמה אמנם ז״א נשארו
שלשה שלו למעלה ולא יצא אלא ו׳ לבד ולפי
שלא היה שם עצמות אלא לבוש הכלים לבד
היה הזיווג אחור באחור שהוא סוד הכלים
לבד שהעצמות הוא פנים בפנים כי מוטעם
האחור מהכלים יקרא אחור פי׳ שאין השפעה
אלא בסוד הכלים אמנם כשנכנס אור עצמו׳
מתחברים בסוד הפנים שהוא אור הפנימי
שהכלי מתרבה ואינו מפסיק בין נשמה
לנשמה וזה ענין עמוק מאד ואין מתגלה
אלא מפה לפה וכשהיה הזיווג בסוד אחור
היה בסוד אחור באחור ולפי שנ״ב היה
מלוכה בכתר וחכמה אחד ואלה המלכים
מוסיף על ענין ראשון וכשיצא חסד יצאו
אח״כ האורות להכנס בו ולא יכלו כלא׳ לסבול
ולכך נשבר הכלי והאור של חסד כשבאו
שנשבר הכלי שלו לא רצה לילך עוד שאם
הכלי שלו נשבר מכ״ש אחרים לזה עלה
למעלה

למעלה ולמבורה ולמטה ירדו וכ' כאותן ש
אחר שנשבת נתברר החסד שלהם ועלה
לבינה בסוד מיין נוקבין שהם נשמות הצדיקי'
שגורמים הזיווג לעולם ונתחברו אותו' והמשיכ'
החכמה י' חסדים והשפיעה אותם בבינה
בסוד הזווג ונמתק מה שנמתק ונעשה זעיר
ומה שנשאר נעשה מלכות הוא המים והיא
דין וה' קליפות שלה נכרים כמו שלן מבלהרמ"ש
חסר להם ולזה אמ' שהיה הכיסר ויהי שתם והוא
סוד העיבור של יב' והיתה מלכות למעלה
ממנו מקפת אותו שהם בסוד א' והענין הוא
כשעלו ג' כמו ג' נכפלו חסר כנגה ונבוררה
בסוד והב' כיסוד ודע שיסוד הוא רביע מהב'
ואיך נכפל זה כזה אלא שהיסוד כשלוקח
למעלה נתגדל כמו הב' ולמעלה מעשר
וזהו העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט פי' העשיר
שהוא הב' לא ירבה להגדיל היסוד להיות יותר
גדול ממה שהיה והדל שהוא יסוד לא ימעיט
שיעור הב' להיות כמותו · והנכון העשיר לא
ירבה אמצעי' שהוא גדול לא ירבה יותר מעשר
והדל שהוא יסוד לא ימעיט פי' לא הקטור כיון
שהוא קטן לא יש לו עשר לא ימעיט ולא
יפחות יותר מעשר וכשנכפלו עלתה מלכות
בין שניהם והקיפה אותם בסוד ד"ל של ואו
כזה ה' ונמצא שהמלכות לוקחת אור מג'
ראשונות של אימא והוא מו' התחתונות
וכשהיו כאחת היו כהפך הוא מו' עליונות
והיא מג' בחינה התחתונה שהיא מלכות של
אבא ודע שעשר כשעלה להכנס בבינה לא
היה בסוד בינה עליונה אלא למטה מתפארת
שהוא טרפשא והוא מחצי הב' ולמטה ותלי הב'
של אימא הוא כשיעור הב' של עשר חצי מתוך
אלה כמה שלימה שלו וסוד הכפלה כד'
שיוכל זעיר ונוקביה לקבל אורות הבינה ואח'
שיצאו מן הבינה זעיר נתגדל ונעשה י' עשר
וכן מלכות נתגדלה ונעשה להיות פרצוף שלם
וכשנעשה נחלקה לב' חלקים כמו הבינה
ונעשית שני פרצופים העליונה היא לאה
והיא מגעת עד שליש הת' והכתר שלה
כנגד דעת של זעיר וזהו שאנו אומרים
הדעת הוא כתר ורגלים שלה מגיעים בסוף

שליש עליון של הת' ושם הוא בטרפשא ואחר
הטרפשא יוצאה רחל שנוקבתו ונלקחה מבין
הצלעות שהמלכות לית לה מגרמה כלום
ולית לה גופא אלא האורות מיסוד שהבינה
כי שאור שלה נשאר ביסוד כשנשבר ואחר
היה מבינה כי כאותו הראש ולא נשברה כל
כך כאותן שאין לה כלום וכמו ירדה בסוד
הכתר ושם לא נתגלתה לפי שאם החסדים
עמה ואחר שיצאה מהדעת למטה הענין
כושם גדול כדעת וכשיצאה מהדעת ירדה
ונ"ה שאם מתגלה לב' נתיבות שא' מצאות
ה' שבך עולה כמו ה' והיא מציאות מלכות
שיצאה מהחכמה שנאמ' ה' בחכמה יסד ארץ
והם נ"ה מחכמה ונ"ה מבינה של חכמה הם
לזעיר ושל בינה הם למלכות פי' לזעיר נ"ה
שלו שהיא מלכות שבו והיא מציאות אחרונה
הדומה לנ"ה ולזה פוסל בכל שהוא שבר
ממקום גבוה מחכמה שאין שלימות באור שלו
כולל כרח' במקו' כמ"ד ושל בינה וזה למלכות
שנוקבה בין הצלעות ויוצאה ונעשית ה' שאחרונ'
ולה אחר הטרפשא · ודע היא מאחור במקום
שהמלכות דבוקה שם והוא מה' שאת לבש
בחול כמטטרון כנודע · ונחזור לענייננו
שהמלכות יוצאת משם ונמצא שם שני
פרצופים והם הדין היהין ויש להם מלואים
הדין האין אחרים שהם סוד השפחות זלפה
ובלהה ונמצא שבמקום א' יש ד' פרצופים
והם זעיר נחלק לשנים א' ישראל וא' יעקב
ויש נ"ב יעקב ל' חוץ מן הקשר וזהו יעקב
יעקב ויוסף נ"ב הרי ד' כנגד ד' ווין מילוי
ומילוי המילוי ודע שכשירדו הכלים למטה
בסוד הנפילים היו כארץ ובסוד ואתן נפלים
הפיל יש בוקוס הכל לפני מלוך מלך לבני
ישראל נ"ב הבינה והחכמה כיון שלא היו כמו
גופא ולא נתגלה סוד הפרק' ירד מאורות
המלכות שירד מאורות המלכות במקום
זעיר שנשאר חלל וזהו כי ימצא חלל באדמ'
וכ' וחלל הוא חיים שאמצעי' שירדו הכלים
נשארו האורות מוטפים ומאירים בזה שלא
ואחכרו לגמרי עד שנתקבצה האור ורם
להם לעלות והעלו עמהם הכלים כדפי' לעיל

ובאותו חלק היה מה שירד מאמא. וכשיצא זעיר
דהה חוץ למטה למקום שהיו רגליו שהם נצח
והוד פי' ממקום הטרפא ולמטה וכשבא לה
מלכות נראה ללאה שנעשית ממה שירד
מאימא לעלות למעלה ממנה שהוא בסוד
נקודה וכמה מכן הכלשות ונתפשט פרקן
עד התלוים של זעיר וישראל אהב את לאה
עלמא דאתכסייא ויעקב לא אהב את רחל
והטעם שיש בה מחשבות החקים שמתגלים
בה והאורות באים לה ע"י בשר מה שאין כן
בלאה שהאורות באים לה ע"י עצמות קשים
וכשיצא יעקב ללכת לחרן נאמר וישכב
במקום ההוא פי' שהזיווג לעולם ע"י כ"ב א
אתוון וזהו ויש כ"ב וישם מראשותיו שהוא
סוד לאה שהזיווג שם נעלם ולזה אמר
בלילה ההוא שמלת הוא מורה על העלם
והיא לאה שנק' עלמא דאתכסיי' ולזה אמר
ויקרא שם המקום ההוא בית אל שבת היא
לאברהם וכבל שמה שמורה על מלכות
שמקבלת בה החסד ולמעלה בתחלת השדרה
ששם שנק' לוז ולזה אמר ואולם לוז שם העיר
לראשונה ונק' לוז על שם שדבוקה במקום
הלוז וכ"ב אתוון שם הם הנים הקיפים שיש
שם כמ' מנצפך וכמ' שך דינים הקיפים
שעולים הרבה עולם שהוא דבוקה בו שהוא
זעיר ואלו השתים שהם לאה ורחל הם סוד ב'
ימים של ר"ה יום א' לאה ויום ב' רחל ואלו הב'
הם סוד כנשיות שהם גבורה ושם מרים ונאמ'
ויואל משה לשבת את האיש ר"ת לאה שרומז
למציאו' לאה שלקחה שהיא צפורה ונק' צפורה
לפי שהוא בסוד צפור והיא ממציאות של הגן
שנק' כוש שיצאו מהבינה שנק' נ' שערי בינה
ולפי שלא נטעה לומר שהיא רחל רמזה ב"ב
והיא היתה כלת משה שנק' קשר של תפילין
והיא כלה ונק' התמונה ה' והטעם לפי שהתפילין
הם כמנין ד' בתים וד' פרשיות והאור כנגד
מאחור הם ד' שנק' קשר לרמוז שהם ד' כנגד
ד' והוא סוד הזיכור שאם הזיווג בסוד הפה
דין כשהיא מצד אחור נק' פה לפי שה' כנגד
הפה וכשהיא מצד הפנים מזדווגת בסוד
האחור מדברת עמו שהוא סוד ברית הלשון

ושם הזיווג נעלם ולאה נק' הוא במקום
ההוא ומלכות נק' היא ולזה כשנתפשטה
לאה במקומה את' והנה היא לאה ואח"כ
היא שזכה לה משה בסוד משה וישראל
ונק' כלת משה כשהנקודה הפנימית שבבינ'
מתלבשת בה בסוד נקבה סימנים לאחורה
שנאמר רחל למטה ולמעלה בתוך הבינה
ומתלבשת לפעמים בלאה ולפעמים
במלכות עצמה וכמו שאמרת הענין הוא
שאחרת מזדווג עם אימא וממשיך טיפה
מאחרת בסוד חסדים והיא סוד משה
וישראל ואימא מתלבשת גבורות וטיפת
אימא היא כלת משה בסוד פה אדבר בו
שהם ס"ג כמנין וכ"ב אותיות של הדי פה
ולפעמים מתלבשת בלאה והיא מאחור
כנגד הפה וכאן מצד פנים בסוד הדבור
ברית הלשון כדפי' ולזה כשנשא אותה
משה דברו בו אהרן ומרים והטעם לפי
שמרים סוד אותיות מנצפך והחסדים
מתגלין במלכות והנה נתתקן מה שאין
כן בלאה שדיניה קשין שהוא כנגד העצם
הקשה שהוא לוז ואין האור עובר לה כנגד
אמנם מלכות היא מתוקה לפי שהאורות
עוברין דרך הבשר רך ואינו קשה כל כך
ואהרן הוא החסד ולזה דברו בלשון זיווג
בסוד דבוק מדברת וכו' וכוונתם היתה
למה נשא לאה דדינהא קשים שהם שך ה'
דינים כך עולה כוש ועיכוב הענין שם
הוא שאם היו מתפשטין למטה היו מחריבין
העולם ואמרו יותר טוב שיזדווג עם רחל
שהיא רכה והיא מדברת מרים ועם אהרן
שהם מקבלה החסד ומשה מזדווג עם
שמלכות פעמי' מתלבשת בלאה וכאשר
מצד פנים ואם הגדולה מלכות צריך
להחזיר ללאה לאחור והגדולה היא במקומה
ואותו הזיווג נעלם שאמרו הוא מה
שרמז בס"ת וישכב במקום ההוא ולזה
רמז שהעלה דבר נכר בעלמא שהוא
בסוד הזיכור ובסוד הלשון והוא נעלם
ונק' התמונה ה' לפי מה שהוא מצד אחור
כנגד ה' ואמרו ז"ל התמונה ה' בה קשר של
תפילין

הכולן ודע שכל הנביאים נבואתם על ידי
מלכות ועי׳ גבריאל בסוד הקלם ונקראת
מראה ומשה ממדרגה עליונה ונק׳ מראה
לשון זכר וידעת שלאה היא בינה ובן מלכו׳
פנימית שאמרנו שמתלבשת בה נק׳ בינה
כאחית כמ״ש יהבו פה א׳ וכמו אמרי׳ שנקרא׳
נקבה שמקבלת מחכמה נק׳ נ״כ זכר שמשפע׳
כזכר כמו׳ פ׳ שמות ר״א ולפי׳ נק׳ מראה
לשון זכר וכיון שמשה מכמי׳ לאה כדפי׳
לזה נכנס בשון כן משה בון בלויה והיא נק׳
ענוה ומשה אורה מדרגה פחך ומשרש
עמו מחד ונאמר כו בכל ביתי נאמן הוא
פי׳ בכל ביתי בין מלכות בין לאה ולאה נק׳
עליה נשרפו חטיך בעליה שגם בב אורין
א״ שנשרפין בשך דונים בסוד ראיתי בני
עליה והם מועטים לפי שגם הנן הרבה
ואין יכולין לעמוד בפנים ומי ומי העומה׳
שם ויכולין להתקיים אפי׳ שעה א׳ ובזוהר
פ׳ וילך רמה כ׳ נאמן בון פשוטה כפותך
מלכות פשוטה לאה שמשפעת וזהו נאמן
פי׳ מכון לנון ובשמתחברין בלאה שך הנה
נאורות מתבכן נק׳ היום הרה עולם והירח
סוד המלע שקרה משה ובשמתחברר רק
עמה מלכות פנימית נק׳ עיקר שבי׳ עקרת
הבית ובשה פנימית מתלבשת במלכות
התחתונה אז יהיה מלכות עיקר אבל ביהודה
נמו׳ והקנא רחל במחורה וכו׳ שנפרדה
מתמונה ונהיה חילוק בין המלכים ודוד
ושאול מיוחדת בט יהודה וב׳ אחר למשרך
ודברם אל הסלע בהבור שהוא זיווג עליון
וכוונת המ׳ שרשלה למעלה כבמ׳ לאה כדפי׳
ומשה לא רצה כה. שלא רבה לאה לאחור
ולזה ויך וב׳ במטהו כסוד מטטרון מטה
האלהים דיוקנא דבריה קהשא שמלבוש ב
אורו ולא הטלו אורה למקום העינים שמלכו׳
נק׳ עולימתא שפירתא דלית לה עיינין וזהו
לא האמנתם כי להקדישני לעיני בני ישראל
ומעלתם בה שלאה נק׳ פה כדפי׳ :
ונחזור לענינינו כי בינה והבונה הוא שני
בחינות שלמעלה ממקום הפרסא עד
למטה פרסא אחד ומה שמתפשט בז״א

נ״כ בה׳ ונק׳ תבונה העליונה הדביקה
בחכמה והשנים של מטה א׳ מהטבור ופרס
ולמטה והשנית שמתלבשת בז״א נק׳ תבונ׳
ובז״א עולה לתבונה עליונה עולה תבונה
עמו ונאמר חוש התבונות נו׳
ידלנה לפי שעלה למעני א׳ ק״ל דתבונה
אימא ובשעולה בשבת בהי׳ ולא אשכחן
לבינה המחוברת נאמר אלא חוש תבונ׳
כי לא עם בינות הוא ותרויא דה׳ :
שלא זכו לקבל האהבה
מהבינות ובולם בשעלו שם נק׳ בינות
ובזה שאמרנו למעלה שהכלים נכללין
הב׳ ביסוד ואמר טעם והוד בנבואה ומלכו׳
מקיפתם יצא לנו קושיא עצומה כיון שמלכו׳
למעלה איך אפשר שאח״כ בסוף שליש הב׳
התחתון שבת עולה ממנו ב׳ שלישים לדעת
ומחבר עמו שליש א׳ מבינה ונשאר שליש
א׳ בגופו במה מלכות ועלה שליש א׳ מימי׳
ובא שליש א׳ מתבונה ונעשה הב׳ נלקח
שהוא בשליש המארת התיקון :

אנפ״י

שפירשנו מציאות לאה טו
ורחל צריך עוד לפרש

התחלת מציאותם בשיצאו י׳ נקודות ולבאר
לפי דרכנו זון מציאותן נ״כ בסוד נקודות :

והענין דע שבתחלת האצלות יצאו
י׳ נקודות כל א׳ כלולה מעשר׳
והיו כולם כלולים בכל נקודה שקודם נקודה
פי׳ שקודם כולם בנקודה א׳ אעפ״י שהם
נקודם בסוד י׳ אמנם יש הפרש בין י׳ של
כל א׳ מהנקודות ב׳ ראשונות לנקודות
זעיר ונוקביה כי נקודת הכתר או חכמה
או בינה כל א׳ עשר כלולים בשפי׳ אמנם
של זעיר י׳ חלקים ממנה שהיה ראוי להיות
בנקודתו הוא שבא ונמצא שהו׳ נקודות שלו
הם י׳ חלקים מהנקודה ומהם נעשה פרקים
וצריך לידע נ״כ שנקודות מלכות היה
עשירית פי׳ חלק א׳ מי׳ ממה שראוי לבא
כמ״ש בנו״ה וזה החלק נק׳ רחל שקרת הבית
אשת ישראל שעיקר מלכות רחל ועיקר
זעיר ישראל שמלת יש׳ מורה על כל פרקים

זעיר בכללותו ראש הם ב' הראשונות שבאו בסוד
י' שיש בה ב' קוצים כמבואר פ' כלל וכל קוץ י'
הרי ג' שהם שלשים ונקודות מלכות היא א' מי'
ואחור החלק הוא עיקר הבירור לפי שזה לעולם
נשאר בה אחוריים ט' חלקים בתוך לה כסוד
תוספת שבת וכמש מחיה לישראל בשבת
ובשאר הט' חוטא בשבת מסתלקין ממנה הט'
ונשאר אחור החלק העיקרית בסוד כתר שלה
ובל ימי החול יורדת להתחבר להתעבר ב
בקליפות לפי שיש בהם ניצוצות קדושה ללקטם
ולבררם מהפסולת ולהעלותם בסיוע תפלות
ישראל ומעשיהם הטובים ובזה עושה זיווג
עם השמות של כל העולמות שעולין בסוד
להיות לה מיין נוקבין שבחול אינן עולין אלא
בסוד נשמות לבד והגוף נשאר בכל עולם
אחוריים בשבת כל העולמות עולין בפרצופיהן
והנשמות עולה מאליו והיא עולה ועושה
זיווג למעלה ואחור מאחוריה לא מבירור
לפי שאינה יורדת בין הקליפות כמש"ש אם
תשיב משבת רגליך וב' שעולה למעלה
ואין בירור ולזה אסור לברור אוכל מתוך
פסולת .. ונחזור לעניינו שהמלכות
נקודה עשירית   כאין לה ורע.
שנקודת כתר היא כבחינת ב' רישין דאדרא
זוטא שבנקודות אחור הכתר של י' נקודות
ראשונות ג' נקודות א' עתיק יומין שנזכר
באדרא וב' נקודת כתר רישא קניינא ג'
חכמה ובשאר אלו הנקודות מתפשטות
בט' נקודות שלמטה מהם כלומר מאו"א
ולמטה לפי שאלו שהם נקודות מתפשטות
כמו שנתפשטו עתה אחר התיקון ואלו
הג' נקודות כתר עתיקא קדישא כולל אותם
כמש"ש ברוש אדרא זוטא עתיקא קדישא
נפקין מיניה ט' בוצינין וכיון שאלו הג'
מתפשטים   או' שהם ג' נקודות
הקדומות אלו מדרוש אורך לא יכלו לקבל
ונשברו ז"ס של אבא פי' י' נקודות של א
אחוריים שלו וכן של אימא וירדו לסוף
האצילות למקום שיש שם נקודת מלכות
של אבא כמו חצר פנים ושל אימא חצר
אחור ונעשה מלכות ביניהם ובשבקן

ז"א ונתחברו רגלין למטה בסוד י' ישראל
ושורון שהם רגלין נכנסו ביניהם ולא היה
המקום סובלם עלתה לאה למעלה ונשארה
מאחור ז"א מכתר שלו ולמטה מלכות ומצד
פנים אחורי אבא נתקנו ונעשה מהם
פרצוף יעקב כן עשר נובלת חכמה תורה
שהוא יעקב ודע שלא עלה מעשר שר
אימא אלא מלכות שבעשר אלו האחוריים
והט' נשארו לברר כביאת משיחנו ומתגלות
עשר לבד שהוא אחורי מלכות בינה נעשה
לאה ואח"כ איך אחורי אבא נשאר למטה
שנעשה מהם יעקב ושל לאה עלה למעלה
אעפ"י שכולם באו לור ולא מכל כמו השבעה
מלכים שמתו וירדו למקום המיוחד עכ"מ היה
באו שם של אבא ועלה לראש ז"א כמו לאה
וכל שבשאר אחורי אבא ירדו קודם ונשאר
אחור בפנים שלה וזהו ואבא באחור ושבי'
והיתה השביה עד סוף האצילות ושם
עמד וראו בינה שלה באחור שלו וכיון ש
שנתעברה שם ירד וקבלה מאחור שלו
לא היתה שבירתה כ"כ ירידה ואעפ"י שהי'
עלתה למעלה. עוד טעם אחר כיון שלא
עלה אלא אחורי מלכות אימא כשנתלבשה
תבונה בתוך מלכות תבונה ברעות של ז"א
ועולה שם לקבל מתוכו הארה אחורים יעקב
מקבל הארה מיסוד אבא שמתגלה בתוך
ז"א מהחזה ולמטה ושם מתגלין נה"י אבא
ומקבל הארתם יעקב ולאה מתבונה לפי
שמציאותה מאחורי מלכות בינה ותב'
עולה מלכות תבונה לרדת בה שמשקה
נמשך בה להאיר לה ברעות ז"א מהאחרת
נה"י של תבונה   מוחין של ז"א שהארת
המוחין במלכות תבונה ולפי שאינן עלמא
אלא הארה לבד כי המוחין מלכן בנה"י
והיסוד הוא סוד אתנן מלכות היא כלם
כלם אין בה אלא הארתם לבד ולמה היא
בחי' ד' של תפילין מבחינת עור ולא כתובי'
שאחורי חו"ב בהם עולה עו"ף והארת
ג' מוחין אלו עם כח' נמצא שיש לד'
שיעור ד' ואח"כ נעשית פרצוף בבחינת
ה' שלמה ולוקחת שיעור ל' של ז"א
ובשנעשית

ופי כעשיה בחי׳ י׳ לוקחת שיעור בחב״ד
חג״ת כסוד ו׳ והמלכות כסוד ל׳ מהתבונה
שנעשה ה׳ ד׳ו׳ ודע שלפעמים יתחבר
הב׳ כלות שהם בחי׳ לאה ורחל מצד
מנשה התחתונים כסוד ב׳ שרים וב׳ כלות
שהכתר הוא קץ הכלה שעולו סובב הכלה
שאם היו יתבלק מתוכה ניחור ביש והוא
סוד ויקוב חור בכלתו שמאחר נעשה
אחר אז ובשמתחבר עשו מ׳ מבחוץ
שסוד מה חורות שהתבונה היא ד׳ בשה׳
מאחור כנגד נה״י ובשמקבלת היסוד בסוד
אחור ונכנס בה נעשין ה׳ והיא מוכרת
ומתוקנת לזיווג כדאמרינן במאמר מי
יתעלה גבורות ה׳ בר״א בה חנה ואחר
שבאה מצד פנים נכנס בה היסוד ונותן
לה האורות שלמעלה אז סותמת האחור
שהאחור הוא בחינת י׳ בסוד ה׳ חסדים וה׳
גבורות ועם ס׳ סתומים הרי ס״ם ומ׳
שהיא בסוד ה׳ נתפשטה לד׳ כמו הבינה

ועתה צריך לפרש מה טעם לאה
אחור שלה לחוץ ופניה לאחור
זעיר ויעקב בהפך אחור שלו לפנים של
זעיר ונמצא זעיר באמצע רחל ויעקב
אחורי רחל דבוקים באחורי ז״א מלפנים שלו
ולמטה ופני ז״א לאחור של יעקב אמנם
לאה היא למעלה כנגד ראש ז״א פנים
שלה כנגד אחור של ז״א והיא כנגד פניו ו
מאחור ולזה נק׳ פרקין למול ומול יוכב כ
כנגד מלכות שהיא למטה במקום שאין
פרקין והיא בסוד נקודה וגם לית לה
עיינין שהיא כנגד העינים כמו לאה ולזה
צריך לה כיון בכוס של ברכה להאיר לה
מן העינים .. ונחזור לעניננו למה
פני לאה באחור זעיר משא״כ ביעקב ..
והתשובה לאה היא שכשהיא למטה
האחורים של בינה ולולי חכמה במקום
המלכות ונעשה המלכות וירדה לבריאה
שאחר חלק מן אחורי או״א היו פני
לאה מלפנים באחורי יעקב לפי שאז
פניו מכוונים להאיר מפני או״א והפנים
שלו כנגד פני או״א וכן או״א בשהם פנים

בפנים מקבלין הארה מפניו של או״א וז״א
נ״כ צריך להביט ולהאיר בפנים של יעקב
ואם היו פניו כנגד פניו אי אפשר להאיר
כי לפי שיעקב מקבל מחזה ז״א ולמטה
וצריך להרכין פניו להביט בו וכשלמטה
כשיהיה אחור יעקב כנגד פניו כשישקה
להאיר לו יבא טוב להאיר לו אבל כשיהיה
פנים בפנים כשירכין להאיר יבא ה
בהתכללות שלו באחורי יעקב .. עוד
טעם אחר נבין שיעקב מזדווג לפעמים
עם רחל כשבאה מצד פנים הוא כנגד ז״א
ובא בסוד שלו ובשיבא הזיווג יבא אור
מן ז״א מלמעלה ולמעלה יעקב במעלה
שמקבל אור מחורש של הזיווג ואם היה
פניו כנגד ז״א בשיבא הזיווג צריך
לירד מגדולתו שהיא פנים בפנים ועתה
יבא כנגה מן הצד בה לתת פניו לנוקביה
וזה הפך הכוונה שאדרבה בשעת הזיווג
ירבה מעלה ועתה ירד מגדולתו לכן א
אחוריו לפנים של ז״א ועתה בשעת הזיווג
מתעלה שאחור פניו לנוקביה ושניהם מקבלים
אור מז״א כמו או״א מחזה לפי שהם פנים
בפנים אבל לאה כמו שהיתה מבטרת
באחורי יעקב כשהיתה למטה כן עתה
כשעלתה למעלה . עוד טעם אחר לאה
כיון שלא נכנסו בה ה׳ שלה לפי שאחריה
אינן מתוכן כ״כ כמו של זכר ולא נכבר
אלא בחינת אור זכר אין לה כח לעמוד
מצד פנים משא״כ ביעקב שנכנסו בו ה׳
שלו ולזה נאמר למעלה איש כו יכולת
לעמוד אפי׳ למטה . עוד טעם אחר
שאבא כשהפך פניו מאימא היתה בינה
מאירה מאחורי אבא בכתפי וחכם באחור
ישכחנה כך למטה אחורי אימא מכוונין
באחורי יעקב .. נשאר לנו לבאר למה
אחור מלכות באחור ז״א ולא כמו לאה
פנים באחור . דע שהמאציל ברוך הוא
עשה בחכמה כה שלא ישלטו הקליפות
במלכות שהיא הנקודה העיקרית עקרית
הכוללת מ׳ נקודות שיצאו מתחלה האצי׳

ולעולם החיצונים יש להם שליטה בסוד
אחורים ולא בסוד פנים ובפ' באחורי
הנקבה יותר משל זכר ובזה שלא ישלטו
באחורי המלכות עשאם בסוד אחור
באחור דבוקים והפנים אין פחד עליהם
שאינן יכולין להתאחז בהם מרוב אורם
לזה נתגלה אחור שלו שהיא למטה
קרובה להם וחז"ו יאחזו בה והיא עיקרית
אמנם לזה אינה עיקרית רק אחורי
בינה שהיא נקבה שלישית אמנם שיאחזו
אין אנו חוששין ועוד שהבינה לוקחת
את הכנים ולזה מסוד בינה לא יאחזו
כ"כ עוד שלזה במקום גבוה כנ' באמונ'
של ז"א ואינם יכולים לעלות כ"כ ועוד
שהמאציל יה' שמו רצה שהחיצונים
יהיה להם מעט חיות ולזה במקום גבוה
שהיא לזה שאין להם שליטה כ"כ עשה
שיאחזו באחורים ולא במלכות לפי
שהיא קרובה ויאחזו בה הרבה ולא יהיה
להם שליטה בקדושה :

י' **אחר** שביארנו ענין לאה
ורחל ויעקב נבאר
מציאות התיקון אח"כ שנתקנו כמשך
התיקון לזו"ן ומי נקרא בינה ומי תבונה
ואיך רביעאה על כלן : **דע** שאח"כ
מתפשט בכל האצילות (ואינו)
מתלבש אלא מבינה שלו ולמטה
ולזה התחיל התיקון בזו"ן וכשהתחיל
עתיק יומין להתקן התחיל התיקון באו
להיות בסוד פנים לא בסוד פרצוף
אלא בסוד נקודות כיצד נקודה א'
שהיא בסוד כתר כלולה בסוד ג' רישין
עתיק וא"א וחכמה וא"ת איך אפשר
שיוכללו ג' רישין בנקודת כתר והרי יש
לנו שרא"ש ג' שהיא חכמה סתימאה
נעשה מנקודה ב' שהיא חכמה שהרי
עולם הנקודות והתשובה שעיקר רא"ש
ג' שהוא חכמה שבכתר והיא מתלבש'
בחכמה שבנקודה ב' ונעשית רדל"א

ובמלות זה בתוך זה נק' חכמה סתימאה
סתם וחכמת כתר שבה נק' חכמה עילאה
סתימאה עיין במר"א כבר נמצא שעיקר
רא"ש ג' הוא חכמה שבכתר ולזה יצדק
מ"ש שגם ודאי כתר כוללת ג' רישין וכוללות
רישא דלא אתיידע באמת בנקודה הראשונ'
ובאמר לקמן בס"ד וכשהמאציל יה' רצה
לתקן בסוד פרצוף התחיל לתקן בהדרגה
בשהיו אלו הג' כלולים בסוד נקודה כיון שהיה
שם סוד עתיק כ"כ עד שאו"א אחרן
אחור באחור שלא יכלו לקבל תוקף אור
האור ונשברו האחוריים שלהם כנז' לעיל
וכשנתקן הג' ראשונות של עתיק ביחד בסוד
רא"ש שבללם את חכמה יכול להפך פניו)
ומסתכלים פנים באחוריים אימא ואחורי'
שלא היו כנגד פניו והיתה יכולה לקבל האו'
באחור אבל לא היתה יכולה להפוך פניה
ואז מקבלת אור גדול באחור שלה בסוד
ואמס באחור ישבחנה וזהו מה שנעשה
בתיקון הרא"ש של עתיק וכשנתקן חסד
וגבורה שלו נתקנו כתר וחכמה של אריך
ואז או"א נעשו פנים בפנים בסוד נקודו'
וכבר ידעת שחסד וגבורה של עתיק הם
כתר וחכמה של אריך וכשנתקנו חג"ת
לא נתקנה עדיין הבינה של אריך לפי ש
שבינה של אריך לא יכלה לעמוד במקומ'
עם חכמה שלו לפי שכיון שעתיק מלובש
באריך אורו גדול ואין הבינה שהיא נקבה
מתפשטין אינה יכולה לעמוד שם ונרחק
לגמרי שלו אבל של אבא ואימא של זעיר
ונוקביה כולם יחד עם חכמה שאורן
פרצוף שהאחור בא להם בהתלבשות ולזה
נתקנו מתחלה באריך כ"ח וחח"ב בינה
וכשנתקנה אז או"א פנים בפנים בסוד
נקודות וכשנתקנו נה"י של עתיק נתקנו
חסד וגבורה של אריך ונתקנו או"א כי
לעולם ה' של פרצוף עליון הוא שיעור
פרצוף שלמטה ממנו שהג' של עתיק
מתלבש באריך וג' של אריך באו"א וג'
של או"א בזעיר וג' של זעיר לנוקביה ואל
יקשה עליך מה שאנו רואים שהתבונה
אינה אלא

אינה אלא מתתי הת"ת של אימא וכן מלכות
מתתי ת"ת של ז"א כי מה שאנו אומרים היות
הכלים אינם אלא מתתי ת"ת אבל המוחין פרנש
הפנימיות שבחסד וגבורה יורד ומתלבש :
ונחזור לענין שבתיקון חג"ה של אריך מתתקנים
אותי' ואח ז"א ונוקביה פנים בפנים בסוד נקודה
כי כשנתקנה הכונה של אריך חזר פנים באחור
נמצא אותי' מתחיל הקונס בסוד נקודות משהתחיל
רישא דעתיק ומשהתחיל להתקן רישא דאריך
התחיל להתקן ז"א ונוקביה בסוד נקודות
להיות פנים בפנים בסוד נקודות א"כ נמצא
שחסד וגבורה של אריך הם מול ראש של
אותי' פי' שהם נשמה להם ועתה צריך לפרש
מי הם אותי' עליונים אמצ' שכבר פי' אותה
לעיל שהם צריך יותר ביאור ועניין תשען צ
צריך שתדע כי אימא עלאה נקראת היכלא
פשוטה שדבוקים עם חכמה ומזדווגת עמה
בסוד נשיקין נשמתא בנשמתא ולעולם צריך
שתדע שהפרקים של מטה נק' מלבוש למה
שלמעלה ממנו ונעשה לו גוף והוא נק' אחורים
למה שלמעלה ממנו שכשעולה למעלה
למקומו אנו אומרים שהוא מלביש ולמה
העולמות עולם זה למעלה מזה כשעולים
פי' עשיה עולה ומתלבשת ביצירה וכן יצירה
לבריאה ובריאה לאצילות וכל העולמות
נקראים אחוריים לאצי' כך למעלה בינה
עליונה היא למעלה דבוקה עם חכמה ונקר'
עדן וכשמתפשטת כח' הבינה שהיא מתחת
למטה פי' הכלים לבד כי נשמת הבינה ועיקר'
נשאר למעלה בגן עם החכמה וכשמתפשטת
מתפשטת התיקונים שלה כמו שאמר השער
התיקון ולמה אם יחתך ראש האדם ימות וכל
איברי הראש צריכים שתהיה הלבה אמנם
אם יחתך ידו לא ימות שזה התפשטות
התיקונים ובאותן התפשטות שהוא מתפשט
למטה הוא מציאות זיווג אבא ואימא כמבר
אינו לצניעות ושם סוד הרחם וסוד העיבור של
ז"א בסוד ג' בגו ג' כי עולים הכלים שנשברו
להתברר שכמו שנתפשטה הבינה נתפשטה
חכמה נ"כ בסוד יש"ס כנודע ומאת הבחי'
נק' עליונה ובשעולה למעלה להכלל בבינה

עליונה נקראת בינה כתורה וזהו כי לא עם
בינה הוא ונעשית לה אחורים ומתנה מתפשט'
הבינה שמתלבשת בז"א ונוקביה כנודע . ודע
שזיווג אבא ואימא עליונים בפנימיותם בסוד
נשמתא בנשמתא הוא סוד אלף יו"ד למעלה
ויו"ד למטה ו' באמצע וזהו זיווג נשיקין שלא'
וזיווג עו' אם כן ע"ב יש עוד זיווג אחר תיקון
לקיום נוסף של העולמות בסוד יהו"ה ואהי"ה
אמנם זיווג יש' והבינה זיווג עו' אחוריים של
ע"ב שעולה רפ"ח ואחוריים של קס"א שעולה
קהלת שעולה הכל תשכ"ח שהוא בסוד אלהיים
וה' שמות ע"ב וקס"א עולים זכור וזהו זכור
ואל תשכח שיעשה מעשה שע"ז נעשה זיווג
עליון בסוד נשמתא וזהו בזמן המקדש ויהיה
כשיכרית זכר עמלק ולזה אמר לא תשכח ולכבן
וכ' להזהיר עליו ובשאין המקדש בעו' הזיווג
השני שהוא ב' שמות ולא סוד אלף ולי שאומ'
עצמו על קדוש השם כמו ר' עקיבא ומכוון
לעשות הזיווג הפנימי בסוד נשיק' נשמתא
בנשמתא אמנם לקיום העולמות נעשה
זה של שני שמות ונו זה של הבינה ושל
יש' סבא בסוד עיבור ג' בגו ג' נעשה על
ידם שזה הוא סוד הבטן וסוד הרחם וזהו
מבטן מי יצא הרחם וכבר ידעת שסוד מי
היא הבינה כמ"ש אין הרנה מוקיימת שהוא
ז"א אלא על מי שהוא הבינה שאחורית
עצמה ומשנת נשמתא וזהו להתלבש /
בתוכו ואלו האחוריים שאח' כשיורדים
ונעשה על ידם זיווג הבינה וישראל סבא
נעשה פנים לבינה עליהם נק' אחוריים אמנם
למטה נק' פנים וזהו קהלת מלשון קם וכן ו
כפ"ק עולה מקום להורות שלמטה הם קדם
ואינם אחור ולזה ע"ז נעשה עיבור ז"א ונברר
שם הבלי הבירור בסוד עיבור התלשים
כמבואר במקומו בס"ד . ואלו התבונות שלהם
נמר ואינם התבונות יהלכה כשעולה זעיר
למעלה להיות מוחין נוקבין מעלה אורם עמו
ואז נק' בינות שם ונבזה יובן מה שאמ' הזוהר
דינין מתערין מסטרהא פי' מאחוריים שלה
שהיא הבינה ושם הוא בחי' אלהים אמנם למעל'
לא יש אלהים כלל וכבר ידעת שאלהים

הוא אחור שכך עולה פרצוף והאחורות עולה אחור
ודע שהבינה העליונה נק' א' מפני שהוא אחור
חכמה כנזכר והבינה היא סוד מ' דבינה נק'
בינה וזה מסוד חכמה שהיא יו"ד במילוא'
שרומז לחכמה וכה להבין נקשה קושיא א' והוא
זאת מצינו בחכמה יו"ד במילואה י' רומז לחכמ'
ו"ד רומז לבינה שנעשה בתוך חכמה שו"ד הס
סוד ה' והבינה היא סוד ה' הקוץ של הד' רומז
לחכמה שנעשה בבינה וה' עצמה רומז לבינה
עצמה נמצא שחכמה במקומה נעשה בה
הבינה ונעלמת הי' עצמה נגלייה בסוד י' ו
והבינה נעלמת וחכמה שניה שבתוך הבינה
נעלמת וקשה אם חכמה במקומה שורש עליו'
שם נגלית בבינה שורש גלוי תהיה היא נעלמת
הבינה שבתוכה נעלמת והיא גלוי מכ"ש במקומו
שתהיה בינה גלויה שתהיה היא נעלמת והתשובה
לזה שיש לנו שאותו' מלבושים הגרון של אריך
ובסוף הגרון קודם שיתפשטו הזרועות של אריך
יש שם החסד שיצא חוץ לגרון שחסד עליון
נשאר למעלה גנוז והוא חסד דלגו שהוא קיים
נשמות כמו' באדרא רבה ונק' דלגו שאינו מ
מתגלה אמנם חסד דלבר שנק' יומא דכלהו
מתפשט בכל האחי' ונמצא בתלת בגולגלתא
ונתפשט משם לסוף הגרון והטעם שהמשיל
יה' בשרשן אריך כשזה הגיה הנה החסד לחוץ
וסרס ג' עליונות שלו בגרוס שע"י קבלו התחתונ'
שלא היה כחם יכולה לקבל מחכמה שלו שהיה
גלוי וכה. ותקן סרס אורה והעתה חסד לבר מן
הגרוס שע"י מקבלים התחתונים וחסד דלגו שאינו
מתפשט כלל הוא חסד כדושא דלא אתגליא
שמלבוש בתוך ומזה דלבר יורד לזה ומזה
שנשאר באריך נק' דלגו באופן שחסד מתפשט
בסוף הגרון ומתוך שורש אבא ואז הבינה
שבגרון מתפשט וכשמוצא חסד למטה מן ה
הגרון מתלבש בו. וכענין זה בינה כאה נעלמת
מן החכמה שמתלבשת בחסד שהוא חכמה
שבל חסד חכמה ונבוה בינה כנודע ולגבי
אבא מתלבש בחסד של אריך ובינה בגבורה
אנ' בינה לי גבורה ובשמתפשטים ומתגלים
הזרועות בא החסד ומתלבש בגבורה נמצא
שבינה מתלבש בחסד והחסד נתלבש בגבורה

וכענין זה בינה כאה נעלמת ביו"ד של חכמה
וחכמה נעלמת בה' של בינה. וביאור הענין
כי תוכה הגרון היא בינה וכשמתפשט אובן
בה מן הגרון מתלבש בחסד שמתוך החכמה
ואז מתלבש בזרוע ימין של אריך שהוא נשמ'
לאבא ונמצא שבינה בתוך אבא נעלמת
שהוא בא היורד מן הגרון ובשמתגלים הזרועו'
להתגלה ולהיות נכרים בחסד הבינה
שבכל המדרגות נכרים לחסד פי' שקרא נשאר
באבא שהוא חוורא דכיא ומתפשט לבינה
ומתלבש בגבורה של אריך שמשם נשמה
הבינה וגם שם שורש הגבורות כמו שבימין
שורש החסדים כך בשמאל שורש הגבורות ד
ובגבורה מתלבש ונמצא חסד שהוא חכמה
מתלבש בבינה וגם נעלם כמו שהבינה נעלמת
בחסד שהוא חכמה וזהו ו"ד שבתוך היו"ד וחכמה
בה' שהיא של בינה. ודע שבאריך לא יש ימין ושמאל
ולזה הבינה היתה למטה מן החכמה שלא
היתה יכולה לעמוד לפני החכמה מרוב אור
עתיק ונתפשטה בגרון והחסד למטה ממנה
שחסד קודם לגבורה ולזה אבא עומד ובגוף
כענין זה וכשנתפשט בו בא הגרון אז נתפשט
זרוע ימין שהוא חכמה ואח"כ כנגדו נתפשט
זרוע שמאל מפני החסד שהלך לו ואז הוכרו
הזרועות בהתפשטותם ימין ושמאל ומשם
והולך הכל ימין ושמאל אמנם בראש לא ימין
ושמאל ונמצא שקודם התפשטות הזרועות
אימא נעלמת יותר מחכמה ואחר התפשטות
הזרועות אבא נעלם יותר מאימא לפי שהוא
יותר רחב למעלה בענין שלא היה התפשטותם
יחד אלא חכמה הקדומה להתפשט בסוד זרוע
ימין של אריך וכל הבא נתפשט בו ובשהתחיל
להתפשט השמאל נתלבש אור החכמה בו נ"ב
ונעלם נמצא כן מקודם הוא נעלם וכן בסוף
שנעלם. וכן בינה בענין שהגרון עליון מן ה
החסד היא נעלמת ואחר שנתפשט זרוע ימין
נעלמת בתוכו ולזה הם שנים במדרגתם
שמעלתם והדרגתם שוה כמו זה כמו זה
וזהו כתרא שויין והבן כל זה; ונחזור
לעניננו שהבינה עליונה היא בסוד מ'
והתבונה היא ס' ובשמתלבש ביו"ד של חכמה
כו' עליונות

כו' עליונות של בינה שהם ו' של מילוי יוד־
הכה בה ונעשית ב' כל א' כלולה מי' ונשארה
כ"כ כל א' כלולה מי' הרי ק' ואלו ק' וק' שבלוחו'
והם סוד אפרסמון שיש הפרש בין אפרסמון
ובין אפריון שבמקום י' של אפריון באו מ' וס'
והטעם הוא שהיוד של אפריון נשתמשה אותה
מלכות כוד שרומזים לתם כתמ' ונשתמש
מתוך שעלה קך בירוע אלהים להורות שאותן
אלהים מתפשט מאחוריים של בינה שהיו־
תבונה ולא כשהם אחוריים לבינה שאם אין במו'
אלהים כלל אלא אחר שמתפשטים האחוריים־
למטה כסוד תבונה שהיא מלכ' של בינה ולמטה
וזהו סומך ה' לכל הנופלים כי כשמתפשטות־
תבונה מתפשט זעיר ונוקביה למטה ובכר־
אחר שזעיר ונוקבא נעשים עליה התבונ־
המתפשט למטה וזהו מלכות בינה רת' בינה
יסוד נצח הוד ואלו הכלים הם לצורך התפשטות
המלכות שמתפשט פרצוף שלם במכונר־
במקומו ונמצא שהג' אחרונות של זעיר הם־
מתפשטים מאחוריים של ג' ראשונות שר־ו
שלעולם כל מה שלמטה הוא אחוריים למה־
שלמעלה שהי' בפרצוף עצמו ונמצא שתבונה
מתלבשת בזה ובין זעיר ובין מלכות ואחוריים
בהם התיקונים כשהפנים והעשן נורם ובשמסתלקי'
למעלה לשורשם לאחוריים של בינה שהיו־
בסוד מתוך את נמתכים ואין שם שלמה לכם כלל
וזהו סומך ה' לכל הנופלים שהם תבונה וזעיר ונוקב'
שנפלו פי' שנאחזו עתה נמתכים. ודע שהפנים־
של אהיה הוא קס"א ועולה כל ד' פעמים ו' הרי קך
שמות שהם מתפשט וזהו סוד אורך הירוש־ה
הא' ו' כאחד ווהב ל' כאחד וזהו ואם כלהוא ואין
ידו משגת פי' אם כל כשאין החכמה מתלבשת־
בתבונה והיא כלה ואין וזהו ידו פי' אין ידו מתלבשת
בה ודע שאלהים זה שאמרנו שמתגלה בתבונה
אינו מתגלה אלא מלבושה שבתבונה שאפי' בתבונה
אינו מתגלה כחסר שבה ולזה מתפשט לה' אלהים־
כל אות מהן כוללת ה' נמצא מתכוף עד היסוד
ה' אותיות וכל אות שלהים הרי ה' אלהים שעולי' הכל וכל
שהוא הפנים של אהיה שמתפשט בתבונה בתפי' הכל
עולה תבונה להורות שאלו הג' שמות הם בתבונה
מתגלים נמצינו למדין שתבונה הוא לא עד מחזי

הבינה והיא סוד אחוריים של בינה וכשמתפשט א'
אחוריים של זאת התבונה בתוך זעיר ונשאר־
שם הפנימיות מתפשט מאיקונות של בינה
עליונה ונכסה זה הפנימיות ובשנעלים לאוו
עולים אלו על אלו וכל א' חוזר למקומו והבן זה עכ"ד:

דע שהמלכות נקראת היכל שהם־ (מהלמ"ה עלה"ה)
ב' פעמים נכורה א' בסוד רון
עליון שבסוד אלא קדשא ואל הקמן מלגיוה
כסוד ע"ב אהיה כאלפין עם הכולל ויקום ור"ז
נקראת היכל. ודע שיש ז' בחינות למלכות א'
בהיותה בסוד נקודה לבד רומזת לומ' נקודה כלולה
מי' אבל אין לה פרצוף. ב' בהיותה בפרצוף
שלם נחלקת לעשר ספירות וכלולות בנה"י
דדכורא אבל עכ"ז אין אור ה' ראשונות עמהן
הכתר של עד הנבואה מאחורין בה ג' בהיותה
ה' ראשונות דדכורא מאחורין בה וכל זה בהיותם
אחור באחור. וד' בחינות בסוד פנים בפנים
א' שאחזור המלכות פנים בפנים בי' ספירות
כלולות מנה"י של הזכר אך אין ה' עליונות של
הזכר מאחורין בה ב' בהיותה ה' ראשונות מאחורין
בה ג' שתהיה שוה עם הזכר פנים בפנים־
את כוללת כל שיעור קומתו אך תהיה מקבלת
ממנו על ידו ד' שגם היא תהיה מקבלת־
מן הטבע במותו ש' כמו שאומ' במלא נפקין
ועדיין לא שו יהיה כן ולא יצטרכו זה לזה
ויש במה פרטים אחרים ויתבארו בע"ה
ככלל כבריו ואחרים תחלה היתה בבחינה א'
ואח"כ בב' ואח"כ בג' וכל זה בסוד אחור־
ואח"כ הוציאה את אדם הראשון בה שיעור־
מיין נוקבין ואז יחזרו פנים בפנים ולולי
חטא אדם הראשון היתה החזרת אנפין. כ'
באנפין של בחינה אחרונה דוקא לומר־
שיעשו היחוד כברך אחד פי' כמו שנאמר
הוא בסוד הת' שבבינה כך היה ראוי שתהיה
מלכות ולא הצטרך לקבל מזה כלל כי
היו שוין במציאותם אלא לפי שחטא אדם
הא' חזרו בחורב שבת לבד להיותם א' נגד
באנפין ולכן אנו מחזור שר"ם השבת
אדם הא' אמנם אך לא באותו מציאות עצמו

רוצה לומר להיות שוין ולא יצטרך לקבל ממנו
רק שיקבל ממנו ועל ידו ואח״כ נמצא שסברו
גדול מסרבה ואחר שעבר השבת חזרה להיות
אחור באחור כנגד נה״י שלו בפרצוף שלם אך
לא היתה מקבלת אור מזה המשוער וזה נמשך
עד צאת ישראל ממצרים אך יש חילוק אחר
שידעת מה שאחז״ל בבראשית רבה ינ״א ואלה
רבה קס״ח ב׳ שבשעתא אדם הא׳ העלה את
השכינה לרקיע הראשון ממטה למעלה עד
שבאו הצדיקים כמו אברהם ועמו אותה
לרקיע השביעי ואברהם הורידה לרקיע הששי
ממעלה למטה עד משה שהורידה לארץ
בתחתונים · ופי׳ הדברים שאחר שנאחר נ׳
שביום שבת היו פנים בפנים רק שסברו גדול
מסרבה והיא יונקת ממנו נמצא שהמלכות
שלה למטה ממנו ואין לה מקום יניקה כנגדה
בזכר ולכן צריכה שתעלה למעלה כיסוד
שלה כדי שתוכל לינק ממנו ונמצא כזה
שבימי אדם הא׳ בשבת ראשון עלתה לרקיע
ראשון ואח״כ חזרה אחור באחור אבל לא
בפרצוף שלם מפני חטא אדם כנגד נה״י שלו ש
שהמשיכות שבה עלה ונכלל בנ׳ שלו וכן
עשו כל השבעה מאברהם ועד משה ונמצא
שבשבת אברהם היו הב׳ שבה כלולין בג׳ ראשו׳
והיו אוחזין למעלה בראשי נה״י של דכורא
וסיום נה״י של דכורא היו יורדין למטה משיעור
קומתה ונמצא שע״ה היה מנהיג את העולם
וזהו וה׳ המטיר על סדום ועל עמורה גפרית
ואש מאת ה׳ מן השמים רז״א משם ירד
גפרית ואש רק להיות כי גם נוקביה היא נאחז׳
בראשי נה״י דז״א נמצא כי גם היא היתה ככלל
וזהו שאחז״ל הוא ובית דינו כשאחז״ל בזוהר הנה
דדכורא תקיפין ברישא ונייחין בסופ׳ לה נו׳
דדכורא הם נה״י שלו וכשהם כלולות הנקבה
אז הם ניחין בסופא כי הם מלאות ומוחין ו
אך כשאין הנקבה נכללת עמה על הדרכים
הנזכרי׳ אז נמצאו נה״י דדכורא מגולין ו
ולכן הם תקיפין בסופא ולכן המטיר
גפרית ואש מאת ה׳ מן השמים שאין ז
ז״א נק׳ רחמים אלא לפי שנה״י שלו הם
סוד הדינין שבו נכללין במוחא דנוקבא ו

וזהו סוד הוצאת חלה מעורבה שהוא הויה
מאדנ״י · ואמנם אין זה רק בימי החול בהיותה
בסוד אחור אבל בשבת בתמיד היה לה
פרצוף שלם ובשבת אברהם הורידה לרקיע
הששי בסוד החסד וכ׳ עד משה שאז נתפשטו
יו״ם בסוד אחור באחור בימי החול והנה היה
ראוי שבשבת אברהם וגם להורידה מרקיע
א׳ שנה א׳ מה׳ מפני המשונות של ז״א הנהיר
בנוקביה ובשבת יצחק יאירו ב׳ וכן על זה
הדרך עד הסוף ואמנם אין זה מן הראוי עד
שימון אברהם כי בהיותו עבד אי אפשר ··
ואמנם נמצא חשבון זה שהוא בתראה בין ה
הדברים ועל כל זה נמצא שלא נגלה אור ה׳
המשונות דדכורא וזהו סוד גלות מצרים שאמ׳
חושן אותו מתורגמת בין הדברים שעד בין ה
הדברים שלא היה מקום להתגלות האור ההוא
אין אפשרות ומשונות נרמז להקרא גלות
אבל אחר שהיו ראוין לקבלו ולא נתגלה אז נקר׳
גלות · והטעם שלא נתגלה האור מפני שאותה
הוא סוד גלגול ראשון של אדם הא׳ וכל אותם
הנשמות שהוציא אדם הא׳ בסוד הקרי אותם
ק״ל שנים שהוליד שידין ולילין הן צריכין להתקן
ולכן כל זמן שאותן הרע היה בעולם בלתי
מתוקן אי אפשר להגלות אור העליון ולכן
המתין עד שירדו ישראל למצרים והאותם
ק״ל שנים ראשונים שהיו במצרים נולדו כל
אותם הנשמות שהוליד אדם הא׳ בשידין ורוחין
ולילין ואחר שנשלמו ק״ל שנים ונשלמו אותם
הניצוצות שלא נשאר מסוד הטוב וזהו ותרא
אותו כי טוב הוא · ואח״כ אחר שנשלמו אותם
הנשמות למה לא נגלה אור העליונות · יש לומר
שאעפ״י שנולדו כולם היה ראוי שישתעבדו
בחומר ובלבנים ואותם הראויים למות מתו שם
שהיו מצד הרע הגמור והאחרים המעורבין
בטוב נשתעבדו בחומר ובלבנים במצרים
שהוא כור הברזל לצרף הניצוצות ולהוציא
הטוב מהרע · וסוד הענין שסוד ניצוצות
אלו כבר התחלה בסוד דור המבול ודור הפלגה
וגם פסוק כי רבה רעת האדם בארץ הרי
הם בסוד אדם הא׳ עצמו ולפי שתחלה חטאו
שנבראו מסוד שידין ורוחין נמשכו אחר
סודם ושורשם וחזרו להשחית מקור זרעם
על הארץ

על הארץ כמו והמה כאלם עברו כרוח
והנשלכו ליאור מצרים והם ושל דור
הפלגה שכתוב עליהם אשר בנו בני האדם
כמו שבא להשתעבד בחומר ובלבינים וזה
הזכרתו ונתלבן ויצא הטוב מהרע אחר שמלך
משה כי' שנים קודם שנולד משה ע"ה
השעבוד כנודע מלידת מרים אחותו כי'
שנים כמנין אלהי"ם והנה כל אלו הנצוצות היו
בני אדם אחין של משה ממש וז"ם דור המדבר
שהיו אחין של משה כדכתיב העם אשר אנכי
בקרבו בקרבו ממש פי' שאני אחיהם כמבואר
פ' בהעלותך · וז"ם ואל אראה ברעתי רוצה
לומר שהוא היה מצד הטוב והם מצד הרע
הכלול בו ולכן אמר ואל אראה ברעתי וז"ם
כי גר יהיה זרעך כמו מה שאמרנו שהוא
היה בגלגול ראשון של אדם הא' ועל אותם נקודי'
של בטלה אמר לו כי יהיה זרעך זרעך ממש
ולהיות שהיו מלובשין בשיקין ורוחין שהם החיצוני'
כמו כדור המבול והפלגה כגוים גמורים ועכ'
כגוים וז"ם כי גר יהיה זרעך אותם מאז באו
ישראל ממצרים עד שנבנה הבית בימי שלמה
היתה בשכינה לכך פנים בפנים כבתחלה אך
בחול היתה אחור באחור כמו שאמרנו אבל
היה נוספת שנגלה אור הה' ספיר ובראשונו'
כנגד כה ואח ויצאו מהגלות ולהיות גלות של
מצרים גדול מאד שהיו אחור באחור ובלתי
ובלתי האירת ה' ראשונות משא"כ בשום גלות
לכן אנו זוכרים תמיד יציאת מצרים · אך
דע כי כלל ראשון של פסח עלתה כמו
פנים בפנים ותכף ירדה כבתחלה ולכן אין א
אומרים הלל גמור רק כלל ראשון בלבד
וכשנבנה בית ראשון חזרה פנים בפנים
כמתחלה בשבת ראשון של בריאת עולם
ואלו היתה עולה כמוהו ממש ומשתמשין ב
בכתר אחד לא היתה חומה ולשון שולטין ב
בהם אבל עתה שהיא צריכה לינק ממנו יש
בה תוספת וגרעון ואפי' שבימי החול היתה
בסוד פנים בפנים וקומתה שוה כל זמן שהיה
הבית בבנינו וכשנחרב חזרה כמו שהיתה
במדבר ביציאת מצרים אחור באחור בהא'
ה' ספי' עליונות ולכן בגלות כשנאלן וכשהאירן

ה' ספירות ראשונות אך היתה סוד תאולה ומכן
שתחלה היו פנים בפנים אפי' בחול וחזרו להיות
אחור באחור בסבת גלות מצרים · גם
סוד גלותינו זה עתה הוא שבבית ראשון ד'
נתוסף אור גדול והוא זה הלא ידעת שהבינה
מתפשטת אורה עד הוד ראשון של הזכר שעלו
בסוד הת"ת כנודע ובבית ראשון נתוסף אורה
ונתפשטה הבינה עד הוד האחרון של הזכר
שנתוסף לו וכשנחרב וחזרה לאחור נמצא
שכל אותו אור של הבינה אינו מתפשט בת"ת
רק עד הדעת לבד אך נצח הוד של הזכר הם
ארוכים ומתפשטין הרבה כח"ב נה"י נג"ה של
הזכר ויסוד שלה כדעת שלו אך הת"ת של הזכר
אין בו התפשטות הבינה ואם קטנה מטנה
עד הוד ראשון של הזכר שהוא סוד הגבורה
שלו נמצא שהם ה' ספי' חס"ד גב"ו של הזכר
והנה הכתר והדעת הם ולכן אינן נחשבין רק
לה' ספי' ובבית ראשון נתוסף התפשטו' הבינה
כח"ב של זעיר הם ז' ספי' והם סוד שבעים
שנים של גלות בבל כי אותם ז' ספירות של
אור הבינה הם יונקים לחיצונים אותם בבית
שני חזרו להיות פנים בפנים רק שהיה שיעור
יו"ם שלה כד' ספירין התחתון הוא מחצי ת"ת עד
היסוד כמו שהיתה כשהיו אחור באחור והנה
חסרו מתחלה ה' ראשונות והם סוד ה' דברים
שלא חזרו בבית שני כמו שאמרו שלהי פ"ק דיומא
וכשנחרב בית שני אף היא בגלות גדול שרצון
למעלה היותר ולכן בימי המשיח לא יאמרו
עוד אשר העלה את ישראל ממצרים וכו' כי
לא חזרו להיות אחור באחור רק אחיה להיות
למעלה מחזה היסוד ולמטה מכל שיעור קומת
הזכר בסוד נקודה א' כלולה מי"ס כבתחלה
בתחילת יום ראשון ואז סתכין דבורא שאם נצח
והוד נתעכבו מינה וז"ם ויגדל עון בת עמי
מחטאת סדום ובזה תבין סוד ט' ראשון ה'
ראשונה ונתוספה ה' שניה והטעם שבבית א'
היו ששם שוין בקומתן והיתה יונקת מחמש
ראשונות שלו וז"ש בזוהר בויחי בשלמה
קיימא סיהרא באשלמותה בסוד ט"ו לחדש
רוצה לומר ה' של י' פי' שאורך המלכות הם י"ם
ושיעור קומתה כתנ"י דדכורא ואחר ה' ראשוני'

עליהם הרי ה' על ו' ובשנתגדלה נמצא שורש'
אורך הה' שהם על שיעור קומת עשר שלה
ואז היא בסוד חמשה עשר · וגם עתה זה היה
לה ליל א' של פסח בטו' בניסן ולכן אומרים
הלל גמור ולזה פסח מצרים מקחו מבעשור
שהיה בסוד עשר והמתינו ה' ימים עד ליל
פסח ואז אכלו אותו להורות שאז האירו בה
ה' ראשונות נמצא שהוא בסוד ה' ראשונה
אך בבית שני היתה פנים בפנים בד' ספירו'
שלו שהם תנה"י והיא מלכות ספיר' חמישית
הרי הם ה' שער · נמצא שהיא בסוד ה' שניי'
וכשנחרב בית שני נתמעט פרצופה והיתה
נקודה אחת כלולה מי' תחת היסוד ·· הנה
ידעת ששיעור קומתה אורך היריעה כ"ח
באמה והיתה נקודה קטנה ולכן נק' גלות
בכ"ל בסוד ל"ד שנתמעט קומתה במנין
כ"ח · ועוד שכמו שנתמעט באצילות כך
בבריאה נתוסף מיעוט אחר שגם מעור
שבבריאה נתמעט שיעורו וביצירה גם כן
נתמעט קומת אימא ובעשייה נתמעט ג'
אף קומת אבא עד שלא נשאר רק סוד אהן
אנכי לבד כשיעורו : נחזור לענין
גלות מצרים שאחר שהוא ענין
הסרת ה' ראשונות בד' התחתונות תנה"י עם
שיעור קומת המלכות לכן כנגד אלו הארבע
ספי' שהם שיעור קומתה שאחר מהם אור
הה' עליונות היה הגלות ת' שנה ·· ועם
אחר למה ט"ת נראה לה' ראשונות שאם
נמשכה בינה עד דור האחרון והיתה מלכו'
יונקת נג' ממנה ולכן נק' ה' ראשונה אבל
בבית שני לא הגיע התפשטות הבינה רק
עד הגבורה שהוא דור ראשון ואין מלכות
כוננת עד שם רק מהב"ה למטה ולכן נקראת
ה' שניה שאינה יונקת מה' ראשונות והוא
בגלותינו זה בעונותינו שאינה רק בסוד
נקודה כלולה מי' בלי פרצוף תחת היסוד וח"ס
השליך משמים ארץ שהב"ה השליך האור
שהיתה בשמים מגדלה במקום גב' כנודע
והשליכה עד הארץ כי נעשה מנה"י וחזרו
ולא זכר הדום רגליו דל נה"י ולכן עתה
בתפלתנו צריך לכוין לעשותה פרצוף שלם

להחזירה פנים בפנים ובשבת שהמלכות היא
באה פנים בפנים צריך כוונה אחרת להעלותה
יותר כמבואר במקומו ;
(מהר"מ תלה"ה)

ועתה אבאר לך מציאות הקליפו'
ושלימותן לפי כי ו' ימי ב
בראשית ה' ראשונים הם בסוד ה' ספי' ראשונ'
שהאירו ביום השישי ואז נגלה כל בנין המלכו'
כי ביום ד' נתמעט וסוד מיעוט זה שאחר
שהמלכות היתה עם הת"ת מחוש אחור
אחזה כנודע ירדה למטה תחת היסוד בסוד
נקודה לבד מה שהוא עתה אחר חורבן שני
והענין הוא שידעת שכל א' מי' ספירות של
זא"ז יש לה מציאות המלכות אחר שהבינה
גדלה אותו ונתן לו בה המלכות ומהן יצאה
חב"ד מוכרח שכל א' מזו"ן של יושר הבהיר
כלולה מהמלכות אמנם מתחלה לא היתה
הנוקבא מתגלית רק סוד יו"ד שבה מה עשו'
שבה למטה ואח"כ כל הט' ספי' שלה שנכללו
בט' ספי' שלו ירדו למטה ונתפשטו ועשו
בה פרצוף שלם כלול מי"ם נמצא שהת"ת הוא
ים והמלכות י"ם כי המלכות היא העשירית
אל זא"ז והוא כשלמה עשר נמצא שהם י"ט
ספי' והם ב' שהוא אינו עשר אלא עתה ..
ואמנם בעת המיעוט אותם הט' חלקים שבמלכו'
שירדו למטה חזרו ונסתלקו בשורשם למעלה
בז"א כי משם יצאו ונשארה בחינה התחתונה
שהיא מלכות שבנקבה למטה ובשבא אדם
חזרו כולם ובשחטא גרם מה שהוא עתה
בחורבן של שחזה ונתמעטה ואותם התשע'
ספי' שבה ירדו למטה בקליפות כמו שנבאר
ולא נשאר בה רק בחינה התחתונה שבה הכלול'
מי' וכן הוא עתה בחורבן זה בעונותינו ..
וביאור הענין שבאבי"ע של קדושה יש אבי"ע
טומאה · והענין שבעשייה הם מעורבין יחד
הטהרה והטומאה ואין בה דבר שלא יהיה
מורכב מטוב ורע והרע מרובה וביצירה
אמצע שמעורבין הוא מחצה על מחצה לבד
ובבריאה אינן מעורבין כלל ושקר והטוב
מרובה ואצילות הטומאה קליפות לשל עתה
וכן לבריאה יצירה עשייה אמנם אם של הקליפו'
הם קבוע

הם סביבות למטה בין כל עולם ועולם
יתבאר בע"ה · אך ודאי הם בסוד א' עוב
ורנו אצילות באצילות וכן בעולם אחרים קודם
בריאת עולם לא היה עדיין שום תיקון באצילו'
ולא היו רק אותם הנ' ספי' בארוך אנפין כמו
שאמרו בתיקונין דלאו אינון היכלין וכו' · ו
בלתי תיקון ואח"כ נתקנו וכתר וחכמה נתקנו
בראשונה באבא בבחי' תיקונין שידעת שיש ב
בגולגלתא ומוחא שהם כתר וחכמה וכן בכל
מציאות או"א אחר כך אחר שנתקן אצילות
ומציאותו בתיקון גמור היו הקליפות בלתי
תיקון כלל אחרים אצילות ז"א ונוקביה שד
טומאה היו כמו באצילות הקדוש קודם שנתקן
שלא היה מתגלה בז"א רק ו' אורות בסוד
כעד ו' קצוות וזה סוד מ"ש בזוהר נהירו דקיק
כמפא כרגא ואור א' שביעי בנוקביה דוגמ'
בז"א ונוקביה דקדושה בהיותם אחור באחור
ובחנא אלה הא' הנע חנאו בכי יכול עד
או"א דקדושה והוא סוד שנתחשך מקדרו
בסוד בתיקונין ואם או"א לא האיר באצילו'
אלא בגבם כאן ואז הם המאורים ואם מאיר
בתוכם ואחרים כאשר נסתלק אור זה מהם
באצי' גם מעוט המלכות למטה ונסתלק
ע' ספירותיה העליונות ונתלבשו בקליפות
והסוד כי קודם החטא של אדם היו הקליפות
בלתי תיקון כלל ושנה ע"י חטא של אדם גם
שז"א ונקבתו של אצילו' הטומאה נתקנו
ונעשו ז"ם לזכר וז"ם לנקבה הדבקים שלהם
ואם יצאו ע' ספי' של המלכות הנ"ל ע' נתקנו
ונתלבשו בעשר של מלכות הטומאה
והרשעה היא לילית הרשעה ואותה נקודה
אור נהירו דקיק שהיתה בה במלכות הרשעה
ירדה בסוד השפירות שבה ואלו הע' ממלכו'
הקדושה נתלבשו בע' ספי' ראשונות שבה
בטומאה וזה סוד המלאה החרבה הנ"ל לר
נתמלאת צור אלא מחרבנה של ירושלם
כי מאז ירושלם נחרבה והיתה לנקודה א'
וצור הרשעה שהיתה לנקודה א' נתמלאת
בסוד ז"ם פרקים שלם אותם הזכר שלה
נשאר בו' אורות לבד כמו שהיה בתחלה
וזהו יותרת הכבד · כי לילית מתגברת

על ספירות המלכות למעלה זה כי היא יש בה עשר
אורות בסוד מ"ש הזכר כי שש אורות לבדם
מאירים בסוד אך מה שנתגלה לו אחר חטא
אדם הוא כי הוא לעצמו נתפשט לי"ם מה שלא
היה לו בתחלה רק ו' קצוות לבד אך לענין ה
האורות אין בו רק ו' אורות לבד ומה שנתפשט
גם הוא לעשר הטעם הוא הכתר כדי שנש
לילית נתפשטה לי"ם שאין בה לבד רק מצודו
אך לענין הרוחניות נתוספו בה אותם ע' ספירו'
שחסרו ממלכות הקדושה באצי' וזה הבן
מאמר א' בזוהר בפ' במדבר בפסו' קולה כנחש
ילך בסוד נפלה לא תוסיף קום בעון ז"נ
ורישא · והענין כי לא נשאר בה באצי' רק
בחי' עשירית שבה התחתונה ממלכות שבמלכו'
ושאר הט' באו לה מז"א מט' ראשונות שלו אלו
ירדו למטה בקליפו' ואלו נקרא' רישא כי הם
ראשונות שבה ורישא בה שביבת לעפרא
כי היא מונחת בקליפות וזהו שביבת לעפרא
בסוד עפר המשכן אותם בחי' אחרונה שבה
הוא נק' זנבא והיא נשארת באצי' והיא שולט'
עתה בגלות ולכך אומות העולם שהם זנבא
יש להם גבורות כי עליונים מסדר זנבא ויש
בהם רישא שנעשים מן הרישא והנה רישא
בה שביבת לעפרא וזהו סוד הגלות הרע
כי כבר ביארתי פי' חטא אדם וחטא חורבן
בית שני הכל א' ; ונזכר בבריאה שנ"ב
בבריאה הקדושה חטא וגם חושך גם באצי'
לכן אין עתה בבריאה רק אור אחד לבדה
וזה שרמז בזו' אותה מקננא בגורמיא
בנ' ספי' כי ז"א ואבא ישך חשך סתרו
ובנגלם בבריאה הטמאה עושה תיקון נ"ב
בחו' הטמאים אשר שם ונמשך להם אור
מאותו' בה · ובספר נ"ם נב' אלם התאגן
להמיר אור אותה ולא נשאר רק אור ק"מ
וז"ם בתיקו' כי שית סטרין מקננים במטטרון
ו' ראשונות היו שם כי יכול מכוסים
בחשך ואותם מאותם · ובנגלה בעירה
הטמאה נתקן או"א שבה ונמשך לו אור ;
וגם בעשיה גם חטאו להמיר אור ק"מ
ולא נשאר רק נוקביה וז"ם מלכות מ
מקננא באופן · ובנגלה נתוסף בעשיה

הטומאה סוד התיקון כל מ"ש א"א שגם הוא סוד
גדול שאסור לגלותו והוא במקום רישא
עילאה דלא אתידע ·· והרי בזה ידעת
איך בקדושה האור הולך ומתמעט בסדר
ובטומאה הולך ומתגדל בסדר וז"ס אמלאה
החרבה וכו' · ודע כי מ"ש לעיל כי העשיה
והיצירה וכו' הם טוב ברע מעורבין הכוונה
הם בעצמם ולא בעת שאנו מתקנין בהם כמו
שאבאר · וגם ידעת כי אדה"ר וישראל חטאו
חטא א' רק שאדם הקן מצאו' בקיום הקליפו'
ואח"כ הלביש בהם הקדושה אך ישראל כבר
מצאו מתוקנים הקליפות ולא נמצא רק לחזור
ולהלביש בהם הקדושה על הדרך הנז' לעיל
וזהו כן משאחר מאוס מאהבו והוא כארס
עכרו בריה והנה אומר הט' ספי' של מלכות
שנתנו אל הקליפות נתאוו בשם חטאה ואם
לא השמושה במסקרים הכבה נפשו מפני
נוה מפני נאותן של ישראל שנתנה לאומות
וכו' וזהו ומלכותו בכל משלה וז"ס אם תעשה
שנתלבש בשער קליפות כי המלכות דאצי' הנק'
אדם דעשיה והכן בסוד לבושת עשן כד' כ
שהרת שער שונן עם זה התיקון דאצי' הטומא'
רק בז"א ונוקביה סמאל ולילית והנה נמצא
כי בהתלבש נוק' נוקביה בקליפות · נמצא
שעיקר אכילה אחר לאה וז"ס קבהק אחר כי
משם יצאו אל המלכות והנה בזה הבין מ"ש
ז"ל כי ירמיה לא אמר נורא אמר גוים מקרקרים
איה נוראותיו · והענין כי כבר הודעתיך כי
כמוהן דמשון חורה דאה שהיתה מגעת אליו
פנים בפנים אין ה' עליונות שבה"ג נמתקין
והלכו אל הקליפות אך עכין הוא היתה בפרצוף
שלם כי"מ ומשום היה זה אחר החורבן אבל
בהורבה החורבן לא היתה יכולת אל הגוים
והקליפות לשלוט בבית המקדש אם לא שנאמר
הרבע אחיה מלכות בסוד נקודה חדא ונהרס
לעתרו ואחר גמר החורבן חזרה כי"מ אחור
באחור כנז' בראות ירמיה ע"ה ענין זה לא רצה
לומר הנורא כי היא סוד הת"ת ז"א כמו שביארתי
לך בכרכבת אבות והנה מתני' דב' זה משם
התחיל בגלגלת הנקבה והתחלת בניינה להיות
שעדה נחרב כל בניינה אין להקשר והכונה
ודע כי נורא זה הוא אותיות אהרן לרמוז על

נ"ל פל' נבוזרדן

מלכות שנק' אהרן אשר משם התחלת בניינה
וכן אהרן בגי' גבורה לרמוז לכתר לנזר ונזר
שלה ודע כי הנה ג' חכמי' נחלו בה"ת זה
באותן שהם ב' נוראות בסוד פלות נוראות
בצדק תעננו וז"ש ירמיה גוים מקרקרים
בהיכלו איה נוראותיו גם אמר לשון איה כי
מסוד נורא זה נגנזו לה ג' מוחין בסוד הרחמי'
איה וזהו איה נוראותיו אמנם דכל היה בסוף
החורבן אשר נשלחו ע' שנה גלות וזהו שאמר
שיחזור בית ב' למקומו דאה נב' מורכבו ··
וכבר ביארנו כי בחורבן בית שני נחרבה
כל מציאות מלכות וחזרה בסוד נקודה א'
ולא היה כמו בחורבן א' שסוד האחת מתשעה
עליונות הלך אל החיצונים אך התשעה ספירות
שבמלכות חזרו למעלה אל שרשם כמו שהוא
בתחלה בסוד לכו ומשני את עצמך שהט'
ספירות נשארו למעלה ועתה בחורבן בית שני
אפילו ט' ספירות שלה ירדו ונפלו בין הקליפו'
ולכן לא אמר הגבור כי כל סוד מלכות הוא
מסוד הגבורה ומשם נבנית כנודע בסוד
עטרה דגבורה בסוד אבא ואימא והנה
גבורותיה הם נבפשעים מחוה במלכות
והיא סוד ההוד של הת"ת שנעשה בינה במלכו'
וסוד גבורה וסוד הוד שבמלכות כל אחד
מן גבורות ולזה אמר גוים משתעבדים
בבנין שהם סוד גבורות אלו שהם בנים
של גבורה שלמה ואם כן איה גבורותיו
ולזה לא הזכיר הגבור שהוא יותר
למעלה מציאותו כי העשר ספירות
שלה נפלו בין הקליפות ;

סוד הזיווג

(מהר"י תלה"ה) דע כי הזיווג
שנעשה בבריא'
העולם ע"י ת"ת ומלכות להוציא א"ב וחוה היה
בסוד אחור ואחור ואיך יהיה זיווג באחור ··
אך הענין כמו שנתבאר בעיקר מציאות
התיין נוקבין את מצאותם ; דע כי
סוד הכלי שנעשה באשה לקבלת
הטפה בהוכה נעשית ע"י היהם העליונים
כמ"ש כרוה נהבי העם שעומים נדיבי עם
נ"ב של א"א שהם סוד היהם העליונים עם
הזדווגות

הרועות וזהו פי' משגל מעבר כאשר כתבנו : ד
ואמנם צריך שבכל זה יהיה כן מציאות מיין
נוקבין ופי' כמו שבאדם המיין דוכרין נמשכין
לגופו ונמשכין מהמוח שלו כך המיין נוקבין
של האשה מן המוח שלה יורדין ברחם שלה
ומאלו המיין נוקבין לדוכרין הנמשכין מהמוח
שלהם ממש מהם הולד שהוא הנשמה וזהו
המוח כי' יורדין לבחי' א' יו"ד עילאה בסוד
מוח הזכר יו"ד תתאה מוח הנקבה והורדין
בנינים הוא פריסו דאתפרס הנה כמו ויו"ד
עילאה מיין דוכרין ויו"ד תתאה מיין נוקבין
ומיין דוכרין עד ההוא פריסו שהוא הו' ד
ומיין נוקבין עולים עד ההוא פריסו ואמנם
כל סוד מיין הוא גבורות וסודם הם מלכי
בארץ אדום · וכבר ביארנו שכל קדושת
אורות המלכים כשמתו ונתבטלו מקדם
נעשה ענין הקליפות כנודע כו'. שיהיו
בעולם בחי' תקון ושכר ועונש וזה היתה
כוונתו ית' לברוא מלכים ולהמיתם ומולם
הוא סוד הדינים ולעולם בסוד הנקבה ואלו
המלכים יש בהם חלק אל המלכות וחלק
להם אל הבינה וחלק מהם אל המלכות דז"א
וחלק מהם אל האדיך במלכות שבו ואמנם
כל מלכים אלו מציאותן הוא מוחין של הנקבה
כולם שמהן נהיו המיין נוקבין כמ"ש ואמנם
בהיותם בסוד מוחין שרומז לחכמה שנקרא'
מחשבה לכן כלהו אולין אתברירו
במחשבה כנז' בזוהר פ' פקודי דף רנ"ד ···
והלא ביארנו שהם סוד המוחין של הנקבות
שגם הם נקרא' מחשבה ולכן כאשר המחשב'
העליונה שהיא אורה' חכמה סביבתה אשר
בריאת דעתיקא קדישא רצה לתקנם אז אחר
שתקנן את כתיקונים הלוה יצא אור שלו עי'
המצח האור בסוד התיקון כנודע אז היה
כח באלו המלכים להיות ולקבל האור
העליון ואז האיר בהם זו המחשבה עילאה
מוחא סתימאה דעתיק ועי' זה נבררו אלו
המלכים והיותר משובח שבהם שהוא הבח'
העליונה שבכולם שבנה את אלו את בסוד
מיין נוקבין ונבררו והשאר נשאר למטה:
וכבר הודעתיך מציאות שבה' נקודות אלו

אשר הם ז' מלכים כי ז"ת א"א הם ש"ך ואמנם
אח"כ כאשר תקן שנה וברור שהוא אחר שנתקנו
או"א כי אז אורות החלקים של מיין נוקבין ה
הראויים אל הבינה כבר נתעלו כאשר יתבאר
החלקים הראויים של הא"א ואז נבררו ועלו אלו
למקומם למעלה וכאשר נתקנו או"א אז ה
הוכרו גם אלו ועלו בסוד מיין נוקבין של
הבינה · ודע כי אורות המלכים שעלו באו"א
הם בסוד השער של דיקנא דעתיקא כמ"ש
בזוהר בסוד התיקון הח' שהוא סוד עולם
הבריאה שהוא אל שדי ב' עולמות שהם
בלע ואוגם ויובב כנז' באדרא דנשא כי סוד
השערות הם נמשכין מן החכמה עכמה
וכבר ידעת ט' הא' החכמה היא נקבה
לגבי כתר דעתיקא קדישא ושערות אלו
הם מיין נוקבין שלה ולכן שערות אלו של
דיקנא הם דינים גמורים · אמנם דע כי
הח' מלכים לא הם עשר כי הם דוגמת ז'
היכלות כי הם כוללות עשר היכלות כי
העליון כולל מג' היכלות והאחרון כולל
מב' וכן הענין כאן · אמנם אחר שנברר
מהם חלק הראוי אל הבינה כאשר נתקן ז"א
הוברר החלק הנוגע אל המלכות שבו ואחר
שנתקנה נוקבא כמ"ש שהיה עליו בסוד אחור
באחור · אמנם כל שאר החלקים נבררו
מאתה ע"י המחשבה המכדרם ולא הוצרכו
למעשה אדם לבררם ע"י התפלותינו לפי ש
שקליפות אשר כנגדם אין בהם כ"כ כח אך
המיין נוקבין של נוקבא הלא היא סוד העשי'
אשר שם היא עיקר ושרש ותוקף כל הקליפות
ולכן לא היה כח לתקן ולברור אלו המלכים
שהם חלק הנשאר מהם אל מיין נוקבין שלה
חלקה נ"ב ואז יהיה הכל מבורר כהוגן ואם
א"ה לא היה מוצא אז המינים מוכרחים
התמיד מן הקדושה כמ"ש אמנם כיון שלא היה
כח לברור אלו המיין נוקבין של המלכות
עד כה א"ה והנה אז הם אחור באחור
ז"א ונוקביה שאם היו פנים בפנים היו הקליפו'
נאחזים באחורים שלה בהסתר לרוב תקפן
את קודם הבירור ולכן הוצרכו להיות אחור
באחור · והנה כה להחזרו ז"א ונוקביה

אי אפשר אם לא פנים בפנים וזה אי אפשר
כדי שלא יתאחזו הקליפות באחוריים ולכן
אף עשו אותו' נסרו את המלכות והעלה
אותה למעלה בהיכלם אחד ושם העלו ז״א
ונוקביה בחופה זו שהוא היכלא דאות' אשר
אין שם כח לקליפות לעלות ושם נזדווגו
ז״א ונוקביה וז״ס ויבן ה' אלהים את הצלע
וכל פרשה זו מבוארת בהקדמה זו אם
תעיין בה ועיין בזוהר פ' בראשית ויביאה אל
האדם דעד השתא בקדמיתא ויביאה אל
האדם דעד הכא וכו' לבתר איהו ייתי לגבה
וכו' פי' בזיווג זה היה שז״א עלה בחיק או״א
ושם העלו אותו' את נוקביה בסוד ויביאה אל
האדם אך אחר זיווגים הם למטה בהיכל
המלכות מבוררים ומתוקנים ואז כיון שעלה
בסוד הבינה הנה המיין נוקבין של הבינה הם
אשר עשו מלכות וע״י מיין נוקבין אלו
יצא אדם וחוה בלבך מעולים ומאוחים עד
למעלה בסוד בה. אמנם כאשר ירדו ז״א
ונוקביה למקומם בא להוריד אח״כ הנשמו'
שעשו ע״י זיווגם אל אדם וחוה הנה כאשר
ירדו הוכן אחור באחור כמבואר לעיל כי
שעדיין לא היה כח להיות פנים בפנים
ואז בהיותם אחור באחור הוציאה המלכות
נשמות אדם וחוה וז״ס שאנו אומרים בנשמו'
אדם וחוה הנה ע״י זיווג אחור באחור ואין
הכוונה פשוטה כי לעולם אין זיווג אלא
פנים בפנים אך הענין הוא שאם נזדווגו'
הם' ומלכות במקומם למטה פנים בפנים
היו יוצאין אדם ואשתו מתוקנים בתכלית
התיקון כל השלמות היו שלמים והנה
כאשר נוצר אדם וחוה אחור באחור
ונשרם הקב״ה פנים בפנים להזדווג עם
אשתו אם לא היה חוטא ע״י חטאו ונעשין
העולמים היה מכניע הקליפות והיה מחזיר
ז״א ונוקביה למטה והיו מתבררים המיין
נוקבין של מלכות ברור גמור ואז לא היה
שום חסרון בעולם וכמו שיהיה בביאת
המשיח בב״א כי אז יהיו הקליפות נגרשים כי
החיות שלהם הנה הוא סוד אלו המיין נוקבי'
שהם המלכים שעדיין לא נבררו מהם ואם

היו אז נבררים לגמרי היה מסתלק מהם
כל החיות והיו מתים כי זה יהיה אחר
המשיח בב״א כי זהו סוד בלע המות לנצח
כי כאשר יכלו כל הנשמות שבגוף אז לא
יהיה עוד חיות לקליפות וימותו ויתבטלו כי
התבטל הקליפה מעצמה ובתבלע והמות
והענין הוא כי אלו המלכים היו מתבררים
ועולים בסוד מיין נוקבין שמהם נוצרו
הנשמות ואז יתבררו כלם וייצאו כל הנשמו'
ולא נשאר שום נשמה קדושה בתוך הקליפות
וימותו לגמרי ויתבטלו וזהו הבן מלשון
מיין נוקבין את ענינם שהוא סוד בירור
אלו הנקודות של המלכים ומהם נוצרים
הנשמות עם חבור המיין דוכרין ג״כ כנ״ל
ולכן צריך ששן מיין נוקבין מחודשים בכל
זווג וזיווג כי המיין נוקבין של הזיווג
ההוא מתנו ולכן הנשמות וצריך בכל פעם
בירור נקודות אלו להעלותם בסוד מיין
נוקבין להיות מהם נשמות חדשות ואמנם
כאשר חטא אדם הראשון גרם שלא יתבררו
אלו מיין נוקבין של מלכות ולכן גם שע״י
זיווג אדם הא' החזיר ז״א ונוקביה פנים
בפנים במקומם למטה יען לא היה דבר
של קיום כי לא הספיק החזקה האחד רק
בשעת הזיווג לבד ואח״כ חזרה המלכות
הנ״ל בסוד אחור באחור ולכן צריך לעשות
תיקון בכל זיווג וזיווג ולכוין להחזיר
המלכות פנים בפנים לאחור בשעת הזיווג
ולברור אז במה נקודות של אורם להעלות
בסוד מיין נוקבין לעשות מהם נשמות
ואח״כ חוזרין הנ״ל בסוד אחור כי אין כח
להעלות ולברור כל הנקודות ביחד כי אם
מעט מעט ואמנם בסוד עשה הדו'
מלכות אז נבררו העולם ולא היה כח
בפני אדם להעלות מיין נוקבין ולברור
נקודות אלו ע״י תפלתם ולא די זה כי
שאפי' מיין נוקבין של הבינה ירדו למטה
ואחרו להתערב בקליפות וז״ס ובפשעכם
שלחה אמכם ולכן היה נאבד העולם
עד שהוצרך הש״י לסוד ' הרוע מלכות
כנ״ל

במחשבה וירדו הקליפות למטה במקומות
והקדושה נבררה ונטהרה כן ד' הרוגי מלוכה
נמסרו ד' גופין לי' שמצד הקליפות ולקחו ח
חלקם ונשאה נשמות שלהם עלו למעלה
כנגד ד' דקדושה למהוי ד' רוחין מהראו לעילא
כמ"ש בס' הזוהר בפ' פקודי וזהו פנחס הוא
אליהו לומר שבשו שאליהו בעלותו למעלה
עם היותו גוף גופו נשאר בסערה שהוא מקו'
עא"כ כמ"ש בזוהר ונשמתו עולה למעלה כן אלו
גופן נשאר במ"א ונשמתם עולה למעלה
להשלים מקום הקדש שהם ד' דקדושה הקשה
לו ר"י שלפי דרך זה שהי' הא' הם כנגד ד' דקדוש' הרוגי מלוכה
שיהיו ד' רוחין להשלמותה דרוחא קדוש' יקשה
מר' עקיבא שלא היה נשמתו לעלות כיון ש
שהוא בן גרים ונשמתן מוגרפין מלבר בסוד
גר צדק ואיך הרקן בד' עלייות וזהו אומרו
ר' עקיבא לית ליה זכות אבות והשיבו ותכנו
יששכר יודעי בינה לעתים כי שורשו היה
מיששכר שהוא סוד הבינה כמ"א להנח
אומרו יש שהוא עמוד האמצעי דהיינו בינה
אלא שנכנס בסוד עקיבא עקב עשו במתקי
הקליפות בסוד הגרים להחזיר את נצוצות
הקדושה שנמכרו בתוך עמקי הקליפות
ולהכניסם במקום הקדש ובל אינון זיונין דשין
אגניל לון בעקבא דההוא רבר כמו' עליה
אמור כמ"ש בס' הזוהר בפ' ויחי על פסוק
יששכר חמור גרם והנה בא' ענינים שאמר
ש"ע הם סוד מעלי הלבנה וחסרונה הנמשך
לה מצד הקליפה וכן יששכר יודעי בינה
לעתים מחשבון הבינה לעתים אלו לחבות
זיונן דשין ולקוט נצוצות הקדושה הנמכרים
בהם והוא סוד הגרים ולכן כל העתים נחשבין
בכל השנה כמ"א ואלו יבא בכל עת אל הקדש
חוץ מיוה"כ הרואה לבינה ולפיכך אל דבריה איך
חזר למקום הקדש הפנימי ממעשיו שהיה גר
ומדינן לתירץ כי ר' עקיבא רוחו כנגד
הבינה העליונה ולפיכך אמר מרעה לבני
ה' בשראה את ר' עקיבא עה"ש ושלך את שלכם
ואתה נותן תורה על ידי כי משה דהיינו דעת
בסוד ת"ת ור' עקיבא בסוד בינה הנק' יש ולפי'
לא למד ר' עקיבא תורה עד מ' שנה וזהו כן
מ' לבינה והיינו דקאמר ושלך את שלכם

לומר כי התורה נתנה בסוד ת"ת ומלכות הנק'
ואתה כב"ח ואתה שלום וזה נמשך מצד היותו
משה בסוד הדעת נשמה לת"ת ומלכות וזהו
על ידי ואלו היה נותן התורה ע"י ר' עקיבא ע"ה
שהוא בסוד הבינה היתה נתנת התורה בסוד
הדעת שבינה נשמה לו בסוד אם אין בינה
אין דעת השיבו הקב"ה שתוק כך עלה במחשב'
הכוונה לומר שאלו היתה נתנת התורה בסוד
הדעת ע"י הבינה לא היה לקליפות התלבשות
בתורה כלל ולא חלק בה והקב"ה רצה לתת חלק
ואחיזה לה כי בכך שעלו הנצוצות הראשונות
במחשבה שך נתקנין כמ"ש בס' הזוהר וזהו כך עלה
במחשבה כמו שבמחשבה העליונה נתגלו נ
נצוצות הדין והקליפות להיות להם חלק ואחיז'
גם כך נתנה תורה בסוד ת"ת ומלכות שע"י דעת
כה לתת חלק לקליפות שתתלבש בהם התורה
בפשטיה שהם מעולם העשיה כדורנו שבהם
הקליפות. עוד אפשר לפרש ומבנו יששכר
יודעי בינה לעתים לומר שיששכר היה ירכא
ימינא בסוד נצח ומשם היה ר' עקיבא ע"ה
ולפיכך לית ליה זכות אבות כי האבות הם
בגופא סוד חג"ת ונצח לבר מגופא ולפי שלא
היה גרים בסוד וגם נצח ישראל נמשך למקום
הגרים ולפי שהירכים הם בסוד בנים בש"א
ובל בשר למורי ה' לבן אמר ומבני יששכר
ולא אמר ומיששכר וסוד הירכים ופנימיים
הם לבר מגופא בדין בראי ולפנימיים הם
בדין גואי וזה כי כאשר התפשטו הבינה עד
הוד בסוד נ' שעריה אז יכנסו אלו לקדש ו
פנימה ויקראו בדין גואי בהתפשטות הבינ'
בהם וזהו יודעי בינה לעתים כי לפנימיים
הם יורשים בינה ומקבלין שפע ממנה
ולפנימיים הם לבר מגופא ולפי זה תהיה
רוחו של ר' עקיבא כנגד נצח שבבינה
כאשר התפשטו למטה ולפי שהתחת היה
אין בו רשות על היות ר' עקיבא מיששכר
לבן פרט ואמר ובא יעקב מן השדה לומר
כי סוד עקיבא הוא התחברות יעקב עם אלף
שהוא בינה וזה ההתחברות היה בפנימיים
אם מיששכר שלמו אם כר' עקיבא ומ"ש ש
שכור השרה שברתיך בדרך יוחנן ומ"ר

וישכב עמה בלילה הוא ולא אחר ההוא לומר
שיעקב עמו נתגלגלה רוחו כי יששכר
בסוד העיבור וזהו ענין שכירות כי יששכר
מש״כ בכל השבטים ולפי׳ זכה יששכר ור׳
עקיבא לתורה יותר מכל השבטים בסוד
נוטה שהוא יעקב שנתגלגל כי יששכר שהוא
רמוז על יעקב שהוא תורה שבכתב ואולם
לפי זה ר׳ עקיבא זכות אבות שהוא
בן גרים כי יעקב נגלגל בו ולפי שאינו דומה
התגלגלות רוח יעקב ביששכר להתגלגלותו
בר׳ עקיבא כי התגלגלותו ביששכר הוא
בעולם הזה בסוד יש והוא הכלל רעך
כבינה בסוד אסתן דעתן בינה ומש״ יש
השמא והתגלגלותו בר׳ עקיבא הוא סוד התגלגלו׳
הנ״ה בנצח בהתפשטות בינה במש״ בתיקונין
הה״ נצח כשם בן ד׳ ומלכות הוד כשם
אהבות וזהו שבירך לבר מיומא והכל בסוד
יעקב כמו שכתבתי ואת״ איך יכן שיעקב
שלא חטא במכירת יוסף שנתגלגל עם יששכר
פעם ב׳ באיזן בר׳ עקיבא עה׳ לזה קדם על
כי פנחס הוא אליהו לומר שכמו שפנחס נכנסו
בו נשמות נ״ב ואחרואה כנודע שנתגלגל
באליהו נכנסו בו נ״ב נשמות נ״ב ואחריהו
כמו שרמז בפסוק ויהי נא פי שנים ברוחך
אלי שהכוונה על נ״ב ואחריהו הרי שנתגלגל
עם נפש פינחס באליהו אעפ״ שהיה נתקן
כן נ״ב כאן יעקב עם יששכר פעם ב׳ בר׳ עקיב׳
עה׳ ונמצא שר׳ עקיבא אית ליה זכות אבות
וגם זה הכוונה לדרך אחרת בכל המאמר
מרמז וזהו כי מה שהיו פניו מוריקין היה
להיותו נמי׳ בכל אימשר שנשאר השבטים
הקדושה והטהרה נכנס בבן גרים במקום
הקליפה והטומאה לזה השיבו שלא מפני
זה ימנע מלומר שהשבטים נתגלגלו בי׳ הה״
וזהו אומר מה דהוה כי יעקב עמו נכנס
עמו שהוא סוד התורה שאינה מקבלת טומאה
וזהו באורייתא היא ר״ל שיעקב הוא שם דאיהו
אורייתא דאיהי מקבלת טומאה וגם על ה׳
הדרך הראשון שאיך תמיה מפני היותו מורכם
ע״י ס״א מצד הטומאה השיבו ע״ה כי יעקב
נכנס עמהם וכולם וכולם בסוד התורה

שאינה מקבלת טומאה בזה שלא השלימו ע
עליהם ס״א ולכן השיבו ר״ו סוד ה׳ עירונין
ה״ל שזה הוא סוד גדול ומכוסה ושאלו שכיון
שי׳ שבטים נענשו על מכירת יוסף מה ענין
יעקב להתגלגל עמהם כולם עם פי׳ היה האחר
עם ר׳ עקיבא על זה השיבו ר׳ נחמיה לומר
פנחס הוא אליהו לומר אל תתמה על כסד
כי כן מצינו בפנחס שנכנסו בו נשמות נ״ב
ואליהוא אעפ״ שלא היו צריכין כלכתבתי
אחר והקשה לו רבי עקיבא לית ליה
זכות אבות כי הנ״ל בשלמא שאר י׳ הה״
היו מישראל אבל ר׳ עקיבא היה בן גרים
ואיך יבא עם יעקב אחר שאין זה מזרעו
והשיבו ומבני יששכר יודעי בינה לעתים
כדפרושית ואעפ״ שיעקב היה עם כל
שאר הי׳ שבטים. עם כל הי׳ הה״ הוצרך ולזה הגוב תלוכה
ולזה להשכר ליעקב שיבא כי יששכר יותר
מכל השבטים להיות בן גרים ואמרה לו
כי שכור שכרתיך בדודאי ומפני שקשה למה
הורה מורכם ע״י ס״א עד שהוצרך יעקב ולזה
להכלל עמהם כדי לשומרם לכן השיב וקבל ל
מלכות שמים מפי אלהין ר״ל כי הוכרח
להיות מורכם ע״י ס״א כדי לקבל מלכות
שמים. בסוד י׳ מלמטה למעלה במלכות
להתחבר עם שמים בסוד מיין נוקבין הלה
שנעשו עם י׳ הרוגי מ׳ של הה״ שנכנסו ב
במלכות וגופין דלהון ישתארון בדוכתייהו ושבקין
בהאי עלמא שהוא נגע העשיה שבו הקליפו׳
והם יקחו חלקם כי׳ גופין אלו ולא יכנסו במקו׳
הקדש ויתברר הפסולת מתוך האוכל במש״
בזוהר כי גם זה לעומת זה י׳ הקדושה וי׳
דס״א ולפי שמיין נוקבין הלה הם י׳ מלמטה
למעלה העולים לקבלה מיין דכורין ובאשר
היו עולין אלו היה אפשר מן שיעלו עמהם
י׳ דס״א לפיכך הוצרכו להרג׳ גופין אלו /
כדי שיהיו חלקם ולא יעלו למעלה למקום
הקדש והנה עם היות י׳ השבטים נתגלגלו
בי׳ הה״ ועלו י׳ רוחין דלהון במלכות והם הם
רוחי השבטים עצמם וי׳ גופין של י׳ הה״ ל
נלקחו לס״א לא מפני זה יהיו גופי השבטים
עצמם הראשונים נ״ב לס״א כגופי י׳ הה״ ומ״ש
גופין דלהון ישתארון בדוכתייהו בהאי עלמא
ולהחיות המתים

עד דוו מספר זבלגלעם

ולתחיית המתים וחזרו הנשמות של השבטים
לחזרת הנוטן הראשונים לכר כבתחלה וזהו
וכלא אהבדר במלקהתין כי המפין השנים
יעלו למעלה לצורך המלכות לגבר פעולה
מהיך מובל בנז בזוהר · ואפשר לומר
עוד כי מעפי שהנוטן שנים או נלקחו
לחלק פה לגוף ישארו במקומם בדרך
העולם בתחיית המתים ויחזרו הנשמות
להם במפין או כי בזמן תחיית המתים
תתבטל פה ולא יצטרכו אלו הי' גופין להיות
חלק לפה וזהו מפין הלהון ישתארון בהרקי
עלמא לומר שלגוף ישארו בזה העולם מעפי
שאינן עתה והיינו דקאמר ישתארון ולא קאמר
אשתארון ונ"ש וכלא אהבדר בדקמייתא ט ח
יחזרו הנוטן כבתחלה להיות משכן לנשמות
השבטים והביא ראיה לענין שקבו למלכות
שתים מהכתוב שאמר איש אשר כברכתו
בירך אותם והענין ידוע כי ברכתו היא
מלכות שתים ברכתו ולומר שכל א' מהם
היה דוגמת המלכות וזהו כברכתו כי כמו ש
שהמלכות בניאותה בקדש אצל בעלה
ונכנסות הדבקים בה פה כן הם כי נשמות
עתה למלכות לשלמא רוחא קדישא וגופם
לחלק פה ונמצא שהם ממש כברכתו · ועוד
דקדק הפסוק ואמר אשר כברכתו לומר
כאשר יתגלגלו באיש אחר אז יהיה כברכתו
כי בתחלה בירך להם עצמם כמ"ש ואחר
אשר דבר להם אביהם וחזר ואמר איש אשר
כברכתו לרמוז שכשיתגלגלו באיש אחר
שיהיה כברכתו · עוד אפשר לדקדק במה
שחזר ואמר איש לה שמיענן שגם גופין
הלהון יתהדרון במלקהתין במקום הקדש
כי בתחלה ברך כמוד
נשמותם ואח"כ בירך לגופן שגם הם יהיו כ
כברכתו במקום הקדש ולפיכך אמר איש ..
עוד יש לפרש הפסוק איש אשר כברכתו
שאף שבירך אותם הוא ס שיהיו כברכתו
לאשלמא רוחא קדישא כי רוחין מרובא כמו
שהמלכות כלולה מי' רוחין עילאין מלמעלה
כן אלו הם עצמם י' רוחין קדישין מרובא ..
ועוד ברכם שיהיו ממש איברי השכינה

וכמ"ש לאשלמא רוחא קדישא ⁝ והנה
עתה שרצונם לגלות לך השלמת
רוחא קדישא מהו כי כאשר עלה ברצון המחשבה
העליון להאציל האצילות עם הארץ העליונה
יצאו המלכים הראשונים בתחלה כסוד הדין
הגמור בתוך המחשבה העליונה וכמ"ש ואלה
המלכים אשר מלכו בארץ אדום ובהיכם
מעורבין הקליפות והדינין בכלתי קדושים
ומרוב הדינין ארעא אתבטלו שהוא המלכו'
על כבוש שורש הדינין בפנים המחשבה
בקורבם ויצאין נתקלקלו לבל בר מן שורש
הדינין אלו מלכים אלו לשך ניקלקלו כסוד
ל"ב נתיבות כל א' כלול מי' וכידר מתקלקלות
אלו ניקלקלו הדינין של קדושה והם ל"ב אלהים
שבבראשית מצד הדינין של קדושה וענין
התקלקלות מלכים אלו ול"ב נ"ה הוא כי המלכי'
ח' וכל א' מהם לב כ"ב כסוד ד' אותיות וח'
פעמים ד' הרי ל"ב וכל א' כלול מי' הרי ש"ך
וזהו כשך אמר המלך שהם כסוד הדין
והאותיות וכאשר נבררו נשארו קדושה כסוד
ל"ב אלהים כמ"ש ירדו שאר הניקלקלות למטה
ואשר ניקלקלו אלו הם סוד מלכות שבכל
ל"ב נתיבות ראשונים כי אלהים הוא סוד מ"ו
אלה ומי הוא סוד ב' ראשונות הנגלות
בתוך בינה ואלה הם סוד ז' תקונות כי השלש
ראשונות והז' תקונות שבכל נתיב ונתיב
מהראשונים נברר לצד הקדש ומנם המלכו'
שבכל נתיב ונתיב מהראשונים נשארית
פסולת למטה כי היא אחרונה לכל נתיב
ונתיב ולא יכלה להתברר וזהו והארץ היתה
תהו ובהו כי היא הארץ שבכל נתיב ונתיב
ומניין הניקלקלות שתקנו למי זה יהיו רפ"ח
והשאר שהם ל"ב לפי שהם שארית לבעלים
שך מהן ולא היו יכולין להתמתק וזהו ורוח
אלהים מרחפת מת רפ"ח ניצוצות
אלו נתקנו עי' שם בן ע"ב באותיותיו ותיבותיו
כי ע"ב תיבות ור"ו אותיות עולה רפ"ח ומ"ש
והנה פר"א מטה אהרן לבית לוי כי מטה
אהרן שם בן ע"ב סוד החסד סגו' כאהרן
לבית לוי ר"ו אותיות סוד גבורה סג' לוי
וז"מ כליתלה למלכות מובחר כלום כי לא

נתקנו נקודיה אלא שקבלה מבעלה י' מלמעלה
למטה ומפני שנקודותיה הראשונים לא נתקנו
נרכבו בה ונאחזו בה כסוד כשושנה בין החוחים
ואלו הנק' שלא נתקנו עד לב האבן וזה סוד נ
נקודות אלו עם שם אדנ' שעולה ס"ה יהיה
הכל שכינה כי בה נכללין הכל ודע כי אעפ"י
שאמרנו שסוד מלכות שבכל עולם נקודות
הראשונים לא נתקנו זהו במלכות התחתונה
אבל מלכות העליונה שבחכמה ובינה נתקנו
תחלה כי הנה ח' מלכים אלו הם כנגד חג"ת נה"י
והמלך הח' יצא עם בת זוגו כסוד ז"א ונוקביה
קרי שחכמה ובינה מתקנין הין ומבינה ולמטה
יצאו ח' מלכים אלו :

ועתה ענין ח' מלכים **וראה** לבאר בפקודת
א' לא' למצות חשבון · ובתחלה צריך לחקור ולדעת
מפני מה נשתנו קצת מהם לכתוב שם עירם
כבלע בן בעור והדד בן בדד והדר · ואחרים
שם אשתו לא נזכר כי אם באחרון בלבד :
גם מפני מה בהדד בן בדד נאמר המכה
את מדין בשדה מואב מה שלא נזכר ולא
נאמר במלכים אחרים : גם למה בתורה
בג' מלכים אשר הזכיר שם הזכיר בן מי
היו בג' מהם ובה' לא נזכר מי הוא אביהם ;
גם אבותם כאשר מהן בג' מהם לא נזכר
שם אבותם · ולמה אמר בשם מאדם ולא
אמר בן בכולם : גם מפני מה נאמרה
מיתה בכולם · חוץ מן המלך האחרון אשר
לא נאמרה בו מיתה : גם אנו לנו לחקור
על מה שמצינו שינוי במלכים אלו מתורתינו
הקדושה למה שנזכרו בדברי הימים ; השינוי
הראשון כי בתורה נזכר מלכות בבלע בן ב
בעור ושם לא נזכר אלא ואלה המלכים
אשר מלכו בארץ אדום לפני מלוך מלך לבני
ישראל בלע בן בעור וכו' : השינוי השני כי
בתורה כתוב וימת ואשם בלא ואו ובדברי
הימים כתוב מלא ואו : השינוי הג' כי בתו'
כתוב עוית ושם בדה"י כתוב עוית וקרי
עוית ; השינוי הד' כי בתורה כתוב עוית
וימת בעל חנן בן עכבור ובדה' כתוב
וימת בעל חנן לבד : השינוי הה' כי בתו'
כתוב וימלוך הדר בר"ע ובדה' כתוב הדד

כדלית · השינוי הו' כי בתורה לא נאמרה
מיתה במלך האחרון · ובדה' כתוב וימת
הדד ויהיו אלופי אדום ; ומה שאמר
שיראינו מתורתינו הקדושה נפלאות :
וצריך אתה לדעת כי קודם שנתקן א"א
נאמר באידרא קדישא רבא ואלה
המלכים אשר מלכו וכו' · וגם קודם שנתקנה
נוקביה של ז"א נאמר שם באידרא קדישא
ואלה המלכים אשר מלכו וכו' · והענין כי דינין
התקיפין יצאו תכף אחר חכמה ובינה דין אחד
חכמה דא"א דין אחר חכמה ובינה של ז"א
דין אחר חכמה ובינה אשר בנוקבא דז"א ··
והענין לא נזכר באידרא ואלה המלכים בנוקב'
דז"א רק אחר חכמה ובינה שבה ומונה הקיש
לשאר כי אעפ"י שנזכרו מלכים אלו בתחלה
היינו לומר שאחר שנאצלו חכמה ובינה בכ'
אלו היו יוצאים מיד מלכים אלו אשר הם דינין
תקיפין עד שהוצרך המאציל עליון לתקן המלך
אשר בכולם עי' תיקוני רישא ותיקוני דיקנא
ולשעורם כשיעור זכר גם נקבה כדי שיוכלו אח"כ
דכר ונוקבא בחדא בב' אלו ומוכרח יציאת הענין
אלו תכף בהגלות בינה היה להיות כי מבינה דינין
מתערין כנודע ונתעברו הדינין התקיפין האלו
בה לצאת ממנה ולא נתקיימו בסטרא
דנוקבי עד דאתתקן דכורא ונוקבא בחדא
ומנהון נב' אתבסמו בסטרא דקדושה ומנהון
לא אתבסמו ואתקיימו בסטרא אחרא · והנה
בפרטות המלכים אשר בא"א איך נתבטלו
ומתן זה עמוק עמוק מי ימצאנו ובכלם אחד
ולא נזכר כלל בתורה לא שמתחתונים נשים
לעליונים ; ואמנם פרטות המלכים אשר
מלכו דז"א · ופרטות המלכים אשר מלכו ב
בנוקבא דז"א שנים אלו נזכרו בתורה ובדה' וזה
אשר כתוב בתורה מתחלה ואלה המלכים אשר
מלכו בארץ אדום ואח"כ אמר וימלוך באדום
בלע בן בעור ולא נאמר וימלוך בארץ אדום
כי ארץ אדום היא כנגד נוקביה דז"א הנקראת
ארץ ואדום הוא ז"א מקביל ליעקב כמ"ש
הוא עשו אבי אדום · ובתורה נתפרש פרטי
המלכים אשר דז"א והתחיל ואמר וימלוך
באדום ולא אמר ארץ אדום לרמוז על הדינין
התקיפין .

התקיפין שבז"א בעצמו והמלכים אלו יסדו
בבינה עצמה אשר בז"א ורצו להתישב בו בז"א
ולא יכלו ולפיכך אמר באדום אתר דדינים
מתקשרין תמן וקליין ותמן סוד בינה אשר
בז"א וזהו שבאדרא רבה כאשר דכרן מלכי'
אשר בז"א הביאו גם פסוק זה של וימלוך ב
באדום אבל במלכים אשר בנוקבא דז"א לא
הביאו אלא פסוק של ואלה המלכים אשר
מלכו בארץ אדום בלבד · ואמרו שם אתר
דכל דינין משתכחין תמן ואינון דיקוני אחרא'
ורחיה לדכרא שמרמוז המלכים אשר באריך
אנפין לא נזכרו בתורה שלא המצא בו עוד
אנפין ובנוקביה בלבד בתורה אשר פירשנו
אדום מלך אדם כאשר הזכירום בז"א אלא
כשהזכירום בז"א ובנוקביה בלבד ; ואחר
אשר ביארנו כי מלכים אלו הם בז"א ונוקבא
לבד כי בז"א נעלמו ואמנם · יתבאר עתה
סיבת כל השינויים אשר נמצאו בין מה
שכתוב בתורה למה שכתוב בדה"י כי שמנה
מלכים אשר בתורה הם המלכים אשר בז"א
ולפיכך נאמר בהם וימלוך באדום כאמור
אמנם המלכים אשר בדה"י הם המלכים
אשר בנוקבא דז"א ולפיכך נאמר בהם בארץ
אדום לבד · והנה המלך הראשון הוא סוד הדע'
שאחר בינה כי יצא בעדן בלע בן בעור
כי לא קם עוד נביא בישראל כמשה · אבל
באומות קם ומנו בלעם · ופירושו כי כמו
שהרשע הוא סוד הדעת בסטרא דקדושה
כן בלעם בסיטרא אחרא בסוד הדינין הקשין
ולפי' בלעם היה משבח את עצמו ואמ' ויודע
דעת עליון כי הוא הדעת הקשה לדעת שבקד'
אשר בז"א ולפי' קראו דעת עליון · וכמו שהוא
הנזכרה בז"א שהוא הדעת שבו והוא המלך
הנזכרה בעולמות נפקין תלת אלפין אדרין
ואכסדראין דדעתא שדייא עלייהו ודרי
בהו כן בדעת זה אשר בסוד הדינין שהוא
בלע בן בעור הוא נקרא דינא קשיא תקיפין
אשר בגויה מתקשרין תלת אלפין מארי הבל'
וזולא בנא' כאומר ולפי שדעת דקדושה נבלע
בתוך הגוף ומליא לאדרין ואכסדראין קראו
לדעת זה בלע להיות נבלע בתוך הגוף · וכן

המלכים העליונים ונקרא בן בעור הבערה
הגדולה והיום הבוער כתנור ומצד תוקף
הדינין כי מאס נתפשט זה וב' בלע זה הוא
נתקן קצת ונעשה מבלע בעל חנן ונקרא
לו אז חנינא בסוד חנן ואח"כ נתוסף בו כ"ף
וידוע שדעת של נשים קלה כאמור בספר
הזוהר בפ' שלח לך ולפיכך לא נזכר באדרא
זוטא בנוקבא דז"א אלא נהירו דתרי מוחי לבד
כי המוח הג' אשר הוא הדעת הוא קל ולפיכ'
במלך זה אשר הוא הדעת לא נזכר בו ל
מלכות בדה"י לפי שאם מדבר בנוקבא דז"א
ודעתה קלה · אמנם בתורה אשר מדבר בז"א
שיש בו דעת נזכר בו מלכות · ולפי שמלך
זה הוא סוד הדעת כמו שכתבנו ובו לחכמים
נאמר בו במלכות שבו שם עירו דנהבה · כי
דעת אשר בסטר קדושה מושך מהמוח
העליון לכלה חסד עליה אשר איתגליא
בפומא באומא והמיד שואלת מאמן זה
החסד והנאמן דעת שבדינין לו שואלת
מאמן דין הב כמו שאמרו באדרא · ועניין
במלכה עיר דוד היא ציון כי גם זה לעומת
זה עשה האלהים : והמלך השני הוא
יובב בן זרח מבצרה והוא סוד הגבורה
אשר היא יבבא תרועה ולפי שכבשן קמו
המלכים בסוד הדין הקשה לפיכך קדמה
הגבורה לחסד · ואמר בן זרח כי הדינים
הדו והדו אפילה ולפי' היא בן זרח · ועוד
זרח בגי' רו"ו עם המלה והוא רו"ו אותיות
נמשכים מגבורה שהוא בגי' רי"ו ואמר
מבצרה סוד בצרה ענבים השחורים מצד
הדין הקשה : ואמנם המלך השני בנדה
מצד שנזכר בו בן זרח נראה כי הוא הת"ת
בסוד יבבא אשר היא התרועה בנגד הת"ת
והוא בן זרח בסוד ת"ת שבו הוא בגדרע והוא
רי"ו הכולל גב' עב' כנגד נ' אותיות אשר
נכללים בו והשנים הראשונים אשר הם
כנגד דעת ובמהלכן והם זכרים נאמר
בהם בן שהם בנים זכרים · וסוד יובב
הוא סוד של בן ד' אותיות כי יש בו יו"ד וא"ו
חכמה ות"ת · ושני ביתין סוד בינה ומלכות
שני בתי ישראל והזכרים קודמים לנקבות

לפיכך נאמר בו כן : ואמנם המלך הנ׳
הוא חושם מארץ הקדמוני הוא סוד
החסד אשר בדרום שהוא הימין ונקרא
חושם בסוד חשמל הנז׳ בזוהר פ׳ ויקהל והו׳
סוד הערלה העומדת על אות ברית קדש
ומאחריה את לגלותו בקליפה הנוגה אש
מל כמד״א מל יהושע וכו׳ כולה האור העליון
קליפת הנוגה ולפי שזה עומד לקבל אור
ברית קדש הנוגע לכלה ולוקח אותו לעצמו
לפי׳ נזכר המלך זה ארץ מארץ הקדמוני :
ואמנם חסד במלך זה לומר מחשמל ונק׳
חשם בהיות כי עדין לא נגלה אור ברית
קדש באצילות הטהור והיה הכל בסוד חשם
סתומה בתוך הבינה : ולפי שאור זה הוא
חסד שולחה בהתגלות בסוד אמה דכיר
והוא האור נעלם יצא כנגדו חסד זה
מצד הדינין ולפי שהחסד הקדוש הגלוי
בו הזיווג בלא חסד הוא והוכן בחסד
בסתר והזיווג הוא בחשאי נקרא גם הוא
בו חשם מלשון חשאי והוא לצורך זיווג
הכלה ולצורך החיבוק בלא ויחוד התקנו
ולכן נאמר בו מארץ ותמצא מלך זה
אשר כנגד הפך מהחסד שבקדושה כי
חסד שבקדושה משלבו לזיווג הזכר עם
הכלה ולהמשיך לה האור עליון ע״י מהלך
היסוד וזה לקבל אות האור לעצמו · ונמ׳
למוכשו מאומה · והנה אור החסד נחלק
לחמש אורות הנז׳ בפרשת יהי אור וחמש
בהיפוך הוא חשם · ועוד חשם ה׳ שם
ר״ל כי כל הה׳ מלכים נכללו במלך זה
כדוגמת חסד שבקדושה שנקרא יומא
דאזיל בכלהו כי הוא הולך עם כלם · ועוד
חשם ירמוז לכל החושים שבכלם חוש
הטעם חכמה חוש מה חוש השמע הוא
ס חוש הריח בינה וירח ה׳ את נ״ל דהנ׳
ריח הניחוח חוש הראות ~~ת״ת~~ חוש השמע
ב״ע ראיהו עינא פקיחא וכלם במלכות
מצד מלכות אשר בא סד חוש הריח
וזהו מארץ הקדמוני · וחשם בת״ת חוש
באתבש עולה ע״ב כמנין המישוש לא
חסד · והנה ג׳ מלכים ידעתי :

הוא במלכות״ חוש
המישוש הם חגת
נהי׳ כנין דרוש כנין
שוקין כנין ידכין נוף
וברית״ חוש הריח
וכו

מלך מלפני שהם כנגד דעת הנ״ל וחסד אין
ענינים שוה כי דעת בסוד כללות הדעת
בכללו ולפיכך נזכר בו שם עיר הר״ו ומלך
למלכות שבו והנה בסוד נבואה אשר בנך
ולפי׳ את מובנה בסוד הענפים הבלכרות
וסוד חסד בסוד מלכות שבחסד וזהו
מארץ הקדמוני מארץ דיוקא · ודע כמו
שחסד זה אשר בא לצורך המלכות
נעשה וזה יצא כנגדו למנוע אור המלכו׳
מהנה כן חסד שבנוקבא בא לצורך
הזכר כדי להעלות לו מיין נוקבין וחסד
זה אשר בא מת לחסרון נקבתו אשר
לא היתה עמו עדין ולפיכך חשם שבגור
אשר הוא בזכר חסר נאו לחמוש להנק׳
שמפני שלא היתה עדין מת חסד זה
וחושם של דה מלא ואז שמפני חסרון
הזכר מת חסד זה שבנוקביה שבז״א
ונשאר זה מושוה׳ : וחמשר שמפני
שחסד זה יצא מצד מלכות שבו לכך כמו
נוקבא ולפיכך חשם חסר ואז שהוא הלבו׳
ובדה נא כמלכות יעבר והמלך הד׳ סוד יסוד
שבקדושה והוא נקרא הדר בסוד פרי עץ
הדר אשר הוא הדר כל הגוף ובמדה״ז
והדרת פני זקן כי בהם הלקוחו יסה לך
הזקן אלא שבמקום זה בסוד הדינין יצא
בסוד הנדות ולפיכך נקרא הדר בקליפה׳
הדר עולה במנין י״ג במנין אהבה במנין אחד
כנגד הסוד הנקרא מקום אחד שבו לא
מתייחדים בו כנודע · וכמו שהיסוד
כונס הזכים העליונים מצד הרחמים
להוציא שמן זית זך כנוגה למאור כן יסוד
זה דורך ענבים בנת להוציא יין חמר מצד
הדין ולפי׳ נקרא הדר בלא לא ידרוך הדורך
הידד השכני וזהו כן בדר היסוד שהוא
יושב בדד כי עדיין לא הוו דכר ונוקבא
ועוד בדר בעד״א שמן של בדדין כי יסוד
כונס הזיתים העליונים בבית הבד ומוציא
מהם שמן ולפי׳ נקרא בדר מלשון בית
הבד ובולירתא · ולפי שיסוד הוא
זכר נאמר בו כן : ואמר המושה אתה
מצין כי יסוד אשר בקדושה הוא שלום
ומשכית

נ״א מחובר נ״א מחוור

ומשביע מליגם בשלה מורכב בשלה הח״ב
העליון שהוא חכמה כאשר עלו הנקודות
בעולם במחשבה כי עדן לא נתגלה האור
של מלכות למטה כי היתה בתוך החכמה
ומלך זה נתפשט מצד היסוד בכללו ולפיכך
נאמר בו שם עירו הרומז למלכות שבו והיא
נקראת עוית מלשון עוות כמ״ש ודרך רשעים
יעות כי המלכות שביסוד זה נתעותה
להשפיע מהצנור השני שבו וזהו כי צדיק ה׳
צדקות אהב ישר יחזו פנימו כי היסוד שבקצה
שנקרא צדיק צדקות שהם נצח והוד אהב
לבעל בהם הזרע העליון כדי להוליכו אליה דרך
הצנור הימין ישר שהוא הצנור הימני יחזו
פנימו מדת המלכות היא מקבלת ממנו דרך
ישר וזו השפעה ממנו דרך הצנור השמאלי
נעותה דרכה ולכן נקראת עוית וכנגדו בנוקבא
דזעיר אנפין נ״ב עותה את דרכה לפי מהצנור
השני שבה. והנה מדת המלכות שביסוד זה
נקראת עית ולא יוד שבה כמו ו׳ שהוא מושכת
היוד שהיא היסוד עוות ונעשה ו׳. וכן מלכות
של יסוד שבנוקבא כי״א ה׳ שבו מושכת היוד
ולפי שזו מלמעלה למטה קראה ו׳ או לוד וזה ו׳.
וזו מלמטה למעלה וזה יו׳. ולכן זו עוית וזו
עוות. זעיר אנפין לפסרון נקבתו משך את מדת
היסוד אליו ונתן דרך הצנור השמאלי ונוקבא ד
זעיר אנפין משכה היסוד אליה לפסרון הזכר
ונתנה דרך הצנור השמאלי:

והמלך הדד״ה שמלה ממשרקה והיא מלכות
אשר בזעיר אנפין שמורכבת
ביסוד ושמלה כמ״ש ושמלה מגולה בדמים
בסוד הדין וזהו ממשרקה כמ״ש לשמוע שריקות
עדרים אשר הם שלשה עדרי צאן נצח הוד יסוד
ונמשכה מצד הוד אשר במלכות שבזעיר
אנפין בסוד שורק אשר הוא נקוד הוד והיינו
משרקה. ועוד לפי שהמלכות שבקדושה
מלאה דכתיב אני מלאה הלכתי וזו ריקה
היא והיינו משריקה ב״ל ממש ריקה.
והנה שמלה נקראת בסוד הרחמים כשמקבלת
מיסוד בסוד שלם ה׳ ובסוד הדין נקראת שמלה
שמאל ה׳: **והמלך הו׳** נקרא שאול מרחובות
הנהר והוא גבורה המשכ

מבינה הנקראת רחובות של הנהר כמ״ש
אני בינה לי גבורה ולפי שכל מלכים אלו
בסוד הדינין התקיפין ובגבורה שורש כל
הדינין התקיפין כנ״ל ולא היה אפשר להם
להתקיים כי אף האחרים שלא היו כל כך
דינים תקיפים כמוה מתו כל שכן גבורה
עצמה אשר היא תוקף הדינין עצמן ושורשם
והוכרח לעלות עד התפשטות שער אחרון
מהרחמים מהחמשים שערים אשר
בבינה לפי שזה ולפיכך נקראת שאול מלשון
השאלה כי נתפשטה הוד אשר בבינה
ממקומה העליון בהשאלה לגבורה התחתונה
וזהו שאמרו בסוד הוד להתפשטות שער
ונפק מן רחובות הנהר ונקראת מרחובות
בסוד התפשטות חמשים שערים עד הוד
והוד זה נמשך למטה לגבורה התחתונה
אשר בזעיר אנפין. והנה מבחינה זו היה
שאול מלך ישראל ולפיכך מת ולא נתקיימה
המלכות בידו עד בא דוד שהוא מקיים את
מהבא אל טוב רוחו ולפי שהיה שאול נמשך
מצד הבינה אשר היא למעלה מהכתר היה
משכמו ומעלה גבוה מכל העם ולפיכך אמרו
שלא היה המלוכה במלכותו רוח כי אין מושג
שם שום רוח ורפה כבינה כלבנו. והטעם
שלא נתקיימה מלכות לפי מפני שלא המתין
שבעת ימים כדי להעלות עולה כי היה רוצה
שמואל להעלותו למעלה משבעת הימים
למקום הבינה לשתתקיים את מלכותו והוא
לא עשה כן ונקרעה מלכותו. ולפי שאחר
היה מבחינה זו בסוד הטעם התקיפים
רצה השם יתב׳ שבתחלת מלכותו ישבור
הדינין והקליפות ויחרים את עמלק כדי
שתתבסם בחינה זו ויעלה לינק מהבינה
ולהיותו נמשך מהוד שבבינה היתה משיחתו
על ידי שמואל שתיקן ההוד התחתון
שנתפס על ידי שנגעת ירך יעקב ועל כן:

והמלך הז׳ הוא בעל חנן בן עכבור
בסוד נצח והוד תרי פלגי
גופא ולפיכך נאמר יחד שניהם כאחד
כי בעל בסוד נצח כי שם נתפשט
ומתרפק הה״ נצח שהוא בעל

כמטטרוניה · וחנן בסוד הוד כי שם מתלבשת
תפארת הנשאת חן בעיני כל רואיה ובסוד
אלהים אשר חנן שהם נצח והוד · ולפיכך לא
המלך בסוד מלך שיהיה בו שתי תיבות כי אם
זה מפני שרומז לשנים שהם נצח והוד ולפי
ששניהם אלו נקראו בנים במ"א וכל בנין למוה
ב' נאמר במלך זה בן · ועוד כי אלו תבין כינוי
ברכות המלבשים שם את הזרע ואין מלבש
יקרא בועליך עושיך ובמ"א יבעלוך בניך ולפי
נקרא בעל חנן ונקרא כן בסוד זכר והנה
הברכה האחרונה בסוד תפארת הנקרא כנר
כנודע ושני מדות אלו אשר הם נצח והוד
הם בסוד עין וכף אשר רומזים לבינה · כי עין
בסוד שבעים שנה · וכף בסוד כתר כי הבינה
כתר בראש כל ספירה · ועוד כף כי כף
בסוד השנים בשערי הבינה שהם כתר
וחכמה · ונמצא כי מלך זה יצא בסוד כתר
חכמה בינה שבנצח והוד ובסוד המלבושות
שבהם שנקראת כור וזהו בן עכבור עין
כף כור ·· ועוד יראה לי כי ע' של עכבור
בסוד שבע ספירות אשר בבינה וכף בסוד
שנים שעל גבה אשר הם חכמה ובינה
בסוד מלבוש · והענין כי נצח והוד אלו
שנכלל במלך זה נחשבו מצד שבענה
ספירות שבנצח ומצד חכמה ובינה
ומלבות שבהוד וזהו בן עכבור : עכ:

כבר ידעת כי המוחין דז"א הם בפנים
שהם נה"י דאבא בתוך נה"י דאימא
והנה יסוד אימא מגיע עד שליש הת"ת דז"א.
ויסוד אבא מגיע עד סוף יסוד ז"א · ונמצא
כי כל קו ימין וקו שמאל נעשו מנה"י דאבא
ומנה"י דאימא · אך קו אמצעי אינו נעשה מז"א
ע"י אימא רק עד שליש העליון דת"ת · ושאר ב'
שלישי הת"ת והיסוד שלו לא נעשה רק על ידי
היסוד דאבא והנה ה' גבורות ירדו עד הוד
דז"א ואח"כ נבלעו ביסוד שלו · והנה משם
יצאו לנוקבא ונעשו כל הפרצוף של הפנים
שלה · והנה נודע כי מוח הבינה של הנוקבא
נעשה לה מן ההוד שלו ושם נגמרין התפשטם
להתפשט בו · ומשם יצאו הגבורות לה · ולכן

אמרו ז"ל ויבן ה' אלהים את הצלע מלמד שנתן
בינה יתירה באשה יותר מבאיש · ודע כי יש
ג' חלוקים בין דעת של ז"א לדעת של נוקביה
א' כי הדעת שלו יש בו ה' חסדים וה' גבורות
וכל א' הויה א' והם בגי' ק"ל · אך דעת שלה
ה' גבורות שלה הם ה' גבורות לבד שהם בגי'
ק"ל וזהו דעתן של נשים קלה · ב' כי הדעת
שלו נעשה מן יסוד אימא המלובשת בתוך
שלו ושניהם נכנסים תוך הדעת שלו ממש
ומקבל האורות בהיותם בתוכו ממש · אך
הדעת שלה אינו רק מהארת יסוד ז"א שבנגה
העובר ונבלע בו הארה לבד כי עצמות
האור נשאר תוך יסוד ז"א ומה שבולט דרך
מסך היסוד לחוץ הוא סוד הדעת דנוקבא · ג'
כי הנקבה בראשה השי"ת צרה מלמעלה ורחבה
מלמטה כדי לקבל הוולד · ונמצא כי היסוד
של הנוקבא הוא רחב למטה · ולכן דעת של
ז"א הנעשה מיסוד הבינה שהוא רחב מלמעלה
יש בו אור גדול. אך דעת הנוקבא מיסוד ז"א
שהוא צר מאד ואורו מועט · ועוד מהיכן היא
רחבה ונתפשטו זרועותיה ונעשה ברחב כי
האור של היסוד דז"א צר למעלה לכן תחשה צר ·
אח"כ האור של יסוד בה ומשם התפשטות נעשה
אח"כ ההרחבות יותר ומשם הפנים והדמים ·
ומן הגבורות הם ה' דמים טמאים באשה שהם
ה' אחוריים של אהי"ה שהם ד"ם והם לבושים
אל הה' גבורות · והנה הטעם שעשנו לז"א כדי
הב' שערין הוא והלך לפי שהוא יורש ולא
הבת · אך אח"כ שנשאה והיה לו לאשה נותן
לה שארה כגבורה כי אז הוא בסוד הבעל
שחייב לזון את אשתו · גם דע כי שורש
הגבורות הם נשארים לעולם ביסוד דזעיר
אנפין אעפ"י שמשם יוצאים אל נוקביה :
ושם ה' בגי' כ"ו ועם ד' אותיותיהם ל' · והאלף
ה' לשנים שהם יה' וה' הרי ל"ב כנגד
ל"ב נתיבות חכמה והם בגי' כבוד וזהו שאמר
הכתוב ושכן כבוד ק' · גם שם הויה בו נכללים
שני שמות ה' אלהים על דרך הנזכר כי
ה' בגי' כ"ו ופשוטו של כו הוא כ"ד · ומלוי של
כו' כף וו בגי' ה' אלהים ומלוי לבד הוא מ"ז
שהוא בגימטריא אלהים :

כמו

34

35

בראשית פי' כי ו' קצוות נבראו ע"י בחכ' העליון שהוא שם בן ע"ב וק"ל · וזהו סוד ברא שית וברא אלהים פי' כי אלקים שהיה מלכות נסתרת ע"י בחר יורד יתברך השכינה ה' אדני · והענין כי שם בן מ"ב ... ונקרא הוא יורד עליון במלאות יורד עליון כי הוא ד' בן הם והם נ' קדקד · בן א' במלכות בן ב' בתבונה קודם שנתפשטה תק"מ · בן ג' בתבונה ם בן כשנתפשטה בת"ח · בן ד' בכינה שלמה · והנה מה שביארנו למעלה סוד ברא שית שהוא כשהמלכו' היא אחור באחור עמו · אבל כשהיא פנים בפני' עמו · אז ברא נעשה אחד שהוא היסוד ועליכן נעשה יסוד שם מ"ה ונתחבר עם מ"ה ונעשה אלהים · הרי איך מברא שית נעשה אלהים גם מברא אלהים שהוא בחר הב' כנ' מברא נעשה הבאר והוא היסוד שבה לקבל מדרגתו · ואלקים נעשו ה' גבורות ונהפך השמותם בבאר הנ' שהיא נקודה ציון שבה לשער הקוין :

ויחי למך וגו' ויולד בן ויקרא את שמו נח אמר הר"א אינו שסמו מאורי ז"ל כי מה שכתבנו למעלה מכל השאר שנאמר בהם ויולד ויולד וכאן נאמר ויולד בן סתם · ואח"כ אמר ויקרא את שמו נח וגו' והענין · כי עד שבא מתושלח היה צדק א' מן בכל דור ודור מאותם י' דורו' וכשבא מתושלח היה צדק גמור והיה בורח מאבק כל הקליפות ובא חרב פיפיות שהיה בדי שהוא שמו י"ה ולכן נקרא מתושלח מלשון ואיש שלחו בידו כשל עבודו שפי' חרב וכשנולד נח אבר מתושלח מההיא ההוא והיו הקליפות רבות יותר ולכן נצרך אז למך לקרא שם את בנו כשם עולם עד שנולד אח"כ ויקרא את שמו נח · כי כל מה ראית עליה שלמה כיה עינא כיסא · ואמר הר"א מינן כי אינו נזכר באחד יותר מה שאמרנו תורה ולהה בפסוקה זה : סוד אברהם · דע כי ...

הוצרך להוסיף עליו על קדוש השם כאמור בשה' כי לעשות זיוו שלשון האבא ואימא בה לתקן לק"א ונקביה בבחי' נקבי בראבא ואימא ולכן אחר שקיוו לא בא ואימא עי' קדוש ה' אז נעשה שבור הא' כנ' כמלן בו · וזהו סוד נעשה אתם אורות עיבור · ולכן עבין היה עקרת אתם אבם סגולה · ואחר שנעשה

בחי' ונקרא אברהם נתוסף בו ה' ונקרא שהם סודה' חסדים של הגבורות עי' כי שני בכורים ושל ה' חסדים הם היסוד לכל העולמות ותיקום אותם · וזהו שאמרו ז"ל בהבראם בה' בראם ה' חסדים · גם אמרו בה בהם והבל · ואמר גבורות חיות נבללו בשם אבי · ואברהם היה מחביק הגבורות של אשתו שהם בחי' נקבה אלהים העם כי שרי הם ב' אלהים פנים ואחור וה' אורות בכללות אחור והבל שרי ואברהם מתקן וזהו שהרי לדורות השמים והארץ בהבראם באברהם בימים עשות ה' אלקים וכו' פי' כי אברהם שרש ההויות אלו שהם חסדים כנגד וכנגד שתי שהם אלהים והתיקון וזהו שאמר ביום עשות ה' אלהים · וזה אברהם מוליד את האנשים ושרה נשים כי זה חסדים וזה גבורות · ולכן שאמרנו סוד הגבורה כנודע לכן נבראה לשרה תחלה ולכן הלכנה כך · בתח"ם ולשרה כן · אור האם הוא בחי' ומאור פנימי ויוצר ונמשך עד המלכות וכן הוא בחיצוניות מקיף של הבחי' ואח"כ מתפשט תחתיו נעשה מקיף לאבא ואימא וכן ערך י"ד כאשר נות במבו' הבריאה נקרא כסא · וקצות הבריאה הם ומעלות לכסא · והמלכות שלבריאה נקרא כסא דין :

עקרה רחל שהיתה עקרה משאר האמהות · לפי שכודע של אהיה דין · והסדין כיוון כב' עליונות שבנוקבא · ושפין כב' מחשבות והדין כב' התחתונות · וכבר נתבאר מצפן שלש שמות אלקים כב' מחשבות לכן שם עשים קשרים והדקים · כי כשלעתידם שבמקום שעמה הוא שקוא בסוד שלא שיש הקים · ושם אהיה שלהין שעלה למעלה במקום הלרים ועשה אלב · ולכן קנה וקמוצ בנ' שד' : ובחוק לענין כי כאן שיש חלוק זה הנזכר מן הראשונות למחרונות למחשבות גם בכל אחד מהם יש חילוק זה כי הבינה שבה הוא אהיה דיודין ובינה דשפין והתה דהה"ן · וכן ערך כל המחשבות וכל התחתונות נמצא כי ביסוד הנקבה שם הויה אהיה דההין · ואמנם כל האחרות והיה נשאם היסוד שלהם ע"ש אהיה דההין כנודע · וזהו סוד לאה כלה המלכה שבסוף שמותיהם נתן ה' להורות על היותם ראויות לילד כי שם אהיה דההין נעמד שם ביסוד שלהם שהוא סוף המדרגה · ולכן גם אות ה' המורה עליה נתן בסוף התיבה שלה ולכן לא היו עקרות

אך רחל לא נרמזה בה אותה׳ כלל לא בסופה ולא בתחלתה
ולכן היתה עקרה כי אותה׳ היא פתיחה מלמטה למעלה
על היותה ראויה לקבל השפע ולולד· ולכן אמרה הנה
אמתי בלהה בא אליה ואבנה ממנה כי להיות שבלהה
היא אמתה ושפחתה ובראשה בה אותה׳ של התולדה
לכן אפשר שגם אנכי אבנה ממנה ותבנה לי מציאות
אותה׳ האחרונה · ובלע״ד חיים שמעתי ממורי
זלה״ה כי לכן נכתב לו ב׳ ההי״ן בבלהה מש״כ בלאה
ובזלפה להורות כי היו בה בבלהה כלה ב׳ ההי״ן א׳
שלמעלה וא׳ שלמטה· וזהו ואבנה אנכי ממנה
ממש מה׳ ... שיש בבלהה כי להיותה אמתי
ושפחתי ממנה ה׳ של בלהה ;
גמשה [illegible] ד״ה גנובה זה בנו ז
נצבא כן רוח הקדש שהיו מכירין גו גונבם
יעקב [illegible] : עזר [illegible] פסוק זה נאמר [illegible]
[illegible] כי [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] היה [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] כי [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] : והבריח התיכון מבריח
מן הקצה אל הקצה הוא סוד יעקב· וכ׳
[illegible] [illegible] · [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] :
[illegible] קורא לאהרן כהן· [illegible] [illegible]
קורא [illegible] שהוא [illegible] · [illegible] [illegible]
[illegible] שהוא [illegible] · [illegible]
של [illegible] [illegible] [illegible] כי [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
שהוא [illegible] כי [illegible] [illegible] · [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] · והנה
[illegible] היה [illegible] [illegible] [illegible] · [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] · [illegible] זה [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
ע״ש ;

אז״ל ה׳ שמות יש לנשמה נפש רוח נשמה
חיה יחידה· נפש במלכות· רוח
בת״ת· נשמה בבינה· חיה בחכמה ועליה
נאמר והחכמה תחיה בעליה· יחידה בכתר·
ונק׳ יחידה לפי שבכתר ולמטה יש יחידה
נקבה· אבל בכתר אין בו נקבה כי אם דכורא
לבד· והטעם לפי שבחכמה ולמטה יש בהם
ולזה צריך שיהיה שם נקבה· לפי שהנקבה
היא בחינת הדין ולזה נק׳ נקבה פי׳ נקב ק׳ ·
שהאור בא לה דרך נקב· ולזה הרחמים בהם
מועטים· אבל הכתר כולו רחמים ולזה נקרא
זכר שעולה כרכב ונשה״ר בר נרחב שהאור
[illegible] ולזה למטה שיש שם הטם יש
נקבה אבל למעלה כולו רחמים ואין שם
הדין כלל אדרבה יתיב על כורסייא דשביטן
דכור לאתכפייא לון· ופי׳ כי אריך כולו בר
האצילות ורגליו מגיעים עד הכסא שהיא
בריאה וגם עיקר הדין ורגליו מגיעים עד
הכסא לבטל הדין ועליו אמר הכתוב
הנה שן ה׳ אל יראיו כי למטה יש שני עינים
ימינא ושמאלא אבל למעלה הוא רחמי בן
רחמי ולזה עין שאין שם אלא עין א׳ ולזה
נק׳ יחידה· אבל למטה יש נקבה נקב כמו שפי׳
ה׳ הם ה׳ גבורות ובשהמלכות באצילות שם
שהה׳ היא דבוקה בשם הוי״ה א׳ זה ה׳ גבורות
נכללות באותה׳ שהיא ה׳ ונסתרות שם ג׳
אותיות של השם אבל כשהיא יורדת למטה
א״ז הה׳ גבורות מתפשטות בה׳ אותיות שהם
שם אלהים וזה גרם הרשע כנען שהתפשטה
גבורות שהיו נעלמות למעלה ונמתקות
גרם שירדו למטה ויקבלו לנשות ההנסים
וגרם שינקו החיצונים מהטה· ואם תאמר
הרי מצינו שם אלהים בבינה איך אנו אומרים
שאין שם אלהים במלכות שבאצילות· פי׳
שאלהים שבבינה נקרא אלהים חיים כי
למעלה באצילות אין שם מיתה ולזה אם
יש גבורות הם ממותקות והם חיים אבל
למטה מהאצילות יש שם מיתה והגבורות
הם חזקות ויש בזוהר במה כל מה שהתפשט
עב אותו· ופי׳ שאחר כל מה שמתפשט
למטה הוא יותר עוב לעולם· אבל הגבורות

בשהתפשטים

כשמתפשטים אוחזים בהם החיצונים. וכן
הנוגע כשמתפשט השם הזה של אלהים•
על שאחרים מהם נקראים אלהים ונ״ש
בחמר טב ליתיב על דורדייא פי׳ כשאדיין
למעלה הוא טוב ואין השמרים מתערבים
בו. ואם תאמר למה נקרא חיים ממשמע
שגם היה לו לומר אלהים חי. ופי׳ כי אלהים
הם שני בחינות כמו שפירש הקשב״י ע״ה
אל הים ואל הוא מצד החסד והים הם הגבורות
הא היא כלות החמש גבורות. וים הוא
התפשטותם והוויתם. אל כלה מעשר שעלה
ים. וכן חיים. אל הוא מצד החסד שהוא אל
וים הם הגבורות וכשהגבורות למעלה באימ׳
הם חיים לפי שאבא ואימא כחדא שריין ולזה
נקרא אלהים שהם חסדים וגבורות חיים שעניי׳
הם חיים. וחיים הם התפילין שמניח הקב״ה
ופי׳ שכמו שהנשמה נכנסת בגוף האדם
ומקפת אותה מבחוץ כך למעלה התפילין הם
המוחין הנכנסים בזעיר ויוצאים לחוץ. והם
ג׳ בחינות של תפילין של מעלה. א׳ של אימא
והם התפילין של רש״י שהם הד׳ מוחים של
אימא הנכנסים בו. וה׳ של אבא הוורד
להלדי והם של ר״ת שהוא השם של חכמה
יהה״ו והוא ר״ת של הפסוק יהללו המתהלל
השכל וידוע. ופי׳ השם הזה שמאבא נפקא
ברתא ומאימא ברא ונ״ש ה׳ בחכמה יסד
ארץ שהיא מלכות כונן שמים שהוא הזעיר
בתבונה ופי׳ השתי הה״ן הא ראשונה בינה
שבחכמה הא שנייה מלכות. ואין תפארת
והג׳ של אריך ואלו הם תפילין של אריך שעליה׳
אמרו בזוהר בפ׳ פנחס דף רנ״ח ע״א. תפילין
דמארי עלמא כתב ומאי נינהו מארי עלמא
הויה בהיינו יו״ד חכמה ה״א בינה וא״ו ת״ת
כלול שית ספירן וכגון ה״א מי כעמך כישראל
פי׳ עלמא הם שש קצוות ומארי עלמא
הוא כשעולה למעלה מהם ואז לוקח המוחין
מהכתר שהם התפילין של אריך וזהו סוד
מאן נינהו מארי עלמא וכו׳ פי׳ כשעולה
למעלה במקום אבא ואימא וכולל כל השם
שהוא כל האצילות תלויה אז מניח גו התפילין
ולזה כללות האומה הישראלית מניחין התפילין

של אימא שהיא המנהגת העולמות כולם ועליה
יש ספק בהם ולהוריד מהם המוחין. ולזה
אמר״ל קטן היודע לנענע ולהוריד המוחים
חייב בלולב. וזו שרוצה לכוין יותר מטה
התפילין של אבא לא שעדיין יכול לעלות במוד
שמתו. אבל מהם ולמעלה לא יש יכולת
בשום אדם לעלות ולזה אין מי שיוכל להניח
אותם התפילין כי אם זעיר בשעולה במקום
אבא ואימא. והנחת התפילין הוא שמע
ישראל ופי׳ שאשר הוא קטן בעל שש קצוות
וזו היא עין שבשמע שבתחלה היא עין קטנה
ופי׳ זעיר שהוא ו׳ ומלכות נכללים באות א׳
וכשעולה בשם של שמע שהיא אימא שעליה
נאמר ומה תעשה לשמך הגדול נעשית עין
רבתי והולך וגדל עד שהו׳ קצוות נכללים
בו׳ תיבות של שמע ואז נכנסים בו קד׳
מוחין וזו היא הד׳ של אחד ויש לה עשר
וכשהוא בעל הו׳ קצוות מלכות היא נקודה
א׳ והיא העין שפי׳. וכשהוא בן עשר אז
היא בעלת השש קצוות וזהו אחד. כשהוא
בן עשר היא בכ׳ קצוות שלו שהוא ת״ת
הת״ת ונה״י וזהו ד׳ ואז היא בעלת ח׳ קצוות
וזהו ברוך שם שהם שית סטרין הלה כמו
שפי׳ בזוהר. ועתה בזמן הגלות זעיר
הוא ואז עם המוחין שבראשו הם י׳ וסוף
סוף הוא ו׳ קצוות. אבל לעתיד לבא יהיה
ה׳ אחד ושמו אחד יהיה פי׳ יה יה כמו
שאבא יו״ד למעלה יהיה הוא גם כן יו״ד.
ועתה אחר שנעשה הוא בן עשר והיא בת
שש צריכין בכך להחזירם אנפין באנפין
כשמיכה ולזווגם בשים שלום. והנסירה
היא כל׳ פרשיות של שמע ולזה צריך
ליתן ריוח בין הדבקים. ופי׳ כי באחוריים
של זעיר ונוקביה יש קך׳ אלהים ואלהים
הם ה׳ אותיות שהם ה׳ גבורות שהם
באחוריים וחמשה אותיות כפולות קך״ כנגדם
ואלו הם הקך׳ אלהים בזעיר ונוקביה ולזה
נבראו אחור באחור לפי שהחיצונים אוחזים
באחוריים שהם אלהים כי בפנים אינם
יכולים לאחוז וכשהם דבוקים זה בזה אין
מקום לחיצונים ליאחז שם ולזה נבראו אחור

32

באחור ועתה כשנכנסים לאחור שם והמים
הזדונים רוצים לעלות ואז התיקון להרחיקם
שלא יעלו ולזה צריך ליתן ריוח בין הדבקים
וכו' לתת מקום לאותן הרוח ביניהם וכיון
לא יעלו החיצונים ולזה מכניסם לו נהנים
לפי שאין כח בחיצונים לעלות למעלה ולעשות
הקיטון ובאלו הק"ך אלהים הם תלויים החיים
של בני אדם ולפ"ז והיו ימיו מאה ועשרים
שנה. ולפי הכתוב כי אדם הראשון זכה לקחת
יחידה מאחריך. והטעם כי עתה אין נותנין
לאדם נשמה אלא לפי מעשיו כמ"ש בזוהר
זכה יתיר וכו' לזה אין מי שישיג ליחידה
אבל אדם הראשון לא היה לפי מעשיו כי אם
כרצון השי"ת ולזה נתן לו הכל כבת"א ולזה
נתנו כנגד. שהעתה הוא מבחינת ו' קצוות
ולא היה בו מקום לסובלו לזה נתנו כנגד
שהוא מעלה בזוהר. וכשחטא נסתלקה
ממנו יחידה וכבר קודם ולא היה יכול
להלך בזה העולם ולזה בזמן מנוח ושלחו
לזה העולם ולפ"ז ויאמר ה' פי' שעתיקא לא
ידון רוחי באדם שהיא הנשמה הנאצלת
ממנו באדם. ולפי שזעיר הוא לבוש לעתיק
וכשבך עתיקא נקרא זעיר אלהים ולפ"ז ה'
הוא האלהים ה' שהוא עתיקא מתלבש
בזעיר שהוא אלהים ע"ד הוא שהיא בינה
כמו שפי' בזוהר על פסוק ועבר הוי הוא
וכן פי' בדרכת נבוא שנק' זעיר אלהים.
ז"ל ויאמר הדין ידון למה. כיון לעתיקא
קדישא ורזא דא. ויאמר מאי צר. צורה
צורה כגון צורה ומאי צורה כגון צורה
הדין שמתקן לאומן ה' אלהים. הדי לך
כפי' שזעיר נקרא אלהים וכו' ואמר
עתיקא לא ידון וכו' ידון הוא מלבוש כמו
וישב חרבו אל נדנה ואמר לא יתלבש
רוחי שהיא יחידה באדם כשהוא מעולם
שהם שש קצוות בשם שהוא משה הוא
בזעיר שהוא בשר שפי' ב' אלהים של
יוצרין ואחוריים ושתי כוללים. אב"ע אחר
שהוא מבחינת זעיר והיו ימיו מאה
ועשרים שנה שהם אלו הק"ך אלהים
שהזכרנו. ואלו הק"ך אלהים נחלקים

ששים לזכר וששים לנקבה ולפ"ז הנה מטתו
שלשלמה ששים גבורים. שלשלמה הוא
יסוד ומטתו היא מלכות ששים גבורים
סביב לה שהם אלו הששים אלהים שפי'
ואינם של הנקבה אלא של זכר ובאים
אצלה לשומרה ולפ"ז מגבורי ישראל שכולן
לא זעיר לשומרה. והששים שלה הם שאמר
שלמה ששים המה מלכות. ולפ"ז אלהים
ראיתי עולים מן הארץ שיש לשאול וכי
שמואל ששקול כמשה ואהרן היאך עלתה
כיד הבעלת אוב להעלותם. ולפי' שיש חמשה
בחינות לזה השם של אלהים כמו שיש
ה' בחינות לנשמה והמדרגה התחתונה
מהם היא הנקראת הבל דגרמי ואינו נכנסי'
עם האדם בקבר והם אלהים של קטנות
וזהו מה שעלה ע"י בעלת אוב. אבל הק"ך
אלהים הם הנקראים צ"ל ועליהם נאמר
ונסו הצללים ואלו שנפרדים מן האדם בשעה
שמגיע זמן מיתתו לזה שזה הצל הוא
המקיף ושומר האדם שלא יזיקוהו וכשמגיע
זמן מיתתו מתפרדים ממנו כדי שיוכלו
להזיקו ובמנדם וש בחיצונים ק"ך אלהים
אחרים נקראים לץ ועליהם נאמר ובמושב
לצים לא ישב ולפ"ז זד יהיר לץ שמו. ולפי'
שיש באדם שני מדות והם הכעס והגאוה
והאמת הוא ששניהם באים מצד הגאוה
שאם האדם לא יחשוב עצמו לכלום
לא יכעוס אבל סוף סוף הגאוה הוא
העיקר שהמתגאה הוא בעצמו עושה ע"ז
ולפ"ז תועבת ה' כל גבה לב ולב' שהם
לב' אלהים שבחכמה ולפ"ז שה' מלך גאות
לבש. וכשהוא מתגאה כביכול אין אני
והוא יכולין לדור בעולם שהוא שש קצוות.
וכשהוא מתגאה גורם לאלהים אחרים
שעולין למעלה לאחוז בכל העולם שהם
הו' קצוות ואז מסתלק אבא למעלה ולפ"ז ז"ל
כאלו דוחק רגלי השכינה. וזה הוא בחינת
אלהים כי יו"ד פעמים הוי הם ב"ש והוא
אלהים של יוצרין ויו"ד פעמים הה הוא אחוריים
של אלהים וזה הרשע גורם שיסתלק וכך
מאלהים ונשאר אלם. ולפ"ז ולא יתאחז ומים

על יונת

של יונת אלם רחוקים יונה שנקראת הנשמה
נשארה אלם לפי שנתרחקה יה ותשב"ה ולא
יאריך ימים בכל אשר אינכו יראה מלפנו -
האלהים · פי' הרשעה הזה לא יאריך ימים -
בכל החיצונים הזה שאינו ירא מלפנו -
האלהים וכשזה מתגלה מתעלה הגלה הזה
למעלה · וכמו שהכל הזה אינו מאריך ימים
כך הרשע הזה לא יאריך ימים ותשב"ה זה -
יהיר לך שמו כשזה הזה הוא יהיר לך שמו
הוא בעצמו ע"ז · אבל הכוכבים אינן ע"ז -
אלא כעובד ע"ז ; ולפי שאוחז בנקודה · נ"ב
פוגם באלהים ואלהים שעולין כעם ופוגם -
בשניהם אבל שקר פעולתו באלה"ע ותשב"ה
כוכב האבן וגלגל החול וכעם אויל כבר -
משניהם · פי' כבוכים הם הקוטן שהם מלא
המלכות תחת אבן · וגלגל החול הם הקטנים
שבאים מאומה שהיא אהיה שעולה ה"ס
שהוא חול · וכעם אויל כבר משניהם -
לפי שהוא אוחז ופוגם בשניהם · וכשהנלק
שב בתשובה פי' תשוב ה' שהיא ה' בתלי
יו"ד שהם י"ה שנסתלקו ומאחיר אותם למקום
למעה ותשב"ה מכתפ לדור כשהאדם הוא
מך ומשפיל עצמו מה שהיה מת כשהיה
נאה ונכנס בקליפה נעשה תם וזהו מכתם
מך תם : תם -

בצדקה

הכונה רה"וסת בתו"ה והוא סוד בת פרעה שעל ידה
הצדקה שנעשתה עם משה נתכוונה ונכנסה
בקדושה · ואמנם פי' בתיה נקראת כך לפי
שגדלה את משה שהוא כהן וקנאה שהם
ב' אמות אבא ואימא הנקראים י"ה מן
בתי"ה והיא נעשית בת ע"י שני אמות
הנ"ל המשכים מי"ה בנ"ל · והוא כי אם -
תוסיף שם אלהי הנקרא בת כנודע עם
שם משה יהי"ה כנ"ל בתי"ה עם שבע
אותיות של משה ואלהי · והכה כוונתה
להמשיך למשה מאצילות לבריאה · וזהו
והנה בת פרעה לרחוץ על היאור כי יאור
כנ' הוא בריאה · וגם יש בו קצת אותיות
של בריאה מרמז · ונ"ל האחרת זו המשכת
אל הבריאה שגם הוא אל שדי שהוא -

נ"ב שם בחינת משה בבריאה ועל ידו
נתקנים ונעקרים ב' עולמות יצירה ועשיה
שהם אל הויה אל אדני · וזהו לרחוץ על
היאור לטהר יציר' ועשיה מן החיצונים -
ולהרמ"ג וגם מצאתי כך כי משה עם נגה
שהוא סוד הקליפה שגם היתה נשמת
בתיה בת פרעה עם הצדקה שעשתה
עם משה נעקרה קליפת נגה זו · ולכן -
משה וגם נגה בנ' בתי"ה ע"ב · ונחזור
לענין כי מלת בצדקה עם י' של הכונה
בנ' ימ"ר שהוא סוד אלף למד הוי"ה
כנ"ל · ונלע"ד שנמשך מן הפר"ד של -
משה כנ' אלף למד · גם בצדקה יש
בו אותיות קל נאות ע"ז קס י"ג מאותיו'
שהם ז"א ונוקביה וכשנפרדו י' מן כ' -
נעשה מקל קין וזהו ויהי מקץ ימים -
ויבא קין · והנה אות ק' הוא בהיותו -
אחור באחור בסוד כל הקוף בנוגה
יורדות מות · ונע"ז הצדקה נחתך רגל -
הק' ואוזרת פנים בפנים בסוד ק' · כי
כשנחתך רגל הק' שהוא הנחש כרוך
על עקבו נשאר צורת ה' · וזה בהיותה
פנים בפנים שאז נחתך רגל הק' -
ונעשית ה' כזה והוא מלוי שם ס"ב -
אשר כוהן אליה ונעשה הכל מן זאת
הה' שהוא אחיו של קין שהוא הק' : ע"כ ;

טעם

למה הנשים פטורות ממצות
עשה שהזמן גרמא · לפי -
שכבר נודע כי הנוקבא יצאת מן החזה
דדכורא ולמטה · נבאותו המקום הם -
רבוקים יותר והמקום ההוא יקרא זמן -
החזה ולמטה נקראים מצות עשה -
שהזמן גרמא לנשים הנ' כי שם נקרא
זמן · ומשם ולמעלה אויבין כי הזמן
הוא היות בחינת יום ובחינת לילה ובחינות
אלו נקראים זמן ז"א נקרא יום ונוקביה
נקראת לילה · וכל המצות התלויות במקום
ההוא מן החזה ולמטה נקראים מצות
עשה שהזמן גרמא לנשים הנ' כי שם
נקרא זמן · ומשם ולמעלה אויבת כי אין
הזמן גרמא ולכן נשים פטורות כי כיון

שנוקבא נכללת בדכורא אב״ כמשות הזכר
את המלכות אין צורך שגם הנקבה תמשיך
לבדה כי כבר נכללת עמו כעת שמשך
אותה כי רמ״ח איברים שלה נכללים
ברמ״ח איברים שלו ומהם נמשכים · אבל
מצות לא תעשה הם כנגד השס״ה גידין ·
ויש לו שס״ה גידין בפני עצמו · ולה שס״ה
גידין אחרים בפני עצמם כי הם נבדלים
אותם של דכורא מאותם של נוקבא ·
ואינם מחוברים רק כבשר העליון והתחתון
של הרמ״ח איברים ולכן גם היא חייבת
בהם בפני עצמם · ותבין לשון הזוהר שאמ׳
שמ״ו עם י״ה שס״ה זכרי עם ו״ה רמ״ח
ומזה תבין איך ברמ״ח נכללת עמו ·
ובשס״ה אינה נכללת עמו ויש לה שס״ה
אחרים זולתו · והענין כי הלא הגידים
אשר בחינת הדם מתפשטת בהם לחיות
הגוף כנודע הנה הם רמוזים בשם י״ה
כנ׳ שמ״ו עם י״ה שס״ה · והענין כי
חיות הדם נמשך מאבא ואימא הנקר׳
י״ה והוא כאומן זה כי י׳ של י״ה במילואה
כנ׳ עשרים · וה׳ של י״ה אשר כותב כך
נמעייכך בסוד שני ציורין כי צורתה
היתה כך או כך ושני ציורין אלו כנ׳ כ״ר
ועם היוד שהיא עשרים הכל כנ׳ ל״ס
כי הם נמשך מאבא ואימא אך
הענין כי כל החיות נמשך מאבא ואימ׳
ולכן השס״ה גידין הם למעלה בשם י״ה
גם שם י״ה כנ׳ ט״ו ועם ב׳ אותיותיו י״ז
כמנין גי״ד הם הגידין והדם שבתוכם
נמשכין מאבא ואימא · ואמנם היות
מספרם שס״ה הוא נ״ב משם י״ה כי הלא
כאחרנו כי שם י״ה הוא כנ׳ גי״ד והגיד
נ״ב הוא כנ׳ ל״ס · וכאשר נמנה גי״ד
פעמים ל״ס יהיה כנ׳ השמ״ה הגיד
שס״ה גידין לו ושס״ה גידין לה נשאר
אז מה שאמ״ה וזהו כנ׳ גי״ד עם הכולל
כנ׳ או והוא סוד הגיד והאבר הקדוש
שליסוד הזכר הנקרא אז העולמים
אשר גיד זה מיוחד לו ואין לנוקבא
אחר כמוהו לומר שאר השס״ה שהם

כפולות שס״ה לו ושס״ה לה · והרי נתבאר
כי השס״ה גידין הם כפולים ואינה צריכה
אליו ולכן חייבת היא במצות לא תעשה ·
אך רמ״ח מצות עשה הם מחוברים כי
אין לה רמ״ח אברים אחרים רק נכללת
ברמ״ח שלו כמו שנבאר · ולכן פטורה
בהם באותם שהיא מוגבלת שם עד
החזק הנקרא שם שהזמן גרמא כנ׳
לשון ומשם ולמעלה חייבת כי אינה
נכללת עמו ונקראים שלא הזמן גרמא
והיות הרמ״ח שלה ושלו כאחד הוא כי
הרמ״ח מצות עשה יוצאים מב׳ אותיות
ו״ק כי זכרי עם ו״ה רמ״ח · והנה רמ״ח
אלו הם בסוד אותיות ו״ה שהם זעיר
אנפין ונוקביה כי שם מתחברים
שניהם אחור באחור בסוד האברים
והבשר כנ״ל · ואינם נפרדים · ולכן
הרמ״ח מצות עשה הם למטה · ושס״ה
מצות לא תעשה למעלה כי הם הדם
וחיות האיברים הנמשכים מ משם
ובזה יתיישב כי לכאורה היה ראוי להיות
בהפך · ואמנם שני אותיות שם שני
האותיות הם כנ׳ י״נ וזהו שרש השס״ה
הפשוט · נקחם עתה בסוד המילוי שלהם
והוא במילוי אלפין להיותם בזעיר אנפין
הם וא״ו ה״א כנ׳ י״ט והוא סוד אל הנקבה
היוצאת מאחוריו ונקראת חוה כנ׳ י״ט
ובחיבור עתה י״ג פשוטים וי״ט הרי כמנין
רמ״ח עם הכולל · אם כן הרי כי אין כאן
רק רמ״ח לבד מה שאין כן בשס״ה שהם
כפולים ויובן עם הנזכר כי אין כבר
לעצמות נוסף ורמ״ח איברים שלה אלא
מה שלוקחת ממנו · ולכן נכללת ברמ״ח
שלו · וזהו מה שאמרו רבותינו ז״ל אשתו
כגופו דמייא · אך החיות הדם המתפשט
אחר כך הוא סוד השס״ה גידים והדם
שבתוכם ואלו לוקחתם היא מאבא
ואימא ואינה צריכה לו ולכן יש לה
שס״ה גידין אחרים זולתו : ע״כ :

העתק זה הדף ודף אחר נמצא אחריו מוחלף בפרשה של ויקרא

ר' אלעזר

אמר וכו' ר"ל מה שאמר הראשון שעשה שמות מקמיצין הויה ואהיה הוא כללא
דכולא שהוא רמוז בכתר עליון ובכלל הקוה כולה לא מצינו שנא' אריך כלל כמו
כמו שפי' באדרא רבא לזה אמר ר' אלעזר כל העשה שמות בתיקונים בהוה והראשון אהיה אע"ג
אבל אינו רומז לא"א אלא רומז לאצילות ז"א בבחינת אצילות כסוד המתקלא כנ"ל והנה זה המאמר כוה
נ"פ ב' אמרי מות ונ"ל לפי שמתחילות הלשון שהוא חולק על מה שפי' כאן. ואי"א לומר שזה המאמר אמר ר'
אלעזר קודם שפי' לו אביו שאם שאל מתחלה האצילות ופי' לו הדברים כמו שפי' שם זה א"א לומר שהר'.
כבאן א"כ אלעזר הא מולין אוקים לון אבא ובנין דבקדושא באבא וכו' עד שלא אמ' זה אלא אחר שפי' לו
הדברים ונ"ל לי שהכל כבר א' אלא לפי שאל מתחלה ר' אלעזר פי' לו הדברים בברמוז אבל כאן ר' שמע'
אמר מעצמו בדרך כלל לא כ"כ בפרטות כמו שפי' אביו. ועתה נפרש מה שאמר כאן ומאמר נ"ב מה שפירש
ומה שהוסיף שם בסוד.. רע והבן שאצילות ז"א שהוא אצילות התיקון והוא סוד המתקלא שורש זכר
ונקבה הוא מתחיל להתגלות בחכמה בתחלה כמו שפי' באדרא אתתקן כעין דכר ונוקבא וגם
הוא פרקים ולזה אמ' כעין דכר ונוקבא ולא אמ' דכר ונוקבא אלא כעין להורות על העלמו וגם בבינה עד
אריך מתחיל להתגלות גם אהיה שבכתר של אריך שהוא רישא תניינא וכן ברישא תליתאה שהיא חכמה
סתימאה אין בהם לא שם ולא אות ולא נקודה ואפי' באבא הכל בסוד נקודין כדפי' בתיקוני' אלא כשאנו אומרי'
השמות הוא שורש השמות שאמרנו השורש בשעשו שמות לאמנה והבינה של אריך אנו מכנין בה אהיה אשר
בינה והויה מצד חכמה שבשניהם מן הבינה והוא נעשית לשניהם כתר כנודע שאנחנו אריך שהיא בינה של נעשי'
כתר לאו"א עיין הדרוש בתקונים.. ובשהיה שורש קשור שם נקר' ראשון שבתוב באשה אנא מאן דאנא פרקים ולא
אתגליא שאם אין עילוי כלל אלא שורש לבד שיצא מחכמה סתימאה לבינה ועדין הוא פרקים שבעודו בחכמה סתימא'
אינו לא שורש אהיה ולא שום שם בעולם אבל בבינה שכבר יצא מן המוח הפרקים יש בו קצת עילוי בסוד שורש
לכתר אשר אהיה זה אמר שבא המוח לאבא והתחיל אבא להתפשט בסוד יו"ד כמילואה שיצאה ו"ד מן ה' ונעשית
פרצוף אבא אמר אשר אהיה עתה אני מתחיל להתגלות וזהו רישא שאמר אשר היא ראש ובשהתחיל אבא בו
בעלמו ד' קלוות לפרצוף שלו כה שבתוכם יתגלה אצילות קשור שכבר נודע שאבא לא הוזק לשורש ד'
בפרצוף שלו ד' קלוות אלא לצורך קשור שאם לא יש הוא ד' קלוות אלהים יהוו לקשור א"כ בשהתחיל לעלות ד'
ד' קלוות בו זהו אשר אהיה שהקבלות זה העילוי הוא להתגלות מדרגה למדרגה עד שמגלה מוח למטה בהתגלות
בבנים של קשור וגם מתגלה שם הויה ולזה זמין לאתגליא ר"ל עד עתה היה פרקים אבל עתה שהתחיל להוציא ו"ד
מן ד' מוחות הוא להתגלות שהקבלות זאת ההתחלה הוא להתגלות וזה ע"י התחברותו באימא ומחדוש עמה ומתעבר
מהמן בקשור ונוקביה והבליות הדברים שפי' כאן וגם פי' שבמלת אשר אהיה הוא שמתעברת אימא וכו' וכך פי'
שם לכתר נבה מהניה שורשה עדיין ע"ד שאמר והוא מלת אשר שהוא ראש והוא שורשו ובספרא דצניעותא אמ'
שאשר מלשון אשרוני בנות שהוא על התחברות בינה עם אבא בסוד זיווג ונתעברה מהמן ובזה משבחין חובה
ומה שאמ' שם כאשר אהיה נר' שאמ' כאן כאהיה ב' ובכר אמרתי שבאן לא נתית לפרש הדברים כ"כ לגם פי' שמע'
במלת אשר אהיה ואהיה ב' היה מוכן לצאת שהתחיל להוציא ראשו ר"ל הכתר שלו שנק' אהיה וזה ברור ומבשרי אחזה וכו'
שהוולד מוציא רגלה קצת מראשו שהיא הגלגלת וזה נקר' כתר ועדין הוא פרקים לפי שאצילות עליון הוא ההויה וההויה
אינה מתחיל אלא מחכמה שבו א"כ אעפ"י שהתחיל להוציא הגלגלת עדין הוא פרקים וזהו מה שאמ' שם לבתר שאהיו
לאולדא ולא בתיב אשר השרה יפוק ויתתקן בלא פי' אמר שיצא נתקן הכל ונתגלה. בתר כנבק כלא ואתתקן וב' שנק'
כלא ואמר הויה פי' עד עתה שלא התחיל לצאת לא הגלגלת אינו נק' עילוי ועתה אני אומר אהיה אחר שיצא בכל אינו
קורא אהיה אלא הויה ומה שאמ' כאן לבתר אהיה בקדמה ולא בר אימא מתעברא ועדין הוא פרקים שעכשיו שעדין
באהיה ב' נתעברה פי' הוא לפי שבאהיה ב' במלת אשר אהיה לא פי' כלל אלא אמ' אנא זמין לאתגליא ולא זכר שעבור
כלל לפי שכבר דרך כלל כדפי' ובמה שאמ' זמין לאתגליא מה שנתעברה שאם לא כן איך יאמר מזומנת להתגלות
אלא ודאי שנתעברה במלת אשר אהיה כדאמ' שם ובלל הכל במלת א' שאמ' זמין לאתגליא ר"ל כבר הוא מזומן
להתגלות מה שלא היה עד עתה שהכל פרקים ולפי שנתקשה לו כיון שאמ' במלת אשר אהיה מוכן ומזומן לא יש אלא
אחר זה אלא העילוי ואיך קראו אחב"ב לזה הכתר ונאמר אחר הוא שאהיה ב' הוא פרצא כמו שאמ' שם שאהיה הוא
פרצא שבערך אהיה א' שנקר' כולא דכולא זה נקר' פרצא שהא' הוא אריך וזה הוא אצילות ז"א אלא שעיר בעוד
באימא ואפי' בשהתחיל לצאת הגלגלת כמו שאמרנו שם כל עוד שלא יצא כל אצילותו ומקום שבין מכוסותיו כל
א' כתקונו אינו קורא לו הויה לפי שהויה מורה על שכבר נהוה אבל בשהתחיל לצאת ועדין יש מה לצאת ועדין לא
נשלמה יציאתו יקרא פרקים ויקרא בשם אהיה שמורה שעתיד להיות ולא מה שכבר נהווה ולמה אמר עד מתעבר'
ועדין הוא פרקים בלומ' כיון שעדין הוא פרקים ועדין היא מעוברת יקרא פרקים זהו מה שנתעב"ר בכללות המאמר—

דוק ותשכח · וכ״ה השם הא׳ הוא אהי״ה שהוא כתר על ז״א שאלו העשר שמות כז״א שהוא כלולה כל האצילות שחכמה
שלו נעשית ע״י חכמה ובינה ע״י אימא וכתר ע״י אריך שבינה שלו יורדת ונעשה לו כתר עיין במקומו ופי׳ הענין בכל
שיוצא כל מדריגות האצילות נכללות בז״א דוק ותשכח וזה הכתר שאמרנו של ז״א הוא אהיה בחכמה ·· הקדמה
כגון לחכמה אפיק ה׳ ופרקים כיה פי׳ מדרגות הבינה שבאה ע״י חכמה שנק׳ נהר ויצא מעדן שה׳ נבנית על יו״ד כמו
שנפרש עתה בס״ד שכתב ד׳ ואח״כ מושיך הנהר שהיא הבינה ולפי שאמ׳ ויצא ולא יצא הורה לנו מעט׳ שבנה חוזרת
חוזר ומלביש ופורש עצמו בה שנעשית לו היכל ולא מתפרשין לעלמין שלעולם אור חכמה מקום בתוך הבינה ובכך
ידעת שהמוחין של ז״א מקבל מורס ע״י אימא פי׳ שחכמה מתלבשת בבינה ואח״כ נעשית חכמה לז״א כמ״ש
למורס שז״א הוא מחכמה שהוא כוללת ה׳ וגם מתלבשת בתוכה וגם למעלה כמ״ש חכמה מחכמה כמ״ש כלולה
עמו וזהו פי׳ כתר נבקין שאינו כלולה בינה בתוך חכמה ולזה אנו אומרים חכמה ז״א שכוללת ה׳ ואח״כ מתלבש גם ואח׳
שאח׳ מלובשת חכמה כמו שאמרנו לכתר וזה פי׳ ד׳ של השם הא׳ לכתר כתר ד׳ אחרת ומושיך מתוכה הנהר שהוא הבנ׳
העליון של ה׳ א׳ שנק׳ נהר ויצא מעדן שיוצא לעולם מן היו״ד ולא מתפרשין לעלמין אח״כ מה שאמ׳ לכתר זה מן פי׳ שם י״ה
פי׳ מן ד׳ ונעשה ה׳ בזה יה כמ״ש למעלה וזהו ד׳ אפיק ה׳ כהאי כגוונא ד״ל הוציא מדרגות ה׳ בשלימות ולזה אמרנו ד׳ ו
והנהר שנמשך מתוכה והשני פי׳ שיוצאים מהם מצד אומי ויצא הדבר להורות שהרגל יתין של ה׳ ויצא מעדן ה׳ ומן ה
הנהר שנמשך מתוכה שהוא הבנ׳ אחוזה הנקבה נעשית מן הנהר שהוא בינה וקרא למלכות נהר קטנה לפי שהי׳ אחרונה של
גב נ״ב ומורה הגב שנק׳ מלכות והרגל של יתין הוא ת״ת שנקרא תורה ונזונית מתוכו וכן שכתוב כמו לו׳ קצוות של בריאה
ומן רבני למרכב׳ שמה קדשה ד׳ בקצוותה קוצא חד לעילא וקוצא חד לתתא וקוצא חד באמצעיתא וצריך לכוון הכתר:
כתר חכמה ובינה שבה נקוד העליון לרמוז לאין ולכתר של אבא הגוף ה׳ רומז לחכמה והתחתון לבינה ויכוון למלוי היו״ד
ו׳ לרמוז לו׳ קצוות שבה כמו והה׳ היא המלכות הרי הכל עשר ולזה רמז וזה אמר לכתר זה ובו׳ כבר פי׳ שנעשה ד׳
ומושיך הנהר מתוכה רמז לחכמה שבה להזדווג עם אימא ולהורות לה מה שלמעלה כתובן בהיינו ו׳ וזהו ונהר יוצא
מעדן ואח״כ ימשיך רגל יתין של ה׳ ויכוון שהוא ת״ת כולל ו׳ קצוות הוצא מתוכה ו׳ ומלכות העולם הל שהגב העליון
משמש לבינה ולמלכות שגב היא נקו׳ נהר כמ״ש ורגל יתין שאח׳ רמז לת״ת משמש גב למלכות שאמרנו נקודה
כתוספת ואחור וזהו כגון לו אתבתו הויה כשלימות בכלל א״כ ואם כן נקוד כולה בה׳ שאבא בה להזדווג עם
אימא כמ״ש ·· וכתר מתפשט מהימנותה ד״ל שאור העצמות הולך ומתפשט בכל המדרגות מתחלה בחכמה
ונעשה תורה בכלות בכח בבינה כהבינותה ואח״כ לבינה מתפשט עוד ומתקן למטה שיוצאין השש בנים מן ה
הבינה ויצאים מתוכה לחוץ הבן ויצא משניהם כמ״ש ומלכות מאימא וזהו ה׳ של השם הוי״ה תקון תולין ומלכות
היא ה׳ אחרונה שנזונית מתוכו ולהורות שהיא ניזונית מתוכו צריך לכתוב זה ד״ל לכתוב מתחלה ו׳ אחר שהוא רגל
יתין של ה׳ ואח״כ ימשיך מתוכו הגב העליון כמו שאמ׳ למעלה בה׳ ראשונה שכתב ד׳ ואח״כ ימשיך הגב שהיא
הבינה להורות על חכמה שמתוכה נמשכת בינה ונזדווגה מתוכה כך בה׳ אחרונה יכתוב ו׳ ואח״כ ימשוך מתוכו הגב ש
שהיא המלכות להורות שהת״ת בא להזדווג עם מלכות ובונה אותה וזהו פי׳ בני למתכב ו׳ ואח״כ זה פי׳ שיכתוב ו׳
ויעשה אותה ה׳ ו׳ הרי כן שיוצא מתוכו ולמטה לרמוז לו׳ קצוות של בריאה וכוונת בנתבה עיין אותה במקומה
שבכאן כוונתי לפרש באור הלשון ושמחות לבד ·· ובפ׳ אחרי מות איתא בלשון הזה ד׳ אפיק לקמיה ההוא נהר
וכגון כגון הינקא לבו אימא ואתעברת מניהו ואפיק לון לבתר ה׳ כגוונא דא ה׳ ואמינן התורת אוכ׳ כתר כאוליה אפיקת
כן כבר נשויה לקמה וכנוי למתכב ו׳ והאי יריעה אתפשט באוכ׳ ובו׳ פי׳ הדברים לפי שכבר אמר שאורה האמר הנה
דברי רש״ב שפי׳ לר׳ אלעזר ולזה פי׳ הדברים כפרעות יותר אבל ר׳ אלעזר כבאן אינו אומר אלא אבללות לבד ולזה שם
פי׳ הרשב״י ע״ה ד׳ אפיק לקמיה פי׳ לקמיה הנהר הנמשך מן ה׳ שהוא הגב והבין כגון שהם זעיר ונוקביה שנשכין מן ה
הכתר כמ״ש שהרגל יתין של ה׳ הוא ת״ת ומלכות נכללת בו׳ ואח״כ נכללים נכאים לפרש הלשון הוא ד׳ קטנה שבתוך ה׳
ואחר הינקא לון ואתעברת מניהו והלל כהפך שעיבור קודם היניקה ואיך יתכן לומ׳ ואתעברת אחר היניקה ופירוש
הדברים צריך שיש שני מיני עיבור עיבור א׳ ועיבור ב׳ שעיבור א׳ הוא אחר שעלו הכלים אחר השבירה שעלו רק
כגו הלת במעי הבינה אז נזדווג אבא ואימא לתקן בה ונהיות לולד כעודו במעי אימא וגם מתכבר ומתקנ׳
עד שנעשה קטן במעי אמו ויצא לחוץ וזאת היציאה נקרא לידה וזהו מה שאמר כתר הכי כתר כאוליד ואחר
הלידה מניקה אותו כמו החלב עד שיגדל ויגמל וזהו אל עליון נגמל מלשון ויגמל שקדם וכתמן היניקה נק׳ אל
שדי מלשון שהם שמניקה כאופן שאחר היניקה עולה זעיר ונוקביה למעי אמו כמו מיין נוקבין לעוברה זיווג שבא
ואימא נותנת לו מוחין של גדלות שהם הויות בגדלות וזהו נקרא עיבור שני ולזה אמר והבין כגון שמניקה אותם וחוזר
ואתעברת שהם מעל מראשית אחרית ויחזר לדברים שהיה מדבר כמ״ש ואחר אפיק לון לבתר כגוונא דא ה׳ וכל
הלשון כהמשך א׳ עד ה׳ ואתעברת מניהו ואפיק לון לבתר ד״ל שמוציאה אותם אחר כל זה ואז יהיה צורת ה׳
כגוונא דא ה׳ ולפי שלא התשוב שאחר היציאה מתוך לחוץ ולזה אמר ואמינן כגון התורת אבא ואימא ודעת
לומר שעדין הם כבללות ה׳ והם הבת הי׳ והנהר כתר כאוליד זה יקרא יציאה ממש לחוץ וזהו נשויה לקמה
זה נראה לי בזה הלשון דוק ותשכח :

ק נה

ר׳ שמעון

אמ׳ סוד ה׳ ליראיו וגו׳ ובריתו להודיעם רא צריך יסוד עולם פי׳ סוד הוא הבינה בסוד
ם׳ שמוקמות מורות החכמה בתוכה שהם ל״ב נתיבות יו״ד ואח״כ נודעת חוכם לזעיר ונוקביה
שנק׳ יראיו לפי שיש בהם גבורות ורא״ש דינין מתגלה בהם ובריתו יסוד החכמה שהוא
מודיע חוכם בסוד הקיום עם אותם ולמה אמ׳ להודיעם מלשון וידע אדם וכו׳ כך שורא חדא וכו׳ פי׳ שהם של
הויה שמחיה כל האצילות כל אות ואות כוללת כל האצילות והתחיל מיו״ד כתיבתה ואמ׳ שב׳ אותיות שהם יו״ד
שלימותה דכולא ולפי שמחיה את הכל והוא בסוד עצמה אחר שלמותה שאין כן כן אלא כולן רחמים והתחיל
מה׳ פשוטה ואמ׳ דאשירתה דכולא עילאה דכולא פי׳ התחלת הכל שהיא ד׳ העליונה על הכל רחם כוללת באשירתה דכולא
גוף היו״ד שהיא חכמה שבחכמה ועילאה דכולא רוח למרוך שנבלל בקוץ עליון ומפשר לפרש יו״ד תליה מתון שלימותו
דכולא פי׳ כל האצילות כלול בהם והם שלימות ונשמת כל האצילות והם ראש לכל האצילות שאעפ״י שמתפשטין
בכל האצילות נשאר עיקם ושרשם למעלה בחכמה והתחיל לפרש ד׳ עילאה דכולא אעפ״י שאמרנו שב׳ אותיות
דאשירתה דכולא עכ״ז בערך האצילות שלשתם נק׳ עליונים אבל בהם עצמם יש עליון ותחתון שה׳ פשוטה עליונה
על הכל והוו מתפשטין וכו׳ והראשון עיקר דוק ותשכח ·· ד׳ מתפשטים שלימותה דכל סטרין פי׳ ד׳ קצוות של
חכמה שהם מתפשטים שמאת ה׳ כוללת בתוכה ד׳ קצוות שמתפשטין בזעיר שהם נגוזים בו ד׳ קצוות של חכמה ואח״כ
מתגלים ביסוד חכמה ומתגלים בבינה ומשם לזעיר ואח״כ נק׳ שלימותה דכל סטרין לפי שבכל בחינה ד׳ קצוות של
בינה ושל זעיר ושל מלכות ושל כל העולמות כלולים בה׳ הה׳ מעבר לכל רוחין לפי שנבללין במאת ה׳ וכבר
נודע שד׳ קצוות נק׳ רוח׳ · בית הגוה מהמהותם פי׳ כל מציאות זעיר ונוקביה הגוים במאת ה׳ של מילוי היו״ד וכל
מקום שיש בו חסדים וגבורות נק׳ מהותותם לפי שהגבורות למטה שיש להם נחת בהם ומהם שבשם נחירקם
וכל זמן שהגבורות בתוצאותן אין להם חלק ונחלה בהם ונק׳ מהותותם למפוני מעולם העיקר שאינו נק׳ מהותות
להורות שאין בהם אחיזה כלל · ד׳ בגוה עזרא כתיב פי׳ מלכות נק׳ גוה אבל זאת המלכות היא מלכות של חכמה
בסוד הנשמה שבו ובזאת הה׳ נגוז ד׳ של בינה וד׳ של מלכות למטה כולה כלולים בה כמו שפי׳ שכוללת כל הוון
של מטה ולזה אמ׳ בגוה שהיא עזרא כתיב שהבינה נק׳ עזרא כתיב בערך שנגנזת אור החכמה בתוכה שנק׳
חיים ונק׳ העטרה של חכמה שהיא ה׳ נק׳ בזה הסם שבה כלול הכל כמו שפי׳ ד׳ אתרה זעירא שלימותה דכולא
פי׳ אעפ״י שהיא קטנה בה כלול הכל ... ה׳ פשוטה לבדה כלול ומקום הכל ולפי שהרשב״י נטה לעולם
מפרש הדברים העליונים מלמטה למעלה לזה אחר שפי׳ היו״ד כתיבתה בא לומר גב״ה ה׳ פשוטה הכל כלול בה
ונהן שאמר אתר בא זעירא שלימותה דכולא את בא מקיפתה דכל סטרין לפי שהיו״ד יש בה ג׳ קוצין הא׳ רומז לי׳ והב׳
רומז לו׳ והג׳ רומז לד׳ שאמר כשנכנס תוך המקיפתו ומתגלה היו״ד הוא נוח שכל התחתונים יש להם חיות ונשמה
מתגלין והוא כמו המלך שנכנס עם חיילותיו ונחזור למקום אחרו הוא ה׳ פשוטה לבד · בית אסתים מלה מפשר
שקדק כוללת מלה למלכות שנק׳ כך כמ׳ בראשית ומ״ש בית פי׳ בו בעצמו יקרא המגורו והפתיחן בשמונבם
הכל כי׳ פשוטה או בספורה להתפשט וד׳ ונעשית יו״ד כתיבתה והכל בהדגש חכמה והמגורו בה לו מצד אור
הכבד שהוא מודם את כל האור ומגורו והפתיחו מצד חכמה עצמה ·· הא׳ שלימותה דכולא עילא ותתא פי׳
למעלה ולמטה שכוללת כלמה שלמטה מהמה וגם מה שלמעלה ממנה כמתפרש ואמ׳ ה׳ הא ידיעא כמו שפי׳
כפ׳ ויקרא ואחרי מות שהא׳ יש לה עוקץ של הד׳ בזה ... פי׳ רומז לחכמה שנבלל בבינה וד׳ רומז לבינה וה׳ שבערך
הד׳ רומז לזעיר ונוקביה ולרמוז שבל זה הוא בסוד ה׳ וכלול בבינה בה המילוי כה׳ שבתוכה יו״ד שרומז למה
שהיא נגוז בתוכה הנראה אותו לחוץ שמה שהיא נגוז בבינה יצא לפועל ונתגלה כיו״ד מהחכמה שבמו ב
בחכמה היא כלול הכל היו״ד במילואה כך נעשה הבינה כלולה בכל וכמ׳ מתגלה מה שהיה בה׳ והעגב בה הא א
אוקמוה שרומז לדבר עולם הבא שהוא רומז לעתיקא קדשא בריך הוא עצמו דעדיין הכל א׳ שהמילוי לחכמה
מחוה שנתוסף בבינה מן חכמה וחכמה נתוסף לן מלמעלה וזהו כלא חד מלה הוא שלימו דשמא קדישא קב״ה
הוא שלימו דשלא והרב פי׳ שלימות כלה הוא א׳ שהיא רומזת לעתיקא ושלימו דשלא והרב אומ׳ וזעיר
ונוקביה בנין כך כיון שאמ׳ הוא המשלים את הכל לפעמים ה׳ במילוי א׳ בזמן שמתגלה ונשלמת מתוך
שמתעטרת בעטרו שהוא האור שמעטר אותו הנה ראיה למה שאמ׳ שה׳ לבדה יש בה כל המציאות ולזה
אמר הנה כל מה שאת בשמא קדישא מתחתי בית שלימו דכולא שמא שלימות כל השם בכל אותיות כבר
נאמר שלימו דכולא אבל ה׳ שלימות הכל אפי׳ בלא אלף בצורת ה׳ לבדה יש שלימות הכל וכללות הכל וזהו
בהוקנא היה בגוה לבד יש הכל ולמפרים כגרסי בהוקנא אלף הוא כמ״ש לעיל שהאלף הוא כללות הכל
שצורתה יו״ד כפי׳ לעיל אח״כ ראיה מזאת הה׳ וחוזר עתה למקומו ואמר ר׳ כן מסטרא דא כן מסטרא
אחרא בין מצד זה בין מצד זה וז׳ שנעשה שהוא שלימות הכל בן מסטרא דא שהה׳ הראשונה רומז למר
שלמעלה והה׳ של מילוי רומז למה שלמטה ממנה והא׳ במתצע רומז לזעיר שהוא אלף והוא כוללת הכל
והנכון הוא הראשון הוא כללות כל האצילות והה׳ של המילוי כוללת ד׳ קצוות של העולמות כולם וזהו מסטר׳
שיש הפרש בין אצילות לעולמות ואם היה מדבר באצילות הכל לא הולו אלא מסטרא דא ומסטרא דא כיון

שט

שאמר מסטרא אחרא נראה שהוא דבר והפכו וזהו מסטרא אחרא ועתה לפי זה שאל ואמר כיון שהוא כ
כוללת כל הקדמונים מלכות למה הה׳ שלה מלאה כולו האוז ממן הכל לזה אמר הא שלימו יתיר פי׳ מילוי
הוא הוא למיות הכל ומציאות אחרים מילוי הה׳ מורה שאינן חירות אלא שפע כמו המוחין שמשפיעין שפע
גדול מורה על חירות ומורה על חולם מה שצריך להם :

והיה שבעת ימים התמימות וכו׳ כוונתו בזה המאמר להודיענו שהי׳ ראשונה שבשם כלול כח
כנוקבא מציאות זעיר ונוקביה ולזה אמר הה׳ והיה פי׳ שמלת והיה כזה במוד מלמעלה
למטה וכמו שיש שש קצוות מלכות שביעית כך יה ג״כ יש בו סוד ז׳ נוי״ד של והוא חי׳ אבא מלמעלה
חכמה כשהיא בבינה שהוא ז׳ שבעוקץ הד׳ כדפי׳ לעיל לזה הם ז׳ יום ז׳ ממש שיצאו מן הבינה שהם זעיר
ונוקביה ושרשם בבינה במוד יה והתחיל לב׳ וה׳ הם ז׳ ו׳ שש קצוות הזכר ומלכות הרי שבעה יה רומז לז׳
ג״כ כיצד י׳ הוא עוקץ הד׳ והיא כוללות הכל שממנה מתפשט הכל אפי׳ הבינה ה״ב היא והדין כמו פי׳ הד׳
עצמו היא בינה קודם שנתעברה וכשנתעברה נעשית ה׳ שהכן כתובה שהוא הרגל השמאלי בתוכו עב׳ וו
מעוט להורות על המלכות שהיתה עמו כבטן אמה וכך הוא בשעת הכלים למעוי הבינה עולה ג״כ הכל
של המלכות וזהו כביכול נכר וכזה נבין למה יש שני עוברים בה׳ לפעמים כן ולפעמים כן
ויקרא ו׳

מיעה נבקי כליכבי פי׳ מיעה נבקי מן היו״ד יצאו ואעפ״י שיצאו מן החכמה עדיין נאמר שרשם בה דאי לאו לא יוכלו
להתקיים והכוון מיעה נבקי כו׳ה יתלי לדאתהיצות לא שיצאו מחכמה כיה יתכפי שעדין זאת היצאה מינה
וכיה שו״ד הם עדין מציאות חכמה ולא פי׳ הבינה אך הם בחכמה שו״ד הם רמז לעשר אותיות בחשבון אותיות
נכר לא אותיות עצמן כדפי׳ ואן האותיות י׳ פשוטה כולה אותם ו״ד של מילוי שלימו דכולה בהם נכלל כללות
האותיות וכללות השמות לפי שו״ד מציאות זכר ונקבה כשלמות י׳ כראשונה שורש השרש הוא שיש בה אותם
ו״ד הם עצמם מציאות זכר ונקבה שמורים על השלוי ורמז לכללות שמות ואותיות הכל יחד כו״ד וכו׳
ללמדנו לפי דרכו שלעולם הזכר קודם לנקבה ואעפ״י שאנו אומ׳ ד״ו פי׳ הדין ולמה כו פרקמין אחד דכר ולא נקבה
ומה שאנו אומ׳ ד״ו או מלמעלה למטה או מלמטה למעלה שהחכמה קודם לבינה ולמה ו״ד שהי׳ ו׳ קצוות אבא וד׳
רמז לבינה ולמה פני ו׳ בונה לד׳ שיסוד חכמה משפיע לבינה וכשאנו אלו אומרי׳ ד״ו הוא מלמטה למעלה
שבינה למטה מחכמה וכשאנו אומ׳ ג״כ כשעיר ד״ו למעלה ו׳ קודם לד׳ כמו שנעלם בכתיבת ה׳ ומה שאנו רואים
שה׳ תמשונה ד׳ והוא כתובה ואח״כ ו׳ קודם לו׳ כך הוא האמת שהד׳ היא הבינה והיא קודמת לזעיר שממנה יצאו
אחרים הד׳ של מלכות היא כבה בסוד ו׳ שבתוך ה׳ כביכול נכר וכשמתפשטין ויוצאין מן הבינה מתפשטת הד׳
למטה מן הו׳ וכשמתעברת כבן מעה שהם סוד שש קצוות הבריאה כמשאת ו׳ בודאי הרי שמציאות ו״ד למעלה
הזכר קודם לנקבה וכן כו אלא מלמטה למעלה או מלמעלה למטה וכלא חד מילה ולא יש שנוי בזה כלל :
ינ״ה מכילן תליין כיה כבר ידעת שזעיר ונוקביה שורשם למעלה בא״א הם סוד יג״ה מכילן דרחמי וכמו שפירש
ד׳ נחומא בן הקנה הם ה״ת ומתולבה שיג״ה מכילן הם יוצאין מיג״ה תיקוני דיקנא דא״א ו׳ מימין ו׳ משמאל ואחד
יג״ה כוללת אותם הרי יג״ה והם סוד המתקלא כמו שאמרו חז״ל דבחה אורך במקומו וכן פי׳ בתוספתא כ׳ ויצא
כב׳ מקל לבבה לא ולית ושלמון שאמר כאן יג״ה מכילן דרחמי הוו חד כשמתחברין ו׳ עם ו׳ הבמה א״א הם יג״ה
מכילן סוד זעיר ונוקביה והם רומזים ליו״ד מלאה שהיו״ד יש בה ב׳ קוצים וד׳ הרי יג״ה וקרוב לזה פי׳ כתב שפירש
שהיו״ד יש בה יג״ה מכילן בזה ב׳ קוצין והיו״ד עצמה הרי יג״ה ונכלל יו״ד כוללת ו״ד שרומזים למה שפי׳ והביא ראיה
שהעשר שמות כנגד עשר אותיות כדפי׳ לעיל .. ובספרא דרב המנונא סבא קמונא אינון והדין דדנין
לקבל הדין דקיעין וזה הלשון קשה להולמו שאיך שייך כאן הדין דדנין אם הוא מדבר כנגד שמות הי״ל
והדין שאתן לקבל הדין דרנין אבל הדין דרנין לקבל הדין דקיעין אינו מובן כלל לזה צריך

דרוש כי גם אות זה לעשות זה שבח
האלקים · והנה המוחין של לאה
הם ב' אהי"ה ב' דיודין וא' באלפין · ואח'
דההי"ן ולזה נקראת מלכ"ת על שם ב' אלפין
שיש בב' אהי"ה הנז' ושב"ה ומלכות ממה
היא · ולעשות זה יש קליפה שנקראת
מות כי שם סוד המיתה בקליפה כנודע
והענין כי שרש הב' אלפין עכרון אכן -
מסירים מהקליפות שהם החיות שלהם
וכשמסתלק ב' מהמלכות אשר בקליפה מות
ובקדושה תם · ויעקב לא השיג כבל—
מלכות רק בב' אותיות תם כי בשורש -
הב' אלפין לא השיג · וזהו ויעקב איש תם
ואם תמנה ב' אהי"ה האחרונים שהם של
יודין בבחינה א' יהיו ג' אהי"ה לבד תקרא
ג' אלפין שבהם יהיו בני שלו"ה וזהו סוד
הכותן שלו בגמור כי כמו שכאשר -
תקיף שרש בב' אלפין אז מלכות ישאר
תם · נמ"כ כשתקיף ג' אלפין משלו"ה ישאר
גמור · וזהו סוד אם יהיו חטאיכם כשנים
כשלג ילבינו · ואם יאדימו כתולע כצמר
יהיו כי מתלבנים השנות ע"י אימא
שלאה שהם השלג והצמר בסוד—
שמות אהי"ה כנ"ל וזהו סוד יום הכפורים
מלבן עונות ישראל כי יום הכפורים
בסוד אימא ולכן אמרו בזוהר על והורא
הכך אל האחרי כיום השלג כמ' כמ' שיק
לאיתקן ככי הנז' שלאה שהיא בינה
ביתרין העליון ה' שלאה דמיתה דינין -
מתערין · והנה משלג נעשה שגל בקדוש'
בסוד נצבה שגל לימינך וכנגדה בקליפה
והשגל ישכבנה אל תלון האמור במלך תרם
וזהו והוציא נולתה הועלה היגיים הולכ'
לבבל והוא נג"ב פי' והשגל ישכבנה אל תלון
כי בקליפות בסוד כלב ובקדושה שם
בן במלכות · גם האדרת הפנים העליונים
הם ב' בחינות וכלם שע' כי אל בגלוי -
קנ"ה והם ב' אל בב' הפנים הרי שע' · גם
יש ב' מאחוריים שלהוי"ה דע"ב דיודין -
שהם קס"א ויש בו ב' קס"א בב' הפנים -
עם הב' כוללים הם שע' וכנגדו בקליפ' ע"ש:

הכלל יחדו נאלמו והנה שם ע"ב כמו שאמרו
ג' קס"א שהוא אותיות הקס"א
כי הוא בחינת הכל המקיף · והנה שם -
אל הוא באהי"ה שהוא בינה כי בבר אלק -
של אל בורתה יו"ד בני' כ"ח והוא בני' אל
גם שם ס"ג של הבינה יש בה שם ייא"י והוא
בני' אל · ושם ס"ג הנז' מלואו הכל שהוא
ל"ז וזה להורות על הכל אור המקיף של
הבינה היוצא משם ומקיף לז' תחתונות
ז"א ונוקביה ואו הם סוד ז' הכלים שאמר'
קהלת והם יוצאים מפה הבינה · ולכן הם
ז' הכלים כנגד ה' מוצאות שבפה של -
הבינה והם גרון וחיך · ולשון ושינים ושפתים
וה' מוצאותיה כנגד חגת נה · עוד יש
ב' כוללים בפה העליון אשר כוללים כל
הה' מוצאות והם יסוד ומלכות · כי יסוד
כולל ה' גבורות כנודע וכן המלכות נ"כ
כוללת ה' גבורות שהם ב' כי זה כל וזה
כלה כנודע הרי הם ז' הכלים · וכפי זה
נלמד' אוים כי גרון ושינים וחיך הם—
חג"ת והשפתים הם נ"ה · והפה הם השני
כוללים שהם יסוד ומלכות כנ"ל · וזהו
סוד הכל ס"ג · פי' כי בכל הז' התחתונות
כל מוצאותיהם הם מתקיימים ע"י הבינה
שם ס"ג · ואמר הכל לכלול ב' הכוללים -
של הפה כנז' שהם יסוד ומלכות שהם -
כל וכלה והם משם ס"ג ונמצאו כל הז' -
התחתונות מתקיימים בהכל מלוי שם ס"ג
וז"ש יחדו נאלמו פי' כי בסוד כוללים -
שהם יסוד ומלכות שהם כל וכלה והם -
משם ס"ג הנרמזים בכרכו מלת הכל—
וכאשר שניהם כיחד אז הכל ס"ג וז"ש -
הכל ס"ג יחדו נב' אך כשאין עושים טוב
פי' שעו' גרם הסתלקות טוב העליון—
שהוא היסוד שאין בו כללות הה' אז אין
גם אחד כי גם המלכות מתבטלת כי
אין לה קיום רק ע"י היסוד ולכן כשמתבטל
היסוד הנקרא טוב אז אפי' אחד שהיא
המלכות אין יש כי גם היא מתבטלת גם
וז"ש הכל סר יחדו נאלחו כי ו' חסדים
וגבורות הנכללות ביסוד ומלכות בכל

וכלם באים מיסוד הבינה והם כנ׳ ס״ר ·
גם אני חיים שמעתי דבר א׳ והוא כי הז׳
הכלים היוצאים מששה ס״ג הם כנ׳ ס״ר כי
ז״פ הכל הם כנ׳ ס״ר · הרי כי הכל ס״ר והכל
ס״ג · וכ׳ פסוקים אלו ענין א׳ · והכלל
היוצא מזה כי סה כאלה אעפ״י שקרוב
פנים ממלא כדרבין עכ״ז אין יוצא ממנו
אור מקיף אל הז׳ תחתונות · אבל הבינה
אם הבנים היא מרחפת עליהם כאם
על בנים ונותנת להם אור מקיף להקיפם
ולשומרם כמור כנשר יעיר קנו וכמור
ושמים לא זכו בעיניו כי שמים שהוא
ז״א לא זכו בעיניה הבינה היא אימא
והמאיר נראה אליה כי עדן צריך תיקון
ולכן משפיע עליו כמור אור מקיף ·
הכל לקשטו ולעטרו ; ענין שלב הם
הד׳ מלאכים שנכנסים כנגדת הוד
יסוד כאימא ונעשים נ׳ לבר ואין שלב׳
אלמ׳ של נ׳ אהו״ה שבהם ויוצאים למה
הם כנ׳ שלב בקדושה וכנגדה בקליפה
שגל והיא כלבה · ובקדושה נקראת
אילהא אילת השחר ;

דין שכל אדם יש לו ב׳ מלאכים
שמלוין אותו א׳ מימינו · ואחד
משמאלו · ואם הוא צדיק של ימין מכריז
הבו כבוד לצלם הקב״ה · ואם חו״ו הוא רשע
של שמאל מכריז איך הוא מורד במלכו
ית׳ · ובכל לילה ולילה הם עולים עם
הנשמה של הצדיק וזהו הנאמר ביעקב
והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו
ר״ל עמו עם נשמתו אחר ששכב שם
ואח״כ יורדים עמו · ודע כשהנשמה
יוצאת בלילה לעלות פוגעת בב׳ שלטון
של שהם והא׳ מה שאמ״ל שומרים של
בית הכסא · והכוונה כמו שהלכה אחד
היא הבלוה הקליפה אחר כל הדיבור
כן אלו הם סוף הקליפה ולכן הע״ז נק׳
צואה צא תאמר לו וזהו מ״ש ז״ל שאות
האיש נכון כצואה רותחת שהם אלו ·
הקליפות הנקראים שומרים של בית
הכסא ולכן כשהנשמה הרשעים יוצאות

ברוך ממקומו שהם אינם משיגים עד
שהעליון נותן רשות לתחתון ואין רשות
ואם הם הצדיקים שעם היותם בעה״ז ·
בכל לילה ולילה למעלה עולות כל א׳

בלילה לוקחים אותם ומתלבשין אותם מכאן ·
לכאן וזהו בתוך כף הקלע · ואם יש לה
זכות ותנצל משם השטן לוקחים אותה
ושולחים לה לאיזה מקום את רוצה לעלות
ונראה תחלה אם היא ראויה או לאו ואז
נדונת כמו שהיא · ואם יש לה זכות ותנצל
משם הכת הב׳ לוקחים אותה ואומרים לה
אתה רוצה לעלות למעלה לראות וכן אנחנו
נודיע לך מה שתעלה ומודיעים אותה קצת
דברים כמו שתמצא אנשים הרבה
שחולמים בלילה דברים שרואים אותם
תכף · ואם יש לה זכות להנצל מהג׳ כתות
שלב למעלה ואז לוקחת האחרת גדולה כל
אחת כפי מדרגתה עד שיש מי שמלמדין
אותה דברים עליונים למעלה ובחזרתה
לוקחים אותה ממנו לפי שעם היות לו זכו׳
לעלות וללמוד אין לו זכות לשמור בידו
ולוקחים הכל ממנו ולכן תמצא אנשים
שחולמים שרואים ולומדים סודו׳ עליונים
וכשקמים שוכחים הכל והכל לפי המעשה
והזכות שיש לו וכפי מה שיכוין בתפלת
ערבית כי כוונת תפלת שחרית עזר וסיוע
לכל היום · וכוונת תפלת ערבית עזר וסיוע
לעליית הלילה · ולכן היא רשות שלא כל אדם
זוכה ורואים כי עליה והם מועטים וצריך
הכנה גדולה לעליית הנשמה בלילה שהרי
אפי׳ המלאכים הבאים לזה העולם לאיזה
שליחות הי״ה בחזרתו צריך לטבול שבכל
טבילות במעין השנה וז״א נעשה מלאכיו
רוחות · הכוונה המלאך כשבא לעה״ז לעשו׳
שליחו׳ הוא כמו הרוח וזהו עמ״ר · אבל
כשעולה למעלה להיות משרת לפניו ית׳ · וזהו
משרתיו אש להט דל״א שהם עוברים באש
לוהט קודם שיעלו כנ׳ גם למעלה כל א׳
כפי מדרגתו וכל א׳ אם מקדים לחבירו אפי׳
מאותם שהם במדרגה א׳ נשרף וזהו כמ״ש
בא׳ שנים כאימה ואומרים ביראה קק״ק ·
שהם יראים להקדים א׳ לחבירו כנ׳
וכשהעליונים משבחים אח״כ התחתונים
משבחים ולא קודם וזהו והאופנים וחיות
הקדש וכ׳ כביכול שאין אומרים קדוש אלא
שם וזהו גב׳ וכולם נותנים רשות זה לזה
להקדיש לשבח עד שישבח העליון ומכל
יכולים לשבח וגם זכותיהם עולים ונשמותיהם
כפי מדרגתו יהוא ית׳ יזכנו לראותו אמן ;

כנ"ל ולפי הדבר שכבר ידעת שמציאות המ"ן מה ענינם גם ביארנו שלפי דקה של האשה מה ענינם
ואמנם עוד יש מציאות אחר והוא שהלא אין כח למ"ן לעלות מעצמן אך הזכר ע"י בנוקבא חד רוחא
והוא שם כן דההין שע"י היא מעלה מ"ן לגבי בעלה וז"ס רוחא דשבק בה בעלה הנז' בסבא
דמשפטים ואמנם אין כביכול לא היה כח להעלות את המ"ן ולברר את המלכים בכל זווג
וזווג בין מ"נ דבינה בין מ"נ דמלכות ואמנם זו היא כוונת הזוהר בפ' פקודי בענין יהרגון מלוכה
דנוקבין דילהון אתמסרו לס"א ונשמתהון למלכא קדישא הענין הוא שביארנו איך המ"נ דבינה
הנה הין מבוררים כבר רק שאח"כ חזרו להתערב ולכן י' הרוגים את הנשמה שלהם ושבהם יכולת
להעלות המ"נ למעלה ואמנם המ"נ דמלכות לעולם הין בס"א ומעולם לא יצאו משם ולכן ע"י
נוקבין את הם מעלים מ"נ של המלכות ~~שהם~~ ...ש נוקבין דילהון אתמסרו לס"א שהם סוד הקליפות
אשר בהם המ"נ דמלכות בעצם והם מכוונים בשם ס"א ממש והנה נוקבין את נמסרו ממש בידא
דס"א והרגום כדי שיהיה בהם כח להעלות מ"נ ממש מזכותם שהלא הנוקבין הם המקבלים כער
הכבוד ולכן כדי להוציא את המ"נ של המלכות שהם משורשים בעמקי הקליפות דס"א הוצרכו נוקבין
להמסר ושיהרגום ולכן העלת מ"נ דמלכות הוא ע"י הנוקבין את בנז' אך העלאת מ"נ דבינה הוא ע"י
נשמתם שהיא יותר עליונה ול בקדמה מזה שהרי נוקבין שלהם היו מזומנין כ"כ עד אשר הין דאויים
בערך נשמות אחרות שהלא זו היא מעלת הצדיקים לזכך גופם עד עשותו טהורה ולכן
אין מיתה נזכרת בצדיקים וראיה נ"כ מאליהו ז"ל שעלה בגוף ונפש למעלה ברקיע ובמ"ש
גם כן עתה בסוד גופו דח"א וחוה מהיכן היה ומכ"ש קדושים וחסידים את הנהרגים לגבלית
הנז' אשר גופם נתעלה ממש בסוד רוח והם המעלים המ"נ למעלה וז"ס מ"ש שם בפקודי דף
רנ"ד ע"ב כה נשמתא דאין לאשלמותא דילהון י' רוחין דילהון לגבה כי שני רוחין דילהון יעלו
מ"נ מורקה לעילא וז"ש מובקה ונופא דילהון להעלות מ"נ מס"א שהם סוד מ"נ ל המלכות אשר
שם ונוקבין דילהון מעלים אותם וז"ש ומהכא רזא דקורבנין שכמו שהקרבן מעלה ומקריב
הדברים זה ל זה כמ"ש בסדר עליית הכללות איך ע"י קרבן התמיד אנו מעלים עולה בעולה
על רזא דח"ס גם את מעלים בגופם ממש מ"נ של המלכות למעלה גם מ"ש במחשבה אתברר כולא
כבר ביארנו זה למעלה הטעם גם ענין זריך נהורין לא"ך עיכר ביארנו שהם סוד המ"נ עצמן שהם
סוד הגבורות האו שהם בב' שפ"ה ואח"כ בריר מניידו הדיסולת מב' המחשבה ואמנם מכל זה הבין
היטב העלת מ"נ בכל זווג וזווג מה עניינו ובזה תבין שאם היו נבררים ועולים כל הקדושות מתוך
הפסולת כבר היה בא המשיח וז"ס עד שיכלו כל הנשמות שבגוף וז"ס הנזכר בפקודי כד אשלים
זווגא עד דמטון רגלין ברגלין כדין אתי משיחא שהלא סוד מלכים את הוא סוד א"ה מראשו ועד רגליו
אשר נטבע בקליפות את ובכל פעם שאנו מעלין מ"נ אנו מעלין ניצוצות חלקיו וכאשר הניצוצות
מחלק הרגלים דילה יעלה ויוכררו אז יבוא המשיח במהרה בימינו גם בזה תבין חטאת א"ה ומה
נרם ומה ענין לעיכוב המשיח הכל באור הטיב ואמנם י' הרוגים את מה ענינם בקיבור שהלא
השורש של כל הנשמות כולם הם הי"ב שבטים וכבר ידעת שהמ"נ הם מציאות הנשמות עצמן

בנ"ל וידעת שי' הרוגים אלו הם השבטים ולכן היובש שורש לכל המ"ל לכן יש כאן כח להעלות
מ"ל ולכן בהמה את השבטים היו י"ב ואלו הם י' לכך כי במקום אחר נכרת הקושיא בע"ה ונחזור
למבואות אה"ה ועניינו וחטאו ודע שהלא אה"ה לא היה בו שום חלק בעולם העשיה רק גופו היה מעולם
היצירה וזה נרמז בפ' קדושים דף פ"ג אדה"ר לא הוה ליה מהאי עלמא כלל אלא האי צריך עבד שמושא
ואמנם נפשו מבריאה ורוחו מנוקבא דזעיר אנפין דאצילות ונשמתו מז"א דאצילות ונשמה לנשמה
מאו"א דאצילות אך מעשיה לא יבוא חלק ממנה ולהבין זה נבאר סדר העולם דע שהלא
הקורבה היא כנגד האצילות והישוב נחלק לב' אחוזה לארץ כנגד עשיה וא' כנגד יצירה ולכן
נאמר מ"ע ויקהל דרקיען דיצירה קיימין על ארעא דישראל לאנגא ומקום המקדש כנגד הבריאה
ומקום קודש הקדשים כנגד היכל קודש קדשים דבריאה ובזה תבין מ"ש בספרא דצניעותא דף ע"ב
בענין נר ה' נשמת אדם שנשמה ורוח תרין דכר ונוקבא הנשמה אתקלנא רברבא ורוח אתקלנא
זעירא ואלו הם סוד זו"ן כנ"ל שהם נשמה ורוח דאה"ר משם והנה לפי שאה"ה ממקום כפרתו נברא לכן
תמיד היה העולם בסוד שבת שהוא בריאה אך אחר שחטא נכהה בימין דחול מה שהקילה ע"י זה
הזווג דזון אשר היה למעלה בחיק או"א ובהיכלם כנ"ל לכן היה זא בסוד נשמה שהיא בינה
ומלכות שהיא בסוד רוח שהוא ז"א אך אחר שחטא ירדו כל העולמות ממקום קדושתם ולכן
היצירה נתלבשה בעשיה ואין אומה מקבלת רק ע"י עשיה מיצירה בהתלבשות עשיה וכן בריאה
נתלבשה ביצירה והנוקבא בבריאה וזאת בנוקבא ועתה נמצא שסוד הנפש שהיא מתחילה
מבריאה הוא עתה ממלכות כי מלכות ירדה להיות בסוד נפש והז"א ירד בסוד רוח והבינה
בסוד נשמה ובזה לא נחלקו המאמרים כי האומר שרוח בבת ונפש במלכות עם מאמר הספר
כנז"ל והנה להיות שהבריאה ירדה ביצירה נמצא עתה שהבריאה והיצירה יחד ולכן על בהמה
אם כתיב וייצר ה' אלהים את האדם וכתוב אחר אומר ויברא כי בריאה ויצירה שניהם היו בתיקון
גוף אה"ה כנ"ל שעיקרו היה מיצירה ואח"כ נתלבשה הבריאה ביצירה ועתה דבריאה כמו דהיינו
גרם אה"ה ע"י חטאו שבתחילה היה גופו מיצירה ממש ועתה רוחו מיצירה הרי כמה מדרגות שנפלו מעלתו
ונפשו מעשיה ורוחו מיצירה ממקום שהיה בתחילה גופו ונרמה זו היתה קלקול בעולמות מבמן
ובזה תבין קושיא אה"ה כי הקב"ה אמר לו אחר שלא היה לו חלק מהעשיה שלכן לא יאכל מעץ
הדעת שהוא סוד העשיה וכאשר אכל ממנו אז ירד ממעלתו ונתלבש ובזה תבין איך עץ
הדעת הוא בסוד המלכות שהוא העשיה ובמקום אחר מזכיר שהוא יצירה עץ טוב ורע
מטטרון ומה לא אך ע"ש מה שאח"כ נתלבש יצירה בעשיה עץ הדעת ביצירה ג"כ גם ראה
איך הוא לפי שמטטרון הוא בסוד אה"ה ממש כנודע לכן הוא נטל גדולת אה"ה וגופו נהפך
ללפידי אש בעולם היצירה כנ"ל בספר פרקי היכלות שמשם קובץ:

בראשית רב המנונא סבא אמר אשכחן אתוון בהפוכא בי"ת בקדמיתא ולבתר בי"ת היינו בראשי' ברא ולבתר א' בקדמית' ולבתר א' אלהים את לא כד בעא קב"ה למ[illegible] וכו'

הנה ידוע שני קושיות א' הפוך האותיות שבת קודם אמר שני פעמי' ב' בראשית ברא ואח"כ אמר שני פעמים א' אלהים את בכל האותיות למה אמר כשרצה הקב"ה שהוא הבינה להוציא ששה קצוות הנק' עלמא דכורא ומשם נשתלשלו הספירות עד העה"ז השפל היו כל האותיות סתומות בבינה כי שם מציין ונרשמו ה האותיות ולא יצאו לחוץ שהן והרי אלפי ש שנין עד לא ברא עלמא הם תורה ובינה שבעיר מנוחין הנ"ל והנה מסתכל הקב"ה שהוא בינה ומשתעשע בהן כי הם סוד תנ"ן הדרך כמו המלבוש נשמות הצדיקים ש שמשתעשעת בהם הם תנ"ן הנ"ל בן האותיות לבינה ונמצא כי כל האותיות היו בבינה עליונה הנק' אימא עילאה ונמשכו עד בינה תתאה זעיר והיתה אימא עילאה משתעשעת בהם בסוד תנ"ן וכאשר עלה ברצון הבינה להאציל השש קצוות דמשיר הנק' עלמא וכן משם ולמטה עד סוף ה הספירות אתו כל אתוון קמיה מסופא לרישיהון כי כאשר נתקנו האותיות קודם יצאה א' ואח"כ ב' וכן כולם ויצאה [illegible]

באחרונה והיא סתומה בבינה כי היו אתוון ראשון הוא אחרון לבינה ולהפך שאת א'ת ת' בראשונה בבינה עצמה [illegible] ועוד כי מתחלה נבראת א' ע"י בינה ואח"כ נבראת ב' ע"י בינה בהתלבשות א' וכן ג' בהתלבשו' א"ב וכן ד' בהתלבשות אב"ג וכן כולם עד ת' שנבראת אות ת' נבראת ע"י מסכים הדבר וקרובה לקליפות ולהפך ת"ו אי"ם ת"ו אות ולמה שאת ת"ו כי העולם הוא הגלוי ועולה רוב המספר יושב אור האציל העליון בעולם השפל הלזה ולכן היותר נגלה שאת האחרה שיברא בה העולם כדי שיוכל להשיג אור העליון ולכן [illegible] ת' שהיא אותיות דנשפטך סוף האותיות אחת באומר בתר הכי והאות בשאותיהן כן הראשון הוא אחרון כן הוא אות ת' אחרונה לאותם וראשונה לנתחם והאותיות היו בבינה בסדר ונתהוו בתרי [illegible] שנן בהפך ולהפך שאת אות ת"ו קמי' בינה עילאה ברישא וכן כולם וזהו ענין ת חותם זה ולמה נבחרו ג' אותיות לחותם כי כמו שתת"ה בעשר ספירות מכריע למעלה בסוד הדעת ובאמצע בסוד התת"ה ולמטה ע"י היסוד ולהפך נק' תת"ה אמצע [illegible] ש הספירות ואמצען וסופן כי הוא מכריע בראש הספירות ובאמצען ובסופן כן בכל ספירה וספירה שהיא כלולה מעשר תת"ה שבה מכריע בה למעלה בסוד הדעת ולמטה בסוד היסוד ובאמצע בסוד תת"ה וזהו חותם שבו נחתמו כל הספירות בכלל ובכל ספירה בפרט באמצעיתה להיות לה מכריע למעלה בראשה ובסופה ובאמצעיתה וכן בבינה עצמה כאשר נתקנו בה האותיות בסוד עשר שבה בחכמה שבה א' ובבינה שבה ב' ובדעת שבה ג' וכן בחסד שבה שבעה ובגבורה שבה שבעה ובת"ת שבה שמונה וכן בנצח שבה שבעה ובהוד שבה שבעה וביסוד שבה שמונה בסוד נשמה רוח נפש ובמלכות שבה ששה להם נפש שיתלבשו בהם נר"ן ובכל זה בבינה עצמה

הנה אות א' מכרעת לכולם למעלה כסוד
הדעת ואות מ' מכרעת לכולם באמצע כ
כסוד ת"ת ואות ת' מכרעת לכולם למטה
כסוד ת"ת ע"י יסוד ומלכות וכיון שראש
השם היא רק כולם נחתמו בחותמת אמ"ת
כי חותמו אמת וז"ש דאית חותמא דגושפנק
דילך אמ"ת ואת אתקריאת אמת שהוא
ת"ת שבבינה המכריע בכל חלקיה ואמר
ת' שראוי שיברא העולם שהם נק' דעשיר
כסוד ת"ת ע"י יסוד שהוא מכריע אחר——ון.
שבבינה ומשם ימשך להם האור להחיות
ואמר לה הקב"ה שהוא בינה ששם היותה
קדושה מהמקום הקדש הנה אמר היותה
הכרעה אחרונה דרחמים מועטים והדינים
נוכרין וימשך מתנה מיתה לאנשים צהק'
שיקיימו התורה מא' ועד ת' של ידה——
ומפני שלא תמיתו הרשעים כנודע·· ולפי
שהכרעה אחרונה שם הדינים נוכרין כיות
ושמה הרשע וצריך הכרעה לצד הטוב
ולמחות הרשעים ואם לא עשו כן ונענשו
בה·· וז"ש ובשמיטו הלך ימותון ועוד
שגם הכרעה זו אחרונה תהיה
לצד הנה תקיפה כי שם
מקומה ותהיה——
מוחלטת רחוק לפי'
אין רצונו
לברוא
העולם בהכרעה זו מוותרת כי יגבר——ו
הדינים ויקלקלו העולם——··

עאל את ש' קמיה אמר
רבון עלמ' ניחא קמך
למברי בי עלמא וכו'

הנה אות ש' נקודת שין מו' מורה על נ' אבות——
המתייחדים במלכות ע"י היסוד צ"א ברוה

צריכי השם בתחוקק רל' יסוד והוא סוד——
נקודת ציון שבה הנעשית על ידי האבות
שנכנסים לה ביסוד ונעשים לה נקודה
זו כנגד היסוד כדי שיכנס בה היסוד
הקדוש כסוד בתולה שפתחה פתוח ובעל
עושה אותה כלי וזהו באר חפרוה שריס
כרוה נדיבי העם כרוה אמש ולפיכך
נק' שד"י המורה על היסוד כנודע והנה
למעלה בנקבה נק' שדי כפה כנן שה יל' י
ולמטה שד"י כדגש קן כי שם נקודות ולמעל
הוא מקום היסוד האמיתי ולמטה מקום
היסוד שעשה והנז"ל זה החתים וזה דין
ועלתה ש' לעולם הבינה שיברא בה את——
העולם שהיא התפשטות אור עליון לתקן
נקודת ציון שבה ולמסך ה' גבורות אל מקום
א' והיתה התשובה יאות אות כנגד חסד——
וזה אות כנגד גבורה וקשור אות כנגד
ת"ת אבל תוגיל ומבין דזיופא שהם קר"
כי קוף דונמת ה' מזויפת בקוף כפני אם
ור' דונמת ד' מזויפת ובהן שיש למלכות
שני בחי' אם בחי' ה' אם בחי' ד' כסוד ה'
ד' הוות וכן שי"ן בבחי' נקודת ציון שבר——
ומאותיות אלו מעשיה שה"ה תפוחין כן מז'
אחרא יש לה בחי' ק' ובחי' ר' ובחי' ש' נקוב
אמצעיתא דסטרא אחרא ונעשית שקר——
והנה בעולם הנ"ל יש שני נקודות נקודת
ציון אמצעית היסוד כנגד המלכות ונקוד'
נ"ע אמצעית כל העולם וכנודע שני שינין
בתפילין שין דג' ראשין ושין דד' ראשין
ופתחה בצרה המלמעלה וזהו ופתח הקב"ה
בצלה תשים ולסטרא אחרא יש לה נקודה
אמצעית המדבר נעשית לה נקודה זו
ע"י שי"ן דונמת הזהרה נקודת מלכות——
ולפיכך אמר הוגיל ומבין דזיופא נטלין לך
למהוי שמהון לתקן כור שאין כוהת נשבני'
דסטרא אחרא ואם היה העולם נברא בשין
היו נוכרין הקליפות וסטרא אחרא כי מתגבר
קיומן והשתדרן כי לית סטרא מסטרא——
עלית בה נהירו דקיק מסטרא דקדוש——
ומה

כנגד יקוד' שין [illegible]

[illegible] נקודה [illegible]
[illegible]
[illegible] ולפיכך [illegible]
ד' ראשין [illegible] החבור
[illegible] שם
סוד הדעת נעשה
לה נקודה זו והם
הם [illegible] ופרוה
והיא היא [illegible]
[illegible] אין [illegible]
ד' [illegible] ויש לה [illegible]
כרוה [illegible]
[illegible]
[illegible] ופתחה בצרה מלמעלה

והנה גם בחבורת הבאר כי או אשר בלשון
שיפין רישן והם שהורין ויורקין למזרח
לסטרא אחרא ומהם ישקין להם :: ודע
כי ייחוד העליון כשנתקנה כלה העליונה
יאין שיפין לאין הכלה ואז נאחזו ואלו
המלכים אשר מלכו בארץ אדום אלם ומש
דינים וכן כשנתקנה כלה התחתונה
נאחז בה נאלה המלכים ותיקון הכלה
העליונה נשלם בעיו שלמה ובהמ״ש דרך
נבר בעלמה כי קראה שלמה לדיותה
נעלמות ונבר בה משה כמו ולא ידע
נבר את קבורתיה ומשה סוד הדעת
הנבונת בעלמה הנעלמות ודי בזה ::
והנה אין לסטרא אחרא כי אם נקודה אחת
כנגד נקודת המלכות ואין להם נקודת
הכוונה כי אין להם אחיזה הרי בקיש להם
אחיזה בנקודת המלכות ונתלין בה אתוון
דאיתפא לפיכך נברא העולם בש״ן ::

מכאן מאן דבעי למימר שקרא וכו׳

הכוונה דלית סטרא דמסאבא
שאין בו נהירו דקיק
מסטרא דקדושה

ונמשך להם מיסודא דקשוט מהש׳ שהיא
קיבוץ ה׳ גבורות בנקודתה ומגבורות אלו
נמשכו למקום השקר כי מש״ין א׳להים והוי׳
שהרתו כנודע והנה הש׳ היא אות הקשוט
את אתין דאתייחדו בה כי אבות העליונים
נתייחדו ביסוד ונתפרו הבאר ונעשו לה
נקודה בסוד בעל העושה כלי לכלה
ומכלה נעשה כלי בסוד יסוד הנבנה בה
צורת יו״ד זעירא :: ודע
עוד כי האבות בזכר הם חג״ת בעטרה
פרודות לתתא ובנקבה נעשים חב״ד

חשובות כאחד ומתייחדות הרי בסוד תלת
מוחין וזהו דאתייחדו בה ק״ד ::

ק״ר אתוון דאתחזיו על סטרא בישא ובגין לאתקיי׳ נטלו ש׳ בגווייהו והוו קשר וכו׳

הנה ק׳ דוגמת ה׳ ור׳ דוגמת
ד׳ והכוונה כי ה׳ עילאה
הו׳ שבה סוד הפרד״ס

דאתעבר כברא כוברא וה׳ תתאה סוד
בניין הבית בסוד מט״ט ונמשך כנגד
הה׳ לבד ואינו יוצא לחוץ לקליפות וסוד ק׳
סוד סנדלפון ראשו למעלה ונמשך בקליפות
סוד אופן אחר באבן עולם העשיה ולפיכך
ו׳ שבתוך הק׳ ארוכה ויוצאה לחוץ לקליפות
בסוד סנדלפון הנמשך ויורד למטה בעולם
העשיה כנודע וכן ד׳ במלכות סוד יסוד
המתחבר עמה ונעשית ד׳ שז׳ נקודת יוד
זעירא היושבת בגג הריש ונעשית ד׳ בסוד
אחד :: והכוונה סוד הדעת והר׳ הוא סו׳
המלכות דיור ונעשית אחר סטרא אחר׳
אלהים אחרים לפיכך הם אתוון דאתחזיאו
על סטרא אחרא ובגין לאתקיימא נטלין א
את ש״ן בגוייהו דלית סטרא דמסאבא דלית
בה נהירו דקיק מסטרא דקדושה ואין להם
קיום זולתו וזהו ובגין לאתקיימא וכו׳ הוי
קש״ר יש הפרש בין קש״ר לשק״ר כי שק״ר
הוא סוד הפתוי דמפתי לה לנוקבא על ידי
קליפה נוגה הקרובה
אל הקדושה כמבואר
בזוהר נהורא

שקר נפתוי
ואחר

כך נותן לה בגווייהו מרגש לקבל מהמזרח
ונקשרין עמה ונבנית בשתי הקליפות
ואז הוי קש״ר ::

עאלת את צ' אמר קמיה ריבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא וכו'

הכוונה

ט' הצדקים ... הכוונה כאות קדש הדיוקן
לצדק יסוד עולם כי
אם אינם שלמים כו' אפי' יקיימו כל התורה כולה
אינם נקראים צדיקים וגם שהיא רבון עלמא
כסוד רשים שהרי עלמא דאתי אתקיים
בדכורא שהוא יסוד צדק יסוד עולם
וזהו שאמר דאתקריאת צדק כי רשים
דכתיב כו צדק ה' צדקות אהב שהוא
הבינה הנרשמת בצדק וזהו כי וזהו צדקו'
אהב נראו שיברא העולם בדרך היסוד ::

פירש נכח והוא הנקראים צדקות ה' ובינה נתבטלו ... שהוא ... צדקות אהב כי ... בצדק ... לא ... צדקות אהב וראוי שיברא העולם במדה היסוד

אמר לה צ' אנת וכו'

דע

כי ישא הצ"י שם כ
בחינות אם בחי' זווג
עליון חכמה ובינה
ע"י הדעת ואם בחי' זווג התחתון ת"ת עם
מלכות ע"י היסוד כי כמו שהזווג התחתון
לא הוו אנפין באנפין עד דאתתקן להפריד
מן הזווג העליון לא אהדרת אנפין באנפין
עד דאתתקן עתיקא ועוד נבאר באדרא
בע"ה ובנוד אם בחי' אלו אמר צ"י כו'
אנת וצריך אנת ולסוכך נפלה הצ"י כ'
הזווגים הללו וצבה לשדי ... מסוד
הזווג עליון הסתום לית אנת צבה לאתגליא
כ"ב מסוד הזווג התחתון הנגלה ומ"מ אין
לגלותו כ"כ כדי שלא יהיה פתחון פה
לעולם לומר כו' אע"פ שיתעבון אינם ראוים
לעמוד מפני שנשמתם עשויות בסוד אחור

אחור הלא הוו אנפין באנפין עד דיתתקן
לתתא וזהו סוד אמרתי עולם חסד יבנה
נבנה לא כתיב אלא יבנה בעתיד הם בחסד
הם זווגא דילהון למהוי אפין באפין ונסתן
ששושו כל הנשמות בסוד אחור באחור
בלתי מתוקנים יש להם פתחון פה לומר
שאינם ראויים לעמוד ומ"ש כנון דלא להוי
פתחון פה לעלמא ואמר מאי שנאמרו
נ' איהי וכו' כי הצ' היא יו"ד ונו"ן והנון היא
בינה בסוד החמשים שערים ויו"ד שמתחלק
הקשה היא סוד חכמה בסוד הלעקה ...
המתאחדת עמה והם אחור באחור כי היו"ד
שבה מחזרת פניה לאחור מן הנו"ן ואינה
מסתכלת בה וכן הנו"ן עצמה אינה מסתכל
ביו"ד אלא הופכת פניה למטה וזהו מסתכל
לתתא בסוד קוצה התחתון שלה שהוא
מסתכל למטה מלבד קוצה העליון שבה
שאינו מסתכל ביו"ד והופכת פניה מלפניו .
וזה יורה על תחלת האצילות בין תחתון
בין עליון דלא הוו אנפין באנפין וכדי שלא
יתגלה זה בעולם אין ראוי לברוא בו העולם
ועוד כו אין ראוי לברוא העולם בדבר שאינו
שלם כי אע"פ אנא אתין לנסרא לך
ולאתתבא לך אנפין באנפין אבל לא יהיה זה
בעולם העליון כי שם סתום מאד ואין מי
שישיג אפין באפין לעולמים כו אף מרעה
שהיה לבינה לא היה לה אלא בסוד האחור
וזהו סוד וראית את אחורי ופני לא יראו
אבל באתר אוחרא תסתלק למטה בזווג
התחתון התגלה אפין באפין על ידי יסוד
ומלכות .. ואפשר לברוא בהם כי אנא
אתין לנסרא לך בזווג התחתון אבל בזווג
העליון תסתלק כמו שאת עומדת ואלמלא
כן אפילו היית אנפין באנפין בעולם
העליון לא היה אפשר להשיג אורה ועליון
כי אם היית חכמה בבינה מתגיחהם אפין
באנפין כרעותך באחרה
בחדוותא דלהון
מתפרשין מכל מקום אין אורם מתפשט
לתתא

להבא כבטן אם כבור אחור באחור בדברי רז"ל
חשב' ביחוד הקהון שיבולים להשיג אור
פנים בפנים כמו זאת אחר פנים בפנים
דבר ה' עמכם :·

עאלת את פ' אמר קמיה
רבון עלמא ניחא קמך
למברי בי עלמא וכו'

הכוונה כי יש הפרש בין נחולה
לפרים כי נחולה
בשלמא דדבורא חסד.

ינאך טוב ינל שהוא יסוד הנק' טוב ופריון
בשלמא דנוק' נותן פריון נפשו נפש דוד
ועושר פריון תפה שבמלכות וזהו פ' פה"ה יש בב
ופריון זה יש בו מפזרא אחרא כי אין פקון לאסטור
אחרא אם עו' לבר אחר שיבנס במקומו לפיים פנ
אחרא במה"ג פרשה תרדק שחק מצארתי
כופר ואין הפזרא אחרא מתפייסת אלא עו'
א"כ יהיה דומה לו ושמו בשמו וזהו תרדק
שחת מצאתי כופר רת"ה משה"ך וזהו כענין
שעיר של עזאזל שמתפיים בו פזרא
אחרא ולפיכך יתפיים בה כשע בזמירון
בנוונא התויין לגוי. ומשל השיר בין ברכוי
בן הפרות אינו לנכרי אם שמתבטל רוב
הנזירה ועב"פ מושל פזרא אחרא בקלה
מה אם שמושל בעולם ובזמירו בעבר
שהוא נבטו ומושפל ואינו עושה רע
כי אם בעולם ובהפקר גדול לירא—ו
מאדוננו בן הוא טען הפרות התגבורות
פזרא יקרושה והבנעת פזרא אחרא
לבר לפיכך רוב הפרות הנעשה בעולם הוא
עד"ה כי אין זכות כ"כ לשלא יעשה פזרא
אחרא שום פעולה לכן אחר דהח מקנא
דאנת אתן למעבר בשלמא כי בשים מבל
מקום יש קצת נסים שעושין ישרא' ולא
עשתה פזרא אחרא שום פעולה ואז היה
העולם נברא במדה זו היה מוכה להרה

המיר חלק לפזרה אחרא בכל הישועות
ושר היה נר"ס הכנה לפוששם לפשוע כ
במשמושות וזהו הכי מאן כתב כבוד
חשיך וכו' וזהו צורת הפ' בשלמה ועד"ן
באות ע' עם היותה נורות שנה יש כד
עין כי עיני הכלה בהתגברות הדינים
מוקדה בשלמא בשלהוביתא ומשכים
תמונה ההנם והנוראים למצוא בה אדם
ולפיכך לא נברא העולם בשני אותיות אלו
והנה ענה משכה מאותא עילאה ולפיכך
האיש משה שנו מאחר כי זכה לבינה ומיה
דינין מתבשק בגו—ע :·

עאלת את ס' אמר קמיה
רבון עלמא ניחא קמך
למברי בי עלמא וכו'

הנה' פיה ישלה שנו כחינו'
אם בחו' מה"ם סתומה
והיא כד יתבא בסעוד

על בטן ואם מתפשטת עד הוד דעשיר
וכ"ם הבינה מתפשטת עד הוד ואם בחינ'
סמ"ך בהעלות התבונה ונעלמת בטבור
בסוד שם בינות ונכנסת החכמה בתוכה
ואם לא יתבא על בטן ובמאן הנעור
מסתלקת האם מעל הבנים בשוונרת
והבנים נפלו ובהעלותה למעלה בחכמה
בסוד סמ"ך משפעת אור לבנים ומוסכת
אותה בנלות ואז לא היה לבינה בחי' זו
להתעלות להיות היכל לחכמה לא היה
תקומה ח"ו לבנים העליונים במופלם בגלות
ולא היה להם סמך והכוונה כי אז היה
אור סמך מתפשט בעולם שהם שש קצוו'
העליונים הנק' עולם כאשר יתגלו התחתו'
ינע' הכנס עד אותו אור ח"ו ויפלו הכנים
ולא יהיה להם שער על מה לסמוך ח"ו לכן
נברר תכונתו ית' שלא יתגלה אור סמך
בבנים כי אם אור סתומה שאף אם יתגלו

46

בתחתונים ויעשו כנס באור ההוא הו׳ ויפלו
הכנס ועוד ישאר להם פתח באור מתוך
בעלותה למעלה בהכלה אשר אין מונע —
שם כנס ממקומו וכן בהתיון למתוך ה
הכנס הנופלים מתוך הגלות ולמעלה וזהו
שאמר אי את נפיק מאתרך מה תהא
עליהם באינון דנפלין הואיל ואינון סמיכין
עלך ::

עאלת את נ׳ אמר קמי׳ רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא וכו׳

הכוונה כי נו״ן כפופה היא
עק׳ והיא סובכת
דור הנופלת ונורא

הוא סוד התב׳ המחבר ב׳ תהלות יחד
תהלה עליונה בינה ותהלה תתאה מלכות
ולמטה עק׳ נורא תהלות כי כאשר יעלה
למעלה בסוד הדעת בתהלה עליונה
יקרא נורא ותהיה בינה ארון לן לקבל
ממנו כי נורא בהפוך אתוון ארון :: וכן
למטה בסוד תת׳ יקרא נורא ומלכות אין
לו כנודע ולא יקרא נורא אלא בהיות אחר
מושע התהלות אלו ארון לן והוא בתוכם אשר
בתהלה עליונה בסוד הדעת ואם תחתונה
בסוד תת׳ ושניהם עק׳ נו״ן והם סוד ב׳ נוני״ן
בינה ומלכות ועוד יש בנו״ן קישוטי הלבק
המקשיון ומייבן התהלה התחתונה כמו
במעשיהם הנאים וזהו שאמר
ותהלת הצדיקים
לישרים נאוה תהלה
וזה נו״ן המחוקק
פנה להסיר בתחתונים להתקשט על ידיהם

אמר לה נו״ן תוב לאתריך וכו׳

הנה אין ספק שהאותיות אורות
מבהיקים מאליהם ובאיהם
ובונות כל א׳ באותה שיברא
בה העולם הוא התפשטות אורה והתגלותה
בתחתונים ואלו היה אור נו״ן מתפשט ויורד
בתחתונים למטה היתה מתרחקת מאור
מאור סמך ולהיות כי היא לית לה מגרמה
כלום אלא מאי דקיבלה מלמעלה כדרכה
למטה לא תוכל למאור מפני ריחוקה
מאור מאור סמך הסומכת אותה בסוד
סומך ה׳ לכל הנופלים ולכן אמר לה
שתשוב למקומה ותהיה לה מאור סמך
סמך ושאר כוחי הנפולה בגלות ועם דהוא
כנגד תכת סמך למתהוה ::

עאלת את מ׳ אמרה קמיה רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא וכו׳

מם פתוחה סוד מלכות
בהתפשט אור בינה
בתוכה ואז מולכת

בתחתונים וזהו הכי אתקריאת מלך :: אמר
לה הכי הוא ודאי אבל וכו׳ הנה נראה מכאן
המאמל העליון להיות עת ומקום להאיר
בינה במלכות בראה ניה ואז נק׳ מלך כי
מ׳ בסוד ד׳ ספי׳ נקים מאירות במלכות
מצד הבינה והל׳ הם סוד נ׳ ספי׳ הנ״ה
מאירות במלכות מצד הטוב נק׳ סוד כ׳
ספירות חכ׳ שבבינה מאיהם במלכות
ובהצטרפות כולם להאיר במלכות תקרא
מלך :: ולא היה העולם נברא באותיות
אלו שהם סוד התפשטות בינה במלכות
יהיו כל הנבראים במדרגת מלאכים אחר
שנבראו באור פני מלך והעולם צריך למלך
למען יראו ממנו ונשארו רק ה׳ לפניך
נמרה תכתה שלא יברא העולם באור כב
פתח

כזה המתפשטות מאותיות אלו והחיים למקום
להעלים האור הגדול ולברוא העולם
באור ממועט כדי שיהיה מורגש מלבות שהם
עליהם ולא יתעלה האור רק כי אם לשתי
ידועים כרה"ו ויה"ו כרפי' וכההיא שעתא
אתחתך קמוהי את ב' וכו' אחר שלא
נגרה חכמתו להבראות העולם בל' אותיות
אלו שבמלך שהם מ"ל יך פשוטי מצד
הצלם ירדה כף כפופה מכסא הכבוד
כי כף פשוטה בעולם הזכר וכף כפופה
בעולם הנקבה וזהו כסא הכבוד דיינו
כסא לו ולכן נושמה בכסא הכף כפופ'
כי עולם הזכר הוא המלך היושב על כסא
דין שהוא עולם הנקבה שהוא עולם הבריאה
וסוד כסא ב' שני פני' חכמה בינה ב"ש
קצוות הכנין מאותם בבריאה א' מלבות
ובהצטרפות כולם להאיר בבריאה תקרא
הבריאה כסא לאצילות ורצתה שיברא
העולם באור הבריאה בסוד חכמה כנגד
שבבריאה שהם סוד כף כפופה שבכסא
ואמר כשירדה הכף להתפשט ולצרך
שיברא העולם בה אזדעזעו מאתן אלף
עלמין הם סוד מו"ב כל א' כלולה מב' ו'
מ"ו ער מאתים אלף ונזדעזעו מפני יראה
לפי' כי התפשט הארתם ויתגשב ונס
הכסא עצמו נזדעזע לפיכך זו כי כחו
לפי' יתפשט אורו ויתגשב וכולהו עלמי
אזדעזעו למנפל הם שאר דעולמו הנקבי
משש קצוות שבכסא שאו אמר כהב
למנפל כי יכלו להתפשט אורם אחר שנשקע
מאתן משש קצוות לבד
וכללותם יהיה אלף
מעט מאד
אמר ליה כף
כף תוב
הנה הבריאה מצד שמאל מצד החשך בראם
ובורא חשך ושם מקום הכליה ולכל תכלית
וכו' וכו' כלהייה שכוכן וכו' ולא יהיה לעול'
הקיומה בה ולפיכך לא נברא העולם בה' ..

עאלת את יוד אמרה קמיה רבון עלמא ניח' קמן למברי בי עלמא וכו'

הנה' החכמה שבמשר שיותר
מהמאי דאתנשיאה הוי ולפיכך
נק' שיודעא ואות היו"ד
שבשם ורצתה שיתגלה אורות שלה מתחתונ'
ושיברא בה העולם והשיבה הש"ית כי תיר
נעלמת מאד ואין ראוי שיתגלה אורה
בתחתונים כי אף בשם בן ד' לא היה ראוי
שתתגלה כו מרוב העלמה ודי שנגלית
בו לבד ואין ראוי לגלותה יותר כי אין העול'
כדאי להשתמש באור הזה ואמר ג' עיניים
דאות חקיק בי ומתפשים כי זכל רעותיך
הוי בך סליק .. כי אותרן דאות חקיק בו
יורה על חכמה שבמשר ואות הפוך כי
יותר קק כעין השיתא בעלמא וירה ע...
מוחא דאבא מו"ר דתליא מאוולא קלהשרך
וכל רעותא כולו בך סליק כנגד מוחין
סתימאה אשר שם הרצון העליון .. ואם
הטעם אחר שלא רצה המאציל העליון שיברא
העולם בחכמה שהוא יותר נעלמת ואיך
אמרה קמיה ניחא קמך למבה בי עלמא
התשובה יש בינה לעולה מחכמה ויש
בינה למטה בחכמה כי אימא עלאה היא
למעלה מחכמה דא"א ובינה שבמשר היא
למטה מחכמה דמשר ומלך שאמרו למעל'
שמורה על כללות הבינה המתפשטת
במלבות היא בינה עליונה שהיא למעלה
מחכמה זו ונעלמת ממנו והיא נק' עלמא
דאתי וכבר נתבאר מהמם הויות .. ..

הטעם בא ובעת חלוק
שבא בלשון בינה
המקבלת מחכמה
מפני איך עלה בדעת
שיברא העולם בחכמה
וכו'

עאלת את ט' אמר' קמי' רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא וכו'

אות

מות ירמוז אל היסוד
שהוא תשיעי ממטה
למעלה וכן יוב כר"ת

אמרו צדיק כי טוב ומאמר קמוק שיברא
העולם בה שהוא אור היסוד ותשובה
כי זה נגנז לצדיקים לעוה"ב ואין ראוי שי
שישתמש העולם באור זה ובמ"ש שצפה
הקב"ה במעשיהם של רשעים וגנזו ועכשיו
נעשה אור זה פו' למעלה ·· ועוד אני
אומר כי מתחלה היה הזווג התחתון
תמידי בזווג העליון ולא היה פוסק והיה
אור היסוד נכנס בנקודת ציון המאיר בלו
שיאור מוכ"ב הוא תמידי בלא מתפרשין
באחדותא ובחדוותא כן היה יחוד תת"ה
ומלכות ע"י אור היסוד ולא מתפרשין ואחר
מט"ש רז"ל שאור שנברא ביום א' היה מאיר
מסוף העולם ועד סופו כי סוף העולם
העליון הוא יסוד וסוף היא מלכות בנקודת
ציון שבה ואור זה שנברא ביום א' הוא
אשר עולה באור יהי אור ואתגלי בסוף
אמה שהוא סוף העולם העליון ואור חד
היה מאיר בתחלות לזווג החתן עם
הכלה וכאשר צפה הקב"ה במעשה של
רשעים שיפגמוהו במעשיהם וח"ו יכנסו
קדש בחול ויוציאו נשמות חדשות לחוצין
גנזו לצדיקים לעתיד לבא כי אז תהיה
אור הלבנה כאור החמה ויתייחד זווג
התחתון בעליון תמידי לא יפסק באחדות'
בחדוותא אבל עתה גנזו כדי שלא יאיר
אל החיצונים מאורותיו בשפלות ויתיס-
מוטים כי אז הוא הזווג בעולם הזה
אבל בעולם הבא הוא תמידי ·· ודע
כי זווג העליון הוא ע"י היסוד הזה הנקרא
עושה פז צדיק יסוד עולם בין עולם הזה
התחתון בין עולם העליון באור הדעת
ונגנז לצדיק וצדק שהם עלמא דאתי בזווג
חכמה ובינה ומה שהיה מאיר בעולם
התחתון תת"ה ומלכות גנזו לצדיק וצדק
שבעולם עליון עלמא דאתי כי שם הזווג

תמיד ולא מתפרשין בזווג ואור יסוד זה הנקרא
סתום בפנימיות מלכות באור נשמתו והוא הנקרא
המזווג למעלה לחו"ב ע"י הדעת שהוא גם כן
מלכות וזה דהא עובד נגיד בנין ומקים בנין
ונמצא כי תת"ה מלכר ע"י היסוד מלכר מאיר
במלכות ודעת מלכות ע"י היסוד מלכות
מאיר חו"ב וכן נגנז אור זה בצדיק ולכן נשמות
תת"ה שהוא הדעת הוא תת"ה שבבינה ושהוא
אין יהות אין בינה ונשמת יסוד הוא יסוד
שבבינה ונשמת מלכות היא מלכות שבבינה
וגנז אור זה לצדיקים שהוא צדיק וצדק הפנימי
נשמות צדיק וצדק החיצונים והעליונים עתיקי
ומ"ש דעל דעובד נגיד בנין יעבדו תחתי היכל
וכו' כי לא היה הזווג תמיד נכנסו החיצונים
ונכנסו שערי ההיכל העליון והם פתחיהם
נקודת ציון אשר נכנסו בהמנע ממנה זווג
העליון ועכשיו שבועה זו לפי הנראה הוא הכנס
בעמקי הקליפות לקיבת החוק הזווג מהם
ולא ששלטו בהם הקליפות ח"ו כי השערים
לא שלטו בהם החיצונים אלא שנכנסו בעמקי
הקליפות להכניעם באור ולמלכותו בכל משל
כי ברנו שאור העליון נגנז כדי שלא ידעו בו
הרשעים כן ששם אין מקום בנקודת האור
העליון פתחי רחם נקודת ציון יבואו לשלטן
ישלטו בהם החיצונים ובאמת כי אין להתי
נוחה לומר שבועה זו היא בעמקי הקליפות
שאין זו נאה לנעימת האור העליון ועוד שאין
זה קרוי אבן בבנסתה בעמקי הקליפות והפתח
אחר שבגוה באבן לכן אני אומר שבשם שהאור
של היסוד נגנז בפנימיותו כן מקום נקרא
שהוא פתחי רחם נקודת ציון
נשבעו בפנימיות המלכות
תנק' אבן בוא"ן לעולם
ירשו ארץ היינו שכינה
דאתי וארץ מלשון
רצוני רצונה והוא
בפנימיות המלכות ויהא הכתו' בפשוטו שבעו
באבן ·· גם מ"ש דעל דעובד נגיד בנין יעבדו
תרעי היכלא יבא בפשוטו והאמת יורה דרכו ::

תו

ותודאת ח׳ לקבלך וכו׳ מתחברן כחדא הוא׳ ח״ט וכו׳

דע כי האבר הקדוש השני׳
יש לו שני ציורים
מתחלפין כי מבשרי
אחזה אלוה הא׳ משפיע שבו קדוש והשני
רוחה המוקר ומוציאו לחוץ וב׳ הציורים
אלו פרצופים זה לזה ואין ביניהם אלא בקליפ׳
השום ונכנסים ח׳ וע׳ זה קדש וזה חול וזש״
פתח ח׳ לקבלך כי הם פרצופים זה לזה
וכבר הודעתי אפשר שיתערב קדש בחול רז״ו
ולפיכך אין ראוי לברוא העולם בפתיחה זו
ודע כי בני ח״ת יצאו מבחי׳ זו מציור החול
והמותרות ולפיכך יש׳ בני ח״ת והציור
הזה המותרות הם׳ מלכים ראשונים שמלכו
לפני מלוך מלך בבני ישראל ומתו כולם
וכאשר יצא המלך השמיני כלול זכר ונקב׳
כנודע ונתבסם להן מלותיהם דרך ציור
זה והם בני ח״ת מתמה ״ ונלמ״ך כי א
מערכת המרכבה הוא הראו לשם כן כנודע
שכן הייה סוד מיתת המלכים וכאשר בא
אברה״ם אבר מה׳ שהוא שם מה״ החדש
אזי נתקנו הם׳ מלכים) ״ ומערכת
המרכבה לקחו לחלקם כי חשבו לבסס
הנקבה העליונה ע״י ציור זה ולא יכלו עד
בא אברהם שהוא חסד ואתגליא בפיס
אחה דרך הציור הימני ומתבסמת על ידו
ודי בזה ולפי שאלו ציורות אלו פרצופים
זה לזה ומתחלפין זה עם זה לא נשתנו שני
אותיות אלו בשבעים המונים על שני ציורים
להורות כי מתקום נפוח יצאו שאין שם
קליפה ומותרות מעורבות להם ואין מניע
שם פנים ולא חיצה ולא עון ולא בן מקום זר
כי שם מתערבים לפעמים קדש עם חול ושם
מניע החיצה אשר הוא בעולם זוב וכאשר יתגבר

ציור השמאלי של הימין יקרא מ״ז כי נבר
אותיות לשתות זה עשה האלהים וכאשר יתגב׳
ציור הימין על השמאלי אז נעשה מז״ח
וזהו סוד וישכן ישרא׳ בא״ה כלו שין ושקב
וזהו סוד נעתר אחר יקח ונ״ח את הבית
ו[...]כן ״

עאלת את ז׳ אמרה קמיה רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא וכו׳

אות ז׳ מורה על הויות
המלכות עטרת בעלה
בסוד י׳ על ו׳ כנודע
וזהו זכור את יום השבת להעלותו לעולם
הזכר ולקדשו להיות עטרת בעלה בסוד
הקדש ובסוד א״ה הראשון בא״ת את יום השב׳
והנה זכור עם זה ב׳ בא״ה מ״ע שלמעלה
דבורא להעלות א״ת שהיא נוקב׳ בעולם
הזכר וזהו זכור את ולהעלותה עד א״ח״י
בסוד יה״ וכסוד הראשון בר״ת א״ת יום השבת
ותהיה א״ת ואה״ק בסוד ז׳ וכסוד כוזו וכן
אהבן אל הקדש ועצמה שיברא העולם באור
בח״י זו והשיבה הש״ת כי שם תיות פ״מיון
יורה על היותה עטרת בעלה ושם המנוחה
והשבתת הקליפות כלפי׳ נס כן יורה על כל
זיין חרבא בשנאה ורומחא דקרבא כי יתגבר
הנקבה על הזכר הוא הכן בסוד ה׳ על ו״ו
ובסוד הוה״י אשר אז הוא קן נחש ומלחמה
ודשען כי כאשר תתגבר הנקבה על הזכר
והם כחיק אוה״י בסוד עטרת בעלה [...]
הכל החיים ומנוחה והשבתת הקליפות
וכאשר תתגבר הנקבה על הזכר והם למעך
בעולם הכנן אז הוא קן ומלחמה והרבה
דשנאה וקרבא וכל זיין והכל כלל כו׳ א״ס
בצורתה ה׳ על ו׳ ואם בקריאתה מורה כלי
זיין ״ וכתוב בספר ישן בנונה הת״ן והבונ׳
על קן פשוטה שצורתה צורת ז׳ א׳ש שזו

אחר שהוא כמו של
מהרחן נראה קרוב
אבן מלשון ואבן כל
ואבן גזל נמוכו
פשהוא פי׳ ישרם
כל זיין ואמר למחרושת
ולא כלים

קשרה וזו חדושה ונוראה על הקו שהוא
מתאבק סוד הה' גבורות ועם היותו כי
כללא להפך ונוק' במודע ומ"מ הוא מורה
התגברות הנקבה על הזכר בסוד ו' על ו'
ונתו' חדושה להורות על התפשטות הקו
להוציא בסוד הנקבה ולפיכך נון פשוטה
התיר מורה על הנוק' כמודע כמו להם
להן אביהם אבוהן זה דכר וזה נוקבא
והם אומרן חכמא לשנאה ורוחא
דקרבא כי התגברות אלין הוא כנ' מיכוב
אם מצד הגבורות התחתונים אשר שם
המלחמה אם מצד המלכות עצמה שהי'
נק' חכמא לשנאה כמודע ואם מצד הה"ה
עצמן שהוא רוחא דח"ס ו' פתוחין מצ"ט
מצד תו' כי כהתגברות הלכם ומשפוטין
התחתונים והעליונים ולפיכך אין ראוי
לברוא העולם בכתי' זו כי יגברו הדינים
וישחיתו העולם :

שאלת את ו' אמר וכו' א"ל
ואו אנת והא די לכון
דאתון אתוון דשמי וכו'

הכוונה
שיברא העולם
בסוד נפק כה"
דרושין כי לזרח
אמר שע כתי' אם כתי' א' בסוד נופק
ותק כדושין מרס הזוג ואם כתי' נופק
לכר בסוד ו' בשעת הזוג וזה ו' שפשט
כן ד' וזהו נעלמה מאד ולא היה ראוי
שיבנה העולם בכתי' זו ולכן השובה השיב
שהיא כשרה ואין ראוי שתתגלה יותר
ופן כה' אחרונה שכשם כי הכונה בכל
מקושאת בנ' קוין כחדא הה וכד קטלת
דכורא היא ה' ובפלג יש זווג היא ד'
כמודע הנה אב' ו' וה' זווג נפק כנוק'
ואין ראוי שיתגלה אור זה ואמר ג' לכרים

דאתון אתוון לשמי דאתון לרזא לשמא וחקיקי
ונלפין בשמי כי יש ו' וה' שולה דאתגליין
בתגלה ונעלם אמר דאתון אתוון דשמי
כרוא השמי כיהם פשיטות השם ונשתהלו
ויש וה' בזעיר מלבר לנוק' לגו ונעלם אמר
דאתון אתוון השמי ועוד יש וה' בנוק' דזעיר
ונעלם אמר וחקיקין ונלפין בשמי כי בה
נתעבה האור ונחקק ונגלה :

שאלו את ד' וג' אמרו אות
הכי אמר לון די לכון
למהוי דא עם דא וכו'

כבר
נתבאר כי ד' היא עד
לא קבילת דכורא ודלין
זווג וזה כמתן הנקרת
שהיא כלה ועני נבהפה לנחלות חסהם
המשך עי' היסוד שהוא הקו המשוך של
הנקבה ומגיע עליה חסר כסוד אור זרוע
לצדיק כי האור נזרע בה וחוזר וצומח
ומהזרע שצומח נופל בה וחוזר וצומח
מכל שיזרע עי' תנין כלה שיל ננרא
במתן הנלות וקם ד' ג' כי ו' וה' היו
בתיות ישרא בשלוה וג' וד' במתן הנקרת
ואור זה מעשה ואין ראוי שיברא בו העולם
ודע כי נו' הוא סוד הזרע הנופל וצומח
מעצמו במתן הנלות וזהו כי שבע יפול
צדיק כי נו' עולה שבע וזהו נו' שבשבעים
ועלון אחרת לא כנו' הקרא' כי מורה
על מתן הבנין והגלות ותקרא' המורה
על שלמא דכורא בנוק' והמן מאור זה
נעשה כי כח העל העלון על חקל תפוחין
קדישין ונעשה חור וצמח ונעשה מן וגם
בזרע נו' ומטעם שאמר הפסוק הנני ממטיר
לכם לחם מן השמים לכן אמר בזוהר
רמן

דמין הזעיר אתא מלאתר האקרי שמים הבונה
כי נמשך מזרע הזכר העליון כי הזרע
נזרע ממעמקין וחוזר ונצמח ולפי שבא מן
הזרע העליון נק' מן השמים ומהם הזרע
ממנו ממש יהיה בתוספת יו"ד ויקר' נו"ר
ולא נר והנה נ' טו"ב באחרון אחרון צריך
כי טוב ::

עאלת את ב' אמרה קמיה רבון עלמא ניחא קמך למבריב' וכו' הב'

ירה על המלבושת
בהיותה נשפעת
ממשר למעלה מטה

ונעשות בית קיבול להם כענין בית שמשית
בתוכה כל הדברים הצריכים למזונות
ופרנסה ויהיה הבית מלא כל טוב וזה
שנה הברכות לזון ולפרנס עליונים ותחתוני'
ואין בחי' זו בחינת המזון העליון כי היא
פנימית כסוד שעתה וזו חיצונה כסוד
שארה כסותה והנה התחתונים יש להם
בחי' המזון כי הם פרים ורבים ונמשך להם
זה מהמזון העליון מש"כ בעליונים כי אינם
פרים ורבים ואין להם כי אם מזונות
ופרנסה כסוד ברכה ומצא שבברכה
שוין עליונים ותחתונים וז"ש הבי מברכין לי
לעילא ותתא ולפיכך העליונים אינם אומרי'
רק ברוך כבוד ה' ממקומו שהוא סוד
ברכה והתחתונים אומרים ימלוך ה' לעולם
אלהיך ציון כסוד נקודת ציון אשר שם
מקום היחוד כנודע והסבה השנית
שמה לבריאת העולם בבחי' זו אחר שהיא
שוה לכל לשמים ולארץ וז"ש בראשית
ברא אלהים את השמים ואת הארץ לכן אנו
אומרים ברוך שאמר והיה העולם כי
הוא ה"ת כשוה ונברא העולם כמו אחור
שאין צריך נרכיה ולכן היתה תהו ובהו

תגרו אח"כ התתקנו אפין באפין ונתן לתחתוני'
המזון בתוס' לא יוכל היות האדם לבדו
אלא שבתחלה לבד נברא העולם בבחי' ד
זו לבד של ברכה וז"ש ואת הבא שירותא
למוכרי עלמא כ בתחלה יברא העולם
בבחי' זו השוה לכל לעליונים ולתחתונים
ואח"כ נתן לתחתונים סוד המזון דאהדרין
אפין באפין כנודע ::

קיימא את א' לא עאלת אל קב"ה אלף אלף למה לית אנת עאלת קמאי וכו'

נראה שמעלה שעלה
השי"ת לאל"ף לא נתן
ליכתב באיך תבנך

באמות אחר שעתנה לאות בי"ת המעלה שיברא
בה העולם ונמו שאמרה היא :: וקודם
לבי"ת לא היתה יכולה לכנס כי האותיות
היו בסוד תשר"ק אבל עם זה שאמרנו
יתורץ כי השי"ת אחר שהבי"ת תהא שירות'
לבד למוכרי בה עלמא אבל אח"כ אפשר
שהאותיות ברא בהם ענייני העולם כי לרא
שמעתיו כי אם להיותם שירותא למוכרי
עלמא לבד ואע"פ יצק למשאול אותה למוך
לא נכנסה אח"כ בה שיבראו בה שאר
ענייני העולם וכשאלתא הראשונה הנאפים
נסבלו מהטעם האמור בהם לעיל ואפשר
שגם להבראות בהם ענייני העולם נסבר
מאותו הטעם אבל אלף שלא נתן בה
טעם לכנס היה לה ליכנס ולפיכך שאלה
למה לא עאלת תרץ שלמעתיים בך הבריאה
והשיבה היא שכיון שראתה האותיות
שנכנסו בלא תועלת כלל לא בשירותא ולא
בסיפא לפיכך לא רצתה ליכנס כי אמרה
כי גם היא יש בה טעם לפגם מפני שבאף יש

תירה כמש"ז"ל במדרש ועוד והוא הנכון
שאין לאות אלף גילוי למטה רק ע"י שאר
האותיות בהתלבשה בהם כי היא לבדה
נעלמה מאד ואחר שנתגלו אין לה גילוי
כלל ומ"ש אנא הוה עכור תמן כי אין עוד
מציאות לגילוי אורה ולכן רצה שהבריאה
לאות בי"ת נכנסה להבריאה בה ולא
יאות למתלבא וכו' ·· הכוונה
היא כי כיון שאי אפשר להתגלות אור
אלף כי אם ע"י התלבשות בדבר ושאר
האותיות אי אפשר להם להיות לבוש לא'
מפני הטעמים הנז' בכל א' ולא ושאר
רק אות בי"ת להתלבש בה ונמצא שבמה
שרצתה אות אלף לפעול בעולם תתלבש
באות בי"ת ואות בי"ת היא העיקר בבריאת
העולם ועתה השעה עסוקה לאות אלף
להתלבש בה ונמצא העיקר שבל ולא נכון
לעשות כן כי מי שהיה לו ממשלה ונתן
לו ממשלה הנה אין נכון להעבירה ממנו
ולתתה לאחר ושיהיה הוא עבד ויכול לו
שתתלבש בה א' באות בי"ת ··

אמר לה קב"ה אלף אלף וכו'

הכוונה לומר לה כי אעפ"י
שנברא העולם
באות בי"ת אותך
לברוא לא שהיא מתלבשת בכל האותיות
בה לפעול פעולתה וזהו פי' את תהא
שירותא למנינא שלמא לומר שהיא תהיה
ההתחלה לבד אבל לא שתפעול לבדה כי
אם ע"י התלבשות בשאר האותיות כפי ה
הפעולה המיוחסת לאותיות ומ"מ לא תאיר
אות בי"ת לבדה אלא ע"י אור אלף המתעלם
בתוכה (שהוא הפנימי) ומאיר בה ומ"ש את
תהא ראש לכל אתוון כי גם בי"ת לא תקבל
שפע להאיר לבריאת העולם אלא ע"י אור
אלף המתעלם בתוכה ושהוא המאיר הרי
אתוון לעולם שהא' אחרי שאי אפשר
לה להתלבש בשאר האותיות מפני נימוס
וגם לא רצתה להתלבש בבי"ת מפני המוסר
ועתה הרי בי"ת מתלבשת בכולם וגם הרי
מתלבשת בבי"ת ·· ותשובתך כך היתה
של הא' מתחלה שחשבה שבאות בי"ת
לבדה יברא ושאר האותיות פסולים
אף להתלבש בהם ולפיכך לא נכנסה
והשי"ת הודיעה שאיננו כך וכלפי שנלאה
לפי זה שהבי"ת לא נברא בה העולם אלא
ע"י אור אלף המתעלם בתוכה ואות בי"ת
תתלבש לפעמים בכ' וכן שאר האותיות
הכל כפי הפעולה אבל היא לעולם לא
תחסר וזהו שנכתב בהאת העולם באות
בי"ת כי היא צלכה תמיד ·· עוד
יש לומר שאות בי"ת לעולם בה לבדה
נברא העולם בלי אלף אבל מ"מ כאשר
תצטרך אות בי"ת להתלבש בשאר האותיות
לבריאת איזה לא תתלבש בשום אות עד
שתתלבש באות אלף תחלה ואחר כך
תתלבש באות הצריכה לאותה הפעולה
ומ"ש את תהא ראש לכל אתוון ·· עוד
אפשר לפרש הדבר כפשוטו כי אעפ"י שנברא
העולם באות בי"ת היה להיות האותיות בסדר
תשר"ק והבי"ת קודמת לאלף ולפיכך נברא
העולם בבי"ת כי הקדום הקדום קודם ואחר
שיצאו כל האותיות לחוץ חזרה האלף להיות
ראש לאותיות בסדר אבג"ד כמו חוזרים
המתהפך ומ"ש את תהא ראש לכל אתוון
ותקבל האור העליון בתחלה ואחר כך
כי יחודא שלא כך כי ואו הוא סוד היחוד
שמתחבר הת"ת עם המלכות ע"י ואו ועי"ז
כמו האלף שטן שני הווין שהיא מחברת
אותם והאלף היא אותה עולה בחר
דאת אחד אלף בונה והיא מתלבשת באלף
לומר השני וו"ן והאלף היא סוד אחד העול
ית' וכך עולה מ"ו כמילואה ומתגלית יחודא
אלהי

אלא כך כך ישורון כל חושבין וכל עוברין
דעלמא הנה אעפ"י שכל שורשו ענייני העול'
נבראו באות בית בתחלה מ"מ היכא דחשב'
והיוצאים מהם לא תהיה להם התחלה כי
אם ע"י אות אלף כי מאורה יחשבו והירא—
תהיה סיבה ראשונה להם ומקום המחשבות
הוא בתלבות בר"א עניך בריבות בחשבון וכן
שובקן דעלמא בתלבות הם והאלף ספירה
ראשונה להם כי משם יפרד כי עד האלף
הוא סוד האחדות ומשם ואילך יפרד למקו'
בפירוד ·· ואחר
עוד וכל יחודא לא הוי אלא כך כי לא דו'
שבאצילות אין יחוד אלא באלף וכמ"ש לעיל
כי יחודא אלא כך אלף גם בבריאה יצירה
עשיה כאשר יתייחדו חלקי היצירה זה ב—
בזה וכן חלקי העשיה והבריאה וגם—
כאשר יתייחדו חלקי העשיה עם חלקי
היצירה וחלקי היצירה עם חלקי הבריאה
וחלקי הבריאה עם האצילות כל מין יחוד
מאלו לא יהיה אלא על ידי אות אלף—
כי האלף סוד האחדות בכלל הנמצאות
וזהו כל יחודא לא הוי אלא כך באות אלף
ולפי שיקשה לזה כי האותיות ממקום
נבוה בבינה ואיך יהיה למטה ליחד—
עד סוף המלכות ועוד כי השי"ת אמר
באלף כי כל החשבונות וכל שובקן דעלמ'
ממנה יתחילו ואיך אפשר זה אחרי שהיא
מאצילות העליון ממקום נעלם שהיא
בינה ·· ועם כי הבי"ת היא ממקום נבוה
מבינה ואיך נברא בה עולם הבריאה
והיצירה והעשיה ולמה אמר ונבר קב"ה
אתוון הבבן עילאין ואתוון זעירין תתאין אלו
מעולם העליון בינה ואלו מעולם התחתון
מלכות וכאשר נגמר האצילות עליון שיברא
העולם של הבריאה בבי"ת ונתלבשה הבי"ת
של עולם עליון בבי"ת של עולם תחתון
וע"י כך ברא וזהו בראשית ברא להורות על
על שני ביתין אלו שנתלבשו זו בזו לברוא
הבריאה וזהו ברא וכאשר נגמר האצילות

העליון שמאלף יתחילו החשבונות ושובקין
דעלמא ושיהיה על ידה כל מין יחוד שתלבש
האלף של עולם העליון באלף של עולם התח'
התחתון ליחד כל העולם בכללו ולהאציל
כל החשבונות ושובקן דעלמא וזהו אלהים
את להורות על שני אלפין אלו שנתלבשו זו
בזו לעשות זה וזהו שאמר וכנון כך בית
בית בראשית ברא אלף אלף אלהים את

והנה בראשית יתחוו אל
בינה הנקראת ——
בראשית שממנה
מקור הבי"ת
וברא
ירמוז על עולם הבריאה וכל אלהים של
בינה כנודע כי שם שורשה ו—— של
שאר עולמות התחתונים ברו"ך ויראו
את ה' ויראו את אלהי ישראל. והנה
—— ונשלם פירוש האלפא
ביתא מהה——
ולהר שברא
לא' בורא
עולם

אמנון מלכא ומלכא
וכלהון בקלא ——
עלמא בבא ועלמא
כי לאה והנה וסה

ויהי מקץ שנתים ימים
ר' אלעזר פתח חי ה'
וברוך צורי וירום אלהי
צור ישעי. אלהי כתיב כולא האי קרא
אית לאסתכלא ביה חי ה' דא חי צדיקא
יסודא דעלמא דאקרי חי עלמין וברוך צורי
דא הוא דכתיב ביה ברוך ה' צורי ודא עלמא
דאתקיים עליה צדיקא דא וירום אלהי צור
ישעי דא עלמא עילאה אלהי כולא דרכא
שמים ברא השמים שמים לה' .. תא חזי כך
אדנ"י יום יום יעמס לנו ברוך אדנ"י כמלך
דלת"ג נון יוד והאי קרא בקא המכתא איהו
יום יום אלין שנתים ימים כו' ויהי מקץ
שנתים ימים והנה עומד על היאור
דהא איהו פתלא דאתקשר דא יוסף
דנהר דא יוסף הצדיק איהו ..
עכל"ה

והנה נלע"ד כי זה המאמר
יובן עם מה שתבין
האר"י זלה"ה בדרוש
השלישים כאשר שנבללים כל אחד לששה
שלישים ע"ש הנה שני שלישים התחתונים
המגולים נעשו ד' שלישים והששה מהם
העליונים הספיקו במקומם ושני שלישים
התחתונים שליש הא' נעשה ממנו כתר
דרחל ושליש האחר עלה עד שליש העליון
דתנה"י המכוסה ונגדל גם הוא ונכפל לשני
שלישים כנ"ל והשליש האחר נשאר במקומו
והשליש האחר נצטרף עם זה השליש שעלה
מלמטה מהתחת כנז' ונעשו שני שלישים אלו
כתר דזעיר דנוקבא החב"ר שבכל א' מהם
יש שני שלישים כנ"ל וכזה תבין ענין שני
מלכים המשתמשים בכתר א' כי מן השליש
התחתון דתנה"י שנעשה שני שלישים נעשו מהם

שני כתרים דזעיר ונוקביה כנזכר אלא
שכתרו גדול מכתרה כי כתרו שני שלישים
אור וכתרה אינו שליש אור .. ובזה
תבין פי' הפסוק של והיה יום אחד הוא
יודע לה' לא יום ולא לילה כי הוא כתר
דזעיר ונוקביה ששניהם נעשו משליש אחד
וזהו והיה יום אחד ואינו לא מהזעיר
לבדו הנקרא יום ולא מהנוקבא לבד
הנקראת לילה רק של שניהם יחד וזהו לא
יום ולא לילה וזהו סוד נעוץ סופן בתחלתן
ותחלתן בסופן כתר ומלכות מתוקנים
אחר מכוסים .. עכל"ה

ומה שאמר ר' אלעזר
חי ה' דא צדיקא יסודא
דעלמא דאתקרי חי
עלמין רוצה לומר השני חסדים שמתגלים
מיסוד דאימא שנשלם בתנ"ה דזעיר הם
במספר ח"י ושליש העליון שהם שמונה
אורות של הוי"ה שבתנ"ה נשאר למעלה
סתום ביסוד דאימא ולכן נק' היסוד דאימא
חי ה' על שם שאין מתגלים ממנו כי אם
ח"י אורות של הוי"ה ונקרא יסוד העולם
שהוא זעיר בעל שש קצוות שנק' עלמא
והיסוד דאימא הוא יסודא דעלמא כי ע"י
החסדים שמתגלים מיסודא דאימא נתרבה
ונגדל ברצונו הזעיר כי הוא אילנא רברבא
המתגדל על ידי המים של החסדים כנודע
והנה כשתגלו ח"י אורות של הוי"ה
דתנ"ה ואז וברוך צורי דא הוא דכתיב ברוך
ה' צורי רוצה לומר כי היסוד דבינה הנק'
ברוך כנודע הוא ממתק לנוק' שהיא הנק'
רחל הנק' צור כמו שכתבתי לך שם על ה
הצור כי היסוד דבינה הוא מסתיים בחזה
דזעיר ששם מתחיל מתחלת ראש
דרחל וזהו שאמר ודא עלמא דאתקיים
עליה צדיקא דא והכוונה הוא שיוצא חצי
שליש התחתון דתנ"ה הזעיר ונעשה כתר
דרחל

דרחל כנ"ל כי עקר הבריאה של כל הפרצוף
תלוי בתקון הכתר ונודע כי הכתר הוא
כולל הארבע מוחין כידוע שהם ע"ב ס"ג מ"
ה ב"ן שנ' ברוך עם ד' אותיות והם
מתקנים את כל הפרצוף והנה בזמן ש
שזה האחד שליש התחתון יוצא לחוץ כדי
לעשות כתר לרחל אז גם השליש האחר
עולה למעלה ונעשה כתר דזעיר וזהו
שאמר וירום אלהי צור ישעי דא עלמא
עילאה אלהי כו' דא שמים כמא דאת
אמר השמים שמים לה' רוצה לומר
וירום האחד שליש האחר ועולה למעלה
כנז' כדי לתקן אלהי שהוא ת"ת לבינה
הנק' צור גם כן כמו הביטו אל צור
חוצבתם ושם אלהי הוא ת"ת לבינה ולכן
כתיב כו' והוא כתר לזעיר כמו המלך
הגדול הנק' שוהי כי א"ל במלוי אלף למ"ד
נ' הקף ונעשה מקיף למוחין דזעי' שהם
יה"ו הכ"ר כידוע וזהו
אלהי אל יה"ו והת"ת לבינה נק' שמים
כמ"ש בזוהר שהם כוהנה וזהו שאמר
השמים ה' שמ"ם שהם חג"ת נה"י וגם
שמים מושנן להם שנם שהם כללות
החסדים כמו ומלכות כולם הם לה'
שהוא הזעיר כי השבע התחתונות לבינה
נעשים מקיף לזעיר ונוקבה כמו כמו
המשכיל וזהו שאמר כאן צור ישעי כי
הת"ת לבינה שנעשה כתר לזעיר הוא
ישועה גדולה לו לשומרו מן החיצונים
של יה שמקיף אותו כתיב כסוד שמ"ם
שנ' ישעי" והנה
מביא ראיה מפסוק שאמר תא חזי ברוך
אד"נ רוצה לומר אימתי מתגלית המלכו'
וזהו שאמר יום יום רוצה לומר כמו
שמתגלים השני שלישים התחתונים של ת"ת
דזעיר הנק' יום יום כנז' בראה הוא אחר
ואז יעמוס לנו רוצה לומר שכל הדינים
דמלכות הם מתמתקים על יה החסד
הנזכר לעיל ואז יעמוס לנו שני אלהי"ם

כאשר נודע כי המוחין דנוקבה הם שלשה
מוחין אלהי"ם במלוי אלפי"ן בחכמה שלה
ואלהי"ם במלוי ההי"ן בבינה שלה ואלהים
פשוט בדעת שלה כנז' בדרוש שבע בחינות
בבחינה שלישית עיין שם" והנה
השלשה אלהי"ם נ' אדנ"י במלוי ומאחר
שאמרנו שהכתר הוא כולל שלשה מוחין
כנ"ל לכן אמר כאן כי תיבות ברוך אד"ני
יום יום יעמס לנו נ' אלף דלת נון יוד
וזהו שאמר ואלו קרא רזא להכתרא
איהו רוצה לומר היסוד דבינה הנקרא
רזא להכתרא הוא אומר כזה הפסוק מפני
שהוא גורם שיעמוס לנו שהם הנ' אלהי"ם
הנוספים לעיל של חכמה בינה דעת שלה
ואז נעשית היא שם אלהי"ם במלוי" יום
יום אלין שתים יומין דנפקי מאת אחר ויהי
מקץ שנתים ימים רוצה לומר במקום שנשלם
השני שלישים התחתונים דת"ת דזעיר
שהוא מקץ רוצה לומר סוף שני שלישים
ששם מתחיל היסוד דזעיר הנקרא יוסף
ובו מתגלים השלשה הויו"ת של שלשה
חסדים מגולים שהם של ת"ת נגלה הוא
שהם נ' הוי' ואז ופרעה חולם הוא היה
יונק מהנקב האחור של הזעיר כסוד
הפסו' שהוא אותיות פרעה כנודע
ודבן וזהו שאמר
והנה שומר של
היסוד רוצה לומר
שרזא שהוא
שומר
של
היסוד שהוא בגלו' שנ' יוסף שהוא
אבל היסוד דזעיר בסוד
האחר וזהו שאמר
ונהר רחל יוסף
הצהר איהו
והבן היעיב
ור
למטן

עוד

יוכל לומר על הפ'
ויהי מקץ כו' לכך
לומר כשהתחילו
לכנס כאשר הדין פרקין תתאין דנוק'
לבינה הנקראים שתים ידים שהם
מוחין גדלות כנודע ואז נכנסו השלשה
מוחין השיבור דאלהים בגדלות הזעיר
ונתלבשו אלו שלש הויות בשלשה אלהים
כנזכר בדרוש החלומות של שר המשקים
ושר האופים ואז פרעה שהיה העורף
שלו כשלם הקשר דאחר החלום
שני שלשה הויות דגדלות ומהן
שאמר והנה שעמד על היאור
שהוא היסוד דבינה
שנכנס בגרון הקשר
והוא היה יונק
מצד הנוק'
ויסוד
הבינה נקרא יוסף ומהן שאמרו הה'
רא יוסף הצדיק אומרו כנזכר שם
החלומות שלשה עמודים על אחד למה
נקרא יסוד הבינה יוסף
ועיין שם בדרוש החלומות
ודין כן כל אחד.. עד כאן

בגרון

ס ואני תפלתי לך ה' עת רצון ידוע
ט' דעת רצון חו"ב ומקבלת
מן הב' וייהו וחכמה ובינה היינו יחוד
ושמאלא חסד וגבורה והיינו מצחא ונודע
כי כין נוקבא שבל הלבושים הם מדת הדין
דבר בנול לאור הרחמים וכשמקבלת הדעת
מהגבורה הדין כתיב ומלא חשה זונה היינו
שמאלא אבל כשמתגבר הרחמים ומקבלת
הדעת מהגבורה הרחמים כתיב עת רצון
כי דעת עם שמקבל מהב' וייהו ד' נוקבא
כין דהיינו כיון שהמצר הרחמים כהור
כלול מהב' וייהו ובמומר שבת זו עפ' שבמול
עת עה הוא זמן הגבורה הכן במותר
שבת מהגלות מצחא דעתיקא ונק' עת
רצון דהיינו חסד נוצר חסד ומדעת נקרא
עת כלא ד' דנוקבא להגבורת הרחמים
מסגורא המינה אבל כמעוטת הבוקר
מזמנין עתיקא קדישא · כענין התפלה
נודע כי בזמן בית המקדש היו המקורות
פתוחים ולא היו צריכין התפלה והקרבן הוא
תקון עתה בעונותינו נסתמו המקורות ועי'
התפלה נפתחים ולהיות ה' מוליות בסדר
הקבל ה' כרכאן והוסיפו אחרת מיום כי
קודם לא הצינו שעורינו להכלל למעלה
רמ"ש והחולדא העליונה היתה דבוקה עם
המוח אבל בסדר התיעון גבר והכין ולזה
הם י"ט והח"ס כלול מו' עם הכולל הם י"ת
דכתיב ויפח באפיו נשמת חיים אין אדם
בופח חלא מזה שבתוכו שאלתת נשמתו
כלולה מעשר עם הכולל י"א כסוד ואמר
חי אלהיהו חי כה והיינו אלף א' הכולל
הראשון שהין כולם ככה כו' ל"ו היינו כתר
כמספר עפ' עליון עם השורש היינו א' א"ן
כולל שני שמקבלת כלם כסוד מגבור
שהיינו י"ס והראשון עולה ולהיות העולמות
נחלקים לאבי"ע וכל עולם מהן כלול מעשר
התפלה נחלקת לד' כהורת הסדר והקרבנו'
כנגד עולם העשייה ואנו קמים כה' מלך
כנגד אצילות דעשייה ומברוך שאמר
עד ברכו כנגד עולם היצירה ויש בה קומה
בברוך שאמר וכו' יברך דוד ק"ש בברכותיה
כנגד עולם הבריאה וקימה בתפלה עד עלינו
בסוד אצילות שבבריאה כדפי' העמוד הד'
חי ברכאן כנגד עולם האצילות וכן אחר
התפלה יורדין על הסדר וכל זה לתיקון
העולמות וכן יש באדם שהוא כלול מעשר
וכולל למעלה עשר אצבעות הרגלים ויסוד
כולל י' אצבעות הידים והנה כולל ועל זה
הדרך למעלה כח"ב בחכמה יש ב' חכמה
ובינה ה' גבורות ודעת כולל כסוד חו' כדפי'
והם ה' חושים חוש הריח והאור ושמע וטעם
והבנה אין דיבור ויורה באזנים ובעינים
ובשני נקבי החוטם ובחיבור הפה וההבנה
ולמעלה הם נפלים והולכים ומתחברים
בפה נמצא הי' היות מצד חכמה וה'
מצד בינה ויורדות לעין ה' פעמים הוי"ה
במספר עין ויש ה' מראות בעין א' וכן בשני
ה"ב הויה וה' מראות כו' אלא שזה נחמים
וזה דין כסוד הנה עין ה' אל יראיו כבר
מקום עיני ה' צופות רעים וטובים אלא
שצדיקים מהפכין מדה"ד לרחמים והיינו
דכתיב עיני ה' אל יראיו וב' פעמים עין
עולה ס"ר והיינו וירא ה' כי סר לראות כב'
עיניו והם חכ"ב ב' הויות מתלבשות בשם
אהיה ולזה נב' אהיה אשר אהיה ואמר
אהיה וכו' ואח"כ הויה כולה זה שמי לעולם
שאהיה אינו מורה עלמות אל אהיה ושן
הב' אלפין כסוד אלף אלפין ישמשוניה
שהיינו לבוש אהיה כסוד וידבר ב' אלפים
משל דהיינו שמ"ל וחו"ב הם שיעור ב' קומות
ושיעור קומה כלו' והכולל דלק מל"ה כמנין
דעת שמקבל מהב' וייה כסוד כי אל דעות
והוא עדות ושתי שני הקנים או העלים
והזקנים עליו חו"ב ודעת מקבל וכו' עד
שבתורה כתיב חד והם שנים כסוד
הדעת כאחד מהמה ואלו הארבע עולמות
אצילות בריאה יצירה עשייה נמצאים
ברוחם ובאותם ובכולל חי ובמתגבר
וכל א' יש לו עשר כסוד ה"ש לאדם :

כרם היה לשלמה וכו' להורות קודם שנברא העולם היה הקב"ה
הוא ושמו לבד שולליות ומריבוי האור לא
היה יכול להיבראות בעולם מה שאין כן
בשם שכינתו והעולה חוזר מעלה ומטה
היה רוחניות רק מאורו לקיום אלא
שבהם חלק אור הגדול שנשאר אותו
האור ונתלבש ועי' כך הוציא כבוד
ומלכותיה שנתלבש אצילות בבריאה
ובריאה ביצירה ויצירה בעשיה והיינו
דכתי' והארץ היתה תהו ובהו וחשך ורוח
אלהים דהיינו אצילות וכשנברא העולם
הוצרך המאיר להוסיף אור על זה האור
שכשהוא נשאר למטה וכשזה האור עולה
למעלה ומתדבק עם שורשו מקבלת
אור גדול להחיות העולם וכל כוונתינו
להעלותה וכשנשברין השמרים יורדת למטה
והיינו ירידה ועליית מלכות וזה האור
שנשאר הוא לבוש לאורות העליונים
כברכם להחזירה וכמו שאמר היתה
לבנה במילואה ועלתה זה האור נקבלה
מכל אורות העליונים מקדש הקדשים
והיינו כל השירים קדש ושיר השירים קדש
קדשים וכל פסוקי שיר השירים הם על
זה הייחוד ומייחדים בקריאתם וכרם היה
לשלמה הוא סוד הד' הויות הנעלמות כלומר
שעולים כמספר ס"ר הנה' והיינו יין המשומר
בענבין כסוד העיפה שמקבלת הדעת
כסוד וידע אדם וד' הויות אלו עולים
כרם וזה הכרם הוא לסוד שהוא השלם
ומלך השלום ב"ה ואלו הד' עולים למאה
ומאה למאה כסוד אלף ככר והיינו
נתן הכרם לנוטרים דהיינו השבילים
שורשת מהם יביא יש פריו דהיינו הנפ'
פרי חיים זהו אלף כסף שמהם מכין
החן האלוה לכסף לבן כסוד הרחמים

ענבין בריאה הוא מלשון נברא
מהבן משום כשר שלא
נברא היה מעורב טוב ורע וחשך ו
ואור והיו הינון מעורבים בבחינים
ומחמת אלה קלותה והוצק לתיקון ה

העולם להבדיל בין הקדש ובין החול ..
ולהיות כי למעלה לריבוי האור לא יראה
הדין כקומץ עפר כמו בגלל שום מים
שיתערב העפר עם המים ואז יתראה
העפר אבל אם יוכל להפריש העפר
יכלו המים העכורים של מטה מעט
מעט עד שיזדככו העליונים וכן על זה
הדרך על שישוב העפר כשהיה וכן היה
כבריאת העולם להבדיל עולם האצילות
בפני עצמו ובריאה בפני עצמה ויצירה
ועשייה בפני עצמה וזה היה ענין התיקון
הנז' כמו עד כלא תיקון שהיתה
כשהיתה בני מלכין ובנם מלכין כלומר
שלצורך התיקון הוצרך לצאת אלו המלכים
הראשונים שהיו כענין הקיפין עד כאשר יודו
והיינו דכתי' ואלה המלכים אשר מלכו בארץ
אדום משום למעלה לא היו מלכים שאפי'
אינם מתקיימים הדין לא מלכו אלא כשיור
שהוא עולם הנקרא וכל א' בפני עצמו
וכן השאר משועבדין בו ועדיין לא נתקן
דינקנא כאלם דהיינו בין הרחמים ומכריע
על האמת להתנהג להו כלומר שנבר
למעלה התיקון למעלה שהוא הנשאר
ונשאר העכירות למטה שהוא כמופת וזהו
וימת וכו' והמלכים נעשו נפש כמלכות
והיינו ואלה המלכים אשר מלכו בארץ
אדום והיינו על האמת הכלים למטה
ונתגלו העצמות למעלה ואחר זה נבררו
העולמות ואחר נברא האדם כדי להוריד
שפע בזה העולם שנתבק מאור העליון
והאדם שנברא כבחינות כל העולמות כלול
מכולם מוריד שפע בכל העולמות ומכח
נפשו כי נשמותיהם של צדיקים הם היו
הכוונות ועצמות ונתעבו וכל כלי הוא דין
כי כח הרחמים והחסד הוא מתפשט ומרחי'
הדין אינו נוהג בשביל הרשעים והכלי
הוא הגבלה על מה הכח ומזה כי עצמות
וכלים הוא דין ורחמים ונעשו אחד אלא שהדין
התקיף נעשה כלי לחסד ומכוון שגבורה
הוא הדין הנקרא מוכרח ובמעלה האצילות
אפי' יותר ומרום הדבקות במוחא השרשים
היינו נכר

איכו ניכר לשם כלי ולא עשר אלא אחדות
והוא כנשמה · האציל עוד וירד הכלי ומוכח
הכלי ניכר שבעצמות יש כח עשר ומעתה
שהכלי א׳ ניכרים בכל עשר רשמים · האציל
עוד ירד מדריגה אחרת וניכרים שהם י׳
כלים מחוברים והב׳ ראשונות שבמדריגה
הב׳ הזאת שהיה להם על מה שיסמוכו ש
שככתר יורה חוות מהנקודה א׳ וכח כתר
מהב׳ ובבינה מהב׳ לפיכך נתקיימו נשארו
ח׳ שלא היה להם על מה לסמוך ונפלו
והיו עקודים נקודים וברודים עקודים כנגד
הב׳ שמרוב דקותם אינם מורגשים · וכנגד
הב׳ שמורגשים בהי׳ נקודות והב׳ הם הנקודין
המקושרות והיינו בליפ ומשעו נבליפ
כנגד בינה ור״ל שהיא חותם בסוד נוקבא
ומשעו כנגד חכמה בסוד הב׳ שאינם
מורגשים · אלא כרושם הכלי אבן משערין
שיש י׳ בעצמות והיינו אלה בני שעיר
אלה פסל את הראשונים שקודם אין אבן
יכולים לשער בראשונה אבל ואלה המלכי׳
מוסיף על הראשונים שכבר נראו העשר
ומלכו הראשונות ואלו המלכים הם ז׳ קצוות
דזעיר ובשבילן עלה העצמות בנשמה
ואשתהו הדיסקר ורחי בסוד העיבור שאצלון
בבינה ואחר זה מלכות ואמצעין קרויה חד
פרסא שהיא מבדלת בין כל עולם ועולם
וזאת הפרסא היא מבינה ומטה האורות
בפרסא ומתלבשים ויורדים למטה ולמוריד
שורדו הח׳ בכלי א׳ נשבר הכלי שאי אפשר
לשני מלכים להשתמש בכתר אחד ומכל שכן
שבעה וקודם בכתר להיותם נעלמים בתוכו
ואינם ניכרים לתנועות הרחמים שבו אינן
ניכר אלא מלך א׳ וכן בחכמה וכן בבינה
אחרים בו׳ קצוות של הב׳ כל א׳ רצה למלוך
ומעתה שכלם נבללו בחסד אפי׳ הכי היו מ
מורגשים ולא סבל הכל כלם ונבקע · והמלך
הראשון כשלא הספק לקיים במקומו נשאר
קו בכלי א׳ לבך עלה אחרים שאר המלכים
לא עלו אלא עד שראו שלא יכלו להתקיים
כל א׳ במקומו ומעתה שהמלכות יחידה לא
נתקיימה לסיבת מיעוט האור וכמו שאפרש

וסוד המנין כי יש דעת דזעיר בין בינה
לזעיר והוא דעת דזעיר וזהו וימלוך
באדום בלע הוא קליפה הדעת כי בלע בלעם
ומשה סוד הדעת ובלעם הקליפה בסוד כישראל
לא קם אבל באומות קם ומנו בלעם וכו׳
הוא קב של חרובים מהעולם הנפרד וכן הח׳
עד יסוד שהוא שאול מהקוכב הנרא
ושארה מלכות בלולה עמו ובשנבקע כלי
היסוד לא ירדה מלכות לכלי שלה שלא
להפרד מהיסוד וכלי המלכות נעשה מהבינ׳
שהכין יסוד בכלי המלכות נעשה רושם
ולהיות כי טעם אלו המלכים קדמאין הוא
להניח רושם שיוכלו לקבל אחר זה האור
בתיקון ומלכות לא ירדה בכלי כפני עצמה
כלית לה מגרמה כלום והכלי שלה נעשה
מהבינה בלבד לכך נשאר אחר זה רושם
נבול בכלי היסוד לקיום כלי המלכות שלא
יפול לגמרי שלא נכנס בו רושם אור כלל
אלא הבינה בלבד ושאול הוא סוד מלכין ק
קדמאין לכך הוא נחבא אל הכלים יסוד
ומלכות בסוד כנעתן · וכאשר נשארו
הכלים של אלו המלכים עולה לבינה הנזכר
בסוד והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה
שהיא בינה נעשה זיווג מחכמה ובינה
בסוד נשמות הצדיקים בשעולות נוקבין
זיווג והיינו אליך ה׳ נפשי אשא וכתיב ור
השפיע מחכמה י׳ חסדים בסוד מיין דוכרין
והמלכין הם בבינה בסוד מיין נוקבין ונכבתו
הדינין ברחמים ומצד הדינין הם מלכין ק
קדמאין שנעשה מלכות ומצד החסדים הוא
יושר שעשה מגבה השכל מחכמת השכל
דהיינו עשר והוא הכרותה׳ ולהיות כי התיקון
אינו ניכר כב כאשר עדין אינו נחשב ש׳ ז׳
דהיינו ד׳ ראשונה נשמא ז׳ עלו׳ רחם ב
כשהיה בסוד העיבור והיא היתה מאחוריו
בו׳ קצוות נברות בסוד ו׳ ומעתה שאין קדושה
באורב מו׳ והיינו כשאתהו הדיסקר ויחי להאיר
לו׳ קצוות העליה ולו׳ קצוות הולה ונתחברו כל
זה הזמן עד שלא יתפרדו עוד באחים
ובכל חדש אתתקן מלה ובסוד הגלגול וכו׳
חדש והיינו דכתיב וימלוך תחתיו הדר ושם

עירו פניו וגם אשתו מהיטבאל הדר זו זעיר
דאתי מחסד וגם אשתו מהי טבאל בסוד
המלכים שנתקנו בסוד אל חסד בת מטרד
שנטרדו מי זהב דהיינו בינה ונטרד מפני
שהיו כוונן הקיפין ונכנסו מה שנכנסו
והשאר מלכות והיינו בראשית ברא אלהים
וכו׳ והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני ה
תהום דהיינו המות והדין הם חשך דהיינו
בסוד הכלים ורוח אלהים שהוא העצמות
מרחפת על פני המים ויאמר אלהים
יהי אור דהיינו חבור י״א חב׳ להוציא ו׳
והיינו זעיר והיינו יהי אור בסוד חסד והיינו
על להחיות בסוד וארץ רפאים תפיל דהיינו
המלכין קדמאין כי על אורות חכמה בינה
וארץ רפאים תפיל היינו רפאים שבו בה
כלומר לפני מלך מלך לבני ישראל דהיינו
זעיר ולהיות שהיא נפקת מאחוריו באמצע
ה״ת שבזעיר בסוד מחצית השקל שה״ת
קנה המאזנים בשתי כפות מאזן ובמחצית
השקל דהיינו קנה השקל דהיינו חצי ה״ת
גם הוא הרומז לו׳ בסוד נקודה והטעם
שהיתה גם הוא כי כד אשתהו הדיסקר ורחי
בבינה בבטן המלאה שעורה בתוכה בסוד
העיבור מחצי ה״ת שבבינה ולמטה עד
היסוד בה חצי מלה באורך וחצי מלה
בבינה הוא מלה אחת בזעיר והיה זעיר
בסוד העובר במעי אמו שתי ידין על
שתי ארכובותיו וכו׳ חסד על נצח וגבורה
על הוד וה״ת על יסוד נמצא שיעורו מלה
באורך והמלכות שבו באתקפל על יסוד
ה״ת נשארו בין שניהם ונגלה למעלה
בסוד נקודה בין ה״ת ויסוד בסוד ה׳ דלית
על ו׳ ד׳ מלכות על זעיר באתקפל ולזה
אשת חיל עטרת בעלה שהיא לקחה מה׳
ראשונות שבבינה והוא לקחה של מטה
בבינה ד׳ על ו׳ ומתחלה הוא לקח מה׳ו׳
ראשונות והיא לקחה מה ד׳ בבריאתה כי
באמת בתה ובשיצאו בסוד הלידה נתפשט
היא למטה עד שמטה תליא ואחר זה
עלתה למעלה וכן הוא הרים ראש ואמצ׳
שהלכה ה״ת ו׳ דרגא ומלה יסוד ו׳ זעירא

בחצי ה״ת העשיר לא ירדה מו׳ דהיינו ה״ת
באתקפל והדל לא ימעיט מו׳ דהיינו יסוד
ולא נקפל ה״ת ב׳ פעמים להשוות ליסוד
ואח״כ אך היתה מלכות מחצי ה״ת ולמטה
והוא לא היתה אלא בין יסוד לה״ת התשובה
כי בסוד העיבור כך היתה אבל כשיצא
זעיר והרים ראש דהיינו חב״ד ג׳ אורות
אחרות הוסיפו המדות שליש כיצד ב׳ שלישי
ה״ת נעשה כעת ונוסף עליו שליש הרי
מלה כעת שהיא באמצעיתה כי כל מדה ב׳
שלישים נשאר שליש מה״ת ונתחבר אליו
שליש מיסוד ונוסף שליש כי לעולם הם ב׳
נעשין ג׳ נמצא שמלכות שהיתה בין ה״ת
ליסוד כשנעשה משליש של יסוד חצי ה״ת
עם חצי שליש שנתוסף ומשליש ה״ת חצי ה״ת
עם חצי שליש שנתוסף נמצא שמלכות
שהיתה בין יסוד למלכות נמצאת בחצי ה״ת
ועתן הפרסה היינו בסוד פרסא מחצי ה״ת
שבבינה ולמטה הוי יורדין אורות הבינה
דרך הפרסה ונוקבין בה ויורדין והטעם
להגלות מפני שהם עצמות הבינה לשוכן
לקבל זו״ן כשהיו במעוי דאימא בסוד העיבור
והמלכות באתקפל זעיר בסוד העיבור והיא
נגלה בין יסוד לה״ת ונקפלה עליו מאחוריו
במין ד׳ על ו׳ ה׳ וכשיצא לחוץ בסוד הלידה
מלכות מלכה המלכות מאחוריו נחלקה
לשנים בסוד אל ולקחה מחצי ה״ת ולמטה
רחל שראשה מתחלת מחצי ה״ת והיא ושבת
כי רגליה יורדות מות לבל יתאחזו הקליפות בהם
בסוד מושיבי עקרת הבית דהיינו רחל אבל
לאה עומדת כי אין מניעין לשם הקליפות
ורבה היה כנגד הדעת ההיא והיינו הכתר
הוא הדעת ונצח היה כנגד גבורה היה ה
בזרוע נטויה לרגלה מקום וגבורה והוד
היה כנגד חסד היה אחור וימין פשוטה
והת״ת ויסוד היה כה״ת היה ולכן יעקב
כשיצא ללכת לחרן כתיב ויקח מאבני המקום
וישם מראשותיו שהיא בסוד הראש ויש כ״ב
במקום ההוא כלומר שיש הרחבות וזיווג
במקום ההוא בסוד הלידה וכל זיווג הוא
להשפיע הכ״ב אתוון אלא שבכאן בעולם
אחד

מחד ונק׳ הוא שלמה דמרכבה ורחל היו
ולזה אמר במקום ההוא וכתיב וישכב עמה
בלילה הוא ויהי בבקר והנה היא לאה שבלילה
היתה נעלמת אבל בבקר והנה היא לאה ולזה
קרא שם המקום ההוא בית אל כנגד מלכות
הרמה רחל בסוד החסד אל וכנגד בינה
שהיא מאחורי העורף דינין תקיפין ובשיתה
למעלה עצם א׳ קשה שאין לוז לו א׳ ואולם
לוז שם העיר לראשונה בעבור הראש שהיא
לאה שהיתה אחורי הלוז ולזה לא אמ׳ בראשו׳
ולזה ויאהב יעקב את רחל שהיא מצד החסד
כי היתה לו מכרתם ובכל שעה והיא כנגד
היסוד וכית היסוד וכשנתרקה לאה הולידה
והצמיחה והיינו דמשה זכה לבינה בסוד
משה וישכל שנה׳ ויואל משה לשבת את
האיש רק׳ לאה ויתן את צפורה בתו וצפורה
היא לאה שהיא למעלה ולהיות שהיא מצד
הדין יצא גרשום וכתיב בן גרשום בן מנשה
ונ׳ן תלויה לרמוז ללאה נ׳ן עילאה לאהרן
ולרמוז למשה וזהו ותדבר מרים ואהרן במשה
מרים הוא סוד רחל שהיא בסוד מנצפך
פרצופות ולאה בסוד סנזתך ורחל
ברה בסוד ה׳ גבורות במנין מ
מרים עם חשבון אותיות מנצפך ולזה
וימררו את חייהם ואהרן איש חסד ודברו
במשה על אודות האשה הכושית אשר לקח
רק׳ לאה שהיא בסוד שבה נעלמת שהיו הנן
תקיפין במנין כוש׳ והכונה והטעם שהיא הנין
שאחורות המאירין בה עוברין דרך עצמות
העורף משא״כ ברחל כי עוברין דרך בשר
שהוא רך וטעם עיכוב הדין למעלה בעבור
שאם היו יורדין למטה היו נאחזין בה
הקליפות ודברו מרים לא לקח לרחל שהיא
בסוד החסד ולהיות כי לאה היא סוד
הענוה ורחל סוד היראה ראשית חכמה
יראת ה׳ בסוד מה שעשתה ענוה עקבה
לרגלה עשתה יראה עטרה לראשה
והסוד במקום נצח והוד דלאה בתר
ברחל שהיא יראה ומשה זכה לענוה
ולזה סמך והאיש משה ענו מאד ;

ויאמר אם יהיה נביאכם יהו״ה במראה
אליו כלומר שאר הנביאים אעפ׳
שנבואתם יהו״ה במראה שהיא מלכות הרמה
אתודע וע״י גבריאל שהוא סוד החלום לא
כן עבדי משה בכל ביתי נאמן הוא בכל
ביתי הם סוד הב׳ בסוד בית ועלייה בסוד
נשרפו תוך בעלייה שאחוטה הוא בב׳ אתוון
בסוד הזיווג העליון ולפעמים מצד הדינין
התקיפין נשרפין האחוין בעליה בסוד האיתי
בני עלייה והם מועטין ולזה אמר בכל ביתי
נאמן הוא כי מלכות הרמה יושבת בסוד ב׳
בפועל בסוד הקליפות ומלכות שלאחר
עומדת בסוד נון פשוטה בינה כמ״ש בזוהר
נאמן נון כפופה ונון פשוטה מנאמן לנאמן ולזה
אמר הוא והכונה כי בכלל מאתים מנה ובכל
ביתי נאמן הוא פה אל פה אדבר בו כתמי׳ שלא׳
בסוד הפה מאחורי הפה אחור באחור וכשאחר׳
פנים בפנים פה אל פה בסוד זיווג בכבוד
בסוד ראוה מדברת בסוד ובריאת לשון וראוי
אדבר בו ומראה אינו מראה אלא מראה שהי׳
כנגד הפנים והמוטה׳ יבינו ידוע כי נראו כל
עמי הארץ כי שם ה׳ נקרא עליך ויראו ממך
שסה׳ ד׳ פרשיות שבתפלין שבראש ובנגלס
ד׳ מאחוריו ד׳ כנגד ד׳ אותיותיה׳ וקשר של תפלין
לאה כי לשם כתב הרה ומשה זכה ללאה ולזה
אמר והמוטה׳ שהקשר הוא ד׳ המוטה׳ שאלפ׳
יבינו וז״ש במדרש המוטה׳ זו קשר של תפלין
בלומ׳ ד׳ כנגד ד׳ אותיות שבשם ומדוע לא
יראתם לדבר בעבדי בלומ׳ אתם שאתם בסוד
היראה שהוא עקב ענוה ויחר אף ה׳ בם וילך
מצד דיני התחתונים וירדו הדינין אשת שאחיו
ספחת בדרך הפה וסוד אלו הב׳ נשים הם שני
יחוס של ה״ה בסוד הרת עולם והם בסוד
מנצפך והעליונה סנזתך ושכ״ה
ניצוצות הם במנין הרת עולם
והעליונה סוד הפלע שזכה לה משה והיא כלת
משה והיא נקודה פנימית שאת לבשת זו בזו
בסוד רחל מסרה סימניה לאחותה אלו
שאחותה שקר בשבא באהל לאה ושבא
באהל רחל היא עיקר אבל כיהודה והקנה
רחל באחותה כי לא היתה נכללת באחותה

ולכך הוו קריעת המלכיות ושאול ודוד ומיתת
בני יהודה והב' סוד הסלע שחטא משה
שצוהו ה' ודברתם אל הסלע כי לאה מקום
היתה פנים בפנים בסוד הדיבור בברור
הלשון וזהו שנעלם מעיני שאלה דרך גבר
בעלמה דרך גבר זה משה וכיון השית
להעלות רחל שהיא הסלע בסוד הדיבור
במקום אחותה ומשה לא עשה כן בשביל
אחותה שתהיה באחור בתורת הפנים והיא
כלת משה ולזה ויך את הסלע בסוד מטטרון
שהוא מטה האלהים לבוש ליסוד ולא העלה
אותה בסוד העינים כמו שנאמ' ורבות עיני
שהיא לית לה עיינין בסוד עולימתא שפירתא
דלית לה עיינין וזהו לא האמנתם בי להקדישני
לעיני בני ישראל והמעלתם פי שהאחרת על
פה. ולהבין שורש העונש נקדים כי נודע כי
עליית עצמות המלכין קדמאין למעלה גרם
זיווג חכמה ובינה ובן שרשי' וכו' האמונים
בשנסתלקו ועלו לא נכנסו מחדש לבינה
אלא הוו מאירין מלמעלה על כליהם כנפש
האדם בסוד ורוח אלהים מרחפת ולכך כ
כשנתוספה אורה כהם על כליהם שמהם
בתר דאיברו להבר עוד עי' אורות הבינה
בסוד העיבור ולהיות כי סיבת השבירה
היתה המחלוקת אני אמלוך אבל עתה אחר
נתחסרו כלם בפרצוף האדם ונבררו ונתקיימו
ואתקיימו ואשתכחו יב ירחי ונתקן עצמות
וכלים מזיווג או"א ולהיות שקדם היה הזיווג
אחור באחור ר"ל בסוד מלבוש וכלים לא
בסוד עצמות דהיינו פנים שהוא פנימיות
משום דפרצוף לא אתתקן אלא נעלם בסוד
הב' דיקנין דהיינו אריך ולזה לא הוו מתבין ב
באמצן בסוד יהי אור כי על אורות ונתקנו
הפנים בב' לבושין שיקבלו הב' הארות מפנים
עליונים ולהיות כי כמו שירדו הז' מלכים
מאדרגתם לסיבת השנן בן אפי' בטנה היתה
מקבלת שטרה וירידה באורה הלבוש האחרון
שהוא סוד אחור באחור וכשירדו הז' מלכים
לבריאה נמצא המקום חלל בסוד כי ימצא
חלל נופל בשדה לא מטה לא נודע מי
היתה סיבת שבירתם ובאורה המקום ירדו

לבוש חכמה דהיינו אחור באחור בסוד לבוש
וכשנתקן ז"א וירד למקומו ירדו אלו מדרגתי
בת רז"א ולמטה בסוד הנקבה להיות שימצאו
ד' במקום א' עלתה לאה שהיא אורה לבוש חכמ'
למעלה מרחל שהיה במקום פנוי וזה לאה
שהיא בינה ומשה קבה לבינה וזה שבינתא
פנימית ושכינתא עלאה בסוד יעקב וישראל
או ישראל ולאה ויאהב יעקב את רחל וכנגדן
הה' לאה ורחל ומילוי הה' הה' ההין בסוד
השפחות ומילוי הווין וו וו בסוד ישראל
ויוסף יעקב ויעקב ;
(מהמ"ר זלה"ה)

סוד המסוה

המסוה הוא ב' שמות מ"ה ואדנ' עולים

מסוה וכבר ידעת שמשה יש לו ה' בחי' כיסוד
דאבא בהתלבשותו בז"א. בחי' א' היא כדעת
שלז"א פי' הפרק העליון שכנגדו בנקבה. וב'
בין הזרועות מקום אחב שמתבקע האור
ומתפשט. והג' הוא כשנשלם יסוד תבונה
ומתגלה יסוד אבא בתוך ז"א כלי כמו אומא.
וד' סוד העטרה המתגלה מעור הערלה
ונכנסת כיסוד ז"א ולזה יסוד נעשה דעת
למלכות לפי שגם נשמה שהיא עטרה של
אבא בכפי'. ה' ההבל היוצא מיסוד והוא סוד
הבל וכח חנוך ערבה שאיר מזה האור
המלכות והוא הבק בשכינה ואין ראוי לפי שנהנ'
מאורה האור הדינין והוא אור האצילות שחכמה
היא חיות כל הנשמות ואין להם חיות בבחינת
הנשמה כלל שאין גם דינין אין להם חיות אלא
מחיות הגוף שהיא הבינה שהיא חיות הגופות
והיא נוטה לחכמה ; עוד נוסח אחר לפי שאור
חכמה בלא התלבשות כוב הוא חכמה עינים
והמלכות מתבטלת מרוב האור ולכן כשבירת
הכל כיצחק כהו עיניו כבחי' התחין עינין ובוחי'
ובא כיצחק במוח בפסוק השה לעולה בני. ואז
ה' בחינות הם בחי' רוח נפש נשמה חיה
יחידה לנכי משה והב' אחרונות השיגו האבות
אברהם יצחק ויעקב כמעשיהם הטובים שנהנו
להתגלות מעט מאורה האור אברהם גרם
לאור העטרה להתגלות מעט כמעור
ויצחק גרם אור ההבל להתגלות בסוד ז"א
אבל לא

אבל לא למלכות כמו שפי׳ יעקב מטרן שאינה
גרם להתגלות אור המושך היסוד שממקום
השלום יסוד הבונה עד יסוד ז״א כמיין מ״ש
האריך בזעיר ואחר פטירתו זכירתו מה שהשיג
משה כחיין · ואמנם אחר פטירת משה השיג
הב׳ כחי׳ עליונות המכוסים והנעלמים אור
ויחידה ואלו הב׳ כחי׳ הנעלמים הם משה שהשיג
הכל של כחי׳ עטרה וחשופי של מלשון גלוי
והם מלמעלה למטה כסדר לוהן הכל כמו
והכל שיצא ביסוד כשבא של גרם שיצא מה
שכעטרה שיתגלה פי׳ שמתגלה נשאר כן
כשבא משה משך מה שבתוך המשיך היסוד
כל א׳ גרם להוציא משם כחי׳ ולזה הם הכל
למטה ומשה למעלה כדרך יציאתם ממש
הב׳ העליונים נשארו מכוסים עד שעלו
למעלה לעשות זווג לאבא ולאימא שהאלהי׳
אחר פטירתם עולים עד אבא ונשארים
רגליהם במלכות שהיא המטה ולזה אמר
ואסוף רגליו אל המטה ואחר שמקבלים
האורה וכח מאו״א יורדים ונשארים מיין למלכו׳
ומשה עלה להיות מיין נוקבין לאו״א כבחינת
הב׳ כחי׳ המכוסים ואח״כ למה הם שניהם
מכוסים וב׳ כחי׳ א׳ · הקירוץ הוא שהאור של
זה היסוד כשהוא בדעת ז״א מאיר בין חכמה
ובינה וכשבא להתפשט למטה בקו ישר
נכנס בגוף שהוא הגרון והוא מקום צר
ומלא עצמות אין אור היסוד מתבקע כלל שם
אבל כשנכנס בין הזרועות הוא מקום רחב
ומתבקע אורו ומתרחב לכאן ולכאן בדרך
הבינה שמלבשת אורו ולזה אמר ויסתר משה
פניו פי׳ האור הפנימי כי ירא מהביט אל
האלהים שהיא בינה ואינה מותר אורו להתגלות
ולפי שהם ב׳ כחי׳ אור המסתיר מסתיר ואם עיני
כשר לך הכן מ״ש קל מנין לאסתר מן התורה
וכו׳ איך לקח אותה מרדכי שרואה בחכמה
מירא רבייה : **ונחזור** לענייננו בתורה
כחי׳ שבין הזרועות · יש שם מה׳ · כבר
ידעת שע״ב בחכמה של ז״א וס״ג בבינה ·
ומ״ה בחו״ג ומלכות הבונה אדנ״י שמשם
מתפשטות למלכות ז״א שמשם מתגלות ואו
הב׳ שמות האלה מתפשטו ומכסה לאור

הרקיע מיסוד אמא כחי׳ היסוד המגולה
בתוך ז״א שהאור נבקע ויוצא בחלל זעיר
ומשם בוקע לז״א ויוצא ליעקב ומאותו האור
היתה כחי׳ דור דעה כחלל שבין זעיר ליעקב
כחי׳ לאה הדבקה ביעקב כדפי׳ במקום אחר ··
וכשהיה משה מדבר עם ה׳ ואח״כ עם ישראל
היה מתבקע היסוד ומתגלה האור שישראל
מוכנים וראוי להכות האור ואח מסיר המסוה
ונשאר האור מגולה שמשם מה׳ ואדנ׳ מכוסה
אורם בתבונה וכשאינו מדבר עם העם כדי
שלא יהנו מאותו האור מתפשט ומכסה האור
של ב׳ שמות אלו ליסוד של אבא ואין האור
שלו מתגלה כ״כ ולפי שזה הכסוי אינו מהכלי
כמו תבונה שמכסה ובחי׳ העליון ואינו אלא
כסוי מאחר עצמו שמשם מה׳ ואדנ׳ לנגבי
אור החכמה שנק׳ ע״ב נקראים גופא לגביה
ואמנם סוף סוף הם מבחי׳ אור לזה הכסוי ש
שעשה משה היה רק שהוא מסוה אינו אלא
לכסות תוקף האור אבל לגמרי היו פניו מאירי׳
אפי׳ בתוסוק הרי נתבאר לך שמלת מסוה
רמז לב׳ שמות אלו עוד רמז לבחינת תבונה
שהיא מלכות שנעשה בז״א ונוקביה שהם
זה ולפעמים נכנסים האורות שבה שהיא
בינה העליונה האורות שמכוסים שם והם
בחינת הדעת הנגוז כמו שאמר וזהו
שרמז בב׳ פרוחה כענין אפטרון שאמר
ברזא דכרית הקדשה שמקבל מזה ברבות
שורש ואדרבה פי׳ שלפעמים מקבל מ׳ כמו׳
שבתבונה וכשבעולם מתקן מקבל אף הב׳
העליונים והבן זה ;

ויאמר אלהים יהי רקיע ויעש אלהים
את הרקיע וגו׳ זה א׳ מן המקראו׳
שהרעיש בן זומא את העולם כתיב בדבר
ה׳ שמים נעשו וגו׳ אתמהה · צריך להקדים
כי להיות כי שמים הם סוד ז״א והם סוד דכור
ואבן מלכות סוד עשייה ולזה אמר בדבר
ה׳ שמים נעשו כי יש רעותא והיא למעלה
במחשבה כמו שחושב ומשער לעשות דבר
סוד הכתב אבל מחשבה היא שחושב ומשער
בך חדרים אכנה בך עליות וכו׳ והוא סוד

החכמה דכור סוד הת״ת מעשה סוד מלכות
ומהיות שבכל א׳ מהם יש סוד אבי״ע כנגד
ארבעתן דכור מעשה רעותא עשייה ומה
אמר שהעשייה של השמים שהם זשר היתה
כבכר ה׳ שמים נעשו מעלמים אעו״ב שיש
בו מחשבה וכו׳ ומה שאל איך אמר ויעש
אלהים את הרקיע שמאומרו ויעש נראה
עשייה ממש ובעשייה נאחזין הקליפות
הרעשה ומה הרעש העולם להיינו זעיר
שהוא עולם והתירוץ ומה יובן כשנקהם
שמלכות ליתלה גופא הה״ה אלא סוד
פעולות שבה כסוד נשמה יתרה כסוד דעת
דז״א ונשמה לשם רוחם וירדה ללב ויש ד׳
הבבל שבשהיתה למעלה כסוד האות לא
היו מהרהין כאות הקין שבה אלא שהיא היתה
לצד שמאל והיא היתה לצ״ימין בחיבור
ובשורדה למטה הלכה לצד שמאל כפני עלמ׳
וזהו הלב כסוד אתרוג הדומה ללב והם ל״ב
נתיבות חכמה הונרקן כלב והיא ה׳ כסוד
ה׳ נבורות לב׳ כמו״ך וזהו ה׳ בחכמה יסד
ארץ כסוד פלגי מים כסוד לב מלך והוא
ביד שמאל נבר לכל אשר יחפוץ יטנו את
מה שאין כן אם היה החלום לצד ומשם
נקב׳ זאת הא׳ המלכות ויצאת בצלעו׳ וזהו
ויבן ה׳ אלהים את הצלע ולמה נק׳ נקבה
ונודע כי יש באתערותא כמו רקיע כסוד
הטרפשא כי מכשרי אחמה אלוה וזהו רקיע
שבתוך המים ומכאן ולמטה יצאת הנוקבא
להתלבש ונוכרין האורות אליה מן הטרפש׳
ולז״א ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין ה׳
המים העליונים למים התחתונים ומאותו
הרקיע ולמטה קומת הנוקבא ובזה יובן עץ
הדעת טו״ר שזה שהוא בז״א הוא מטרפשא
ולמטה עץ הדעת טוב הוא ז״א ורע הוא
נוקבא המאחוריו כאמבר פנים לרע והוא
כמטמרין בטמאתלבש כו׳ ומו החול והלב
שהוא עץ החיים הוא בתוך הגן למעלה
מהרקיע כמ׳ וסוד ענין נקרא עו״ש למנשי
מעשה הוא סוד ז״א כשמתפשט לכוש׳ מול
כסוד מט״ט שמתלבש להנהיג העולם ומולך
נעבול כמו הבינה כי סוד הה״ה שהוא סוד
אהי״ה כמילואו ע״פ הא יוד הא מקוה ומס מקוה הם ד׳
יודין שבשם ע״ב :

(מהת״ר זלה״ה)

סוד חטא קין והבל

כסוד השעטנז

רע שאחז״ל שאסור שלא תחכירו לו׳ שנים
לא יזרעונה פעמים · והטעם כי הפשתן לוקח
כח הקרקע עד ז׳ שנים ומכחישו · והסוד כי
הפשתן הוא העץ שאכל ממנו כפשתני העץ והוא
כסוד מלכות מפרי האדמה מנחה להכסוד
שהיא הפכא כמשפטים ההוא בשבק בה הה״ב
ומלכות
בשעשתה כלי שהוא שם ב״ן והוא כיסוד שבה
כי לבן נק׳ עץ · ודע כי כל צורות ומלכות
במלכות היניקה וקין העלה בה שם זה של
ב״ן שבמלכות לה״ת כסוד מיין נוקבין כנודע
אך מה שחטא הוא כי סוד שם זה להעלות
לעולם מיין נוקבין לקבל אור עליון מים
זכרים ושניהם ושאת בה אך קין לא העלה
מיין נוקבין אלא רק לעוקין ממש ממש
ולהחזירן למקורן כסוד הפשתים שמכחיש
את הקרקע כז׳ שנים וז״ס הפסוק ויבא קין את
מפרי האדמה פי׳ פרי אחר שנק׳ פרי האדמה
לפי שהוא יונק כל כחה ומוקרו ממש ומכחיש
וזש״ל פשתן היה והעלהו למעלה מנחה לז׳
ז״א והחזירו לשורשו ושוב נשארת מלכות
ממש זה של ב״ן וזהו חטא קין אמנם הבל
בא לתקן מה שעוות קין והביא צמר והסוד
הוא כי ענין דעת שהשורש ז״א לנוקביה
הוא מאחורי דעת העליון המזלא יקירא
ועל ידו מתחברין או״א ומשם נמשך את
לז״א ואז מזדווג עם המלכות ויהיה בה
ההוא רוחא כנודע כסוד ק״ש של המטה
להרוג המזיקין ונמצא עתה שצריך לחזור
את דעת עליון שישפיע בז״א ואז גם יחזור
להשים בה ההוא רוחא דעקר הו מינה ולכן
הביא מבכורות צאנו · נכבר כוחרנו כי
חטא קין היה בינה במלכות שבה והבל
הוצרך להמשיך מדעת עליון בז״א ביניקה
כנ״ל והוא כי כל בעל חי הוא ביסוד יגורה
והיסוד נקרא חי וסוד הדעת נק׳ יסוד והוא
סוד הכבשים כי כבש אותיות שבב כסוד
השכינה העליונה וז״ס ומלאו את הארץ
וכבשוה בסוד הכבש השוכב עמה · ודע
כי כמו שיש זקן עליון כפנים כך יש זקן
התחתון סביב היסוד והמשכיל יבין · וכשם
שיש צ׳

שיש י"ג תיקוני דיקנא עילאה כך יש י"ג תיקוני
דיקנא תתאה ביסוד וזהו גדולה מעלה
שנבראת עליה י"ג בריתות וכבר הודעתיך
כי נה"י דא"א נעשה ז"א ומתקן התחתון שהוא
יסוד אריך נעשה דיקנא עילאה דז"א וזהו מן
המזל קדמאה י"ג ברחום כאדרת נשא ארוכה
לדיקנא דז"א כיונתו מיסוד אורך צמר
כבשים שהוא כיסוד העליון וזהו רזא מזל
נוצר. וגם בזה תבין מה שהודעתיך כי יסוד
דא"א נקרא מלוהב אהיה ומיניה נפיק
ז"א ולכן נק' מן המזל וגם כן בזה נרמז
דינא דבר מברא וזהו השופר שנק' מצר
ג"כ מצד אחד רחב ומצד א' מצר והענין
כי מיסוד זה דא"א שם היה מציאות זיווג
הולדת ז"א אמנם לא יצא אז רק בסוד ו'
זעירא ג"ו ג' והם סוד קול דנפיק משופר
כלול אש רוח מים ג' לבד: ונחזור
לעניננו כמו שאמר ראשו הוא עמר
נקי ולכן ג"כ שער דיקנא תתאה שהוא יסוד
שלו הוא לבן וזהו צמר הכבשים הלבן הכל
שערי דעתיקא לבנים ומזה הבאתי הקריב
הכל. אמנם צמר ז"א הוא שחור לפי
שהתקן שלו העליון ושער הראש ג"כ כשהוא
בסוד הזקנה אז מתלבנים דוגמת סבא
דסבין עילאה אך כבחרותו הם שחורים
ובזקנותו מתלבנין להיותם קרובים לא"א
כי היסוד שלו נעשו לו המוחין אך יסוד
של ז"א הרחוק כזקן התחתון לעולם הוא שחור
אפי' בזקנותו להיותו רחוק מלבנינות העתיק
ונמצא בהקריב הבל קרבן זה שהתעורר
דעת עליון ונתוסף כח בז"א והחזיר הקול
רוחא כשם כן ביסוד של מלכות לכך
וישע ה' אל הבל ואל מנחתו ואל קין ואל
מנחתו לא שעה הענין כי במזל זה נמשך
מדעת עליון לז"א שהוא סוד שם של מ"ה א"ב
נוצר ומ"ה הם שע"ה וזהו לא שעה אבל להבל
שעה כי המשיכן למטה במלכות וזש"ה ויאמר
ה' אל קין הלא אם תטיב שאת פי' שעד עתה
סלקת והעלית שם ב"ן שהם מיין נוקבין ועקבים
ממקומם אך עתה אם תטיב תמשיך אז שאת
והוכל לשאת ולהעלות מיין נוקבין כהוגן למעלה

וירא אליו. בהיות כי כל מה שאנו צריכי'
לתקן בזה העולם אינו כי אם לבחי'
זו"ן כי אין לנו פרנסה ושפע ונשמה אלא מהם
שהם אבינו ואמנו כמש"ה רשב"י על פסוק ישמח
אביך זה קב"ה ואמך דא כנ"י עכ"ל צריכין
אנו לתקן הזיווג שלהם של זו"ן כדי שירדו
להם המוחין להזדווג ואז ירדו לנו מהם
שפע ומזון ונשמות וכל הצרך וז"ל שאמ"ל
אין הקב"ה נכנס בירושלים של מעלה עד וכו'
וזה א"א כי למעלה נקראו ריעים דלא מתפרשן
לעלמין ולמטה אקרו דודים דלא מזדווגין
אלא לזמנין ידיען ולמה שפי' דאקרו ריעים
דלא מתפרשן א"א שהרי אמרו בפירוש על
פסוק שלא תשלח את האם כ' תירוצין שבינה
עילאה ושכינתא תתאה וזש"ה את האם
את אימא תתאה שכוללת האותיות כולם
האם אימא עילאה ופי' שיש ב' מיני זיווגים
א' תיקון וא' פנימי התיקון אינו חסר לעולם
ואינו צריך שום התעוררות והוא לקיום
העולמות כמש"ה ז"ל יפה לולד יפה לאשה
יפה לאלב והב' להוציא נשמות חדשות
לעולם עליה הזיווג נשבע שלא יכנס עד
שיכנס בירושלים של מטה ופי' עד שיהיו
מוכנין זו"ן ליכנס כי א"א לומר עד שיכנס
ממש כי מה שהם מזדווגין הוא להמשיך
נשמה מאוא"י ואם אוא"י עדין לא המשיכו
אצלם היאך הדבר אלקין כי דרך המשכת
הנשמות הוא שזו"ן מתשיבין מאו"א ואו"א
מאותן שלמעלה לזה מוכרח לפרש
עד שיכנס עד שיהיו מוכנין ליכנס ונמצא
כי עתה מה שאנו צריכין לתקן ולזווג הוא
זו"ן ועיקר הזיווג הוא המתקת הגבורות
ויזווגם עם החסדים שיהיו זיווג הגבורות
עם החסד וגבורות הנקבה הם מתגבר שעולין
פ"ר לפי מי שנתן עצה לאבהם ליחול הוא
מחרא שעולה פ"ר והכלל שהם הגבורות
המתקשין הזיווג והמיתוק ובהיות אברהם
עדיין אי להזדווג כי החסד העילאה המקבל
לכוס אחד כשמשפע לעולה מסתלק ולזה
נתנו לו עצה שימול עבר חשבונו ומאחר
עבר הוא בחינת הש"ך דינין שבגבורות

והשכל הוא יסוד כי יסוד נק' שדי ומוריד
החסדים שבתוך החיה של חיות שעולה לס"ד
ושדי וס"ד עולין השכל וזהו השומר כנס לכל
ומה נק' שדי והוא הבחינה התחתונה שביסוד
שהוא הזווג התיקון שמחיה וזן המקבל כמו
שביארנו בחיות שבתו שלחיותו יש שני
זיווגים כך ומלכות. והוא הגבורות כך פי' ק"ל
שדי שאמר לעולמו די ואחר שהוא כוחו מלה
הוא כח הגבורות שהחסדים לאין תכלית
ועוד שפי' שודד המחשבות וזה א"א אם לא
ע"י הגבורות ועוד והשכל אינו מתמתקין
ע"י הזיווג לזה לא נכנו לו עתה שימור
כי אין להם הנגלות ומורא שעיקר המתקתו
ע"י הזיווג וכשהוא נגל מסתלק החסד
נבן לו עתה שימול וזהו וירא אליו שנגלה
החסד כחום היום וירא אליו נגלתה אליו
השכינה לקבל החסדים באלוני ממרא
אלון הוא תוקף הגבורות שהם ממרא כמו
שפי' להתמתק ע"י הזיווג והוא שהוא
אברהם שהוא חסד עילאה שבחינות הנק'
הוא בכורע יושב פתח האהל שהוא פתח
מטה מיותר: כחום היום כשמתחממים הזכר
שהוא נק' יום להזדווג: והנה ג' אנשים
הם מחנה שכינה העולות עמה אל הזיווג
והם ג' גווני הקשת שהם ג' גבורות המתוקנים
והם עולות למעלה לקבל הטפה של הזכר
שהטפה של הזכר יורד למטה אליה והטפה
של הנקבה עולה למעלה ז"ש נצבים עליו
שעולין למעלה כשראה אותם וירץ לקראתם
זו היא הטפה. וירדה במרוצה כמו ושרתו
ארצה נכנסו במלכות שהיא ארץ בכורע
אז דבר עם השכינה אל נא תעבור מעל
עבדך שהוא מטטרון את המלך [illegible]
מתמני שהוא זן את העולמות כולם יוקח
נא מעט מים שהמים יורדים בגבורות
וכן נקראים גבורות גשמים ואברהם הוא
חסד לזה נאמ' יוקח ע"י שלוחו כי המים
אינם מתלבן ואמר מעט פי' שהאלהים
הוא קפ"ו נוה שהם משיגים הם קיטן שהא'
אין משיגין אותו וזהו פי' ותחסרהו מעט
מאלהים. או יהיה פי' שמאלהים

של מעלה לא חסר מתון כי אם מעט שהם
הצירופים וזהו ותחסרהו מעט מאלהים של
מעלה שהוא קיטן לגבי למטה שאורם
האלהים שהוא עקר הכל לא חסר כלום שלא
השיג כו כלל שהוא אלהים של חיות..
ואקחה פת לחם לפי שבוא של אחר ואקחה
אני כעצמי ורחצו רגליכם לפי שאלו הם
למטה ושם העולמות והחיצונים נאחזים
שם לזה ורחצו מהאחוז שאחזת הרגלים
שהם החיצונים אח"כ והשענו תחת עץ החיים
וסעדו לבכם היא השכינה הנקראת לב..
או יהיה מטטרון שהוא לב העולמות כולם
ולא אמר לבבכם לפי שהוא עץ הדעת טוב
ורע והרע דבק מאחוריו לז"א לבכם סעדו
קהשאה לבד. אחר תעבורו פי' שילווה אותם
וזהו ויטע אשל אכילה שתיה לויה אכילה
א' מימין שתיה ב' משמאל לויה מהאמצע
וזהו לוי שהוא באמצע ולזה יצאו ממנו
כהנים ולוים מהימין ומהשמאל כי על כן
עברתם שלזה באתם להשפיע לעבדכם פי'
שאתם קורים אותו עבד לפי שהוא עבד
ה' למעלה אבל להם היה שר גדול וירא אליו
ה' באלוני ממרא הק' יכו פי' שלא כהם נאמ'
ואתה הבא אלא אברהם בשלום מה כשורה
היתה שבהם היה עובד עם אבל הכשורה
היא שישוב בתשובה ופי' רז"ל כחום היום
שהוציא חמה מנרתקה והוא נכנס
ואברהם ישב פתח האהל שהוא פתחה של
גיהנם עתה שהוא מהול וכל מי שהוא
מהול אינו מניח אותו ליכנס לגיהנם
והוא גרם שאברם אבינו יחזור לזה העולם
וכשחזר ירד למדרגה נקבה ובא נצחק
והוא איוב וזהו שאמר איוב כן יצחק
היה והיה כימי יצחק ולא נחה דעתו
מכל ריעיו עד שפשו כיצחק והוא
אליהו בן ברכאל מהמשפחת רם וזהו
על כן אשכנו ונחמתי על עפר
ואפר פירוש נחמתי הוא מצד אותו
שאמר ואנכי עפר ואפר שהוא אברהם
ויעקב יצחק

(מהמ"ר תלה"ה)

ויעבר

יצחק לה' לנוכח אשתו
פי' ז"ל בני חיי ומזוני
לא בזכותא וכו' פי' שכשירד אור האין סוף
ומתפשט בעתיק שהוא שיעור כל האצילות
שכל השאר מלבושים אליו א"כ כשהוא
שכשיוצא האור הוא לבריאה שאם מגיעין
הרגלים וגם זה אי אפשר לפרש לפי שהרגלי'
סתומין ואיך יצא האור מהם אבל הענין ו
הוא שהאור יוצא דרך היסוד שהוא למעלה
בירכים ויוצא ע"י הת"ת שהוא לבוש של
היסוד שז"א מלביש לא"א עד הטיבור
וכשיוצא האור מיסוד של א"א בא כנגד
דעת של ז"א והאור היוצא דרך היסוד הוא
כרוכו ונק' כתר נ' בקר ונ"ש הבוקר אור
שהוא יוסף הנק' בוקר ומשם האור יוצא
וכן ת"ת צפרא נהר והוא האור הזה שיוצא
כרובו כנהר והאור היוצא מהזקן דרך
השיער נק' מזל לפי שהאור כמזל טיפין טיפין
ופי' השיער והאור היוצא דרך בו הוא
כשמתפשט אור א"ס בא"א בראש הוא
מקום שהמוחין והוא המוח וכשבא
להתפשט דרך הגרון הוא צר ביותר
ואז האור בוקע ויוצא דרך השיער ומשם
נקרא הזקן ונק' צנורים משברי ים
לשון שיבור ונ"ש כולו כאדרת שער ונ"ש
אדירים משברי ים כשנשבר הכלי ובוקע
האור ויוצא יוצא בצנורים שהם השערות
והיכן הם השערות אדיר במרום שהוא
בזקן למעלה וזהו שיעור שהוא ג"ו והאור
שבתוכו יו"ד שהוא טיפת האור הנכנס
לגופה והזקן הזה מגיע עד טיבורו של
א"א שאם הוא ראש ז"א והם י"ג תיקוני דיקנא
לפי שהאור המתפשט ובוקע בזקן הוא
אחר ג' מוחין והם ג' הויות שהם י"ב אותיו'
והבחינה הכוללת הם י"ג לזה הם י"ג תקונין
אבל למטה בז"א אינם כי אם ט' לפי
שלמטה לא יש נקבה ולזה כל הי"ג הם
דיקנא של דכורא אבל בז"א יש נקבה
וה' הויין שבג' אותיות הם לנקבה ומה
שנשאר בו הם ג' יהו ולזה הם ט' תיקוני
דיקנא בז"א ולמעלה י"ג ומאלו הי"ג הב'

הב' מהם נק' מזל שמהם השפע נוזל
לפי שהם המתפשטים יורד והם נוצר ונקה
ואלו הב' מזלות מזדווגים ומהם בא השפע
לזו"ן ולזה השערות מגיעין עד הטיבור
בה להשפיע לזו"ן שמתחילין מן הטיבור
ונוצ"ר הוא דכר והוא בינה הנק' דכר והיא
אמת א' ועכ"ב היו א' לבושין של בג' שאם
זקן הוא בינה והזקן הוא מלבוש שנאמר
לבושיה כתלג חיור והזקן הוא ונקה הוא
מלכות ומזדווגין כא' ואלו הב' מזלות הם
הב' טיפין שפי' ז"ל שהיו כזקן אהרן וז"ש
כשמן הטוב על הראש יורד על הזקן ופי'
שמן שהוא אור מחכמה וז"ש ז"ל כל הרגיל
בשמן יזכה לחכמה והמוחין כלם מכוונין
לחכמה ונק' על שמה לזה אמר כשמן ה
הטוב פי' שסדר הלבשה אותי' כזון כא"א
הוא זה אבא מלביש לא"א זרוע ימין וחצי
הגוף ואימא זרוע שמאל וחצי הגוף עד
הטבור ואז הם הכלין שאבא מונחין בזרוע
שמאל שאבא מעלין את המלכות עד
בינה שהיא זרוע של אבא וזה היך המוח
עד הטבור ' ובנוקביה הירך השמאלי עד
הטבור וזהו איהו בנצח ואיהי בהוד וזקן
א"א מגיע עד טבורו נמצא שמגיע עד
ראש ז"א וז"א על הראש שהשמן מהחכמה
כשמתפשט ויוצא מהזקן הוא על הראש
ממש אבל קודם שמגיע לראש יורד על
הזקן זקן אהרן שפי' שעולה עד כוזר
שיורד עפ"י מדותיו פי' על פי מדות י"ג
שהם השערות שהם ו' כמו שפי' שהוא
השערות ממש וז"ש על פי השיער ממש
וכשהאור הזה מגיע לראש ז"א בא כותן
לנוקביה וז"ש אני ישנה ולבי ער מלכות
כלולה היא ישינה אבל בחינת לב שבה
אין בו שינה קול דודי דופק זהו בחינת הזיווג
הנעשה בחצות הלילה ואז קול התרנגול
לפי שהשכוי הוא אצל היסוד שבה ולזה
מעורר את האדם לעסוק בתורה כה לזיווג
בזיווג הוא ואז הקב"ה דופק לפתח גן עדן
ואומר פתחי לי וגו' שראשי נמלא טל
שזה האור היורד מהשערות על ראשו

שהוא יה"ו שעולה עם קווצותיו רמוזי עולה
קווצותיו הם השערות שבראשו ומתפשטין
לאחוריו על הראש מלכות שהיא מלכות
מאחוריו ומש"ה קווצותיו תלתלים כפיסים
להר עולה שהוא א' וכאלו הב' מזלות
היתה תפלת יצחק ורבקה ומש"ה ויעתר
ופי' ז"ל מה עתר זה מהפך פי' שיצחק
היה מתפלל למזל הנק' ונקב' שאשתו
היתה צריכה רבקה אשתו ורבקה היתה
מתפללת למזל זכר שהוא בחינה דכורא
וכל א' היה מתפלל להפך מה מ"מ שהיה
מתפלל להפך מה שהיה מתפלל חבירו
ומש"ה לנוכח אשתו: אין ירצה שנכח
עולה מז"ל והיה מתפלל למזל שאמרה
שאשתו היתה צריכה אשתו ואחד ויעתר
אעתר שפי' הרצון שהוא שער שהוא
בשער הזה שהוא אדני שעולה הרצון
שהוא מז"ל ונקה והאלף שאחכה מעתר
היא האלף שנחלקה לשנים י' בזכר וי'
בנקבה ואהו וו' וו' עתר שהוא במזל ונקה
שמשם היה יצחק מתפלל כמו שפי' ואלו
שבמזל ונקה יש בו י"ב אותיות והם י"ב
שבלולן במזל ונקה כמו שיש במזכר
בזכר ולזה אמרו שהיתה רבקה ראויה
ללדת י"ב שבטים שאחר שהמשיכה משם
היתה ראויה ללדת י"ב כמו שיש שם י"ב
אלא שהיא לא רצתה ואמרה למה זה
אנכי פי' א"כ שאעבור כל זה הצער למה
זה אנכי למה אלד זה וזכה יעקב והעמיד
ומש"ה ז"ל פרשת המלה המכל שהם אלו השני
מזלות סת' הוא לא"ם שהם של הב' הויות
שהם י"ב אותיות וזהו בחינת זכר במעלה
עולה ב"ב ב' הויות והם י"ב שבנוקבא מאלו
וזיווג אלו הב' מזלות יצא לך המזון ומים
כמשוה השדה שהמים הם החסדים
המתפשטין לאין תכלית אלא שבולטים
לקרקע הזה שהם ה' גבורות שבאים
בוקעין לה מזה ומש"ה ומים ע"י המשוה שהם
הגבורות שבוקעין בהם מזה השדה אבל
הפת שהוא א' מהב' שאמרנו שהם חיי בני
ומזוני לאו בזכותא תליא מילתא שהם

הגבורות שבוקעין בהם מזה שזכות עולה
ב' ריו ואלו הב' הם צורך גדול לעולם
ולזה אינם בזכות שהם הגבורות אלא
במזלא שהוא ע"י זווג של הב' מזלות
שפי' ונקבא בני חיי ומזוני לפי שבני
הוא מסוד הדעת הנמשך מחוט השדרה
וחיי מאימא שמשם נמשכין החיים
שהם המוחין ומזוני מאבא ולקחם כמבר
מחטה למעלה של הם הלווים בזווג אלו
הב' מזלות לפי שהם צורך העולם ואם
יבאו ע"י הגבורות יחרב העולם אבל שאר
פרטים שאינן צורך כל כך יבאו ע"י זכות:

(מהדורא תליתאה)

סוד ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו

פי' שיצחק
בא גבוה למעלה ומעתה שלמעלה אין ק'
קליפה ע"כ קליפה כמש"פי' הרשב"י ע"ה ואסבר
אנפין לרע ולסוף קליפה יוצאה מתוכו)
ומה שאמר שאהב יצחק את עשו הו כי
את נס זה לעומת זה עשה האלהים ופי'
ז"ל שראש עשו נקבר עם יעקב והוא
בהיכל ק' שיש שם מקבת האבות ויצחק
רצה לתקן את עשו שהיא מזאת הבחינה
והיא בחינת הראש שהיה כל הוא חמשים
מכוונות שלהם ולזה אהב אותו יצחק
שרצה שעלה ולקח מהקדושה היא בפיו
ומש"ה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב
שהקדושה משבר ומכרת הראש שבקליפה
להוציא האור שבתוכה והקליפה משברת
ומכרתת העקב לקחת האור שבתוכו ומש"ה
וידו אוחזת בעקב עשו שהעקב של קדושה
לקח עשו בראשו ויעקב היה אוחז בו להוציאו
מידו והעקב הוא האור שהוציא יעקב
מידו על שבא שמואל והוציא הנצח
ומש"ה וגם נצח ישראל לא ישקר פי' כמו
שיעקב הוציא האור מיד השקר גם
הנצח לא ישקר ופי' העקב הזה הוא מה
שאוחז בב' אלקים שעולין עקב ושם הב'
אלהים עם ה' אותיותיו בן וה' פעמים ב"ן
עולה ציד וזהו כי ציד בפיו שהיתה זאת
הבחינה בלועה בתוכו ואלו הם בני האלהים
ואלו יש

ואלו יש להם ב' הויות שעולה בין כל א' מהם
ובכללן זה בזה הויה א' והוא כשתצייר
ב' ההין הם יב' וזין וב' כשתשבע הם עז' ועולין
ב' ויו שנשאר מהשם הוי' צד' ולזה היה
יצחק את עשו בעבור זאת הקדושה
שהיתה מלושה בתוכו אבל דבקה לו
אהבה אותו לפי שהוא קרובה לחיצונים
ואפשר שיאחזו בה לזה לא היתה אוהבת
אלא ליעקב להסתלק למעלה ואמן התיקון
שאחר לו ועתה שלא נא בליך שהם חמשה
דברים המפסיקין את השיעור שבכל אחד
מהם מקבלת בחינת א' מה' גבורות לזה
הזהירו בתיקונים ונא בשדה פי' שבכל מקום
שנאמ' נא הוא נא מתמיתק ולזה אמר
לו שיצא מהקליפה שהוא בתוכה השדה
שהוא אקל תפוחין קדישין וצודה לי צידה
פי' שיצוד ה' גבורות בחה ומתק ויתקן
הב' שמות של בן שהיו לו מוצאין מאלהים
ונקראים בני האלהים הה אלף למד הה יוד
מם מילוי האלהים ומילוי מילואו הוא כך
הה הה אלף למד כף למד מם דלת הה הה
יוד ואו דלת מם מם סך הכל בן אותיות
ושם בן הוא זה יוד הה וו הה שהוא האור
שבתוך שם אלהים שאחרון למעלה א'
כנגד נא' כאור למטה כשעשוי כהיכלות
יש לו כח לעלות מבחוץ להיכלות אחרון
וליקח השפע משם וכן במקום יש לו כח
לעלות עד הוד מבחוץ שהוא היכל של
הוד ולהלשין על ישראל אז נאמ' מהרגלים
באבות בכורת משם ומשליכין עליו כל
עונות הם שהם ישראל נקים ואהב יצחק
את עשו כי ציד בפיו שאה שהיה אוהב
אותו היה בשביל האור שהיה בפיו של עשו
להוציא את בלעו מפיו ולפי שהיה אור זה
בפיו היה נקל להוציאו שאלו היה במקום
אחר סתום לא היה בנקל להוציאו ולפי'
שם בן הוא שיש להויה ד' בחינות במילוי
והם עב' במילוי סג' בבינה מה' בזעיר
בן במלכות והוא שבתוך האור מלמעלה
ירד בגבורה הא' במלו שפי' מחה האחרונה ה'
מבחוץ הב' הם ד' אותיות שבשם והא' הוא

נעלם מאד ואינו נזכר אפי' באות א' לדרך
בקוצו של יוד נמצאו כל הפרקים בכללן
בשם א' ובכל פרקו ופרקו כלום מבלום
לזה יש קויה בכל א' ובכל א' כלול מה' לפי
צריך למלוי שישלה' ובשירה ה' למטה
זרחה בגבורה י' במלו שפי' שהוא חכמה עלה
בחכמה נעלה כל המילוי שלה ביוקן ובבינה
נכ' לפי שהוא' בתוה נתקן אפילו ההין שלה
ביוקן לכך מזעיר שהוא הואו מילואו בא'
כי אלף היא בינה אבל מלכות שהוא ה'
אחרונה מילואה ביוד לפי ששם מקומו
ועיקר האהבה שם כמש' ז"ל לעתיד לבא
צדיקים יושבין ועטרותיהן בראשיהן שהוא
בינה שהעטרה היא מלכות והיא בא' ממש
למעלה ובזעיר הוא שם מה' של אלפין לו
לפי שזעיר אינו לוקח המותר כי אם עד' א
אימא ואימא הוא א' לזה המילוי שהוא אור
של התבונה היורד בו יורד ע"י לבוש הרגש
והאות הראשונה לעולם היא יוד ממש לפי
שהוא שורש השם והשורש לא ישתנה אבל
השאר מלא באלפין והם ג' אלפין לפי שהוא
משכה ב' צורין יוד יוד ואלו הם כו' קלוות
של זעיר והם ד' אלפי' שני דעתמא שהם ד'
אלפין ועליהם הוא עומד קיום העולם
שהוא זעיר הנק' עולם ואלו הב' צורין שלא
עולין מה' שהוא מילוי עב' והוא שבשהחכמ'
נותנת האורה לזעיר אינה נותנת מעצמותה
אלא מהמילוי שלו שהוא מה' בלבוש בינה
שהוא א' וכן זעיר בשנותן למלכות אינו
נותן כי אם מהמילוי שלו שהוא יוד ובשעת
הזווג נותן לה א' שהיא ב' ומש' ז"ל בך עלא
במחשבה כו' בפסוק שהיא מלכות שריקן
אורה ועשאה ואלו הב' אלפין הוא
שנותן לה בשעת הזווג ומשה ויכבר שלש'
אלפים משל שאמה הוא בח' היסוד והוא
משל המחדוש עם ה' שהוא מלכות ודיבור
הוא סוד הזווג כמש' במשנה דאוה מלכא
עם א' בשוק והוא זיווג וזהו שאמ' נ'
כשהוא מדבר ומחדוש עתה מה נותן לה
ב' אלפין שפי' נראה נותן לה האלפי'
בעצמן רק האהבה וזהו משל שאינו נותן

עיקר ועצמות כי אם משל וזהו שורו מחשי
ואלף שור הוא הארת מיין נוקבין ולזה
צריך להרים קול כה׳ שישמעו מה שרוצה
ויקבלהו ומה שהוא מעלה הם הה׳ גבורות:

ויאמר אל יעקב הנה בנך יוסף וכו׳
ויבן עם מ״ש שהמבקר
את החולה נוטל א׳ מס׳ בחוליו והוא שיהיה
בן גילו ובכל בני יעקב לא היה בן גילו
כיוסף ולזה אהב את יוסף מכל בניו ולזה
אמר לו הנה שעולה ס׳ בנך יוסף בא ויטול
א׳ מס׳ אז ויתחזק ישראל וישב על המטה
שעולה ס״ו ולמ נתחזק אבל יש להקשות
למה קראו יעקב וישראל בפסוק א׳ והפי׳
יעקב הוא הקטן כד״א מי יקום יעקב כי קטן
הוא וחולה עולה שם מה׳ וד׳ אותיותיו ולם
הוא חולה שחסר ממנו זה השם ואין לו
מוחין ונ״ש כי חולת אהבה כשמע אחד
שהוא שם הולא משם מה׳ ואא״א והם
המוחין ועל זה נאמר א״ל אחר כראכנו א״ל
מילוי שם ס״ג ואח׳ אחר מילוי שם מה׳
ולזה יעקב שהוא קטן הוא חולה שאין
לו מוחין והמעורר המוחין ומשיך
הטפה מלמעלה הוא יוסף ולזה אמר
לו הנה בנך יוסף בא אליך לעורר
המוחין מלמעלה ולהמשיך הטיפה אז
ויתחזק ישראל שבכר נשלם במוחין
וזהו ישראל שר״ת ראש לי ואחר וישב
על המטה ויבן במ״ש בזוהר כי מה שזכה
משה בחיים זכה יעקב במותו ולזה יעקב
בחיים היה קטן והיה למטה מן המטה כי
לא היה מזדווג למעלה אבל עתה בשעת
פטירתו נסתלק למעלה ונקרא ישראל
כעולה המטרוניתא וישב על המטה
לזיווג ונשה׳ ויתחזק ישראל וכו׳ ורמ״ל
פי׳ ד׳ דברים צריכין חיזוק והם המוחין של
גדלות כי תורה היא חכמה נובלת
חכמה של מעלה ומעשים טובים
בבינה וכן אמר״ל מי גלה רז זה לבני
להקהם עשייה לשמיעה שהוא מהדעת
המלאכים שהעשייה בבינה · תפלה

היא המשכת החסדים · ודרך אגב הם
הגבורות: גם משה עלה נ״פ חזק ויהושע
לא עלה למדרגת משה עד שנאמר לו
נ״פ חזק ואמץ אמרו לו ככל אשר שמענו
אל משה כן נשמע אליך וחזק עולה
פ״ב ולזה עתה שיעקב היה עולה
במדרגת משה בשעת פטירתו נאמר
בו ויתחזק ישראל:

סוד ויאסוף רגליו אל המטה
דע שהצדיק
אחר פטירתו עולה נשמתו עד או״א
בסוד מיין נוקבין ובזה נמצא שרגליו
נאספים אל המטה שהיא מלכות ואחר
שמקבל משם הארה ומתברך מהם יורד
למטה ונשאר בסוד מיין נוקבין במלכו׳
ויורד בשלמות ויורד מזה שהוא בחיין
אמנם על זה זיווג הה׳ ומלכות כי כבר
נודע שעשר מלכות כל׳ מפירות של
והשרגבה להזדווג עמה צריך לכתוף
קומתו שמעמיק רגליו למטה עד שלא
לו פנים בפנים מתחלה מעמיק רגליו
למטה במקומה עד שמגיע לראש והיא
של ואח״כ כופף קומתו עד שיהיה פנים
בפנים וזהו סוד דכרועה שיכוין ו׳ לגבי
ה׳ כדכתיב אלו ואח״כ זוקף בה׳ לזקוף
המלכות ולהעלותה מלמטה למעלה
וזה ברור:

מישזל שמשה לקח את הבושית
דע שעיקר הלב נתיבות
הם מחכמה וכל א׳ כלול מי׳ עולה ש״ך וש״ה
ה׳ שהוא ה׳ אותיות אלהים וזהו שכה ולזה
משה שהיה ביסוד חכמה לקח את הבושית
ונעץ חרבי בינו לבינה · והענין שאנו א׳
אומרים בשם גדלות וקטנות הגדלות
כמיוכני הרחמים וקטנות כמיעוטן והכני
הרין כמורן אותן ג״ל כאורה בחינה יש
לאוא׳ שבפי ערך העיר בר משפטי
לו אוא׳ ולזה בקטנות הוא בחינת המלכות
של חכמה והוא בחינת בושית וגדלות
ונצחה

ועתה צפורה וכבינה בחינת קטנות ולאה
בחינת המלכות וכבחינת גדלות היא לאה
ולזה משה בא לו הבנות שהיא בחינת
שך העשו ולזה חורה ולמעקב בא בחינת
המלכות שהיא בחי' ב' מלכבך וגם רינס
באירות לפי שיעקב מחזרוה עם לאה
ואחור הפנים שלה הם המלכות ומשה
הוא מלגאו וזווג היא צפורה ואחור שלה
היא כושית ונ"ב יוסף אסנת ופוטיפרע
הוא אחורים של כל השמות שהם עב' קס"א
מה בן כזה יוד יוד הי יוד הי ואו יוד הי ואו
הי עולה רפ"ך ואחור סג קס"ו ואחור מה
קל ואחור בן קנ"ג הסך השרשים שלהשמות
ישאר כמנין פוטיפרע ועל שהיו
אחורים לא לקח חורה והכונה כי הבינה
בהתפשטה כתנך זאת ר"ל הכונות
שהמלכות שלה היא לאה למעלה
ובהתפשטה למטה היא אסנת מלמטה
שאסנת אחור לאה כמו שהכונה נק'
אחור בינה ופוטיפרע אחור המלכות
שהוא בהתפשטה מוטב ליקח אחור
לאה ולא אחור המלכות;

להבין שמשה לקח ה' של הבל ובלעם

הל' ולמה כת' ספרו וספר בלעם ומ"שם
שהברכות שנתן בלעם לישראל היו ר
ראויות לבא ע"י משה אלא כה שמולך
רע יעשה בעל כרחו אמן ונ"ב כי שרש
לא קם וכו' בכוונה ששניהם היו משוה
א' זה מצד הטוב וזה מצד הרע וזהו
מחיק שם, ימחה כי הוא כאתכם כקס
והוא נה' בלעם מחיה שם ולא שדי
וזהו הנה ברך לקחתי ר"ת הבל שכל
כוונתו היתה להכניע הטוב של הבל
ולהתגבר עליו; ודע כי בלעם
מקומו בין רגלי לאה נראה רחל מקום עולם
ונעשה אבל בלעם מקומו למעלה באבא
מקום בית הכליעה כדין ולזה המלאך
שב' ואחר כופל ר"ת שין ר"ל במקום שאין
של המלך שהוא מקום מוחי אבא. ודע

כי עלה ונשאל הבל א' בחשבון כי ה"א של
עלה כב' מלואים עולה ה"ל ונשאר שהבל
חשבון א' כי שניהם משותפים א' מבין ר
רגלי לאה כי עלה מצד הל' ונין ונשאל
מצד הל' שאול ונעק האחור שלו גדול
ואחר ונין כ"ב בא בקלי פוק אבל נשאל
אין כ"ב אחר ויש בו יותר קליפה ולמה
צריך ב"ש א' מצד עלה וא' מצד נשאל
כי היה ראוי שנשאל יהיה לו אל בה' וכך
הוא ונ"ב אל שהוא מלגלה כו' ודע
כי כל הגוים מצד בלעם מסוד פסוק
בלאומים ר"ל כל של בלעם משורשו
מכל של הבל ומשה מצד ה' של הבל
וזהו כלכת אש ר"ל הלב של הבל נמרק
ונתקן כב' שנה של גלות מצרים וזהו
לכת"ש בכסף המצורף בכור הברזל
ושהתכך לכת' יהיה הבל וזהו והורא
ישפוט הבל כבהם אב' מאחר שנתקן
לב של הבל הוצרך משה שהוא כח
של הבל להוציא ישראל ממצרים ולא
אהרן שהיה גדול ממנו ואעפ"י שהיה
לשונו צח והיה כהן לא על עליון אך לפי
שמשה היה הטוב של הבל וזהו סוד
ותרא אותו כי טוב הוא;

ואלעזר בן אהרן לקח לו מבנות פוטיאל בן שפטפט ביצרו

בין שפיטם אבי אחיו עגלים לע"ז והם יודע
ויהבו ומחנה יצא נדב הבכור בחינת יוסף
ואביהוא בחינת נפש וזהו אמרו שמאחים
לנפש אדם ולא לנפשות אדם כי נדב בחינת
רוח ולא היה שורה בו טומאה ובשביל פנחס
במעשה זמרי לקח שניהם וכטלם בשבע
הפסוק בחינת הרוח וזהו לפנים ה' עמו ולזה
וישאל את נפשו למות שלא היה לו כי אם בחינ'
נפש ששם מקום המיתה כמ"ש רגליה יורדות
מות והלך לחורב שהוא בחינת משה שהוא
הרוח וזכה ברוח ולזה נשאר חי וקיים וזהו בריתי
היתה אתו החיים והשלום שזכה ליסוד העליון
ששם מקור החיים שהוא בחינת הרוח וז"ש דעה
ורוח נהבה הפקינו שאל הרוח של נדב שלא

היה לו כי אם נפש וזהו ששאל אלישע מן
מאליהו ויהי נא פי שנים ברוחך שאל
בחינת הרוח ואלישע נ״כ הוא בחינת
הגבורות וזהו פי׳ אלישע כי בקין נאמר
לא שעה שלא פנה אליו ולא קבלו ואלישע
בלומ׳ אלי שע״ פנה פי׳ שבפנים יש ב׳
אל אל במילואו בכל מן ושני שמילואים
עולים שע״ והם שע״ נהורין שבזוהר
וזהו אלישע יש לו כל השע״ נהורין מהש׳
והם שעה בעצמם כי ש׳ במילואו א׳ מוקיף
והכולל ומעפ׳ שהם ב׳ ש׳ אחר שהשורש
א׳ נחשב לא׳ ולזה אין באלישע כי אם אל
אחד ולפי שאליהו לקח רוח נלב ועלה
לי סוד הוא מבשר את הגאולה שיסוד
הוא הגואל ויחזקאל שבא מרחב שהם
הגבורות הקנבא על בשן הבית העתיד
שאז עיקר ההנהגה הם הגבורות כמ״ש כי
אתה אבינו שנאמר על יצחק וכן אמר
יחזקאל והכהנים הלוים שאז הכהנים
יהיו לוים שהם עיקר העבודה ולזה נקר׳
יחזקאל בן אדם שהוא קין בן אדם הראשון
ולבן פארי פארים ולכשו כיון שיתקן את
פגם קין וההנהגה תהיה ע״י הגבורות:

ההבדל שיש בין תורה לנבואה ורוח
הקדש ובת קול הוא כי ה׳
תורה הוא בזוהר ונבואה בנה״ ולזה אין שום
נביא ראוי לשנות מהתורה אפי׳ אות אח׳
לפי שתורה הוא בת״ת ושום נביא לא השיג
שם כי אם משה בזוהר שעיר פנים של פנים
עם נוקביה ולזה נקרא נבואת משה פנים
אל פנים אבל שאר הנביאים לא היו מ
מתנבאים כי אם מנה״ עצמם כי אם
שמואל בלבד שהיה מתנבא מנה״ בהנלות
המדות העליונות בהם והיה משיג במדו׳
העליונות בתוך נה״ ולזה נק׳ הרואה רק
שלא נקראו שאר הנביאים לפי שהיה
רואה ומשיג במדות העליונות מה
שלא השיגו שאר הנביאים ורוח הקדש
הוא ביסוד ובת קול במלכות ולזה נק׳
בת קול לפי שהקול הוא בבינה קול גדול
ולא יסף קול שופר ומלכות היא מקומו בת
קול ומה שהיו משיגים בשו המדות העוה
בהתלבשם במטה ובזה יתורץ איך השיג
רבא מה שלא השיג משה שהוא עד עקיק
ויתורץ לא שהוא השיג עתיק שבשש״ד
שבכל עולם ועולם מהאבי״ע יש בו עתיק
ולזה בשאמרו לו ואחרה לך לקץ נתיירא
ואמר לאיזה קץ לפי שיש שם קץ הימים
והשיב לו הקב״ה לקץ הימין ויחזקאל השיג
בעולם היצירה והשיג בה ט׳ מראות ו
ובשהשיג לבתר שהיא מראה שעשירית
לא היה בו יכולת ונפל על פניו ואיהו ה
השיג בבריאה וזה״ש בזוהר איהו למטה
מהאי כתר איהו שכתר היא מלכות ואיהו
למטה ממנה בבריאה:

בטחון בה׳ עדי עד צריך לכוין בבטחון
עדי עד כמו שפי׳ רשב״י ונק׳
עד זעיר כמ״ש עד תאות גבעות עולם
שבכינה מתאוה להשפיע בה תמיד כאומרו
ושמים לא זכו בעינין כרפ׳ בזוהר ונם המלכו׳
מתאוה להתחבר עמו לקבל ממנו כסוד הזיווג
וזהו עד׳ שהוא הז״א תאות גבעות עולם ועיקר
הכוונה לכוין כאו׳ שבהם מתלבש א״א שבו א״מ י״ה
מתלבש שהוא מחבר הכל ונשאה לכל ועיקר
הכוונה בו׳ לזה אח׳ כי כי״ה ה׳ שהם או׳ שבע י״ה
י״א ה׳ בינה כאתלבשתם ציור העולמות כולם
זו״ן ואפי׳ ישראל סבא והכוונה באתלבשתו׳ נחקקו
ונצטיירו בלם שלהם להלביש בתוכם מוחין זו״ן
וזהו זו״ן ה׳ שה׳ הוא א״א שהוא רזא דשמ׳ קה״ שא׳
באתלבשות י״ה שנתלבשו המוחין בב׳ עלמין לאיכון
ישראל סבא ותבונה ואח״כ נתלבשו בזון נמצא כשאנו
עולין במחשבתינו עד הז״א לבד יספיק כי שם נמצאו
א״א ואו״ מתלבשין זה בזה בתוך הז״א ולזה פר׳ אין בו
אלא מוחין ותגין אבל לא טעמים ולא נקודו׳ והטעם לפי
שהטעמי׳ רמז לשרש הז״א שבא״א שהטעמי׳ בא״א
והנקודו׳ מאבא שורש הז״א שבאבא והתגין מאימא
והאותיו׳ בז״א וכולם מתלבשין זה בזה בתוך הז״א בפר׳
ואינו מתגלה אלא באותיו׳ שדומין לז״א לבד והאות׳
שורשו שבבינה והם התגין אמנם או׳ ואבא להורות
שתמיד ונניח הבוד לא אתגלי כלל נצרך בשורש
לכוין שיקר הטעמי׳ והנקודות אעפ״ שאינן כרוכין
בו להורות שא״א ואבא מלובשין בו שלא שהם נעלמי׳ ובקריאתו מתעוררים ומתדבקין אור אריך בתוך אב
ואבא בתוך אימא ואי׳ בתוך זעיר עד שמאירין לכל העולמות ולזה רמזו ז״ל כל הקורא בלא נעימה וכו׳:

דע שלמעלה יש מקום השער שהוא
הראש וג״כ שער הזקן ושיורד
למטה כל הזקן שיורד על מקום שנק׳ זקן ה
התחתון ואם לא מכול רחוקין כפי׳ במקומו
והשפע שיוצא משערות הראש
בס״ד ושלבראש שיורד בין הירכים ולזה יש
לחיצונים בשל הירכים אחיזה שליטה פי׳ כי מגם
חורף לפי שאחר שערות שבראש הוא כאור
חוזר ויש בהם וכ״ב בזולין שהיהם שנורד
למטה וכ׳ בתורה וכ׳ הקדש כמו שיתבאר
במקומו בס״ד והנה אלו הם סוד היהם העליונים
לפי שמלבישין לזה או״א וזא סוד הרגלים כנודע
וכשאנו נושאין היהם למעלה אנו מכוונים
(שקוץ היוד משפיע בז״א שהם או״א ותבון) בנגל לזה
למעלה ומזה שמקבלים כוחן לרגלים למטה
לכן שמקבלין המציא שיורד מן היהם העליונים
שעיקר החיים בעולם הם לאו ונק׳ חיים עליונים
וחיים התחתונים שהם מן מקבלין המלוים וזאת
שמתנשא הידים בשעת קבלה
שבא כך והנשא ויתעשר שנבה לחבר
ודע שכל אות מהם כוללת כל
השם נמצא שד׳ אותיות הם ד׳ הויות שבך עולה
כגולה ולזה צריך רביעית מים שהוא לאותא
הכוללת כל השם ואם חסר מרביעית פסולה
שכיון שאין אות א׳ שלימה אינה כוללת השם
ולזה המוצא רה״ע עם שאין עושר אלא מגם שהוא
מציאות כל האצילות ואם הקל בה סכ״ה לאות
אז נעקר מן העולם שאז החיים הם חוק האצילות
שאת מחיה כל האצילות וכיון שהקל בה נעקר
והולך לאורה ועני עולה הקל על שהקל ועולל
בה גם כיון כמו שאמרו׳ ומשולה הויות
שעולין קל בנגד ה׳ אותיות בגולה ובשתחבר
יה עם וה חיים עליונים עם התחתונים יעלה ד׳ הויות
בגולתו ונוכר הקל על עני והמחזיקו ואז
רוכב על עב קל ודע שזה מלבוש לזה כנודע
זה גופא וזה נשמתא דאותי׳ מתלבשים כזון ו
ובנעולה עולה הגוף שהוא וה לנשמה שהוא יה
ואם לא יחבר יה עם וה שעולין יה פי׳ שסילק יה
חוה ישאר גוף ובשם שסילק נשמתם הסתלק
נשמתו וזהו אם כגפו יבא כגופו לבד כגפו יצא
שלא יעלה עם נשמתו ואין לו עמה קשר כלל
ואם כנגל חשא הוא פי׳ האשה שהיא חיים עולה
רה הויה שלי תרנו והם יעקב יוסף דוד והם

רומזין יד׳ כם קדש כ״ס הם רה כבוד מלכותו
ובזה הבין ואם כנגל חשא הוא ויצאה משרתו
עמו שמתחברה הנשמה עם הגוף ומקבלין ש
שבגן והאשה ולזה שהיא השכינה מתחברת
עם נשמתה והבין שנק׳ הכלי אנבול שעולה
הויה ואלנו שרומזין לזה חיים התחתונים
ונשמרים הם החיים שהכלי גוף וחיים עליונים
נ״כ יה הויה ואלנו ושניהם עולין יעקב שענין
כוס קראינו רה יבק שהם ג׳ שמות כנודע
ועוד רומז נגל נה׳ שיורד הנגל מלמעלה
לחקל הפורין כראיתא בזוהר שהם נה׳ נברך
הוד יסוד ואם לאו גורם חו יהיה לפו שם
נאחזת הנקבה שכשמין לה נגל מלמעלה רוו
נאחזין בה הרוגן של מטה ואחר הפסוד
וינטלם וינשאם וינטלם הרבנם וינשאם
הרבנם לחיים התחתונים שיש להם פחד וינשאם
רומז לחיים עליונים שינשאם ויחבם לבר
כבפי׳ ונהו ה׳ מלך סוד חיים של את ה׳ מלך
מואי׳ שקבלו מגם חיים נתלבו ה׳ ימלוך רמז
לגם שאינו מולך במקומו אלא מהשפע למטה
בסוד מעטרון נגם מולך בכל העולמות הוא
נטוקביה ולמלך החיים אחר ש׳ המחנו חיים
חיים אלא המכרו חיים עליונים עם התחתונים
יה עם וה ודע שמ״ש ויאשא אהרן את ידו א׳
תעמי׳ שחסר ואיתא שניהם הלבישו ידי אמא
עכ״ג אח כולו אחד וכבפי׳ כרא׳ קדושים
פכ״א כדרנין הלך כאינון חכמה ואימא
ואמא כרא הלהון וביחודך הדויירו אחד וזהו
ב׳ כאינון חד ולזה ידו שרומז לד׳ הכים
ל׳ כעד יק׳ ;

דע כי קומת מלכות הנק׳ א״י שיעורה
יה והיא שוה לקומת זעיר והנה
כודע שמתני הד״ל כינה עלאה מרחיב
רושא דז״א וכשהיא גדולה כמוהו מחש נס
כתשה מגע עד שם ונמצא שמתנו בינה
ולמטה מתחלת חבר ישראל ונשארו למעלה
ב׳ ספירות ואתי שהם כח ואתי בינה וכדוגמא
זו מחש הוא למטה כי שעורה יה והיא התחלה
מקומה כעיקרה במתני הב׳ דז״א כנד באדרה
נשא מעבורה שרו ובעבורה סיים ונמצא שהם

נחלקו י׳ חלקיה מהם ולמטה ומשכן יס״ם מלכות
עד חצי נצח בריאה כי הלא יש לה מקום
כשיעור שיעור י׳ ספירות וחצי בבריאה והם
כח״ב חג״ת וחצי נצח ולשם נעלם מקומה
האחורים לז״א שלה מחצי הה״ד ז״א עד חצי נצח
בריאה ונשאר מבריאה ג׳ ספירות וחצי וככר
ביארנו שמלכות בריאה היא תמיד בהיכל
יצירה וכן הענין בכל מלכות מכ״ע נמצא
שנשארו ב׳ ספירות ומחצה שאין שם אז״ ש
שהיא מלכות ולכן כנגדם נשארו ב׳ שבטים
ומחצה והיו חלל ולא אחרים לפי שבשעהוליד
יעקב לראובן היה חושב שיהיה יוסף אלא
שלכן הטעהו בלאה ולא ירד את סוד הבכור
רק פחת כמים · והכוונה כי יש ב׳ נקבים
ביסוד אחד לזרע וא׳ למים וכן לנקבה אמנם
עתה טפת ראובן יצתה בסוד נקב המים
ועמות שם ונהו פחת כמים ונמצא שאינו בכור
בסוד היסוד אלא בסוד נקב המים וכתיב
כבר ידעת כי אלו המים יוצאין לחיצונים
ולכך יצא ראובן לח״ל וסוד זה נמצא בזוהר
פ׳ ויחי דמ״ד ב׳ ע״ש · אמנם ראובן הוא
בסוד דעת שבין חו״ב שנפסק ב׳ נקבים ושם
שבשן ומשם יוצא ונהו ביחוד אחי כנגדו
כמו נחל פי׳ כמו שהנחל העליון שהוא בינה
סוד ה׳ החכמה כמוצא כאמר כנגד כתיב
א״ב כלל ה׳ שלא ינקה מנקב הזרע רק
מנקב המים וזה שאירע לראובן אירע
לגד כיסוד שני למטה בין לז״א ונוקביה
וזהו כנגד כמו נחל פי׳ ב׳ כשורות היו זו ה
התחתונה כמו העליונה ולכן ב׳ שבטים אלו
יצאו לח״ל אמנם גד הוא בעקביים בסוד
והוא יסוד עקב וסוד העקב לעולם הנין ולכן
גרם לו ליצא מנקב המים היוצא לחיצונים
וז״ם שנה והקע כף ירך הוא סוד נצח ואליהו
וכשנתעברו היו כאליהו שהיה משבט גד
כנאמר כנגד כי נגד גדם לוקח · והנה מנשה
גם הוא בסוד ירך יעקב כנגד הנשה בסוד
כי נשני אלהים ולכן גם הוא יצאו לחוצה לארץ
אמנם מנשה הוא מנקב הזרע של היסוד
לא כמו ראובן וגד כי גם הוא חלון מים
ולכן לא נכנס רק חצי שבטו מנשה :

רע שמציאות האצילות מפורש בכל
מקום בזוהר ובתיקונין כמו ש
שכתבתי בס״ד וכה לפרש דברי הזוהר
והמקובלים כהרמב״ן ז״ל וחביריו ודברי
הראשונים כר׳ נחוניא בן הקנה ז״ל וחבירו
שלא זכרו אלא י״ם ולא עלו ענייני הפרצופין
כלל אלא מעט קט בזוהר ובתק״ז באידרות ·
דע שהרמב״ן ז״ל והראשונים היו יודעין בפרצופי׳
אלא שדברו בהעלם גדול מרוב הגלות שלא
נתן רשות לגלות ולהתפשט האורות העליונים
מאחר שגברה הקליפה ובלי זה לא יוכל קבל
אמנם בעקבות משיחא כמו בדורנו התחילו
האורות להתפשט ולהיות כבראשונה כמו ש
בזמן שהיה העולם מתוקן שהתחיל להתקן
מעט ומתחלה שהיו האורות סתומים היה
העולם מקולקל ובכל מה שמתקלקל נסתם
הגלות ולא היו משיגין אלא י״ם בסודם בסוד
נקודות כל א׳ כלולה מי׳ ומענין הפרצופין לא
נתגלה להם כלל לפי שמצאו דברי הראשונים
כרנכה סתומים לא ידעו עומק הדברים
וחשבו שכך הוא ודברו ט״מ כל א׳ כלולה מי׳
וי׳ מי׳ ובחינות הרבה בכל א׳ ופירשו דברי
הרשב״י על זה האופן ולפי שראיתי מי שחולק
על דברינו ואומר שלא מצינו אלא י״ם
ומהיכן יש לנו לומר כמה פרצופין שנמצא
יותר מי״ם מספרי כי והראשונים לא אמרו
אלא י׳ וכדבר כדברי התנא י׳ ולא ט׳ ולא י״א
לזה באתי לפתוח לך נקב כחודה של מחט
אולי תזכה להבין ותקלע הכוונה ובולו לא
תחטא כי לא ישורנו עין איה ::

רעג והכן כי מציאות הכתר שנקרא
אא שמלובש בלבוש הנק׳ חכמה
סתימאה לעצמו אינו צריך אלא בחינת כתר
כלולה מי׳ להיותו למעלה מן הכל ונתפשטו
י׳ מדרגות גלויות בפועל לא כבא לצורך
התחתונים נתגלה בו חכמה ובינה כה להלן
חכמה כאבא ובינה באימא ונשאר הכתר
עליון על הכל למעלה נעלם בסוד דישרא
הנייא בכתר באברא ומחסד ולמטה לצורך
זו״ן ונתגלו באו״א י׳ קדוש לצורך זו״ן שאם
אין כחות התחתונים מקבלים בעליונים שעל
ידם ישפיעו בהם לא יוכלו לקבל אור · אמנם
אחר

אחר שנתגלה יכולין לקבל ע"י הגורם ההוא
ונמצא שאין גוף לאא ולא לאו"א כלל כי אין
לעצמן אין צריך רק ג' ראשונות לבד וידעת
שגוף נקרא הת"ת עם ו' קצוות מחסד ולמטה
ו' ימי המעשה ו' הוא ת"ת שכולל הזרועות
והשוקיים כנודע שתחלה כשמתלבש ו'
בזעיר יורד בקו ישר בתוך הגוף ומתפשט
אחר כך לצדדים ולרגלים וזהו הנק' גוף ואו"א
ואא משמשין לראש ואינו נק' גוף אלא מחסד
ולמטה ואח"כ כוללות כל האצילות י' שבך היו
כסוד נקודות י' ולא יותר ואע"פ שאמרנו כאא
ד' וכאבא וכן כאימא פרצוף שלם וכיון שיש
עשר יש גוף עכ"ז כיון שאותו בגוף שהוא
מחסד ולמטה שלהם לא נתגלו כאם לצורך
עצמן אלא לצורך זו"ן ומתלבשין בתוך ז' של
זעיר שנק' גוף אבל אינו נק' גוף אלא ז' של
זעיר אבל ז' של או"א אינם גוף כיון שנעלמין
ראשונות בתוך אלו התחתונים ולא נשאר
מגולה רק כתר דאא וחכמה מאימא וכח"ב
של אבא וחב"ד של אימא שצריכין לעצמן
ואל יקשה מה שפי' בדרושים שאין מגולה
מאו"א אלא מחצי ת"ת שלהם ונק' ישסו"ת
והכוונה אין קושיא כי הכלים שלהם אמרנו
שמתחילין מחג"ת ולמטה אחוזים בנה"י חג"ת
שלהם מתלבשין בזעיר נמצא לפי זה שכללות
האצילות יקרא אדם שכולו פרצוף א' ומחסד
ולמטה גופא וג' ראשונות ראש אמנם כל א'
בערך עצמו הוא פרצוף אריך ואבא ואימא
וזעיר ונוקביה כפי' בענין הנשמות ודרוש
הגלגול שבכל אבר יש פרצוף ובזה יובן מ"ש
ז"ל בש"ר פ' כי תשא שאדם הא' כולל כל הנשמות
יש בשין וכו' ואיך יתכן שאבר א' יהא אדם כולל
בכל האיברים ובמה שאמרנו יובן כי האדם
כולו נק' עין והשאר ענין לבד אבר א' מאיברין
אמנם בערך אותה הבחינה יש בה בה פרצוף א'
בן העולמות עליונות בערך כל האצילות שכולן
כתר ואו"א ראש ומחסד ולמטה גופא כאילו
אמנם גם מה שלמטה מהם ובערך כל מדרגה
בפני עצמה כל א' הוא פרצוף ואותו הפרצוף
מתלבש ומשתלשל מחוץ ובזה יובן מ"ש בזוהר
פ' תצוה קפ"ב והאי קיימא בלא גופא וכד קיימא

בלבושא דאתלבש בהו איהו קיימא על ט' סמכין
מורה מה שאמרנו שהרי אמרו שהיו"ד אין
לה גוף פי' שאין לה קצוות לפי שהיא נקודה
ואעפ"י שמתפשטת לי' בחינה אחרונה שלה
נקרא י' וכל בחינות הקרשים י' ולפי מלכות
נקרא' סופא דמחשבה וחכמה הראה שמתגלה
בה י' כאלו ובן המלא הוי"ה בכל ספירה
ומתגלת ביו"ד לפי שחכמה הולכת בכל ונק' י'
וזהו וכד קיימא בלבושא וכו' קיימא על ט' סמכין
שיהיה כפי' המאמר בספר כתבנו לעיל שהיו"ד
אין לה גוף לפי שמתלבש וכן כונה אעפ"י
שיש להם לפי עצמם בבחינת כללות האצילות
שכולן נק' פרצוף א' אין נקרא גוף אלא מחסד
ולמטה ובזה מתורץ דברי הראשונים בענין
זה שלעולם הם פרצופין אלא שבכללות האצי'
כולן פרצוף אחד והאחרונים בבאור דברי
הראשונים סבורים חשבו שאין פרצופין כלל
רק ז"ס כל א' כלולה מי' והאמת כמו שפירשנו ;

דינ שכבר הודעתיך שכתר או"א מגרון
אא הנק' בינת אא והודעתיך דרוש
נאמר בפסוק יומם יצוה ה' חסדו שיש שני
מינים של חסד א' דבינה שמתפשט בכל
הספירות וא' הנשאר במקומו אמנם גרון
אא קודם שיצאה חלוק בהתפשטות הזרועות
והו' בראשי כתפי אא והוא מקום העליון הנק'
יומא דכלהו נידעת דחסד מצד דכורא ואף
האור הנמשך מן הגרון ירד ונתלבש בחסד
זה ואז ואף יצאה הבינה מבח הגרון כי הגרון
הוא בינת אא והחכמה ממקור החסד הרואה
ולפי שהגרון למעלה מן החסד נתלבשה כן
ונמשך זה היתה הבינה למטה נעלמת
יותר מן החכמה כי קטנה נמשכת מן ה
הגרון ולכן נתלבשה בחסד שמשם יצאה
אבא ונ"ס שהבינה רחוקה ונעלמה ביותר
ואינה נכרת ובזה יובן מה שאמרנו למעלה
בי' חכמות וב' בחינות כנודע ולכן כינוי
נראין חכמה ובינה יו"ד י' ה' וי' בינה ובה'
רמוזין חכמה ובינה בסוד היו"ד שביארנו שצריך
לבתוב את הה"א בצורת יו"ד קודם ואח"כ והרי
חכמה נעלמת יותר ולמה היא נעלמת

כיוד של שם וחכמה השנייה שהיא המוכרת
לאות הה׳ וכל הה׳ שבה׳ היא שלמות שם ובבינה
בהפך כי הבינה הראשונה נעלמת במילוי
היוד כוד והבינה השנייה נגלית כמה שאמר
יובן שאחר שהתחילו הזרועות של אריך
להתפשט ניכר חילוק הזרועות ואז נתלבש
החסד בגבורה ומשם יצאו חכמה ובינה
השנים רמוזין באות הה׳ ואז היה להפך
כי חכמה עמיר ונעים יתיר מאימא ולכן היוד
שלמות כה׳ ומ״ש במדרש לבקר משרכתו
דחכמה אבא הוא ובינה אימא פי׳ מתחלה
היו כנעלמים זה בזה אך כשהתחילו ה
הזרועות להתפשט והחלק משרכתו ונגלו
בחינת אותיות׳ אמנם דע כי לעולם עיבור האמא
על ז״א שביארנו שהיה אז ב׳ כלולין כב׳ היה
בסוד ה׳ ראשונה הנק׳ תבונה ראשונה וסוד
הענין של ג׳ חלקים שזכרנו כולם פר׳ כנז׳
א׳ ונמצא שהתבונה זו מהחזה ולמטה
א״כ קודם זה התבונה אין שום עיבור כי העניין
כבר כן שהתבונה היא שם כנז׳ מקום שבו
הולד נוצר · ודע הקדמה א׳ שמי שהוא למטה
מחבירו כשעולה ויכלל למעלה יהיה כנגד
אחוריים ולכן דע כי בינה ראשונה מסוד
אחוריים שלה יצאה התבונה ומ״ש בזוהר
מספרא היינו כמקין שהם סוד האחוריים
שלה ולכן זו התבונה שיצאה משם נק׳ אלהים
ולא הבינה ולכן כשהיא למטה יש מקום
אחיזה לחיצונים כי אך למעלה היא בסוד
אחורי בינה עליונה ואין שם אחיזה לחיצוני׳
ומ״ש סומך ה׳ לכל הנופלים פי׳ כשהתפשטו
התבונה זו למטה נ״ב זו״ן יתפשטו למטה
ממקומם והם בסוד האחוריים ויש אחיזה
לקליפות עד התבונה זו ונקראים נופלים
וכשכלם חוזרין לעלות את התבונה זו באחורי
הבינה ונק׳ סמך ואין שם אחיזה לקליפות
וכתב סומך ה׳ לכל הנופלים ע״י סמך ה
העליונה ולכן נבאר מציאותם ונאמר כי
החכמה והבינה העליונים הנזכרים הפנים
שלהם הוי״ה ואהיה במילוי יודין אמנם
אחוריהם הוא בכנוים במילוי יודין אמנם
מאלו האחורים נעשה את׳ חכמה ותבונה

ומחזוונם למטה כאלו הב׳ שמות שהיו
אחורים למעלה כאן הם בסוד פנים ולזה
תמצא שרבנו מקדם ע״ב בסוד פסוק ושכן
מקדם לגן ודיבוע קס״א קמות נמצא
שמה שהיו בסוד אחור עתה הם בסוד קדם
וזה מאמר אחור וקדם צרתני · אמנם
נבאר איך הבינה נק׳ סמך לפי שיורדת
שהיא נק׳ ו׳ עד החזה שלו ומשם מתחלת
הנוקבא ושם היא סוד ד׳ אמנם לזה שהיא
למעלה מז״א יש לה בחינת ו׳ ראשונה דה׳
שהם כמכ״ד ה״ג לכן היא א׳ בסוד ו׳ קודם
ואח״כ דלת התחתונה למטה מרגליה א״כ
ואין לה רק ה״ה׳ לכן היא ד׳ והנה הלכה הזה
למעלה כי הבינה העליונה נק׳ סמך כנגד
ק׳ כל א׳ כלול מי׳ והתבונה מ׳ כנגד קד׳
כי למעלה בהיותם נחשבין בסוד החכמה הנק׳
י׳ ונמצא שהבינה מקומה כד׳ עליונות שלו
שכל א׳ כלול מי׳ של חכמה ולכן הם ס׳ כנגד
הסמך והתבונה שהם מ׳ כל א׳ כלולה מי׳ ובזה
תבין שנק׳ עולם הבא שלעולם הנקבה נקראת
עולמות בסוד מן העולם ועד העולם והתבונ׳
נק׳ עולם הבא לפי שיורדת למטה ובאה
ומתגלית אך הבינה נאסף למעלה ואינה
באה למטה ואולי בזה רמז הפסוק בערב
היא באה כל למטה להתרווח בזמן שהדינין
שולטין ובבקר היא שבה למעלה ש׳ מבינה
שם מתפשטות הנשים ונק׳ בית הנשים ··
ונחזור לענייננו כי בינה עליונה נק׳ סמך
שמשם מתפשטים קך צירופי אלהים כמנין
סמך אמנם האמת שהאחורים של ד׳ שמות
של בינה משם נעשו ד׳ פנימים בתבונה ומן ׳
אחורי ו׳ קלוות הבינה נעשים ו׳ קלוות עצמות
של תבונה ומן האחורים של ו׳ קלוות של הבינה
משם נעשים ו׳ קלוות עצמים פנימים של תבונה
ודע כי בבינה העליונה אעפ״י שכל הו׳ שלה
יש להם סוד האחורים עכ״ז בחינת אלהים
אין ניכרים בה אלא מחציה ולמטה שהם ב׳
התחתונות ואז הם ב׳ פנימים ו׳ שמונים
קך וז״ס אורך היריעה א׳ ו׳ באמה ורוחב ד׳
באמה הה׳ כל וזה״ס ואם כל הוא ואין יד[illegible]
משנת שבשאלה נחשבים למטה כתבונה
הנק׳ אם הבנים

62

63

64

G

מדרש הנעלם דף קי"ח א'
הנה מטטרון שלשתוף וכו' הכסא עולם
הבריאה הוא מטטרון של שלוש
עולם האצילות וכו שש מעלות לכסא
הם שש מעלות לכסא הם ששה היכלין
התחתון דבריאה דף פקודי וד' פרק הכולם
הם כתר חכמה בינה דעת דבריאה בהיכל
הא' קדש קדשים וכל היכל שהוא מעלה א'
כלול מעשר הם ששים גבוהים. כי הבריאה
כנגד בינה נבוה עליה ואלהים כנגדנו
הכסא שהוא גבורה והיכל הא' גם הוא
כלול מעשר שהם ע'. ועיין שמות דף א'
וי"ב ב'. ומדרש הנעלם קט"ב. ואלו ששים
המה מלכות. אחת היא וכנגד היא מלכות
דאצילות אחרונת גבורה טולם היחוד
והנה אחרנו הרי כתר. והם מלבד כי
העשרה אחרים שלהן והם בהיכל השמיני
הנקרא ד' עמודי הכסא והכסא עצמו הוא
תוקף ג' תחתונות דאצילות תקון התהיכל
ז' ל' דבריאה ואם הוא מלכות שנמשך
דאצילות הרוכב שם. ואלו הע' שרים
הם הנז' בשיר השירים ל' כנ"ל א' ובפ' ויקרא
קמ"א א'. וכולן בפ' פקודי בהיכלות אשר שם
והם מיכאל וכו'. הם בהיכל רצון א' ושם
י"ב ממונים בנז' שם והם י"ב מלאכי
שלום בפ' ויצא קנ"ט ב'. ואכולם הם ז'
הנערות הנזכרות בשיר השירים נ"ג ב'.
והשאר הם באשר היכלן ועיין בפ' פקודי
והמנים. והסדר הם תחלה ד' החיות
שבהיכל הכלן מיכאל גבריאל רפאל
נוריאל ואח"כ שמות שהם כמספר
אותיות הנז' נקודות בנז' בתיקונים קכ"ח ב'
ופרקן קמץ פתח צירי סגול שבא חולם
חירק קבוץ שורק. ועיין בתיקונים ל' ול'
במה אותיות הם סגול ד' צירי וכו'. ואלו הם
קדמיאל מלכיאל צדקיאל פדאל תומיאל
חסדיאל צוריאל רזיאל יופיאל סטוטריה
גזריאל עזריאל למואל שמעיאל כרוזיאל
אהיאל חניאל להדיאל מחניאל חזקיאל
רהטיאל קדשיאל שבטיאל רעמיאל קנוצ
שמשיאל רמאל קרשיאל הם ע"ב ...

עוד בסופם הם כ"ב בסדר הא"ב והאחרון
הוא באל"ף. וסדרן תרופיה שבניאל בנוע
קדוניה צוריה פסוקיה עדיאל סמכיאל
עוזיאל הדוניה למניה כתוספיה ירושע
טטרוסיה חוגע זכרוגע ועזיגע היוגאל
דנגע נדגע בואל אהנוגע. עוד באמצעו
היא שמה כיתא בסדר אגל"ד והיו
סתומה אצלי בתיבתיך. גם תמצא פרש'
ויקרא ד' ב' ב' שם שמות מלאכים אלו
והבין מקומם ועיין פ' בהעלותך קנ"ב ובפ'
ויגש ר"ה א'. ובתיקונים תיקון י"ח ע"ב א'.
והבין ענין ז' כוכבי לכת הם אור המזהר
הא' ספי' מחסד עד מלכות הנכללות ד'
ונשמות ביסוד חי העולמים הנז' אורך
כנגד שלו ואלו והיו לאותות ומאורות ברקיע
שהוא יסוד. ואלו הם מסטרא דבק שבכל
היא בינה הנז' שבע ותמונה שבעה הנז'
גם שם יש י"ב מזלות והם סוד ו' קצוות
הנכללין בתת מתוק הנז' ו' והם שית
היכלין בהיכל הרצון ומאלו נבראו שם
מזלות ומזלות ונגרו במזל שהוא יסוד
מעולה להם והם חג"ת נה"י. וכולן משבח
קצוות שיש כולן בת"ת כי הז' כוכבי לכת
הם הז' ספי' מחסד עד מלכות. וכנגדן אור
חוזר ז' מזלות אחרות מהגם למעלה מיסוד
עד חסד והכל ביסוד הנז' רקיע מכבר
ההכלה שמכה שם האור היושר ושם
מתחיו הדבורה ואור למעלה ונעשה
ז' מעלות הסוד הרי הם י"ב מזלות בחשבון
ו' והכל ברקיע ומ"ש שית מזלות אינן
למעלה בהאי אתר פי' במה הרקיע נעשו
כל המשרתין שיש מחסד ועד יסוד. ומ"ש
מסטרא דמלכות אתקריאו ז' ככבי לכת
וכו' אין פי' כי כל הז' הם מסטרא השפעתה
אלא הכוונה כי באשר תצטרף גם המלכות
עמהם יהיו ז' ככבי לכת. והטעם כי הוקשה
לו כי אם כל זה הוא ביסוד והרי המלכות
למטה ממנו, איך הם ז' כוכבים כי אינן
אלא שש לבד מחסד עד יסוד. ותיבן כי
יש בחינת מלכות עליונה למעלה הנז' סוד
רשבינתא אינה מלכות שבינה התחתונה

ונודע המלכות מערכת השכינה למעלה
נק' פירכא ומשלחת לחשבון ז' כוכבי
לכת· והבן זה היטב מאד כי שתבין כי
הרי המלכות בעיקר רושם שלה ושורשה
בחכמה כאות ד' של אות יוד וכבינה
כאות ד' של אות ה' הנעשית מצורפת
ה' לו ורושם נתפרק פירכא ביסוד נהר
כנוד וכו'· ודע כי השמות הם י"ב והם
כולם למטה במלכות תהלה הנק' מזל
שנה שמתרגלין· והם י"ב שעות שהם י"ב
אחרון אלא במזלות והי"ב מזלות ביסוד
מושלים באלו הי"ב שעות שיש מהם
כנגדן במלכות כי גם היסוד הוא למורך
ונק' במלכה אדם·· נמצא ט השעות
שהם במלכות נק' חשבון התקופות כי כל
חשבון ומנין הוא במלכות כנז' פ' בנחם
רנ"ב· אך המזלות עצמן אינם אלא ביסוד
וחשבונם שהם השעות הם במלכות· ולכן
של המלכות הם המנין כנז' תיקון כא ד"נ
ב'· ושביסוד הם רחמים· ואל תטעה
בזה ונק' תקופות לשון תוקף והן מצד
המלכות שהוא החשבון· אך הם עצמם
הם ביסוד· ואם תדקדק תמצא כי הי"ב
מזלות ביסוד נקראים י"ב שעות שבוים
והי"ב מזלות שכנגדן במלכות הם י"ב
שעות הלילה כנז' פ' ויחי רל"א ב' וע"ש·
ובזה יתורץ קושיא אחת שלפעמים
הי"ב שבטים מכנה אותם בעולם
האצילות· ולפעמים בעולמות דנוקבא
והכל אמת כי אותם י"ב מזלות שביסוד
הם י"ב שבטין עילאין והי"ב שבטים
דנוקבא הם י"ב מזלות שבמלכות·
ובזה תבין לכך נאמר שנק' שבטי ישראל
שהי"ב מזלות שביסוד הם סוד ו' קצוות
שיש תוך הת"ת הנק' ישראל והם ו' מעילא
לתתא ו' מתתא לעילא הם י"ב וכן מה
ישראל הוא הת"ת ואלה הן קצוות עליון·
וכל זה תבין מה שפי' ז"ל בתחלת ספר
שמות נ"ט· ואלו הי"ב הם מניסן ועד
אלול הוא קיץ של זכרים מעילא לתתא
חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד

ומניסן בו ניתנה תורה הת"ת· ומתשרי ועד
אדר חורף גבורות גשמים אור חוזר
נקבה· והבן זה היטב ככל המועדים
של הי"ב חדשים והבינהו היטב· ובזה
תבין אלה תולדות יעקב יוסף שכל תולדות
יעקב שהם י"ב שבטים שבת"ת העליון
כולם הם ביוסף שהוא יסוד ורקיע יסוד
השמים ברקיע· יסוד ושמים ת"ת· ונתוסף
ה' השמים שהם מחסד עד הוד :
ובזה תבין כי ז' כמזלות הם כנגד
ז' כוכבי לכת בנז' בש' י' ...
גם תיקון ע' קנ"ג ב' ע"ש שהם ז' רקיעים
רחמים ביסוד· וז' רגושים לין במלכות·
ונקראו ז' רקיעים כי יסוד נק' רקיע וז'
ארצין כי מלכות נק' ארץ· וידעת שכל
האותיות מכונה ונמשכו עד היסוד במוך
ויש כ"ב כי השכינה והזיווג במוך הזיווג
היסוד וכל הכ"ב אתוון בו כמו כך
יברך ישראל יוסף וכו' וי"ב תשועות הם
המזלות שבו וג' אמות אמ"ש ג' יסודות
אוי"ר מים אש כי יסוד העפר לא נעשה
ונתגלה עד המלכות של מטה מתחן /
כי זה רקיע וזה יסוד יסוד העפר· והבן
זה היטב ·· ואפשר כי מנלמד הכמו'
הם יסוד העפר בנוקבא· והבן זה· גם
תדקדק כי טלה הוא חסד ושור גבורה
והתאומים צורת אדם כנז' תיקון ע' ק' ב'
והוא הת"ת· סרטן מים כנגד הגדל במימי
החסד· אריה אש להוד· בתולה יסוד ג'
כעול· אח"כ מאזנים עקרב קשת דלי /
דגים כסדר הזה· נק' דגים ביסוד דנוקב'
אור חוזר כסוד בני יוסף וידגו לרוב·
ארבעה כסדר ז' כוכבי לכת אינו מובן /
כי בתיקון ע"ה ק"ב ב' נז' כי סדרן
הם כך כנז' בפרדס· לבנה מאדים חמה
נוגה כוכב שבתאי צדק· חג"ת נהי"מ·
והבן כי כמו שיש כ"ב אותיות אלו ביסוד
התחתון שהם ג' יסודות וז' כוכבים וי"ב
מזלות· כנגדן הם ברקיע העליון יסוד
העליון הנק' דעת· ודעת מה' משפטים
כי דעת כפותח המלכה ולכן כ"ב אותיות
הם בזה

הם כתר· וכן מלה כנ׳ פה יסוד עליון
והתחתון· וכנגדם יורד למעלה כדעת העליון
המחבר תכה ולימות דהיינו הקנה דעת׳
הם י״ג מזלות עם חדש העיבור י״ג הקוף
הקנה· והבן זה היטב כי ראובן חסד אור
בן זכר· שמעון גבורה זכר· לוי ת״ת זכר
יהודה נצח הנקשר פחין שעליו נתבאר
דוד הבא מיהודה נשיאות מיוסף נצח
וכפול למעלה ולכן הוא חביב המושך מחס׳
יששכר הוד כי בינה נק׳ יש עד הוד
אתפשטותו ושם סוד הדודאים נתנו ריח
והוד למעלה· זבולון יסוד היושב לחוף
ימים היושב לחוף ימים זכר והוא בריק
מלה הנז׳ כנוקד על זבולון דהתם כנגד
בעלמא דאתי· בנימין חסד נוקבא מתהפ
למעלה אור חוזר מיין נוקבין כנימין הוא
נמשך מלמעלה עליון חסד דכורא· דן נחש
גבורה נוקבא צפון· נפתלי ת״ת נוקבא
נוקבא כנז׳ בזוהר פ׳ ויחי ד׳ קמ״ו ב׳
הנותן אמרי שפר דא נוקבא והוא למעלה
דכר במקום לוי ולמטה אור חוזר נפתלי
אילה נוקבא· בחינת נוקבא חנך קול· וזהו
הנותן אמרי שפר· גד נצח הנותן צבאות
וחיילים להוד· וזהו ענין דלג בנז׳ שם
בזוהר והבן זה· אשר הוד תהלה נוקבא
וטובל בשמן רגלו ושמן בעלמא דאתי
עד הוד הנק׳ רגל אתפשטות· והשכיל כל
מש״ כפ׳ ויחי על כל י״ב שבטים· ואם
תדקדק שם תמצא כל מה שאמרתי וזהו
שמונה לחמו נוקבא ושם הוא הלחם הנטחן
ע״י שחקים שהם נצח הוד וזהו ההוד נמשך
הלחם והבן וכל זה נמשך מעלמא דאתי
בינה המתפשטת עד שם· אפרים ביסוד
נוקבא· ויוסף עצמו והוא היסוד העצמי
שכל הי״ב מזלות וי״ב שבטים נרשמים בו
בסוד אלה תולדות יעקב יוסף בכ״ל וזהו
סוד אומרו נחנו ולא אנחנו· כי סוד א׳ הוא
סוד העצמי· יוסף כי נודרת א׳ הוד
חדש העיבור שבין שני נונין נח״ו שבסוד
י״ב מזלות והוא לבו מעלמא דדכורא
ושאר שבטין הם נוקבין כי הם נקודות

הנשמות שם כנז׳; והבן כי חדש
העיבור לעולם הוא באדר כי
הוא סוד היסוד משה ושם הוא מקום
העיבור והוא המתוסף בסוד יוסף והבן זה׳
והבן כי אליהו ז״ל אתי מן גד שהוא נצח
המעורב בהוד שהם כלב ואביהוא בן
שניהם· ונעקבו מנצח שהוא רוחו של
אליהו ורוח ה׳ ישאך נקה רוח אליהו
ואביהוא נפש הוד כי שם המלבוש הנק׳
נפש נר״ עקיבא מאביהוא והוא יששכר
הוד זכר והוא שבעת הוד הנקבה היוצא
מן כנזכר עקיבא הוד זכר ויוצא בסוד
אור חוזר נוקבא להאיר למעלה· והאמת כי
לוי אינו במנין הי״ב שבטים ואפשר כי
יהודה נטל מקומו בת״ת דכורא ולכן
רגל יהודה מרכבה· ורגל ראובן בחסד
דכורא תחתונה· ורגל דן גבורה נבורך
נוקבא ורגל אפרים יסוד דנוקבא מעבר
דהתם עיפוב ביסוד בנוכע וכזה אפשר
לישב דברי הספר המשבצים כי יהודה
מקומו נטל לוי בת״ת ויששכר נצח
והוד· ויוסף יסוד דכורא
שמות י״ג פ״· ענין מיין דכורא דסלקו
עבד יעקב ומשה הם סוד מיין נוקבין
דסלקי מתתא לעילא ואמרה בנז׳
אלא יעקב נטל ביתא דלתתא היא מלכות
בסוד רחל ומשה נטל ביתא דלעילא דרגא
היא ציפורה לאה פנימית מלכות דהבחי׳
הנק׳ כלת משה כי משה יסוד החכמה
שהוא דעת דזעיר אנפין כד א׳
בענין הד׳ יסודות הנראה מפשט
הלשון כי ד׳ יסודותיהם אש רוח מים עפר
וזולתם הם הד׳ רוחות שבעולם כנודע הד׳
יסודות האלו אלא שהחליפם היות בדי
למזגם ח״ו כי קדי האש הוא חם ויבש
ורוח דרום הוא מטבעו חם ויבש ולכן
מקבלוי שיהיה האש ברוח דרום· אמנם
לסיבת שהיה מתגבר אם כח האש לאין
קץ לכן החליפם ומזגם ונתן גבול האש
שהם בהיפוך מחם מים קרים ולחים
ברוח דרום שטבעו חם ויבש נתנו ומזגם

ברוח צפון שהם בהיפוך קר ולח · ואם תדקדק בדברי הטבעיים והפילוסופים תמצא כי נתכוונו לזה באומרם כי רוח מזרח חם ולח ודרום חם ויבש וכו' אלא שלא ידעו ענין השינוי הזה ומזה תבין כי נותן החם בצפון וכו' · ולכן אל יקשה בעיניך מאמר הפילוסופים אם נראה כחולק עליו · והנה כפי גירסת הדפוס נר' כי גם ברוח מזרח הוא כן כי כן כתו' כגוונא דא רוח מזרח כ"ל כי גם הם הפכיים · ולפי גירסת הכתיבה נכונה כי רוח קר ויבש וכן נר' בדרוש העין כי קורא מקרר הלבם ומייבשן ומחמן ומלחלחן ברוח צפון ממזרח שהוא חם ולח · ואמנם עפר ומערב כפי הלשון שלא אמ' כגוונא דא רוח ומזרח ועפר ומערב · נר' כי עפר ומערב לא נתמזגו אלא שניהם מין טבע א' שהם קר ויבש וזהו ההפרש שיש בין רוח ומזרח לעפר ומערב ובזה נסתלקה קושית המעיין · ובזה תבין מ"ש בענין דבמערב אתאחיד עפרא דאיהו קר ויבש כ"ל איתאחידו תרוייהו ולא הוצרכו למיזוג כמו האחרים וכן תבין מה שאמ' דהא חמימותא דדרום אתאחיד בחמימותו ותקף במזרח ולא אמר בחמימות' לרוח כי הרוח הוא קר ויבש כנז' · ובזה תבין כל דברי המאמר · ועוד צ"ל מה עפר ומערב היו לאחרים בלי מיזוג :

בשלח נ"ב · ימינך ה' נאדרי בכח וכו'

כ"ש אמר בשעתא דצפרא

נהיר וכו' הנה בחינת לאה היא המתלבשת עליה ואחר חצות מתחברת עם רחל ומתחברת בכל קומת ז"א פנים בפנים עם יעקב · ואמנם בעלות השחר נקרא איילת השחר והוא זיווג אחר זולת זיווג אחר חצות ולכן נק' איילת השחר להכיסה על כולה בכל שעתא כאילו עמה לא נזדווגה עמה כל הלילה · והנה כענין דצפרא נהיר היא חוזרת לאחור ז"א ואח"כ בתפלת שחרית אנו מחזירין לרחל פנים בפנים עם יעקב · והנה אחורי החשך הם

אחוריים של שם אלהים כמ"ש שהוא בגי' מאתים · וז"ש בשעתא דצפרא נהיר ואיילתא קיימא בקיומהא פי' פנים בפנים ובעלות השחר אז אתעברת בעזרתא פי' נבדלין ולאחורי ז"א ורחל שהיא במלכות היכלין דמלכא העומדים באחורי ז"א :

נ"א א' · א"ר שמעון וכו' תנו להאי קרא וכו'

הנה החסדים נקראו ימין והגבורות שמאל והחסדים הם מצד הנק' קדם והגבורה לנקבה הנק' אחור · ולכן הקשה לאיך אפשר שהחסדים נקנים לנקבה באחו' כי זה אי אפשר · ועוד דא"כ אצטריך איך קאמר מפני ואצטריך לאו שתהיה גם הנקבה בחינת חסדים · ותירץ דהכי פי' כי הלא נודע כי חסדים וגבורות אתיין ערבובין ביסוד דאימא בדעת ז"א · ואמנם החסד' שהם בחינת מים פותחין היסוד ויורדין תחלה כי זהו סוד בקעת האימא כיון דרוח ברוח ואח"כ יורדין הגבורות והנה ע"ז רק בשבילן הגבורות כבר קדמו החסדים ואין כח בגבורות לפעלן · ואמנם עתה בענין האחרון היה להפך כי החסדים העומדים בפתח יסוד דאימא לצאת השיבם לאחור והקדימו הגבורות לרדת ואשתארו החסד' לאחוריהם ועליהון אתתקף שמאלא בצאתו לחוץ תחלה דאתי שיתוף הרחמים והטעם נתפרש הכי לאיזהו גבורות לבדם ומינה אשתארת לשמאלא ביסוד דאימא ולא נמתקה : נ"א ב'

נאדרי נאדר מיבעי עיין וכו' · הנה ה' חסדים וה' גבורות הם ולכן אמ' נאדרי ביו"ד לרמוז שנתחברו שמאלא בימינא והנוין י' · וכן תבין ולא ירעץ לרמוז על השמאל שהוא נקבה : נ"ט ב'

נטית ימינך וכו' הא אתמר אתמר ימינך דורש אותו להן כי הרים ומלק ימינו ואת השמאל פעלה וכלעתם הארץ · וכן פירשוהו לעיל ד' נ"א א' וז"ש הא אתמר · ור' יצחק דורש אותו לרחמים כי נטה ימינו לצד שמאל להמתיקה ואת כלעתם הארץ שלא ישארו מבועים ונתנם למאכל חיות

ועוף

וסוף השמים והברכה הוא כי שמיה אינו
לשון סילוק והעלאה מדרגה אינו אלא
שמיה לגדלין כי שעל לגד הגבורה ונתחבר
שמה · ור' אלעזר דרשיה להו אלא שמי'
לשון שויה אל הגדלין ושמה נקראת קושיית
והברכה ע"ש ר' יצחק · והענין כי הימין היתה
בחיבור עם השמאל ועכשיו נעשה אותה לגד
אחר ונפרדה מהשמאל ואת השמאל
סילקן כאם ובלשונם האמן ··
פ' א' · בפרשת דרכי ויבא (?) פסוק אחר
מלה על הא חומשא קדישא (?)
כי ויורהו ה' עץ הוא מטה דמשה שעל ידו
נמתקו המים · וכבר הודעתיך ענין מטה
משה פירושו אף עניינ' ע"ש · ור' יוסי
מדמשמע דכתיב ויורהו ה' עץ וכ' כי משה
עסק ע' השכינה כי שם תלוי ענין העשייה
והשכינה הורת למשה את עץ החיים דהיינו
ת"ת ואח"כ מ"ש שתה ויאמר קאי ע' השכינה
ולכן אמ' לקול ה' אלהיך ולא אמר לקולי אם
המדבר היה הת"ת ולכן לא אמר עלה אלי
אמנם בתחלה ר' אבא פי' על הישר עצמו
ומ"ש אלא קשה אמר הוא הישר · ור' חזקיה
ור' יוסי אפליגו עליה · כי ר' אבא הוא האומר
בתחלה ולכן אמר עתה ר' אבא להכריע
סברתו ומ"ש אמ' ר' אבא בתר דאיתגלייא
וכ' פי' כי במקום אחר אמר אתהם עמו ורואי כך
הוא דכל אתוה סתם הוא בנוקבא · אמנם
הך אתוה דהכא קאי לישר · והענין כי הכי
בפסוק דקודם אמר שם שם לו חוק ומשפט
שהם מילה ופריעה מלכות ות"ת כמו שפי'
ר' אבא עצמו לעיל · ואח"כ כיון שכבר הענין
אל הישר ע"י המשפט א"כ ויאמר זה קורא
הישר מענין הגלה אליהם ובעני כך כאילין
מטו עד מלכא קדישא הוא הת"ת · ואמנם
ויאמר הוא ת"ת · לקול ה' אלהיך דא מטרוניתא (?)
הנקראת קולו' ולא קול סתם כי קול סתם
הוא הישר · גם הכרוח זה מסיפיה דקרא
כי אני ה' רופאך והישר בו תלוי הרפואה
כנודע. ואמנם אומרו אמ' ר' אבא בתר
וכ' וכיון דעאלין באילין תליין עאלו באילין
הכין מלקין אורחין הכי כיון דאתחברין

יסוד ומלכות · ובהון לא משמשי כדקא (?)
דשהיין זרעא כפום אורח כמו שפי' הוא
עצמו למעלה במ"ש ועל כך תאן דשאל
באילין הכין ונטיר לון אתקשר בהדין
אורחין והם נמתקו ובהן מטי למלכא
קדישא דא הוא תפארת ישראל ::
יקרו סתם' · בתוספתא · מההוא
נהירו נבעין נהורין וכ'
הנהורין הם חמש אורות ביום ראשון
היינו אור מתכלא הנקראת נהירו שנתלבש
התכלית תוך הבינה והחמשה נתנו כיסוד
דאבא והגבורות הנק' שבלין היינו מ"ן
הה"ש נתנו ביסוד דאימא · אשר שם חמש
הרשון כל א' כלול מי' הרי נ' הרשון כנגד
ה' גבורות ואחר שנתלבשו נה"י דאבא תוך
נה"י דאימא אז נמתקו אימא ונתלבשו
תוך ז"א כמו מוחין ומ"ש ההוא היכלא
אתמתייא בשית ידיען הוא אומר כל א'
כלול מן שש ולכן הם שש ידיעות כי היה
הוא נוכח נאו והידיעה הרומזת בחסד
היא מתלבשת תוך כל הישר הם ה' חסדי'
המתפשטים בגופא · ולא אותן שבסוד
מוחין בבחינת הדעת ולכן נק' ידיעה
מרקמא כלומ' בעלת גוונין הרבה כי
אינו דומה החסד המתפשט בחסד אל
החסד המתפשט תוך הגבורה וכיוצא בהם
ומ"ש בגו אינון ידיען קיימא חד ידיעא
מרקמא וכ' ; משפטים צ"ט ב' ··
עטין נשמה רוח
דכר ונוקבא והוא מולק עם כל הזוהר ··
אך ענינו כלעד' כי קומה נשמה לחלקו
נשמה דאצילות · וכולם נקראים נשמה
דכולא נפקי' מאילנא רבא דחיי ותקיפא עקר'
יסוד דאצילות · אך נפש ורוח ונשמה של
ג' עולמות בי"ע שכולם נקראים עולמא
דנוקבא כולם מתפשטים ומשתרשים
ונק' בשם רוח סתם ומ"ש נשמה מעלמא
רוח מתערב · ונהו סוד והרוח תשוב אל האלהים
אשר נתנה שהיא הנוקבא והבן זה היטב
גם בזה תבין מ"ש בפ' שמות דף י"א א' בוצינא
דנהורא לגו נשמה דאיהו מסטרא דנוקבא

פי' [illegible] הוא [illegible] כנוקבא
הכל לעולם נשרשה לאיזו מאיזה לאוי
דל יסוד דאצילות אדם דיצירה כהוא צרורא
דאיי דאית מלכות דאצילות דרי כי נפש
רוח נשמה דאצילות יקראו כולם נשמה
סתם· ונפש רוח נשמה דבריאה יצירה
עשיה נקראים רוח סתם ;

קדושה קנ"כ· כנוקבא דקדושה רבא
וכו'· ודע כי כל הנקבות
נקראים נוקבא דקדושה אלא שיש קליפה
כנגד רחל ונק' נוקבא דקדושה לבד· אך
הקליפה שכנגד בינה נק' נוקבא דקדושה
רבא והיא היכל הז' העליון של ג' ראשונו'
דקליפה של הנחש הנק' נוקבא אשת זנונים
מוה נוקבא דמש"ל שהוא זעיר דקליפה
דאצילות וקרוייהו אתקריאו צל מות —
והיצה"ר מצד הנוקבא שהוא חלק משמן
חכה· וכדקהוא זוהמא הל' שהוא סמא"ל
זעיר דקליפה דאצילות· נשקע וירד מן
מקומו שכנגד האצילות וירד עד מקום
הבריאה ונעל' כהוא היכלא שכי עלה
הנק' נוקבא דקדושה רבא כנז' בפ' פקודי
דף רס"ה א' ולא היה בו כח לעלות עד
כנגד האצילות דקדושה וזהו נ"כ פי' מש"
בפ' פקודי דף רע"ה א' רתוכא א' וכו'· על
ויקם משה את המשכן את הא נוקבא
דהות חשוכה ושקועה וכו' פי' כי ארץ
היא מלכות דאצילות אשר בשת הקרבן
נתמעטה בסוד נקודה קטנה שהיא מלכות
שבה וכל הט' ספי' שבה נסתלקו ולא ירדה
והיתה ראש לשועלים שנתלבשה בהיכל
קדש קדשים דבריאה הנק' ראש לשועלים
שהוא כנגד נוקבא דקדושה רבה דקליפה
ולא נשקעה ונפלה שם וכשנע' ויקם משה
שהוא זעיר דאצילות את המשכן שהוא
מלכות דאצילות והעלה למקומה הראשון
בסוד כי נפלתי קמתי ולא נפלה הנקודה
שבעבד דקליפה דמלכות דאצילות נגד
נוקבא דקדושה רבא שהוא היכלא שמע"ל
כנז' ולא הי' זה נ"ל אלא גם כשעי' ויתן את
ארוניו שהם נצח והוד דקדושה ממכון —

היינו ידכו גם הם ואשתקעו בבריאה· גם
הם אסתלקו וכהן ממכון דסטרא אחרא
ידכון היינו דזעיר דקליפה דאצילות הנק'
צל מות· גם הם אשתקעו לתהו ותחב' ,
פי' בחינת זעיר דקליפה שקם שית דרגין
ובסוף קפ' הבאה ז' היכלין היינו שהם —
קליפה דבריאה· ובזה תבין סוד אמרה
הקרבה כי צור היא הקליפה צר והנה'
ולכן מולא צר אסר הוא דומי כמו שאחז"ל
וכשירושלם מלכות דאצילות מתמעטת
בסוד נקודה את כל ט' ספי' הלה מתלבשין
בקליפה דצור הנק' בסוד ומלכותו בכל
משלה· ולא מתמלאת צור· וכשצור
מתמעטת מסתלקין ממנה ט' ספירו'
המלכות דאצילות וחוזרין במלכות דאצילות
ירושלם ומתמלאת ירושלם ;

אחרי מות טו"ו ב'· ז' כהנים ומשה ואהרן
במושבנא· פי' בפ'
פרה אדומה פי' בפ' כ"ח ז' פעמים מלת
פרה וכ'· וזה בהן ואלעזר שאינן אלא אחד
עם כל זה עם משה ואהרן שגם הם היו
כהנים ונמצאו שם הרי הם ז'· וזה נפלא
בילמדנו פ' חוקת·· עכמ"ך ; תם

מהה"ר יוסף טבול זלה"ה

להבין היאך הוא העץ [illegible]
ה' בכרם א' הכל וכו' תאומתו
וקין ותאומתו· ועוד הכל הוא רוב טוב
וקין רובו רע מצד הנחש· אמנם דע לך
אחי שזהו סוד גדול ואני כותבו לך
בהתלבשות גדול· דע לך אחי כי כשאדם
נזדווג עם חוה הוציא הבל ותאומתו מב'
בחינות אדם וחוה זכר ונקבה ויצא הבל
מצד אדם ותאומתו מצד חוה וכשבא
הנחש ונזדווג עמה והטיל בה זוהמא
נחש מצד הקליפה נעשית קרקע לקליפה
וכלי לקבל הזרע· וגלוית נ"כ נתלבשה בה
והוציאה בת נקבה כמו האדם שהוציא בן
זכר בתוך אשתו שהיתה מצלעו ומגופו
ונמצא את חוה אשתו והנחש בן זכר וגלוית
בת נקבה· כי גם זה לעומת זה עשה האלקי'
והיא מגופו של הנחש גלוית והוא אח קין
מכח

מכח זכר שהוא הנחש והתאומה מכח
הנקבה שהיא ליליה נמצא שקין והתאומה
מכח הנחש ולילית זכר ונקבה · והבל
והתאומה מכח אדם וחוה זכר ונקבה
והתאומה האחרת היתה מכח חוה
הנקבה שנתהוית מצד הזכר והוציאה
מכחה התאומה האחרת וזהו הקטטה
שנפלה בין קין והבל שהיה אומר זאת
היא שלו שיצאה עמו מכח הנקבה
ולא שנתהוה · והאמת שיש להרגיש
היאך אפשר להוציא פריה ורביה ממין
משאינו מינו שהוא הנחש · אלא כיון
שנמשכה ביום ואכלה מעץ הדעת · א"כ
חוה כשאכלה מעץ הדעת נתלבשה
בה ליליות והוציאה תאומת קין והנחש
הוציאה מכחו לקין · והאדם מכחו להבל
וחוה הוציאה מכחה לתאומת הבל זכר
ונקבה · והתאומה האחרת הוציאה
מחיבת הזכר ומתרעה הוציאה אותה ·
ונ"ש ותוסף ללדת את הבל כלומר שהוסיפה
והוליכה מכחה ומתרעה תאומה אחרת
להבל ולקח אותה הבל מכחה של חוה
מצד הקדושה ולזה הוציאה ה' בברכה א'
והבן · אך יאמר ותוסף ללדת את אחיו
את הבל · ללדת כלומר ללדת שהלדה
היא במקום יו"ד שהיא עשרה · שהאלף א'
וכ"ת שנים הרי שלשה · ומ"ם ל' הרי ששה
וללת ד' הרי עשרה הרי שהלדה במקום
יו"ד והיינו ללדת כלומר אותה תוספת היתה
מכח ליליות ולכן היה בה כח אחוה לקין
שהיה מכח הנחש ולכן נפלה הקטטה
בינהם עליה · אבל סוף כל סוף נשארה
בכלי טוב שהוא חוה ולכן לקח אותה הבל
מצדו · אבל התאומה העיקרית היתה מכח
חוה · ומ"ש את אחיו כלומר הוסיפה ללדת
התאומה מכח ליליות כמו שאמרנו שהיה בה
צד אחוה לאחיו קין · ומ"ש עוד ללדת ועוד
לאות כלומר אותו עוד ללדת שיצאה
התאומה הב' מצד ליליות היה עוד לאור
הבל שנהרג עליה · שקין מצד שהיתה לו
ערוה אחוה מצד לילית היה רוצה לקחת

אותה · והבל מצד שנעשית בכלי טהור
וטוב שהוא חוה היה רוצה אותה ונהרג
סבת הקטטה עד שנהרג עליה · ונ"ש
כעקב הלה כנס וכל מקום שנאמר עקב
הוא מקום הקליפה כלומר ב' עקב פי'
הב' התאומות א' של הבל וא' של קין היו
מצד העקב שהוא הקליפה דהיינו לילית
וזהו הלה לית כנס מיעוט ככוס
שנים שהם קין והבל ונ"ש ותוסף ללדת
והבן · וזהו הסתרו עמך ··

ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא
יתבוששו · מהו ולא יתבוששו
ר"ל ששמשו ביום ולא היה להם נחת רוח
לשכת מטעם שהם כיותר על הגוף אלא
שמשו ביום ולא ישבו עד ליל שבת ולזה
אמר תלמידי חכמים משמשים עם
נשותיהם מליל שבת לליל שבת לתקן
אותו עון של אדם הא' ששמש ביום שש
לפי שהם נשמות של הגוף וניצוצות ולכן
מתקנין אותו עון להוציא נשמות הגוף
ממקום גבוה ולהביא נשמה חדשה טובה
וזהו ולא יתבוששו שהוא מלשון התשמיש
וזהו וכונה דרכיו יודע לפי שאדם הא'
בזה דרכיו ששימש ביום ידוע שנתבלבל
מתירת הנחש · וכיון שחטא נתקלקל הכל
ואם לא היה חוטא היה נותן לו נשמה
יתירה בשבת והיה לו אור גדול כיון
שחטא נתקלקל הכל לא זכה אלא לנפש
וזהו שנא' וביום השביעי שבת וינפש
פי' וי נפש וי שלא זכה אלא למדריגת
ששימש נפש לפי ששימש ביום שש · וזהו ולא
יתבוששו ששימשו ביום ששי שהגיד
לעולם אור של התורה אור של שבת
ושמו בבשות ונכנס לבקשם לעולם
הבא · ובזה נבין הכתוב שאומר אח"כ
והנחש היה ערום מכל חית השדה · שיש
להקשות מה ענין זה לכאן מתחלה הוא
מדבר על אדם ואשתו מה לו להכניס
והנחש היה ערום וכו' אלא כיון שאדם
ואשתו שימשו ביום ששי והוא יצר הרע

ושולט ביום שבת ולא ישבנו והתקינו
עד ליל שבת שאינו שולט ולא נזכר
אח"כ מצא אחיזה בה בהאשה ושלט
בה ונכנס אותה וישן עמה וזרק בה
הזוהמא שלו מבפנים ונתלבש הרע
שהוא יצר הרע בנשמה וברוח ובנפש
ונתקלקלו הג' כחו' וגרם שתאכל
מן העץ ואמר הנחש אל האשה אף
כי אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן
להאכיל אותה מן העץ שתעבור על
מצות הקב"ה. אח"כ אמרה היא ומפרי
העץ אשר בתוך הגן אמר אלהים לא
תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן תמותון
והיא הוסיפה דברים כלפי מעלה
והוסיפה ושקרה ואמ' ואל תגעו בו
פן תמותון והבה אמ' מות תמותון
ולא כמו שהיא אמר' פן תמותון
שהוא ספק כי אם ודאי מות תמותון.
וכשראה הנחש ששקרה מצא בה
אחיזה ואמ' לא מות תמותון וזהו לא
תאכלו ממנו ללבש אותה בפנים
ושיהיה הוא נשמה מבפנים אלא לבד
כנגעה מבחוץ לקדושה ולטהרה ולא
לעשות ממנו עיקר ובזה מצא הנחש
פתח לשלוט עליהם לפי שמשמשו ביום
ולבו לישן וטעם טעם מיתה. לפיכך
והנחש היה ערום כיון שמצא פתח
שאדם הא' ישן וטעם טעם מיתה
שהוא יצר הרע שלט בה וישן הוא הנחש
עמה וזרק בה הזוהמא ונתלבש בה
מבפנים אחר זה אכלה מעץ הדעת
טוב ורע נתערב טוב עם רע ואכלה
מן העץ וזהו ותרא האשה כי טוב העץ
למאכל וכי תאוה הוא לעינים ונחמד
העץ להשכיל וגו' ותאכל וגו' ויש להקשות
מה ר"ל ותרא האשה ומקודם לא ראתה
אלא כשהנחש שהוא יצר הרע זרק בה
הזוהמא ונתלבש בה בנשמה אז התחיל
להיות לה קנאה וחמדה ותאוה שהם
מצד יצר הרע בזה אכלה מעץ הדעת
ותתן גם לאישה עמה ויאכל ושלט בהם

יצר הרע לפי שמקודם לא ברא הקב"ה עץ
הדעת אלא לבר מבחוץ לריח ולבריה
ובכיך וזהו וירא אלהים את כל אשר
עשה והנה טוב מאד פי' טוב זה יצר
הטוב. מאד זה יצר הרע ולא כמו כי
אם לבר מבחוץ לקדושה ולטהרה אחר
שחטא אדם הא' וחוה אשתו ואכלו מעץ
הדעת נתלבש בו בג' בחינות ונתקלקל
הכל. אח"כ כשהקב"ה אמ' לאדם הא' לא
מצא טענה ואמר האשה אשר נתתה
עמדי היא נתנה לי מן העץ ואוכל.
וצריך להבין מה טענה היא זאת. אלא
אמ' טענה מספקת האשה אשר נתת
עמדי שנבראת מצלעותי והיא ממני
ומגופי ומעצמי ומבשרי שאני לא חטאתי
כיון שנטמאה אשה א' מצלעותי נטמאו
כולם. ועו"ז נראה דנפל בחולקך עב
אוכיש גבהיה. ועל האשה שנעשית חטאה
ונראה שזו אמ' אדם האשה אשר נתתה
עמדי. ולא קרא אותה אשתי כמו שמצינו
שאמ' אח"כ ויקרא האדם שם אשתו חוה
שהאחרת היתה שפחה וזהו חוה פי' ח'
וה' חכמה בחכמה כוללת השם של הוי"ה
וה' היא אימא עילאה שהיא שמו ונגרע
ממנה ממעלה למטה וזהו שאמר לזאת
יקרא אשה כי מאיש לוקחה זאת. ר"ל
לזאת שהיא רמז לאימא עילאה שהיא
השכינה היא אשה לפי כי מאיש לוקחה
זאת שהוא אבא יו"ד ואימא הה"א איש
מלמטה ה' שמו לוקחה זאת שבכבוד
הב' ומצד השנים אבא יו"ד ואימא הה"א
נבראת. וצריך להבין מה שנאמר כי מאיש
לוקחה זאת ולא אמ' כי מאדם לוקחה
זאת. מהו מאיש אלא איש בגימט' אותו'
יש הוא אימא וא' היא לתפילה ובוא ואיש
שהוא אבא אח"כ היתה מבין השנים שהם
אבא ואימא הם חכמה ובינה שמשם
נבראת ומשם הוצבה וזהו כי מאיש
לוקחה זאת מצד הב' וזהו זכר ונקבה
בראם ויקרא את שמם אדם זכר מצד
הזכר מעולם הזכר ומצד אבא' ונקבה
מצד

מצד הנקבה מעולם הנקבה אימא והם
הראשון בהוקמא של הויה נבראו ובהוקמ'
של עשר ספי' כמו שפי' שקם יו"ד ה"א
וא"ו ה"א ומצד הויה שהוא כולל נקבה
איש ומצד ה"א עילאה שהיא אימא
אם כל חי ומצד חוה אשתו ומשחטא
וכמו לצד שמאל נתמעטו האור ולקה
ירח והשאר על כפכה ימ"ש נב' ותתן
גם לאשה למה שהיא מעצמו ומגופו
ואכל בעל כמו כמו שאז"ל שאור
אמרה לו אתה מושב שיש אשה
אחרת להתרווג עמה אין כלתה קחת
השמש ואח"כ שלא תשמש עמו לא קהו
בראה לשבת יצרה. נראה שאז"ל שאדם
הא' אין היה שלא האמין בהקב"ה שהיה
יכול לבראות לו בת זוג אחרת מצלעו
אחר ובזה נפל ושמע אליה ואכל ונקלבס
בו הרע ובשאמר הקב"ה לחוה מה זאת
עשית אמרה עושה עוכה הנחש
השיאני כלומר נשא אותי ונשאיר
אשתו ואני נפלה והוא השקר לפי שהיה
בו הזוהמא היצר הרע ונרבבו. וכיון
שהוא מכבנים אינו יכולה עליו ובכן
אכלתי מן העץ והנזכרת לשמוע ממנו;
הסו' [illegible] עבמך : [illegible] הס'

להבין כמוב טעם ודעת למה אברהם
אבינו ע"ה לא התפלל על
לוט לפני הקב"ה שהיה בן אחיו. האמור
שבם הזוהר ע"ה אומ' שלא רצה להתפלל
עליו שלא לנכות מזכיותיו של א"א. אבל
קשה שאברהם הם מצד הימין שהוא
רחמים פשוטים וכפרט שיודע שעתיד
לצאת ממנו המשיח לוד הע"ה כמו שאמב'
לקרן בע"ה. ועוד קשה אברהם לא היה יודע
שיש בסדום חמשים צדיקים שאומ' אולי
ימצאון שם חמשים. ועוד השות' לא היה
יודע שיש צדיקים בסדום. אמנם כוכל
להבין על אברהם שהתפלל על לוט וידע
שעתיד הקב"ה להוציא ממנו המשיח —
באמירתו לפני הקב"ה ככשנו האפ—

הספה צדיק עם רשע כל האפ שהוא
השטן אינו מבחין בין טוב לרע ואמרו
הספה צדיק שהוא רע"ה עם רשע שהוא
בתוכו ויצא מחלציו הספה אותו עם
הרשע שהוא לוט וימות. נמצא שא"א
ע"ה התפלל עליו לפי שעתיד לצאת
לצאת ממנו דהיינו דוד ומ"ש דוד לפני
הקב"ה ובחטא יחמתני אמי פי' מתחלה
באתי לעולם ע"י זנות. ואל תתמה איך
לקח דוד לבת שבע לפי שמתחילה בא
ע"י זנות. הרעיון כי"ר שלוט הוא שבע
הכל ושת והוא כמנין אד"ם ועולה נב'
הכל כמנין הנ' אותיות הא' כי"ת למר
והיה לו מנין של הכל א"כ הוא הכל וב'
בנותיו יש להם מנין של הב' האותיות
של הכל. א"כ לוט שהוא זוהמת הנחש
נמרכך הנקבק והאיר ובא לו מנין
מהכל שהיה טוב ומשת שאמ' כי שת
לי אלהים זרע אחר תחת הכל אשר
הרגו קין א"כ בא לו מנין מהכ' ובשני
בנותיו בא להם מנין מהב' האותיות של
הכל ובכלל מאתים מוב ומצא אחיזה
ובא עליהם ויצא מהם מואב ונתרכך
הרע ובא רות ובועז ומהם נתגלגל
המשיח שהוא דוד ובא יהודה שהוא מלך
של הכל ובא על תמר שהיה מורכב
ובא המשיח א"כ לוט הוא אדם בא ומרכן
אדם לוד משיח. אדם לוד משק. ואח"כ
למה יצא דוד שהוא המשיח מלוט
שהוא זוהמת הנחש והוא לוט נחש
בעצמו. אלא כמו שאמ' שלוט קורא
רמז לאדם ובשחטא ונטה לצד שמאל
מצא אחיזה והקב"ה אמר לו היות תמות
וחסר לו ע' שנה משנותיו א"כ אורו
האור של חיות שלה שנים כיון שחטא
ורחק רגלי השכינה ונמצאה עצמה א"כ
הע' שנה של אדם הא' הם כנגד שבעים
אפס של מנורה בשמאל וכל א' לקח
חלקו מאותם השנים והקליפה נבראה. מה
עשה הקב"ה להוציא האור מן החשך
ולוט שהוא הנחש שהוא חושך הו נורא

לדוד שהוא המשיח ומוסף הע׳ שנה של
אדם הא׳ שנתנם במתנה לדוד והוציאם
מלוט ומוא׳ שהיו ולזה הוציא הקב״ה
לדוד מלוט ומשם נתגלגל עד שבא
לרות ובא מסוף נקבה שהיא רות לפי
שמתחילה היה החטא ע״י נקבה שהיא
חוה ואח״כ נתברר הטוב על שבא לרות
ויצא דוד שהוא המשיח ולזה יצא דוד
מלוט לפי שהיה לו אחיזה בו · אח״כ נחזור
לעניינו למה לוט עשה אותו המעשה
עם בנותיו · אלא כמו שאמ׳ שלוט היה
מזרעו של הבל וב׳ בנותיו היו השני
התאומות שלו במותרו הנמצאות שם
כמו שפי׳ רש״י ז״ל הראשונות הם מומים
יתירות ובא עליהם ס · עוד מתוך לזה
שאומר הנמצאות אשר לא ידעו איש
שהוא אותו שנאמ׳ כי קניתי איש את ה׳
שהוא קין · ס שהיו התאומות של
שהוא היה הבל והם היו התאומות שלו
והוציא הקב״ה ממנו מוסף הע׳ שנה של
אדם הא׳ שהיו לדוד מכל שחטא ונתן
לצד שמאל מצד אחיזה · וזהו מה שנא׳
לכה נשקה את אבינו יין שהוא אותו העץ
של הדעת טוב ורע · וזהו שכר לאובד ויין
למרי נפש · ועוד יין במנין ע׳ דרך לנו׳
שנה של אדם · ונשכבה עמו ונחיה
מאבינו זרע כלומ׳ נחיה אותו הזרע
שנהרג דהיינו הבל שהרגו קין אשר
נאמר בו קול דמי אחיך צועקים אלי מן
האדמה ואתבלא בנים · אמרו עתה
שהוא אבלים מאותן … דהיינו הבל אח״כ
נחיה מאבינו זרע ויצא דוד שהוא טוב
לפי שדרכו למות ונחיה מאבינו זרע
שלא תגמר עוד נפרה אחרת וימות ואח״ש
ונחיה מאבינו זרע אח״כ שנהיה מזרעו
של הבל השופט של הבל ובא קין שהוא
הנחש בעצמו והרג להבל ובא שת שהוא
זרעו של הבל בעצמו וזהו כי שת לי
אלהים זרע אחר תחת הבל כי הרגו קין
ואמ׳ רז״ל למה הרגו לקחת ממנו התאומ׳
שלו שהיה אומ׳ שהוא בכור ורוצה ליקח

פי שנים · ועוד אשר הרגו קין ואמ׳ למה
כשהרגו לא יבם את התאומה · אמנם י״ל
שאין קטיגור נעשה סניגור כיון שהבל
לא נתלוו עם התאומה לא יש שום מאמן
ומזרעו לפי שהיבם צריך זרע ממנו
ומינו לרוח שלו להתלבש רוח עם רוח ולבוא
לעולם והבל לא נתלוו אשתו למה לא יבם
אותו קין · ועוד אשר הרגו קין הבל היה
בו מיעוט רע ובאותו הדינה שנהרג לקח
אותו הרע קין לפי שמרשעים יצא רשע
ורע מוציא רע אחר כמוהו · אח״כ באותה
הדינה לקח אותו הרע קין ונתקן הבל
מאותו הרע שהיה בו מצד עץ הדעת
טוב ורע ומצד הטוב שהיה בו נתפשט
אותו התיקון של טוב בגלגול בקינו אותו
משה וזהו קנ״י יו׳ שהיה טוב ומשם
התחיל הרע שלו לפשט · או יאמר אשר
הרגו קין הבל היה חייב הדינה את התקן
הטוב של עץ הדעת טוב ורע ובא קין שהוא
היה הנחש בעצמו והוא שטן והוא יצה״ר
הוא מלאך המות אח״כ וישלחם כדי פשע
כמה שחטא בעל העבירה בעצמה נהרג
ותקן הרע שהיה בו ואח״כ בא לוט שהוא
קין ומתקן אותה הזוהמא ויצא ממנה דוד
שהוא משיח בן דוד ולקח לבת שבע שהיא
התאומה מצד אותם הע׳ שנה של בת
שבע · ועוד בת שבע היא מלכות שהיא
השכינה ולקח אותה ומתק אותו עון של
חוה בכלל מאתים מנה · ועוד שהוא היא
ניצוץ של הבל והבל היו לו שני התאומות ·
ואם תקשה למה הבל הביא ב׳ תאומות וקין
לא זכה להביא כי אם א׳ · אמנם נוכל לומ׳
כי הבל להיותו כולו טוב וקין רע אדם שהיה
נברא מצד הוי״ה זכה להביא ב׳ תאומות
מצד הב׳ ההין של הוי״ה הא׳ עליונה · הא׳
התחתונה שהם כנגד חכמה ובינה · חכמה
הא׳ עליונה בינה הא׳ התחתונה כמו שנתפרש
לקמן · וקין שהיה כולו רע מצד הנחש,
ויש בו מיעוט טוב שהוא היו״ד שהיא
נבלעת לפי שהאות היא מצד השקר והנון
נב׳ מצד הנחש · והטוב שיש בו הוא היו״ד

ונ״ש

וז״ש קניתי איש את ה׳ פי׳ קניתי קנית יוצר
שהיא אותה היוצר של קין שהוא טוב —
ונתגלגלה טיהבו שהוא קין ולזה נקרא שמו
יהבו כיוצר ולכן לא זכה להביא כי אם מן האות
ה׳ או יאמר מתחילה היה לו לצאת קין נחש
כמו עשו שיצא באדרת שער אבל ע״י —
מיעוט טוב שהיה בו יצא אדם נעשה
איש וזהו קניתי איש את ה׳ א״ב אין העולם
מתקיים אלא בזרע קין והבל. ואת התבן
שזרע קין נמחק כמו המבול. וז״ל מ״ש ז״ל
עם שמק שאומר ואחות הבל קין נעלמה
שהיתה אשתו א״ב יש זרע קין והבל —
והתאומה של קין נתלבשה בשתיק וי...
אמונה אם שהוא כנען וזהו ארור כנען,
וב׳ א״ב בזה לא זכה להביא כי אם מהאר
התחתונה שהיא בינה וזהו מה שאומר כשהרג
קין להבל וא״ל הקב״ה אי הבל אחיך ואמר
השומר אחי אנכי פי׳ הא׳ שומר אני,
הכאתי הלומתי מה׳א התחתונה והוא הבא
מהב׳ הא עליונה והא תחתונה לפי —
שמרובה מדה טובה ממדת פורענות
ואני בלתי להשיג הא עליונה ואני בכור
והבכור נוטל פי שנים וזהו השומר אחי,
אנכי. עוד פתר לזה וש״ך בזה וכיון,
שבאנו לזה נרחיב לך הדרוש. דע לך
שרמון באדם הבל וקין במקום הב׳
פירונין שהם הקנה והושט הקנה הוא,
כנגד הבל והושט הוא כנגד קין הקנה
הוא שמוציא ההבל והדיבור והתפלה
והבל שמוציאו לש״ש והוא הבל כנגד
עולם הבא לקדושה. והושט הוא קין שהבל
הוא לאכילה ושתיה עולם הזה וזהו שאז״ל
קנה חכמה קנה בינה פי׳ קנה חכמה שהוא
הבל והת׳ וקנה בינה שהוא קין שהוא
הושט ותמתוק אותו והגשה אותו שי נגד
נגד הקנה ויהיה הכל מכוון זה כנגד זה
לפי שגם זה לעומת זה עשה האלהים כי,
נבוך מעל נבוך שומר ונבוהים עליהם. וכם
נב׳ זכר ונקבה ימין ושמאל קנה זכר ושט
נקבה. ויש באדם הב׳ כוחות כמו שאומר
במקום אחר הקנה הוא מזבח האדם ונעשה

אות לשם שמים והושט הוא מזבח הנקבה.
וזהו קול כאשה עזנה. וזה כנגד חכמה
ובינה.. עכמ״ך תפ״ו

מצינו כשהרג קין להבל שהם עשו ויעקב
כתב בו קול דמי אחיך צועקים
אלי מן האדמה אבל כשנולדו השבטים
שהולד הוא מתון ומנוחתו ע״י אותם —
האמהות א״ל עשו שהוא קין ליעקב שהוא
הבל כשפגע בו הוא ושבו של עשו שהיה
כוזב להודנו על אודות האמהות שהיא לקח
אחר עשו שהוא קין ליעקב שהוא הבל,
מי אלה לך כל המחנה הזה אשר פגשתי
א״ל יעקב לעשו הילדים פי׳ הידועים אותם
שכתוב בהם קול דמי אחיך צועקים —
אותם אלו וב׳ אלה הם ולזה לקח יעקב שהוא
הבל רחל ולאה שהם הב׳ האחיות שלו.
וזהו טוב תתי אותה לך מתתי אותה לאיש
אחר; עכמ״ך תפ״ו

אלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם
הוליד את יצחק. י״ל למה הזכיר
התולדות קודם שבאו לעולם. וגם ז״ל פירש
אלה תולדות יצחק יעקב ועשו האמורים
בפרשה. פי׳ בעם במהרכ יצחק לבריאת,
זלהה׳. כדכתיב ברבקה ויתרוצצו הבנים וגו׳
והמדרש א״ב למה זה אנכי וב׳ הבנים כרב׳
כלומ׳ הבנים הידועים שהם קין והבל שעשו
כנגד קין יעקב כנגד הבל ויעקב שהוא
הבל יש בו רוב טוב ומיעוט רע וקין,
בהפך וז״ש ויתרוצצו הבנים שהם קין
והבל כשהיתה עוברת מתקום ע״ז היה
עשו שהוא קין מפרכס לצאת וכשהיתה
עוברת למקום קודש היה יעקב שהוא הבל
מפרכס לצאת וזה היה כנגד ימין וזה כנגד
שמאל ויעקב היה מצד אדם הא׳ כמו,
שאז״ל שופריה דיעקב מעין שופריה דאדם.
וז״ש ויתרוצצו הבנים שהם קין והבל —
ומצינו כשהרג קין את הבל לא שלט עליו
כי אם ע״י מיעוט רע שהיה בהבל ובהאמין
שהרג נתקן הבל מאותו מיעוט רע,

ודע שהוא כולו טוב כמו הבל מצד אדם
ועתה כל מעשה נראה שבאותה
הריגה שהרג נתקן הבל וקין אם לא
היה בו מיעוט טוב לא היה יכול לו ובכאן
בברכתה אמר אנו רואה ששמן קין והבל
היה הרע מצד חוה שנזדווג עמה הנחש
ויצא קין והרג הבל ע"י הרע שהיה בו ואב
עתה גם יעקב ועשו שהם הבל וקין שת'
כשתיצא עשו שיש בו ניצוץ מלבן לפי
שרוב הבנים דומים לאחי האם ויהרוג
ליעקב שהוא הבל ונ"ש אב לאה זה אנכי
להביא זה שהוא יס' ועוד אנכי פי' שהיתה
מצד שמוה אחותו של נח להביא קין פעם
אחרית ולא והלך לדרוש אתה' ויאמר ה'
לה שני גוים בבטנך ושני לאומים ממעיך
יפרדו ולאום מלאום יאמץ ורב יעבוד
צעיר · אמר לה הקב"ה לא תחושבת שיצא
עשו שהוא קין ויהרוג ליעקב שהוא הבל
לא שני גוים בבטנך שהם הבל וקין ושני
לאומים מהם מתוך הבטן יפרדו מהם
הם מתפרקים ויצאו בפירוד לפי שכבר
נתקן הבל שהוא יעקב כשהרגו קין וזהו
ולאום מלאום יאמץ ותוכל לאום מלאום
אלא זה אומר זה העולם שלי וזה אומר
העולם שלי שכל א' גובר מחבירו כשנגב'
עשו ויעקב אינו גובר נזקו יאמץ שכל א'
גובר על חבירו אבל לבסוף לימות המשיח
ורב יעבוד צעיר ויכנע תחת יעקב ורב
יעבוד צעיר פי' ורוב שהוא ורוב בהפך
אותיות לפי שרוב הבנים דומין לאחי אמן
אמן ורב אתחכמה הוא לטובה שיעבוד
צעיר ויהיה יעקב שהוא הבל העיקר ועשו
שהוא קין הטפל · מצינו שמתקן שיעקב
ועשו הם הבל וקין הבל רובו טוב מצד
אדם הא' ומיעוטו רע · וקין רובו רע מצד
הנחש ומיעוטו טוב מצד הבל שנעשה בו
וגם מצינו שהרג קין להבל ע"י מיעוט רע
שהיה בו וגם באותה הריגה נתקן הבל
מאותו הרע שהיה בו · והנה שבשעה יעקב
ועשו שהם הבל וקין מצינו שהיה רוצה
עשו שהוא קין להרוג ליעקב שהוא הבל

אבל לא יכול עליו לפי שכבר נתקן יעקב שהוא
הבל באותה הריגה שהרגו קין שהוא עשו
ועל מה הרגו אבל לקחת תאומתו התאומה·
ונ"ש ויהי עשו איש יודע ציד שצד להבל
איש שדה פי' עשו שהוא קין ויהי מה שהיה
כבר היה קין שבא לעולם איש יודע ציד
שצד להבל והרגו על ענין התאומה · איש
שדה שאין שדה אלא אשה שהיא התאומה
שנהרג עליה ומצינו כשהלך יעקב שהוא
הבל להזדווג עם ב' תאומותיו שהם רחל
ולאה שהם הב' ניצוצות שנפרדו מאדם
ונתגלגלו בלבן ובא יעקב שהוא הבל
להזדווג עם ב' תאומותיו שהם רחל ולאה
ורחל היתה תאומתו העיקרית שהיתה
מצד אדם אבל האחרת היתה מצד
שהוסיפה לה חוה כמו שמפורש בתקו'
אחר וזהו מה שאמר לבן שהיה בו ניצוץ
מקין כשאמר לו יעקב אעבדך ז' שנים
ברחל בתך הקטנה לפי שהיתה תאומתו
מקדם וא"ל לבן טוב תתי אותה לך מתתי
אותה לאיש אחר כ"ל טוב שאתן לך אותה
התאומה שנהרגת עליה ונ"ש אותה כלומ'
אותה הידועה שהיא לאה מתתי אותה
לאיש אחר שהוא עשו שהוא קין שהרגו
בשביל התאומה שהיא לאה ונ"ש ועיני לאה
רכות לפי שהיתה תמיד בוכה שלא תפול
קטטה פעם אחרת בין יעקב ועשו שהם
הבל וקין בשביל התאומה ואח"כ מצינו
שלקח יעקב שהוא הבל ב' תאומותיו שהם
רחל ולאה · אבל כוונת יעקב יותר היתה
לקחת לרחל שהיתה תאומתו מימים
ימימה ועל כן אמר ללבן אעבדך ז' שנים
ברחל בתך הקטנה לפי שהיתה תאומתו
העיקרית · ולמה אמר יעקב שהוא הבל
אעבדך ז' שנים אלא לפי שרמז ברחל לשכי'
שהיא בת שבע מלכות ויעקב נמין שהוא
לב והבן · ולאה שהיא רומזת לבינה שהיא
הא תתאה ורחל לה"א עילאה שהיא חבו'
ויעקב שהוא צריך לקח ב' תאומותיו לצורך
שאמרנו · ועוד שבע שנים שהיא שפעת
שמיטה ורומז לבת שבע שהיא השכינה
מלכות

מולכות ולקח אותם ונתרוו. נגעהם והולידו
י"ב שבטים שכנגד י"ב שהם כוכבים ליה
ובזה ידוייק מ"ש יעקב שהוא הבל לעשו,
כשאל מי לך כל אלה לך השיבו הילדים
אשר חנן אלהים כלומ' אותם שנ' כהם
קול דמי אחיך צועקים אלי מן האדמה ונתן
ה' עליהם אלה הם · כמו שכתבתי למעלה·
אבל מזיזין שאמר עשו ליעקב שהיה
רוצה להורגו כאומרו יקרבו ימי אבל
אבי ואהרגה את יעקב אחי כלומ' אני לא
אעשה כמו שעשה קין כשהרג את הבל
בחיי אדם שאחר להמיתו ממנו אחר כך
בגלגול שנא' כי שת לי אלהים זרע אחר
תחת הבל וכו' אבל אמתין עד שימות אבי
שלא יהיה מקום מכרו להחזירו בגלגול ואם
אני מכבי לא אייבם את אשת אחי כה שלא
יבוא לעולם כלל ולא לרבות זרעו שלא
יבואו לעולם · ואח"כ כשהיה רוצה עשו,
...ו ליעקב שהוא הבל וכבר נתקן
כשהרגו אלא כיון שאדם הא' נזדווג עם
חוה אשתו אחר שבא הנחש עליה שנא'
והאדם ידע את חוה אשתו אח"כ כיון שפגם
עשה אדם הא' ונדבק בה הזרע של שהוא
אור אח"כ כל א' לקח אור מאבי הפגם ובזה
היה יכול עשו שהוא קין רוצה להרוג את
יעקב שהוא הבל עם אותו הטוב שלקח
מן אדם הא' וזהו ואהרגה את יעקב אחי
לפי שכבר נהרג ממנו אחרת ... וזהו שא'
רבקה מתנחם לך להורגך פי' את נחם
שכבר היה מת בהריגתו שהרגו להבל.
וזהו לך להרגך · והבן זה ·· הפ"ח

עד כאן מהרב ר' יוסף ...

(מהמה"ר יוהה"ה)

ועתה אני רוצה להודיעך כי הבדיל
כחיים חייתי נעשה זיווג וכמותו
נ"ב נעשה זיווג כל א' כפי כחו · ובזה תבין סוד
הפגם של הרכבים · שפעם א' אומר כל
ישראל יש להם חלק לעולם הבא · ופעם
אומר ... לחיי העה"ב ופעם אומר
מוכבנו וכו' ובפירוש הזה תבין נ"ב למה
היא רחל בחזה מאחוריו · ולמה מהחזה
ולא מראשו או למטה יותר · אבל הכוונה

כוכל לומר לשום כיהנת כה שלא יאחזון
הקליפות ישלטו בבחי' שבה · ולהבין
הענין יותר בפרטות ובן עם מה שנאמ'
כל אחוזה בדיכוזא אחוזה והכי תומשי
באלכסונא · והענין הוא עם סוד הפסוק
שאומ' דודי נסע ונגלה מני כאהל רעי·
והכוונה עם מ"ש ז"ל אין התורה מתקיימת
אלא במי שממית עצמו עליה · והענין,
כי כבר ידעת נה"י תבונה נעשים
עצמותם כלים למוחים עצמו ושני שלישי
הת"ת מונים תוכם ואלו נשארת למעלה
ובן כיסוי הכלים · וכה לגבל במקומם
הוצרך מנשאר הת"ת נכו' אחד של כיוה
לגבל נה"י והשלישים על כולן טרנ כי
מונס יהבינה שהוא היא הוא שם למעלה
שלא יש פחד ונתגלו מכח ...
עצמו ומהכלים נעשו הקיפ לתושב לענק
זה פי' למעלה היו כלים ולמטה ביסוד
היו מקיפים ולהיות נה"י ושלישי התפארת
... להם למשב נה' מוחים וזה היה כדי
לקיים התורה שהוא הת"ת · ולכן לא היה
יכול לשוב להיות למעלה מהת"ת תבונה
אלא מנה"י תבונה מעתם שאמ' מבינה ··
עוד נחזור עמם נ' כי האור של נצח
והוד מבינה נעשה כאהל מתפשט
כאן וכאן וכל כבר אם היה האור יוכר ...
ישב או דרך שיתגלו יש הפרש שני מוחי'
שאמרנו והם סוד ק' תמקם הוא סוד הכון
והסומך הוא סוד ב' תמקם · ושליש
המוחים א' בחסד וא' בגבורה ושליש,
רזשר עד מקום סוף נה"י תבונה והשליש
עולה עד ח' כי כל א' מהתמקם עולה
שש עולה כן ושליש שעולה זהו סוד הסמך
והכון הם שנים עולים ושש שלישים עולים
עין · והכוונה מה שנ' עין כשן הכתב העולה
זהו סוד דודי נסע ונגלה מני כאהל רעי · ופי'
דע כי הוצרך המוח של עלון לנשות מה
האהל כי בהיות כשירדו המוחין
בנשיב בתחילה היו נה"י היו במטה ובינה
ואח"כ ירדו נה"י בזרועות ואח"כ במקומם
נמצא שהמשבר שלהם בב' המקומות

לכן העליונים חכמה ובינה נקה' חסדים
נבדלת למטה כי כל דבר הוא מטה שלשו
למעלה כידוע קרא שידעו הה' גבורות
וכן תשא האורות לרדת נשגא זה בסוכה
ומוכנת האור. אמנם בעליית האור כיון,
שהוא כגלה אורו כבר וחוקה ועולה והוא
סוד הכתוב כוי נפש ונגלה וכו'. ואמנם
ממטה עליית האור ומניעה עלייתו והוא
סוד אמונה נמ' וסוד הסכך שצריך שלא
יסכך אותה הרבה אלא שיהיו הנראה
והכוכבים נראים כי סוף סוף צריך מלמעלה
קצת אבל לא הו' למטה וזהו סוד הסכך.
נחזור לענין וש דהוא שעשה זיווג
בזה העולם כמו בניהו בן יהוידע
למעלה בחכמה ואימא כי אין לנו זיווג
ש"ה קדוש א' סוד עשרה הדוש מלכות
וכתרן השמר אז ואנחנו בקש' קצת והיה
בניהו בן יה' היינו בינה והוא יה' למעלה.
ודע כי זהו סוד בן איש חי בהיותו בחיים
והוא האהבה כין שלג מ"י האדיר אשר
הכה ביום השלג כידוע. ואמנם כל ישראל
יש להם חלק לעה"ב כ"ל כללות כל ישראל.
ואמנם לפנימיים מזומן ה"ל בהיות לעתיד
והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמ'
וכו' כי בעת כ"ד אותיות משכינתו ובעת
הגלות כ"ד וזהו סוד אל ישוב דך נכלם.
וכתוב שהיה כ"ח קיים היה כ"ד. ולעתיד
לבוא כ"ד כ"ד וזהו סוד כ"ד כ"ד שמשורתך
וכתוב שלמה המלך את' שהיתה הלבנה
במילואה. והכוונה הכ"ד א' הוא שליש אור
הידוע מששה שלישים נגלים ולעתיד לבוא
כל השלישים וגם שליש הפנים. כי נ' כ"ד
כ"ד כ"ד עולה ע"ב וזהו סוד למלך כידוע:
ודע מה ד"ל תכבן הכיתה בעתה כי כ"ית
עולה ה"ב הוסיף עליהם עוד שעם
עולה ת"ב והוא שני פעמים אור אור הסר
שרשם שהם האלפין ישאר כית נתרבק'
אורות. אב' לפי עליים באצילות מה ומה
יהיה קורב למעשות זיווג אבא ואימא וזהו
אשר היה ירא שמות הנביא שמא לא היה
נבחר מלהיותו מחמת המלכות וזהו שאמר

למה הרגזתני לעלות אותי הוא שירבה למטה
באלף ר' נאמר עליו מזומן לחיי העוה"ב,
וזהו סוד אשריך ר' עקיבא שאתה מזומן
ובשמואל מובטח וזהו סוד כולם פי' על
כולם אשר עשו זיווג כמו בניהו וחבירין,
וגב' כמו אותם הה' שאתה בעטיו של נחש
כי השלימו עצמם בזה העולם:
ודע כי האדם הוא כלול בה' פרצופין וקם
אלו נפש רוח נשמה נשמה לנשמה
שנק' חיה יחידה. ודע כי הנפש כלולה
כלול בכל האברים כי האורות לבוש לפנימי
לכן סוד הה' פרצופין עד שם נכלל אריך,
ולכן עד מלכות אצילות מגיע וזה בעולמו
בעשיה יצירה בריאה. ודע כי נפש
מלבוש לרוח רוח פנימי ורוח לבוש לנשמה
וכן עד יחידה פנימי מהכל. ונק' אריך,
יחידה כי אין לו זיווג באבא ואימא ולכן
מלכות וחכמה נק' חיה שעם הם חיי
המלך. והה' נק' עץ החיים עץ הוא תהלה
כולו אשר עולה קמ"א במנין עץ עם הכולל
והנה אריך כולל כל האצילות כולו כבר
חכמה שלו נעלמת לשר פנים למעלה
שאין יהיה אמנם מבינה שהוא הבן,
בעשה מאם הכתר ונעשה כתר לאו"א.
ודע שהבינה שהוא עץ החיים הבינה
נעלמת נק' שופר שעם הסך הכל שו' ויה
המתחיל השופר הם שך וינצחום מלב'
נתיבות בא' כלול מז' והיא הקנה. ונק'
אמנם עה"ב אין כל לא תכלה ולא שתיה
כי משם יצאת הה' קולות קולה על המים
שהם ז' הבלים. אמנם ומשם הוא מתפשט
עד למעלה והם שבעו' הנס והם ז' פעמים
אלהים. נחזור לאריך אמר גבורה שלו הם
נשמה לאבא ואימא ולכן הגבורות מבינה
ואחר הה' שלו נשמה לסוד אבא ואימא
ואחר הה' נה"י נשמה לזעיר וז' קצוות:
בשרשה המתחיל לעשות זעיר לזיווג,
אבא ואימא אם היו המאורות בחיים
משם לא היה אפשר לקבלם עלה נה"י של
אריך ועולה למעלה ואז היה זיווג אבא
ואימא בא' טיפה מאבא מחכמה ובינה
ודעת

ודעת שלה וכן עוטרה מבינה מחכמה
דעת שלה החכמה בינה מלבד נשארן
בנצח הוד שלו הדעת ביסוד נקי יסוד של
בינה ונכללו ה' חסדים של אבא וה' של אימ'
שהם גבורות ויצאו כלים של זעיר ונוקבה
ונשארו תחלה בינה של אבא בנצח הוד
שלה היתה יכולה יסוד בינה לקבלם · גם
החכמה בינה שלו הם מתלבשת ובכד
ודעת בשיעשעים שהם חכמה בינה שלה
צריך מלביש ואח מדעת של אבא נבלל
בשעת יציאתם מיסוד וזהו דעת שני של
זעיר וזהו סוד אל דעות ה' והם מלובשי
שבעים לקיום בהיותו בד מצוה שאין שלו
אחד הם כי הכלים מיום הולדו עד ז' חדשים
ים בשהות בד מצוה · ודע כי כח לקבל
המוחים ולעשות כמו שנתלבש חכמה
שבאבא בנצח שלו ובנצח שלו בהוד
בינה · וחכמה בינה בנצח שלה · וכן תמשך
מבינה שלה עד הוד שלה · ודע כי נחלק
דעת אלו ג' חלוקים לג' חלוקות מצד נצח
שהם ג' חלקים נעשה חד נצח חסד תחלה
עד יותן · וכן הוד שמאל הוד גבורה בינה
תנ"ה מתחלק יסוד של בינה כי בינה ק' יסוד
שלה חלק א' · אמנם מלכות ג' חלקים
כן נעשה שליש תת בחלק ספור בינה
וכן מתחלק הסוד בינה נגדו · ומתחלק תנ"ה
אבא שאר תנ"ה יסוד · ומה' גבורות שנשאו
לה כלים ונקבה ויצאו מהוד ונשלה היסוד
נמצא שהויית ההוד מחסד בינה שלה ומשם
נכללו החסדים ויצאו הגבורות לכן אמר
וכן ה' אחר כלנו מלמד שנתן כח בינה
יתבה: ודע כי ג' חלקים בדעת של
תנ"ה משלה מלכות א' דעת
שלו כולל ה' חסדים וה' גבורות ולכן דעת
הלה קל ה' חב כי יסוד בינה מלובש
בתוך שלו ויסוד של האור נשאר כן ואין
למוחין רק הארה שעבר וכולם מיסוד
גם היות האשה צרה מלמעלה ורחבה
מלמטה לו בינה מתפשט בתוך נרא
מיסוד הוא צר ומהיכן היא רחבה ומתפשט
זרועות והגוף כי האור של יסוד עבר

מלמטה לכן כמשו צד אח"כ האור של יסוד
בה ומשם התפשטות שלה אח"כ רחבות
יותר ומשם הקטן והגדול · ומה' גבורות
ה' כלים עולמים · נחינו עדין שעדיין
לזעיר ולא לו היות כי אין הכתר שרי'
אמנם הוא שחייב לנוק' את אשתו נותן לה
עטרה א' הוא כן דעת א' · שורש ה' גבורות
נשאהם ביסוד לנוק' · הטעם שהיה קשה
כו' נקודות ולא כי' אז נקודה א' כאמור ואב'
ואימא ונוקביה · הכוונה היא שאם יחטא
האדם ויעשה פגם לא יהיה רק באורו
האבא כמו אם בתורת החסד שם לבד
ואם בגבורה שם לבד הוא הפגם וכן בכל
הו' קצוות · אמנם אם הו' יחטא בג' ראשונו'
ועונשין בהם פגם הוא מתהפכין העולם
ויסתלק כל האור שהוא סוד קומתו · וכמו
שהוא קומתו כן מסתלק והולך ומחסר
וכן אח' ג' כלבוד כמו · אמנם בנוקבה
הנה היא בסוד קומתו ובאות ככולן כח
הקליפות · אמנם הא' שהיא הכתר כוללת
הכל וגם אין להם כח אמנם כמין הגאות
שכבר הגוים נתן אמ' עד שם היה מגיע
הפגם לכן תקן בברכת המינים :
רזה הענין נב' היה חטא אדם הראשון
שאמש מעקן בינה שאם היה מעשה
מעקן בינה השבת לא היה כח לקליפות
לשלוט כי דע כי כמו שאדם קרא שמות
ואשר יקרא לו האדם הוא שמו כן בקליפו'
וגם עין הנחש אדם שכמו שאמר
הקדושה מוצבים נפש לאדם כן בסטר
הקליפות · וכבר ידוע כמעשיית הקליפות
יותר מקדש ומשורתן כי צריך בשבת
ובבריאה לבדם ומעון ויש שאין להם
ממלכות עשיה ומקם נפש ורוח ונשמ'
ולכן אין הקודש מפתח נפש · ואלו כח שר
יתגלגלו ויקבלו יהיה להם זיוון · אמנם מי
שלא עשה השבת כב' שעד לא נתן לו
נשמה מקם עד התשובה לתקן ומי שיש
לו נפש ורוח ונשמה מקם והבין סוד
דות ונרפק של עולה וגם תלהיה ירקבו
עצמותיו ויאכל בשרו כבקבר הכבוד

חוכם את ידיו ואוכל את בשרו׳ שהוא
הרוח ושכלו עצמן וכח להפר הנפש׳
מהם׳ וזהו סוד חכמת הקבלה מלשון
חכימא מכוון בעבדה ולמי׳ כתב ויש
מטעו כי הכולהם כל הנפש מהם כבר
בפירוד וזה לפי מעשיו או להצדק׳ או
להרשיע׳ אמנם מי שיש לו קבלה כמו
בעולמות הוא מהם׳ וזהו ורקב עצמות
קנאה נבי ר׳ חייא בר אושעיא במסכת
שבת׳ והכוונה כמו שיש קנאה יש טהרה
וכמו שאחז״ל אין אדם מקנא אלא אב בבנו
בן רוח טהרה׳ ודרך כי ינקף עולה
במטן קנאה   ג׳ כן ועולה חמש׳
פעמים א״ל׳ כגנ כי חטן הוא כי תכלם
עולה ח׳ פעמים א״ל והוא בתכיך׳ הפלא
שם המלכות כי הכתר הוא מלכות וכן
בתרגום שבתלמוד שלו׳ וכן בתלמוד אין
לבן כם מלמטה רק למעלה עצמו בתוך
ומלכות הוא הפלא והיא אלהים וכן פלא
עולה אלהים׳ ויש ב׳ א״ל במלת א׳ כמו א׳
א׳ מצד ימין וא׳ מצד שמאל והם שורש
ב׳ עולמות׳ א׳ אלף עולמות היינו אלף
עלמין והוא א״ל שדי׳ אלה׳ עולה נ״ו׳ נ״ו
אלפי עולמות׳ וא״ל אדני עולה כן כן
עולמות ומא״ל הב׳ כותבין התורה לה׳ א״ל
שכפנים כמו שהב׳ הויות שהם י״ב
והכולל י״ג שהוא האל מאליך לי״ג תקון
זעיר בן הה׳ א״ל יולהם ליסוד יוסף
ונעשים אכבס אכב מ׳ וזהו הרצועה
לזיווג ויתבאר יותר׳ נחזור לש א״ל
במלוי עולה הקף׳ כב הקף עולה שנ״ע
הם שנ״ע אורות והם מאתלהים וכן יש
כפנים כי א״ל א״ל מתחיל מצבן והוא
על כך זה מס צדי עולה קד״ר הוא פקד
כפך ב׳ פעמים פקד והכולל הוא שנ״ע
זהו סוד ושנ״ע יונק על חור פתן׳ וכמו
שיש באלף שנ״ע אורות בן בבינה
המקבלת אוכם׳ ושלה ר׳ אהיה ב׳ מולין
א׳ מולמין א׳ מוהין׳ ונכללים הד׳ והוא סג
וסוד סג בתלמוד בינה תסר נבוה ושלום
הג׳ ושם סג נכלל בניצוצ במוחין כנודע

וזהו נב׳ ויצא יעקב מבאר שבע ל׳ אהיה
וג׳ סג שמולם ב׳ א״ל׳ והענין כמנו׳
שלשה יולין וא׳ הם סוד א״ל׳ וכבר
אמרנו שא״ל עולה הקף;   עכ״ל:

מצות שלוח הקן מבוארת על נכון כי יקרא וגו' כבר ידעת כי או"א לא מתפרשין לעלמין והמוחין
מזדווגים ואינן נפרדים כמו הזו"ן מלבות. וכבר בארנו שאעפ"י שאו"א שבעה קב"ה
אלא יכנס בירושלים של מעלה עד שיכנס בירושלים של מטה. וירושלים היא הקן. והנה כבר בארנו כי הזיווג של
או"א הוא בב' פנים א' הוא להוציא נשמות חדשות. וא' הוא להחיות העולמות מה שכבר נברא. וגם ע"י זיווגם יוכלו
העולמות שכבר נאצלו ונבראו העולם לבוא בעולם. ואמנם זיווג הא' נפסק בעונותינו משום שנחרב בה"מ וכמש"ה
כמ' פקודי בהיכל אהבה כי מחרבן הבית ואילך לא ירדו נשמות חדשות. אמנם אותם שכבר נאצלו קודם לכן,
הם הם חוזר עתה ומתקנים עתה ע"י או"א בזיווג שלהם. גם תבין זה עם מה שבארנו כי כשאו"א מזדווגים
ע"י הנקודות אז נמשך הזיווג הא' הנז'. אך כשהוא אותיות לבד. אז אין הזיווג רק להחיות העולמות והטעם
כי כשמזדווגים ע"י נקודות אז נמצא שמזדווג חכמה שלאבא עם הבינה כי מש"ה הוא סוד הנקודות. אך,
כאשר מזדווג ע"י אותיות אז הוא בסוד הבינה שלאבא עם הבינה. והנה זה הזיווג הב' אינו נפסק לעולם
מאו"א. ואמנם בזיווג זה עצמו יש ב' פנים א' הוא בהקדמת למעלה או"א יחד פנים בפנים שוים בקומתם
והב' כד אימא בפנה עלבושין אז נמצא שיורדת עם שיעור קומת האבא והיא דוגמת המלבות כשהיא עם ז"א
פנים בפנים בסוד ג' אחרונות לבד כן עתה האי' שאלה פנים בפנים עם אבא. אך אין קומתן שוה. ואז
הבינה עומדת כנגד חצי התו"ת והיו' לאבא לבד ואז צריך אבא להרכין ראשו ולהזדווג עמה. כדמיון ז"א ונוקבא
והנה זה הזיווג עצמו הב' שהוא כד אימא בפנה עלבושין הוא כב' פנים הא' בהתלבשותה בז"א. והב' הוא
בהתלבשותה במלבות עצמה. והנה עיקר הזיווג של או"א הוא למעלה. אך זה הב' הוא לצדיקים לכך מקרה
בשום ענות טהר' ואין כח לקבל שפע הזיווג העליון אז צריכה היא להמעיט האור כדי שנוכל לקבלו ולכן
מזדווגת למטה ואז כמה להיות רביעה עלבושין כדרך העוף שמתרבקת על בניה אלא יודעים שמות נכבים ובלא
רבוץ עליהם לשמרם. גם שון קרא לה כי כשהבנים גדולים אינם צריכים לאימא. אך כשהם צריכים לאימא אז
זה יורה לחולשה שבהם עד שצריכים שאימא תרבוץ עליהם. והנה נמצא כי זיווג זה אינו אלא לצדיקים לכך
מקרה ואחז"ל זה אמר כי יקרא נאמ"ל כי יקרא לכך מקרה פרט למזומן כי מצוה זו היא בסוד זיווג מקרה
לא בסוד זיווג הראשון אז בשג בגה. אמנם מה שקרא לזה הזיווג בסוד קן נפתר העגין הוא כמה שנזכר אודך
מסודות גדולים במדרש נשא. והוא כי בכך קכ"א ע"ב א"מ כי העתיקא מתפשטו אנפוי לש"נ ריבוא עלמין.
והתלה אמ' כי זה נמשך מאורותא דמלכא הליה מתפשט לגו שבר. וכבר בארנו שהם ג' שמות הוי"ה
במלוי יודין והם יב' אותיות ואחר דכליל לון הרי יג'. אמנם ל' מהם נמשכים לכך אחורין למוחין דרקין ובקייאם
ה' עלמין כמפורש במבוא אחר בהקדמת מדרש התיכון עש. נמצא עתה א' מהם שהם נמשכים לשנים
הפנים והם ב' שמות הוי"ה שהם ח' אותיות וכולם בסוד יודין עם א' כלל מב' נמצאים ב' שמות לב' הפנים
ואמנם מה דכליל כולהו הוא לשלה בריאת דעלמא. והנה ב' שמות אלו הם בסוד מב' כנודע כי ע"ה
מלוי המלוי שלהם עולה מב'. והוא כי כבר בארנו כי שמות אלו במלוי יודין וזה סדרן יוד הי ויו הי יוד הי ויו הי
יוד ויו דלת הי יוד ויו יוד ויו הי יוד הרי מב' אותין כלל עם נמצא כי ב' פנים אלו הם ב' שמות במלוי בסוד מב'
ואמנם כל התיקון מאלו כולל מ"ס. והנה הפך הרמזון שהוא סוד מב' נמלך ל"ס. והנה כבר ידעת כי שם
מב' עצמו הוא חמשים שערי בינה לעולם מב' אותיות עם הצירופות ז' שמות ובכללותן הרי נ' שערים
וכבר ידעת כי השער הנ' שלה נ' שערים אשר הוא כללות כולם רומז לבינה. ובזה אל התמה אם הם ים,
ואינו נוגע אל הכתר רק אלא מ"מ הנמשכים כי הלא הוא רומז אל הכתר שבו ונשארים מ"ט לנ"ש אחרות
ואמנם כמו שהשער המ"ב העליון כולל כולם גם כל מ' מ"ט כולל המ"ט ולא בשער המ"ב העליון. והענין כי כל
ספי' מהע"ו יש בו סוד המ"ט שערים. והנה ט"ט מ"ט הם נ' שכנו וגם כללותם ש"נ. ואמנם שער המב' כולל
כל הש"נ. ובזה תבין הפרש שערי המ"ב משערי המ"ט כי הכתר שבו שער המב' כולל כל הש"נ. אך כל אחד
מהם אחרות אינו כולל רק מ"ט לבד. והנה אודך הכן הא' הם ש"נ. כנז'. גם הכן הב' יש לו האודך הזה ונקרא
אותו כי מן האם סגורה לכן עד אנפוי אתפשטו לש"נ רבוא עלמין כארכין. ואמנם כי מב' הפנים האלו נמשך
אל או"א. ולפי שהאויר אבא הוא נהיר יקיר מאי' ונבלל מאימא ונבלל ולכן כל אלו הפנים אינם רק בסוד אחד
ולכן אמרו שהם ש"נ כי כפי החשבון הם בפ' ש"נ. וסודם הוא והאדמה לא ת"ס כי בפ' ש"נ הם בגי' ת"ס
כי כשנמשך האחרת פנים אלו אז האדמה לא ת"ס. גם זהו סוד מפני שיבה תקום כ"ת ת"ס הוא סוד
העתיקא הנק' שיבה וזהו מפני שבה תקום כי הפנים של העתיקא הנק' שיבה הם ת"ס עלמין ש"נ ש"נ בב'
הפנים. והנה דע כי יש ב' מיני הסתכלות א' הוא הסתכלות ז"א בנוקבא הב' הסתכלות עתיק בז"א. וכל א' מאלו
מתחלק לב' חלקים הא' הוא הסתכלות עין או בב' עינים וזה יהיה כשאיה מסתכל בעיניו אל פני העתיק. או

העתיק משתכבל בשניו כפני ז"א והנה יש יותר מ"ב בחינות ע"ב הנ' ואיני עתה בפרטן אך נדבר דרך כלל בב'
בחינות מדם לבד· והנה מז"א מסתכל במלה דעתיק אז הזיווג של ז"א ונוקבה הוא זיווגא שלים פנים בפנים שוים
בקומתם· אך כשמסתכל בפנים לבד אז זיווגא לאו שלים כי עם היות שאז הם פנים הנה היא בסוד נה"י שלו
לבד ואחרכך הוא כישיה לגבי· וכן הענין הזה באו"א· כשמסתכלין בעתיק ויש ב' מיני זיווגים בהם כנ"ל ונמצא
כי כשמסתכלין בפנים אז הזיווג דרך מקרה ואז נק' קו נסור לטעם שנבאר בע"ה· והנה סוד הדבר הוא כי
כבר הודעתיך איך כל הדברים נמשכין בהשתלשלות ובזה הנ"ל· והנה הודעתיך איך היסוד של העתיק יוצא
הוא גנוז במצח דעתיקא ולכן הוא מעורר הזיווג בהסכלותם אל מצח העליון· גם ידעת כי בזו דרך האחור
קף רנ"ב ע"ב נתבאר שמסוד הדעת נתפשטו ונתהירו אנפוי ואסהיר באו"א· והנה כן הענין בכאן כי סוד
המצח שם הוא סוד הדעת של א"א עצמו כנודע· והנה מזיה אתפשטו אנפוי ונמשך סוד היסוד דעתיק יוצא
ולכן גם ההסתכלות בפנים אלו גורם הזיווג· הרי בארנו איך מתפשט מן המצח בפנים· גם ביארנו איך
מתפשט האורות· ואמנם מן הפנים מתפשט אל הזקן כמו שנבאר בע"ה· ותחלה נבאר איך נודע כי
תיקון ז' מהי"ג תיקונים דהזקן הוא סוד הפנים ב' תפוחין· והנה דיקנא דכא אתתקן בח' תיקונים כנז' דף קל"ב
וכבר בארנו כי הם סוד ח' תיקונין תתאין מן הי"ג תיקוני דיקנא דעתיקא והם נקראים תקוני דיקנא דכא סוד
החסד לפי שאחת האורות מתפשטין בפנים והם ח' אורות כנז' ומהם נמשכים דיקנא דכא· והנה
כבר בארנו כי הב' פנים הם כנ"פ מ"ב אך ב' העליונים מהם הם נסתרים בסוד הכתרים ונשארים מ"ח מ"ח
שהם סוד ש"ע בגוף עליון ארכא דאנפוי כנז'· והנה כבר ידעת כי אבא גניז יתיר ולכן סוד הכתר של
האימא כלול באבא ונמצא כי יש מ"ג באבא ומ"ח באימא· וזהו סוד גם נסור מלאך ה' כי האב יש לו
נס ואי' ישלה א"ס ולכן נקר' האימא בכל מקום א"ס והבן זה· והנה מכאן נמשך אל הגרון אשר הוא הכתר
של או"א כמבואר אצלי בהקדמת האור אידרא האזינו ושם נעשה סוד זיווג אחר שהוא תוך וגרון· והנה
סוד גרון עצמו יש בו כ"פ מ"ב אלו אשר בב' הפנים הנ"ל ואז נעשה שם סוד אחה"ע אותיות הגרון שהם
ג' פר' כ"פ מ"ב הנז'· והנה כבר בארנו לך כי ב' הפנים מהם נמשכים אל או"א וכל אחד כלול בחבירו
ואין עכבר רק המ"ב הא'· וכן הענין בגרון שהוא סוד ב' הכתרים של או"א ולכן סוד אחה"ע ג' פר' ב' שמו'
הויה במלוי ס"ג ואהיה פשוט כמ"ה· ס"ג וכ"ה פר'· ח' כנגד אבא· וח' כנגד אימא ומשם נמשך אח"כ הזיווג
אל או"א· וכבר בארנו כי כשמסתכלים או"א במצח אז הם ג"כ בסוד א"א וזיווגא הלהון שלים· אך
כשמסתכלים בפנים אז אין להם רק מעלות דז"א שהוא התפשטות פנים לקן דבוק לבר כנז' כ' נאם דף
קל"ה ע"ב וכן הענין בתבח'· וסוד הענין יתבאר מתשובת אל המתכבל בקנין אלא במה שיש בו רצונו לבאר
אליך היטב· עי כי ב' קן הם א' הוא באימא וא' הוא בז"א ולב' אלו קרא הכתוב קן קן כי הם בב' קן
והנה נבאר תחלה קן העליון של אימא והענין כי כשאו"א שוין בקומתן אז יש לאימא ט"ס וכל א' כלולה
ממנה כנ"ל הרי ש"ע רבוא דאתפשטו בהון מן הא"א· אך כשאו' יורדת למטה בסוד כי יקרא כנז' לנגל
הנה אז אין לה שיעור רק בתני תת"ת ונה"י של אבא· והנה נה"י של אבא הם ג"פ מ"ח הרי הם קכ"ג ונשאר
אני הת"ת· וכבר ידעת כי לעולם הנקבה מתחלת בשני שלישים שהוא בחזה נמצא שיש אלף בתת"ת של
בב' שלישים שבו· והנב ב' שלישי מ"ח הם כ"ז נקב"ג הרי קן נמצא שעתה אין לה מן הש"ע רבוא רק קן
רבוא לבד וז"ש כי יקרא קן נסור· כשהזיווג הזה דרך מקרה אז נקראת קן נסור כי אין לה רק קן מן
הנסור כי נסור ג' שעו· והש"ע הם הש"ע דאנפוי דא"א והו' רמז אל הפנים עצמן והטעם כי התיקון
הז' הוא הפנים והם כוללים כלהו' תיקונים הקודמים אלין וזהו סוד הו' דנסור· ואמנם מכל נסור זה
אינה עקיחה רק קן לבד וכל זה הוא בחו' לפי שיורדת להיות משתח"כ באבא· ואמנם מה שקרא לזיווג
זה קן נסור· הענין הוא כי עתה אי' מקננא על בנין והבן שהוא הת"ת נק' נסור ולכן נק' עתה קן כפור
ואמנם אם תדקדק בתיקונים לא אמ' דאימא יתבא אלא דאימא מקננא על בנין כי לשון קן הוא ענין זיווג
שמזדווגת שם עם בעלה להיותה למטה שהוא הזיווג הב' הנ"ל כלשון פי יקרא· והואיל ואתא לידן נבאר גם כן
הקן של ז"א כי להיות שאין לז"א רק סוד הקף של התת"ת ונה"י של הא"א כנודע· ודוגמת האימא כשיורדת
למטה לכן אין לו רק קן לבד כאנפוי כמבואר באו'· אך יש הפרש כי באו' נמשך אליך מן הא"א עצמו להיותה
עליון דבוקה שם· אבל ז"א להיותו רחוק מעט דא"א אין נמשכין לו אלו הקן כיבוא אלא ע' אורות דכייה
שהוא הפנה כמבואר אצלי בפי' אורות דכייה וז"ש כ' נאם דף קל"ה ע"ב ואתהו אורות דכייה אתפשטו
לקן רבוא עלמין·· ונחזור לענין כי כבר פירשנו ענין כי יקרא קן נסור· ואמנם לפניך יתבאר מזה שאמ'
כי יש חילוק בין מלפניו ובין לפני· כי מלפני הוא יותר עליון כי הפנה נק' מלפני אך לפני ק' היא המלכות
שקוראים

שהיה לפנינו של הת״ת וזהו לפניך ולא תלמניך להורות כי הבינה אימא עילאה ירדה ונתלבשה לפניך שקורין
הת״ה · והנה ענין זיווג או״א הוא לתת מוחין אל הבנים · וכבר הודעתיך כי בעת נתינת המוחין נקראו׳ ז״א
ונוקבא הוי״ה אלהים · ואמנם בהיות זיווגם אחור באחור או ז״א לבדו נקרא הוי״ה אלהים כי אמלא כותבין לו ,
ואח״כ נמשכין אליה אך כשהם פנים בפנים אז נמשכין לשניהם יחד וזהו סוד יחוד הוי״ה ואלהים בכל
מקום וכבר אמרנו למעלה כי ב׳ בחינות אל הבינה כלליות או בז״א או בנוקבא · והנה כשיורדת בז״א
אז נק׳ הוי״ה אלהים והוא נותן אח״כ המוחין לנוקבא בכ״ל וכשיורדת בנוקבא אז נק׳ ב׳ יחוד הוי״ה אלהים
והנה ב׳ מיני יחוד הוי״ה אלהים ובכ״ה הוי״ה אלהים הוא ג׳ דרך · ומ״ש בדרך · ואח״כ אחד ואמ׳ בכל עץ וגו׳
פי׳ כי לפעמים בכל עץ שהוא הת״ת · או על הארץ שהיא המלכות · ונבאר ענין כי ז״ה הבינה כשיורדת
בז״א אז נכנסת בפנימיותו כנודע כי נהי׳ שלה נעשים מוחים אלו וזהו בכל עץ או על הארץ · אך
כשיורדת במלכות אז אין נכנסת בתוכה ולזה לא אמר כאן רק על הארץ כי שם נשארו בסוד אור
מקיף והנה״י של עצמות ז״א הם הנכנסים בפנימיותה · גם יובן בכל עץ ולא אמ׳ בעץ הטעם הוא כי
הנה כשיורדת במלכות אז המלכות יש בה מגילות מיין נוקבין · אך כשיורדת בז״א אז צריך שהיסוד
שבז״א יתעלה בה בסוד מיין נוקבין להזדווג היא עם אבא וזהו בכל עץ שהוא היסוד הנקרא כל
והנה עתה נעשה בכ״ל בסוד שם ב״ן דקדין שהוא ג׳ בכ״ל והוא המיין נוקבין · ואמ׳ אפרוחים או בנים
דע הקדמה א׳ כי כאשר או״א מזדווגים אותו היסוד הנק׳ זיווגא שלים · אז מה שנותנים הוא להגדיל
הז״א ונוקבא עצמם שבאצילות · אבל כשמזדווגים בזה הזיווג שהוא עד׳ מקרה אז אינו להועלת ז״א
ונוקבא עצמם ולכן אין בזיווג זה לתת מוחין לז״א ונוקבא דאצילות רק סוד יניקה לבד דוגמת הבכת
האם על האפרוחים להניק׳ · כי בסוד היניקה כבר ידעת שהוא בסוד הו׳ קצוות לבד · ולהבין זה אקדים
לך הקדמה והיא כי הנה או״א ואבא של בריאה אינם לעולם רק בסוד ו׳ קצוות בלא ג׳ ול׳ אך הבינה
יש לה פרצוף שלם וכן ז״א שבבריאה יש להם פרצוף שלם וזהו סוד אימא מקננא בכורסייא כי —
הבינה יכולה להראות פרצופה בבריאה אך פרצוף או״א ואבא אינו נכנס שם פרצוף שלם · והנה דע כי
בזיווג שלם דאו״א דאצילות אז נעשים מוחים לז״א ונוקבא דאצילות ואז הקוב״ה שבבריאה שאין לו —
אלא ו׳ קצוות לבד אז יש לו מוחין ובשאין זיווג שלם דאו״א דאצי׳ רק דרך מקרה בכ״ל כענין כי יקרא
קן צפור אז אינו מועיל רק הארה ויניקה של ז״א ונוקבא דאצי׳ וע״י הארה ויניקה זו הנה מונעו —
שיזדווגו או״א בבריאה ויתנו מוחין לז״א ונוקבא דבריאה · וכאשר ז״א ונוקבא דאצי׳ בסוד ג׳ כלולין בג׳
אז יש יניקה לז״א ונוקבא דבריאה בסוד ו׳ קצוות · והענין כי כל מה שהוא למעלה מוטב הנה למטה —
יהיה כפי ערכם המקרה גדולה מלמעלה · ואמנם דע כי בבחינה הב׳ שאמרנו שהוא כשאו״א מזדווגים
דרך מקרה בכ״ל · הנה יש בו ב׳ בחינות או כד אימא נותנת בז״א או במלכות בכ״ל · והנה כד נותנת בז״א
אז ז״א דאצי׳ בסוד אפרוחים שהוא ו׳ קצוות בלא מוחין אבל איצטריך גדפין · אך כד נותנת במלכות דז״א
דאצי׳ אז הוא בסוד בנים שהם ו׳ קצוות בלא גדפין ומ״ש אפרוחים או בנים · כי כנגד מ״ש בכל עץ אמר
אפרוחים · וכנגד על הארץ אמר בנים · אך בכל ב׳ בחינות לעולם אין בהם רק סוד ו׳ קצוות לבד · והנה
כבר אמרנו כי הנה זיווג זה נעשה רק בזמן המשכת האור שאז הבנים העליונים דאצי׳ צריכי׳ לשתהיה
האם רובצת עליהם ולכן אמ׳ כי יקרא כשיקרה ענין זיווג זה אין ראוי ליקח האם על הבנים · אל תקח
האם והבנים יחד ר״ל שלא תמשיך את האם על הבנים כי הלא אתה גורם המשכת האור · אבל שלח
תשלח את האם למעלה ואת הבנים תקח לך למטה והאם תשאר למעלה במקומה להזדווג עם אבא —
בזיווגא שלים · הנה אתה מרויח ב׳ דברים והם למען ייטב לך · וגם והארכת ימים פי׳ כי ייטב לך כל לשון
טוב הוא בסוד המוחין וכמ״ש בסוד גומל חסדים טובים · והענין כי אז ייטב לך ר״ל ז״א ונוקבא דאצי׳ אז ייטב
להם כי יהיה להם מוחין בכ״ל · וגם אבא דבריאה למטה כי אין לו רק ו׳ קצוות שהם ו׳ ימים עליונים —
והארכת ויהיה להם יניקה גדולה משאח״כ בזיווגא דכי יקרא בכ״ל · והנה דע כי ב׳ בחינותיהם ונתלקים
לד׳ · והנה בזיווג או״א כי בהיותם למעלה במקומם יש להם ב׳ מיני זיווגים א׳ הוא זיווגא שלים ופי׳ כי
כוונת אותו זיווג להוציא עטרות ומוחין אל הבנים כדי להוציא נשמות חדשות · וזיווג זה כבר נפסק
אחר החורבן בעונותינו · והב׳ הוא זיווגא דלא שלים והוא להוריד חיות לבד אל העולמות או אל
הנשמות שכבר נבראו וסוד הענין כי כל הנשמות כולם כלולים באדם הראשון · ואמנם את״ה כבר
ידעת כי עדיין היו תו״ם ומלכות אחור באחור כי אדם אין לעבוד את האדמה בסוד מיין נוקבין ולכן
כאשר הולידו תו״ם ומלכות לאה היה בסוד אחור באחור · ואמנם היה בהכרח לחזור להפך לאה פנים

פנים בפנים· ואמנם כל הנולדים מזיווג תת ומלכות ביום שבת מחצות ואילך כל וא״ו אלו נקראים
נשמות חדשות· אבל הנולדים מזה החול כולם הם דרך אחור באחור ואינם נקראים נשמות חדשות
ואמנם יש חילוק א׳ והוא כי גם אותם שנולדו מיום שבת פנים בפנים צריך שיובן להם תנאי אחד
לשיקראו חדשות והוא שאחר שמטא חק׳ קודם שנתגלגלו פעם אחרת ואז הוא ראשית כי אותם
לעולם ונקראו חדשות כי מה שבאו כלולות בא״ק לא יקראו בשביל זה ישנות כי עדיין לא היו רק
אחור באחור ואותה הפעם הראשונה שבאו כלולים בא״ק אינה נחשבת לפעם בעולם כלל· ולכן
הפעם הראשונה שיבאו פנים בפנים בליל שבת אחר האותם כלולים בא״ק הנה אז יקראו נשמות
חדשות· אמנם אם אחר שהיו כלולים בא״ק ואח״כ באו בימי החול בסוד אחור באחור ונתגלגלו
בגלגול ההוא· הנה אעפ״י שאח״כ יבאו בליל שבת פנים בפנים יקראו נשמות ישנות ולכן כל
הבאים עתה אחר החורבן בסוד זיווג תת ומלכות בליל שבת פנים בפנים לא יחשבו רק ישנות
והטעם כי הגלגול ימשך להם בזה זו פנים בפנים לתקן מה שקלקלו תחלה והוי אינה נחשבת רק
סוד אחור באחור· והנה דע כי קין והבל באו על אדה״ר אחרי שחטא באו כלולים בא״ק ואח״כ חזרו
ונולדו בעוה״ז ביום החול אחור באחור ואח״כ חטאו הנה כל הנשמות הכלולות בהם לא יקראו לעולם
חדשות אעפ״י שיבאו בליל שבת פנים בפנים·· ונחזור לענין ראשון כי יש ב׳ זיווגים לאו״א כאותם
למעלה· והנה בב׳ זיווגים אלו יש להם התפשטות ענין רבוא עלמין כנ״ל ויש ב׳ זיווגים אחרים להם
עצמם והוא בזיווגם למטה בסוד כי יקרא קן צפור כנ״ל א׳ הוא להוריש עטרות כנ״ל וא׳ להיות עלמין
כנ״ל ובשניהם אין לאימא רק סוד קן רבוא עלמין ונקרא כי יקרא קן צפור· והנה זה תפרש למעלה
כי כבר ביארנו סוד הפנה לזה נקראת אם· והטעם הוא לפי שאין נשארים לה רק מ״ה מן המ״ב
וטע״ם מ״ה הם קן ולזה נקר׳ אם· ובזה תבין איך אבא לוקח א׳ מיוחדת בסוד גם· והענין כי ב׳ מזלו׳
דדיקנא והם ה׳ והו״ו הנה הה׳ לאבא והו״ו לאימא· והנה תבין כשיקבלו נתקן עד שיבורר ספוק
שכ״ו אם עפ״ט בשורשם העליון הנאחז בהדיקנא הנקרא אך הה׳ הוא יותר גבוה מן הו״ו ואותו
המוצא הוא סוד זה הה׳ שלוקח אבא מן אימא ונקרא אבא גם· ואימא אם [illegible] וזהו הטעם
וראית את אחורי הבן במה שנתבאר פ׳ עקב כי רצה הקב״ה לעשות כל התיקון בסוד מלכות
אל הפנה ולהחזירה פנים בפנים עם ז״א ולא רצה משה שהקב״ה יבטל מלכות התחתונה רז״ל
ואמנם הקב״ה קיים הכל ולא מחה את מניחות המלכות התחתונה וגם מלכות זו הפנה תיקן אותה
כו׳ דרגין ולא החזירה פנים בפנים וזהו וראית את אחורי שהיא ד׳ דאחד רבתי קשר של תפילין
אך ופני לא יראו שהוא החזרת פנים בפנים· אך לבאר זה צריך לבאר פ׳ עקב ואמנה תבין ענין זה·
והנה מבואר פ׳ עקב· בעלותי ההרה לקחת לוחות האבנים לוחות הברית וגו׳ אם תבין ותדקדק בפ׳
זו תמצא שינויים רבים· כי פעם נקרא בב׳ שמות לוחות האבנים לוחות הברית· ופעם נק׳ בשם א׳
או לוחות האבנים או לוחות הברית· ופעם אחרת לוחות סתם ושאר דוקים תבין אותם בכלל הפי׳··
דע כי אלולא זכו ישראל ולא חטאו בעגל בלוחות שנה היתה לאויר שהאחור השכינה פנים בפנים
כמו במקדש· ואמנם סוד הלוחות הם לעולם נ״ה ומ״ש בס׳ הזוהר והלוחות נ״ה לוחות תת ומלכות
אינה קושיא כלל· כי כבר ידעת כי תת בנה״י ומלכות בהוד ופי׳ הדבר כי אלא ידעת כי בנ״ה של
הזכר יש שיעור הנקבה· והנה בפרק העליון שבהם יש מוחי הנקבה ובפרק אמצעי שלהם יש
גוף הנקבה· ובפרק אחרון יש נ״ה של הנקבה· ואמנם עתה היה רוצה לקחת הלוחות מצדה מצד
גוף הנקבה שהוא הפרק אמצעי בנ״ה של הזכר· וזהו לוחות האבנים מצדה לוחות הברית מצד הזכר
ולכן לא נאמר לוחות אלא בו׳ ראשונה שהיא סוד ה״ת ו׳ ראשונה ולא נאמ׳ ב׳ לוחות כי הלא יש היו
פלגי דגופא מחד ואינם ב׳ נפרדים כי אין ביניהם פירוד הבן לפנה רק למטה בפרקים התחתונים· והנה
מתחלה אמ׳ ויתנה אלי את ב׳ לוחות אבנים מצדה נתנם מתחיל· ואמנם עדיין היה הדבר לבדה בתחלת
המ׳ יום שהיה מתחיל משה לעמוד אך עכ״ז היה מצד התת שבה ולכן לוחה מלא ו׳ ראשונה· אך ויהי
מקץ מ׳ יום שאז היה כחו משה לקבל הכל בסוד המ׳ ולהעלותה על לוחות הברית ואז חטאו בעגל ולא
נתן אלי רק ב׳ לוחות וכו׳ בלשון ב׳ בפירוד למטה ברגלין הלה ולכן חסר מהם כל הב׳ ווין לחת חסר תרי ווין
ובה היו לוחות הברית ו׳ שני מצד היסוד שהוא למטה בנוקבא ויאמר ה׳ אלי וגו׳ התחלה אמ׳ סרו מהר
וכו׳ עושים כתי׳ הוא סוד אותיק המצוה הא׳ שפירש למעלה בפ׳ בא אל פרעה ובו קדש לי כל בכור שנוק
ואמ׳ אל העם הם השבב רב זכור את היום וכו׳ ולא יאכל חמץ ורצה משה לצוות להם מצוה ראשונה

עם ישראל

עם ישראל ונתנו אשר עיניהם · והנה ענין עגל זה הוא בב' פעמים זכר ונקבה והנקבה לא זכר אלא רק הזכר שאמר
אחור יותר ולא אמ' עגל מסכה רק עשו להם מסכה הם קבה קנטרים שבן כמנין מסכה שהם קבה זיינו ׳
מסאבותן לנחתי לעלמא מסטרא דחויא תקיפא דאתיל בנוקבא והם זכרים כנז' מ' אחרי אות רק עט ·
ואמנם סוד חטא זה למעלה בסוד ד' דאחד פי' כי כבר ידעת כי נקו' של הפנה הם מוחין אל ז"א · והנה
המלכות של הפנה נשארה באה בסוד קשר של תפלין בעורף אחורי הרא"ש והיא ד' דאחד רבתי · ואמנם
אינה רק נקודה א' ושם הגיע סוד החטא של העגל הזה מלבד מה שפגמו למטה · ואמנם הסו"ת רצה כי
המלכות התחתונה שהיא פסיעה שבסוף הו' הנה כל קבלתה אינה רק מהזכר ומצלת בחים אליה מלבד
התוספת ויש כח בעונות להמעיטם ולסלק אותה התוספת לכן רצה הסו"ת להחזיר מנו אות המלכות
באותו אחד והיא כי כל בנין המלכות היה בכאותה הד' העליונה ויבנה אותה לא"מ מתש מכל קבינה ·
ותחכנה ויתחירנה פנים בפנים עם ז"א ובזה לא יחסר עוד ע"י עונות בני אדם אחר שבא לה הבנין
מלמעלה ולא ע"י הזכר · ולזה אמ' ראיתי את העם הזה והנה עם קשה עורף הוא כי הגיע החטא שלהם
עד אותה ד' עליונה דאחד רבתי שהיא קשר של תפלין בעורף וזהו עם קשה עורף הוא וזה גרם להם
להיותה קטנה נקודה א' ולכן הניחה לי ואמחה את שמם פי' אותה המלכות התחתונה הנק' שם וזהו שמם
פי' שם שלהם כי הם נאחזים בה · והנה שם זה היה תפארתם תפארת ז"א וכל אותן המציאות אשר
בעתי שם מעשה אותו כאן למעלה כל של אחד כי ישראל נקראים בני ישראל להיותם בסוד נה' הנקראי'
בני ישראל בני הקב"ה ולכן מגיע הפגם שם · אך עתה שאמחה את שמם של שורשיהם של ישראל ע"י
שאעקרם כל מציאות בנין המלכות התחתונה ואעשה אותך שהיא ד' דאחד שמשם היה משה
בסוד וראית את אחורי פנים שנבראו ושם תעשה כל התיקון ותהיה תהיה לגוי גדול ולכן נרצה שמשה
היה משה שהם נמשכין משם יהיה לגוי גדול ופשר הדבר כי משה בסוד הדעת ומסוד הבינה
כנודע · ואמנם הענין זה הוא כי יסוד הפנה הוא דעת ז"א והוא מוח האמצעי וסוד מלכות הפנה היא
כנגד באמצעות העורף הרי פי' באמצעית יסוד ומלכות הפנה משם היה משה · ובזה תבין איך משה
סוד הדעת וסוד המלכות וסוד הפנה והכל אמת · והנה רצה הסו"ת לעשות נוקבא תחשה אל ז"א מלבד
ד' זו דאחד ולבטל כל מציאות התחתון לגופי הנ' · והנה אמנם אלא רצה משה כתב זה בעבור יש'
עד מצינו שנתקיים הדבר הזה גב' כי גם ד' זו נבנית בסוד פרצוף שלם פנים שנבאר במקום אחר בע"ה ·
וזהו סוד פסוק ובני ישראל רבו למעלה מס' רבוא פי' כי כשעשו ישראל את העגל גרמו שהאחור
המלכות בסוד נקודה אחת גם גרמו לסלק תוספת הזכר ולא היה רק מציאות ו' קצוות לבד שהם
סוד ס' רבוא ומשה היה למעלה מו' קצוות אלו במלכות הפנה ד' דאחד ולכן רבו למעלה מס' רבוא
כי מלכות הפנה היא כנגד הדעת דז"א למעלה מו' קצוות דז"א ·· ונחזור לענין ואמר ואחר מן
ההר וב' לוחות הברית על יה פי' כשירדתי ראיתי הפגם הגדול שעשיתם והוא פגם למעלה כנז' ׳
למטה כי למעלה בזכר פגמתם כי אתר להיות בסוד ו' קצוות לבד וכזה נמצא כי ב' לוחות הברית
שהם נה' שבהם לז"א מלבד התוספת כנודע הנה נתעלו למעלה למקומם לבנה ושם היו על ב' ידי פי'
על מקום חג"ת כי משה הוא בסוד הזכר ולזה אמ' לוחות הברית ולא אמ' לוחות האבנים כי נה' של
הזכר נתעלו אל מקומם למעלה מחג"ת שהוא למעלה מו' קצוות דז"א וזהו על ב' ידי · וגם ואראה
והנה חטאתם וכו' למטה במלכות וזהו לה' אלהיכם ולא אמ' לה' אלהים כי משה הוא מלמעלה רק
אלהיכם שהיא מלכות התחתונה ולזה אמ' כאן עגל מסכה כי סוד עגל הוא בסוד שעם מלכות
התחתונה · וסוד למעלה בדעת שעם מלכות הפנה · והנה עגל הוא סג עם י' אותיות עג' וכו' עם
ד' אותיות גי' ל' הרי עגל · הרי הכל קג כמנין עגל · כי כוונת משה הנה הקב"ה לא אמ' רק מענין
תגא העליון הנקרא מסכה ולכן רצה לשבור את שמם ולתקן מלכות עליונה ואמנם אני נראה כי
חטאתם גב' למטה ולא ראיתי שירחה מציאות המלכות הנ' ולכן והתנפלתי לפני ה' וכו' ונתן לוחות
האבנים מעולה ואומ' סרו מהר מן הדרך הוא דרך הבא מן היסוד אל המלכות בסוד הנותן פה לדרך
וכמו שיש דרך אל היסוד התחתון במלכות בסוד הנותן פה דרך וכו' כן יש דרך אל הדעת
העליון במלכות העליונה סוד ד' דאחד וזהו סרו מהר מן הדרך אשר צויתם :
ויאמר מלך מצרים למילדות העבריות אשר שם האחת שפרה ושם השנית פועה · ויאמר בילדכן
את העבריות וראיתן על האבנים אם בן הוא והמיתן אותו ואם בת היא וחיה · המילדות
הם בינה ומלכות העבריות שהם הבאים מעבר של השפע בינה הוא מעבר השפע לו' קצוות

והמלכות הוא מעבר לעולם התחתון והם הם המולדות העבריות· ורמזתם על האבנים הם אבני בוחן לבחון
אם ראוי לעבוד אותו ולהמית עצמו על קדושת השם· אם כן הוא תכבדו עליו עול התורה שנא' אדם כי ימות
באהל בחכמה של תורה· ואם בת היא וחיה· למולדות העבריות מלשון עברה ותעם שעוברת על האשה
בחבלי יולדה ומי וגם לה המולדת שעשתה לה תרופה ורפואה להריון החלתה ברצון נסופה באונס· ואמר
להם פרעה ורמזתם על האבנים למה נקראו אבנים כמו שהאבנים משתברים מההכאות שמכים אותם
כך ההרות משתבר כל עצמותם ולעולם כטרם שילדו ובלשון חכמים קורים לאבנים משבר וגם למרד
נקראו אבנים שכולל ב' דברים שהם אם בן נזהו אבנים וגם כולל אב בן אם לא אמ' לגם על משבר בשקו
יושבת ללדת ובכבר היא שבובה מחליא ואינה מרגשת בחייה ואז נקל להמית הוולד במותה שעה אם
בן הוא והמיתן אותו ואם בת היא וחיה ר"ל נחיה מחליא כי קולע ואם בת היא והחיה מחליא כ"ש והמיתן
כך היולד תחיה· ואם היא אומ' כך היה נראה שהם יחיה בחיוב שישבו בחוצן ויוכרחו להחיותה לכן אמ'
וחיה מחליא לא נכרת· למולדות העבריות וכו' הם סוד מלכות של אותה שהיא פנה ומלכות של פנה
שהיא התבונה ומלת מיילדות עם הה' אותיות במנין מלכות· ומ"ש העבריות שבהם תלוי סוד העיבור
להולדה [illegible] ונקבה· ומ"ש אחד שם [illegible] שפרה היא הפנה ובך התענה (מלת הפנה במילואה כמנין שפרה
ה"י פ"א נו"ן ה"י עם מנין האותיות שהם ד' של השורש יעלה הכל כמנין שפרה· ושם השנית פועה
פ"א וא"ו עי"ן ה"י פועה ומק' ג"פ ויעלה הכל כמנין התבונה) הרי לך המיילדות פנה ותבונה בלבכם את
העבריות ר"ל עב ריו ימין ושמאל שהמשכו השפע מלמעלה והשפיעו למטה בקצוות שהם ימין ו
ושמאל עב ריו· ורמזתם על האבנים הם אבני הבנין אבני גזית הם הבנים וב' בנות אם בן הוא והמיתן
אותו ר"ל כל נשמה הבאה מחלק הה' מצד הבנים והמיתן אותו ז' פעמים של והמיתן רמז לעץ החיים
לשם התיקון והעלהו אותו שנא' היאורה תשליכהו הוא עץ החיים הנקרא יאור נזהו והמיתן אותו ואם
בת היא וחיה תשליכו אותה פן אותו שהם יה ושם תקבל אות וכו'· למולדות העבריות חסר ו' שהם
באחדות אחד· שם הא' שפרה רומז לשם קמות ומ"ב מצד עב מאבא ושם השנית פועה הוא
שם קס"א מצד אימא בולבכם את העבודות כשתפלו העבריות ר"ל כהנים השפע למטה של בריאה
ונהו הע' בריאה· ורמזתם על האבנים הם פנה ומלכות שכל א' נקרא אבן וכל א' מקבלת בנים
והתבונה מקבלת נקבות לכן תקלו ותבקשו מתי זה כתיבה באה אם בן הוא בורחי בלק הנשמה
של מצד הפנה שהיא בחינת הבנים [illegible] והמיתן אותו מלשון מומתא השפע אותה שתהיה טובה
כדי שיתכבה לז' פעמים שהיא עץ ואם היא בחינת מלכות שמצדה הבנות וחיה הנשמה של
השפעו והתנו לה מצד חיות הקדש ונהו וחיה חיות מצוא ובו' ויאמר מלך מצרים למולדות וכו'·
ויאמר מלך מצרים הוא המלך הקדמון הנק' כלב שאחריתו בגרון של א"ח ואמ' למולדות העבריות וכו'
הם אימא של אצילות ואימא של בריאה א' נק' שפרה הוא שם קמות הוא שם אהיה כריבוע
שעולה קמות ובלול ע"ב אהיה מצד אבא ומצד אימא וב"פ אהיה הוא ע"ב הרי שמלת שפרה
כולל ג' אהיה הרמוזים בפסוק אהיה אשר אהיה אהיה שלחני וכ' הרי ג"פ פשוטים וא' בריבוע
קמות ועולה הכל כמנין שפרה) ושם השנית פועה רומז לאימא של בריאה הוא שם בן ובולל ג'
שמות של בן כל א' עם הכולל של והג' שמות בן הכל כמנין פועה· ונקרא אימא באצילות ואימא
בבריאה ואמ' להם בלדכם את העבריות בהולדת אצילות בן למעלה ופן למטה בהשפעות האור
שתשפעו ויונק מחלק הב' מעברות שלכם בהכרח כל השפע יונק מכם שפרה פועה· ורמזתם
על האבנים מצד המלכות מצד אבא באצילות ומצד אבא של בריאה ונהו על אבן יש אם בן
הוא והמיתן אותו לפי שאור של בן הוא גדול הרבה ובהיותו גדול יש פחד שיחריב העולם ויחזור
לתוהו ובהו כמו מיתת המלכים וידוע הוא שמיתת אלו המלכים הוא כמו המקילה שנשבעה בשמן
כך המלכים אלו שברו אור מהן ומיתתה שלהם שנתבטלו ונבלעו בגבהותם ולא היה מיתתם כך נ"ב
אם בן הוא והמיתן אותו בשפע גדול ורב וכך המנה בן כמו שהוא הם עשר הויות שעולה כמנין
בן ונזהו אור רב וגדול כמנין ת' (עם הב' אותיות ונהו) והמיתן אותו הרבה עליו אור רב וגדול כדי
שיושפע לכל העולמים· ואם בת היא וחיה ה' שתתנו לה חיות ה' חיותה וחיותה העולמות ואם בת
היא וחיה ה' חיותה מספיק ובזה תבין כי בתחלה סימן יפה לבנים:

נלע"ד כן אם תקח מלת התבונה
בפשוטו ומלת פנה במילואה
כזה ב"ת יו"ד נו"ן ה"י עולה מספרם
התבו"ן · וכן שפרה בפשוט
בלבד ופועה בפשוטו ובמילוי
כזה פ"ה וי"ו עי"ן ה"י עם מ"י
אותיותיהם יעלו נ"ב התבו"ן

נראה בעו"ד בי מלת והמיתן הם
שלשה תיבות מה י' תן ר"ל עשר
פעמים מה שהוא ב' תן

רי

ונח מצא חן בעיני ה׳ יש לדקדק למה מכנה הכתוב תולדות הנח בשנים ולא באחד או כתב או כאחר
החברים ומהו תולדת הנח זה. אבל דע כי אהי״ה דהיינו קנ״א ומלואו לבד הוא קל והוא
שם מה כי יבוא העולה קל וזהו בחינת העין העליון. ודע כי קל הוא ע״ב חן ע״ב הוא סוד הנעלמים וזהו
סוד טעם סתר לו ולא יראה וחן הוא בענין המאירה את העין ובעבים יחד ע״ב חן הם שני בני קל. ולתקן
ראיית העין צריך להסיר ולהרים הע״ב מעל גבי העין כדי שיראה וזהו סוד כע״ב העין. אבל עיקר
הראיה הוא ע״י הכח שיש בעין הוא החן וזהו ונח מצא כנ״ל קל והשיג החן הוא העיקר בעיני ה׳. וכן מצינו
החן היה מכוסה לנוסף שנא׳ ויתן ה׳ מ״ע חנו ונאמר וימצא יוסף חן. כי יוסף הוא הסוד והוא המזווג
העליון והזווג תלוי בשניהם כנ״ל נמצא [illegible] מתאחר עינין של חסד. ולזה יוסף שהוא המזווג צריך
לקחת החן הזה שהוא האור מהעינים וזהו סוד הזורעים בדמעה ולכן מצא יוסף החן סוד עיקר העין
ונם נח מזו הבחינה שהוא איש צדיק יסוד עולם ולקח אור העין ומצא חן והמשיך משם אור החסדים לסוד הזווג
והוליד ג׳ בנים. ובאור הדברים כי בשם מה יש ג׳ אלפין והאלף היא אור והיא בחינת ג׳ חסדים והם ג׳ אלפין
לבד להורות על מקום התפשטותם שהוא בראש ובגוף ובאור בריבוי סוף הקשת. והנה הא׳ שבשם מ״ה כי
ג׳ ווין היא מציאות אור החסדים הנעלמים בבטן ומשם נתפשטו לנ״א לצעיר ונגלו ביסוד והם ג׳ אלפין בשם
מה או בחינת מציאותם בסוד אימא ואח״כ בכל נ״א מהלך עם החיים הק׳ שנה הה׳ חסדים הם הה׳ ואחרים
ומתקבצים בסוד כ״ח וזהו סוד הפסוק ויכבד ג׳ אלפים משל ויהי שירו ה׳ ואלף. והענין כי שלמה עשה
ג׳ ספרים משלי קהלת שיר השירים. והם שיר השירים בחסד וקהלת בגבורה ומשלי בתפארת. ולכן בשיר
השירים לא נזכר שם ה׳ ולא אלהים כי הוא כולו חסד בקהלת נזכר אלהים מצד הגבורה ומשלי ה׳
מצד התפארת ולמטה מרגלים על החסדים כי עד שם היו מכוסים בחסד וגבורה ואח״כ ויהי שירו
ה׳ ואלף פי׳ כי בהיותם בחסד ומשם נכללו שורש כל החסדים שם הם שיר ה׳ ממשיך כאשר הם
מתפשטים ואלף כאשר מתחברים ונקבצים ביסוד ונעשים א׳ וכולם נכללים באלף א׳ וזהו ה׳ ואלף וזהו שיר
השירים כפסוק זה ה׳ מבין כי השירים הם חינון והם כנגד ה׳ חסדים ושלמה הוא מלך שהשלום שלו.
והוא היסוד כי שלמה שלו ה׳ שלום הוא היסוד וה׳ היא ה׳ חסדים הנקבצים. והנה אודיעך כי אעפ״י שהיסוד
לוקח ה׳ חסדים אינם מאוחדים כן כי אם ג׳ כי השנים הם מכוסים וזהו ג׳ אלפים משל והוא משל
משלמותך שהם הג׳ המאוחדים כן והם הא׳ בחסד שהוא מים והב׳ בגבורה שהוא אש והג׳ בת״ת
וקו העליון על הא׳ שיראה מעל הקורה באור. וכל זה בעולם שם זווג אבל כאשר יש זווג הוא לוקח כח
הה׳ של חכה כנגדו שהם ה׳ חסדים ואלף שהיא הבחינה הכוללת וזהו ויהי שירו ה׳ ואלף וזהו ונח מצא חן.
ולקח אור החסדים כי החן הוא תלוי על קל והוליד שם חם ויפת כי הה׳ גבורות הם ביסוד ונמתקים בחסדים.
ואין נמתק כי אם הג׳ גבורות כי ב׳ המכוסים אינם נמתקים ונמצא כי נשארו ב׳ בלתי מיתוק והם נעשים
א׳ וזהו ויהי ש׳ יצחק בן מ׳ שנה כי הג׳ גבורות שנמתקו בג׳ חסדים הם ל׳ והב׳ שנעשו א׳ הרי ד׳ וזהו
בן מ׳ שנה ולזה נראה כאותו שיצחק לזווג ורבקה היתה בת ג׳ שנים שאז נראה ראויה לזווג שתעלה
כנגדו שלו ואף כאשר היתה בת ג׳ שנים שאילה מחויה לזווג שעלתה לגבה נזדווגו שניהם גם יחד ומה״ש
זווגם הוא ל׳ בנים כי הג׳ גבורות הם ג׳ הויות ונמתק בג׳ חסדים ג׳ הויות הרי לב ג״כ והב׳ גבורות
הם כ׳ הויות הרי כן ל׳ וזהו כנגד ל׳ בנים דברה תורה. והנה הוליד נח ג׳ בנים כנגד הג׳ והיה ראוי להוליך
כן ד׳ שהוא הב׳ גבורות אלא שעשו חם וכנען וצריך לדעת למה כנען. אבל הענין כי כאשר חם שהב״ן ד׳ הם
הד׳ הוא מציאות ב׳ גבורות בלתי מיתוק ואם היה מוליד היה מוכרח למתקם והמיתוק הוא מן הג׳
חסדים המגולים והם חלות על הה׳ חסדים שנמתקו אבל על הה׳ גבורות ואם הגבורה על הגבורה
ונמתק בגבורה על חסדים והיתה החרה שלו מיעוטה ולא רצה שיקחו מהאחרת ויחסר מיתוקו ולכך
סירבו ולכן נתקלל כן חם הד׳ ולכן שחם הוליד למתוק לכן כנען כולו קליפה ולזה עבד עבדים ומן
כנו נח שהם הה׳ גבורות ה׳ פנ בני הוא וג׳ חסדים המתמתקים הרי אותם ג׳ ווין גבורות נשאר או
הם ב׳ ווין אחרים נהו בני או ולכן נקרא היסוד או והם מאירים כאחד כח להוציא התולדות למטה ושם
וכל שהם השלם טרם יהיה כאחד שעד שלא ירדו הנקודות לא היה כח להוליד העולמות בשם ואלו.
הב׳ הם ב׳ גווני הקשת שהקשת הוא בחינת נח שהוא היסוד וג׳ גווני הקשת הם ג׳ בני נח ושלו הם ג׳ אחים
יהונתן אשר זרק חצים לדוד כי יהונתן הוא כיסוד ודוד במלכות וזהו סוד מאהבת נשים וזרק לו
יהונתן הג׳ חסדים בסוד שאהבת זרע היורה כחץ והיה זה ע״י הנער לפי שדוד היה עדיין בסוד נער
מטטרון ועדין לא עלה כחשוב עד שמלך ז׳ שנים בחברון ואז הג׳ מתקבלים ביסוד הנקבה שהוא

כי הויה של בן הם ל׳
הבן וכלא׳ מההין בכתוב
שולה בן קא חא כו דבר
יו׳ ומפולו הרי כן הכל
קי ד׳ ההין ל׳ בנים והיה
כנגד ב׳ הויות הם חב

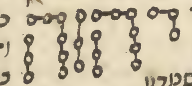
בנימין וזהו והנה כתלות דקשת בעליונה הוא סוד הקשת ולכן והקש וסנדלר בנימין שיוצאו חורות אלו יתמה נפשה וזהו ויהי
בצאת נפשה כי מתה ונשה בתוך מחה קשת דנוק אנכי לפני שהיתה מזון הבחינה ודע כי חסדים אלו הה' הם מלויי הס
בא כי החסד של כהן מתגלה בתפארת ואחד של הוד מתגלה בגבורה והרי הה' חסדים נגלים בחו"ב . והנה
הא' כ' יוכין הם חו"ב והו' שבמלכות הוא הבחינה הו' היא נוקבא כה שיהיה יו"ד בכנגד יו"ד שאם היתה הו' ישרה
יהיו זו על גבי זו וזהו וגו' ויהי שירה מתשה ואלף שמונה אותיות חסדים אלו הם ק' וקס אלף וכה הוא היסוד המקבל
כולם והוא מלאות יסוד אבא אשר הוא מגיע עד סוף יסוד ז"א והוא נקרא מעיין גנים כי הוא משקה תקון
גנים בן עליון שהיא מלאות אימא ומגיע עד חזה ז"א ונקרא משם בסוד ומלכ"כ שהוא יסוד אבא מירא
כביה יצא מלפני המלך הוא יסוד אימא כי הוא קצר ואינו מגיע עד יסוד ז"א אבל יסוד אבא מגיע עד שם
ומשם משקה גם לגן התחתון מלאות הנוקבא ולכן נקרא נח מלבנון מנוחה כי הוא נח בתוך יסוד ז"א
ובהיותו נח שם נקרא נח כי מלאות יסוד העיקרי הוא נקרא משה כי משה כולל אל יסוד אבא
מראש ועד סוף בסוד משה שרה הכל כי משה הוא מלאות יסוד אבא במקומו אשר הוא מלא חב"ו
חסדים וגבורות והם ד' בסוד שין ס' של ד' ראשין שבתפילין וזהו מ' דמשה וחח"ב נגלים באימא
חסדים וגבורות ביסוד ונעשים ג' בסוד שין של ג' ראשין שבתפילין וב' בחיבור אלו הם למ' דכלם
והם הם מש דמשה וה' דמשה הוא מלאות עטרה היסוד אבא אשר היא נקראת בסוד ה' וגם כוללת
ה' חסדים וה' גבורות בסוד הה' מלויה כה ובאשר נכנסת בתוך דעת ז"א שם מתגלים ה' חסדים וה' גבורות
ונעשה שם הוא בסוד משה. אמנם שת הוא אחר שמתגלה יסוד אבא בחזה ז"א שאין יסוד אימא מלבשו
שם הוא נקרא שת מלבנון גלוי כתר וחוטפי שת. והבל הוא עטרת היסוד אבא כאשר היא בתוך עטרה
היסוד ז"א באופן כי משה רומז ליסוד אבא מתחלתו ועד סופו. אבל נח הוא כאשר נח בתוך יסוד ז"א
ולכן משה ונח שניהם נכנסו בתיבה ותיבת נח נאמר בה זהר לבר דכתיב ובפתח אותה בכפר שכיפר על
בני דורו דור המבול לבד. אבל משה בא לתקן ב' פגימות א' של דור המבול וא' של דור הפלגה. ולכן
ותחמרה בחמר ובזפת חמר כנגד דור הפלגה שאמרו הבה נלבנה לבנים וגו' וזפת כנגד דור המבול
ושניהם באו בגלות מצרים דור המבול הע"י לכן אונס לאחר ודור הפלגה שעבדו אותם בחומר ובלבנים
ואש והמים להם קומה חמה כתו' לפי שהיו מדור המבול ודין המים לשקעם וגב' שמו אותם בתוך
התיבה כבנין שהיו מדור הפלגה ולפי שנתן לה התפלל על דורו ופגם כיה לפי שנקרא המבול מי נח כי
הוא הגורם שלא הקפיד ולכן משה תפר עצמו לגדולה ואמר ואם אין מחני נא ושם נקרא מי נח : עכ"ל : פ"ס
ויאמר ה' אל אברם לך לך צריך לדעת מה בין אברם לאברהם. ועוד כפל לך לך ולמה הקורא לאברהם
אברם עודנו בשמו. אבל דע כי הנה הה' חסדים יש להם ב' בחינות הא' בהיותם למעלה נעלמים
ביסוד הבינה מלובש בדעת ז"א ובחינה ב' כאשר הם מתפשטים בכל ז"א מחסד עד הוד ואח"כ הם נגלים
ביסוד ז"א. והנה בהיותם למעלה נקרא אברם פי' אב רם כי מלאות החסדים שעקרם מאבא הם רם
בסוד הבינה שהיא רם. גם אברם אב"ר ם' כי הם ביסוד אימא מם סתומה בסוד ם' למרבה המשרה
והם נעלמים בדעת ז"א שהוא נק' גב"ר רם ואז אין גלוי כי אם היסוד והעטרה שבו לבד אבל הה' חסדים
אין בהם גלוי וזהו גב' אברם אב"ר ם'. והנה אע"פ שהיה עגל היה מתקן למעלה כי שם אין צריך כל כך
תיקון אבל להמשיך אותם למטה צריך תיקון גדול ולפיכך כשהיה עגל לא היה כידו יכולת להמשיך אותם עד
אשר ימולו בהיותם ונקרא תולדות לעולם ולפיכך אל הקב"ה כי אב המון גוים וגו' ונערה בזאת ההקדמה
תבין פי' פסוק זה ויאמר ה' אל אברם כי הלא כבר ידעת כי אברם נתונה נתאוה והיות סוד אברם
אשר הוא נעלם והוא לא למטה שהתפשט בסוד הה' חסדים הנגלין ביסוד הנה שעל זה נקרא אב"ר רם
אז אב"ר ס' אמר לו לך לך שתתפשט בכל ז"א מראשו ועד סופו כי יש כו ים כלא' כלל מי' הסף כמנין
לך לך וכל מלאות אברון ומשוע בשמן היווע"ט בן הוא בנשמו וזהו סוד מחה ברכות כי הברכה
מסוד החסדים בסוד הכהן המברך את העם וזהו ואברכך ואגדלה שמך. ואמ' לך לך ב' תיבות כי הם י' ד'
חסדים מכוסים למעלה ביסוד אימא בתוך דעת ז"א וה' מתפשטין למטה ביסוד ז"א והם נגלין כל א' מי'
ונעשים ק' ברכות וזהו סוד ברכות לראש צדיק כי היסוד נקרא ראש המטה ראש אשמורות ואחר
כפוס אמה אתגלי והכ' ברכות שהם סוד החסדים לראש צדיק שהוא היסוד ואז הה' ברכות הם סוד ק"ג
ומילואו לה' ק"ג לה' הם ק' וקב"ה הוא בחינת החסדים המכוסים ולה' הוא בחינת החסדים המגולים כי המכוסים
הם ביסוד אימא עלאה והם ק"ג אבל כשיצאו מיסוד אימא ונתגלו הם בסוד המילוי שהוא לה' וזהו מארצך
מיסוד הבינה הנעלמים בו. וממולדתך הוא כאשר נולדים ביסוד ומתפשטים בו ומא"ב עץ החיים
מהלך

מהלך כ״ה שנה הוא סוד החסדים המתפשטים מחסד עד הוד · ומתפשטין כאשר הם בלתי מעורבים ביסוד ז״א
וכן בפתחים כי יסוד אבא מגיע עד שם ונ״מ אחורי ברחל דהיינו לא בלאה · כי יסוד אבא מגיע עד ה׳ אבל
יסוד אימא נגלה במקום זה · ודוק בזוהר שאמר מהלך לא גילה שעכ״פ היא הבינה כי עכ״ן נחלק והיא בן הרי״ך
ומתוצלדך לא גופא לאתקרי אילנא דחיי והוא מציאות התפשטות החסדים בז״א ומבין אבין לא שכינה ·
אבין לא קבה כדפי׳ שהיא עטרה ליסוד מלכות שכו ש האבן אשר מהלך היא המלכות נוקבא דז״א ושם
מקבלים החסדים בסוד הזיווג · וזהו אשר מהלך פי׳ שאברהם אוהב לא עשה שהוא אינה משגבת אותך · או יהיה פי׳
מהלך וגו׳ כולם בז״א בסוד כתר ז״א או כתרא ליסוד · ומשך לבוי גדול וגו׳ הנה יש כאן ד׳ ברכות והם מציאות
ה׳ חסדים וכולופה ביסוד ונור בלעוב ב׳ במלכות קרי ד׳ והראשון ומשך לבוי גדול הוא ממציאות חסד
ימות דכולהו וגם קיבוץ החסדים כולם : ויולך אתו לא צריך לדעת למה לקחו עמו ואחב אתו לו המפרד
לא מעלה · אבל דע כי לוט הוא כנ׳ מה והוא אחוריים של אברהם הוא ז״א כי אברהם אבר
הוא יסוד ז״א ה׳ היא ה׳ חסדים ס׳ העטרה של יסוד הכי שאברהם הוא בז״א הנק׳ מה ולוט הוא מה אחוריים
דז״א והיה בו אורה החרה של האחוריים ולמה הוצרך להוליכו עמו עד שנכנס לארץ והמשיך במלכות בל הה׳ חסדי׳
ולקח כל ההארה שבו ואז אמר לו הפרד נא מעלי כי עלוו מתפשטה בחוליים הנ״ל : ואברם בן ה׳
וע׳ שנה וגו׳ דע כי ז״א כשהוא בסוד קטנות א׳ ויש לו מוחין מתיקונות נה״י דאימא הוא בסוד
אלהים בגלה בינה והוא בהדין וכיסוד באפין והוא כולל חסדים וגבורות בסוד טוב הא׳ י׳ או יו״ד וכאשר
ז״א בסוד קטנות ב׳ ויש לו הארה מתיקונות חג״ת דאימא אז הוא בסוד מילוי אלהים בשם אכרעים בחסד
אם נל בגבורה · עב׳ בהתרווש הכולל עה׳ וזהו בן ה׳ וע׳ שנה בצאתו מחרן הוא סוד ג׳ אלהים הנעלין תר״ן
עתר גבני כא שד יורדים אל הבין כי גרון הוא נתר ואז הוא נערפתין הקן אבל כשיוצא משם ונכנס בסוד
אכרעים אז הוא בסוד אלהים חיים כי בשם שהיא האותיות הקודמות לו הם רחמים כי עליון לא בא הדין
אבל אותיות שאחר אלהים במוכן הם יותר דין משם אלהים והוא כהפך כי אותיות הקודמות להויה הם דין כי עכן
לא באו אותיות הויה שהם רחמים ולמה כשנתן ה׳ תורה לישראל נתן להם כב׳ אותיות בכח שם הקודש להורך
שהוא עליך העולה כב׳ ולמה לא יכלו לקבל כי היה דין ויצאה נשמתם ומתו ואחב הוריד עליהם טל והחיה
אותם הוא סוד שם בנון הבא אחר אותיות הויה כי הוא רחמים גמורים וזהו כי טל אורות טלך כי יש ב׳ בחינות
טל או טל א׳ והוא שם יהו מלא באפין יוד הא ואו · או השם היה בנון · והנה זהו סוד העוסק בגוף תורה כל תורה
מחיהו כי תורה היא סוד שם הויה ז״א הוא תורה שבכתב · או יהיה פי׳ ואברם בן עה׳ סוד ה׳ חסדים
בהיותם ביסוד אימא וזהו בן ה׳ וע׳ הוא כאשר מתפשטים בז״א הה׳ חסדים ונכללים ביסוד · ואח״כ נכללים
במלכות וזהו בצאתו מחרן היא אימא : עב׳

ויאהב יצחק את עשו וגו׳ · יל׳ איך היה יצחק אוהב כב׳ את עשו וכי לא היה מכיר רשעו · ועוד ק׳ מה טל · היה (מהחר״י ולה״ה)
מתאכילו וכי בשביל זה יאהב אותו · אבל דע שיצחק הוא מציאות הגבורות כמה׳ ופחד יצחק
ומציאות עשו הוא השמרים של היין כי אחר שמתבררים הגבורות מה שיוצא לחוץ הוא דין ונעשה קליפה ·
והנה אז״ל שראשו של עשו נקבר במערה עם יעקב · וסוד הדבר כי בראשו של הקליפה יש להם תגין
הארה בסוד נהירו דקיק הנז׳ בזוהר פ׳ יתרו וזה הדיבור הוא בחינת ראש שהוא נוגה ויאהב יצחק את עשו
כי ציד בפיו כי בזה יצחק נמתק לפי שהיה מתאחז בבחינה של ראשו של הקליפה בסוד ג׳ ראשונות שהם
אשר יש בהם קצת הארה וזהו כי ציד בפיו מה שצד ולקח מהקדושה בפיו בראשו ולמה נקבר במערה
וגם פסוק הוא יוסף רמ״ש כי הקדושה מכרתה הקליפה להוציא אותה הארה אשר שם אבל הקליפה לעולם
הוא רוצה לחטוף האור מתוך עקב וסוף הקדושה להיות לו הארה על ראשו וז״ש ואחר כך יצא אחיו וידו אוחזת בעקב עשו
וידו אוחזת בעקב עשו שידו של יעקב היתה אוחזת בעקב של הקדושה · אשר היה עשו תופס בו להכלו
מידו ועכן עקב זה הוא שיעקב אחז מציאות ההוד והוציאו מידו וז״ש יעקב י׳ עקב אל הקרי וידו שם
וידו אוחזת בסוד יוד בשם אדנ׳ כי לא הניחו לבלוע בהוד צד הגבורות שלא יעבר כחו ויאהב את עשו
כי הגבורות בעולם ולא יורדים בסוד רמ״ש העולה היא למעלה שלא יאחזו בה ויתגברו · אמנם החסד אשר
שיאלו קצת אין תגש כב׳ כי אכרכה שלא האדם כלעגל כאדם קטגור לרע לא לאדם כלעגל כי נרלש כחו
והקטן ולכן לא הניחו לבלוע בהוד הנוקבא אשר הוא עד נצח הבכורה · אמנם נצח העקבה אשר הוא נגד
הוד בכורה שלא כנקבה עד שבא שמואל והוציאו מידו וז״ש וגם נצח ישראל לא ישקר כאשר עד אוכל שנה וגם
וגם גל השקר אין לו רגלים פי׳ שלא אחז בהוד רגלין כי א׳ לבד הוא שאחז בו וגם זה נאמר כי ציד בפיו
ועשו ציד זה הוא כי ב׳ אלהים עולים עקב · והנה יש בשם אלהים בן השם א׳ ואורשתיה׳ ומילוים ב׳ ומילוי
המילוי של אותיות הרי בן ובשני אלהים יש ב׳ בן הם לך בראשית ציד וזהו כי ציד בפיו שהיה בחינת

עקב' זה העולם כלועה בפנו ויהו בנו האלהים כי מב' אלהים ינחים ב'בן ויש להם ב' הויות שעולים בן ונכללו זה בזה ד'
כהויה א' כך יו"ד ה"א וא"ו ה"א כי כל ההין יש י"ב ווין וכ' ווין של וו ונש' וא' דיוד הרי כו' ווין הם ב' יו"ד של יוד הרי לך כחושבן
יו"ד וא"כ בשבור זה היה יצחק אוהב את עשו לקרבו ולמתקו בשבי' זאת הקושיא הכלועב בו והנה הקליפה אינה
נמתקת אלא בשורשה ולפיה יצחק היה אוהב את עשו אמנם רבקה אשר היא קרובה לחיצונים ואפשר שירבקו בה לכך
לא אהבה אותו אלא את יעקב שנמתקה למעלה בסוד ב' אלפים בהיותם למעלה ויהי יעקב י' עקב כי הו' בסוד
י' אלפין היות [illegible] רבקה תפסה מ[illegible] נקב זה שלא ישלטו בו ועלה למעלה ורבקה היא אחותו של יצחק
קין וחו' כי הגבורות הם ביסוד [illegible] הנוקבא והנה היסוד נקרא הבל אור בבל הוקם והיא רבקה כאשר היא נמצ',
כי הקטנ' ורבקה אחותו להן כאחותו [illegible] : ודע כי התיקון שהלה יצחק לתקן את עשו הוא שא' לו שא נא כליך
וגו' שהזהירו על ה' דברים המתפרסים השחיטה כי כל א' מקלקלת א' מה' גבורות לזה אמ' לו וצא השדה פי' צא
מחוץ לכך ממקום הקליפה אל השדה חקל תפוחין קדישין וצודה לי נשמי צו"ד ה' בהיות בה' למתוק אל הציד הנז'
למעלה הכ' כן וזה הציד יהיה כבח שוחט הה' גבורות אשר בקליפה כהיותם בה' דברים יגביר כח הה' גבורות
ויקחו ויכולו כל נכללות הה' גבורות אשר בקליפה וימתקו וישובו אל מקומם שבה הצחק ויהו וצא השדה וגו'
וכזה יתוקן מ[illegible] הכ' כן · ודע כי פי' שם בן הוא כי בשם קוי"ה יש ד' בחינות בסוד מילואו כך עב' ס"ג מ"ה ב"ן ~
וכשירד האור מלמעלה ירד מה' אחרונה דשם בן ולמה האחרונה ה' פרקים ד' אותיות שבשם וקוץ הי' הוא פרקים ה'
עשם ואין ניכר כאור נמצאו כל הפרקים נכללו בשם א' וכל פרקים כלול מכולם ולכן בכל פרקים יש הויה א' קוצו
של יוד נכתר' יוד חכמה ה' בינה ו' ו' קצוות ה' מלכות וכל הויה מילואו י' אתוון וכאשר ירדה זו וירדה בגורת י'
ולכן בחכמה נעלה כל השם כיודין עב' וכבינה ס"ג כיודין לפי שאותו' כחדא שריין · אבל ז"א בה' עולמו דדכורא
ואימה אין שם מקומה כי היא נוקבא לכן האחרה שלה מלובשת בה' כי אלף היא בינה אבל מלכות ה' אחרונה
שם מקומה לכן מילואה בה' ועיקר האחרה שלה מה' עולה כמו"ש ז"ל לעתיד לבא שהיא בינה שהקים יושבים סוד
ז"א ועטרותיהם בראשיהם היא העטרה סוד מלכות שמים שעורך הבחרה אבל באת שם מה' באלפין לפי שאינו
עוקת המוחין כי אם עד א' היא א' לכן האור של חכמה שהוא המילוי ירד מלובש עד האלף והיוד דאשונה היא ·
שורש השם והשורש לא ישתנה אבל מלא אלפין · ודע כי הם ג' אלפין בשם מה' והם ו' אלפין לפי שהא' יש בה ב' ציורים
א' צור פ יוד כך א' וא' צור ווי כך א' הרי ו' אלפין והם בנ' קצוות של הז"א וזה שיהא אלפי שנ' הוו עולמא הוא
הז"א הנק' עולם כי תחרבו וקיומו · הוא השית אלפי שבא האור מלמעלה מלובש בהם ודע כי אלו הב' ציורים
של הא' עולים מ"ו והוא מילוי של עב' כי כאשר החכמה נוקבת לשער האחרה אינה נותנת מעצמותה את המילוי
שלה שהוא מ"ו ונש' זה כלבוש בינה שהיא א' וכן ז"א כאשר נותן אל הנוקבא אינו נותן לה מעצמותה כי אם מהמילוי ·
שלו שעולה יב' כמנין חוה וזה אדם וחוה כי אדם מה' מילוי דעב' וחוה יב' מילוי מה' וכשעת הזיווג נותן לה א' והיינו
ועשי' הב' וזש"ה ז"ל כך עלה במחשבה שהיא כף כפופה שהיא המלכות שתיקן אורה ונעשה כ' · ודע כי אלו
הב' אלפין הוא נותנם לה בסוד הזיווג וזה וידבר ג' אלפים משל כי שלמה הוא בחינת היסוד והוא משל המזדווג
עם ק' שהיא המלכות והכור הוא סוד הזיווג כמ"ש ז"ל כאוה מדברת עם א' בשוק ויהו וידבר ג' אלפים משל אשר
הוא מזדווג לה נותן ב' אלפים ואינו נותן עצמותם רק האורות ויהו המשל כי אינו שקר אלא משל לדבר · ויהי
שירה ה' ואלף · דע כי המוין נקראין עולים וזה הכמה פרקי השיר כי כבר ידעת כי הכהן כל דבריו במשלו לפי
שהוא מוריד השפע מלמעלה למטה · והנה הוא מתוך יפר אל מקומו · אבל העולה מתוך למעלה צריך,
להיות בה שישתמש ויעלו אותן למעלה וה' היא שירה הה' גבורות · ודע כי משל עולה שנ' והוא ב' אל כן,
אלף לחוד אלף לחוד הם קפה קפה ושנים שנ' והם שנ' נהורין שנותן דכורא אל הנוקבא · והנה אברהם היה מלך
האל' מהפנים וכבחן ככל אחרי המלכים והכס · וחזקיהו גם הוא כבח שם אל מלא אלף לחוד קפה הרב קפה
אלף האשי ביסוד לפי שבל בחינה מזה האל' יש בה אורות לאין קץ ואם היה אומ' שירה והיה מעלה הגבורות
היה לו כח להרוג כבח כ' אל כפלי כפלים · והיה מתקן כולן העולם והיה עושה הזיווג כמאז אבל לפי שלא
אמ' שירה לא הרבה אלא נגד האל' הא' קפה לבד ושאר האורות שאבדו ליום המשיח כי אז יעלו הגבורות ויתקן
הכל כראוי ונש' חז"ל בקש הקב"ה לעשות חזקיה משיח וסנחריב גוג ומגוג · והנה ה' הם ה' גבורות וא' הוא כי הם
ב' אלפין יוד יוו' א' לגא וא' לנוקביה והב' שנכללים בה נעשים א' ויהו משה ואלף · ודע כי ב' האלפין הם כאחוב
ושמונן ואח"כ נכללים בלוי ולכן לוי עולה מ"ו כחושבן יוד יוו' · והנה לוי מורה על זיווג ז"א ונוקבא וזש"ה הפעם
ילוה אישי אלי בסוד לויתן הוא סוד השושבין המזווג · והנה לויתן תן לוי תן הוא סוד מ"ה כל א' כלול מעשר
הם ת"ן ולוי הוא היסוד מ"ו מה' ובחינת המלוי כל א' מו' ולכן נק' יסוד לויתן כי הוא מחבר בין איש לאשתו
כלה' כמעשר איש ואשה · ודע כי אלו הב' אלפין כאשר נכנסים לה הם נעשים ב' אהיה ועולים תנה עם כלולן
הנ' הם אח"ן כי הוא החתן והיא תנה הנ"ל ה' אלהים וכב' של אותיות ה' אלהים הרי תנה ולכן נקראת המלכות
כה' בסוד אותיות ה' אלהים ה' גבורות ויהו ברכו כה כי החקהם וברכו כה וימתקו הגבורות · והנה בזמן
הזיווג הוא בסוד תנה אבל כשאין זיווג מסתלק ו' שבה' של תנה ונשאר תנ"ה בסוד נלה טומאתה לפי ,
שלא נבנתה עיקר החקהם לעשותה ה' ונשאר בסוד ד' ולכן נמ' ביוסף ויחצם כרותן כי יוסף הוא היסוד

כאשר

וכאשר אחיו היו עמו בשלום היה הזיווג כראוי דכתיב הנה מה טוב וגו' ועתה שלא היה שלום פניהם הפרידו הזיווג ונעשה
נדת דכן׳ ודע כי ב׳ בחינות אלו בחינת לאה ובחינת נוק׳ נרמזו בשם שדי הרומז אל היסוד כי שם שדי כך
שין דלת יוד מילואו תק בסוד עץ החיים מהלך תק שנה מקשר עד הוד התפשטות ה׳ חסדים בד כורא והיסוד
כולם׳ אמנם כאשר תסתכל במלוי התיבות המנצפ״ך לאו ובסוד נדה כי בשם זה תלוי הכל כי כאשר שלום בינו׳
לבינה אז שם שדי יורק הטפה שדי כימא ולכן אותיות לו׳ סמוכות לאותיות שדי׳ אבל נדה בסוד אחר אותיו׳
לו כי כאשר אין בינהם לאו אז היא כנדה טומאתה בסוד הדין׳ ודע כי אימא נקבה לנוקבא שם בן במלוי
ה׳ שמשבונה ד׳ שעולה ד׳ וזהו עינך בבריכות בחשבון כי מה שמתמלאת הנקבה ונעשית בסוד בריכות
הוא בחשבון בנה׳ בזוהר פ׳ פנחס וזהו וייצר בתרי יודין א׳ לאה וא׳ לנוקבא׳ והנה כאשר תצייר שם בן בסוד
ווין המלא טו ווין כי כל׳ ההין יב וכ׳ של הוו וא׳ של היוד הרי לך טו ווין העולים צ״ל כנגד ונשאר י״ד של
היוד ודע כי טו ווין אלו הם טו ווין שבאמת ויציב וי״ד הם י״ד אותיות של ה׳ אלהיכם אמת שחוזר שב׳
וכוונתינו לתקן בה הב׳ בן שנרמזו בטו ווין׳ והקש״ נתקן דמ״ח איברים שלו ושלה כפ׳ שמע נתקן סוד
בחב״ סוד הרח״ם ויש בה ח״ב תיבות כי שם מ״ב סליק בסוד הגבורות העולים למעלה רמ״ח׳ והנך רואה
כי פ׳ ראשונה שהיא סוד החסדים נרמזו בה הגבורות כי נמתקו ושלו ובפ׳ שניה והיה אם שמוע אשר היא
סוד הגבורות יש בה ע״ב תיבות ע״ב ונשתתף כי ע״ב נחית בסוד החסדים המתפשטים למתק ולהטיב לעולם
והם בסוד חג״ת סוד יהם ונפו ודע כי העינים של לאה הם נגד התרומות של ת״א ומשם לוקחת האורות עינים כי
יש בתרומות וגופ ע״ב גב כל לפי שכבל א׳ הויה של עיינין בך כל עיינין ושעך
מאירין מג׳ הויות דעינין ג׳ כל׳ אמנם רבקה אין לה כי אם כל א׳ ותשק׳ ובכל״ על
שכמה כי היה למטה מחזה ת״א והכל׳ הוא על שכמה וזה יובן במה שנודע כי יסוד לא נמצא
קצר ונעלם בחזה ת״א ומשם ואילך יוצאים האורות מגולים ויורקים בגילוי אל יסוד לת״א ואז כאשר הם יורקים
היא עולה לקבל האור ולפי שהאור יורד לה נאמר בה ויורק אמנם שהיא עולה ולכן נאמ׳ בה והגד העינה כי
הואיל והאור בא לה בדרך ירידה לכן והגד כי קבלה אותו בירוק׳ והנה מלכות נקראת באר׳ אבל אימא נקבא׳
מעיין ומעמ׳ שהיא נוקבא בבחינה אסתיירות ולפי שסוף סוף היא נוקבא לכן את העינה ולא העין והנה רבק׳
היא מתמלאה כלה מפי המעיין והוא המקום שמתקיים יסוד אימא ואת׳ והגל לפי שהיסוד שלה אינו רחב
ואינו יכול לקבל כל אורם ויוצאים ומסתלקים למעלה ואת מקבלת אותם דרך עליה ולכ׳ יהיה פי׳ הכתוב והכד
העיינה שהיא אימא ותמלא כלה כד ה׳ והעל העינה עלתה בה שתמל המלכות לקבל וגם מלא ובסטל חוזה
אל המלכות כי עלתה לקבל כד א׳ וכל זה במקום הגלות אבל לעתיד לבא ונשמתי כד כל כי תקבל הב׳ כהס׳
מתנ׳ ודע כי אלו הם ענין הכהנים של אליהו שהיו יב כהנים ואמרו ז״ל וכי יב כהנים ומלאו כיה מתוגים׳
אלא שנעשו אצבעות אליהו מעין נובע׳ ודע כי אליהו רומז לגבורות המתגנות ומילא ד׳ כהס כי כל הויה
יש בה ד׳ אות הויה א׳ ואמור שמע וישנו ואחד אחד שלשו וישלשו כנגד ימין ושמאל ואמצע ואז ירדה אש
מן השמים בפ׳ שלישית ג׳ תיבות הוא כנגד הבטן כי שם גילוי הבינה וזה״ש אשר הנה הולך על השמים׳
בפ׳ ד׳ ע״ב תיבות לתיקון נה״י העליה והגה ובכל א׳ יש הויה א׳ דעיינין לפי שעיני רחל הם נגד נה״י לת״א ומהם
לוקחת האורת עיינין ואח״כ חוזר שם ג׳ תיבות להשלים רמ״ח אברים כו ובח׳ טו ווין שבאמת ויציב לתקן בה
ב׳ בן ונח׳ אמת ל׳ לאה וד׳ לרחל להתוסף כולה לרחל׳ והנה אח״כ מתקנת בב׳ יסודות יסוד אבא ויסוד
אימא׳ וזהו תהילות לאל עליון הוא יסוד אבא בגילוי בב׳ יסוד כי יסוד אבא מגיע עד יסוד ת״א׳ והנה
המלכות נקרא׳ אלהים וכאשר מסתלקים מלמטה האחר אותו אז נקראת אלה׳ ונשבה חוצים ומתגלים ונקרא
אלהים וזהו גו אלה׳ אז יהיה פי׳ גואלם ונאל ס׳ בסוד ס׳ מקומה לסבבה המשרת כי משם הגאולה האמיתית
וכנגד אלו את׳ הב׳ כהנים שהם ע״ב צדיק בכל דור ע״ב צדיקים ורובם כאן׳ לפי שאנו עושי הפתח
מעולם עד אז׳ היא מלכות והנשארים הם למעלה בלאה שבשם האור סתום׳ : ע״ב : ועיין

(מהח״ר יהודה) סוד כי תקנה עבד עברי יש להקשות למה גזר השית שהעבד יעבוד ו׳ שנים לא פחות ולא יותר ולמה
הותר לו שפחה כנענית עבירה חמורה ובעל בת אל נכר׳ ועוד מה נשתנה עבד עברי מאמה
העבריה כי במסכת קידושין דף יו אמ׳ תנו רבנן עבד עברי עובד את הבן ולא את הבת ועבד כנעני
מיבנן שעובד את כולם שנה והנרצע חוגם לבניהם אחריהם ועבד כנעני אין חייב כי אם בהוצאת שרגש׳
חייבות ופי׳ הדברים שאמרו יש לו נפש מעשיה ואף אם יהיה מאירו בחינה מעולה שהם אינה כי אם נפש
והיא נק׳ עשיה שפחה ושפחה עולה שב״ג ר״ל מילואים הב׳ של אהיה ואח מג׳ אהיה שהם קנ״א כי הב׳ אהיה
במילואם הם עולים קנ״ה ובתרגום ב׳ כח׳ יש אתר שב״ע ועם הכולל שב״ג בגי׳ שפחה׳ והמלכות יש אהיה ומלכות
נקראת בעשיה למה יורדים המילואים שלה בעשיה ורות מזכרה מאירין בחינה שבהיה׳ ונקרא נק׳ עבד
ועבד ר״ל ע״ב ד׳ והוא כי שם הויה הוא בז״א והוא מקנן כוזירה ולמה יורד בכאן שם של ע״ב שהוא
אחוריים שלה ד׳ אותיות וזהו עבד׳ ונשמה מבריאה והיא נק׳ אימא ר״ל אם שהוא מלוי המלוי של

79

אהיה שהיא אימא שמקננא בבריאה בסוד הויה וה' של הויה רומז אל אימא בעשיה · ועוד יכול שישיג
נפש מעשיה מהמלכות · רוח מת"ת · נשמה מבינה · חיה מחכמה · וזהו והחכמה תחיה בעליה · וזהו נשמתו
של משה · יחידה מא"א וזו היא נשמתו של משיח שעליו נאמר ירום ונשא וגבה מאד ירום מאברהם
ונשא מיצחק וגבה מיעקב · מאד ממשה · ולכן אמ' שהיא הנשמה שיורדת מכסא אינה עובדת
לא את הבן ולא את הבת לפי שאינה משועבדת לז"א ונוקבא כי אם לאבא ולכן אינה עובדת רק
לאדון · והרוח שהוא בחינת ז"א שנפגם וירד בעבד עובד את הבן שהוא משועבד לז"א · ואינו
עובד את הבת שאינה משועבדת · ועבד כנעני שהיא נשמה שיצאה לחוץ ונשמה שעבדה את
הכל שהיא מצד המלכות שהיא משועבדת לכל ולכן אינו חייב כ"א במצות שהנשים חייבות
שלא נכנס כי אם בקדושה למטה · ולהכי נותן לו אדונו מוסר לו שפחה כנענית · כי יסוד יש לו
ג' בחינות בזיווג · א' הוא למעלה באצילות ובבי"ע ואלה תולדות יעקב יוסף · ב' והוא נעוץ בסוף מלכות
בעשיה ומזדווג עם הנקבה שלו שבטהרה · הג' כשיורד למטה ומזדווג בעשיה ושם אוחזים הקליפות
ולפי שזה עבד נפגם וירד בטהרה במו שהטהרה מזדווג עם העשיה למטה ויש שם הקליפות · לכך
רבו מוסר לו שפחה כנענית · וכמו שמטנפין יש לו עמו נקבה בטהרה ויורד לקליפות ומזדווג
בעשיה כך העבד הזה אם יש לו אשה בטהרה רבו מוסר לו שפחה · ואם אין לו אשה אינו כשר · ועוד שכשיש
לו אשה הוא אחוז בקדושה ואף אם ירד למטה לא ישאר שם אבל אין לו אשה וירד למטה אפשר
שישאר למטה ויאבד · עוד טעם ב' למה רבו מוסר לו שפחה לפי שמטנפין הוא עץ הדעת טוב ורע
והרע דבוק מאחוריו ויונק ממנו לכן זה העבד שירד לתת המרכבה יכול לבא על שפחה כנענית ·
ועתה נבא לביאור הכתוב שאמר כי תקנה עבד עברי שש שנים יעבוד לפי שאותה הנשמה היתה
למעלה בז"א שהוא הו' וספירה כו' מדות שלו שהם ו' שנים א"כ ו' יעבוד לתקן כל שנה במקומה
ובז' יצא לחפשי חנם לפי שבז' עולה ויורד למעלה בכסא או במלכות לכן בז' יצא לחפשי חנם · פי'
שבז' יצא מהם ועולה למעלה מקום חנם לפי שאין שכר כי הלא יספיק לו לתקן מה שפגם וכו' ·
ואם אמור יאמר העבד אהבתי את אדוני ואיני רוצה לעלות למעלה והגישו אדוניו אל האלהים
שירד אל העשיה ונשאה והגישו אל הדלת או אל המזוזה שהיא מלכות שהיא דלה למטה ונתן הרמז
היא שאמר שירד במקום עבד כנעני שיעבוד כעבד כנעני אלא שסוף סוף יש לו תקומה
למעלה ולכן אינו עובד אלא עד היובל וזהו בחינת העברי · אבל כי ימכור איש שבורא
החכמה את בתו שהיא בינה לאמה שהיא נשמה מבינה שהיא חשובה ביותר שעליה אמ' בסוד
שמות רבה · שאל רשב"י את ר' ישמעאל בר' יוסי אפשר ששמעת מאביך מהו שאמרה לו אמו
אל קן מושל למלך וכו' לא זז מחבבה עד שקראה בתי ועד שקראה אימא ועד שקראה אחותי
וכו' · ויש להקשות שיותר יש לאדם עם בתו מאחותו ועם אחותו יותר מאמו · ופי' שהנשמה
היא ממלכות נקראת בת נשמה מז"א · שניהם נשמות מאימא ואז נק' אחותו ונשמה
מבינה אז היא משפטת לז"א ונק' אמו · ולכן נשמה שהיא חשובה כ"כ אעפ"י שהנשמה לא ירד
למטה מבריאה ואינה משועבדת לז"א ועם היות שאין אורה של בינה בא לבריאה כי אם ע"י ז"א
אינו אלא מעבר ולכן אינה משועבדת לז"א נשמה בזאת לא תצא כצאת העבדים בשן ועין לפי
שהיוצא בשן ועין הוא חנם אבל כשהאדון נותן לה דמי שן ועין בכסף שהוא מגלה דמי שוויו כך
נשמות אבריה ולכן אין ראוי לענשה · אם רעה בעיני אדוניה אשר לא יעדה והפדה לעם נכרי וכו'
שאם לא עשתה תשובה כראוי עד שתעבור זה לא יעדה שאין דבר קשה לו לעורר · ופי' יעוד הוא לשון
וקידושים למעלה והפדה פי' אינה יורדת למטה ונשאת בבני כך לפי שהיא מלובשת בכסא אלא
ואם לבנו ייעדנה לז"א כמשפט הבנות יעשה לה זהו כשפגם במוחין · אבל מכה איש שהוא ז"א אינו
כמה אבל התיקון שלו מות יומת פי' כל הדינים אוחזין ומקרבים מיתתו בה שיחזור לזה העולם
ב' · ואשר לא צדה שלא נתכוין להרוג השכן שסוף סוף היה ראוי למות והתיקון שיחזור וימות פגם
שלו הוא בגלגול שהשי"ת מביא אונס בגלגול בזה העולם והאלהים אנה לידו שבתחלה היה חייב מיתה הנשמה
מה' ששם שיבוא שוגג בגלגול יבא אותו הנגלגל בחרם בזה שיהיה לו מעתה ונשאר וזהו אנה לידו ושמתי לך כח אלא
הדם שהוא פגם ממשה אחריו וכשהוא מתגלגל בחרם אז יש לו מנוחה ;

קידושין פ״ק דרוש על מה שאמר
אמ׳ כד הוה בה אחרא
דמתניה הכינו כבן עזאי בשוקי טבריא וצריך
לדעת מה ענין וקשר יש לאביי עם בן עזאי עד
שאמר כך. ועוד ראוי לדעת איך בן עזאי
שעדיין לא נשא היה אומר כל חכמי ישראל
לפני כקליפת השום והלא באותו הדור היו כמה
גדולים ואיך היה אומר עליהם כך. ועוד צריך
לדע ולהבין למה קרא לר׳ עקיבא בלשון גנאי חוץ
מן הקרח הזה כל זה אינו מהראוי לבן עזאי;
אמנם כדי שנבא לדעת באור ענין זה נקשה
קושיא א׳ והיא פלא בן עזאי לא קיים
מצוה רבה של פריה ורביה׳ וגם צריך להבין תשובתו (מצוה ראשונה פרו ורבו)
מה אעשה ונפשי חשקה בתורה והלא כל חכמי
ג״כ נפשם חשקה בתורה וקיימו מצות פריה
ורביה׳ ועוד נקשה פלא אברהם אבינו ע״ה
כאשר ראה שעברו כ״ב שנים ולא ילדה שרה
לא נשא אשה אחרת ויוליד בנים. אבל כי אמר
בספר אברהם קדמאה לגיורין הוה ורמ״ז פ׳ קליפת
נוגה היא סובבת את הקדושה וכאשר הקליפה
גוברת אז היא חוטפת נפשות מן הקדושה כמו
נפש לבד כי אין לה שליטה פ׳ אם במלבוש הוא
סוד חשמל העולה מלבוש וזהו סוד מה שאחז״ל
פעמים חשות פעמים ממללות פ׳ כאשר
הקליפה גוברת הם חשות. אבל כאשר הקדושה
גוברת וחוזרת לחטוף אותם הנפשות אז הם
ממללות ובאותם נפשות אלו הם מגיורי
נפשות הנעשים לגרים והנה אברהם אבינו היה
עוסק להוציא אלו הנפשות מתחת יד הקליפה
ומכניסן אל הקדש כנודע תחת כנפי השכינה
וזהו ואת הנפש אשר עשו ולכן אמרו כי א״א
קדמאה לגיורין הוה כי הוא היה ראשון לכל
דבר שבקדושה להוציא נפשות מתחת יד
הקליפה׳ ודע כי נפשות אלו של הגרים נעשין
מלבוש לרוחות ונשמות של הצדיקים בגן עדן;
ולהבין זה צריך שתדע כי בתחלת המחשבה היה
שאדם הראשון יהיה בגן עדן והלבוש לרוחו
ונשמתו יעשה מאליו ובמעשיו המצות יעלה
במעלות רמות. אמנם כאשר גרם החטא
הוצרך לעשות מצות לתקן לו מלאות לבוש
זה׳ והנה חטאו גרם כי נפשו ורוחו

ונשמתו נפרדו איש מאחיו והנה רוח והנשמה
הם צריכים לבחינת נפשותם לוקחים מאלו
נפשות אלו המשקעות להם. ודע והבן כי כדי
להוציא נפשות אלו מתחת יד הקליפה ולהעלות
אל הקדושה הוא בב׳ פנים או ע״י החסד או ע״י
הגבורה. אמנם יש הפרש גדול ביניהם פ׳ כאשר
עולים ע״י הגבורה הם עולים יותר מבאשר
עולים ע״י החסד פ׳ כאשר עולים ע״י החסד
הם עולים עד הנוקבא יסוד לבד. אבל כאשר
הם עולים ע״י הגבורה אז עולים יותר ועולים
עד יסוד הדכורא ועוד טעם שני כאשר
עולים ע״י החסד הקדושה היא יורדת באותה
והיא מספחת את עצמה ואוספת אותם כנודע
מידם ואז הקדושה אינה כ״כ טובה כי
כאשר יחזור אור החסד אל מקומו הם
חוזרים ומתגברים וחוטפים אותם הנפשות
כאשר בתחלה אבל כאשר עולים ע״י הגבורה
שיורדת ומכה אותם בחוזק אז הם נכנעים
בתכלית כי אין להם נכנע אלא בשורשו וכבר
ידעת כי שורש כל הדינים הקשים והחיצונים
הוא מהגבורה ולכן אין להם יכולת לחזור לקחת
אותם והנה מפני זאת העלאת א״א נפשות אלו
היה מצד החסד כי חסד לאברהם ולכן לא
רצה לישא אשה שאם היתה שם נקבה היתה
מעכבת האור ההוא. וכ״ת והלא א״א היה נשוי
עם שרה ונתחברו עמה זה אינו נקרא זיווג
הואיל והיתה עקרה ושניהם היו מוציאים
נפשות אלו מתחת יד הקליפה ומעלים אותם
אל הקדושה וזהו ואת הנפש אשר עשו בחרן
מגייר את האנשים ושרה מגיירת את הנשים
ועתה בזה תבין ענין הבארות אשר א״א חפר
אברהם כי כתיב עולה נ״ד והנה היה א״א חופר
ונוקב בקליפה הקשה ומוציא מים הם
סוד נפשות אלו ולפי שהיה עושה כל ענין זה
ע״י החסד חזרו כל אותם הבורים לסתום אחרי
מות אברהם וזהו כל הבארות אשר חפרו עבדי
אברהם סתמום פלשתים וימלאום עפר וכאש׳
בא יצחק אשר הוא סוד הגבורה העלה אותם
ע״י הגבורות. ובזה נבין ענין הקטטה אשר היתה
ביניהם דכתיב ויריבו רועי גרר עם רועי יצחק
וגו׳ שקשה וכי על באר א׳ יריבו מריבה גדולה

[illegible]

80

אלא שענין מריבתם היתה על ענין נשמותם אלו וזהו
לנו המים ונבר שלהם יצחק בכח הגבורה אשר
היא שורש להם ושבר כוחם והוציא אותה כאחד
מתחת ידם לעד לעולם על כן קרא לבאר באר
שבע עד היום הזה כי נשארו כבושות הקליפות
לעולם ועד · והנה יש להקשות על מה שאמרנו
כי מלאכות הגרים אינם אלא בחינת נפש · והרי
אנו רואים כמה גרים חכמים ונשאים כמו שמעיה
ואבטליון שהיו מרבנן ישראל ולמדו תורה ברבים
ואם אין להם אלא בחינת נפש איך עלו למד־
המדרגה גדולה יותר מישראל · אבל אודיעך
כי יש ב' בחינות נשמות גרים הא' היא כמו
שאמרנו בחינת נפש אשר שלטה הקליפה
והיא ע"י ישראל ויוצאת מתחת ידם ע"י החסד או
ע"י הגבורה כמו שאמרנו כל א' וא' מעלה כפי
בחינת נשמתו כמו אברהם שהיה מעלה
אותם מצד החסד או כיצחק שהיה מעלה מצד
הגבורה · והבחינה הב' כי כאשר אדה"ר חטא נפגע
ועמד על מה אמרה · והנה כבר ידעת כי הוא
כולל כל הנשמות כדכתיב איפה היית ביסדי
ארץ וכמבואר בדבריהם ז"ל וכל אותן המיעוט
נפל אל הקליפה וכמה נשמות היו מעורבות
קומתו של אדה"ר מראשו ועד מטותיו ומאותן
נפלו אל הקליפה והנה מאותן נשמות כאשר
יצאו מן הקליפה הם מאירים אור גדול בעולם
והם גדולי ישראל ואמאים כמו שמעיה
ואבטליון וכיוצא בהם ובזה תבין הכתוב שאמ'
ויאמר אלהים נעשה אדם כי הוא קשה למה
אמר בלשון רבים והנה אמרו ז"ל שאל משה
להקב"ה על זה וא"ל כתוב והרוצה לטעות יטעה
וקשה וכי כאן הוא ליתן פתחון פה לפושעים
ולטועים · אבל דע כי סוד הדבר כי אימא
הנקראת אלהים אמרה לאבא נעשה אדם ·
ולבסוף ויברא אלהים וגו' לפי שאם יברא
מהעליונים גם התחתונים ירצו לתת חלקם (ויברא)
לבן המלך ובזה יאבד כי גם העליונים יתנו
חלקם לזה ויברא (אחד) אלהים לבד אותה לבדה
ולזה כאשר בא סמאל להטעותו בא אליו
בדמות סבא לפי שאדה"ר היה מושלם בזקנה
למעלה ט' אותי' כתרא שריין ונק' סבא טמירא
כי הם תחת הזקן דא"א ולכן בא אליו מאחוריה

ואותם הנשמות היו חשובות יותר שהיו מעורבות קומתו של אדה"ר

הרי אמור ויברא

בחינת בדמות סבא ושאל ממנו אותן כי אדה"ר
היה מסוד מקום יין המשומר וכאשר בא אליו
החיצון ייני ואז נפלו כל אותם הנשמות ואחר כך
היה ניצוץ משה שבא לתקן עון ע"ז כמבואר כי
בהר סיני ברח"ע · ויצא מהקליפה ולכן היה קרוב
לגוים מצד החסדים ולכן גם הוא היה מגייר
את האנשים כמו שאמרנו למעלה · ויצחק
ניצוץ משה בא מצד הגבורות בא לתקן עון
שפיכות דמים ויעקב ניצוץ משה בא מהכלל
לתקן עון שפיכות דמים ג"ע והוליד את יוסף
אשר הוא אחד מעשרה אבותיו ונשאר מג"ע
וזהו אלה תולדות יעקב יוסף ויכר את הוד הקליפ'
ויכול ממנו ואעפ"כ לא מכרו את יוסף היה
הכל נתקן אבל כאשר לעבד נמכר יוסף
אחיו וכפלו בקליפה ונתלבשו בלבוש הגרים (זה על נשמות)
וזהו ואתם ידעתם את נפש הגר כי גרים וכו'
שנתלבשו בהם ואחר הכתוב והעלים הדבר ואח'
פגמים הייתם בארץ מצרים :

ונחזור לעניינו כי הבל ושמאי הבל היה
ראש החסדים ושמאי היה גבורה
שבחסד ושניהם בחינת הגרים אבל שמאי היה
דוחה אותם ושניהם בחינת אבל הבל היה מקרב
אותם · והטעם לשמאי הוא שאמ' שאחר
שהיה גבורה שבחסד לא היתה חזקה כ"כ יותר
טוב בשולט החסדים ובזה לא תיקן מה שהיה
ראוי לתקן עוד והם א' של אדם ושם מרדף
המלכות שהיה שמאי של א' ולכן בא עדה
וכנו · עתה הוא שם אדם עם י"ב אותיות המלך (אותיות עד א')
עד ונתקן א' משמאי שהיה פגום · וכנו תיקן
ש"ס משמאי ולכן יש בשמו ש"ס משמעון
שהיה פגום ששניהם היו גבורה שבחסד ולזה
לא רצה לישא אשה שהיה מעלה אותם הבחינו'
בסוד החסד ולזה לא נשא אשה וכ' שהיכר
שהיה משורש הגבורות רצה לתקן בתו לפי
שהיתה מעולה הרבה ולא רצתה לו נקוה לקרח
אותה ולא נתנו והשלימה עד שתיקן כל מה
שהיה לו לתקן ולזה את' כל קרבני ישראל (הם)
לפני בקליפת השום · והענין כי הסוד יש בו
ב' גבורות א' שיוצא כל הטיפה הקדושה
בנקבה וא' שיוצא ממנו המותר שלא ע"י
הנקבה ובני אדם היו מאותו המותר

ולזה

ולזה נקראו בני חת שהם מקח מלפה שמלכו
ולזה נקראו כלשון חת מלשון שבכתוב כמו ויהי
חתת אלהים והם היו מבקשים שהבא אותה
הטפה ע"י הנקבה ונעלמה מהם וזהו ענין המערה
שנעלמה מהם עד שבא א"א וזהו סוד א' ותיו
את"ה כי עד הו' הם הו' קצוות שבזכר והז' הוא
היסוד ורחשה היא המלכות שהיא למעלה
מנצח והוד וזהו נהקים יושבים ושערותיהם
בראשיהם והא' הוא סוד ב' גנורות שיש
בסוד כ"ש והט' הוא סוד אברהם הנקודה
שבתוכה שהוא היסוד חסד בפנים אמר
ולזה בא והוציא מערת המכפלה מידם ונתן
להם ת' שקל כסף לפי שהיו אחוזים באורות
העליונים מאחוריו והם השערות העליונים
מהדעות של הדעת מאחורין ושם היו אחוזים
בני חת ועפרון ולזה המוכר שעלה ת' ולכן נתן
לו אברהם ת' שקל כסף בסוד החסד ולזה
משכו לנשיא כי הוא היה ראש החסדים והנה
בסוד בן ב' הגנורות כנגדם קליפת נוגה והוא
קליפת השום דק מאד ואם תסיר הקליפה
יתרבה הזרע כי הקליפה מכסה ומעכבת
אותו ולז"ש בן עזאי כל חכמי ישראל לפני
כקליפת השום שאחרת ולא מעלה ואת"ה הרי
היה שם ר' ישמעאל בן אלישע כה"ג שהוא בסוד
שהוא המעלה העיקרי אלא לא היה כדו כבר
לעלות לפי שפגם יוסף והוא היה הסיבה שנא'
ויפשיטו את יוסף את כותנתו ולכן הפשיטו את
פניו לתקן מה שעוות והוא היה הסיבה מפני
הדבה שהביא אל אביהם ואמר חוץ מן
הקרח הזה כי ר' עקיבא היה שורש הגבורות
והיו בו גב' חסדים מהלל לכן חיה קכ' שנה
כהלל ולז"ש ר' עקיבא וחביריו שהיו מעוברים
הכאות עד לעתיד שתחזור כל בחינה אל
שורשה וזהו והשיב לב אבות על בנים והנה
שקשה שהוא מצד החסד כל מה שמתפשט
הוא יותר טוב אבל מצד הגבורה צריך להעביר
שהחיצונים נאחזים בו וזה בא לתקן ר' עקיבא
והלוים שהם מצד הגבורה צוה הקב"ה והעבירו
תער על כל בשרם וקרח לא יצא ויצא לחוץ
לכן אמר חוץ מן הקרח ולזה יצא קרח מעיקרו
ולז"ש חוץ מהקרח הזה שהיה מעלה כבר

הגבורות שהוא עיקר השעלה וחביי אמר
הרינו כבן עזאי וחבייקוה ראש הגבורות ושכן
אמר בר יוחאי יתום ויתום הוא מצד הגבורה
שאינה אלא בחינת כתש בלבד לפי שהיה
בבחינת מלכת המלכות ואינה אלא נפש
אף אם היתה מעולה טהרה וזה אמ' להעלות
בבחינת הגבורות זה נראה אני יכול אבל
כבן עזאי שמעלה מצד החסד גם יש בי כח
להעלות כמוהו כי הוא כמה שהיה מקשה
קושיא ומתרצה ולז"ש ונפשי חשקה בתורה
נב' יש בי כח לשאול ולהשיב כמוהו ואימתי
אמר כך כד הוה כהאי לעתיה שהיה
בסוד היין המשמח : קש-- ידו // מהחכם שמואל תלה"ה

במסכת אבות אז"ל אח' מהמעלות

שהתורה נקנית בהם הוא
ערי כת שפתים ולהבין מה הוא עריכת שפתים
ט' כי אימא עילאה היא ה' והיא ה' אמות שלש"ג
העולים שבנו וה' כנפי ריאה שאלו מאירים בחסד
וממתקים אותם בהם שך' ואמ"ל לתקנך שריה
ריאה שמאירה אתבונה ואם קריון שהיה יורד
להם לפי שאל בה' הקנה עולה שך' שהוא קן ה'
שהם ה' כנפי ריאה שהיה ממתק הכל וקם לא
לקחו אותו מבחינה זאת אלא מהשכבלי
מיתוק ה' כנפי ריאה ות"ה שבו הקם ולקחו
שלא לקחו אותו מבחינת שך' כש"י ונם' ירידת
המן כי כל מדות התבונות שלה יש ה' אמות
של ס"ג שעולים בני' אמה שהוא ז"ה שהוא כמ'
התבונות אלה והמלוי שלהם עולה גר"ן שהם
זפלג' זפ' הכל והם ז' קבלים שעולים מתקיים
העולם וגרין הוא אימא והוא אחנ"א שהם אותיות
הגרון ב' מכ' שהם פה' ואכה הוא בחיך וכן אותיו
נכ"ק ולקה אכה אה"י של אימא ואימא הכ"נ
של אכה ונטלים זה בזה ומזדווגים ע"י בגירת
הלשון שהוא הדעת המיתקם ומזווגם ומ"ב של
שם הוא הטיפה שלו ונולים טפים כנגד שהם
שני מכ' ואין נכ"ק ואחה"ע עולים רו"ן וכשניים
רמוז אחוהיים של אלהים למעלה ואחוהיים של
אלהים למטה בתנופה מעלה יו' שיעים למעלה
ויו' שניים למטה הם ב' רון ואלו הם העוחנים
מן הנהקים ואחה הא הנתלקה אחיה למעלה
ואתה למטה יו' יו' ויש בהם שנים ואני כיוס

אלו שינויים ווין ואניפים וידין · ונקודה שהמן הוא
ט' יודין ז' שאמר מעב"ו וק"ג וב' מאחר הא' וזהו
וזהו נקודה המן המספר הכהן ועשה אותם
ליטן וז"ש והמן כזרע גד שהוא בחינת יודין ·
וז"ש ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו
מה הוא· פי' שהמן שהמן היה יורד מעב"ס ס"ג ·
אבל כן שהיא מלכות ולא היה נכלל במה שהוא
ז"א וז"ש פ' לא ידעו מה הוא כי לא השיגו המה
שלא היה המן נכלל בו· או נאמר פ' עב"ס ס"ג בן
המלוי שלהם שנקרא ולקחו ממנו יט"ן שהוא
מלוי מה לפי שלא היו משיגים אותו ונאמר מן
ולמה קראו אותו מן ולמה הקיווג של אוא' יוא'
נ' יוד שעולים ס"ג· וכב' אותיות רי פרק
ומאלו הבחינות נערך ונתקן הפה העליונה
זהו הפנימיות והמלבוש שלה כי שם מ"ה הבוש
עולה ק"ל ובשתסיר ממנו מה עולה פה זהו
החיצוניות של הפה·· והחוטם נתקן בזה הא' מן
הפנימיות שלו הוא ס"ג· והחיצוניות נתקן מה'
האותיות הב' אלפין של מה הם ב' אהיה שעולים
חוטם· והאוזן הפנימיות שלו עולה ק"ן והוא
האזן היא יה כ"ש בסוד הוא ס"ג והחיצוניות
הוא שם של מה מר ובשנ ק"ל הסיר ממנו עב'
נשאר ק"ן שהוא הרבוע של המלוי ומה הק"ן
הזה צריך הוסר של המלוי שעולה יט"ן וז"ש
הטה אזנך אלהי ושמע וכזה היט"ן שהוא
במנין הטה ישמע ויתחק·· העין עולה ק"ל
שהוא מה כרבועו וכזה העין יש עבים
שמחשכים האור עצמו שנק' עבים סתר
לו ולא יראה כ"ש ולזה כשתסיר מהק"ל עב' ישאר
חן ר"ל שתסיר העב' מן העין ישאר חן וזהו
ונח מצא חן בעיני ה' כ"ש· עוד יש בזה העין
עם כל א' והם העשתיים המסתרים האור
והוא שם אהיה שעולה קנ"א ולהקן זה השן צריך
ב' המתקות לתיקון הט' שהוא קנ"א צריך להפך
ולהמשיך בו אהיה הנולה קמ"ג ולתיקון הק"ל
צריך להמשיך לו מה שהוא היושר של קויה
וז"ש פקח עיניך וראה כי פקח עולה כמנין
קמ"ג מה וא"ז יגלה זה האור בעצמו שהוא
אהיה העולה קס"א שעולה כמנין עיניך· וזהו
פקח עיניך וראה וזהו האור שכבר נתקן העין
ונתגלה האור ואלו העינים הם המאירים

במלכות שנק' עיניך הלא לאמונה שהיא מלכות
וזהו מה שעשה משה במעשה שבא להאיר
לה מהחסדים וז"ש וירא ה' כי סר לראות שבא
להשפיע לו החסדים והגבורות שעולים סר· (פי'
י' הויות בג' סר' והם ה' חסדים וה' גבורות) בה
שהוכל לראות והוא כי כשבא משה מצד
מלכות מלו כשנק' אלהים שהם ה' גבורות
וז"ש ויבא עד הר האלהים חורבה ומלאו
חרב· ובן המצא מפסוק ויקי בימים הרבים
ההם עד כן ה' אלהים שהם ה' גבורות ובא
להשפיע לה החסדים וז"ש כי סר לראות
ויקרא אליו וב' ואמר לו של נעליך שיפרוש
מאשתו אחר שהיה מתדבק בשלמטה וז"ש
ויבא עד הר האלהים שהוא טרח מרומש
וז"ש כי המקום אשר אתה עומד עליו מרומש
וב' ואמר מי אנכי כי בגלות מצרים נתגלה
ז"א בסוד העיבור מה שלא היה כשאר הגלות
ומשה הוא זעיר לז"א מי אנכי כמו אני נגלה
עליון אב"ב איך אוכל להוציא את בני ישראל וז"ש
מי ה' אשר אשמע בקולו פי' ה' שהוא זעיר
הוא כמו לא ידעתי את ה' שהוא נגלה בסוד
העיבור·· עוד אמ' מי אנכי שמשה היה
סובר שהגלות יתעכב ס"ר שנים כמנין י' הויות
של ז"א שהיה בסוד הגלות ועדיין היו צריכים
להתעכב ב' שנה ולז"א מי כמנין נ' עדיין
אנכי נגלה והשיב לו הקב"ה כי אהיה עמך
אל תחשוב שצריך להתעכב כמנין ההויות
שההויות נסתלק למעלה ולא ירדו בגלות ולא
נפגמו ומה שצריך להתעכב הוא מנין י' אהיה
שעולים ר"י וכבר נשלם וזהו כי אהיה עמך
כבר יצא אהיה והוא עמך והשיב לו משה
וא"ל מה שמו מה פי' כשאומר לישראל יתאב
מצרים יאמרו לי מה שמו· לפי שמה הוא ז"א
והוא נעלם באימא איך יצאו ולזה בא הוא
בסה"ק לו מה שמו מה להורות שהוא נגלה
למעלה מה אשיב להם· א"ל אהיה אשר
אהיה אהיה שלא אלף שהם הב' אלפין שהם
המוחין שלו שכבר יצאו· ואמר עוד זה שמי
לעולם כתיב נעלם וזה זכרי שהוא מלכות
לדור דור שהם לאה ורחל כבר יצאו· גם כן
לך ואספת את זקני ישראל ואמרת אליהם
ה' אלהי

ה׳ אלהי אבותיכם נראה אלי כ״ל ז״א כבר נתגלה ונגלה
ונגלה וזהו נראה אלי לאמר פקד פקדתי סימן׳
הגאולה שהיה כי ישראל היה פקד פקדתי׳ פירו׳
פקד עולה כמנין אחוריים של אבא שהוא קפ״ד
והפנים של אימא שעולה קס״א וכן המלא שקפ״ד
וקס״א עולה משה וגם כי אהי״ה כ״ל אהי״ה
שהם הפנים של אימא עמך ושתי אמר לי
האחוריים של אבא שהוא פקד ובזה נשתלם
משה וזאת היא הסימנה שבין מרע״ה לרבי
עקיבא שאמ׳ משה אדם כזה עתיד להיות
בבית גוללך ואתה נותן תורה על ידי׳ והכוונה
כי משה היה באחוריים של אבא כ״ש ור׳ עקי׳
בפנים וז״ש לו הקב״ה כך עלה במחשבה שהיא
חכמה והיא במוח והמוח הוא בפנים ז״ש ע״כ
כך שהוא ע״י ההריגה נתעלה במחשבה׳ או
לאמר כך עלה במחשבה שבשעת ההריגה
עשה ב׳ הזיווגים של אבא ואימא וזו״ן ונוק׳
בא׳ בשמע ישראל שהם סוד הב׳ זיווגים
והכ׳ כפופה הוא שהזיווג של ז״א ונוקביה
כל א׳ כולל מ״י׳ והכ׳ אחכה הוא הזיווג
של אבא ואימא לפי שהוא מאותיות מנצפך
שהם אותיות עליונות והם אבא ואימא ולכך
הם בסוד לה עתיד וז״ש כך שהם הב׳ זיווגים
שאמ׳ עלה והיקן במחשבה בשעת ההריגה

ואין כוונתי עתה לפרש סוד הפסוק הזה שהייתה
רואה בשעה מה שלא זכו לראות ולהשיג בפי׳
מלאכי השרת לרבנו׳ ונחזור לענייננו ונאמר
לא כבא אלה לא מלך בשמו לפי שלא נשלם
סוד שם זה וזהו סוד בראשית בראשית ברא
אלהים המלת התפשטות אור ראשון מאת״ם היה
שם אלהים מ״י אלה מ״י ם׳ כנודע דקדקנו
אלה ב׳ ראשים ועליהם כתוב שאלה המלך עה״
שלשה אלה נפלאו ממנו כ״ל ב׳ אלו הבינה הבינותי
במלת אלה נפלאו ממני׳ וכלפוס זה מובן
סוף המאמ׳ ואינון מאבנו בעגלא על פרא דכנא
אמרבו אלה אלהיך ישראל שכוונו להגיע המיבה
הראשונה הנקראת מ״י ולהרבן בשן הב׳ ראשים
לבד וקבלו באומ׳ אלה אלהיך ישראל ולזה אמר
רשב״י עה״ אחכ״ב אלה אזכרה׳ עוד אמר ובזה
כאשתתף מ״י באלה הכי הוא שמא כן אשתתף
הכר ואתקיים עלמא וכו׳ ונפרח אליהו ולא חזיה
עוד׳ הכוונה הוא כמו שאנו רואים עתה שמשתתף
שם זה מ״י אלה הם אותיות ונעשו אלהים כך שם
זה לעולם הוא משותף ולא יחיד אין כשנאמר
כן שהוא סוד שם ה׳ כמות כן שם אלהים משותף
עמו כפ׳ וו הנה הוי״ה אלהים ונב׳ בפסוק ה׳ אלהים
אל אלהים׳ אלהים ה׳׳ אלהים אלהיך׳ אלהים אלי אתה׳
וכיוצא באלו׳ או נוכל לומר כי שם זה לעולם הוא
משותף עם כל המדריגות של מעלה ושל מטה
מטמט כין לקבל כין להשפיע אין בה פירוד לעולם
וסוד זה אלהים שאמ׳ לך שמתחבר מ״י אלה
הרוצה בסבא רבא גדול כש״ אחכ״ב בשה׳ נמצא
כפי׳ שסוד המחשבה הדלקים הרוחים בזה המאמ׳
ומשם ולמטה בשם מ״ה ולא בסוד מ״י כי אלו
הם במנין במ״י ונאצלו בבח׳׳ אבל משם ולמטה
במ״ה וז״ש רשב״י עה״ שמייא ואילבין במ״ה
אתבריאו לא במ״י בראשונים וזהו מה אעיד
שמך בבל האדם ר״ל בבל אמלוב שנאצל משם
ולמטה הנק׳ ארץ שהוא מלכות נוקביה דז״א הנק׳
הנק׳ ארץ ונקראת אדון כל הארץ ואז האם
שרומז לבינה של א״א הנקראת מ״י ונקראת
הוי״ה בנקוד אלהים שהוא בנין א״א מקשטב
לנוקבה דז״א בקשוטה הוא שם הוי״ה ונמצאה
נב׳ אותיות לה מ״י ונקראת להאציל כל השלשות
שלמטה ממנה בשם במוה מ״י ואלהים׳ והיא

נקראת בשם בלשון זכר הנה ארון הברית אדון כל
הארץ ונקראת מ״י במקום ה׳ נכנסה י׳ במקום מ״ה
מ״י נקראת יב״ בקר ויום עליהם ואז נקראת
מ״י מי לא יראך מלך הגוים הרומז למלכות שהיא
מלך הגוים הרי שנק׳ מ״י והם מתנשאת כאימרך
ראו זיכה לה בהראה וזה בזמן שיבא כל זכר
להשתחוות ואז כולם הם זכרים ואז מתנשאים
עליה הג׳ אותיות נב״ שהם אלה להשלים שם אלהים
ונ״ש אלה אזכרה כל נשמתה באותיות אלה ונפשי
זכר ואז אזכרה אעשה אותה זכר ואשפכה
עלי נפשי ואשפוך השפע שלי עליך אתה הנק׳
נפש שהם דברי ז״א שאומר מה שאני מקבל
מלמעלה אני אשפוך עליך ואח״ז נב׳ אדדם
עד בית אלהים הם דברי ז״א אדדם רומז לשם
מ״ה ואדרכנה אותה השפע כמנין אדדם שם
אדם מ״ה עד בית אלהים להקראות אלהים
מלא בשכליים לה אלה הג׳ אותיות אלה אזכרה
נב׳ הזכר מצדו נותן לה חשבון ב׳ אותיות שהם
מ״י ואז אדדם עם הכולל כמנין מ״י עד בית
אלהים עד נעשות בנין בית הכנה שנקראת אלהים
ואחר״כ נקר׳ בלשון זכר כמו שאמ׳ מי לא יראך
מלך הגוים וכו׳ עד סוף הפסוק אבאר ענין אחר
שבא עליו לא יתחבר בלא לוי. בקול רנה ותודה
המון חוגג. בהיותה שמלכות היא בסוד נקודה
כידוע ועתה נעשית זכר ונעשית עטרה תפארת
שלו ולזה רמז ואמר בקול הרומז לת״ת למלך
היסוד מת״ת כי מת״ת של ז״א הוא שבקש לאחוז
והתחיל מלאות עטרת שלה כידוע. ואח״כ אמר
רנה ותודה רמז לנצח והוד המון רומז ליסוד
קולו וכו׳ הרי סוד ת״ת שרומז לסוד כתר שלך
שנתהוה מת״ת ז״א הנק׳ קול רנה ותודה לסוד
נצח והוד של ז״א שמהם נתהוו לה מי יקר אור
החסדים שלו כידוע חכמה ובינה שלה כידוע
אבל המון רומז ליסוד שלו שבו ה׳ גבורות שהן
כפקדון אצלו לעשות עטרת נוקבא דז״א להבר
למדרגת שלה וכו׳. חוג״ג רומז לד׳ מוחין שאנו
נותנין לה עכשיו הרמוזים במלת חוג״ג חכמה
ובינה גדולה גבורה דת״ת חוג״ג הם ד׳ מוחין.
הרי שהיא עתה בסוד עטרת שלם כמו עליון.
ונקראת אלהים שם מלא. וכאשר נלך ...
לאחרים אלו הדברים נשקפה וכולם עמנו ל...

שאלו הם הוכן דברים האמתיים שנקבלו
במתיבתא שלמה ולא בלבולים וחיים של
הבל שאין השכל סובל אותם. ואשמע בן אני
מגלה טפח ומכסה טפחיים עד שיותן לי
רשות מן השמים. ונחזור לסוד מי ברא אלה
איך רמוז בו פרצוף. וכו׳ הוא כשאלה בגוף
הקולמוס סתום ונעלם כדכתיב המלך כי
הכריע אין לפניו והמשכיל יבין ואם יבין
יבוא ואם לא יבין ישאל. ודברים אלו הם
בכבשונו של עולם ואמיתת הענין וסודו ולפי
שאמר למעלה ברמות בסבת סוד מ״י אלה
אינו רוצה לשונו. כבר ידעת שבסוד
הגעגול אמא והסבת מ״י מאלה ואח״כ אלה
לבדו ועושין מ״י נתן למשימה ונקבה
עתה בעוות בגלות זה המוסד מלך מ״י
היורה נתלבש שנתן למשימה ונקב
בהיותם שתי נקבה מאלה ואז הלא ה׳ אין
חשבון לו הלא אלה בחיבור אותיות וכל
זה בשביל המתוק. אבל לעתיד לבא מ״י
אלה כתוב בנופיה וכו׳ ויתחבר ה׳ להיות
שלם אלהים וכו׳ ובמוצאת באיכה כנשא
כף קמוצה בפסוק והשבות אל לבבך כי ה׳
הוא עתיק יומין הוא האלהים הוא אחד
ברוך שמו לעולם ולעולמי עולמים. ועד
שם אל ואלהים הכין דרכה וכו׳ : עזה״ו

וירדו הנ׳ יתלבשו בדגי הים שהם נה״י הנקר׳ דגי
הים היא מלכות. וכעוף השמים הם נו״ה.
ועוד נ״ב שנבראו מכאן יובן ונשכיל שהשני
ראשים ביחד שהם עתיקא דעתיקין וא״ס
הסוד זכר ונקבה ברא אותם ויברך אותם.
והכוונה לפי שאמ׳ אלהים נעשה אדם בצלמינו
כדמותינו בסוד זה מקיף וזה מוקף ונעשה.
וזהו ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם
אלהים אחר שאמ׳ בצלמו למה חזר ואמ׳ בצלם
אלהים אלא לומר לך שהם שנים והראיה זכר
ונקבה ברא אותם מקודם אמר אותו כלומר
שהם מלובשים זה בתוך זה ואמר זכר ונקבה
ברא אותם כלומר שהם ב׳ פוף סוף עתיק׳ דעתיקי׳
וא״ס ולהם נאמר ויברך אותם אלהים ויאמר
להם פרו ורבו ורדו בדגת הים ובעוף השמים.
וב׳ כי גם א״א הוא כולו מלובש ויורד מלובש
דגי הים ר״ל בשבעה שאחר הבינה הם נקרא׳
דג׳ כי דגים שבעה ובכל א׳ כלול מי׳ הם דגי
הי״ם והם הן׳ דעתיקא דעתיקין מלובשים בז׳
של א״א וז׳ של א״א מלובשים בז׳ והם הזרועו׳
הם ב׳ והשוקיים הם ב׳ שנבללו בזרועות שלו
ונכנסו בגוף הרי ד׳ והגוף והיסוד בז״ה
והעטרה של היסוד בנוקבה הרי ז׳ וזהו סוד
הפ׳ שבעה בשבעה מוצקות. נמצא כל זה
בסוד הג׳ ראשין והם ג׳ אדם. אדם קדמאה
אדם דבריאה אדם דיצירה כנגדם למעלה
מאלו וכן אחכ׳ המצא פסוק א׳ שאומר וכל
שיח השדה טרם יהיה בארץ וכ׳ ואדם אין לעבוד
וכ׳ אחכ׳ המצא פל׳ את האדמה זה מדבר
עתה כנגד אדם התחתון דעשיה כנגדו למטה
באמת שנבראה מאדם הקרקע שנ׳ וייצר ה׳
אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו
נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה וגו׳ וזהו
שחטא לפניו ונתקלקל והעולמות עד שבר
התיקון פעם אחרת וזהו סוד ספר תולדות אדם
ביום ברא אלהים אדם בדמות אלהים עשה
אותו זכר ונקבה בראם ויברך אותם ויקרא את
שמם אדם. בתחלה נאמ׳ ויאמר אלהים
נעשה אדם וג׳ ויברא אלהים את האדם וג׳
אחכ׳ אמ׳ ואדם אין לעבוד את האדמה
והלא כבר נברא האדם הנה הוא אומ׳ ואדם אין

ועוד וייצר ה׳ אלהים את האדם עפר מן האדמה
וכ׳ אחכ׳ זה ספר תולדות אדם ביום ברא
אלהים אדם זכר ונקבה עשה וג׳ ועד עתה לא
נברא אדם. אלא הכוונה שב׳ פעמים ירדו
הכלים פעם ראשונה ירדו מאליהן שלא יכלו
לסבול האור הגדול והנורא. ופעם ב׳ הכליהם
בטל כלם בחטא אדה׳. ופעם הג׳ תיקון העולמו׳
וסי׳ בפעם ראשונה ירדו מאליהן שנ׳ וירדו
מאליהן מסבתה אור ופעם שנית אמר וירדו
כביוון נ״ב מלכים שראינו אלו הב׳ ירידות
אחי יוסף שאמרנו ירוד ירדנו בתחלה לשבור
אוכל לשביעת הכלים שנו יהודה. אחכ״ך
בא סוד התיקון בסוד זה ספר תולדות אדם
והמצא אחכ׳ הפ׳ אדם בפרט׳ זאת כנגד
ה׳ פרצופים לבד זה ספר תולדות אדם שזה
אדם עתה כוונתו לפרט עתה סוד תיקון זה
האדם שהוא בסוד ה׳ פרצופים ולשבר
שדברנו בתחלה אינם בכלל אלו ועליה
רמז הכתוב הלא הוא במום שוה אתכם
באוצרותי. כבר פי׳ רשות לך למעלה סוד
זה יצא ראשונה הדרוש למעלה אלהים ונעש׳
אוי בתחלה ם׳ נקודה בהיכלה י׳ ואור
מקיפה ואמר שרמזו הפסוק זה. כך
בכאן הוא שהוא כמוך זה ואמר במום
שוה. והכוונה שאמרנו למעלה מי׳ ברא
אלה שהם סוד הג׳ ראשין המתומים וסי׳
אלה ראשי ראשים מותש בירת אבותם
וג׳ אלה נאצלו ע״י מי׳ שהוא יצא ראשונה ולא
נתפשטו הכבודך. ואלו הג׳ הם נסתרים וזהו
שאמר בכאן הכתוב הלא שהוא כהפוך
אלה. ואחכ׳ אחד ודבון כנגד הראשון שיצא
ראשונה שנקראת זה כמו הוא כמוך
כמום שוה עם א״מ הוא כמום מושפע
ויונק שלא ע״י אמצעי כנגד בשנים האחרים
זה מלובש בזה כמו שהמזרך את מקום
עתיקא דעתיקין כמו׳ הוא חתום באוצרותי
הם האוצרות שהם בא״א שנא׳ ואוצרותיהם
אמלא. נמצא שמלבד אלה רמז על ג׳ ראשים
שאמ׳ רשב״י ע״ה כאידרא אלה ראשי וכ׳
ואם תקשה עלי והאמר ואלה המלכים וכ׳
בכאן אמ׳ ואלה שהם אחרים שנאצלו ממסב

אז בכביכול שהנאצל הקדמון עד אלה שנקרא אם
ראשון וזהו סוד על אלה אשר עינינו שכביכול
אף שהם מושפעים מא"ם נהיר ולא ידע
מראשן נהיר סוף דבר אין לו עסק בנסתרות
משמעות נקט באהבתה תשגה תמיד
נחזור לענייננו הלא הוא כמוס עמדי כו' מא"מ
מ"ל כו' הוא הויה ראשונה מא"מ מלשון רמאה
כמו מחי ומסי וכך תא"מ ארך אפים מלשון
ארוכה שנ' וארוכתך מהרה תצמח שכותבין
רפואה ותקון וכמוס לכל העולמות וזהו כו'
מא"מ מלשון כמוס שהחתום שהוא כו' שם
זה מכבם וגב' כמו מלת כמוס מספרו הוא
ואז שהוא אחד יחיד בעולמו אחד ואין יחיד
כיחודו אח"כ הוא הרמוז בזה בפסוק זה
הלא הוא כמוס עמדי כ"ו מסך ו' שהוא אם
הנקרא אחד ׳ וגב' במ"ם מספרו של עולת
כל העילות הוא עמדי חתום באוצרותי וג'
כ"ל שהם דברי א"ם שאומר שמספרו עמו
מיניה וביה ומני קרא החוסר של הוא כמוס
הוא מספרו׃ הריני כמו כי אלה הם רא שי
בית ומי נ"ב בחי בור ושב"ה שאז מרנים
עיניכם וראו מי ברא אלה ואלה הם
ספירות נתקנים שנ' הלא הוא כמוס עמדי
חתום הלא אלה׃ אח"כ באו תולדות מאחר
אלה שנ' אלה תולדות השמים והארץ ויצאו
תולדות אלו מאחר אלה ובהם היה הויה והפסד
בסוד עולם הנקודות עולם התהו ומי שאין
תולדה בעולם שאין בה הויה והפסד ואלו הם
המלכין תכירין שנרמזו בזוהר ושם הי' נקודות
יצאו מאחר נקודות י' שמונה עשר ונשברו
וחזר האור למעלה לנקודה ראשונה לפי שהי'
שבעשר י' נקודות והם המלכים עשר
ירידות ירדה שכינה לפי שהיא עשירית
עשירית בכל נקודה ונקודה ונמצא שהם
עשר ירידות למקנשברו לתת שכר ועונש
כי בהיותם מאחר מקום עליון שאין עולם
בו הויה והפסד מן הקץ שלא ישברו אלו,
להפרע מן הרשעים ולתת שכר טוב
לצדיקים׃ ואחר אלו הי' נקודות באחר האור
למקורו אז נעשו ג' ראשים הג' נקודות
ראשונים של המשר והכוונה הראשים

שלהם שהם כתר של נקודה ראשונה כתר
שבכתר וכתר של נקודה שניה שהוא כתר
של חכמה וכתר של נקודה שלישית שהוא כתר
של בינה ואלו הג' כתרים נעשו ג' ראשים וסוד
כל זה רמוז בפסוק ויתקעו שלש מאות
בשופרות וישברו הכדים וכ' כל הג' ראשונות
שהם הג' נקודות ראשונות שקבלו האור
של א"מ שלא נשברו כאחרים אלו תקעו
בשופר האור ומנגנים בקול גדול בקול שופר
מאחר הרנון והשבח שהיו נותנין למי שבראם
ואז לקולם וישברו הכדים הם הז' שלמטה
מהם ויתן שופרות ביד כולם הניחו השפור
שלהם ביד כלם וכלים רקים כ"ל שנשארו הכלים
רקים׃ אני נראה אח"כ סוד האור חוזר מלמטה
ולמעלה כמו שאמרתי לך למעלה הג' כתרים
הרמוז באדרא עתיקא רבא אשתכח בג'
רישין וכלהו בחד רישא והם הג' ראשים
הרמוזים באלף א' כתר שבכתר וכתר
שבחכמה וכתר של בינה נעשו ג' ראשים
כנגד הג' ראשים שרמזתי לך למעלה
בהקדמה כי עליהם נאמר מה רב טובך
אשר צפנת ליראיך׃ אשר הוא רא"ש שנעשו
ראש אחד בסוד האלף כצורת יוד א' ודע
כי יו"ד הוא ה' ונשאר ה' וזהו סוד סולם עקב
בשלבות ביה שמו בסוד א' זאת שהוא
יו"ד יה ומי רוכב בא לו הב' ערבות שהם
יה הוא א"ם שרוכב בהם ואלו נקרא נסתרין
הג' ראשים שאמרנו בקבלה ׃ ונאמר
הנסתרות לה' אלהינו והנגלות שהם אז שנגלו
מהנקודות לנו ולבנינו ואלו הם שחזרו עתה
ונעשו ג' ראשים כנגד הג' נסתרות והם ג'
גו ג' וזהו שרמז הכתוב ושם שאול ג' ראשי
הוא שאול מרחובות הנהר הרומז לנקודת
הבינה ושם שאול ג' ראשים הם כתר של
בינה וכתר של חכמה וכתר שבכתר וזהו
ושם שאול את העם ג' ראשים ׃ מכתר
שבכתר נעשה פרצוף א"א ומכתר חכמה
נעשה אבא ומכתר בינה נעשה אימא
והשבעה נקודות שנשארו מהן קלות נעשה
ז"א ומהשביעית נעשה נוקבה והחזרת האור
שהיה בכלים שנשארו נשאר למטה שמלך
אלה

ברמוז בזוהר
בהקדמה דפקודא

אלה הרמזים שרצה לאמר הג' ראשים השניים
מהם נתהוו סוד הכלים שנשברו והיה בהם
הויה והפסד וזהו אלה תולדות השמים והארץ
אבל הג' ראשונים נרמזו בסוד מ"י וזהו מ"י
ברא אלה והם סוד אלהים מי אלה ושניהם
נרמזו בפסוק מי אלה כעב תעופינה וכו' והם
סוד אלהים ומתחלת אלה מורה שנתפשטו
מהם נתהוו הכלים והיה בהם פירוד וזהו ומאלה
נפרדו הגוים וכו' ר"ל מורה שנתהוו מאלה
נפרדו הגוים הם הקליפות שנתהוו מהכלים
שנשברו אבל לא תאמר מ"י כי הם נעלמים
שנא' מי ה' מי יכול להשיגו כי מ"י הוא
בוצינא דקרדינותא או בוצינא דקרדינותא
והוא המולד כל המידות ונותן גבול ומדה
לכולם שנא' מי מדד בשעלו מים הוא סוד
מ"י שהיא ראשונה ונעשה מקיף לו'
כס"ם סגולתה שנא' עוטה אור כשלמה ר"ל אור
מעוטף ונקראת מחשבה סתימאה וכן
נמדדו כל מידות האצילות הקדושה מ"י מדד
וב' מי ירה אבן פנתה וכו' נמצא שמ"י הוא
לבוש לא"מ ולבוש שלמ"ו הוא אלה שנ' מי
ברא אלה וזהו שרמז הפסוק מי גלה פני
לבושו לבושו של א"מ מ"י גלה סוד הפ' וכו'
פ' אחר דלתי פניו מ"י גלה ר"ל דלת ושער
של פניו מי גלה א"כ הוא הראשון הנקרא מ"י
והוא קדם לכל שנ' מ"י הקדימני הם דברי אח
ועוד מ"י גלו כל העולמות מ"י גלה מ"ס יוד
הם סוד עשר נעלמות באחדותו הנסתר' ומ"י
עוד מ"ס יו"ד כנ' כ"פ וזהו כ"פ אחת עשרה
וב' הם עשר מיני צחצחים נעלמים בתכלית
שזהו כמ"י כמו שאמרנו ומ"י ברא אלה
א' אין רישא דהוא ל' לא יתידע רישא
תניינא ה' המוח הסתום הנקרא עתי' דעתי'
הוא רישא דאריכא ועליהם רמז הכתוב ב'
אלה נפלאו ממני וארבעה לא ידעתים רמז
לסוד ד' רישין המוח במ"י ונמ' מ"י אל כמוך
בסוד י"ג תיקונין של א"א והוא מ"י הראשון
שנאצל ממנו ונתגלה מ"י זה של י"ג תיקונין
כי בהכרח מ"י מולד מ"י אחר כך מ"ס יוד
וב' מ"י יעמוד מ"י הרי שני מי מ"י ומ"י
ואלהי הם אלהים מלא הוא סוף המעשה

הנק' אלהים הוא מלכות והמלך המחשבה הוא
אלהים זה שרמזתי לך בבראשית ברא אלהי"ם
ומ"י הוא סתים דסתימין ואלה הוא סתים דסתים
ג"כ וא"א הוא סתימאה דכל סתימין וכבר
רמזתי לך מה את מ"י מהתיבה ראשונה
הוא א"א ורמזנו שנמשך ונתפשטו אלה
שרמזתי לך שהם הג' ראשים. אין לא
יתידע המוח הסתום ר"ל אלה ועליהם רמז
הכתוב בנסתרות לה' אלהינו ר"ל אלה הוא
במוח עמוק סתים באו"א ותו הרי לך בזהר
שמ"י אלה הם נסתרות ובאמצעו של א"א גם
מגיעת שפע מן מ"י ואלה ר"ל שאין אלה
מחובר עם מ"י ולזה אמ' הפ' אם עונות
תשמור יה ה' מי יעמוד מי שיעמוד
ויחזור במקומו שבאמת כמ"ד ומאה נעש'
ג' ראשים לא"א וזהו נאינו יודע ומשיג
וניקתו ממ"י הוא כי יש תמשך סתבו וחשך
זה הוא מגיעת השגתו לידע ממ"י וכן
במו ולא חשכת את בנך את יחידך מ"מ ני
אבל במהלה כימות יחזור מ"י אלה להתחבר
כבתחלה שנ' מי אלה כעב תעופינה וכיונ'
אל ארובותיהם ויתחברו כבתחלה אלהים
וכבר ביארתי לך למעלה כי מ"י הוא התחלת
התפשטות א"א ומ"י הוא סתים וחתים
באחדותו יה' ויה' שמו והוא לבוש לא"א ומ"י
האציל מ"י אחר ונעשה לבוש לו וכל דבר
שאין בו השגה נקרא בו מ"י מי הוא פלוני
שאינו נודע שמו ואין הב' פסו' נרמזו בפסו'
א' שנ' מי כמוך באלים ה' מי כמוך נאדר
בקדש זהו דרך פרט אבל דרך כלל נרמזו
בפ' אחד בתיבה אחת לענין אחדותם
שנ' כי שאל נא לימים ימים מ"י מ"י
הראשון הוא יום הקדמה כמ"ש בהרמז
כי בתחלה יצא היוד מאור מאור הקדמון
ונתלבש בלבוש אור מקיף אבל
כשנתהפך האות נעשה מ"י וזהו סוד
עמוק עמוק מ"י ימצאנו ולזה אמר הפ'
כי שאל נא לימים ראשונים ימים ראשונים
מאחם מלמעלה למעלה שבך סוד העשק'
ועוד שאלה הכל לשאול לימים הימים הם
משובים או מרכבים אלא ורחי הם דבקה

נסתרים כדרך שאלה יש קצת הבנה ולפי זהו
אור הראשון שיצא מאויר הקדמון לפי שאוי
הוא יוד הוא יוד במלואו אור עם חשבון ג׳
אותיות. הרי אור שיצא מאויר הפשוט אויר
שאינו נתפס. ועוד כמו לסוד אחדותו הפשוט
היותו נקרא אחד ולא במספר אלא אחד
פשוט כי ידעתי שמונה שלא קדמוני שום
נברא בבריאת זה הנמלא היותו פלא אלף.
דע כי סוד האלף היותו שכונה אחד ינחיך
ימצא במלאכות אלף וכח השין והדע—
היות האל ית׳ אחד ואין לו שני והוא כך דוג׳
אלו הג׳ אותיות רמוזים בצורת אלף שעולים
י״ג בחשבון האותיות א הרי לפניך בצורת האלף
ד׳ למעלה ו׳ באמצע ג׳ למטה ומי בתלמוד׳
רמוז גו״ד אחיה גו״ד אסיך הוא סוד אלף
זאת ציור גו״ד דון כנו׳ וכשיהיה במקום
כימין, לשכר ולהרחיק אויר של מחאל מלמעל
יבא אחר זה מאלף זאת הפרנסה באחקתו
הפשוט ואמו׳ נלו אלוה וקח עצמו ובי׳
ואז יתגלה משיח בן דוד הרמוז. בדוק העליון
הרמוז באלף אחרת בזאת א ד׳ למעלה
ו׳ באמצע ד׳ למטה הרי דוד ויהיר—
בהם כמות וכהכוב׳ מי הנעלם וזה רמוז
במלת משיח לפי שה׳ מלשון שיקח בן
דוד שיצא מורכב בכתר אלף זאת אותיו׳
דוד ואלף זאת בי״א מגן של דוד שנ׳ אלף
המגן תלוי עליו וב׳ ואלף זאת במלוי מגן
הפך יו וכך האחרת הם לב׳ נ״פ ו׳ הם לו
לו ולב׳ בני פ״ח ודוד עצמו יד הרי פ״ב ו
ומלוי אותיותיו ה׳ לת וו לת וג׳ מהשורש
הרי בין הכל במלוי מגן אב אלף הראשון ו
וזהו שאמר הכתו׳ ודוד מגן ביד כי מלבן
בסוד אלף זאת שהיא במלוי יד ואז תשא
ה׳ את זרוע קדשו לעיני כל הגוים שהוא
רמוז בסוד אלף אחרת בזאת יוי א במלוי
הויה. ואלף זאת במלוי זרוע י׳ למעלה—
ק׳ י׳ למטה ק׳ ו׳ באמצע ע״ה נשארו ה׳
כנגד ה׳ אותיות מלוי שהם יוד וו יוד—
בשתפיר השורש ישאר ה׳ הרי במלוי
זרוע ה׳ הלא יו״י הוא אלף זאת. וסוד—
הקבוצות רמוזים בשני יוקן וקו כנגד

הנוף רמוז לאותיו׳ יקב׳ יוקן והו כנגד ז״א נקוד י׳
העליון כנגד א״א ונקוד י׳ התחתון כנגד נוק׳ בי׳ה
ד״ח ובסוד אלף זאת יעלה הזרוע והיר שבון
ק׳ אתפשטות בכנגד הה׳ פר׳ לפתין הרמוז באלף
זאת הקטן יהיה לאלף האלף זעירא שהיא קטנ׳
עבה בזמן הזה שנ׳ אחות לנו קטנה בגלותנ׳
זמן יהיה לאלף האלף זעירא תעלה לאלף
זאת והקבל מושם ותתעטר ותנקום נקם מאחותו׳
ואת האלף הקטנה באחרונה ית׳ עד יהיה ה׳
אחד ושמו אחד בסוד האלף שאמרנו שהיא
אחד נו״ד במלוי י״ג ואלו הי״ג הם סוד י״ג תיקון
דא״א שמתתקן באמצעות אלף זאת. עוד
יש אלף הרומז לסוד האור שיצא מאויר—
שאינו נתפס א״ס וזאת היא אלף במקומה
עומדת כ״ל בקביעתה ודויקה היא יוד—
וקריאתה אלף הרי לך אויר א יוד וזהו
אויר שאינו נתפס ומשיצא מאינו י׳ נשאר
אור וזהו שכבר היה כבר. ועוד הוא שך
כי סוד אלף לעולם היא מורכבת במים—
מפו׳ כעת ם והיא כך בתוך הרבוע א
הרי שהוא אויר שאינו נתפס שהוא
מלובש בסוד המקיף ט״ג סדרין וב׳ הם בר׳
צלהם בכל צד ג׳ ראש תוך סוף הרי וב׳
ואלף באמצע היא א׳ י״ג במספר ובמשקל
והם ד׳ ווין ו ב״ד. בד הקרוח של אליהו
לא כלתה   רמוז לזה הכד וד׳ ווין הר—י
כח והם כח הויה. ועתה יגלגל כח ה׳ היא
ציור אלף וו׳ קמוצה באור המקיפה שהי׳
הה׳ סקומק בהו שלפניך. עוד אוהיך
סוד אלף: ע״כ תמך

ע״ב מהחכם יוסף עמנו׳
ז״לה

סוד המ"ב זיווגים הנז' בפ' בראשית. כבר ביארתי לך שענין זו"ן היו לו ב' בחינות וכשבור הראשון
היה בסוד ב' כללן כב'. אמנם שבור זה היה ע"י נה"י דא"א שהיו מגולים ועלו למעלה תוך חו"ג
וגם היסוד עצמו של א"א הוא שהוריד עם הטיפה שבו וגם זו"א נמצא כי עקר הזיווג היה מן
א"א עצמו. וכבר ידעת מ"ש חז"ל במשנה כי כל זמן שהכוס מצוי בפיה נכנ' בסוד הנשיקין —
המקדימים אל הזיווג כי הם בחינת זיווג עליון בפה עצמו ולכן בתחלה היה זיווג עליון בפה
וכך היה מן הדין אם לא היה חטא אדה"ר היה הזיווג בפה המשכל כמו העורב שאמרו ע"כ פה אב
נמצא לפי זה שזיווג ראשון היה בפה דא"א להוריד הטפה ההיא כללה ממ"ב זיווגין. וכבר
הודעתיך כי סוד החיך הוא החכמה. וסוד הענין שחכמה סתימאה של א"א יש בה ל"ב כללות
בראש לבד והיסוד שלה הוא החיך אמנם הוא המזדווג עם הגרון שהיא מלכות וק' בינה כנגד
שאר הגוף כנודע. והנה שאלו הל' יש בהם כל הד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. והנה בעת שנזדווג
להוציא או"א מסוד הגרון חנ"ה של א"א כנודע אז יצאת הטיפה ולעולם הטיפה היא משם ע"ב /
ואח"כ נתלבשה בשם ס"ג שהוא הבינה ולעולם סוד הגרון כפי אותו בחינה שתהיה ואז יצאו
או"א והתחיל הכתר שלהם מגרון דא"א. ולפי שבשם ס"ג יש בו ב' בחינות א' במילוי י' ואח'
במילוי א' לכן יצאו או"א שזה במקום נבקין ובתחלה שריין כלם בשם ס"ג חכמה כי בינה בא'
אמנם עתה להוציא זו"א היה מוכרח שלא יהיו בבחינה זו רק שתה יהיה גבול מזה ולכן לא
הושל' שם ס"ג עתה רק למטבר לבד אך עיקר שעומד כן היה שם ע"ב שמשם באה
הטפה לעולם. ואח"כ משם מ"ה וב"ן שהם סוד זו"א ונוקביה. אך או"א שניהם יצאו משם ס"ג /
וזו"א ונוקביה מב' שמות מ"ה וב"ן .. ונחזור לעניינו כי מציאות המ"ב שיוצא מן החיך אל הגרון
הזיווג מה העליון של א"א להוציא זו"א ונוקביה. והנה אותיות גיכק הם בחיך והם רמוזים על
יהו הנז' השמות אקו"ל כי גיכק עם הל' אותיות והמלה הם תק"ל. והנה כבן עטרת מוין דוכפין
שעולה מ"ה. וכבר ידעת שאין טפה יורדת מלמעלה שאין ב' טפיים עולים מלמטה והם
סוד מ"נ של הגרון וכבר ידעת שהגרון א"א נעשה כתר וראש דאו"א והגרון הוא כנגד
דא"א. והנה הוא מוכרח שיהיו בו ב' בחינות א' לאבא וא' לאימא. ושניהם הם ב' שמות אהי"ה
המוחים הוויה בינה דא"א וגם אהי"ה אשר אהי"ה כי כל מה שאמ' אהי"ה למשך שהוקשו
ענין וסוכת זו"א מתחלתו לסופו כמבואר בזוהר פ' ויקרא. אמנם זה אהי"ה אשר אהי"ה
א' באבא וא' באימא וראש בתוך ב' אהי"ה להורות כי גרון זה נעשה ראש לב' אהי"ה הנזכרים
שהם או"א ולכן הוצם אשר באמצע ב' אהי"ה כי אשר אותיות ראש ראש לאבא ואשר
לנקבה. אך לפי שאו"א שניהם מן הגרון שהוא הבינה לכן נקראים אשר. ואמנם לפי שעתה
בבחינת הגרון יש בה ב' בחינות או"א לכן מוכרח שיעלה עתה ב' עטרת והסוד שמן החיך
ירד טיפה א' שהוא יהו ועתה עולים ב' יהו שהם אהי"ה אהי"ה שהם מ"ב. וכמו שמן החיך /
ירדו ב' יהו מתלבשים בהו אחרון כך עתה יעלו כפלים מן הגרון והם ו' אהי"ה ומלוים בשני
אהי"ה. אמנם בחינתם הם כב' יהו כי ב' אהי"ה הם כ"ב שלשונה דאבא וכ' דאימא ושניהם
במילוי יודין ואח"כ כב' אמצעות דאבא וכ' דאימא במילוי אלפין. ואח"כ כב' אחרונות
דאבא וכ' דאימא דאהי"ה של מילוי ההין .. ונחזור לעניינו בסוד מ"ב בזה האופן כי שם
אהי"ה כל א' יש לו ד' אותיות וי' במילואו ובמילוי מילואו כ"א הרי כ"ן כולם מ"ב ואהי"ה הב'
כמו כן הרי מ"ב אחר הם המ"ב זיווגין הנ"ל כפולים בפה וכל אלו יהו למטה ביסוד דא"א /
וגם אמרנו ההוא ברית קדשא במ"ב זיווגין הזוכרם מהזיווג העליון של חיך וגרון וסוד
אלו הב' מ"ב הם סוד ד' אותיות הגרון שהם אהח"ע בסוד בפ מ"ב .. ונחזור לעניין של מעלה
הלא ביארנו איך ב' אהי"ה הם באשה א' במילוי יודין כב' ראשונות וא' במילוי אלפין בשלש'
אמצעיות וא' במילוי ההין כב' אחרונות. גם ביארנו כי ב' מ"ב א' מהן של הקבר שאח"כ
נחלק לב' אהי"ה שהם מ"ב וב' מ"ב אחרים הם כב' אהי"ה כי באהי"ה הב' של ההין אין במילוי

מ"ב אתוון כנודע· אמנם המ"ב דאתוון של הזכר מתוק נעשה אלף שרומז ללבן כח"ח ומן אהיה דאימא
נעשה דם שהוא אדום הרי דם חל"ב שעולה כ"ב מ"ב שהם פ"ב ולבן חל"ב ודם הם עבודה לעולם·
אמנם אהיה הב' שרומז לג' אמצעית הוא במקום הדם של האשה וגם אחרי לדת הוולד חוזר הדם
הראשון העליון להיות חלב הרי לך חל"ב חל"ב דם שהם כמנין נ"ב מ"ב חסר ב' שהם כמו ב' מ"ב
של מלוי אותיות אהיה בההין לפי שאין בהם רק מ"ח מ"ח אותיות ולכן הבינה נקראת א"ם של שם מ"ח
אותיות וכו'· והנה סוד הדם כשיורד האמת יורד למטה באהיה של ההין שבג' אחרונות וגם נעשה
הדם כי אם באחוריים של ג' אחרונות הוא רומז של שם אהיה העולה מ"ד וגם הוא הדם· אמנם שני
אהיה הראשונים דיודין ואלפין הם כמ' ש"ב קמ"ג קס"א ומהם מתהוים השדיים והדדים לפי שיורד אהיה
של יודין שהוא קס"א אל אהיה דאלפין שהוא קמ"ג ומתחברין יחד בתוך בנגד החזה ששם מקום
קמ"ג ונעשו השדיים והדדים· ואח"כ אהיה האחרון העולה ד"ם עולה למעלה במקום קמ"ג ומתהפך
ונעשה חלב לינק הוולד אחר שנולד· הנה נודע לך כי כל מציאות ז"א היא מבחינת אהיה של
ההין שיש בו כ"ה אותיות ולכן רמוז הכתוב· ואמ' כה תאמר אל בני ישראל אהיה שלחני אליכם
ר"ל זה אהיה אחרון של ההין אבל הב' הראשונים של יודין ושל אלפין יש בכל א' מהם כ"ח אותיות
כנגד כ"ח אותיות הבינה עם אותיות מנצפ"ך שבמוחים בבינה·· והרי נתבאר לך מאי אותיות זווג
העליון של פה בא"א להוציא טפת ז"א ונקבה כלולה ממ"ב זווגין שהם ב' אהיה שבהם כ"ח מ"ב
אותיות ואח"כ נמשכו אחר"כ אל היסוד בא"א ליתנם במלכות שלו שהיא העטרה אשר הוא שליש
יסוד וגם היא מלכות של א"א· אמנם זווג זה לא היה מא"א לבדו רק שנעשה ונתלבש בתוך
ובכלל בחינת של אמא מלבושים אליהם ואז נכללו נה"י בחג"ת ג' גו ג' ויצא ז"א כמו לבוש
אל נה"י של א"א· ונמצא שעיקר זווג זה היה של א"א רק שהיה במתלבשות אמא· הם שנה"י היו
הלך כלולין בתוך של שהם חג"ת העליונים ואז גם ז"א יצא בזה האופן ג' כלול בג'· פי' הלא
נה"י של א"א הם נשמה לנה' של ז"א כי נה"י של א"א הוא ג' פרקים בג' מדות של ז"א חח"ג של
והוד של א"א ג' פרקים בג' מדות של ז"א שהם בה"ה של ז"א· ויסוד של א"א ג' פרקים בקו—
האמצעי של ז"א שהם כת"י·· נמצא לפי זה היה מן הכלל שימשכו עתה כל הנה' מפרקים
של ז"א מאלו הב' כמו שהם של א"א שהם נה"י רק לפי שגם נה"י של א"א הם נכללים בג'אמ"ם
שהם חג"ת בא"א והיו ז' ג' גו ג'· לכן גם ז"א יצא באופן וקומתו ג' גו ג' שהם ו' קצוות לבד
שכל זה נעשה במעי התבונה כי שם סוד הזווג· והענין שנתלבשו חכמה ובינה עילאין
בחכמה ותבונה ונכללו שם ונעשים תנ"ת נה"י של א"א וגם היה העיבור של ז"א· והענין
כי הבינה התפשטותה עד החזה והתבונה מן החזה ולמטה· והנה מקום בית הבטן האשה
ורחם שלה הוא למטה מהחזה של סוד התבונה· הרי תוך הבטן הזה בתבונה· ולכן היא אם—
הבנים· אמנם עיבור זה של ז"א היה לתקוני שהם ז' חדשים ומחוך משנה שנולד משה ושמואל
ופרץ וזרח וכמה צדיקים· והענין כי הלא ביארנו שכל א' נכלל ונגדל כפלים כי מהג' נעשו ו'
ואמנם נתהפך עתה העבוס הללו כי הלא סוד עיבור היסוד הוא שליש שיעור מן היסוד
והיא סוד המלכות· אמנם שיעור ז"א בא"א הוא מן העיבור· כי אותו' אם היה שיעורן מראש
א"א היה סופן עד החזה שלו ומה כז"א וכמו ז"א בתבונה שיוצא מן החזה· אך אותו' מתחילין
מגרון א"א לכן סופן הוא למטה בסוף ב' שליש של ת"ת שהוא בעיבור ונמצא של שאין לז"א
בת"ת של א"א רק שליש א' לבד ונגד שליש זה שז"א לוקח מת"ת של א"א כנגדו לוקחת מלכות
שליש א' שביסוד של א"א שהוא סוד העטרה· והנה כשנתהפך כל זה נמצא שיש לז"א שליש א'
בת"ת וב' שלישים ביסוד הרי ב' שלישים מכנגד א' נגד המלך גדלה כפליים ונעשו ב' מדות
שהוא כפליים והם הת"ת ויסוד של ז"א שבהם ו' שלישים· הרי כאן ב' מדו' ונמצא והוד נב' כל א'
גדל כפליים כי נמצא נעשו ב' מדות שהם נצח וחסד· ומהוד ב' מדות שהם גבורה והוד
וגם היא גדלה ונעשו ב' שלישים היא מדה פחות שליש הרי הכל ז' מדות פחות שליש א' וזהו
כל הוולד

כל היולדת לא יולדת למקוטעים לפי שאינם שלמים ז׳. ואם תשאל והאמר הלא לא היו אלא ג׳ כלים
בג׳ ואיך עתה הם ז׳ והיה ראוי להיות ג׳. דע כי אינה שאלה כי כבר ידעת כי גם אותן שלש קו״ת
נתחלקו עם שאר התת העליון ב׳ שלישים. וגם הוא בכלל. אך להיותן שאינה מלך בפני עצמה לכן
אינו עולה בשם ואין נזכר רק ג׳ גו״ן. אמנם חשבון זה של ז׳ מלכים הוא גם בחינת ב׳ מלכים
שלמים והוא כמשמעו נצח והוד שנגלו בכלים ונעשו ד׳ והת״ת נגלה לב׳ הרי ו׳ כי אעפ״י שאין
בתת״ת כי אם שלשה עכ״ז נחשב למלך בפני עצמה להיות שורשו שהוא הת״ת מלך בפני עצמה
ואינו נכלל השאר ולכן אני מונה אותו מלך שלמה אעפ״י שאינו אלא שליש והנגלה בכלים
וגם היסוד הב׳ שלישים נכללים הם של נ״ה ועכ״ז אני מונה אותו מלך בפני עצמו למען הנ״ל
בתת״ה שנגלה בכלים הוא ב׳ מדות והן׳ הנז׳ הרי ח׳ והשבעה של מלכות הרי ז׳ שלמים ;

קודם השבירות היה אם לכל משתמש בעולמות ובחורן [illegible] ומשנה ברצון הפשוט
להמציא העולמות נתפשט מאורו י״א ונשתלשלה למטה ונתאצל הכתר ושם לא היה
צריך שום בירור ונשארה הבחינה העליונה של קו״ל למעלה ונשמה לכתר והשאר נתפשט עד
למטה והאצילות החכמה וגם היה צד בירור אלא שלא היה ניכר לפי שהבירור היה נבנם
בבינה ע״ש נתעלם לא ידעו שום ולמה לא היה ניכר. וזה הבירור היה ע״י בוצינא דקרדינותא
שהוא כח הה׳ גבורות והוא הנותן מדה לכל המדות ונמצא בכל העולמות כי אין גבול
ומדה כ״א כי אם ע״ה וכמו השתלשלות העולמות כן יתלבש להמציא גם לתת לו גבול ואעפ״י
שאנו אומרים שמחשבה הוא רחמים עכ״ז אחר שיש לו גבול כח הגבורות היו גם שנתנו הגבול
וזה״ש בזוהר בוצינא דקרדינותא [illegible] מחשבה כי הי׳ שיכלה היא בחינה א׳ וכה לבנות
בית צריך לחלקה חלקים. וזש״ה וכמו שיתנץ [illegible] לפי שהוא היא בבחינת [illegible] שקראו ש
שהוא כח הגבורות מודדה כה ומחלקה וזש״ה אמרתי עולם חסד יבנה התפשטות הקו [illegible]
והגבולה הוא כח הגבורות אבל הקטן והקטנן הם מבחינת החסד והבירור הזה הם ש״ך
ניצוצין שיוצאין מלב״ש של א׳ כלול מי׳ ועולים ש״ך והעיקר בשולה [illegible] עכברק כך
כל הנתיבות ונתברר מהם של הש״ך ניצוצין ונכנסו באימא ונשאר אבא אורה דכ״א
והבירור הוא באימא כי שם הוא הטרש העיקרי בבינה ולמה נק׳ בשם הוי״ה בנקודת
אלהים לפי שנכנסים בה אלו הניצוצות של אלהים ולפי שבאימא דינין מתערין מינה
נפי׳ הנקודות שהם בחינת אלהים הם המנהיגים ההוי״ה או יהיה לפי שע״א בחכמה הוא בסוד
נקודות בע״ב אם כשנתלוו אותיו׳ נתנו חכם לאימא בב׳ בחינות בנקודת הוי״ה ובנקודת
אלהים ומשום נקודת ההוי״ה נעשה הפרצוף ונשארו הנקודות של אלהים כל פרצוף ולמה היא
הוי״ה בנקודת אלהים כי הנקודות שבאו בסוד הוי״ה הם נעלמים בתוך השם בעצמו שמהם
נתפשט ונתהווה הוי״ה ונשארו הנקודות של אלהים וכל זה האור שאנו אומרים שיצא הוא
בחינת נפש מטה שלמטה שהיא מלכות וזש״ה נשבע ה׳ בנפשו (אלהים) ואין אדם נשבע בדבר
שלמטה אלא במה שלמעלה ממנו והיאך אפשר שה׳ אלהים שהם אותי׳ או יצר ואימא
נשבע בנפשו שהיא מלכות אלא לפי שזה האור שיצא הוא נשמה נעלמות ומה שבפסוק
כתוב נשבע אד׳ ילוד הוא בלאה ונק׳ כשם הב׳ שמות הא׳ לפי שהיא בבחינת בינה
נק׳ הוי״ה בנקודת אלהים ולפי שהיא אצל רחל ולפעמים היא מתפשטת עד למטה ואפילו
כשהיא למעלה לוקחת סימניה של רחל נקר׳ נק׳ אדנ׳ ונחשב לענינינו כי מחשבה
נכנסו מחשבה י׳ הויות מלובשות בי׳ אלהים ובסוד של אימא יש בו י׳ אהיה ובל א׳ מוסף
אצלו מאלהים וגם מתברר והעוקב כשבאה מחשבה כולה באה עכ״ז לפי שאעפ״י שיש גם
בחינת דין אין היכב להניס שם אבל כשבאים באימא מתברר בחינות אלהים לעצמו
ובחינות הוי״ה לעצמה כמו הזורה את התבן שמברר כל בחינה לעצמה וזש״ה אבות ובנ׳
זריה וגם לוקח אלהים גוון אורה ולמה אמר חז״ל אימא מוקנת אורם אעפ״י שהבחינה העיקרי

של החודש הוא מאדם מאחר שאין עבר גוון אודם אלא בחכמה אנו מכנים אותו לחכמ׳ ועכ״ז
יש נ״ב גבורות של חכמה ובכולם יש בירור וכולם נהפכים לדם והדם שהוא מבחינת
אדם יש בו ב׳ בחינות א׳ הוא בחינת הדם הבכור יותר הוא לחיות הוולד · והאמצעי
מתהפך לחלב · והאחרון הוא דם טוהר · לפי שאדם אין בו בירור של טומאה ולזה אין
בבחינת הדם הבא מכחו שום טומאה · אבל עכ״ז בכל קדש לא תגע · והוא כשהדם הזה
יוצא ממלכות לבריאה אינו פוסל ובזה ובזה הוא לב ובש״ס לזה שלמטה ממנה · ובן כשיוצא
הדם הזה לג׳ קצוות מחכמה הוא טהור אבל לזה שלמטה ממנה הוא פוסל · ולעולם הוא
טהור ות״ש חז״ל שיוחנן בן גודגדא היה אוכל כל ימיו על טהרת הקדש מהו טהרתו יפ׳ שאפי׳
במקום שהיה טוהר לא היה אוכל אלא למטה ממנו וזהו בבחינת הדם הבא מאדם · אבל
הדם הבא מחכמה בה שתלשלות המשתלשל בסוף יש בה טומאה ובן המצא שאמ׳ שלה כ׳
לורות שבא מבחינת חכמה ואלו הם ה׳ דמים שיש באשה ה׳ מאדם וה׳ מחכמה · הה׳ מאדם
כולם הם דם טוהר אבל הה׳ של חכמה יש בהן טומאה אחר שמתפשטת בכל העולמות ונכנסת
בעשיה ששם שורש החיצונים ·· ואת״ש שאלו הי׳ דמים לעולם הם באשה ואינם בשעת הלידה
בלבד ולעולם הם בו את אדם אינו נותן בה כלום א״כ איך אנו אומרים שיש בה דמים טהור׳
אלא שזה יובן במש״ז״ל שאין האשה מזרעת כלום אלא לפי שעשאה כלי · ועוד אחז״ל שאין
האשה מתעברת מביאה ראשונה · והענין הוא לפי שהטפה ראשונה שמקבלת האשה
העליונה בה מתקנת ועושית כלי ולוקחת האור ההוא לשורש בה בנקבה ומשם ואילך יש
בה כח לעלות מ״ן ולזה יש בה ה׳ מיני דם טוהר לעולם מבחינת הטיפה הראשונה שקבלה
מהזכר אלא שיש הבדל בין חכמה שלה לחכמה תתאה שבחכמה שלה הטיפה הבא שונה
לקחת לשורש ומשם ואילך כל טיפה היא להוליד בשעתו · אבל בחכמה תתאה בכל יום חוזרת
להיות כלה לפי שהיא בגלות וחוזרת ומתפשטת אחר הזיווג וחוזרת ומקבלת בכל יום בשעת
התפלה ואי אפשר להיות זיווג בה להוליד אם לא שיתבטל וישנה ולזה בשעת הלידה הירך
נוקבת ידיה על ארכיה לאתק אותם הה׳ ניס שלה כי׳ אצבעות היהם כי כל החבלים שלה הם
מבחינת הדמים שלה שיש בהם פסולת וזהו שאמר הכתוב ואנחה על חלציה ;

יש להקשות שרשב״י אומר במה מקומות כולא א״א כולא הוא עתיקא ואיך אפשר שיהיה
הכל א׳ אם אם יהיו מוזנהם בתכלית היחוד אחד שהם י׳ בהכרח בש״ס
במ״ו י׳ ולא ט׳ י׳ ולא י״א · ועוד לא ימנע מחלוקה או נאמ׳ שא״ס מתלבש בכולם א״כ איך אפש׳
לחלק ביניהם ולומ׳ עד כאן הוא כתר ומכאן ואילך חכמה אחר שא״ס אור מתפשט בהם
בשוה במה יפרדו כי אחר שהמתפשט הוא א״ס אי אפשר לומר בזאת המדרגה האור
גדול ובזאת לא כ״כ שאם נאמ׳ כך כבר יש לו גבול חו״ו ואם אין הא״ס מתפשט בכולם
א״כ נאמר שהכתר היא בריאה ולמטה מן אצילות · ועוד כי המקו׳ פי׳ בס׳ התיקו׳ בפסו׳
ישרה תשך סתרו שהוא סתר ומלבוש ומחשיך של אור הא״ס א״כ נראה שהכתר לבדו הוא
המלבוש אור הא״ס · ועוד במה חלוקים מצינו בספ׳ שלפעמים קורא למדרג׳ מלכות
אספקלריא דלא נהרא · ולפעמים קורא אותה אספקלריא דנהרא · ובמקומות אחרים
אומר דלית לה מגרמה כלום ומאחר שהיא קורא אותה אספקלריא אע״ג דלא נהרא
מ״מ יש לה מציאות וגוף א״כ איך אמ׳ כי אין לה מגרמה כלום ואת״ל דלית לה אור הא״ס
כי כל המדות אין להם כי אם אור הא״ס המתפשט בהם ; **אבל** הענין הוא כי
הוא הכתר לבדו המלבוש אור הא״ס המתפשט לבדו את השלמות וקיומם
והכתר הוא פרצוף שלם והתפשטות הא״ס הוא כאלו המדה בלבד ושיעור הפרצוף הזה
אשר א״ס מתפשט ומתלבש בתוכו נק׳ אצילות ומשם ולמטה שאין מציאות הא״ס
מתפשט שם נק׳ בריאה ונאמר סתרי הם לבושים אל הכתר זה הנק׳ א״א בדברי רשב״י ·

והם עליה

והם ע״ש זה הסדר כי או״א מלובשים לז״א עד ליקוטו ולכן הוא נק׳ פכה והם נק׳ מכין׳ וזהו
פכה דפכין הם אחוריים בזקן ובשאומ׳ עמירה דעמירין שהוא נק׳ עמירה והם עמירין ׳
ובשאומ׳ פכה דפכין הם אחוריים בזקן׳ ובשאומ׳ עמירה דעמירין שמכוסים תחת הזקן ולא
לפי שאין התחתונים יכולים להשיג שם׳ באופן שאו״א מלובשים לז״א עד הזקן׳ אבל הראש
נשאר מגולה לב׳ טעמים׳ הא׳ שכמו שבתר המלבוש אב״א אינו מלובש כי אם חלק התחתון
לקיום העולמות׳ כך או״א המלובשים את ז״א אינם מלובשים כי אם עד הראש כי הראש הוא
אלף אלפי אלפים כנגד כל הגוף׳ שנית שסיבת המלבושים הללו הוא לסבת התחתונים שיוכלו
לסבול שאלמלא הלבוש היו יכולים להתדבק הדבקה בה׳ שיוכלו לסבול האור ומהראש אין שום
א׳ יונק מהאור ההוא ולכן אין צריך לבוש׳ ג׳ שאין כח באו״א להלביש כל פרצוף של ז״א
ואינם מלובשים כי אם עד הראש וזה עד טיבורא דליבא׳ והטעם כי או״א שהם מו׳ יש
בהם ללבוש עד הראש ועדיין שהוא בגלל ו׳ קצוות אינו מלובש כי אם עד הטיבור׳ ועוד
שזהאם מגולה את הבן מעלה עד מקום היניקה לבד אבל כשמתגדל עולה כנגד הזקן
עד למעלה לפי שהוא מוכרח למעלה מאו״א כמ״ש באידרא האזינו כד אתפשטותן בכל
מילי כלא הוא עתיקא באחורי׳ וכל הנה תיקונין שהם או״א וזו״ן ביה אחיין וכי׳ את ואם
מהדורת רוחא עמן וביה תלין וביה אחיך שאעפ״י שאינם מלבישים את הראש של ז״א
הם נאחזים שם וזה בעתיקא קדישא תליא ואחיד׳ הרי שנראה כפי שאו״א נאחזים
במוח של ז״א וזה נאחז בעתיקא קדישא שהוא הכתר ולזה כשמתגדלים הרחמים עולה
כנגד הזקן ור״ש כמ״ש כי פלאות נתיבות חכמה חקק יה ודוד צבאות את עולמו׳ ויש
להקשות כי יה היא חכמה ואיך אמר שבי׳ נתיבות חקק את עולמו לא נשארו אלא ד׳
כי חכמה ובינה כח הם כמ״ש את עולמו הוא ז״א והוא בגלל עשר ואיך אמר כי חקק
את עולמו שהוא הת״ת ובשהוא בגלל ו׳ קצוות מלובש עד טבורא דליבא ומות המלבוש
מלובש עד הרגלים כשהיא מדה א׳ ועולה מאחורין כסוד מ״ע צלע והיא נקודה אחת
ומשם נבנית וזהו ויבן ה׳ אלהים את הצלע וצלע הוא קן וקין הדביר קו׳ מכון ובשהיא
מדה א׳ היא ברגלים ולזה נק׳ נגל ונק׳ רגל ור״ש דוד כד לביתך ורחץ רגליך בסוד הזווג
ור״ש רגלי חסידיו ישמור חסידו כתיב והוא אברהם והרגלים היא שרה׳ ולזה כל חק
שמלבוש הכתר והוא כנגד אור האם נק׳ אצילות כי הוא עצמות האם המתפשט׳ אלא
שיוצא ע״י מסכים ומשם ולמטה הוא נק׳ בריאה׳ אף כי האצילות עצמו נוכל לומר אב״ע
כי הכתר שהוא הלבוש הראשון של א״ס יקרא אצילות ומהמקום שיתחיל הכלי להעשות עוד
והוא חכמה ואירות יקרא בריאה ובשיתעבה עוד יקרא יצירה והוא במקום ז״א ומהמקום
שיתעבה עוד יקרא עשיה והיא מלכות והיא הנק׳ רגלים לפי שהיא בבחינת הרגלים
ובשהיא נגד האור נק׳ אספקלריא דנהרא׳ ובשיורדת למטה נק׳ אספקלריא דלא נהרא
ור״ש דלית לה מגרמה כלום ר״ל שאין לה מאורו האור שיש לה בעצמה למעלה שהיא
כנגד האור׳ כשהיא יורדת בבחינתה למטה לית לה מעצמות אורה כלום׳ ועי׳ ירידת
מלכות למטה יוסף בה כוונת קושיא א׳ והיא כי מן הכללי היה שהכ׳ שמורה על הכתר דהיינו
ראש לכל האותיות׳ ועוד כי האלהים הם חשובים ומותם יותר מהעשרות והכ׳
שהיא בכתר היא מהעשרות׳ אבל הענין הוא כי עד הנ׳ הם אותיות הזכר והנ׳ הוא
היסוד והנקודה שבתוכה היא חסר בתוך אמה והוא כשנכנסים המוחים בזעיר
החסדים והגבורות נכנסים בסוד רקיע וכל רקיע הוא בבחינת היסוד וזהו רקיע
שבגלל ראשי החיות והוא יסוד של אימא ונבללים בו החסדים והגבורות ור״ש ויקרא
אלהים לרקיע שמים אש ומים שהם חסדים וגבורות ומשם התחלת ראש דדינין
מתערין מינה ובהכרם כנ״ח החסדים מתפשטים בה׳ מדות לפי שבמוחים יש הת״ת

גדולה מאוד בעצמם ואינם צריכים החסדים להארת הא״א אבל למטה ירדו הארת המוחין לבד
נעלמים בתוך הפרקים של אוזן ולכן הם מתפשטים בתנה״י להאיר להם ולח״ב חוזרים
ונכללים ביסוד עצמו ויש״ב כל עורך נעי״ת בנה״י וזהו אות יו״ד ולזה נקרא הזכר במילה והיא
מילה שהיא במלכות כנגד העטרה שבו והיא בה כיסוד ותשב״ה ופרע את ראש האמה הפריעה
שעושים בראש שהוא העטרה היא האמה היא בחינת העטרה והיא מלכות שבו שמוכרח
שיהיה הוא כלול מי׳ ואם נאמר בעצמה היא היא המשלמת לי׳ אבל כשתהיה נקבה יהיה
הוא בן ט׳ אלא שהעטרה שבו היא מלכות שבו המשלמת אותו לי׳ ולזה יכולה האשה
לעלות למטה שביעי בן לפי שהיא בחינת העטרה׳ והיו״ד משלמת לב׳ בחינות לבחינת
המלכות שבה ולבחינת המלכות עצמה והב׳ היא בחינת הכתר שלה כשיורדת למטה
ובחינתה היורדת למטה היא אחורי הרגלים שלה ונעשית פרקות כבני עצמו בסוד אין אני
וכמו שלמעלה מסוד הכתר מתפשטים אוזן ז״א ונוקביה כך מזה הפרקות הנעשה
מאחוריים של הרגלים שלה מתפשטים בזו״ן וז״ס לכי ומעטי את עצמך כי לכי הם סוד
הרגלים ההולכים ויורדים למטה וזהו ומעטי את עצמך שעטרה נקודה ויורד למטה והם
אחורי הרגלים ונעשה פרקות שלה ובינה שבה מקננא בכורסיא והיא נשמה לבריאה
בהיות חכמה שבה נכלל בבינה והכתר שבה נבלל ונקשר למטה במלכות לאצילות
לעולם אינה יורדת למטה וכל מה שאנו אומרים גלות שכינה וירידה ועליה הוא על הפרקות
הבא כי האם שבה מקננא בבריאה וז׳ קצוות שבה שהוא בסוד ז״א מקננא ביצירה
ומלכות שבה מקננא בעשיה׳ והאותיות הנשארות הם רש״ה שבין הכ׳ עם הם בחינות
הפרקות הזה ובגל הכ׳ הוא בחינת ירידתה אל הקליפות׳ והאותיות הנשארות הם ר״אק
לרגלי ולזה רגליה יורדות מות כי למעלה אין שם קליפות אבל מבריאה ולמטה יש
וזהו אותיות מות כי המ׳ כוחה לקליפה הבריאה והו׳ כוחה לקליפה שביצירה׳ והת׳
כנגד הקליפה שבעשיה׳ וזהו ותקח מפריו ותאכל כי נתלבשה בקליפות האלו ולקחה
אלו האותיות וכל שהיא היתה שם ונתלבשה בהם׳ וזהו מפריו ותאכל והיה בשוק מיתה
לעולם ותשב״ה בכנתם ויקח רוחה כי פרנסה הוא בבריאה ועולה רמ״ח שהוא סוד הנבואה
שעולה רמ״ח שהוא ד׳ כנפים והם הצבאות הנכנסים בסוד ג׳ מהם מאותיות הב׳ נשארו א׳
ולמעלה הם קן המשיח ואינו יכול להרע לקח המ׳ שהיא הקליפה שבנגד הבריאה
והכניסה בגבורות האלו וזה קרב׳ ונקבה מיתה כי הפרקות שאמ׳ היא נשמה לעולמות
כולם הנה׳ והכתר שאמ׳ הנקשר למעלה זהו שהוא ראש לעולמים אבל לאחרונים וכתב
יובן מש״ה רב ההמון סבא בפי׳ האותיות בפ׳ בראשית בשאמ׳ הב׳ שיהיו כל הנמצאים
על ידה אמ׳ א״ל הקב״ה מאחר שבך עתידין וזהו הענין זאת מה שלא עשו כל שאר
האותיות ושאר העולמות׳ והקב״ה אמ׳ לה מה את עביד הכא מה שלא אמ׳ לשאר האותיות
ועוד מה השיב לה מה אכך אשתמע כלה ונתרצה והא ברוך הברים עולים בך׳ אבל
הענין יובן במה שהודענו כי בינה בהתעלמות חכמה בתוכה היא ראש הבריאה והכתר
נשאר למעלה ונשב״ה במראה אחת עשו מלמעלה והיא הב׳ של בראשית הכתר למעלה׳
ועתה כשרצתה שיהיו הנמצאים על ידה ירדה לסוף הבריאה להמציא הנמצאים על
באופן שחכמה ובינה שהם תחתון אלף עלמין היו יוצאים למטה ולזה אמרנו למעלה
כנ״ל שכל העולמות שהם ז׳ קצוות ומלכות היו יוצאים מתחתיהם ויורדים למטה׳ אבל הכתר
לא היה יוצא מתחתיהם אלא היותו בראש הבריאה או בסוף׳ ולזה א״ל הקב״ה מה את
עביד הכא לפי שמתקבלים העולמות כולם הנק׳ לאתתך דהא בך כלה ונברכא אשתמע
כי אף בבחינת כתר הנקשר לא יש קליפות סוף סוף בפרקות שלה למטה יש קליפות
אבל אחר שהוא בפרקות כך בעצמה לזה אין ראוי שיהיו הנמצאים על ידך׳ ועד״ז
נבאר

ונבאר מה שאמר הרב המגיה פה שאמרנו בתחלת האותיות שאמרנו אחרון בהיותה ב׳ בק׳ הויה
ואח״כ כ׳ והיינו בראשית ברא ואח״כ אלף בקהויה ואח״כ אלף אלהים את פי׳ שהכ׳ שהיא
חכמה שבאצילות נתלבשה בכ׳ זאת שהיא נמשכה בהדלקת שירדה למטה והכ׳ זאת נתלבשה
בבינה זאת שהיא נשמה לבריאה וזהו ג״כ הכ׳ אלפין פי׳ שהכתר לרוב העלמו אינו מושג במקומו
למעלה ולא בחכמה אלא בבינה והוא כי הא׳ המורה על הכתר בהתלבשה בבינה היא ירדה בזה
הלבוש של הבינה ונתלבשה בא׳ בשניה שהיא בינה של מטה להאיר לבריאה ולזה הא׳ היא
זעירא של ויקרא שאם היתה הכתר לבד מבלי לבוש או מסובב בעצמה היתה רבתי אלא
שהיא הכתר מלובשת ולזה היא זעירא ׃

נחזור לענייננו שאמרנו למעלה בבחינה הנקרא צלם ואח״כ יורדין ד׳ מוחין אלו ומתלבשים
בנה״י של תבונה ואז נקרא צ״ל בלא ם׳ שהיא עתה בבחינת ב׳ ועכ״ס מגונה הם׳
שהם סוד ד׳ יודין ואינן ניכרין רק הנה״י של הבינה שהיא בסוד הל׳ המתפשטים בב׳ אח״כ
שהם ט׳ כזה ובלעולות זה נק׳ אור ימושה ל׳ זו שהם נה״י של תבונה היא הנק׳ מגדל הפורח
באויר אבל צ״ל עם הכ׳ אותיות הם קכ״ב שהוא המילוי של אהי״ה באלפין שהוא קמ״ג ובשכפיר
המוחין השורש שהוא כ״א ישאר קכ״ב והם בצ״ל שדי וב׳ או בצ״ל מוכק׳ ואמנם עקדה
שעכ״ס סוד בחינה ראשונה ועולמות ברוך נה״י של תבונה לכן חסר שם אהי״ה וכבר
ביארתי לך שאהי״ה ביודין רומז לבינה עליונה ולתבונה ע׳ כמות שם ס״ג עכ״ס מתוב
שם זה אהי״ה ולא נשאר רק מלויו לבד כמנין בצ״ל ואמנם שם ס״ג זה הב׳ יודין שבו הם
נה״י של תבונה אח״כ בבחינה ג׳ היא אחר הבכם מוחי׳ לו בגלגלתא כזה את לא נשאר
אלא אות ג׳ של צ״ל והוא בגי׳ מולך ולכן נק׳ ז״א ה׳ מלך ובחינה זו היא סוד ו׳ של השם
ובזה תבין איך ז״א הוא ו׳ של השם והבן וצדיק יסוד עולם ועכ״ס הוא כנגד ה׳ הנקבה ונשא׳
הכ׳ לבדה וכ׳ זו הם המוחים של ז״א והם סוד צ׳ ומג׳ זה שהם המוחים שלו יצאת הנקבה
שלו שהיא לאה הנק׳ עולם מאחורי בסוד קשר של תפילין וזהו וצדיק יסוד עולם ועתה שנק׳
צ׳ לא נשאר לה היכר רק הע׳ ספי׳ שבזאת אמנם עטרת ומוחין לו הם כאי׳ מסוד המ״ג
של טנב עליונה ונכנסו מוחין לו ולכן צ׳ זו בגי׳ מולך ימלוך בגי׳ מוכתך שהם סוד
המ״ג ונחזור לענין צ׳ זו שבאה מסוד מ״ג דבינה ג״ב וקמ״ג הם הפ׳ מ״ם כנג׳ בפרש׳
בראשית לכן בחינה זו של צ׳ שעולה כמנין מ״ם וקפ׳ מנ״ם כמנין ת״ן ובתחלה היה בסוד
אויר אח״כ אור אח״כ מ״ם ולפי שהם נוקבין יש כח לבוצא המוחים לו אז לאה שהיא ד׳
קשר של תפילין מאחורי מוחים לו מסוד מ״ג וזה הפ׳ מ״ם ת״ן והוא סוד ת״ן פרקך אמנם
הן הנק׳ הוא ג׳ למות הרי שיש לה צלם והמות מאח״כ בסוד כי אם צלם לבד ולכן מקבלת
שהם לו המוחים [illegible] וצאת לאה שהיא ד׳ קשר של תפילין ונשאר מות ושם בית סוד הקליפות
מעבודות אלו המוחים והם בסוד המות הנרמז בפסו׳ ורגליה יורדות מות ותקח מחוץ [illegible]
ודע כי הצלם בכללו ונתקנו הד׳ מוחים בסוד ג׳ אמנם תחלה נתקן החכמה ואח״כ הבינה
ואח״כ התבונה וידעת כי מ׳ של צלם רומז לחכמה ול׳ לבינה וצ׳ לדעת כנג׳ בג׳ בחינות
והם סוד ג׳ כתרי׳ והבן איך המלכות היא ה׳ של השם אח״כ סדר תיקונם הם חכמה דעת בינה
ובמקום צלם נעשה מצ״ל וזה הפסוק בית יעקב לכה ונלכה וחורש מצ״ל הנק׳ באהרן של לבנון
ועתה נבאר ענין מוחין לו איך נעשו לב׳ נתיבות ול׳ שערים בזה האופן דע כי בחינת
מוחים לו הם ע׳ וג״כ אח״כ מתפשטים בנה׳ כיצד המוחים בעצמם הם חב״ד ואח״כ
מתלבשים בנה״י של בינה הרי ו׳ ובגלגלתא דז״א הם ג׳ הלל אשר היו תחלה חג״ת חב״ד הרי
ט׳ וכולם הם בראש ז״א אח״כ מתפשטים פעם שנית בנה׳ של ז״א הרי כ״פ ט״ט וכולם בחב׳
וזהו כולם בחכמה עשית וצריך שיהיו הט׳ כולם בחכמה וכל א׳ מהם כלול מי׳ מוחים הרי
לך כ״פ ח׳ הוא ל״ב נתיבות חכמה בעדע אח״כ המוח הב׳ נק׳ בינה וצריך שיהיה כלול הן׳

הספירות אחריה וכל א' מהז' כלול מג' מוחין הנה גם ז' הם כ"א כמנין אהי"ה שהוא בבינה ולפי
שאחור למעלה כי ב' בחינות הם א' במקומו וא' בהתפשטותם למטה בכל ז"א א"כ צריך שיהיו
כפולים כ"פ כ"א כ"א שהם מ"ב וה' אותיות של ב' אהי"ה הרי בין הכל ב' ככ"ב ב' שערי בינה ובשנים
למטה כו' התיקונות צריך שכל א' מהז' יהיה כלול מג' א"כ ז"פ ג' הם ס"ג ונשאר א' היא שער
החמשים שנשאר למעלה :

דע כי בסוד אחור באחור אינו צריך לזווגם ע"י חבוק ונשוק כי כל ענין זה אינו רק אחר
הנסירה שנעשו ב' גופים וצריך להחזירם פנים בפנים ע"י חיבוק ונשוק. אך בהיותם
אחור באחור אין צורך לזה כי אז כלהו אינון חד גופא ממש וכבר ידעת שזיווג או"א הם לעולם
בתדירא נפקין ובחדא שריין. והוא כי ב' מיני זיווגין הם באו"א הא' נק' זיווגא דלא פסיק. והב'
נק' זיווגא פסיק. ופי' הענין שכבר ידעת כי ב' מזלות הם בדיקנא דעתיקא הח' והי"ג. הח'
שהוא נוצר חסד והי"ג שהוא ונקה הח' בסוד אבא והי"ג בסוד אימא והנה בהתפשטות מזל
י"ג עברו באו"א ועי"ז מתחברין ומזדווגין אז נקרא זיווגא דלא פסיק ואז נב' הנה"ם ומלבושות לא
שריין בחדא אבל בשעה הב' מזלות הם מאירים באו"א ועל ידם נעשה הזיווג אז נקרא
זיווגא פסיק ואז נב' המלבושות בחדא שרין ובזה תבין למה או"א נקראו קודם רק כי כבר
ידעת שאדם וחוה נבראו בסוד אחור באחור ולא הוצרך חיבוק ונשוק כי לא יש לא
אחור באחור ולא אחר שנולד אדם אז הוצרך להחזירם פנים בפנים כי אי אפשר פנים
בפנים אלא ע"י אדם בע"ז ואדם אין לעבוד וכו'. ואח"כ בא רק שהוא שמאל שנא' שמאלו
תחת לראשי וכבר ידעת שרק הוא גבורה שבחסד הנק' רק ואז הוא שמאלו תחת
לראשי ואח"כ בא סוד אימא הנקרא רחימו כנוס הכתוב שאז הוא שמאלו תחת לראשי
ובסוכות הוא ימין וזהו וימינו תחבקני וכנוס הח' חג עצרת אז הוא זיווג פנים בפנים כי
סוד רחילו ורחימו הוא סוד חיבוק כי אמרו' שאנו אומרים שמאלו תחת לראשי טבת
תחלת ההתעוררות בא מן הימין שהוא חכמה הנק' רחילו ואח"כ רחימו מבינה ואין חיבוק
ונשוק כי אם פנים בפנים וכו'. ולפי שאמרנו לעיל למעלה סוד ד' מוחין נבאר עתה
כי הנה שם בזוהר כמ' וגם בפסוק וברכות לראש צדיק כי בראש צדיק נקרא ההוא מוקבא
דקיסטא. והענין כי כבר הודעתיך כי ד' מוחין של מנ"ח הם חכמה דימות חכמה
ובינה דימות אימא וחסד וגבורה הם תרין שארין שהם סוד הב' כתפין דא"א. ואח"כ
מקום של הב' שארין הם שדיים כנגד היסוד של הזכר הנק' עטרה וגם הוא עיטר החסד
ונשאה הב' לגבורה לעולם כנגד היסוד של בינה הנק' גם עטרה ולכן תבין למה נק'
תרין שארין והבן זה. אמנם מה שהיו תחלה כתפין של א"א ... של הב' יסודות
של או"א א"כ הם באמצע הברכיים והירכיים שלהם וזהו סוד הברכות לראש צדיק
ר"ל הב' שארין נק' ברכיים והם באים לראש הצדיק ושריין בשעה של היסוד של הזכר
ושל הנקבה. והנה ב' ראשי צדיקים של הם סוד מלבוש כנודע. ונמצא חסד וגבורה של
הם ב' מלבושות מלבוש בחכמה ומלבוש באימא ולכן אח"כ בזיווג ז"א ונוקביה נותנין הב'
גבורות אל הנקבה ואח"כ ה' חסדים כי בלם מסוד המלבוש שהיא נקבה ואח"כ בשיוה (מאוריין)
ב' מוחין אחרים שהם חכמה ובינה היושבים במוחין באו"א הם נמשכים אחר כך אל
היסודות זה ליסוד אבא וזה ליסוד אימא ונמצא שב' היאן שנים שהם חכמה ובינה
מקומם בב' היסודות שהם זכרים וחסד וגבורה בשם מלבושות שהם נקבות :

קטורי רמאי הורמנו דבור יירי קריבו
שמעו מאן מנכון דסליק ונחית מאן
נגש רוחא בידוי יקום וינדע בשעתא
דסלקא ברעותא דרישא חיורא למעבד
יקרא ליקריה סליק חד טהירו סתימו בריש
דכלא נשב ביה נ"א בהו ואפיק קומרי טהירי
מתחברן כחדא וסלקו ונחתו ואתעביד
כלא חד וההוא טהירו סתימו כד נשבבה
ואנהיר אקרי אהי"ה ההוא טהירו סלקא
ונחתא וזריק זיקין ניצוצין ואנשיב בה
ואפיק חד חילא טמירא ואקרי שמיה
אשר אהי"ה בגליפו טמיר וסתים איכון
קומרין טהירין דאתחברו מגו חד טינרא
סתים נפקו בגלופא בחילא דההוא טהירו
עילאה ואקרי יהוה הו נשב בה ואפיק
זיקין נציצין זרקין לכל עיבר ואפיק חד
חילא טמירא נציץ לכל סטר ואקרי אל

קטורי רמאי הם הנזכרים
המקושרים הסמו' הרמוזי'
אל המקושרים כל המרכבה
עולמות חב"ע אל המקושרי'
נשמה ורוח ונפש שהם
חכמה בינה ומלכות כנשמה
ורוח ונפש שמכונה וכו'
ומלכות: הורמני מלשון
הורמנותא דמלכא כתר
העולם דרשב"י ז"ל מצוות
המלך: דבורייה מלשון ב
בירור כלומר הרצים לעשות
מצות וכו' שהבוררים והם
מוכרי הקטורת המיוחדים:
קריבו שמעו מצוה להם
מאחר שבררם לשמוע מלכות
ה' שיקרבו שוד מהעולם
ויתבוררו לשמוע הסוד הנזכ'
הזה: מאן מנכון וכו' דהוא
לבדו יקום וינדע: דסליק
ונחית וכו' פירוש דקר' עקב
מי עלה שמים וירד מי אסף רוח בחפניו: סליק כמו ד
דעייל ונפיק האמור בזוהר אלא שלשון הרמ"ק מכוונה
קצת ופי' שרעיל בצפיית המרכבה לבנה ולצאת כד
עקיבא דנכנס בשלום ויצא בשלום. א"נ דסליק ונחית
שמייחד הספירות מתתא לעילא ומעילא לתתא: מאן
נגש רוחא היא המלכות הנק' רוח הקדש: בידוי שעל
ידי מעשה ידיו הטובים השה שכינה עליו. א"נ רוח
ממש שכתוב יש לו לאדם נפש ועי' מעשיו הטובים
זוכה לרוח כדכתיב עד יערה עלינו רוח ממרום כדפי'
בזוהר: יקום וינדע כלו' יבין עצמו ויזדרז לדעת מה
דעתא: ברעותא דרישא חיורא באדרא דנשא פי' דכתר
נק' רישא חיורא וה"ל חכמה שבכתר דהכמה במקומה
נק' ראש לא ראש לבן יען יש בו קצת דין וזו כבלה המוח
פשוטים נק' ראש לבן ורעותא הוא היינו כתר שבכתר
שנק' רעוא דרעוין: יקרא ליקריה חכמה נק' כבוד
עש"ה לב' נתיבות חכמה שבה שכבוד עולה ל"ב וכן ה
הבינה נק' כבוד עש"ה נגלות הל"ב בה נמצאת הבינה
יקרא ליקריה שהיא החכמה והכל בכתר: סליק חד
טהירו הרבוט צחרים טיהרא והוא קו האמצע הנק' בוצינא
דקרדינותא כדאיתא בסוף תיקון י"ח והוא אור המתגלה
י"ג הנוקן מזה למדות כתר והבן ודבוקו וקו האמצע
זה אחד שנקן מזה לכתר שבכתר ולחכמה שבכתר
עמד שם מעולם כ"ל מעוטפת בעצמה כדאיתא
במאמ' קו האמצע וכשרצה המאציל להאציל בינה שבכתר
אזר הקו ועלה ברישא דעלה שהוא כתר שבכתר: נשב
בה ברישא דכולא דקאמ' והנשיבו כדרך משל הזוג ה
הנופח בזכוכית להוציא כלי למעשהו בעשן שנ' וברוח
פיו כל צבאם וכונתא בלשון הזה אורת באדרא דנשא
קל"ב כד סליק ברעותא ברישא חיורא למעבד יקרא
ליקריה תקין וזמין ואפיק מבוצינא דקרדינותא חד

נצוצא נשב ביה וכו': ואפיק
מכתר שבכתר לחכמ' שבכת'
: קומרין טהירין לבושים
מאירים הם ה' מדות העליונ'
להאציל הוציא כח מה שלהן
בחכמה בכתר כלם בחכמ'
עשיר ורמיה דקומרין לשון
מלבוש דפי' בערוך קומרא
מעיל שעשוי מעשה אורג
והפי' נקר' מלבושי' כראית
בפרקי ר' אליעזר וכמאמר
הקליר מלך בי' לבושין:
וסלקו לקבל שפע והתחבר
ותזרו ובזה התעבידו כלא
חד שכתלא הוו מחובר
והשתא הם ביחוד גמור
בלי חבור בלי פרוד:
והוא טהירו שהוא קו האמ'
הנז' כד נשב בה בכתר
שבכתר וזריק זיקין להוציא
הקומרין בחכמה מיד כבת אורו נשיבו עצמו ואנהיר
היינו שהוציא בינה שהיתה א' מהקומרין בתוך החכמה
: אקרי אהי"ה מורה הוה שהיא בינה שבכתר ומכאן
אתה למד שבכל מקום שנמצא אהי"ה מורה בכתר
היינו בינה שבכתר: וזריק זיקין נצוצין היינו
שהוציא השבע קומרין הנשארים בכח לפועל והרי
נגלים כגלוף הכתר עד המלכות שבו ומלכות בכלל
: ואנשיב בה בכתר שבכתר נשיבו אחר להאציל
החכמה במקומה בגילומה: בגליפו טמיר שהחכמ'
נקראת חקיקה בעמק הכתר לרוב העלמו: אינון
קומרין שמונה מדות העליון לגלות שהיו בהעלם
בחכמה ולא דמו לקומרין שהזכיר לעיל בחכמה
שבכתר דהתם מיירי בה' מדות שבכתר עצמו שעדיין
לא נתגלו והכא מיירי אחר שנאצלה החכמ' במקומ'
בכל העשר שבה הזכיר שהיו בה ה' מדות גמורות
העתידות להתפשט שהיו בהעלם שהן בחכמה:
דאתחברו שהיו בחכמה מחוברים ביחוד עד כולם
בחכמה עשויות: מגו חד טינרא היא מלבוש
שבחכמה שהרי מלבוש נק' צור כדאי' בשלח דף
ס"ד: נפקו בגלופא חקיקה יותר נגלית ולהכי לא
קאמר טמיר: ואקרי יהו"ה בנקודת אלהים היא
הבינה במקומה והוא בגלות הה' קומרין דנפקו
מחכמה ולא הזכיר נשיבו אחר בהאצלת הבינה
לרוב קשה ודביקותה עם החכמה דהוו רעים
דלא מתפרשן לעלמין וכחד נשיבו עמה נאצלה
שתיהם: הו נשב המלה הזאת בה ברישא דכולא
שהזכיר לעיל שהוא כתר שבכתר בתחילה:
זיקין נציצין מדת החסד נק' אור ודרך האור להתפשט
ולכך הזכיר נצוצי כי הם' נמשך בכתר דהוא מצד
נקרא אור קדמון כדאית' בתיקוני' דף קל"ד בכתר שמחה

תו ההוא סתימו טהירו נשב בה וסלקא ונחתא וסליק כאלף ומאתין קיטורין דנורא ואפיק חד חילא טמירא ואקרי אלהים ודא גבורה מהאי מתפשטין חילין טמירין להטין לכל סטר מנהון דמתתקן בתיקונא יאות ומנהון דמתתקנן בתיקונא אחרא תו נשב בה ואפיק חד חילא טמירא דאתקרי יהוה מדת רחמי' ואתקרי שמים וקיימא בין תרין חילין דאתקרין צבאות ואינון נצח והוד לתתא מנהון אית דרגא לתתא ואקרי שדי ואקרי יהוה ועל דא תרין ה' צבאו' עמנו וגו' ה' צבאות אשרי וגו' ועד יהוה יהוה חד ת"ת וחד צדיק חי העולמים לתתא

אע"ג דאיהו אור קדמון וכו': זרקין לכל עיבר ובאור דבתר לא אמר זרקין דנעלם הוא אחד: ואפיק וכו' הזכיר שנית ואפיק ואמר טמירא ונטין לכל סטר וכו' ובריש לא הזכיר טמירא ואמר זרקין לכל עיבר וגו' דכיון לאמתו דאמ' במה"ב אור שברא הקב"ה ביום א' היה אדם צופה ומביט בו מסוף העולם ועד סופו הרי שהיה התגלות שלו גדול וזהו שזרקו כמ"ש זרקין ומסוף העולם ועד סופו היינו לכל עיבר ואח' עוד כשנגנז כיון שהם רבים ברשעים עמד וגנזו ל לצדיקים ואפי' הכי מספיקי' דגליה העולם מתקיים כדאי' בזוהר פ' תרומה ואמר שגנזו כולו הוציאו בצמצום והיינו דקאמ' ונטין לכל סטר כלו' מעט התגלות לכל צדד' ו' קצוות העולם: תו ההוא טהירו לא אמר תו נשב בעולם לפי שבא להתגלות הגבורה שהיא דינא קשיא ומה שהתגלה כבר הכל חסד ורחמים לא יעלה כדיעך דבטהירו אחר התגלה: וסלקא לקבל האי ונחתא למקום הגבורה שרוצה להתגלות. א"נ וסלקא ונחת כמשל הנופח בזכוכית להוציא כלי נופח ומושך הרוח אליו וחוזר ונופח: וסליק ממקום שעתיד להתגלות הגבורה דשם נאחז: וסליק כאלף ומאתן היינו הבינה דדינין מתערין מינה וג' גבורות כדאית' פ' יתרו פ"ב. ולשון קיטורין שעשן אש לא אש ממש דהיא האי' אלא דדינין מתערין מינה: אלף ומאתן שהרי הגבורה נק' אלהים שעולה במספר הקטן פשוט מאתיים ובמספר הקטן במילואו אלף ושרש כלן בבינה הקטנה פשוט בזה א' אל אלה אלהי אלהים הרי ר' ובמילואו אלף בזה אלף אלף למד אלף למד הה אלף למד הה יוד אלף למד הה יוד מם הרי כנ' אלף וא' במספר אותיות אלהים וא' היינו מעלה ומוריד בחשבון. ויש לפרש אלף ומאתן כי האי כמאמר כמו' שבשמות האלף לך שלמה ולהן בהנא המלכות ומאתים לנוטרים את פריו דכנן שהם הסנהדרין לדון שאית העם על פי דין תורה כדפי' הרם הרב ז' מנו"ע בפירושיו: חילין טמירין בגבורה הנקר' צבן הם צנוניהם ובאתפשטין מתגלין: להטין לכל סטר' שבכל שש קצוות שבגבורה הם אש לוהט. ואפשר לפרש פי' ג' מאתן ואלף דלעיל כמ"ש דהוי כאלו בכל שש קצוות שבגבורה כתיב אלהים שעולה מאתים. ובשש פעמים מאתים עולה אלף ומאתים: מנהון דמתתקן בתיקונא יאות ההנין שנדונין בהיכל הזכות שבו יוצא נהר דינור ולא נמסרו לחיצונים: בתיקונא אחרא היא הקליפה הנקראת אלהים אחרים והם הדינין הקשין שנמסרו לחיצוני' ובה תיקון הקליפות ע"ד שאמר הכתוב [illegible]

תקונא דההוא סטרא: מדת הרחמים ואתקרי שמים כיון ל ללמדנו שמדה זו כלולה בדין ורחמים אלא שהדין נעלם והרחמים נגלים והיינו דנקר' רחמים דכשמתגלה דה מים וא' מים המים נגלים שהם מי החסד וא' המורה אש ורמז שנעלם יתאק שלם והכוונה כדפי' רשב"י כב' בשלם ת"ת בפ' ויש המורה על ע"ב [illegible] דה"ג אין מורות הן המלכות שלום ומעט שפנוי [illegible] יש כלכן הן: בין תרין חילין דבן מורה שמו שנקרא יהוה צבאות ולמו דוקא בין משמע אלא למעלה מהם מכוון בינה כרפלין דכתב בהו כי עינך

והוי למעלה מהם מכוון בינהם: שרי שאמר לעולמו די ועולם היינו מדת המלכות שנק' עולם שאמר סיומה הוא הכתוב הנק' בריתא: ואקרי יהוה כתה"ר דנוף וברית חשבינן חד וכו' שבשם יהוה דאת לשם זה שלם ונקרא נ' זעירא חד ת"ת. תימא דכפ' ויכא אמר חד במלכות כת"ת וכתרא דנשא אמר חד בתשר וחד בתרין ו"ע וקא דלא אמר נשיבו בנה"ו משום דבנשיבו דה"ת נמצא כל הה' ספי' יסוד משום דנוף וברית חשבינן חד ומלכות כלולה כת"ת דה"ו פרצופין נבראו ומהאי טעמא בהכתוב וכינה אחר לעולם חד נשיבו דאינון שני דו פרצופין נס כן דחכם חכמה ואוב בינה כדפי' לעיל ודבר כלא נוקבא כלנ' נופה אקרי ונצח והוד כלולות בת"ת ויסוד שנקרא ה' צבאות והנה למדנו מהנספחת זו שלא התגלו הספירן היה נשיבו כבער שבכתר ואע"ג דק"יימא לן דכל ספיר נתגלה מחכמה וכדאמ' כמ' יתיה החיים הרו ולדו אפלה הרה ולדה רוח ועד זה כולם מ"מ מכח הנשיבו ה העליון היה כח בספירה במקומה להיין נגיה: והכה מלכות וז"ל למה לא הזכיר שם המיוחד לה וכתוב בתורה והוא שם אדנ"י כמו שהזכיר בכל ט' ספירות שלמעלה היתנה שאין הכתוב בתורה וגם מלכות אינו שם שביו לה המקובלים: ועוד יש לשאול למה כינו שמה מלכות היה להם לכנות שמה מלכה בלשון נקבה דנוקבא היא מה שלמעלה היא דכורא דעלה. א"נ מלך בלשון זכר לגבי לפרש שם אדנ"י שלא הזכיר שהיא מושלת לבדה אלא פי' שם אדנ"י אדנות ומלכות ומושלת כל עשר ספירות שמתלבש בהם המתגלה בה שהוא אדון הכל יה' כמו התגלות תימא מוסיפה לברכה שהיא מלכות מוצא כדאית' מעיל שבינה בכה להורות על היחוד שה' אומן כמה כדכתיב השוכן אתם בתוך טומ' ושכנתי בתוכם: כלולא מבר גוונין שאינה שאילה אלא כמראה שמתרבקין בה כל העשר ספי'

תיקונו עליון לשבה [illegible] ורון הכל שהכוונה שאתגלי יה' הרי שם א' מורה על התגלות [illegible]

להתא מלכות ואתקרי אלהים שכינה
תתא כלילא מכל גוונין ע"כ יחודא
שלים וירא אליו ה' הורמנותא דמלכא
אתחזי בתלת גוונין גוון חד וכו'

במרות ואית לה מהילה
כלום : ע"כ יחוד שלים
עד המלכות והיא כלולה
והלא כמו דהיא עמהם
בתכלית אחינה עמהם
באחדות אלא הכל ייחוד אחד : וירא אליו ה'
הורמנותא וכו' הורמנותא רשות המלך כדפי' לעיל
והכונה לו"מ שנק' עשרה מאמרות דהיינו בעשרה
מאמרות נברא העולם ולפי המקובלים בעשר
ספירות ומאמר וצווי הכל ענין א' דכתי' כי הוא
אמר ויהי הוא צוה ויעמוד ומלכא ראש למאמרי'
והורמנותא הוא ראש לעשר ספירותיו : אתחזי
במראה המלכות שמתראין בה כל הספי' כאמור
לעיל דכלילא מכל גוונין : בתלת גוונין כלומר
הג' חוור סומק ירוק ועיקר העליון בחסד גבורה
ת"ת רב ראשונות אפי' במלכות אין בה כנביאים
להסתכל כלל : גוון חד וכו' היינו חסד דרחוקה
מלמטה יותר מת"ת וגבורה ומשו"ה דבלות אלין ש
שביארו המקובלים שלשה אלים חג"ת מה הוא
רחוקה קרובה לבינה שהיא עילה : לעינא משר
הוא לעיני השכל כי לא בעיני בשר יראה הנביא
נבואתו : סקמיטו כי בספירת רעין חורו מתפש'
ואינו רואה בגוון : גוון דס"ן היינו גבורה ונעלמת
יותר אעפ"י שהיא קרובה יותר מפני שלא ירגישו
הדין ויחרב העולם א"נ מדבר שהיא השורה שנקר'
חשך ולב' הסיבות ז"ל שנק' צפון שצפונה היא :
ועל' כתיב וכו' ובגבורה מיירי קרא דכתי' מצפון
תפתח הרעה : סומק עילא ותתא זעיר שנראה
לראות ונמשך הראות עד שסומק וחוור ותתא
שעיא וחיור סומק וחוור ומותה : גוון תליתאה
היינו ת"ת במתפשט ואחיל : בגלגולא שחופף העין
ומחזיר בגלגל שלו לצד מעלה ונראה גוון לפניו :
וכלם מתפרשין שמתברר להם מאיזה גוון כמותם
: לנביאי קשוט שמקום יניקתם ונפירתם נה"י שהמלכו'
ומשם נוטין כמה"ת שלמעלה מהם במלכות עצמה
והמשל בספירת נבואה כעין השכל סקמיטו היינו
שמתבונן בענין מכל דבר ומכוון אל מקום נבואתו
לכך אעפ"י שנגד דעתו ענין אחר אינו מכוון לו ואז ב
צופה בחסד וכד סתים ופתח כצופה בגבורה היינו
שרואה בלבו ונח משא מלכון כי נלאה וכד סתים
ומגלגל גלגל עינו למעלה שצופה בת"ת היינו שסובר
העולם בשר שכל לגמרי ואין נגדו ענין אחר כלל :
לאסתכלא לעילא בת"ת במקומו לא בהראותו במלכו'
והסתכלות שאר נביאי אפי' במקום הגלוי במלכו'
חוזים בו קצת ולא יכלו לקיימא כי כבה ואחז' דמייתו
עליהם כדכתי' ויד ה' עלי חזקה היינו ת"ת המתגלה
ביד שהיא מלכות : כמה דלא אתחזי כלל אפי'
בגלגולא דעינא א"נ לעילא דקאמ' היינו בבינה במקומה
ודלא אתחזי כלל היינו אפי' במקום צפיית הנביאים

במלכות דאפי' בגלגולא לא
חזו בינה כלל : לא כן ע
עבדי משה בנביאי שחסי'
לעיל דחזו במראה דהיא
מלכות והם עומדים למטה
אלא משה בכל ביתי נאמן הוא כלומר קבוע ודר
בביתי שהיא מלכות כדפי' ר"מ דקנה ומשם צופה
באספקלריא המאירה שהיא ת"ת ולמאי דפרש"י לעיל
דקאמ' היינו בינה במקומה ביתי היינו בינה דנק' נמי
בית כדכתי' בזוהר בכמה דוכתי ובתיקוני' פי' בביתי
בכל ביתי בינה י' חכמה ה' ת"ת בן ביתו וכו' מכל מקו'
עיקר נבואתו בת"ת ומשם צופה בבינה וכל"ש וכו'
חכמה המתגלה בה דבה כלה במקומה ודאי לא השגי'
דהא אפי' שער הנ' דבינה אמרו במדרש דלא השיג :
והנה כיון דחזינא בהקדמה זו לפרש וירא אליו ה' ב
באלוני ממרא דה' שהיא מלכות בלבושוי
נקרא יהוה כדאיתא בכמה דוכתי והיינו כד אתגליא
משמשא בחוות כד' ויקהל נהיר למלבהם באלוני
ממרא דהם תלת גוונין שהרחיו בה חג"ת שנקראים
אילנות כדכתי' ישבעו עצי ה' ארזי לבנון אשר נטע
ובראיתם ברש פ' תרומה ומתרא לשון מאור ומהלך
ובראת' לקמיה אילני ממרין ומלכות עד הד
המורוה עליהם מלשון הילן שבדלבה י"א אליו ה'
המלכות אז כדפי' לקמן בזוהר וה' כמשמעו ב"ב
באלוני ממרא היינו כל עיקר סבבון שהם חג"ת
דהם תלת גוונין והם המלוים ביהו' י' חסד ה' גבור'
ו' ת"ת ה' מלכות הדבוקה בת"ת דהוא משמשא קודם
שנתגלה האילי בקדושה אעפ"י שנעתקים ממקומ'
צורה נאחד במקומם ואח"כ א"ר לוראה ל' גוונין
המלכות גוון דכולי איהו הוא בהאי בכמה
דוכתי ז"ל דהיינו במלכות לשורא בת"ת אבל מלכו'
הדבוקה בת"ת יהיה ירוק בת"ת והכי איתא בתיקונים
בתיקון ז' ובמדר והוא ירוקה : :
וירא אליו ה' אתגליא וכו' הדר תקנא לפשא דקרא
לפרש פי' שני בפסוק : שכינתא הוא ה' הנז'
בפסוק : כו אינון דרגין הם ד' מחנות שכינה :
דאתחברו במטרוני כל' רוחותיה ובהכור לא בסבור
דאי כתיב שהוא חסד אלא שהוא חסד ועה"ז כלם לצד
קורטב לה ולפי' הבתוב וירא אליו ה' שהוא שכינה
בתוך אלוני ממרא שהם ד' מחנותיה שסביבותיה :
וטעם דיה בשתים הזה לב' הפי' אי בא לאיימ
מפני שאין בה בגלוי שכינה זה בא לבקר
את החולה ודרך האוהב כשבא לבקר את החולה מכוו'
כידו אינו מבקר והשת"ת בא לאהובו אוהבו ריח
טוב משיב נפש משיב השכ"ב בגלוי בפ' תרומה דף ה'
שמלבושי הצדיקים כהיכלה דגן' מהלות בגן עדן
זין בוסמין נרד וכרכום מור ואהלות וכו' נפ
כשה' כלומר הצדיק הקדוש במרכבה שבגוש כוס
הקודם כולו ריח טוב לנו עולה ולעולם גם הוא מהם

90

והכא נמי כיון שע"י המילה
שדן כל אינון כתרין על
האי דרגא אתדבקא בדרום
והיינו כחום היום וכו'

אל נ"ע בראיה הרב קב"ה יהבי' ונטלי' וכו' עד שאמרו
על אלישע הנביא שקראתו השונמית איש אלהים קדוש
שהפריכו שיש בהם בגלה היה בו רוח נ"ע בראית ריש
פ' בשלח ובפרק אדרא רבתא אמר קמו ולא הוו מפרכי
בכל אתר דלא סליק ריחין ח"ו נ"ל שעד שלא מל אברהם
לא היה יחוד למעלה שהרי הערלה מפסקת וכיון שמל
נעשה יחוד וביחוד דק"ש את' בפ' תרומה קל"ב בהן מיננה
דחיי סליק ריחין ובוסמין וכל אלין דבג"ע כלהו סליקין
ריחין ומשכן לאחריהון דהא בדין אתדבקת מטרוניתא
למעלה לחופה בהדי בעלה עכ"ל · הכא נמי יחוד היה
ריח טוב ולחוברתה היתה כודע לן ; ונטל רא וכו' בגין ל
לאתחזאה דהשמי' שהיה רוצה להגלות עליו בריח טוב אפשר
שיבא הריח עם השכינה והמלאכים למה באו לאתחזאה
קמייהו בריות כדי שיזכירו סנגוריא לשתהרין אף ולפיכך
דאשון דחנ"ה הוא שבגלו אין קושיא דהא אמר קב"ה לאודועי
דכלהו דרבנן שדן על האי דרגא ע"י המילה : קאמא שאם
נתקיים העולם כחז"ל אלמלא מילה לא נתקיימו שמים
וארץ ואמר בהבראם באברהם וכו' דדרשו רז"ל דקרי
המילה שכינה לא פוס ג' למילה היה כמעט ג' אמה
שהביא רש"י אלא כיום המילה עצמו דהכי משמע לשון
לאתחזאה קמייהו בדרך אלא שבא כמעט עשיית המילה
להעיד ובראיתא פ' לך לך צ"ב ועוד נגרסו' בפ' פקודי
בהיכל שני שבהיכל גדול נגשו' רע"ה אילין ממנן על
ההוא רוחא דבריתא כד אתגזר ההוא ולדא לתמניא יומין
נטלי ההוא רוחא ומנהון לי' קמי' האי היכלא וכד רוחא
אתגזר בעלמא משגח בעלמ"א קב"ה על ההוא רוחא וכו'
וכן בפ' ויקרא י"ד הרי שבאין המלאכים בעת המילה
ליטול הדם לשמרו ואע"ג דהרב קאמר דהמלאכים
הממונים לכך הם הנך יחידות המשכן ז"ל דהכא לפי
שהיה הא' שמל היה חביב יותר לפיכך נראו עליו
ג' מלאכים אלו שהם ג' מחנות שכינה ונתערב כל
המלאכים כלם שהרי כל הו' שנה היכל דכן שאם
משכן ג' מלאכים או כמא' הרב פ' פקודי והיינו לאתחזאה
קמייהו בריות קדושה : ואין פתח האהל דא אתר דאתקרי
ברית הם שתי אודות אחרונות הקשורות יחד והם יסוד
ומלכות מילה ופריעה דאע"ג דאברהם לא הוצרך
לפריעה כדפרש' ז"ל מה כיון שעשה כל צרכו זכה
לשתיהם והיינו דבייך לקמיה כרגא דהיכורא אברהם
דעאל דאתגזר וכו' כלו' כלא נבע כיון דלא הוצרך
נחהל הוא כלל כל עשר ספי' שהם משכן למוחין
קב"ה כדחזי' בפ' ויקרא י"ד תרין כתרין אתחזון בתרע
חיכון פתחא דכל שאר כתרין ולבוד קשרם והקורם
כאלו שניהם פתח א' ולא שנים : רזא דאתדכר
ביה אברהם וכו' מקדא דרגא ע"י נמילותאספים כרא'
לעיל סוף פ' לך לך : רוקמא דספרא דצניעותא דע
קוד הלבן קריש רוה והשפע אינו יורד ובו'

חום הדרום משתברין ואזלו חוס כראי' פ' ויצא קנ"ב
ונחספו שמה כל העדרים כד אינון בתלין אתרין אתתך
דרום' והיינו כחום היום : דספרא דצניעותא דרגא הוה
דכלנור העולם עד הנה היה דרגא גלויה אך לא היה
נתקפא כמו עתה שנמול ופי' הכתוב והוא יושב פ
פתח האהל ישב בפי' כלומ' שמעתה שקודם היה נאחז
קצת במלכות דרך עראי לא הה ועתה ישיבת קבע והשראה
במילה ישב בה ישיבת קבע ונקשר בה בקשר אמיץ
כחום היום כלומ' ולא כמקודם שהיו מאירה קרושי'
אלא כחום היום בפתח האהל הזה להטיל השפע ב
מתנו ונקשר חם היום ונתקנה המלכו' אז נדבק בה
כי קודם כיון שלא היתה מתוקנת לא היה אפשר לו
להתקשר בה כעלם · וקשה לפי' זה דבשלמא הרב בפ'
ויצא דקרי למלכות כחר שייך להזכיר הנקב החום
לשירי חוה אבל הכא דקאי על פתח האהל לא שייך
לכך נר' דלשון חום דהכא לאו לשון חמימות אלא לשון
החרה כמו חמה נוהרת בבבלי ד"ל ובמקרא ואין נסתר
מחמתו שקודם המילה היתה חשוכה ועתה האירה
בה החסד הנק' אור והכי איתא לקמ' בז' כחום היום
נהיר עלה ההוא פתחא ובויקרא י"ד כחום היום כד נהרא
חסד אולך שהבה נר' שקודם לא היה אור החסד מבהי'
שהיה מתוקנות וגם אברהם אלא שעתה וקודם מתוקנ'
לא נקשר בהם כראוי אפי' בחסד עם רוב גדולת חסדי'
והשתא נקשר כראוי בויקרא לא אתקיים ביה חסד
בן יומא שלים עד דאתגזר כיון דאתגזר אתקיים
ביה וזכה לתרוייהו ואפשר לפרש נמי ואתדבק דקא
נאמ' בספרא דצניעותא דרגא הליה כלומ' השראה נכבד
דבקות ונהור כיונא שעד הנה היתה דרגא גלויה בלי
קשר ודבקות ונהור : פתח האהל רזא דתרעא דצדק וכו'
השראה מפי' שני נקב' ר"ש בפ' ויקרא אחר שפי' פתח
תרין כתרין אחר ופי' שני פתח האהל דא הוא פתחא
עשיראה במלכות דאיהו פתחא לכל משכנא קדישא
דשאר כתרין וקרייה דוד פתחא דכתי' פתחו לי שערי
צדק וכתי' זה השער לה' עכ"ל · נר' מדבריו דשערי
צדק אינו כל שערי ניכנם לאחר הא' הנקר' צדק אלא
שערי הנק' צדק כמו ויסע מלאך האלהים שפי' בפ'
בשלח נ"ה מלאך דאיהו אלהים ומיירי דאייה לפי' אלה'
בתקיה זה השער לה' שנ' נקרא שהמה טכמה שער
למדות העליונות והכי נמי מפ' הרב בפ' בשלח והיינו
דמפרש מילתיה הכא אחר שאמר תרעא דצדק אמר
פתחא דמהימנותא כלומ' לאו לצדק קאי שערי אלא
שערי למהימנותא קאמ' שהוא כל האצילות כדפי' שקר'
צדק : דכרין עאל ביה אברהם כמור מיין נוקבין
; כחום היום דא צדיק שהוא מיין דכורין ונקשר חם
היום שהוא לשון חימום כמור והקימותי את בריתי
שאמ'

שאח' לו הקב"ה נמצא דעאל בקרוייהו כדמפרש ואזיל
: דהא אתעבר מערלה שבו ולכן גם הוא שהיה—
קליפות זכר ונקבה ועאל בש כנפים בקדושה : דאינון
דיוקא דאתי מנוקבא מ' עלמא דנוקבא ויסוד סוף עלמא
דכורא הרי כל האצילות בכלל ומ"מ יש חילוק בפירו'
שני זה בין ר"ש דכב' ויקרא להאי דס"ת דהתם גם בפירוש
השני פי' היום קאי אחסד ואין בפ' דאז ליסוד דכיון ד
דהזכיר פתח האהל מהו לא משמע שנקשר גם כיסוד
דא תיר גם דהכי נמי משמע דכתי' וצדיקים ירשו ארץ ירשו ארץ
שהוא מלכו' וצדיקים היינו תרווייהו והי"ל ואל תי שהוא
יסוד אלא מהיכא משמע ולא אצטריך לפרושי והר"י
קנה בפ"ת ספר כיון דהכא אפשר לפרש כיסוד נקט
נמי שיזכיר הכתו' בההוא דבין דרנין דזכה בהו · ועוד
דניחא נמי לפרש חום לשון חימום מלשון אור :

והנה שלשה אנשים דאלין מלאכים וכו' ולהכי קרי
להו אנשים דאלין הוו כגוונא דלעילא · דנראה
דהא את' לעיל שראה ד' והרמ"ש מוריאל לאחורה · ויש
לומ' דהי שראה מבירור'ה ד' השכינה שבתוכם ג' גוונין
מתגלין בה לתוך מסאלי לסודר שחור מרוקם בג' גוונין לא
יזכירו ד' גוונין אלא יאמרו סודר זה מרוקם בג' גוונין
שהרי כל עצמו שחור והיינו דקאמ' כגוונא דלעילא
כלומ' כעצמות השכינה ולקמ' נמי אמר עלוי שכינה
בג' גוונין והיינו רוחניות המלאכים האלין ועצמו הם
סביבותיה והם ד' הרמזים בהלון מתרא שהם' לעיל
והג' נגלמו בהדה שן בתוך אנשים והד' לא הוצרך
לשליחות לכך לא נתגלם והיינו דקא' לקמן וכולהו א
תצטריכו : ג' גוונין דקשר ולא נגלה הל' שהקשר היא
עצמות השכינה כנז' : מלאך גבריאל וכו' עד שכינתא
לא נחמ' ליה כמפרש ישנים : כד חמא לון וכו' דהיינו
דחזר ואמ' וירא כלפי שכינה שעמהם ואמרו ג'
משמע שראה אותם מחוברים ג' ביחוד א' ולא נפרדי'
זה מזה והיו כך לפי שהיו מרכבה לשכינה והבין אבה'
הדבר אך לא ידע שהיו מלאכים אלא אנשים צדיקים
ששכינה עמהם ולהכי רץ לקראתם להאכילם כדר"כ
לעוברים ולשבים והכי כת' כי על כן עברתם ואחר
שראה שכינה במראה דאשונה בתוך ד' מלאכים פסק
המרכבה ההיא ונשא עיניו לבקש אורחים והזמין לו הקב"ה
הג' אלהם בדמות אנשים : שכינתא בגוונא דא כלומר
בגוון של הג' אנשים שהיה א' חיוור וא' סומק וא' ירוק ;
ואית דגרסי בגווניה : וסגיד ואת"ה והלא לא מצינו ה
השתחויה כבל עלוי שכינה ומ"ש הכא ז"ל דאין השתחויה
אלא על הטובה והיינו דהויות באייה מוישתחו כיעקב
דפי' על ראש המטה על הטובה שהטיב לו שהיתה
מטתו שלמה כדפרש"י ז"ל והכי נמי דכתיב וישתחו
ארצה כגוונא דיעקב שנא' וכו' הכא נמי קאי וישתחו
על הטובה שגמלן שהזמין לו מלאכיו שהיה לו
נחת רוח אע"ג להקביל פני שכינה שייטיב לו בהדי

שלא יסתלק ומ"מ בשלמא מי לא ראה עמהם שכינה
אלא שהיה מדבר לשכינה כשנראית בתחלה ודר"ה
המלאכים והלך להקביל' ואילו כאן שלא הלך כמ"ש
כמ"ד עיקר אבל השתא דשכינה עמהם למה הוצרך לומ'
לה שלא יסתלק כיון שעמהם באה ודאי לא תפרד מהם
וב"ת תפני שהוא עד האוכל את שכינה על שולחנו
של צדיק כמ"ש בפ' תרומה על פ' ואכלת לפני ה' אלהיך
ז"ל דהוא"ל שכינה עמהם כמלך שבא עם עבדיו והרוצ'
לשבבם ידבר עם המלך ואלו פנו שהוא עיקר ואח"כ
ידבר אליהם והכא נמי דבר לשכינה שלא תלך ואח"כ
הכינ' הם שמדבר אליהם ובן דרך הצדיקים מרוב ד
דבקותם כי ידברו לעם בווהם ידבר לי וזה כדניאל
באומרו מרי חלמא לשנאך ופשריה לעריך כדאית'
כמ"ד שהיה מכוון לשו"ת ובן דוד באומ' בה לה' ונבל
והשתחוית יעקב לעשו כדאי' בזוה' : הכ כב' ולגבי
שכינתא אמ' ואמר אד"נ דהא כאן אקרי אדון כל הארץ
כד איהי בגוונא דהא בען בה אשתלימת לעילא
מרכבה וכו' : ולגבי שכינתא וכו' דלא עיקר כוונתו
ומהולא יחשבו הם כי מדבר אליהם : דהא כאן אקרי
אדון דאד"נ ואדון הכל א' כדאית' בפק' דכבוד והאר
פנים על מתקשר השמים לשון אד"נ לשון שקראו
אדון : כד איהי בגוונא הג' גוונין העליונ' שאתגלי'
בה ; דהא כבן בה אשתלימת דבשאין הגוונין מתגלין
בה היא פגומה כלבנה שאנו רואין [illegible] מחמת
שאין כל השמש נגה להאיר והערלה הייתה גורמת
הפגם דאמ' כמילה כלה פריעה היא פגומה כדאית'
פ' בא אל פרעה א' קיימא סיהרא בפגימותא בגין דלא
אתפרעו והיינו פגימה שאין אור הגוונין בה : לעילא
כלומ' וגם היא למעלה ובהיות הערלה כביכול כאלו
היא למטה ובה' ושפחה כי תירש גבירתה וע"ז המילו'
עם אדון דכת' הנה אדון הברית אדון כל הארץ וכדאי'
בפ' נשא עיין כ"ז : מרכבה בגון חזקן אתה למת—
דחייו וכו' המלאכות [illegible] מה שנתבטל בר—
מושך מה שלמעלה כנמצא כדמפרש ואזיל ;
דהא גוונין אלין שהם מיכאל גבריאל רפאל שהם כוד
לעיל שהם מחנה אלה שנתגלית בהם למכהם על ידי
בריתה הערלה : משיך משיכו מלעילא מאינון מ
מקורין שהם נה"ת ונקראו בה מקור אד"נ משכם—
כלומ' שם זה שהוא אד"נ משכה נ"ה מלמעלה כאילו
דלאו דאתלבשו שהם מיכאל גבריאל רפאל —
שבהגלות בה גוון מיכאל מושך לה חסד וכן גבריאל
גבורה ובדפאל ת"ת ואחר התלבשה בשלשתן קנתה
ומשכתלה עם אד"נ משכנתה למעלה שלהם —
האחרונות והשלמה : וכהו נטלא כל חד דנטלא כל
חיוב שפנע שהקבלת מלמעלה ע"י עלווים כ—
התלה עד מיין נוקבין : וכגון דאינון אינוכוא קולה
הגוונין העליונים שנראו בה ; כבלא כמלבוש
וכגוונין העליונים שנראים בה תתחבר שם זה של

אדנ"י ויהיב טעמא : דהא שמא וכו' כליל כדין עילאי
שהם הב' גוונין בכל בחינותיהם ובהיותה כלולה בהם
קראה אדנ"י אע"פ שלכלם בשם ע"ק קרא : אתגלי' ליה באתגלי'
בלומ' ועוד זה דווקא ע"י המילה וכדאית' בפ' לך לך מ"ס
וז"ל ועד אתגלי' ליה לאבהם באורח סתים דלא ישני'
ביה מלאכין קדישין ולא יהא ליה פתחא דפומא דקבה
אתגלי' על בר עדל איתתי אתגלי ליה באתגלייא
דמלאכי עילאי כד יהיב ליה ברית קיימא קדישא
ועד דאתגלי' וכו' שלא הייתה נופת זרע הקדש דרך
הקליפה הטמאה גם הנפש ע"י זה מלמעלה מיד
באותה שנה בה להורותה דבר : ובגין כך שעיד
להוציא זרעא קדישא אתגלי עליה באיכון דבנין קב"ה
להורות לן דהו נמתן יוליד יצחק גוון נבואה יעקב תר"ת
והוא כהוי בר שתמניא בקטן שנולד דהוי בעמ' בתלמו'
חסד וכן זרעו כולו כהנים חסד ולוים גבורה ישראלים
תנ"ת והיינו ואנכי נטעתיך שורק כלה זרע אמת ט
לא יצאו דרך הקליפה הנ"ל שבר אלא הכל אמת כי
ערלה וקשורים בתנ"ת הנ"ל אמת ובשלים בה בנ' ואחד
והמשכילים יזהירו וכו' מאיתי קרא לסיועי
מילתיה דא בהם ע"י המילה
להאיר השכינה בגוונין העליונים דהא כתי' והמשכילים
דהם הצדיקים כדכתי' משכיל על דבר יסוד נקרא
משכיל כדאי' בפס' על משכיל לדוד והצדק האמתי
הנ"ל צדק כמוהו : יזהירו יאירו הרקיע שהוא מלכו'
כזוהר הנ' ספי' שעליה ופרש המקרא ודורשהו כאלו
והמשכילים יזהירו הרקיע כזוהר ומ"מ אין מקרא יוצא
מידי פשוטו ספי' דנ' זוהר והשתא מפרש לכולהו :
זוהר זהרא דזהרין כלומ' פי' זוהר היינו זהרא דזהרי'
כלומ' בדלקין וזהרא הוא כתר זהרין חכמה ובינה
בא : זוהר דאתנהר ואדליק הוא חסד שע"י נדלקין כל
השש קצוות תג' ראשונות : זוהר סליק ונחית היינו
גבורה לפעמים סליק דהיינו דאתוספא ונותנת עילאי
בדא ונפיק קדלא בגונו וכת' מצפון זהב יאתה
ולפעמים נחית דהיינו כשרייתא ומשפלת אחרי סוף
תוקפא דין נמשך ויורד לקליפה בסוד מצפון תפתח
הרעה : זוהר נציץ לכל עיבר הוא תת מלשון פ
מנורות שפורחונו בשש קצוות המתפשטות מתגן
דרעוין וירכין וברית : זוהר נגיד ונפיק הוא נצח
רק פעם א' פסקה בשנגע בכף ירך יעקב עד שבא
שמואל ותקנה כדאית' בס' בראשית אבל הוד לא
פסיק לעלמין זוהר דעביד תולדין הוא יסוד כדאי'
בריש פ' נח ובפרשה רובתי : זוהר טמיר וכו' והוא
היסוד עצמו דהוא טמיר וגניז דעליה כתיב מה
רב טובך אשר צפנת ליראיך כדאי' ריש פ' תרומה
דלא כיה נחמד כל מיני שפע והחיים אין דינן
אין יוצא משום מקום למלכות רק ע"י נבר ואין שום
ציבור לה מהם אלא הכל בוטל היסוד ונותן למלכו'
ונוהיר השפע היוצא בעולם מבל עין ולא יזכה :

בו דק המלכות והוא הנלק : סתים וגליא אזיל ולא אתי
כדאי' באדרא דנשא דהיסוד נקרא אתגליא עם ע"י הזקן
: נפיק בימרא לזיוון בשום שלום כדאי' בפ' ויקהל
טמיר כליל שאין זיוון כלילה דק לו שבא והכל ברוב
לעלות מיורי ויחוד לחוד הוא דהוי בהו בתלתא וה ו
השעשוע דקאמ' : תלולין דאתפיק הם נשמות הצדיקים
דהוו מזווגא דקב"ה ושכינתיה שבהם משתעשע בגן עדן
כדאי' בכמה דוכתי : זוהר דזהיר ואנהיר ובלא היר
המלכות המחלקת מזון לכל העולמות התחתונים
בולא דאורייתא והוא בולא דאורייתא דתורה נביאים
וכתובים שבתנ"ך הכל נכלל בה : ודא הוא דאתקרי
שבן שמה מראה וכל גוונין סתימין כלולין שבגוון אבל
בעולם כדאמ' לעיל בריש שמעתין הורמנותא דמלכא
וכו' בקשינו וכו' : ואתקרי בשמא אדנ"י בשהגוונין מ
מתגלין בה בכלעיל : נהרא בגיה בהיכל הדכן שהוא
היכל שני כדאי' פ' פקודי : נהרא מהאי מהמלכות
ובפא שלה שהיא בריאה · ולדעת אחרים ד' יצחק נ
דהיכלות הנ"ל כי בפ' פקודי הם בבריאה נחת עד לעשר
להאי מהאי המשמש להאי מהתשלות מיד : ג' גוונין
לשלא האבות חג"ת ונצח הוד יסוד דו גם ג' ראשונו'
אתגלי דלא שייך בה גוונין אלא דרך השאלה והכי אמ'
בריש התיקונין אתלין אתלין כסדרן חד אריך וחד קצר
וחד בינוני הרי שאריך הוא כתר כדאי' באדרא דאקרי
חוור ובינה קצר דאקרי גבורות כדאי' פ' יתרו א"כ מ"ש
אתעבד דכיון דבה התקרא גוון סומק בגבורה והא כמאן
בינוני בין כתר ובינה התקרא גוון ירוק בתנ"ת כל זה
נתחקק לפרש למה שכתבתי לעיל דזהרא דזהרין
דקאמ' היינו ג' ראשונות ואפשר דג' ראשונות לא
הזכיר לרוב העלמם ופי' זהרא דזהרין בדליקין
דקאמ' אפשר לאלו המשכילים קאי והם המשכילים הזוה'
שמזהירין ומאירין לאות המלכות הוי בדליקין שהמלכ'
עששית בלא אור והם מדליקים אותה מאור שעליה
כדאי' פ' תרומה קס"ו על פסוק כי נר מצוה וה"ה לתלת
גוונין דלהבא שבולמא נ"א שא בפי הפירושים
מתאילין שלמה מדלא קאמ' מאילין תלת משמע דהא נ"
והמלכות נמי קאמ' : אתמשך בלא שהרי עשר
ספירות דבריאה ה' כי יה ועשר דעשיה כלן אינן
רק צל לעשר דאצילות : חיון עילאין טמירתסופר
הוא ולא יהיה כספרים ישנים : זוהר דלא אתקריא
וכו' השתא אתא לפרושי פי' אחר בפסוק והמשכילי'
: דלא אתחזי נציץ וכו' המלכות קרי דאתחזי וכל
התפשטה מן השש לא אתחזי : נציץ בבוצינא הם
הספיר מרגלים בקאמר בפ' וצא דהם אתר מ
מחנות שכינה וקראם בשבעת שמות בני ש
ישראל דלעילא דהוא הבארת ומאיר הזוהר
דלא איתחזי שהם השש קצוות עלו ידי המלכו'
דאתחזי בלון השנים עשר שלמעלה :

93

א כוונת בבריאת העולם להיטיב ברואיו שיכירו גדולתו ויזכו להיות מרכבה למעלה" בתחלת האצילות האציל נקודה אחת כלולה מעשר ואינן נראים דוגמת האדם שהוא מד׳ יסודות ואינם נכרים"

אור המאציל בתוכה הכל נאצל שהיא נשמות הכל דוגמת הטיפה הזרעית שהכל יורד בה הנשמה ומכח הנשמה מתהוים הרמ״ח אברים;

אור פנימי מאלקים עצמו תוך הכל ואור מקיף למעלה מהכל וגדול מאור פנימי שמקיף חוץ כל המקום" מהנקודה הזאת נת נתפשטו עשר נקודות מכתר עד מלכות והאור העליון נכנס בהם וזה נקרא עולם התוהו עולם הנקודות" מהאור הגדול העליון ה הנאצל בראשונה שלא היה יכול לסבול נכנס קצתו א״ה ונעשה נשמה פ׳ אלה כתר
והשאר נשאר מקיף · ועל זה הדרך יצא ניצוץ מהכתר ונכנס קצתו אל החכמה ומה שלא יכלה לקבל נעשה אור מקיף לחכמה ויצא ניצוץ מחכמה רל מפנימי שלחכמה ונעשה פנימי וחיצון לבינה · וכן קבלה מתחלה חכמה מכתר מהאור הפנימי של כתר ונעשה פנימי וחיצון ל לחכמה מהבינה לשש קצוות כולם בבת אחת" בעולם האצילות ה האור בעצמו מתפשט בספירות וההפרש שביניהם שהכתר קבלה אור האין סוף עליה ריחוק והניצוץ היוצא מכתר להיות פנימי לחכמה הוא ע״י חלון לא ע״י ריחוק וכן מחכמה לבינה יוצא האור דרך חלון יותר צר וקטן והניצוץ היוצא מבינה לשש קצוות יותר צר וקטן" בעולם ב

ח בריאה יצירה עשייה האור יורד דרך מסך ומכה במסך ומשם מבהיק ה האור לבריאה וכן בין בריאה יש מסך ומיצירה לעשייה" חכמה קבלה

ט אור הכתר פנים בפנים ובינה לא היתה יכולה לסבול אור החכמה פנים בפנים וקבלה אחור באחור וזהו סוד וחכם באחור ושבחנה וזהו בורית

י הכה מ״צ כזה" מבינה יצא ניצוץ ובבת אחת נעשה פנימי ומקיף לשש קצוות וההפרש שביניהם לפי הריחוק שהחסד שהוא יותר קרובה יש לו יותר מעלה מגבורה וכן לכולם עד יסוד ומיסוד יצא ניצוץ אחר למלכות למקיף ופנימי"

95

א כשהגיע אור הבינה לחסד לא יכול לסבול כלום החסד ונשבר הכלי ואח"כ
הלך האור ההוא לגבורה וגם כן לא היה כח לסבול ונשבר וזהו סוד המלכים
שמלכו בארץ אדום שעל דרך זה הלך בכל השבעה מדות האור ולא יכ'
יכלו לסובלו ונתבטלו שהיה אפשר שבהיותם רחוקים יוכלו לסבול ועל
הכל נתבטלו וזהו סוד וימת וימלוך ואעפ"י שחסד נתבטלה עכ"ז היה
ב מתפשט ממקום למקום אולי יש מקום לסובלו .. כשהגיע האור ליסוד
קבל יסוד אותו האור לשני פעולות חלק א' לצורך עצמו וחלק א' לצורך
המלכות והחלק שקבל היסוד לצורך עצמו להיותו גדול לא יכול לסובלו ונתבטל
והחלק שקבל היסוד לצורך עצמו להיותו גדול לצורך המלכות נשאר כן ולא
ג נתבטל וזהו סוד בן ישי חי על האדמה והיסוד נקרא חי .. כשנשבר כלי
היסוד נתגלה האור ובא בחוזק למלכות וגם היא נשברה אבל לא לגמרי
כראשונות ולכן נעשה פרצוף אחר התיקון ואם היה בא האור למלכות
ד דרך צנור לא היתה נשברת .. כשנשברו עלה האור הגדול למעלה לאין ל
למקורה ונשארו ניצוצי טהרה וקדושה למטה ואלו התחתונים הביאן ורדו ל
למטה ואעפ"י שנשברו אח"כ אוכל מתוך פעולת ועלה למעלה נשארו אח"כ
ניצוצי טהרה וזה נשאר לנו לעשות אח"כ בתפלותינו .. נשמות ה
ה הצדיקים כשנפטרים מן העולם עוברות בעולם העשייה וכן מעשייה
לבריאה ועולות עמהם ניצוצי הטהרה אשר בתוך קליפות עולם העשייה
וכן מיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות ומוסיפים האור הגדול למקורה ..
ו וזהו סוד מיין נוקבין וסוד עשרה הרוגי מלכות שבשעות גברה הקליפה
ואז כמעט לא היה מיין נוקבין ומסרו הם נפשם לקליפה ובנפשותם
העלו ניצוצי טהרה וזהו סוד כך עלה במחשבה וסוד כונה עולמות ותחתון
וסוד עולם התוהו עולם הנקודות וסוד המלכים שמלכו ומתו .. אעפ"י
ז שאמרנו שהמלכים שמתו הם התחתונים הביאן מחסד עד מלכות מ"מ גם
חכמה ובינה נתקנו שמתחילה בינה היתה מקבלת האור פנים בפנים
ולא יכלה לסבול הוצרכה להקנות הכלי למטה וזה המעט גם כן יורד ל

למטה

לחכמה וחכמה נ"ב מאחר שבינה לא היתה יכולה לקבל הכבידה שלא
קבלה מהאור אלא כפי מה שהיכולת לקבל בינה באופן שיכר מהאור ש
שהיה ראוי לקבל בינה חכמה נס בינה זעיר אנפין ·· וזהו סוד מה
יח שאמרו ז"ל נובלות חכמה תורה פי' נובלות של חכמה מה שנפל מחכמה
של מעלה נעשית זעיר אנפין שהוא תורה ובשעלה זעיר למעלה עלה עמו
מאורו אור חכמה ובינה הנובלות הנז' ·· מיין נוקבין של רחל הוא
יט שאנו מוסרין נפשותינו ונשמותינו על קידוש ה' במזמור אליך ה' נפשי א
אשא ועם תורה העשיה אנו מעלין ניצוצי הטהרה והקדושה מהקליפות שם
נשמת הצדיק בסוד עולה ונעשה מיין נוקבין ·· מיין נוקבין לזווג אבא
כ ואימא זעיר אנפין בשעלה למעלה ואז מעלה עמו ניצוצי הקדושה שירדו
מנובלות חכמה ובינה כאשר נבאר ביחוד ק"ש בע"ה ·· כשראה
כא המאציל העליון שאלו הכלים נשברו מרבות האור שהיה גדול ולא היו יכולין
לסבול עלה ברצונו הפשוט לתקן הקליפות באופן שיוכלו לקבל האור
וזה בהתפשטות האור ובהתוכו ·· מנקודת הכתר עשה פרצוף
כב שלם מעשר ספירות שהיו בו כבר כשיצאו לפועל נקרא אריך אנפין וכן מ
מנקודת חכמה עשה פרצוף אחר שלם מעשר ספי' וזאת הנקרא אימא
ומשש נקודות הנז' נעשה פרצוף שלם נקרא ב"ן והוא זעיר אנפין ומ
ומה נקודה העשירית נעשה פרצוף חמישי שלם נקרא נוקביה וכו' ··
כג הה' פרצופים נז' כד' אותיות של שם יהוה בקוצו של יוד אריך אנפין נקודת
הכתר: היוד עצמה · אבא: הה"א אימא: הוו בזעיר: הה"א בבת אשר
כד נקרא נוקביה ·· מה שלא עשה זה התיקון מעיקרא מאחר שהכל
צפוי כו' שיהיה שכר ועונש וטוב ורע בעולם ששורש הרע מהמותר ה
הדין והטוב מהאור הגדול ולתת שכר לצדיק בהעלות במעשיו ניצוצי
הטהרה מהקליפות ולא עוד אלא שבמעשיו ירד מהאור הגדול
לתוך הקליפות הקליפה היא רבוע המלכות לייסר ·· טעם שע
כה כה להיות ערה נקודת המלכות במקום ראש אריך אנפין אחכ יש כח

במקום

התיקון

ונקרא אבא ומנקודת
בינה נעשה פרצוף שלם
ונקרא אימא ה"ר וזהו

בתפלתינו ובמעשינו הטובים להעלותה למעלה למקום אשר היתה שם ו
כו וכו׳ ·· התיקון הפרצופים שלהאציל האור הבא מא״ק אנפין תלת ראשין ·
הא׳ רישא דלא אתידע הב׳ [אווירא] נקרא אין · השלישית רישא דא״א כנגד כתר חכמה · הב׳ רישא
בינה ואלו נקראים עתיקא סתים והשבעה ה׳ האחרים שהם כנגד חג
תת נהי מ נקראים עתיק יומין ואלו הם פנימיות ונשמה של א״ק אנפין
כז התפשטות של א״ק אנפין הם תחלה בגלגלתא שבעה תיקונים ול
וסימנם נט קרע פה גלגלתא טלא דבדולחא קרומא דאוירא ·· רעוא ד
דרעוין עמר נקי ·· פקחא דלא סתימין · מוחא ·· כל זה בסוד ראש א״ק
אנפין עם יג תיקוני דיקנא שנתפשטו במשכבתם באדירות ואלו ה
השבעה נט קרע פה נתפשטו עד מקום אשר היו המאורין הפיהן ··
כח אחר אשר נעשה פרצוף אחד של א״ק נעשו הב׳ פרצופים של א
אבא ואימא ובתרא נפקין לה כמו זעיר אנפין ונעשים אחר אלו
רעים וזעיר ונוקביה דילהון ·· מהפרק העליון מהזרוע של א״ק
כט דהיינו היד והאצבעות נעשה חכמה בינה דעת של אבא ונקרא עליון
כשוק שעולה על הראש בסוד ויצא אהרן את ידו וכו׳ מהפרק השני
חסד גבורה תפארת · ומהפרק השלישי עד השליש התחתון נעשה נצח הוד
יסוד ושל זה הדרך בזרוע שמאל מהפרק הא׳ חב״ד של אימא מהב׳ גג
תת מהג׳ נצח הוד יסוד של אימא ·· נמצא כי בשני זרועות דא״ק
ל עד חצי תת הם נשמה וחיות ופנימיות של אבא ואימא ומהגרון של
אריך נעשה כתר לשניהם וזהו קנה חכמה קנה בינה פירוש מה קנה
לא חכמה בינה ·· נשאר מחצי תת ולמטה מגולה ונקרא רגלים ולתיקון
זה הוצרך לכלול באלו יסוד וחצי תת בחצי תת ונצח בחסד והוד בגבורה
ובשלישים שלו שתהם האור של הכלים הראשונים הנשברים לתת חיות
לקבלם ומהם נעשה זעיר ונוקביה בחיבור אבא ואימא והיתה משתב
לבמהם קלת נקלת כמו שנבאר בע״ה ·· כשנכללו אבא ואימא ונעלה
נהי למעלה היסוד של א״ק מוציא הבל בתוך חצי תת ואותו הבל נחלק

לשני צדדין אותו של צד ימין נעשה מוחין לאבא ושל צד שמאל נעשה
מוחין לאימא וכשיש להם מוחין יש התעוררות לזיווג אבא ואימא ··
ובנשיקה שנותן אבא לאימא מקבל הכל ממנה ובנשיקה שנותן אל
אימא לאבא מקבל הכל ממנו נמצא שאבא יש לו הבל ונשיקה ואימא
יש לה הבל ונשיקה נמצא שבכל אחד יש שני הבלים ושני נשיקות לפי
מה שנותן ומה שמקבל ·· באבא יש תוספת דיבור שהיא אין לה
דיבור בשעת הזיווג ומעשה אחרת שבכך הוא לפייסה ולהיות הנשיקות והבלים
כפולים ובשביל זה יש נשמה לנשמה ורוח לרוח בסוד ההבלים אבל הנפש והנשיקות
בהיותה בסוד הדיבור ולא יש כי אם דבור א' של אבא לכן לא יש נפש
לנפש ·· אבא יש לו נשיקה שממנו נתהווה חסד של זעיר והבל ש
שממנו נתהווה נצח של זעיר · ואימא יש לה נשיקה והבל שממנו נתהווה גבורה
הוד רק שמאל של זעיר ותת"ת ויסוד זעיר כנגד נשיקה והבל שיש לשניהם
בשנכלל אחד בחבירו והלבוש מדיבור אבא וזהו פי' יי' בחכמה יסד ארץ ש
שהיא מלבוש בהדבור אבא ·· סוד העיבור הוא ע"ב רי"ו ע"ב מוחין
רי"ו משמאל שם ההויה במילוי יודין עולה ע"ב · ורי"ו שהוא אהיה במילוי
יודין עולה קס"א ושם של הויה במילוי ההין עולה ב"ן עולה רי"ו ·· ושם
אלהים במילוי אל מוחין בינה י"ס משמאל בינה · ה' באמצע הד'
נ' ורי"ו עולים רי"ו וידוע ששלשה שמות עולים קס"א וכן ואלהים מצד
אימא ·· נ' מיני עיבורים יש נ"ה ז' י"ב ·· וידוע שעיבור בינה מהעיבור
הוא הלבה לאחר ג' הלה וכל א' נכלל משלשתן נצח כלול מחסד גבורה תת"ת וכן
הוד וכן יסוד הם השעה הה שעבור השעה ·· עיבור שני עיבור
שבעה כבר ידוע שחג"ת הפלת התחתון נכלל בחג"ת עליון ולהיותה מדה
אחת נכלל חסד בחסד ולא הגבורה נכלל מהאחרים אבל נצח והוד כל
אחד נכלל משלשה הם שש ·· ונכללות חג"ת תחתון בחכמה סוד שבעה וזהו
סוד משה תלינאו שנולד לשבעה להיות תלינאו מחוה חג"ת תחתה למטה

ויעקב מעבר ביסוד .. עיבור שלישי עיבור שנים עשר בבחינת
המלבושים ביסוד ואחר ילדה בת שנשארה שנים עשר חדש עלתה הלכך הנה׳ ש
שנבללה מלבושת תשעה חדש נמצא נצח הוד יסוד כל א׳ כלול מג׳ חסד
גבורה ת״ת הרי י״ב כשנכללו הלבושים כאלה בתוך העולם האור מהמוחין הבירור
למעלה וכמו הבינה נברר היותר זך וברור ומזה נעשה זעיר אנפין ..
בכל נקודה מהמוחין הבין כלולות מעשר כגון חכמה נהים ולעב
יש לאריך אנפין ואבא ואימא ואעפ״י שעלה האור היותר זך וגדול מכל מקום
נשאר למטה חלק מהיותר עב מכתר חכמה בינה ומשם קטנות ..
בעת ההוויה זעיר אנפין ונוקבה בתוך הבינה עלו חלקים אלו שנבררו
אוכל מתוך פסולת ונעשה מבחינות כתר חכמה בינה שבכל א׳ מהם
כתר חכמה בינה של זעיר אנפין שהעובר כמו אחד נב׳ ויש לו ראש ו
ומשאר הבחינות של חג״ת נה״י בכלל נעשה שאר הגוף עד הנה׳ למעלה
שנברר היותר זך נשארו הוד יסוד שלא נבררו עד זמן היניקה ..
בעת הלידה שיצא זעיר אנפין לחוץ יצאו הדינין שהן הפסולת ממה
שנשאר והוא סוד דם נדות והם י׳ כמו שאמרנו ועל כן הטמאה שבעה
ימים ולנקבה י״ד לפי שבתוך ההוויות מלבושים הולך לברור מז׳ מלבושים שיש
באלו השבעה והשבעה הנז׳ הרי י״ד ולכן הטומאה י״ד ..
בזמן היניקה כמו שהמיניקה דם הנדות מתהפך לחלב כך הדינים של
הוד יסוד ומלבושים נבררו ביניקה ונעשו ונתקנו ונעשו חלב והיניקה
היא כ״ד חדשים .. הטעם בהוד צריך לתקן בשמונה חדשים לפי
שהיא כלולה מהשבעה שלמעלה והיא שמינית וכן לכל אחד פי׳ יסוד
ובשלמעלה שבעה שמונה מלבושים ושלמעלה שמונה ועם היניקה נ
נתפשטו הגלגל שהיו נעלם .. אעפ״י שאמרנו שנצח הוד יסוד מ
מלבושים נשארו במעשה הכוונה שלא נבררו עד היניקה שהדינין שהיו ב
בהם נתקנו בחלב ונתפשטו בשם שהמלך אעפ״י שיש לו שוקיים ורגלים א

איננו יכול לינק עד שמתיקים אותו ואעפ״י שנתברר נצ״ח עדיין לא
נתפשט מאחר שהוד עדיין לא נתברר ·· סוד החלב שם אהיה
שבבינה בזה האופן אהיה ד׳ אותיות אלף הה יוד הה ·· אלף למד
פא הה הה יוד ואו דלת הה הה עולים למנין חלב עם הכולל של אהיה ··
או באופן אחר א׳ אה אהי אהיה עולה במספר מ״ד ואם תסיר
הד׳ אותיות של אהיה נשאר כמנין חלב שהוא מילוי לבד הה מהלם נ
נעשה חלב ·· וסוד השדים המיניקות החלב הם בסוד ויעבר יהוה
שהם כ״ו ע״ב ר״ין · ע״ב מימין בינה ר״ין משמאל בינה הכל בבינה
מפני שהיא המינקת יהוה במלכות שעולה הכל כמנין ש״ד לשון שדים ··
שם אהים א׳ מאלהים מימינא מ׳ מאלהים משמאלא הא ב
במלכות השני שדים וזהו סוד אלד ומילד פי׳ אלד אחד ומילד אחר ··
בשבינה מינקת לבנים נקרא ש״ד לשון שדים על שם השדים
שמיניקים משליהן חלב ובשאינה מינקת נקרא א׳ שלון מגמל לשון נמול כ
כאשר נמלבו את שם הויה ביודין עולה קס״ו כמנין עליון ואת הוא בבינה
בשאינה מינקת ·· כמו שהנשר המגדל כחה הבלועה אחר שגדל
עד ק׳ שנים אין כח לעוף ואח״כ בא לו הלעוף כך זעיר אנפין אחר היניקה ש
שנתפשט מכל השאר חזר ונכלל בתוך הבינה לקחת לו מוחין וזהו עיבור
שני ·· כמו שהתולדות כלה הנשמות של החיים נכללות בכל
לילה בשוכבין שנא׳ בידך אפקיד רוחי ומתעברת בהם ובכל בקר חדשים
לבקרים כך אימא מתעברת מזעיר ונוקביה ונעשו מיין נוקבין לזיווג אבא
ואימא ומזה הזיווג נעשה מוחין לזעיר ונוקביה וזהו מאמר הזוהר בתר
דינקא להו אתעברת מניהו ·· ענין הגדלה בשהיה זעיר במעי אימא היה
בסוד ו׳ שבתוך ההא כזה ה׳ וזה הוו היא פשוטה לבד שהוא עכשו קלף
ע קלף בזעיר והפשוטה לבד כמו לנוקיבה שיוצאה מאחוריו ··
כשיוצא זעיר לחוץ הוא בסוד ו׳ הראש כמו שלשה ראשונות ואמצעית
הוו לשם קנשר ודקות הוו כמו לתולדות שרבא מתנן ·· וכל זה

בסוד קטנות שעדין היא הוי בסוד שש קצוות לבד ואיבריה בקרני ח
חבוקים קטן האיברים ועליה החלב שיונק וגדול איבריו נעשה לו פרצוף
שלם ונקרא ז׳ .. לגבי אלו האיברים הנעשים דרך הג׳ פרקים שלבינה
האחרונים שהם נה״י הוד יסוד ולהאיר בתוכן ואותה היולדה מוהל אותו..

כשירד פרק זה של נצח בחסד זעיר את שני שלישים של חסד זעיר
אשר בחסד עולים למקום חכמה ונעשה חכמה שלימה בעלת ג׳ שלישים
שליש א׳ מנצח בינה שירדה שם ושני שלישים שעלו מחסד זעיר וזהו
האמור בזוהר חסד חכמה פי׳ שליש א׳ מנצח בינה עם שני שלישים
מחסד זעיר .. וכן פרק ראשון של הוד בינה עם שני שלישים של
גבורה זעיר עולים למקום בינה ומשם נעשה בינה זעיר ..
ואמנם הפרק שניה בחכמת זעיר אח״כ יורד לחסד זעיר ומוצא שם שליש
ושליש עולה מנצח ונעשית חסד מלא שלימה מג׳ שלישים וזהו במכוון
עד שליש ויורד בחכמה הפרק השני של נצח בינה .. פרק שני הוד
יורד לגבורת זעיר ומוצא שליש ושליש עולה מהוד ונעשית גבורה מג׳
שלישים והטעם שהיה בשליש שנא׳ וכל בשליש עפר הארץ ק״ת ושכינה
נקראים עפר בסוד הכל היה מן העפר ואח״כ נעשה חמה ..

פי׳ הפסוק מי מדד בשעלו מים הכוונה שיש הפרש בין מלה לפרעה
שהמלה יש לה בית קיבול וצריך להפך הכל למדוד מלה שנה אבל
בשמודד בזרת אינו כן ואחר כי שהיא הבינה הכלל והפרש הזעיר
לבד ונוקביה לבד וזהו הכלל בין מים של זעיר למים של נוקביה..

ושמים בזרת תכן כי זעיר אנפין הנקרא שמים תכנו בזרת
ושם גבול במותין ובזרועות ובשוקים .. פי׳ וכל בשליש בינה
נ״ב כל בשליש שלמון של זעיר אנפין עפר הארץ הואת נוקביה כמאמר
הרשב״י ז״ל מבין חדוהי מבין הכין ברושין נפקא דנוק׳ קרא ליך עפר
וארץ שהם זעיר ונוקביה כלומר והוויתם עליה שלישים ..
והגולה השקיים בזה האופן הפרק התחתון שלבינה שהוא בתוך חסד

ירד לנצח זעיר ונתנה שם שני שלישים ונעשה נצח מלא שלימה וירד
כחסד במקומו הפרק האמצעי של בינה שהיה בתוך תפארת זעיר ובתוך
חכמת זעיר ירד הפרק העליון של נצח בינה הרי כאן שלישים בינה הגדיל
עד יתן של זעיר .. וכן בפרק התחתון של הוד בינה וירד להוד
זעיר ומוצא שם שני שלישים ונעשה הוד זעיר מלא שלימה וירד לגבורה
הפרק האמצעי שבתוך בינת זעיר ויורד לבינת זעיר הפרק העליון של הוד בינה:

וקו האמצעי נתגדל בזה האופן שיסוד בינה הוא משולש וחציו ולא
נכנס בתוך דעת זעיר עד שנכנסו השני פרקים הראשונים של נצח הוד
אז נכנס שליש אחר מיסוד בינה בתוך דעת זעיר ונשלמו שני שלישים מגבת
ונעשה דעת זעיר משלשה שלישים .. כשירדו הפרקים העליונים
של בינה בתוך חכמה ובינה של זעיר אז ירד אותו החצי שליש של יסוד
בינה תוך דעת זעיר והשליש יסוד בינה שהיה בתוכו ירד לת"ת
זעיר נמצא בת"ת שליש ושליש עלה מיסוד הה שלשה שלישים ..
אמנם שירד מהדעת זעיר שליש שלם ולא נכנס בתוכו כי אם חצי
שליש יסוד אימא ה' לן בזה להיות ששם יהיו החסדים והגבורות
מאורה האלה נתגדל // נם יסוד זעיר אין בו כי אם שני שלישים
וה' לן בהיות שבו יהיו החסדים והגבורות באורך החסדים שאיכן בו מתגדל עשר ה
היות שבתה הוא יתום משני שלישים שהשליש הג' עלה לגדל ת"ת. וזה רמז יפה
תואר ויפה מראה בת יתום .. להבין סוד הגלם דע שמזל עליון נקרא נוצר חסד
ומזל התחתון נקרא ונקה והוא התיקון י"ג מדיקנא של אריך אנפין .. מקום אבא
ואימא התחות דיקנא דאריך אנפין ומקבלין האלה מי"ג תיקוני דיקנא ולהיות ה
ההתעררות לאבא ואימא להיות כמש מזל עליון במזל התחתון ומאותן הארות
נותן מזל נוצר מזל עליון לאבא ה' חסדים ומזל התחתון נותן לאימא חמש גבורות:

עם הארות אלו הביאשות והה' חסדים שקבל אבא וה' גבורות שקבל אימא
מתדווגין אבא ואימא וזהו כתר דינקא להו אתעבר מנייהו .. הטיפה שיוצאת
מחכמה עם ה' חסדים שקבל ממזל עליון והטיפה שיוצאה מבינה עם ה' גבורות

שקבל מאמא התחתון הם יב׳ חכמה בינה ה׳ חסדים ה׳ גבורות יב׳ ·· כשיוצאין
מבינה הם ד׳ מוחין חכמה בינה גדולה נקבות וזהו מ״ם של צלם מפני שכל א׳ כלול ··
מעשר הרי מ׳ ·· זעיר אנפין אינו יכול לסובלן מרוב האור הגדול עד שאימא
מלבשת עצמה וכוללת אותם המוחות בנצח הוד יסוד שלה ואחר שמתלבשים באימא
אין יכול זעיר לסובלן ·· כיצד מוח חכמה פי׳ מוחא הא׳ נכללת בנצח אימא וה
והא׳ מוח אימא נכללת בהוד דידה וחסד ונקבות פי׳ הה׳ חסדים והה׳ גבורות נכללין
ביסוד אימא וזהו למ״ד של צלם ·· וכן נכנסין מלובשים בראש זעיר הא׳ נצח
בחכמת זעיר · הא׳ הוד בבינת זעיר ושל יסוד בבינת זעיר ·· וזהו סוד
הצלם מ״ם בתחלה הד׳ מוחין כל מוח כלול מעשר מ׳ ואח״כ הם שלשה כשנכנסין
בנצח הוד ויסוד שלה כל אחד כלול מי׳ מעשר הם שלשים ואח״כ נעשים הצ׳ של הצלם
שהם מוחי׳ ודרוש ונוקבין של זעיר הם ט׳ כל א׳ כלול מעשר הם הצ׳ הנעשים צ׳
ויש בו נ׳ מדות ונעשו משנה שהוא לא היה אלא הלת עקלב ·· הצ׳ באופן
אחר שהם תשעה תקוני דיקנא דזעיר נה״י אימא בחכמה בינה דעת וחסד
וגבורה ותפארת דזעיר אנפין הרי תשעה כנגד הצ׳ // וזהו האמור בזוהר
תרין עטרין הרתין אבא ואימא לזעיר הם אלו שני מוחין חסד מאבא וגבורה
מאימא ·· יסוד חכמה נקרא חסד על שהוא מצד הימין ויסוד בינה נקרא
גבורה על שהיא מצד שמאל ·· מלכות אבא העטרה של היסוד סוד מילה
ופריעה וביסוד אימא נ״ב אעפ״י דלא שייך שם מילה ופריעה יש כנגד זה נקודת
ציון הנודע ליודעי חן ואלו הב׳ עטרין לתת האלה והתעוררות לזיווג עם נוקביה
וזהו בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וכו׳ ·· הטעם שאמר בעטרה ולא
אמר בעטרות בעטרת שהם לפי שהמוחין והעטרין כשיוצאין מבינה שיולדת
אותם הם ד׳ וכשנכללין בנצח הוד בינה ומכניסין בזעיר נעשו ג׳ חכמה בינה
דעת ואח״כ בדעת זעיר נכללין הה׳ חסדים והה׳ גבורות ושם נעשים א׳ פי׳ שאע״פ
שהוא שדעת כולל לכולם ·· עטרה של אבא מצד ימין בהקפותן בעטרה המוחין
הראשונות שהיו ד׳ ·· עטרה של אימא מצד שמאל שאח״כ נכללו בנצח הוד יסוד
בינה והם בבחי׳ א׳ בעטרה שאח״כ נכללו כולם בדעת זעיר אנפין וכוללם ··

קבה שהוא הפאה מניח בראשו אלו ד' אורות שאמרנו חכמה ובינה שהם המוחין
וחסד וגבורה שהם הדין שנוח וזהו סוד קבה מניח תפילין·· אבא ואימא לא הו
מתפרשין לעולמין מלבת חיות למדות זעיר להחיות העולמות אבל לבת שצריך לזעיר
ונוקביה הוא ע"י מעשינו הטובים שמעוררים החיות לזעיר ונוקביה כפרט מה שאנו
מייחדין את י"י בכל יום בשעת קרית שמע כאשר נבאר בע"ה·· דעת זעיר
אנפין כולל ה' חסדים וה' גבורות ומחלק הה' חסדים לחסד גבורה ת"ת נה"י והחמש
גבורות הם ביסוד וזהו סוד והיה האוכל לפקדון לגבי נוקביה כמו שנפ'··
סדר החילוק בזה האופן דעת כורך ומאיר מהחמש חסדים חסד שלם אחד לזרוע
ימין הנקרא גדולה שיאיר לגדולה ובזאת ההארה מתגדלת המדה הזאת וחסד אחד
שלם לת"ת ובזאת ההארה מתגדל ת"ת זעיר·· הב' חסדים אשר נכנסו להאיר
לזרועות זעיר אנפין נכנסו מכוסין מכפנים ממקום לעבר לזרועות מפני שסוד
יסוד בינה מכוסים בתוך דעת זעיר אנפין·· אבל החסד שירד לת"ת להיותו
יסוד בינה קצר מגיע עד שליש הראשון של ת"ת נמצא ששליש הראשון של ת"ת
ירד מכוסה ומשם והלאה ירד מגולה בשני שלישים של ת"ת·· נמצא
ששני חסדים שלמים שירדו לחסד וגבורה ושליש אחד מהחסד שירד לת"ת ירדו
מכוסים דרך עבור יסוד בינה ושני שלישי החסד שירד תוך הת' עם שני חסדים
שלמים של נ"ה והוד ההארה שלהם היתה מגולה במדות שירד החסד מכוסה ה
הוכרה בכל מדה חסד א' שלם ובמדות שירדו אורות החסדים מגולים המספיק לכל
מדה שליש וחצי מגולה·· נמצא שלשליש א' של ב' שלישי ת"ת מהחסד מגולה
מהטעם הנ'·· עם היות כי לשני שלישי ת"ת המספיק שליש א' מהחסד
להיותו יורד מגולה מ"מ היו מאירים בו כל השני שלישי החסד והיה האור כל
כך הכפל וחזק ולא היה לו מקום אחר להאיר ומכח אותו האור שלמה השליש ב'
המיותר בלא למחוץ של זעיר ונעשה כתר נוקביה וזהו מאמר הרשב"י מבין
תדוי' מבין תרין דרועין כאשר הודע בע"ה·· גם הקנשם איך מאני ה
החסדים הנשארים מגולים בתוך אותה המדה שהיתה יולדת מגולה המשיכו
אחרה את הה' חסדים ואת הה' גבורות פירוש את השני חסדים המכוסים

ושליש ולא הה' גבורות שבדעת עד יסוד זעיר ·· הספיק האור של ה' חסדים
וה' גבורות היורדים ביסוד לעשות יסוד שלם מן שליש[י] ונשארים שם כמו
לתקן עטרת נוקביה ולהאיר בה ·· ומהחסדים שירדו מקודם במקום אור
פנימי מוחים עתה במקום אור מקיף ולפי שמוחים מועטים מספיק לבד מלבד חוזר
שליש וחצי נמצא שליש וחצי מיותר בכל זרועו גם בנצח והוד נשארו שליש וחצי
מיותרים ·· ומהשליש וחצי המיותר בנצח נעשה חכמת נוקביה שכלה לאחור
והספיק לעשותה בב' שלישים להיות האור מועט ומשליש וחצי של הוד זעיר נעשה
בינה של נוקביה ומשליש אחר של ת"ת נעשה כתר נוקביה כאשר הודע כנז' ··
כאשר חזרו האורות מועטים נשאר מיותר בכל זרועו שליש וחצי שליש וחצי המיותר
בגדולת זעיר עולה לחכמת זעיר להאיר בתוכו ולתת לו חיות השליש בלבד והחצי
נשאר בגדולתו ושליש א' מהשליש וחצי המיותר בגבורה עולה לבינת זעיר לתת לו
חיות ולהאיר בתוכו ונשאר החצי בגבורה ·· הב' מוחין הנז' א' בגדו' וא' בגבור'
עולים לדעת זעיר להאיר בתוכו ולהחיות ·· טעם שמספיק בחכמה בינה
דעת בכל א' מהם שליש לבד מפני שמשם נקרא היו כלולים הה' חסדים והה' גבורות
ובלבד היתה ההארה אשר הספיק לדעת וגם מתפשט מאותה הארה לאשכנו
חו"ב ומספיק להם שליש א' לבד שבמקום החצי שליש יש להם אותה הארה
שבכל דבר של רוחניות אף שמתפשט נשאר ההארה במקומו ··
ומהשליש המועט המיותר בת"ת זעיר שבקע לאחור ומשם נעשה כתר נוקביה
והספיק לו חצי שליש פחות מעט לכתר נוקביה ומהחצי שליש הנשאר יתר מ
מעט נעשה כתר זעיר אנפין ·· גם השליש המכוסה שהיה בת"ת זעיר
אנפין שחזר ביסוד אור מקיף מועט והספיק לת"ת חצי שליש והחצי עלה
ומזה גם כן כתר זעיר אנפין ·· כבר אמרנו שיסוד בינה עליונה ונצח
והוד שלה נכנס בתוך זעיר להגדיל אותו נמצא חג"ת בינה עליונה יבא על
גולגלת זעיר אנפין ·· כתר זעיר נעשה מכל אלו הפנים מהחצי שליש ועוד
שכלה והחצי פחות מעט נעשה כתר נוקביה וזה היה קטרוג הלבנה שאמרה
אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר א' גם נעשה מהמעט הנשאר בשליש ת"ת

המכוסה שאחר מעלה והספיק להת״ת חצי שליש ומשליש התחתון של ת״ת כולו״
טעם שיצאה נוקביה מאחוריו ולא מפניו פנים בפנים מפני שהיו
באחוריים והחיצונים והקליפות יש להם אחיזה באחוריים ומאחר שהיא לעזר
הוצאה להיות באחוריים כדי שלא ידבקו בו הקליפות והחיצונים ולא תהיה
להם אחיזה בו וזהו השיב אחור ימינו שהיא נוקביה מפני אויב שהוא כח ה
הקליפות והחיצונים·· ומזה הטעם יצאתה מבין חדוהי ולא מראשו להיות
שאין שורש הקליפות מלמעלה וראשו למעלה הוא שורש הקליפות מהמאון ה
הכיון שהם מהאחרונות למטה לכן יצאתה מבין חדוהי·· וזהו טעם
המזוזה שאנו משימין אותה בסוף השליש העליון לרמוז אל השליש השני של
הת״ת שמשם כלתו ויצאת נוקביה לאחוריו וזהו פי׳ והיה שד״י בצדך פי׳ שם שדי שהוא
במזוזה במקום והיה מאחוריך בצדך בשביל צדק שלא יהיו להם אחיזה שהם
הקליפות·· השבועות במלכות במלך שאמרו הנדרים בבינה בחיי המלך ש
שהם שני אהי״ה שבבינה והויה א׳ שעולים חיים בסוד ד׳ פשיטות ול׳ בתים וכח
אחברות סוד הקפלן ועונש הנשבע לשקר יותר·· הטעם עם מה שאמרנו
שלהיות הקליפות סביב המלכות כשנשבע לשקר נותן כח לקליפות מהנודר
להיותם נאחזים במלכות אבל הנודר אף שהוא למעלה בבינה בחיי המלך
אין להם אחיזה שם·· מזה הטעם הנדרים חלים על דבר מצוה שהם למעלה
בבינה והמצוה במלכות אבל השבועות להיותם במקום מצוה אינם חלים על
מצוה ולזה אנו מתירין הנדרים יום כפור לפי שאנו בבינה אותה היום במקומה
כמו שיש שיעור נגדלות פרקים שלבינה שנכנסו בתוכו לגדלו האלה וחיות נפ׳
נוקביה נעשית ונבנית מהפרקים של זעיר שנצח זעיר יש בו ג׳ פרקים וכן הוד
זעיר וכן יסוד·· מהפרק הא׳ של נצח נעשית חכמה נוקביה ומהפרק הב׳
גדולה נוקביה · ומהפרק הג׳ נצח נוקביה ומהפרק הראשון שלהוד זעיר נ
נעשית בינה נוקביה ומהב׳ גבורת נוקביה ומהג׳ נצח ומהפרק הא׳ של יסוד
נעשה דעת נוקביה ומהב׳ ת״ת נוקביה ומהג׳ יסוד דילה·· משיקרא

כשיצאת כתר נוקבא מכח הכאה לא יצאת כי אם נקודה בעולה
מעשר ונתפשט אח"כ כל בניינה מהפרקים של נצח הוד יסוד והרשימה
הם חיצונים לה והנקודה העשירית היא היא והיא העקר ·· אחר ש
שנתפשט כולה באו לה המוחין דילה שהם חיות ע"י שליש וחצי המיותר
בנצח נבנה בחכמה נוקבא והאיר בה והשליש וחצי המיותר בהוד האיר
ונתן חיות בבינה ·· הדעת שלה נעשה מהאחת ה' גבורות שהיו ביסוד
ז"א כולם לאחור ונעשה דעת דילה מאחור ·· אחר שנעשה דעת דילה
נבנו בו ה' גבורות שהיו ביסוד ז"א אנפין בפרדין לחלקם לחמש מדותיה ··
הה' גבורות הם ה' הויות ה' פעמים כו' הם קל"ו והשם שהוא ה' גבורות
זהו פי' לשתפם של נשים קלה קל"ה אבל דעת ז"א נעשה מה' חסדים
וה' גבורות ודעת נוקבא הוא לדעת ז"א ·· הה' גבורות שבדעת דילה
מתחלקם לחמש מדותיה נ"ג ת"ת נ"ה ובאים אח"כ כולם ליסוד דילה כמו הזכר
ביסוד השבור והחזוו ביסוד מיין נוקבין ·· להיות שאמרנו שהמוחין דילה
נהוו ונתגלו מפרקי נצח הוד בינה עליונה ובדעת דילה נבנו הה' חסדים
והה' גבורות והה' גבורות נתפשטו מהזרועות של ז"א אנפין ולמטה ב
נמצא שחכמה בינה שהם מוחין של אין להם הארה מהחמש חסדים ולכן
אמרו בזוהר דינין דנוקבא קשין ברישא שיש שם בדעת דילה הה' גבורות
ונחים בסיפא פי' שמתפשטים במדותיה ומפנינו הה' חסדים ··
אבל נוקבא המוחין שלה נעשים משליש שלישי חסדים המותרים בנצח
הוד ז"א שליש וחצי בנצח ושליש וחצי בהוד לכן אמרו בזוהר דינין
דנוקבא נחים ברישא שמתהוים מהחסדים וקשים בסיפא שכל
מדותיה ובניינה נג"ת נ"ה אינם מתהוים ונעשים כי אם מצד הגבורות
שמתפשטין הה' גבורות בה' מדותיה ·· טעם למה מבן י"ג שנה ויום
א' נקרא גדול בהיות שהחסדים מתחלת ירדו מכונסים בנה"י בינה ע
עליונה ונגלו בבחב"ד דז"א ושליש מהת"ת ובאשה מילה היא שנה א'

כתר שנה א' חכמה ב' בינה ג' דעת ד' גדולה ה' גבורה ו' ושליש ת"ת ל'
חדשים.. אחר כשחוזרים בסוד אור חוזר עד כתר הם שש שנים
אחרים ול' חדשים סך י"ב שנים וח' חדשים.. הטעם שאינו השש מכתר
והם לא נתפשטו אלא מדעת ולמטה מפני שמשה אחיה שהטיפה יורדת מן
מהמוח והה' חסדים והה' גבורות הם בסוד הטיפה של אבא ואימא..
טעם למה לא נתברך יעקב אבינו עד שהיה בן ס"ג שנה הששים הם כנגד
השש מדות שירד האור מכוסה בתוך חב"ד נ"ב כל אחת כלולה מעשר הם ששים
ושלש שנים כנגד שליש ת"ת נ"ב שירד האור.. וסוד הענין כבר ידעת שהחכמה
עד שליש ת"ת ירדו מכוסים מלפנים והאור היתה יותר מכוסה ונבקעת
שם במקום שנתגלו החסדים בסוד יעקב באורות יבקע שמאלו ה
בבקיעות יצא יעקב כאשר תלע.. אחר שנתגלו האורות חזרו ב
בגלוי בסוד אור מקיף כדי שיקבל ת"ת האור פנים בפנים שמתחלה כדי
שיוכל לקבל יושר אותו האור הוצרך להתלבש בתוך בינה שלמעלה בסוד
בורא חושך להלביש האור ואף שם בשליש ת"ת לא נתגלה אלא להוציא
נוקבה נמצא שהוא בחשבון החלק הם י"ב שנים ושמונה חדשים נשארו
ארבעה חדשים ויום א' .. כבר ידעת שהחסד שירד לת"ת הם ב'
שלישים שליש מתוכו היה מכונס וחזר להיות מגולה ושליש כלו לצורך
נוקבה נשאר ת"ת לצורך עצמו שליש מהחסד המגולה השליש הם ד'
חדשים הנשארים להשלים הי"ג שנה חסר יום א' זה היום הוא מאותו ה
המותר שעלה לבתר יותר מהשליש הנה'.. טעם הפסוקים מקדש
מקח בתשלומין כבר ידעת שבחינות היניקה הם כ"ד חדש וגם ידעת
שבתחלת בינה ודעת מתלבשים השש פרקים הראשונים של נצח הוד יסוד
ואח"כ ירדים הראשונים לתחתונות וירדים האמצעיים במקומם בתחלת
בינה ודעת מתלבשים השש פרקים ואח"כ כשיורדין האמצעיים נכנס חג"ת
שליש יסוד בינה בדעת יותר והטעם שיסוד בינה משליש וחצי נמלא ש
שבששה שנים ושלש מעשה דעת ולכן מקחו מקח בתשלומין ונקראין

מעלעלין המרות נה״ שמעלעלין המרות מהן לאחרים .. הנה יש לנו
ששה שנים עד נכנסים השש פרקים העליונים של נצח הוד יסוד בינה עליונה.
בחכמה בינה ודעת שלאחר. ולכן עתה שיש לו בליחוד בינה עליונה בגלגל
באותו ביאה ולכן בן ט׳ שנים ביאתו ביאה שבל פרק מהם הוא שנה התחתונה
ונצח והוד משלשה שלשה פרקים הם שש שנים ושתי שנים מהיסוד הרי ח׳ וש
ושנה בה שיכנס בליחוד בינה הרי ט׳ ועדיין לא נתפשטו האורות המוחין מתוכן
מהחסדים שיכנו בנצח ולכן עדיין אינו מעבר .. כבר ידעת שכשחזרו החסדים
מגולים במקום אור תוך המסך שליש וחצי לזרועות ושליש וחצי לזרוע שמאל
והשליש שבימין עולה לחכמה והשליש שבשמאל עולה לבינה והשני חלקין לנצח הה
ב׳ שלישים ב׳ שנים אחרים והט׳ שנים שהיו לנו מקודם וב׳ אלו הם שנים עשר לחשבון
יב׳ ויום א׳ שהאשה היא בוערת וכל שליש הוא שנה .. נשאר לכן להשלים יב׳
שנה ויום א׳ שנה התחתון ויום הוא השליש של הת״ת שהיה מכוסה וחוזר עתה מגולה
והיום א׳ בסוף מה שנגלה בת״ת זעיר .. הרי יב׳ שנה ויום א׳ בשני פנים הא׳ בסוף
זעיר והב׳ בסוף נוקבה וכולם כזעיר ואל תתמה על זה כשקלנו לזע׳ ונוקבא
בוחן א׳ לשניהם ושניהם רחוק איכהם בלבד ולכן היב׳ שנה שאנו מונחין בן
מונעלין לנוקבה .. בשבור ראשון דהלבת בליון נו׳ הלבת את יסוד זעיר היה
רביע הת״ת שהוא ישראל ונוקבה כמו רביע יסוד ואחר כאשר עלו ונכללו ב
בחכ׳ הת״ת שעלה את מלכות עמו במקום ראש השואף את נקנדלין יסוד במלכ
הת״ת שהיה מקודם ומלכות נקנדלת בשיעור שהיה יסוד מקודם .. בשבור
ראשון דהלבת בליון בהלבת פי׳ נצח הוד יסוד כב״ב ואחר הת״ת דאהך נכללין בגדולת
נבי׳ ואחר הת״ת ובעיבור שני כשנעשין לו מוחין ובינקה שיונק זעיר בכולם
משנה יתכין נוקבה לזעיר .. אחר בינקה נעשית את מלכות במלת יסוד והת״ת
ובהכנסת המוחין נעשית את המלכות פרצוף שלם במקום שהיתה מעיקרא
נקודה .. נמצא שאחר הת״ת ולמטה של אהך הוא נשתנה שלאחר אנפין מראש
ועד סוף פי׳ שבותן בו חיות והולך לעבלו ומהעותק של אהך אנפין מקבלת אבא
ואמא נוקביה .. שמיתת כל העולמות וחיותם וקיומם הוא אהך בילד מ

מהתרועות של אריך אנפין אבא ואימא ומהם הנה למטה זעיר אנפין ומהשואה נוקבא
וזהו ואתה מחיה את כולם פי' כל השלשות מלמעלה למטה ·· דע שכשם
שאמרנו למעלה שהלבוש מה שהיה למעלה מזעיר מתלבשת המוח בתוך פי'
ד' מדות שלו שהם נ"ה חג"ת שלו מתלבשים בנה"י שלו כל א' כלול מעשר
ונה"י של אבא נכללים בנה"י של אימא בסוד זיווג ונעשה אחד וה' יכפר ··
הטיפה כשיורדת מאבא עוברת בה גבורות עד שמגיע ליסוד נ"ה ת"ת
נצח הוד ולכן נקראת האחת טיפתם ה' חסדים נ"ב הטיפה של אימא כשיורדת
עוברת בה' גבורותיה נ"ה ת"ת נ"ה לכן נקראת האחת טיפתם ה' גבורות של
שעבר שעברה דרך אלו הה' גבורות ·· אעפ"י שעובר טיפת אבא דרך גבורה
שמאלא גבורה והוד מ"מ לא נקראת האחת טיפתו אלא חסדים ואעפ"י ש
שעוברת האחת טיפת אימא דרך חסד ימינא גדולה נצח אפ"ה לא נ
נקראת האחת טיפתה אלא גבורות ·· אעפ"י שאמרנו למעלה שאימא
מקבלת הכל מאבא בסוד הנשיקות דע שאינה מקבלת את האחת הכל
אבא אשר מצד בינה שהאחת הכל אבא אשר מצד חכמה אין כח בה לקבלו ··
אעפ"י שאמרנו שאבא מקבל הכל מאימא ג"כ אינו מקבל אלא מה שהכל
שמצד חכמה דיליה שאותו שמצד בינה אין כח לכנס בו ואם היה נכנס בו
היה מתבטל ·· נמצא שהגבורות של אבא הם חסדים של אימא והחסדים
של אימא הם גבורות והחסדים של אבא הם מהחסד דיליה וזהו סוד הפסוק
כי אל דעות ה' פי' דעת זעיר אנפין משני דעות דעת אבא ודעת אימא ששתיהן
נכללו בדעת דיליה ·· וזהו בסוד סוד הזיווג שנצח אבא נכלל בנצח אימא
והוד אבא נכלל בהוד אימא ויסוד אבא תוך יסוד אימא ויסוד אימא ויורד
לדעת זעיר נמצא שהוא משני דעות דעת אבא ה' חסדים ודעת אימא חמש
גבורות ששניהם בדעת זעיר ·· דע שנכללין בסוד הזיווג הבינה של אבא
נכללת בבינה שלה עם החכמה הנ"ל שחסדים של ~~[illegible]~~ אימא הם גבורות
של אבא וכו' חכמה של אבא נשאר כן בעצמו מרוב האור והחסד שלה מתלבשת

בהוד שלה נמצא שיש שתי בינות באימא א׳ שלאבא וא׳ דילה וזה סוד בילא עם
בינות הוא ״ החכמה של אימא מתלבשת בהוד אבא בסוד ~~סוד~~ הזיווג
והכלים של בינת אימא שאם היתה נגלית (אינם נגלים) כן היתה מתבטלת מרוב ההארה
ובאימא לא שייך לומר בה חסדים דהיה לבד שמאל בי״אם ימין שבה פי׳ חכמה
שלה נמצא שאבא יש לו שתי חכמות חכמתו וחכמת אימא וזהו פי׳ חכמות בחוץ ת
תרונה ״ כבר ידעת כי המוחין נכנסים מלובשים בנה״י אימא והשלשה
פרקים של נצח נעשה חכמה חסד נצח ז״א והג׳ פרקים של הוד נעשה בינה
גבורה הוד ז״א גם ידעת שדעת ז״א נעשה מה׳ חסדים וה׳ גבורות ויסוד
איך יסוד בינה נכנס בדעת ז״א עד שליש ת״ת בלבד ״ דע שבאמת [illegible]
בסוד הזיווג נה״י אבא בנה״י אימא יסוד אבא יוצא מתוך יסוד אימא שני שלישים
מפני שיסוד אימא קצר כאשר ידעת ויסוד אבא מג׳ שלישים נמצא שיסוד
אימא נשלם בשליש אחד מהן ושני שלישים של יסוד אבא יורדים בתוך ת״ת
ומשם ליסוד ז״א נמצא שיסוד אבא נכנס בתוכו עד יסוד ז״א אנפין //
כשיסוד בינה שלמעלה נשלם בשליש ת״ת הראשון נשאר יסוד אבא בלי מסך ושם
בתוך [illegible] ז״א בוקע ויוצא שם הארה גדולה והכאה חוזר ומתכסה בתוך יסוד ז״א ואז
בוקע ויוצא שם הארה בתוך יסוד ז״א ומשם יוצא לחוץ // וזהו סוד אך יצא
יצא יעקב פי׳ שיסוד אבא בוקע שתי בקיעות בתוך ז״א בקיעה אחת כשנשלם יסוד
אימא בשליש ראשון של ת״ת ובקיעה אחת בתוך יסוד ז״א אנפין וזהו סוד
הכל הכלים אשר בוקע ויוצא ומאלו הבקיעות שבוקעים ויוצאים מיסוד אבא מ
מאור החמשה חסדים שבו יצא יעקב שתי יציאות ויעקב בחילוף אותיות יבקע ״
מיסוד ז״א יצא האור הגדול וממנו נעשה פרצוף יעקב אחוריו של יעקב
כנגד ז״א אנפין ובמקום אשר נשלם יסוד בינה בשליש ראשון של ת״ת מתחזה ולמטה
של ז״א נשלם מתחיל פרצופו של יעקב מהאור שיצא דרך יסוד אבא ומאחוריו של
יעקב כנגד פרצופו יצאה נוקביה מהאור של אימא במקום שכלה יסוד אימא //
דע שז״א אנפין מהכתר שלו עד מקום שנשלם יסוד אימא שהוא שליש
ראשון של ת״ת שלו נקרא ישראל ופרצוף נוקביה של ישראל נקראת לאה

ומלאות הקשורה מכתר זעיר אנפין עד מקום שליש ראשון של ת"ת ושליש
ראשון של הפאה ולמטה נקרא יעקב ומאחוריו נוקביה שהיא רחל שמתחלת
מתחלה מבין חדוהי מבין הכין לרועין // ודע שהנוקבא שנעשת לאחור
לנעשות נוקביה של יעקב היא באחת שם אהיה במילוי ההין עולה קנ"א ושם זה
הוא כיסוד איומא במקום אשר נשלם יסוד איומא ועם הכולל עולה קנ"ב והוא ב
נקב ששם נוקב לנעשות נוקבא (נקבא) כי ההא של אהיה נוקבת ויוצאה מאחור של ז
זעיר אנפין והכולל של זעיר והכולל של נוקביה אחת היא .. אף שאמרנו א
שכולל א' לשניהם בין הכתפים ובין השוקים ובין השוקיים יש חלל ושם יש
אחיזה לחיצונים ולקליפות הנותן להם כח והגבורות לשלוט שם הוא האלם ב
כשכבותו ובמעשין הרעים שהוא בשחת לוכן נגבר לדינין התקיפין שהם כמנין
לון הך בני אלהים שנגרם שיהיה להם אחיזה ודבקות עד מקום החלל שיש
בין זעיר לנוקביה // הלכים נקראים בני אלהים שנזהם שיהנעו כל
(נכתן) הקך אלהים שהם הדינין התקיפין בבת אחת ולכן כל נבואה אמירא בר מ
מלינבואת דנא כי היכי לקום ויתגלו כל הדינין לגבעה והכניעה //
זהו פי' ובמושבכם לא ישב פי' לא נותן להם ישיבה וכח והממשלה לשלוט בין
הדבקים אשר יש שם חלל שהם הכתפים והזרועות גם השוקים גם בגופו של
נוקביה אכלה ומחתה פיה פי' הקליפה אוכלת ומולאת בטמה מצד הטובה ומוחה
לא פעלתי און // זהו סוד הנה מטתו שלשלמה פי' שלמה המלך היה
מכוין לחלק הקך אלהים ומחלק הששים מהששים אחרים כדי שלא יהיה ל
להם השליטה והגבורה עד אז ואותם הששים היה מתלא אותם האלה בקוית
שתנן של מטתו .. והיה מכוין בקש של מטתו בין הדבקים של ק"ש שהם
ששים וכזה היה מתבק ולאלו הששים גבורים שהם קשין היה מחזן פי' שלא ית
יגח הנר ולא ינעתהם וגם צריך לכוין בששים מלות בכנך ששים מהקך
אלהים // הדבקים שצריך להפרידם הם אז ר' של לבבך בכל לבבם — בכל לבבך
(ומהרת) שוב בשכך ואבדתם מהרה של לבבכם הכנף בגל אתכם מארץ אל

נ"ל נ"ל ה"א האותיות שבראש תיבה ובסוף תיבה נ"ל כ"ב מ"ה נ"ל כף מ"ה עולים במספר דין
ששים ופי' מנכור ישרא' מההתעוררות שעושים האומה ישראלית במעשיהם הרעים
לא אומה א' ״ נמצא שמה שעשה שלמה הע"ה שהיה אומר ק"ש על מטתו ומכוין
הששים דבוקים והיה ממתק ששים גבורים אלהים מהק"ך אלהים ובזאת הכוונה
היה נכנס האות זעיר בשני החלקים פי' ששים בששים ״ ומטעם זה אחז"ל כל
הקורא ק"ש על מטתו ונותן ריוח בין הדבקים מצננין לו גיהנם מפני שבק"ש
עם דקדוקיה גורם לק"ך אלהים שלא ישלטו באחוריים וממתק אותם מכל
צד ששים גבורים שהם הדינין התקיפין לזה מצננין גיהנם שהוא בתהלינן
התקיפין והקליפות ״ זעיר ונוקביה הם כותל א' לזה צריך נסירה
אבל יעקב אין צריך נסירה להיותו פרצוף בפני עצמו ״ משה ויעקב
שניהם מהאהבה יסוד אבא אלא שיעקב הוא מהאהבה שבקצה ויצא לחוץ מן
מהחכמה ומשה מהאהבה שבפנים וזהו משה מלגאו יעקב מלבר ״
אחיזה של משה בחמשה מקומות באור יסוד אבא א' בדעת ב' בשבא בין ה
הזרועות שמתגלה שם האור בסוד ויסתר משה פניו כי ירא מהביט ג'
כשיוצא מיסוד אימא ולזה נבואת משה רבי' ע"ה מדבורא פי' מיסוד אבא ש
שהוא בתוך זעיר ושאר כל הנביאים מיסוד אימא שהוא בתוך זעיר ד'
כשיורד האור ביסוד זעיר בסוד שת החמישי בסוד העטרה הבל פי' כשמגלין
היסוד ומתגלה בהסרת הערלה נגלה האור שם הוא שת וההבל היוצא מפי ה
היסוד הוא הבל // חטא הבל הוא במה שהציץ בשכינה פי' שרצה
שהאור שיוצא מיסוד שבזעיר לעשות פרצוף יעקב שילך ויאיר לשכינה
ולא יעשה פרצוף יעקב וזהו הציץ שאם היה הולך האור לשכינה היתה מתגלית
מרוב האור ונמצא שפי' נחשבתי שהגלוי יסוד זעיר שמתגלה לעשות פרצוף
יעקב ״ יסוד של חכמה יש בו שלשה פרקים מהפרק העליון שיוצא בתוך
זעיר נעשה משה ומהפרק האמצעי שת ומהעטרה נעשה הבל וזהו סוד
משה משה שת הבל ״ זעיר ונוקביה הם כותל אחד לזה אמר משה

ונכנסים

לנכנסים לארץ ואתם הדבקים בה' אלהיכם שהוא סוד הת' ומלבות שדבקים זה
בזה חיים כולכם לאותם שנכנסו לארץ אבל דור דעה שמשה היה רועה שלהם
מתו כולם במדבר ״ כמו שלאה נוקביה דישראל יצאה מאחורי ישראל ומכוונת
פרצופה כנגד מקום הדעת שלו ומגעת התפשטותה עד ראש רחל נוק' יעקב
מאחורי ראשו כנגד מקום הדעת שלו יצאה דור דעה דרדעת הוא מזה מלבות של יעקב
ושורש יעקב בעצמו מהבקיעות של יסוד אבא א"כ בהסתלקות יסוד אבא
שהוא השורש הסתלק דרדעת ״ להיות שורש משה מיסוד אבא מלגאו
ושורש דרדעת מיסוד אבא לזה היה משה רועה שלהם ולזה אחר משה לנכנסים
לארץ ואתם הדבקים בה' אלהים הת' חיים כולכם היום שת"ת אינו מסתלק
מאהן לעולם אבל אבן דור דעה בהסתלקות משה שהוא מצד אבא רועה
שלהם ומסתלקת הארת חכמה אבן כמלין מאלינן ״ מטעם זה נתנה ה'
התורה לדור דעה לפי שהתורה שרשה מחכמה במקום אשר נבקע יסוד
חכמה מאחוריו מקור יצאה התורה ושורש משה מכ"ע מיסוד תבונה ולזה נתנה
על ידו והיה משתמש בה ואמר זכרו תורת משה עבדי ״ לזה ישבו במדבר
ארבעים שנה שחכמה האירה מ"ם ע"ב ארבעה יודין יו"ד ה"י וי"ו ה"י הה ארבעים
ובהיות שהאירה דרדעת מיסוד תבונה לזה ישבו מ' שנה לקבל הארה מאור
ד' יודין של ד' אותיות ״ אם התחלק מ' בן ע"ב לשלשה שלישים יהיה
כל שליש כ"ד כ"ד ושני' פ' כ"ד יבא חיל והוא שבחר משה אנשי חיל שעלו
מ"ח כנגד שני שלישי יסוד אבא המגולים ואילו נבונים שהם כנגד
שליש יסוד אבא המכוסה ביסוד אימא לא חשבה להיות שמדרדעת איכן מ'
משמש בלא יסוד אימא בינה לא יסוד אבא המגולה ״ דרך כלל פרצוף
יעקב נעשה שלם בפני עצמו שבא מיסוד אבא אבל זעיר ונוקביה שבא מיסוד א'
אימא נ"ב זעיר ונ"ב נוקביה אחד ובות לא' משמש לשניהם ״ דע
שיש ד'לת רבתי ודלת זעירא ובולם בבינה דלת רבתי בבחינה עליונה ודלת
זעירא בבחינה תחתונה בסוד לאה בחינה עליונה ורחל בחינה התחתונה ודלת
רבתי נקראת בינה ודלת זעירא תבונה ״ דע שאימא שלאה עד הת'

שלה היא סוד דלת רבתי ומחצה שלה ולמטה היא דלת זעירא הנקראת תבונה וכן גם
מצינו בזעיר אנפין בחינה אחת עד חזה ובחינה אחרת מחצה שלה ולמטה בסוד ישראל
ויעקב ״ זעיר אנפין הוא מהחזה ולמטה כמו השבר שאין עולה מהאמצעית וכמו
כן פרצוף עתיקא נעשה מהפרקים שלמטה הוד זעיר וכנגד רחל כנגד פנים של זעיר יוצא
יעקב ונשאר פרצוף יעקב אחר למעלה כנגד ולשבר האוזן נאמר דכשם שיש ד
זיווג באבא ואימא הוא בסוד הדעת בבחינה עליונה שנקראת בינה כן למטה בבחינה
התחתונה הנקראת תבונה שהיא מחצה אימא ולמטה עם הבחינה התחתונה של
אבא כשיש זיווג הוא בסוד הדעת כי יש את שתי דעות באבא ״ וגם כן בזעיר
יש כן או השנים עצמם פי׳ אחד לבחינה עליונה כשיש זיווג עם לאה וא׳ לבחינה
התחתונה כשיש זיווג עם רחל ובזה תבין פירוש והיו תואמים מלמטה בסוד יעקב
שיוצא מהחזה ולמטה ורחל ויחדיו יהיו תמים על ראשו כנגד יעקב האחר שיוצא
מכנגד פנים מחזה שוה בשוה ולאה מאחריו והבן זה ״ בינה עליונה ה
הנקראת אימא יש לה שלשה בחינות א׳ כשהיא בייחוד עם אבא שעולה למקום
אבא לזיווג ב׳ כשהיא במקומה בלי ייחוד ג׳ כשיורדת בתוך זעיר ״ דע
שבינה כשהיא בייחוד נקראת בינה וכשהיא במקומה בלי ייחוד נקראת תבונה
והנה שהוא זעיר אנפין עולה למקום בינה עליונה ומשם עולה למקום [illegible] אבא
עם אימא גם כשיורדת בתוך זעיר נקראת תבונה ״ זה פירוש ואיש תבונות
ידלנה פי׳ הנה הנקרא איש לבינה שנקראת תבונות בשתי בחינותיה כשהיא
במקומה בלי ייחוד וכשיורדת תוך זעיר ידלה אותה למעלה למקום אבא לקבל האורה
וזה ע״י זעיר אנפין הנקרא איש נמצא שכשעולה זעיר למקום אבא ועולה עמו ה
הבינה נקראת נקרא איש תבונות ״ דע שכשעולה זעיר אנפין למעלה למקום
אבא ואימא ועולה עמו בינה הנקראת תבונות נקראו את התבונות בינות פי׳
ההארה שהיתה נקראת תבונה עולה למעלה כשמתייחד עם אבא ונקראת
בינות וזהו פי׳ בינה עם בינות הוא פי׳ לא קבלנו הארה מעולה בינות אלא מעולה
תבונות ״ גם כאן שהרב ע׳ שבינה יש לה שתי שמות והם פותח תם וכו׳
ובשמים קורא אותה הרשב״י ז״ל פותח ובשמים תם ״ יוד אם ההויה הוא

חכמה

חכמה וההא בינה כי קוצו של יוד כתר ומלת יוד שלשה היסודות וזו כלם
הבה והאחר אשה תשמי׳ יוד הם ששים כמנין מטה שעד האיר ד׳ פ׳ י׳ יהי
אבנים כמנין ס׳ ״ הכוונה כשבינה עם אבא בייחוד אז נקראת מלך
שמקבלת כל האורות מחכמה ומוציאת אורם לעולם ולכן הקו סוד הוא׳ו למה כאשה
נצוי כזה ך כהיות שאמרנו שכשהיא בזיווג נקראת מלך ויהיה כי המלך שראשה
מהוא׳ו ו׳ כשמו׳ ו׳ א״כ נע״ה הראש הוא שמשפעת אז אבא לאימא ולכן נקראת
מלך ·· וכשהיא בינה בלי זיווג רביעא על בנוהי נקראת אימא אם וכו׳ אם
שמשפעת על בנוהי ולכן הא׳ם אל כבוחה תלמעה שכלמה שמקבלת נותנת /
ומשברי אחיה שכשהאשה בזיווג עם בעלה אינה יכולה להיניק עולליו בידה״
ההא של שם ההויה היא בבינה והיא דלת וא׳ו כזה ה׳ ושרשה מהיוד
של חכמה שהיא יוד ב׳ אותיות השתי אותיות אחרונות נעשו יה׳ ומקודם היא
היא יוד ונעשו דן ·· והטעם שבחכמה הם יוד ובבינה נחפכים ונעשים
דן מפני שלמטה הם בסוד הזיווג ולמה הוא׳ו יש לה ראש כזה ך ואבא משפיע
בה והיא מקבלת אבל כשהיא בתוך ההא ה׳ בזמנה שהיא בלי ייחוד ואז
אינה מקבלת אורה ולכן היא בלי ראש ·· הזוית של ההא ה׳ במקום הראש
שהיה לו למעלה במקומה ועתה נשאה למעלה הראש לרמוז אל האורות שנשארו
שם במקומם ·· הוא׳ו שבתוך ההא משפעת בכל זעיר אנפין ומתפשטת עד
היסוד שלו שמאחורי של זעיר כנגד נ״הי שלו יצאה נוקביה מחכמה ולמטה
שכתר שלה יצאה מבין תדוהי ויצאה מצד התפלים המיוחדים בנ״הי זעיר
אנפין כאחורי האורות בסוד אור חוזר נמ׳ ידעת איך נעשה כל פרצוף זעיר
ופרצוף נוקביה מבח האורות נ״הי אימא הנכנס בתוכו כנודע ·· נמצא שהוא׳ו
של היוד שבחכמה שנכנסה עתה בתוך הדלת ונעשית ה׳ זאת היא וא׳ו המתפשטת
בכל זעיר אנפין ·· אחר שידעת שאימא מקבלת הארה מאבא ומשפעת
ההארה עד יסוד למה כשהיא בייחוד עם אבא נקראת נקבה כמלך שמקבלת
הארה מאבא וכשהיא רביעא על בנוהי נקראת זכר שכמו שהזכר משפיע
לנקבה כן היא משפעת על בנוהי ·· אם השכל למה שאמרנו איך יסוד

אבא יוצא מתוך יסוד אימא שני שלישים הבין הוא של אבא שהיא בתוך הה״א נה
והבין למה נקראת זכר דאתכסייתא בדוכרא ולמה כשעולה למעלה לאריך נקראת נ
נקבה והבן זה ·· שגן משכב זכור נ״פ שהרד הה״א דאבא ואימא נ״הי בעשר אנפין
בבת אחת כל ההלבשות דאבא דאימא עד רגלי זעיר אנפין והן נ״פ לעשר שיבא לידי
ביטול בתוך המלכים שמלכו ומתו מרוב ההארה ·· שורש ההארה הזאת הוא שם
אהיה שיש בבינה מילוי כזה אלף הי יוד הי ושם שבחכמה ע״ב יוד הי ויו הי
ושני השמות עולים במספר זכור שהוא בתוך רגלי להורות שמשפיל לשני שמות של
אבא ואימא עד רגלי זעיר אנפין והוא בבינה שהיא זכר בעוד שמשפעת על בנוהי
כזכר ומורדת האורה עד רגלי זעיר אנפין ·· התשובה שיתענה רגל תעניות
ובכל יום יכוין להעלות האורות והשני שמות ע״ב קס״א למקומם שם ע״ב באבא
ושם אהיה באימא ואלה השמות הם פנים ·· שם הויה פשוט בכלל מילויו
מרובע עולה קפ״ד ושם אהיה פשוט בכלל עולה מקדם הם אחורים ושני ה
השמות עולים השב״ח הפנים עולים זכור והאחורים עולים השב״ח במוד זכור
ל׳ בשבת ·· כשיתענה עשר התעניות יכוין שאות עולה יו״ד משם יהוה וכן ב
בתענית ראשון תלבש א׳ מיוד ו׳ מהאחורים נמצא שבעשר התעניות עולים שלשים
מהאחורים שעולה רגל וכן ו״ד שהם ד׳ אותיות שבשם שעולים כ״ו עולים ת
השב״ח ·· אם התענה בהפסקה ג׳ ימים ושני לילות עולה לב׳ התעניות ויהיה
בזה האופן שבתענית שלישית של שבת הפסיק מבעוד יום ולא האכל עד ליל יום
שלישי והתענה יום שלישי פשוט ויום רביעי האכל והפסיק מבעוד יום וכן שתענה
הפסקות שעולים כל התעניות כך חסר שלש שאר בשמות אחרים להשלים הרגל
התענה אותם פשוטים ·· צריך לכוין באלו ה״ן שעולה אחד מהפנים
ושנה מהאחורים וכשהוא באחרון יכוין להשלים בבת א׳ ע״ב קס״א מהפנים
והשב״ח מהאחורים ובזה יתקבלו תעניותיו ויאירו האורות על פי סגנון ותקון
בהתלבשותם שלא יחרב העולם ·· דע שמשה ל׳ זכה לבינה כשהיא ביחוד
אבא במוד סוף להיותו מלבוש אבל יעקב זכה לה בהיותה במוד מ״ס ד
רביעא על בנוהי להיותו מחבר ·· פ׳ מ״ס ופתוך שבלוחות בנס היו

שאהם כבר ידעת שבינה יש לה ג' בחינות עד הנ"ה שלה נקראת בינה
ומהנ"ה ולמטה נקראת תבונה ונקראת מ"ס ס"ק פי' כ"ח כ"ד נ"נ נקראים בינה
ונקראים ס"ק שהם ששה מדות כל א' כלול מעשר והנ"ה נה"י נקראים תבונה
ומ"ס על שהם ד' מדות וכן ממש בזעיר הששה מדות עליונות שלו כ"ח כ"ד נ"נ נ
נקראים והארבעה הנה"י נקראים .. הד' מדות של בינה סוד המ"ס נ
נכנסים תוך זעיר ומתגדל ונעשה פרצוף שלם ואם הנ"ה בינה נעשה כתר זעיר
שנכנס בתוכו נמצא שאימא יש לה ב' פרצופין פרצוף א' ש הששה קצוות
שנקראת בינה ופרצוף אחד א' של הד' מדות הנקראת תבונה ..
וכן ממש בזעיר הו' מדות עליונות שלו נקראים בינה בן י"ה והד' האחרונות
נקראים תבונה בן ו"ה .. הלוחות הם נ"ה ה"ו מבינה מהמ"ס ופי' נה"ה הוד
של אימא שנכנסו תוך זעיר ונעשה פרצוף שלם מעשה הששה מדות עליונות
שלו נקראים ס"ק והארבעה האחרונות שלו נקראים מ"ס כעין שכל א' כלול
מעשר גם גדול הוא .. פי' בדקדוק יותר מ"ס היא התבונה ונעשית פרצוף
שלם עם היותו ד' מדות וגם זעיר שלו היה רק ששה מדות ונעשה כמו שאר
פרצוף שלם שלזה הלוחות שהם נה"ה הוד של אימא גם גדול הוא שמ"ס נעשה
פרצוף שלם ומס"ק פרצוף שלם .. ובדקדוק יותר פי' אימא עילאה נקראת
בינה ותבונה ונקראת מ"ס ס"ק ונקראת ו"ד נ"ב התבונה יש לה כל אלו
השמות נקראת בינה כנגד שהוא בן יה המדות העליונות שלו ונקראת תבונה
המדות האחרונות ונקרא ו"ד נ"ב זעיר אנפין יש לו כל אלו השמות נקרא
בינה כנגד שהוא בן י"ה ונקרא תבונה כנגד שהוא בן ו"ה ונקרא מ"ס וג'
ונקרא ל"ה .. סוד הארבעה כלים שאמרנו למעלה שיוצאים מפום בינה
הוא הארה אחת שמתקנת לכל זעיר אנפין וזה כשהיא רביעא על בנוהי
ובזה יש לו קיום לזעיר אנפין שאותה הארה שיוצאה מפום בינה כשעלה
בינה למעלה בסוד הזיווג בזה יהיה לו קיום והשמה לזעיר ..
דע שיש בהנ"ה זעיר אנפין שם א' הויה יו"ד ה"א וא"ו ה"א שעולה מ"ה ובמלכות
שם אלהים שעולה פ"ה ואלו השמות יחד עולים נ"ס .. וזהו פי' המאמר

מ״ס ומ״ך שבלוחות בנס שפירושו זעיר אנפין שנקרא מ״ס מ״ך שבלוחות
נשארו בחינותיה בשעלה בינה למעלה מתקיים בנס פי׳ ב׳ שמות העולים
כמנין נס ״ זהו פי׳ לאה ומתקבל ״ כבר ידעת שמוחין של זעיר נעשין
ע״י נה״י אימא ובשנכנסי׳ תוך זעיר נכנס קצת מלכות אימא ומלכות
ההיא מאחוריו של ראש זעיר ונעשה פרצוף לאה שלם כנגד הדעת של
מאחוריו מהמלכות בינה כשבאה לעשות מוחין לזעיר ״ סוד מה
שאחז״ל הראהו למרע״ה קשר של תפלין שהוא פרצוף לאה שאין לה כל
כך הארה כי אם ממלכות בינה כמו שהקשר אינו אלא חתיכה [illegible] אבל
הבתים שהם כנגד המוחין ויש בהם הארה גדולה יש בהם כמה ״
שורש הענין כי אריך אנפין יש לו שערות וזקן ומצח והמצח של אריך הן
מגיעין עד ראש זעיר ואותו האור מכה מאחוריו של זעיר ומוציאה
הבתים מלבושין ואחר שמוציאה הבתים חוזר האור של מלכות בינה למחוץ
ומוציאה הקשר ונעשה אז פרצוף לאה ומוחין דידה ולכן אחז״ל קשר
של תפלין צריך שיהיה כנגד לבו ״ ומציאות המוחין דידה נעשים
מאחורי אנפין שיש באחורי מצח׳ שם אהי״ה שמאירים כאן בראש
זעיר לעשות מוחין ללאה שהם מילוי נ׳ מאלפין ונ׳ מההין ובייחוד
קש״ יתבאר ״ דע כי שיעור פרצוף לאה וקומתה מגעת עד שליש
ת״ת זעיר המכוסה ששם ראש רחל ומאותה נקודה ממש מתחלת פרצוף
לאה משם הוא מתחיל פרצוף רחל אין בין סוף לאה לראש רחל אלא כ
כמלא נימא ואין אין מלכות נוגעת בחברתה אפי׳ כמלא נימא ״
רחל היא יראת ה׳ ולאה ענוה של שמאל השינה שהשינה מתאים שעה
בינה ובעקב ענוה שהיא לאה יוצאה רחל שהיא יראת ה׳ כמו שאחז״ל
מה שעשתה חכמה כתר לראשה עשתה ענוה עקב לסולייתה ״
מציאות פרצוף לאה נעשה משלשה פרקי זרוע ימין מההארה שקבל ממלכות
בינה נעשה קו ימין של לאה חכמה גדולה נצח ומשלשה פרקי שמאל נעשה
קו שמאל של לאה בינה גבורה הוד מההארה שקבל ממלכות בינה ומשלשה

פרקי דעת זעיר נעשה כתר ת״ת יסוד לאה בלילה כנגד שלשה פרקים ״
בלילה הוא זיווג לאה בסוד ויהי בבקר והנה היא לאה וזיווג רחל
עם יעקב ביום וכסוד העמידה הנז׳ ״ תפלת שחרית כוונין חסד שמעורר
אהבה ותפלת מנחה היא שמאלו תחת לראשי וב׳ התפלות שחרית ומנחה את
לאה נכונה בין הקן דרושן והזיווג מוכן ולאה תפלת ערבית רשות מפני
שכבר מוכנת בין הקן לרושן לתלבא ובק״ש של ערבית נעשה הזיווג ונמי
הנקבות שאינה חובה לתקן הקן שכולה הנן אבל רחל להיותה בנוק חסד
זעיר א׳ עד שיש לה גבורות אינו כל כך כמ״ש נראם בהשא ״ א״עפ
שיסוד זעיר אנפין הוא למטה ואינה מתפשטת לאה עד שם מ״מ בהגדלה
אשולה שלש יסוד בת״ת ואז יסוד הוא בת״ת ולאה נתפשטה עד ת״ת את
נעשה הזיווג ״ מחצי הלילה מתפשטת לאה עד למטה והזיווג הוא ב
בבקר כשמשחיר השחר ורחל שהיא נוקביה יורדת עד למטה בבריאה ונחזן
שאחור ותקם בעוד לילה והקן טרף לביתה הם העולמות ״ מהאור
הגדול של לאה את באותו התפשטות לזיווג לוקחת רחל מוחין בבריאה ולזה
אנו משימין הקפלה של יד ראשונה שלוקחת האור מלאה קודם שמוחין של
זעיר יכנסו גם בקוה שאנו קורין בלילה מקבלת האור מוחין גם בתפילין ש
שאנו משימין הוא מקבלת האור המוחין כאשר באש קול דממה באהך ומאיר
בו והוא אור מקיף ״ גם ביחוד ק״ש אנו נותנין התעוררות לזעיר
אנפין ונוקביה לזיווג בעולם הבריאה בסוד הקבלה שהוא לזעיר מוח התפלין ש
שהם המוחין ״ כבר ידעת שהמוחין כשיוצאין מבינה הם ל׳ והוא ה
התם של הכלים והבונה כוללת בנ״י שלה והיא לאור מגדל הפורח באויר ואת
לאה אשר היא שם שהיא מלכות בינה מקבלת האור שהיא סמוך ליסוד ״
קול דממה דאהך אמין באש ונעשו התפלין בבת אורות הכלים כמ״ש רז״ל ש״ש ב
בשבור שלשה וגם כלם א׳ רוחו ומ׳ שאורות הכלים מגילה העור וכן
הבגישה מוגלאה התפלין למטה בעשר הכונה שהתפלין היוצאין למטה

בזעיר הם כבר למעלה באותן הכלים ביותר דקות ועם זה נעשה לאה באור
פנימי ·· או הקלפין העליונים הדקים הם הקלפין של שבת שהם למעלה מהראש
כי בביאת שבת באו פנים חדשות כי הכאה של הקלפין שלמעלה היא מאירה
בפנים בשבת גם הקלי' שאחה"כ נכנסים בראש זעיר אנפין במוחין שלו שהם חב"ד
שהוא מתיבות הכלים והמוחין בשל ובעת קול דשעה דאחר ויוצאין לחוץ ונשאו
ד' כתנים נ"ב בטוש כלאה ונעשה אור מקיף ללאה ואור פנימי לרחל ·· מה שאמר
הכתוב ויפל ה' אלהים תרדמה פי' שהתרדמה הוא שהמוחין הבאים לזעיר אנפין
מלמעלה נכנסו בנוקביה שהיא שנאת הוד יסוד בינה ויורדין שהם בתרדמה לרחל
ואז נכללת לאה ברחל מפני שלאה נעשית מהאור שיוצאה מראש זעיר אנפין
ועתה שמוחי זעיר הולכים מבחוץ לרחל רחל עולה למעלה ונכללת בה לאה ··
כאותה שעה של הדורמיטא שהמוחין הלכו לנוקביה שהם מוחי' הבינה והיא
מגיע יותר מעלה ומקבל מוחין מאבא ואימא ואז הזיווג יותר עליון במעלה
במדרגת מעלת המוחין ·· בזה תבין ויקח א' מצלעותיו שמקום האור זעיר
יצאה מאחור שהיה ה' אלהים לקח הכלים שהיו מאחור ונעשה פרצוף שלם
במקום זעיר ואחה"כ ויביאה אל האדם פנים בפנים ·· בשעת אדם הראשון
חוה לאחור ובעוונות בזמן הגלות היא לאחור חוץ מיום שבת שהיא פנים
בפנים כמו שהקב"ה סוד חזרתה לפנים בהקבלת שבת בשה"נ גם אנו בתפלותינו
ובמעשינו הטובים מחזירים אותה לפנים ובפרט בכלכלת אבות בתפלת מלך
עוזר ומושיע ומגן כאשר הל"ע ·· אחר התפלה חוזרת למקומה באחור
ולמה התפילים הראשונים היו שוהין לשבר החזרה פנים בפנים ··
כאשר נכללת לאה ברחל כך נכללת בתבונה בבינה כשהזיווג למעלה בבינה
והטעם שאלו הפרצופים הנכללים זה בזה לפי שנעשו של יד האור ולא היו
נקודה מעוקרת כמו רחל שהיתה מעוקרת נקודה אחת מהעשר נקודות
מה שאין כן בתבונה ולאה שלא היו אלא האור לבד לכן נכללין ··
ובזה תבין לדעת שכשם שנכנסים בראש ז"א הלבוש מן הכלים של תבונה כך ~

נכנס אלא הנ׳ פי׳ הלמוד מבצלם של חכמה ״ וכמו כי ממלכות של תבונה
נעשה פרצוף לאה כן ממלכות חכמה נעשית צפורה וזהו בגדלות ובקטנות
כמו שהמלכות של בינה מגדלות יצאת לאה כן בקטנות יצאת המ״ע״
וכמו כי ממלכות חכמה יצאת בגדלות יצאת צפורה כן בקטנות יצאת
כושית״ ובזה הקדמה שאחז״ל כי משה רבינו ע״ה לקח את מלכת כושית
לו לאשה כאשר מלך בכוש בהיותו שם כמ״ש ״ וכאשר לקחה נעשן
חרב כינון לבינה ולא נגע בה ולקח לו לאשה אחר׳ את צפורה ״ גם מה
שאחז״ל כי התמונה בת רחל היה פני יעקב שראתה ולא כלה ׳ וגם יוסף
לקח את אסנת בת פוטיפרע ולא לקח את פוטיפרע אשר היתה אשת פ
אשת פוטיפר ״ הכוונה כי כל אחד מאלו לקח את הקטן׳ שיש לך
לדעת שבקטנות מהן אלהים מאירות בז״א ונ׳ מאמא׳ ומלת אלהים ע
עולה כמנין כן שלאחר הדרך אלהים חמשה אותיות והמילוי שלשה
עשר הרי שמנה עשר ״ ומלוי המלוי עולה ד״ל ׳ י״ח וד״ל עולה מנין
כן ״ וזהו סוד ויבאו בני האלהים פי׳ שלשה אלהים אשר יורדין את
כגרון וזהו סוד נהר גינוי נהרן שלשה אלהים עולם גרון ונהר וזהו
ויצא חרב חרון ה׳ והם בסוד הקטנות ״ ומצד אשר הם הכל
הן כי שך היינו באים מצב נקודות חכמה כל אחד בלול מעשר הרי
שך ׳ ועוד ה׳ כי כולם שבה היינו הם והוא ערות אשר אז הדין באים
מהה״א וה״א היא תחת אפין של אדנות כאשר יתבאר ברוש זה
בעה ״ הרי שבה וזהו סוד נער נער ה׳ כאשר יתבאר במקומו בה״
ובזה יתבאר כי שבה נשם הכולל עולה מלת כוש הרי כוש״
ומשה לקח את כוש שהם הדינין ״ וכן התמונה עולה כמנין שני
פעמי׳ מצפך אשר הם הדינן הקשים כולם ״ ועל כן יעקב לקח אותה
להיותה דין קשים מצד הקטנות״ ויוסף הצ׳ לקח את פוטיפרע
אשר עולה כמנין קנה שהם סוד אחורים כולם מצב פנ׳ מה כן״
קס״א קמ״א קמ״ג״

ולקח את אמנת אשר היא אחור לאה כי ההתפשטות של לאה היא למטה
אמנת ועל כן לקחה יוסף לאשה ולא לקח את פוטיפרע להיותה אחור ת
המלכות אשר הן הדינין הקשים כנודע ·· וסוד שני נקבות וקטנות יקראו
בסוד הקליפה כנודע ·· ועתה אתחיל להודיעך סוד חטא אדם הראשון
ועץ הדעת טוב ורע ·· דע לך אתה לדעת שיש ארבעה דברים בבריאת ה
העולם והם דומם' וצומח' וחי בלתי מדבר' וחי מדבר ·· וכאשר בא
התיקון של העולמות נתקן האדם וחי בלתי מדבר נתקן במה אשר ק
קרא האדם שמות לכל הבהמות ·· ולזה נאסר לאדם הראשון הבשר של
בעלי חיים לפי שכבר היו מתוקנים אבל הדומם והצומח לא נתקנו
ולזה הותר לו לאכול מהם כדי להתקן כדי שיעשה חלק אחד מהאדם ··
ואמנם ידעת שכשחטא אדם הראשון ואכל מעץ הדעת אכלו כל
הבעלי חיים ולא נתקנו אלא שנתקלקלו עם כל זה בקרבן שהקריב אדם הראשון
נתקנו ואחר כך במבול חזרו ונתקלקלו ולזה הותר לנח אכילת הבעלי חיים
כדי להתקן ולזה בבית המקדש בקרבנות היו מתקנים כל אלו הדברים
והאדם עם התשובה ווידוי הבעלי חיים עם הקרבנות ונסכים הצומח
בנסכים ומנחות והדומם במלח שהוא דומם וזהו סוד על כל קרבנך
תקריב מלח ·· וחטא אדם הראשון הוא כי המטטרון באופן כי השני חל
חלקים אשר ירקו בנגה הוד של נער אופן שנשאו מוחין לנוקביה כאשר
פירשנו ·· והכתר של נוקביה משלוש החסד המגולה בהתפשטות נער לאופן
כאשר פירשנו ·· והחמש גבורות באים לדעת דילה ומתחלקים אחד לחסד אחד
לנצח אחד לכל מלה דילה ·· ואדם הראשון חשב להמשיך הה' גבורות
למלכות מלמעלה משנה שינקין מיסוד בינה בשלש מכוסה התפשטות נער
אופן ולבנה ג' גבורות אחד לכתר דילה ואחד לחכמה דילה · וא' לבינה דילה ·
והשני גבורות לנצח והוד ·· והיה בזה האופן שלשה מינים א' שבשני ש
שלשים התפשטות נער אופן יש נקודה וחסד והם כלים ·· ועוד פעם ב'

שאינם יכולים להתמתק גבורות כח״ב והן קשים כרישא וכסיפא״
ושל פנים נ׳ שאינם באים החסדים לבדם וגבורות לבדם״ ומטן עץ הדעת
טוב ורע הוא זעיר ונוקביה זעיר הוא המקום שנשלם יסוד בינה שעד
מקום שמגיע שם יסוד בינה אין שום אחיזה ויניקה לקליפות. אם כן מן
המקום יניקת הקליפות הואתו ולמטה מתוך טוב. נמצא שמתחיל הפחות
ולמטה נקראת עץ יניקת הקליפות״ ולפה אנו משימין המחיצה בסוף
שליש העליון מהפרק מפני שהוא מקום הטוב״ ולכן סוד והיה שדי ב
בצריך פי׳ במקום שמתחילים הכלים שהם הקליפות לינק את שדי״ וה
והאחיזה שיש להם אפי׳ מאחור אין להם אחיזה. ולפי זה המאציל העליון
רבה אשר תהיה המלכות לאחורי זעיר שלא יאחזו בו הקליפות״ אבל האחיזה
היא במקום הראש שלה לפי שהיא עגול ואינה נדבקת בטוב גם במקום ה
החרושת והרגלים באחור החלל להיות שאינם דבקים היטב ויש להם אחיזה
ומחמת הבחינה יקרא הנ״ה אשר נאחזים ויונקים משם הקליפות ולא אין שעולים
עד שם אלא שגם יונקים ונאחזים מהם״ ודע כי שם שלחה אשר
הוא במילוי אלפין הוא בזעיר אנפין. וכשתכה היוד מלאה כזה כהא כזה
יוד הא ואחר כך עשהם פעמי׳ ששה שהם יוד כהא הם מאה ועשרים
וכשתכה הא מלאה כואו כזה הא ואו והאחר ששה פעמי׳ שלשה עשר
הם׳ שמונה ושבעים הרי קנ״ח והחזור והבה ואו פעמי׳ הא שמונה
ושבעים אותם סך הכל נר״ע הרי שם מ״ה ורי״ע״ וצריך אתה
לדעת שכל שם שבא בהכאה הוא בא באתוונים וטוב יקרא לפי
שכבר ידעת שמילוי שם מ״ה הוא אוה פי׳ הששה עשר הספיר שנאלפין
האותיות של מילוי הואו והאותיות שלמילוי ההא הספיר שנים מונע ויש
ישאר טוב פי׳ יש והנוקביה של זעיר אנפין גם נקרא עץ הדעת טוב
ורע״ טוב כבר ידעת שהמוחין שלה הם נבי זעיר אנפין פי׳ מהחסדים
שיורדים בהם ובולעין לה. והגבורות מיסוד זעיר אנפין באים לעולם

דידה·· והה׳ גבורות של זרועות דידה נה״ת נמתקים עם השלש חסדים אשר
ירדו לתוכה נה״י זעיר אנפין·· והב׳ גבורות נה״ה הוד דידה נשארים בלתי
מיתוק·· ונעשה כאור חוזר נמתקו מעט שעם זה תיקון הטוב והרע אשר
בנוקביה·· דע שאין לחיצונים יניקה כי אם מהטבור ולמטה לפי שיסוד
זעיר אנפין מגיע עד טיבור דילה· ונודע הם הה׳ חסדים המתמתקים הה׳
גבורות והם ה׳ הויות שהם כ׳ אותיות·· וה׳ גבורות הנמתקות הם ע״ן וה׳
גבורות הנמתקות קס״א הרי י״ז כמנין טוב·· והרע הוא ה׳ אלהים העולים
ח״ר·· וה׳ אלהים הם כ״ו אותיות וה׳ שמות הם ה׳· נ״י וח״ר עולים ר״ע··
ומה שאמרנו שאין אחיזה לחיצונים כי אם מהטבור ולמטה א
אמרנו שאפי׳ בזעיר אנפין יש להם אחיזה מאחוריו· יש להבין שג״כ בקליפות
יש זכר ונקבה·· והזכר כחו יותר והשורש של למעלה ונוקביה השורש
שלה מהטבור ולמטה כי שם כחה ואינה יכולה לאחוז מלמעלה שגם
זה לעומת זה עשה האלהים·· ועתה אחזור להודיעך ענין התפלה סוד התפלה
והסוד שלה·· בבקר כשישכים וילך לעשות צרכיו ויטול ידיו יכוין אל זה
הענין כי האדם צריך לתקן השני עולמות בעשיה ובאצילות כדאית׳
בזוהר·· בעשיה הוא כאשר יפנה שהוא כנגד עולם העשיה ואח״כ
יטהר נפשו ויכוין נ״כ שמטהר לעולם העשיה מהקליפות·· אח״כ יכוין ש
שמתקן לעולם היצירה וזה בעטיפת של ציצית קטן כביכול קודם שלובש מלבושיו
ויצא מפתח ביתו·· אח״כ יכוין שמתקן לעולם הבריאה במה שלובש ומניח
תפלה של יד שבזרוע לפי שבינה בזרוע והקשר של יד ירדה למטה מהיסוד
שבתחלה היתה הבינה שלה למעלה בתוך שליש העליון מהזרוע של זעיר
אנפין והיתה נמשכת ומתפשטת למטה אחר הקשר ירדה ונמשכה
במקום ההוא·· ואח״כ בתפלה של ראש יכוין שמתקן לעולם האצילות
ואח״כ יתקן באצילות ר״ל באמירת הקרבנות מטהרין לעולם העשיה
ואנו מתקנים לנה״י ולמל׳ ומלבושת עולה ליסוד·· ואח״כ באמירות כנגד

עולם היצירה ·· ואח״כ בקדיש וברכות כנגד עולם הבריאה ·· ובק״ש אנו עושים הייחוד
כאשר תקנו כנה״י במקומו ·· וכאשר יכנס לבית הכנסת קודם שיכנס יכוין בשם ראשון
של שם בן מ״ב שהוא אבגית״ץ וזהו בבית אלהים נהלך ברגש ·· מלת ברגש עולה
אבגית״ץ ·· וביום א׳ מהשבוע בשלשה תפלות שלו יכוין באלף של שם אבגית״ץ
עם כל יהו״ה אשר הוא כלול באלף והוא במדת חסד ·· וביום ב׳ יכוין בתפלותיו
של שלו בבי״ת של שם אבגית״ץ עם כל י״י כלול בבי״ת ·· ואע״פ שביום שני
צריך לכוין בשם שני של שם בן מ״ב שהוא קרעשט״ן עם כל זה קודם שיכנס
לבית הכנסת אשר הוא השכינה צריך להמליך אבגית״ץ ·· וביום הג׳ יכוין ב
בשם של מ״ב באות גימ״ל שהוא כנגד יכש״ ·· וקודם שיכנס יכוין בגימ״ל
גימ״ל של אבגית״ץ עם כל י״י כלול בגימ״ל ·· וביום הד׳ יכוין [illegible] בשם בטרצת״ג
אשר הוא שם רביעי של מ״ב ובאות יו״ד של אבגית״ץ עם כל י״י כלול ביו״ד ··
וביום החמישי יכוין בשם ה׳ של מ״ב שהוא חקב טנ״ע ·· ובאות תי״ו של
אבגית״ץ עם כל י״י כלול בתי״ו ·· וביום ששי בשם ששי של מ״ב אשר
הוא יגלפז״ק ובאות צד״י של אבגית״ץ עם כל י״י כלול בצד״י ·· ובכל
יום מאלו הששה ימים הנז׳ צריך לכוין כאשר יכנס לבית הכנסת
ומכוין בשם אבגית״ץ כאמור לעיל ·· יכוין עוד לעלות האלה לעשות שלשה
מוחין אשר הם נה״י שנתלבשו בהם חכמה ובינה ודעת למלכות ול
ולפיכך בבית אלהים נהלך ברגש · כי נוטה ר״ת חמשה וחמשים נ״ה כנגד
שם בן ע״ב הרמוז בה ול׳ היו׳ להם כנגד ג׳ מוחין אשר עשינו לה ·· וב
ובשאומר תהלה לדוד אנו מוציאין אותה בסוד אחת מהם שמולבשת
תהלה עם התפלה עולה אחת ·· ונמצא אתה לדעת שצריך לכוין שתהלה
היא תפלה ויתירה היא תפלה שלתהלה עולה כנגד ג׳ פעמים כה כה
כה ·· אחד כה כנגד כה שבברכת כהנים של קדמונה ש׳ וכה השני כנגד
ברכת כהנים אשר בתפלה ·· כה שלישי כנגד כה שלישי שבקטורת ואלו הג׳
כה כנגד ג׳ מוחין אשר אמרנו ·· וביום השבת יכוין בשם אחרון שקוצי״ת

מן שמות מ"ב בזה האופן ·· בתפלת ערבית ש"ין קו"ף מהשם ש"ק בתפלת ערבית ליל
שבת ·· שבת פי' ש"ין ב"ית ה"נו פי' ש"ין ב"ת ·· ולכ' ובתפלת שחרית בואו נ"ה מהשם
שקוצית ·· ובתפלת מנחה נשאר האותיות אשר הם יו"ד ה"נו י"ת ·· נ"ב צריך לבוין ב
כוונ' שבת שכוונ' שבת הוא חק"ל ·· ובשחרית תפוחין וקדשין · ובמנחה חק"ל לבד ··
וצריך לדעת כי שם הויה אשר הוא בחכמה ושם אהיה אשר הוא בבינה ושם אלהים
ושם הויה עולה חק"ל הכל ·· והקוף של שם שקוצית שתכוין בה בכוונ' שבת הוא הקוף
נה"י כל אחד כולל משלשתן הם ל"ג ·· ול"ג פעמי' ל"ג הם תתק"ה ·· נ"ב צריך לבוין בשחרית
בואו נ"ה ואו כנגד ישמח משה · נ"ה כנגד תפלת מוסף שהוא לנסוך ·· נ"ב בתפלת
מנחה אשר הוא יו"ד ה"נו שהוא קדשין כי קדוש עולה כמנין יו"ד ה"נו י"ת ורומז ל
נה"י קוף השבוע של אה"א ונהו קדוש גדלו בגולתנו מנין קדוש ה"י ונהו קוובין תלתלים:
נ"ב צריך לבוין כאשר אומר ויכולו בתפלת ערבית יכוין לאות ש"ין של התחלת
שם שקוצית והנ' שמים מהש"ין נמ רומזים לנה"י אשר הם תלת רוחין הנ"ל ··
וכשאומר ויכלו שנ' שאחר העמידה יכוין שעולה השכינה ר"ל תלת רוחין הנ"ל
לחסד גבורה תפארת הנ"ל ·· ויכוין באות קוף משם שקוצית אשר הם אברהם
יצחק ויעקב הקן קוטן מיצחק ומיעקב ואברהם בן מאת שנה ·· וכן נ"ב נה"י
כשעולים למעלה באבות משפיעים בהם ואז כל אחד כלול מן שלש ר"ל נה"י
כלול מחג"ת וכן הוד כלול משלשתם חג"ת נמצא שכל אחד כלול משלשה הם
שלשים ·· והשלשה מדות הם שלשה ושלשים · ל"ג פעמי' ל"ג הם תתק"ה עם אחד
מהכולל א"ב קוף רומז כאשר היא עולה בתלת רוחין הנ"ל לקבל האהבה מחג"ת
·· וצריך לבוין בויכלו השלשי בביתו בחכמה ובינה ודעת ·· ובכל קו"ן נמין ויש
ושעין ·· ונמין הוא יו"ד ה"י וי"ו ה"י ארבעה יודין כל א' כלול מעשר הוא ה"נו יו"ד פי'
ארבעה מאות ועשר ונהו אומרו קדוש קדוש קדוש עולה ה"י ·· ובכל יום מהשמע
ר אחד שנכנס לבית הכנסת ישים הטלית שהם הציצות ולשון טלית הוא מלשון שער
כמו ויקחו בצמת ראשו ·· ונ"ב הוא לשון הב' הבטה והסתכלות כמו מציץ מן החרכים
ומאת היא האהבה ·· וכבר ידעת שלמעלה מראש יש שער אמנם יש הלמוד מהכלם

והוא

והוא אור מקיף לזעיר אנפין ״ וידעת דקולא דשערא מאריך אנפין יורדים
עד השא דזעיר אנפין · וקולא דשערא מן זעיר אנפין יורדים עד השא ד
דנוקביה להאיר לה · דשערא הם כראש כנגד המוח והם מכסים והם
יוצאים לחוץ והם מכוסים דאלה האלה גדולה וזה כוונת הרשב״י ז״ל
באדרו בין דוכרא · בינת נוקביה ״ לרמוז על מה שאמרנו דשערי
דאריך אנפין יורדין לראש דזעיר אנפין · פי׳ בין · המכריע מה שיצא מן כלם
חכמה · בינת מה שיצא מן כלם בינה פי׳ מהיסודות של שניהם כי שניהם
כהין זעיר ומה שיקח לעצמו הוא בין · ומה שיקח לנוקביה הוא בינת · אב
הוא העליה שאנו מקישים בו רמז לאור המקיף של זעיר אנפין · פי׳
העליה הוא המקיף של זעיר אנפין ״ בדך נמר המקיפים מכתר אריך
אנפין יוצא דרך השערות ומקיף ״ וכן חכמה וכן בינה ״ כתר וחכמה ה׳
המקיף להם לבד · בינה נקרא פ״ס כבהר מחול דרבנן דמקיף ל
לשש קצוות ״ נמצא שמקיף של זעיר הוא העליה ״ ומה שם בנוקבא
מדות ... מן מדות התפלין וקיימא לן שיירי השמוש קדושה נגנזים
ושיירי השמוש מצוה הם נזרקין ״ אבל מצוה נקראת שכינה וזה ה׳
ה... השמוש לשכינה כי מאירין לה והשמוש קדושה הם התפלין המאירים
לזא ״ וידעת כי השערות של אריך אנפין כעמר נקי לבן ״ ומזעיר
אנפין השערות הם שחורות כמש הכתוב קווצותיו תלתלים שחורות וכו׳
ושל נוקביה השערות הם אדומים כארגמן ... אדומים
שחורות ולבנים ״ והשאלה הם רמז לשערות אב היה ראוי שיהיו שחורות
נב׳ ראוי לחקור לדעת למה הן ח׳ חוטין ולא יותר מאחר שהם רמז לשערות
נב׳ למה הם בקצוות היה ראוי להיות בראש ״ והכוונה כי כבר ידעת
שהמוחין של זעיר אנפין הם באים לו מאבא ואימא והמוחים של אבא
אכשה ושל אימא ד׳ הרי ח׳ ״ המוחין של אבא ד׳ הויות שמם של יודין
ואחת של אלפין וא׳ של ההין אהבע יהו לכל מהויה ״ ושל בינה מל׳

שמות של אהי"ה.. ואז הגבורות נכללים הם בבינה ולמעלה הם מ
מתלבשים לפי שלמעלה החסדים הם מכוסים וכשהם מתגלים למטה
נמתקין הדינין כדינם קשים ברישא ורפים בסיפא מזה הטעם..
ולזה לוקחים הנקודות כולם ומשימין אותם כנגד הלב לפי שעד
מתגלים החסדים ונמתקין שם.. והטעם שהם לבנים מפני שיסוד
בינה כאשר נבקע בתוך זעיר יצא האור מאחורי זעיר ונמתק הגבורות
אלו שהם הנגלין והם שחורות כעורב מפני שבקטנות המוחין הם
שלאלהים ואח"כ בבקיעה ונמתקו. והטעם שהם שוות בכל פרצוף..
והטעם שאנו משימים הנקודות בגוף לא יותר מג' אצבעות ולא פ
פחות מקשר גדול. הכוונה לא יותר מג' אצבעות מפני כי הגבורות
חמשה ה' מהם לבד מתוקים בג' התחתונות של נה"י השם שלמעלה הם
חסד גבוה בלתי מתוק ולכן לא יותר מג' אצבעות שיהיו כנגד אשר
בלתי מתוק היא.. ולא פחות מקשר גדול מפני שאשר שנה"י של בינה
כאשר נכנסים בתוך זעיר אנפין השנפקים מהם לבד נכנסים וכאשר
וכאשר בוקע יורד השפע וחוזר לאחוריו כאשר חוזר עולה מהפרק הר
הראשון למעלה כי מאלו השנים אשר נכנסו מהפרק א' ראשון למטה יצא
עולה האור לאחוריו.. ומהשנה לא נשאר כי אם הרשימו לכן אנו עושין הנקב
בגוף של קשר גדול כי שירד האור מהפרק שיש בו רשימו שאם אנו
עושים הנקב פחות מגדול ירד האור מהפרק אשר אינו מתוק כלל
ואין בו כלל. וכבר אתה יודע כי אחר הנקודות אנו מניחים התפילין והוא
שצריך אתה לדעת ההקדמה אשר אמרנו למעלה כי הקב"ה מניח תפילין.
כי זעיר אנפין אשר מניח על ראשו ד' אורות אשר הם ד' מוחין. ובתחלה
הם ארבע וכאשר נכנסים בראשו מתפשטים בנה"י של תבונה הם ג' וב
ובתפילין יש אף החברות ולא יותר משמות אהי"ה. ויש ד' פרשיות ויש
ד' בתים. וכפי מה שאמרנו היה ראוי להיות ג' בתים כנגד נה"י בינה

הנכנסים בתוכו· אבל הכוונה שהם כרים דע שקוק ושער לאחר אופן
כמש מאחוריו דזא נאאותה הכבושה יוצאים הכרים כנגד פנים במלכות
וחוזרים להיות ד׳ מוחין באורה האחה של קוק שער אחד אופן· ונעשין הם
ד׳ כרים והם כרים אשר הם מכוסים הפרשיות לפי שבאים המוחין מ
מכוסים וד׳ פרשיות כנגד ד׳ מוחין ונעשין הם אלבעי· ועוד טעם אחר
שהלבת נרתה של שער אופן אשר בוא נהי בנבת אז כשנכללים תלבות היא
בסוד הטעלה· וכאשר מוחים ומתפשטים אז תלבות חוזרת למקומה ולכן
הם אלבע כנגד תלבות המתפשטות· והטעם כי הם כ״א הזכרות מפני
שהלבת נרתה של שער הם ז׳ שתלבות בסוד הטעלה וכל א׳ כלול משלשתן
ג׳ פעמי׳ ז׳ הם כ״א·· והטעם כי הם כ״א במנין אהיה ולא כ״ו במנין הויה
לפי שהוא כלול כל א׳ משלשתן ז׳ וג׳ פעמי׳ ז׳ הם כ״א באחור·· ועוד צ
צריך לדעת מאחר שהם במנין אהיה יהיו כ״א אהיה ולא כ״א הויות··
אבל הטעם הוא כי מלת אהיה מורה התפשטות והויה מורה כאשר היא
במקומה בלי התפשטות המוחין·· ונבין אתה לדעת שאלו הסוגד
הכ״א הזכרות הם במנין אהיה וד׳ כרים של שער כנגד
אהיה שהם ל׳ וד׳ פרשיות כנגד אותיות הויה יהוה שהם אלבעה
המשוב שם אהיה והויה אחד הנה שלהם במנין חיים ופירושו
אשר הם חיי המלך·· ובתפלה שליד נ״ב יש כ״א הזכרה במנין אהיה
ואלבע פרשיות בארבע אותיות הויה וכ״ה כנגד שם אדנות שלה
לו הנ׳ שמות משפ׳ במנין יב״ק·· ודע כי הכבושה שאמר בנ״ש
אשר אתנה יוצאים הרפין זהה היא האחה לבד ושעור
הנלות מסתלקים המוחים כי המוחים אינם אלא בגלות ובגלות נאמר
יקום יעקב כי קטון הוא·· ובתפלה אשר אנו מתפללין וביחוד ק״ש אשר
אנו מייחדים בכל יום אנו מעלים את שער אופן ובאים בתוכן המוחין
של מעלה ואחר התפלה חוזרים ומסתלקים· אבל האחה היא נשארת

כל היום ולמה כל היום זמן תפילין וזה עם הרצועות של התפילין שמקיפין
הראש אשר הם סוד נצח והוד של תבונה כאור מקיף וזה על הגלגלת · א
אבל לילה לאו זמן תפילין הוא כי המאה נסתלקה והקשר כנגד לאה ככתוב
לעיל כל זה בתפלה של ראש ותפלה של יד כנגד רחל והמוחים האלה הם
כנגד נצח הוד מן זעיר אנפין · וכשם שתפילין של זעיר אנפין הם עשוים
עם הכבושה לקוף לשער דאריך אנפין כך התפלה של יד עם הכבושה
של קוף ושערי של זעיר אנפין אשר מגיעים עד הראש דרחל כשוים
ועשוים ולמה אנו משימים אותן כנגד הלב במרחק שעם הראש דנוקבא·
והטעם שקושרים של הזרוע לפי שהיסוד של זעיר אנפין הוא למטה ואינו
שוה בנצח הוד הלה" ולמה אנו קושרים אותו בזרוע שמאל אשר הוא
נגלה כה שיאירו הגבורות של היסוד ויצלו ולמה אמרו בזוהר שצריך
שהיו הוא כנגד יסוד" והטעם כי תפלה של יד הוא בית אחד לפי ש
שנצח הוד של זעיר אנפין הם תרין פלגי דגופא לפי שיסוד זה הוא למטה
ואינו שוה לנצח הוד ונהנצח הוד נעשית מות הלה · ולפי אף שנראים
שניהם כמו שנים אשר הם מחוברים בתוכה כמו אחד ולכן הוא בית
אחד לתפלה של יד" או כנגד פרצוף מלכות אשר הוא פרצוף אחד·
או מפני שבהם נוקביה של זעיר אנפין יונקת משם אחד אשר בדעת
זעיר אנפין אשר כולל תשע הויות" והטעם אשר אנו משימים תפלה
של יד בתחלה שמן הראוי היה התפלה של ראש מפני שבתחלה באים
המוחים לזעיר אנפין מאריך אנפין ואחר מזעיר אנפין לנוקביה · אבל
הטעם עם סוד הפסוק אשר אומרים אותו כחותם על זרועך" ופירושו כי
מחמת אהבה שיש לזעיר אנפין עם שכינה אותה האהבה מהתפילין לעולם
הוא עושה שני בחינות מתוך האהבה מה כשושה כי חכמה ובינה דשערי
אינם כשוים כי אם לחכמה ובינה לפי שהראש של נוקביה היא דבוקה
לגב זעיר אנפין · והשנה לא כשוי כי אם לחכמה ובינה שהדעת שלב

הוא

הוא למטה כאמור לעיל. והבחינה שנית מהקושיא אשר אמן
קושהם בזרועו לפי שתעלה הגבורות ולבחינה הראשונה אמרה שימני
כחותם על לבך. ועל השנית אמרה כחותם על זרועך ולמה בבקר
תכף יש לה החלה מאותן החותם שעל לבו ועל זרועו. לפיכך משימים
בבקר את התפלה של יד מאחר שכבר יש לה אותה החלה. ואת התפלה
של יד לא נניח עד שנאמר קרית שמע ואחר התפלה שיש לנו בהקדמה
אמיתית שבשעה שקורין ק״ש נכנסים השני מקום של נצח והוד בראש
של זעיר אנפין. והיסוד נכנס מעט בראש זעיר אנפין. וכאשר אנו
אומרים העמידה אז נכנסים הפרק השלישי. והאמהם אשר נכנסו קודם
יורדין למטה ואז נמתקו המותק והמתפלים והגבורות בדעת כמו שהקדמנו לעיל
העמידה כמה במלת אלהי אברהם. אבל התשובה למה אמרה שאמר
הכתוב קשה כשאול קנאה מאחר שיש לנוקביה קנאה נ״ב. ונעשה הדבר
כי זעיר אנפין ונוקביה הם דודים ויש אהבה ביניהם ולמה אמרה שימני
כחותם על לבך. אבל הכוונה שלאריך אנפין אינה משום אהבה אלא
מטבע השלימה כטבע הטוב להיטיב לזולתו. טוב אתה ומטיב אמר
דוד הע״ה למאת הכוונה ולמה לא שייך באריך אנפין אהבה. ב׳ בשלמא
אם תורה ההיא מהקליפין היתה באה מאהבה ואימא היתה מתגלית
על דרך מה שאמרנו ושמים לא זכו בעיניו ר״ל בשני בינה כי לעולם
היא משתדלת לא להאיר לזעיר אנפין. אבל בהיות כי הקליפה אינה
אלא מזעיר אנפין היא באהבה. ואת דבשלמא אם הכוונה שלאריך
אנפין במשי ביחד בטוב על רישא דזעיר אנפין ניחא אבל הכוונה
דקוק דשעה של זעיר אנפין לא במשי בטוב ביחד לנוקביה. ויש לומר
שבמשי לנעקב ומהאור חוזר במשי לנוקביה. ואחר שמניח התפלין
ואומר הזמירות והברכות יכוין כי הוא מתקן עולם העשיה עד קדיש
ראשון ומקדיש ראשון עד ברוך שאמר מה שבין עשיה ליצירה. וכאשר

אומר ברוך שאמר עד ישתבח ביצירה · ומהקדיש עד העמידה
בבריאה · נמצא כי קדושה שמושפע היא בבריאה · אם כן צריך
לכוין בקדיש ראשון בתפארת אשר עולה בה לקבל מאמא מחלת התבונה
ובקדיש שני יכוין בתפארת שחוזר למקומו · ובקדיש שלישי אשר
יורד האדם שקבל תפארת מתבונה לכך נהי דיהא כי מלת יה הוא בסוד ·
ומלת צבאות בנצח הוד ומתמלאין מכח פי' שכינה שנקראת אדן על
מכבוד זאת היא כוונת קדושה שמושפע וכל זה בבריאה ·· וזאת
הכוונה עצמה בסדר העשייה והיינה בקדושה של עמידה שמשמר
אלא ההפרש הוא כי שם בעמידה יכוין בעולם האצילות ·· והשבע
היכלות אשר נאמרו בפ"ק פ' פקודי בכוונת התפלה הם בעולם
הבריאה ההיכלות: וכשמעלה מהיכל קדש הקדשים בבריאה התפלה
של לחש המתלבשת עולה בהוד · ונשקב פי' תפארת בנצח והזיווג ביסוד
אבל היא מתעלה באצילות בנה"י אשר היא פנים בפנים לפי שהם ם
מתוכים למטה ויש פחד מהחיצונים לכך העמידה בלחש כדי שלא ידבקו
בה החיצונים · ובחזרת העמידה היא מתעלה עד חסד גבורה תפ' באצילות: ושם
הוא סוד הקדושה משמר ·· ובשאומר נפילת אפים צריך לכוין שמפיל
האדם עצמו מעולם האצילות לעולם העשייה ומוסר עצמו למיתה כאשר
נבאר בסוד נפילת אפים בע"ה שאז הוא עת הזיווג ·· עוד כוונה
אחרת בקדוש הלא ידעת כי קדוש עולה ת"י ויש שלשה קקק כנגד שלשה
הויות של יודין אשר באורך אנפין שעולים כל א' קדוש ד' יודין ועשרה
אותיות ·· ונעקה אמרו להודיע לך סוד ק"ש צריך אתה לדעת שצריך
לכוין ב בתחלה לתקן לזעיר אנפין ונוקביה ולקשרם בה
לה שעולים למעלה בה להיות מיין נוקבין לזיווג אבא ואימא עם מסירת
נפשנו על קידוש השם אשר כן אנו מכוונים באחד כאשר נבאר בע"ה:
והוא בזה האופן תחלת שמע צריך לכוין שם ע"ב ·· ופי' המתלבשת

נקראת שם לפי ששם ע"ב ד' פעמי' ושם של ב"ן עולה ש"ס והתפוץ
ע"ב הם אחד בחכמה פי' יו"ד ה"י וי"ו ה"י הנה הויה ביודין . ויש בבינה
הויה כזה האופן יו"ד ה"י וא"ו ה"י אשר עולה ס"ג .. והשאר אותיות עולה
מ"ה .. ויש בתפארת כמשר אופן שם אחד יו"ד ה"א וא"ו ה"א עולה מ"ה ..
והויה עצמה עולה כ"ו מ"ה וכ"ו עולה ע"א . ואחד אשר מיותר בשם
בינה הרי ע"ב .. ובמלכות יש הויה פשוט בכל משולש מרובע עולה
ע"ב כזה האופן .. י' יה יהו יהוה עולה ע"ב הה ד' פעמי' ע"ב ב
במנין שם והם ב' במנין דפת נהורן הנה ש"ך
מם של שמע והשין של שמע הכוונה להביא כח והארה מהויה של ב"ן
שבמלכות בינה לאחל שבינה שנקראת שם כזה האופן כי שם ב"ן ויש בן
ד' ההין כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה ונשל ה"א יבות דלת יוד כזה ה' הרי באותם
ההין ד' ידות וי"ד של היוד של הויה הה ה' פעמי' ארבעה עשר שעולים
ע' מנין שבעים .. והכוונה שהיא ע"ן הבי' לבחוץ במנין אחת שהם שלש
ווין אשר נשארו משם ב"ן הואו של היוד והשני ווין . ועם כללות הויה של
ב"ן הה ע"ן ע' .. קנה במלת שמע יהיה אשר אנו מקשטים לאחל מה
מהמלכות בינה פי' בשם ב"ן . הנה כוונת מלת שמע .. וכוונת מלת
ישראל צריך לכוון לקשט ולהביא ע"ן הארה מחכמה פי' מאו"א ונבוה של א
אבא דהיינו ישראל פי' שיר אל שיר משמאל אל מימינו הארה למיטר
אנפין .. ובמלות יהוה אלהינו צריך לכוון להביא הארה לאבא ואימא עצמה
מלמעלה מאריך אנפין פי' משם הויה של יודין שבאריך אנפין ולכן באומר
יהוה צריך לכוון בשם יודין שמקבל הארה מהיוד של יהוה אשר באריך
מההא של אנפין . ובאומר אלהינו יכוין בשם אהיה של יודין כי מקבל הארה מהאריך
אנפין .. ובאומר יהוה יכוין בשם ס"ג שבלעות אבא ואימא שבלעות אבא
ואימא שמקבל הארה מהואו של הויה אשר באריך אנפין .. ובאומר
אחד יכוין אח דלת פי' בהויה ותלבונת אשר מקבלים הארה מהא א

אחרונה משם הויה אשר באריך אנפין" ובתולת אחד צריך לכוין כי
עולים זעיר אנפין ונוקביה עם מה שאנו מוסיפים נפשותינו באותה שעה
על קידוש השם שכך צריך לכוין כי אנו מוסיפים נפשותינו" וכאשר עולים
נעשים מיין נוקבין לזיווג אבא ואימא" והזיווג הוא שיכוין כי הויה ואהיה
משולבות זה בזה כזה" יאההויהה" ומזה הזיווג יוצא שם מקובל
מולין· וצריך שתכוין ש שכל יוד מאלו ד' יודין הוא שם
אחד מיהו· אלא שצריך לכוין שאלו ד' יהו של אלו ד' יודין הם כל אחד
במילוי אחד כי יהו ראשון כיודין כזה יוד הי ויו" ויהו שני מילואו
יוד הי ואו ויהו שלישי כזה יוד הה וו" ויהו רביעי כזה
יוד הא ואו" הרי ד' יהו עם ד' מילואים
הנז' וגם אלו הד' יהו צריך לכוין כאותם אהו השנים
במילוי יודין והאחד באלפין והאחד בההין" והטעם שצריך כך כיהו ואהי
מפני שיהו מצד אבא ואהי מצד אימא" ועיקר הכוונה הוא יהו באהי כ
ביודין· ויהו באהי באלפין· ויהו באהי בההין· ויהו באהי בכל זה כ
בתולת אחד לפשוט מוחין לזעיר אנפין" ואלו המוחין הם בסוד אור פנימי
לנאה ואור מקיף לזעיר אנפין שלא נכנסו לו המוחין במלאכו ולאה שהיא
רמוזה בדלת גדולה ד' שבאחד ואנו אומרים בשכמל ויכוין בשני א
אהיה והם ראשי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" ופי' ברוך שם
כבוד ראשי תיבות שבב שהם עולין במנין שני אהיה ביודין קסא"
קסא" נמצא שבתוך שאומר ברוך שם כבוד יכוין בשני אהיה ביודין וכ
ובמאמר האותיות הנשארות משלשה תיבות אלו של ברוך שם כבוד יכוין
בשני אהיה אחד של אלפין ואחד של ההין שעולין עם י' אותיות של
ד' שמות של אהיה עולים במנין אותיות אלו והוא רמוז כי היו אותיות
אשר אמרנו הם רמוזות בדלת גדולה אשר היא הבחי' כי נקרא תורה
של שהיא עבה כל דלתין והאמר אהבתפשתי אהבה הם י' וכנגד היו א
אותיות הנז' כל זה במלות ברוך שם כבוד· ובשאומר מלכותו יכוין מלכות

אהיה
באלפין קנא"
ובההין קנא"

ואו פי

ואו פי׳ להבא לרחל אשר היא נוקביה של ז״א הבאה מבחוץ של לאה
וכזה יובן מה שאחז״ל משל לבת מלך שהיתה צבי קלרה והלבו את
עבדה והכירו לה כאשתי״ הכוונה רחל היא באה בת מלך הבאה מזה
הייחוד העליון אשר הבאה בא מרחוק ולינה נבנית מזה האור אשר הוא
נעלם שאפי׳ לזעיר אנפין הוא אור מקיף לו והיא הבאה שנבנית מאותו
האור ועבדה הם הצדיקים אשר מכוונים בשמע למסור את נפשם על
קידוש השם כאשר יורדין נשמות הצדיקים מביאין לה מאותו האור אשר
קבלו שם לעשות מוחין לרחל פי׳ הבאה מבחוץ״ ולכן צריך כאשר אומ׳ מלפונו
שיכוין ראשו מלמעלה למטה בכוונה שיורד אותה הבאה לרחל. וכשאומר מלך
העולם יכוין לעשות פרצוף לאה עם זה השם שעולה לעולם״ והשם הוא
שם מ״ב פשוט בכל מקום מורכב עם עשר אותיותיו כמנין לעולם״ וזה
ד׳ יוד יהוה יש כו׳ שמונים ואחד אשר הם שמונים כמנין ועוד שעולה שמונים
ויכוין כאשר הוא ביוד שבית מזה יהוה של מ״ב שאז נעשית הנקודה
של לאה בסוד קטרתה״ וכשהוא ביוד שבישת יכוין שאז נעשית יסוד
לאה. וכשהוא ביוד שבויו אז נגמר פרצוף לאה לגמרי ואז בזה הדלת
יכוין לגמור פרצוף רחל מכל בלאה בהיותה בסוד אור מקיף לרחל״
וזהו סוד ואהבת את יהוה פי׳ אהבה את הבני יהוה שהוא רחל שהוא
את ליהוה על היותה נוקביה של זעיר אנפין ויקרא ק״ש וכשאומר
ואהבת את יהוה בכל לבבך לבעל היחין שהוא החסד בנקבה״ ובכל
נפשך זו היא מדת הגבורה אשר צריך הוא בכוונתו לכוללה עמהם״ ובכל
מאודך לה עולם למשלה לכולם בחכמה ובבינה ובדעת״ ובפרשה
ראשונה יש בה מ״ב תיבות ואחד ״בלין וזה יכוין כשאומר ודברת בם
פי׳ מ״ב כנגד כאשר של זעיר אנפין חכמה בינה לדעת״ ובפרשת והיה
אם שמוע עד מלת ושמתם יש ע״ב תיבות ומיותר ע״ב ע״ב אין
ע״ב תיבות אין האבות כנגד גדולה גבורה ת״ת פי׳ שרשות ימין ואז

ושמאל עד הטיבור ומשמאל ושמאלם עד על הארץ ׃ ויש בה חמשים תיבות
כנגד חמשים שערי בינה כנגד הטיבור עד הירכים ׃ ובפסוק אחרון יש
בה ע״ב תיבות כנגד נה״י ופי׳ כמו שפירשנו שבה ג׳ ע״ב ע״ב ויסע
ויבא ויט שעולים ר״ין להאירם כך כנגדם בשוקים נה״י ׃ ובשאומר
התפילה יכוין בפסוק ראשון אשר הוא אדנ״י שפתי תפתח שצריך לכוין בו
הכוונה הזאת ׃ דע כי יש שני מיני דינין אשר יורדין מלמעלה אחד
לזעיר אנפין אשר יורדין ש״ך ניצוצי דבוראין ושורשם הם מלכי נקודות
תמיד כי שער פנ״ג הם ש״ך מוצא כחים לשם אדנ״י ׃ ולכן המוציא
שם אדנ״י ה׳ פעמים עולה שכ״ה ופירושו ה׳ פעמים מאדנ״י עולה ש״ך עם
ה׳ אותיות של אדנ״י עולה שכ״ה ׃ ואלו האלפין הם אלפין משם אהי״ה כדי להמתיק
לש״ך דינין ׃ וזהו סוד נער נער כאשר הנער בתקותו נבואה ׃ וכאשר השלום
זכאי נאמר בהם אבל רשם כי מלת תמים עולה ש״ך ׃ וסוד זיווג שרשם
ונמתקין שם באבא ואימא ואינם יורדים ומתקשטין בעולם ועוד יש מין
דין אחר יורד לנוקבא ומשם לבנות ישראל ׃ והם רפ״ח ניצוצים כלולים במתא
דבוראין אשר הם מנצפ״ך שעולה ר״פ ועם חמש אותיות עולה רפ״ה
וזהו סוד רפ״ח אדונים פי׳ הדינין אשר באים מהאדום הדינין ׃ וכשאנו
באים להתפלל בפסוק אדנ״י שפתי תפתח ׃ כוונתינו הוא במתק הדינין
פי׳ ה׳ פעמים אדנ״י שעולה ש״ך להמתיקן סוד האלף של אדנ״י אשר שרשה מאהי״ה
גם להמתיקן את הפ״ר דינין האחרים של מנצפ״ך מפני שאלף של אדנ״י
היא בצורת י״ו פי׳ הרגל התחתון בצורת יו״ד ׃ והואו קו האמצעי והרגל
העליון יו״ד הה י״ו וי״ו עם דין פי׳ שאר אותיות שם אדנ״י עולה פ״ר ׃ והה׳
של מנצפ״ך אשר היא ה׳ אחרונה של שם הוי״ה הרי רפ״ה פי׳ שממתיק הדינין
ואנו אומרים אדנ״י שפתי פי׳ שפתי הכוונה אותיות שפתים שהם בומ״ף
ועולים קכ״ח כמנין שני פעמי ד״ן וכוונתינו להמשיך על אותם שני מיני
דין אשר הם מילואי ד׳ שמות שהם שם ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן וכן כדי
להמתיק לשני מיני הדין הללו ואלו השני מיני הדין הללו באים מאלהים

אשר בתוך העליון ותוך התחתון ולרוחב כזה א אֵל אלה אלהי׳
אלהים׳׳ ועם י׳ שינים תמוד האלף של
אהיה כזה א עולים הכל שהם שתי גבורות פי׳ שתי פעמים
נבואה זה בחלם של שברי׳ ובמאמר הפתח בסוד ברכה שהוא
החיוני של חכמה ובינה הכתובים בגרון ותוך באותיות אשר שם שהם
אחהע נכון ועולים ר״ן׳׳ ויש אחד יותר אשר היא כנגד האלף אשר
מתחבר ועולה פי׳ יכוין שעולה השמים כמנין רמ״ן · וזהו סוד רמ״ן שמחקים
לצדיקים כמו שיתבאר בסוד אבי׳ בכתר בנה׳׳ והוא של מלת ופי׳
היא הואו אשר באמצע האלף של אהיה כזה א ויש באלף שני יודין׳׳
א נשים יוד אחת למעלה כנון של מעלה ת תמשה נקוד כזה ב
והשים יוד אחת קודם זה הגון אשר שינוי נקוד כזה י״ן יחתר
יגיד ועולה יג״ד פי׳ ותשך השפע לברכה אשר הוא ההולך ויכוין
לעולות היכל קדש הקדשים אשר הוא כתוב מכהנה שיעלו במחשבות
אשר באצילות׳׳ ובמאמר ברוך אתה יי׳ יכוין מלת ברוך בסוד
אצילות אתה יי׳ מלכות והפחד עם השכינה אלהינו אימא אשר עלתה
על ידה ואלהי בחוצי עולה שם עב אשר הוא מילוי מן בחכמה׳׳
ופי׳ אלהי חכמה׳׳ והואו דעת הכוונה שאנו רוצים לחוות אבא ואימא
על ידה הדעת בה שיהיו מוחים לזעיר אנפין לפי שבקש הד׳ מוחין הם
מתלבשים בנה״י של תבונה והתחיל ליכנס בראש זעיר אנפין השני פרקי׳
של נצח · והשני פרקים של הוד אחד בחכמה וא׳ בבינה וא׳ בחסד
וא׳ בגבורה ונשאר הפרק הראשון כולו של יסוד של תבונה לא נכנס בדעת·
ועתה נכנס כולו בזאת הכוונה של העמידה נכנסים הג׳ פרקים של
נצח והוד כולם ויסוד אז נכנס בדעת׳׳ וכשאנו אומרים אלהי אברהם
הוא זעיר אנפין קודם שבאו לו המוחין היה בבחינת שש קצוות׳׳ וכו
ובהגדלה עולים שני שלישים מתחבר לראש ונעשה חכמה זעיר אנפין

כאשר ידעת בתפלות במקומו·· וכאשר אומר אלהי יצחק יכוין כי עולה שני
שלישים מגבורה ונעשה בינה· ואלהי יעקב יכוין שמתפשט עולה שני שלישים
ונעשה דעת· וכשאומר האל הגדול יכוין שיורדים ג' הפרקים הראשונים של הבינה
ונכנסים באחור גבורה ת"ת וזהו הגדול הגבור והנורא· וכשאומר אל עליון י
יכוין אל שם מ"ב שהוא בבינה שיש בו אלף ושלשה יודין שעולים אל··
וכשאומר עליון יכוין בשם מ"ה כבר ידעת ששם מ"ה בזעיר אנפין הוד
הוא הראש של זעיר אנפין ההא כנגדו והאלף של המילוי הוא אהיה·· וכבר
ידעת כי אהיה עולה ל"ס שגורם דם וחיות·· והוא הוא עד מקום שמגיע יסוד
בינה עד שליש אחד של ת"ת המכוסה כאשר ידעת ותבא נוקבא ויוצא
מאחוריו נוקביה· ולזה עליון עולה קנ"ו מפני ששם מ"ב פשוט כמו שעולה
מרובע עולה קנ"ו·· ויורד שכל מרובע מאחוריהם לרמוז שכתר יוצא מאחוריו
זהו כתר לנוקביה· וזהו גומל כמו ויגמול שקדים· ופי' חסדים טובים
הוא נה"י של זעיר אנפין שנותנים חסדים לנוקביה על שהם נעשים
מוחין לנוקביה· ופי' קונה הכל כי החמש גבורות באים ליסוד זעיר אנפין וז
ונותן אותם לדעת של נוקביה·· ופי' וזוכר חסדי אבות פי' שהם האבות דילה
פי' הזרועות דידה נה"י שנעשים מלמעלה דילה· ומביא גואל לבני בניהם פי'
נצח הוד דידה שהם כמו בניהם· כי האבות הם הבנים פי' כי הזרועות
הם בנים והשוקים הם בני בנים וגם יסוד בכלל·· למען שמו באהבה
הוא מלבוש דשייך בה אהבה· הנה שבכאן נעשה פרצוף רחל לגמרי· ופי'
מלך הוא הנסירה· ופי' עוזר ומושיע ומגן הוא אופן באופן שהאשה נקראת
עזר כנגדו והיינו מאחר שנסרה נעשה מלך עוזר·· ופי' ומושיע ומגן
הוא שאחר מעלין אותה למעלה בזרועות וזהו פי' באהבה·· בא"י מגן
אברהם יכוין במדת החסד·· אתה גבור במדת הגבורה· אתה קדוש
במדת התפארת בסוד שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני·· אתה חונן חכמה
ודעת של נוקביה שמתקשט ומכין עצמה לזיווג·· השיבנו במדת בינה·

סלה לכן במדת החסד: כמה נא בשמינו במדת הנבואה · ור״ת כמה נא בשמינו
רנ״ב שהוא בנוקביה שיש בה ד׳ אבהם יתמהם על הזכר כי הזכר יש בו ד׳
ואלו אבהם והנקבה רנ״ב · ואלו הם שני שמות ושני מלאכות·· רפאנו יי׳
ונרפא במדת תפארת ור״ת ר״ו הכוונה כי צריך לכוין במ״ה · בקר עלינו ב
במדת נצח ·· תקע בשופר במדת הוד וכבר ידעת שמדת תקע עולה שם
פני מעלכן שהמעלכן הם גבורות הדה בשער אותיות · והכוונה אשר את
המדקים בבינה שהוא שופר גדול · השיבה שופטינו כבראשונה במדת
יסוד · ור״ת שכה והוא סוד שך הנן וה׳ אפין שממתקן · ולמשומדי׳
כבר ידעת אשר היא כלכת המינים וכיבשה הקנוה · לכן צריך לכוין כנגד
הכתר דיה · ובתפלה לא היה צריך תיקון · וכאשר נתרבו המינים הוצרך אז
הכתר תיקון ולתיקן קבעוה בתפלה · והנה עד הנה פירשנו איך נתקנה הי״ח
ונתקשטה לשמוע לכונו לזיווג · ועתה צריך לתקן הוא נ״ב ולהכין שתעלו לזיווג
על הצדיקים זאת הברכה צריך לכוין כנגד יסוד הדה · ובברכת תשכון כנגד הוד
הדה · ובברכת את צמח כנגד נצח הדה · ובברכת אב הרחמן כנגד מדת הת״ת
הדה ·· רצה ומודים ושים שלום · הוא שמתחבר נה״י הדה עם נה״י הדה לזיווג
ונשען תחת תפלת העמידה כבר כתבנו למעלה מה עשה · ואחר חזרת
העמידה אבנו מלכנו ונעבר והוא להוד י״ג מכילן דאמי דאהן אנפין להשלים
תיקוני דיקנא דזעיר אנפין · והכוונה הוא כך כאשר תגיע לשים שלום
אז מתעורר היסוד דזעיר אנפין כו׳ ואת ברכה אקים להוד הטיפה של
המוחין לחכמה בינה דעת של זעיר אנפין שחוזק אותם מלמעלה בסוד
המוחין · ונ״ב הם כלולות באחד מפני סוד הדעת המחבר ותשובות באחד ·
נמצא אשר הם שלש של שלש שלש · ואבנו מלכנו ניעבר שהוא סוד נ״ב הן
והכוונה שר״ן הם נ׳ ט״ב כנגד נ׳ מדות ונ״ת ט״ב לכל אחד שהם ה״ן ובוונתינו
שבכה השפע בנבואה שהוא ר״ן ולהוד ט״ב של חסד שלמה בה שהתמלא
הברכה ולא ישאר מקום בה להקפץ שתחזור השפע למעלה כבינה

ויוצא מיסודה לתקונה דזעיר אנפין · והנה שהיו תשעה תקונין עתה נעשה יג׳
שנעשה כל ח׳ מהזרועות אחד לבדו והם אלפא ונ׳ פעמי׳ ד׳ הרי יב׳ והשם ה
הכולל הם יג׳ · והעיכוב אשר אינו יכול לירד למטה האור רק עד נגה··
ונתגלו שנהין לא שיינו נפולת אפים שהוא סוד הזיווג הנזכר נמצא כי יג
דאריך אנפין נגלין בתשעה דזעיר אנפין והוא השפע הגדול והחסדים גדולים וזהו
ויעבר יהוה לפי שיש ב׳ שמות הויה בגלגלתא שנים לצד הפנים ואחד
לאחור · והשני שמות אשר הם ח׳ אורות להאיר לתשעה תקונים דזעיר
אנפין · ולפי שהם ח׳ אורות צריך לעורר השם האחד שהוא לצד אחור
להאיר אל ד׳ התקונים אחרים · ולפי שזה השם של סוד אחור אין לו כל כך
הארה כמו אלו אשר מצד הפנים לכן צריך לעורר של זה יהוה של סוד אחור
שם אחר מהשם למעלה אשר הוא בגלגלתא להאיר עליו כח שיהיה שוה
לאלו של צד הפנים · וזהו ויעבר יהוה על פניו ר״ל כי אותו של צד
אחור יעבור לצד הפנים · וזהו ע׳ יהוה שנמשך למטה קורא לשם אחד אשר
הוא למעלה בהשם חיורא להאיר עליו וכך נמשך על האחרים וזהו ויקרא
יהוה ר״ל סוד השם האחור לשם האחר שהוא למעלה · וזהו אשר אמרו בספ׳
הזוהר יהוה יהוה קדמאה לא שלים בתראה שלים על דרך משה משה בעבור
הפסק ואשר בינהם ·· ואלו היג׳ תקוני׳ עם הכולל שלהם הרי הם יג׳ ת
תקוני דזעיר אנפין · ועוד אתה לדעת כי אלו הב׳ שמות הם ברישא דזעיר
אנפין השנים של פנים ואחד של אחור בקוצ׳ רישיה וקורא לשם של אריך
אנפין אשר הוא בהשם חיורא ויורדת בתקונא דאריך אנפין · ועוד אתה דע כי
ויעבר הוא ע״ב רי״ו בחכמה הויה כד׳ יודין ע״ב · ובבינה ס״ג דמספר
אותיותי ובזעיר ע״ב של מ״ה הויה באלפין ·· ובמשלה הויה הרי ע״ב
עם אחד אשר היא מיוחדת בבינה בשם ס״ג · ונשאר עליה ע״ב · ובמלכות אותיות
הויה בהיבוע הוא ע״ב הה אלכסנה ע״ב הוא סוד רי״ו ע״ב עם אלו ע״ב רי״ו
עובר יהוה אשר בחתוך של פניו · וקורא זה השם לשם האחר וזהו

ין אשר

יי' אשר קורא לאחר כל אות שנעשה ממנו שם והוא היוד שם הויה באלפין ו
וההא שם אהיה באלפין והואו הויה אהיה באלפין · וההא אדנות · והשם השלישי ה
הוא היוד הויה ביודין · וההא אהיה ביודין · והואו שם סג · וההא אדני במילואו ב
כזה אלף למד נון יוד · יב אותיות אהו סוד יי' יי' של פנים ויקרא··

ויעבר אני רוצה להגיד לך כי הי"ג מדות · והכוונה הי"ג שמן הם אל·· א' הוא
אל · ב' הוא רחום · ג' הוא חנון · ד' הוא ארך אפים ·· ה' הוא רב חסד·· ו' ה
הוא אמת·· ח' נוצר חסד·· ט' לאלפים·· י' נושא עון·· יא' ופשע·· יב' וחטאה ·· יג' ו
ונקה·· הנה הי"ג מדות·· הראשונה שהוא אל · מצינו באדרא רבה כי כזה השם היקר
ג' שלמות של מה דינין ונקשרו על ידו · ושלמות קדמאה הוא אלף אלפין כמה הפסין·
והשנית שבעה וחמשים אלפין דכנין מה דיבבא · והשלישי ששה והשנים אלפין מ
מה הללה·· וידוע שיש ג' שמות אלהים במדות · א' בבינה · וא' במלכות · ואחד
במלכות·· ואלהים במילואו והוא עולה אלף כזה אלף אלף למד·· אלף למד
הי · אלף למד הי יוד · אלף למד הי יוד מם·· ולמה נקרא אלף בכל אחד מהם ·
והראשון אשר בבינה כולל השנים האחרים ולמה נקרא המלך הראשון מן ה
המלכים אשר מלכו בארץ אדום כלא כמו שאמרו באדרא שעולם היבבא
ושלם הללה הם כנגד השני מלכים אחרים יובב וחושם שאלו המלכים שקדם
בבינה כמו שאמרו אשר מלכו בארץ אדום שהוא בינה · ונקראת אדום משום
דאתערא נקין דינן והוא היה קודם התיקון וכנגדו אמר מהטבות דבינה·
נקין אלין דינין באתרא היינו על כוכביה שהם אל הדין·· ולמעלה הכל
הוא רחמים מצד שההין נקרא שם ובכל עולם מהן יש זה יהוה של אל ·
שוכנים כרובים בה להקנם ולהמחים ולאכפיא להן·· ולפי כי בעולם הבריאה
נבללין הב' למה יש ג' אלהים · ולמה נקראו מאה הפסין ופי' הרימון מבנים ומלין
הוא נ"כ אל לא אל שעולה מאן · ומה שאמר אלף אלפין לפי שיש לנו בהקדמה
אשר ג' שלמות שייך למיתר בהן שדי·· הכוונה אמר לשלמות · להבדיל
בינם לשבעה אחרים · וכל בכל פנימיות שיש לשמה ממנו שייך זה יי' של

ס'
יג' מדות
נכלל כאן שעור מספר כמוס
ומה שפר יורם א' יהוה
הראשון ב' יהוה · ג' אל
ד' רחום · ה' חנון · ו' ארך
אפים · ז' ורב חסד ח'
ואמת · ט' נוצר חסד
לאלפים · י' נושא עון
יא' ופשע · יב' וחטאה
וחטאה · יג' ונקה:

כ'
כי' יג מדות
נכללו כאן

אהיה נ'
אבג יתץ וכו' נו'
למה נעשו כך ש
ש"ם

119

סה · ולפי שעולם ראשון הוא בבינה שידוע אשר אימא מקננת בכורסייא
שהיא בריאה שסוד כיה זה יה · וזה יה של סה · עולה אלף ושש מאות
ושבעה וששים במלואו והבונה בזה שין שין דלת שין דלת יוד · ושם אל
מדבריך עמו הרי אתם סימן לדבר נוצר חסד לאלפים ר"ל מדת אל שהוא
חסד כמש חסד אל · ולמה אמר באידרא אלף אלפין שלשה אלפי הראשון
עולם שלמעלה ממנו · ואף לעולם עצמה של בינה שהיא בראה · עלמא
תניינא שבעה וחמשים אלפין דרנין דיכרא והוא כנגד עולם היצירה אשר
בתבנית שהוא תפארת שתפארת מקנן ביצירה · ומלכות מקנן בעשייה ·· וחשבון
שבעה וחמשים שבתפארת הוא שם הויה בן ·· ושם של אל אשר הוא בכל
העולם מהם לספירה הדינין כמו שאמרו באידרא אלה שנישאות עולן
נג ·· עלמא תליתאה הוא נג אלפין מאה ולה זה המספר הוא של עולם
העשייה מלכות מקננת · ושם של אדני עולה סה · והשם של אל שהוא
התיקון של כל אחד מאלו הדינין שנישאות אל שהם נג אדני עולה נג ·
ואתה לדעת כי מושם אהיה שבבינה במילוי אלפין יוצא מספר
כל אלו העולמות: אלף הה יוד הה · אף במילואה הוא אף
כנגד עלמא קדמאה אלף אלפין · עלמא תניינא רמוז בשני האותיות
ראשונות של האלף שהוא נז · ואות ראשונה מההא אחרונה עולה הכל
נג ·· נשאר ממילוי זה השם הפא מהאלף · ושני אלפין מההאהין ודלת
מהיוד הרי נג והוא עלמא תליתאה · הרי הג עולמות אלו רמוזים בשם אהיה:
ובכן אתה לדעת כי הי"ג תיקונים שקבל משה ראשון תיקון שאינו מהחכמה שבכתר
/ ואם מכתר עצמו כתר שבכתר והם מלמטה למעלה · כך גם מלכות מחכמה
שבכתר ·· רחום יסוד · חנון הוד · ארך נצח · אפים תפארת · ורב חסד
גבורה · ואמת חסד · נוצר בינה · לאלפים נון של נוצר הכתר מאורייתא גדולה
וכל אלו מחכמה שבכתר · וחסד יסוד שבכתר עצמו · לאלפים הוא הוד
נושא עון הוא נצח · ופשע הוא תפארת וחטאה גבורה · ונקה חסד ב

ונשא

גדולה

גדולה · אלו הם מהכתר עצמו נמצא שהכתובה נתן שמונה ונשארו כתר
חכמה מחכמו שלא נתן להם לכתר עצמו נתן הא הרי י״ג ·· והא׳ יו׳ הם
ונמצא שהכתר נתן ואין כאן המנין · אבל השנין הוא שבינה ש
שבחכמה ויסוד שבכתר חשבו שלשתן אותם כשנים אינם אלא
אחד לפי כי בינה היא שניית מלמטה למעלה · ויסוד נ״כ שתיים
מלמעלה למטה · ומספרות הי״ג תיקונין בדיקנא כתוב באידרא רבה עיין
שם ·· ובקשר אותיות ברכת כהנים צריך לכוין אז כי בברכך יאר
ישא ·· כי המצא שיש בו י״ג ואין כנגד י״ג תיקוני דדיקנא דאריך
אנפין והשנה ונ״ב המצא בו · והם כנגד השאר התיקוני דיקנא דזעיר א
אנפין · ונ״ב המצא בו שבא הא׳ כנגד שש מעלות לבטא · והכוונה כי
צריך לכוין הוא להמשיך שפע מאריך אנפין לזעיר אנפין ומזעיר אנפין
למקבליו · ולכן אין הבחור עולה לדוכן כי אם מלא שש שנה ומעלה · ל
ולמה עולה השכם קודם הזקן להיות שהראשון של י״ג מדות הוא אל ואל
באותיות אלפים עולה ולכך הוא כמנין שכם · ואחר הויעבור יאמר
נפלאת פסוקו הוא שעה שהוא אתה מיום הנפלה אשר הוא עולם
האצילות אדם מפיל עצמו מאצילות עד למטה בעשייה ומוסר עצמו למיתה
ויכוין מות כאלו הוא מת ·· ובאמרו אליך ה׳ נפשי אשא · ימסור את נ
נשמתו לשכינה כי נשמת הצדיק כאשר עולה מעלה מיין נוקבין
לזיווג התפארת ומלכות ·· דע שאמרו בזוהר ששכינה בין שני
צדיקים יוסף ובנימין · והסוד אשר אמרו אין האשה
מתעברת מביאה ראשונה אלא צריך בתולה שהכניס בה הארה
רוחא דשדי בגווה החבר שיהיה במעי הנקבה ועם אותו הכח מ
מתעברת בביאה שניה · ואלו הן השתי גבורות שנותן לה החבר ל
לנקבה בלא מיתוק אשר הם סוד שני הויות שעולים כמנין ב״ן ··
והן סוד בנימין ·· וה׳ גבורות האחרות המתוקין בחסדים הם סוד

120

יוסף שעולה ב' פעמי בן ·· ולמה בתפלת אחים כי הוא שעת הזווג יכוין לה
להעלות מ"ן נוקבין אז בעלות נפשו ורוחו ונשמתו בסוד זה השם של בן
הרמוז בב' מקומות בזה המזמור שאמר אומרים אליך יי' נפשי אשא הרי
הכאן של נפשי ושני אלפין של אשא הם בן אחד ·· ומלת אלהי אשר עולה מ"ן
וראשי תיבות לכך במחתי לא אבושה הרי בן שני ·· ובר"ת אל יעלצו אויבי לי
והנוטריקון הרי בן אחר ·· ובאלו הב' בן יעלה הנפש והרוח והנשמה בסוד
נוקבין כאמור ·· נעקה אמרו להוליך סוד הקהש דע כי שם אלהים
יש לו ג' מילואים ההא מילואה ביו"ד כזה הי' ושני ההא מילואה
בה"ה כזה הה ·· ושני ההא מילואה באלף כזה הא ·· ואימא באלו הג'
מילואים היא משקה ונפ מתגלה לאשר אותן ומהות לו מוחין
בקטנות המילוי של יודין מוח מחכמה ·· ושל ההין מוח בבינה ·· ושל אלפין
הוא לדעת אשר הוא חסד וגבורה · וכמו כן בגדלות יש ג' מוחין ונעשו ג' פי
דעת כי לדעת כולל חסד וגבורה ולמה זה המילוי של אלף הוא אחד שהם
שנים שהאלף שני יודין ואו כזה הי ושני ההא במילואה בהה כזה הה
ושני ההא מילואה באלף כזה הא ·· ואימא באלו הג' מילואים
או טעור אחר יוד ואו דלת כזה ·· יא והכוונה הוא בזמן שישראל
הם עושין רצונו של מקום באים אז לזה אחר ב' הויות ומתוקים
אלו הב' אלהים ב' הויות ·· וב' אלהים עולים ב' פעמים יבק אשר עולים שלו ו
וזהו שלו הייתי ונתרבע ·· ובגלות אינו מקבלים מאלו ההויות וזהו
נחר גרוני · ונחר עולה ב' פעמי אלהים · נמולם בגרון וגרון גם עולה כך
והכוונה כי אינם באים הב' הויות מלמעלה ונשאר הב' אלהים כי בגלות
אין לנו האלה מההויות כי בעונותינו אף אלהים אינו שלם כי חסר ממנו
יה ונשאר אלה וזהו נאלמתי דומיה פי' דום יה ·· ובקדיש אנו מ
מתפללין שיה שחסר לשם אלהים שיתגדל ויתקדש ·· וידעת כי בקטנות
הם ב' אלהים מבינה וב' מחכמה כלולים של חכמה בבינה ·· וזהו ש

שאנו אומרים יתגדל שם אלהים שבבינה · ויתקדש אלהים מלכות · ע
שמיה רבא פי׳ שם יה שיתמלא וישוב אלהים שלם ״ ואחר זה אנו א
אומרים ומתפללים שיתמלא הה״א בנ׳ מילואים כולן כההין באלפין״
וזהו יה״א ״ ודע שאלו המילואים עולים אמן כזה האופן יו״ד ה״י יו״ד
ה״ה יוד ה״א · וזה צריך לבוין במאמרו אמן יהא כי פירושו שם
י״ה יהיה רבא שהוא עולה כמנין אמן · כאמור עם הנ׳ מילואים של ה
הה״א כאמור · עוד צריך אתה לדעת כי בקדיש יש י״ד תיבות וי״ד בחשבון
וכ״ח בתיבות וכ״ח אותיות ומ״ב תיבות ומ״ב אותיות ומ״ב בחשבון מ
מתחלת יתגדל עד בחייכון י״ד תיבות ומתחלתו י״ד בחשבון · וכ״ח תיבות
יש מאמן יהא שמיה עד דאמירן בעלמא ״ וכ״ח אותיות מיהא שמיה
רבא עד עלמיא ״ ומ״ב תיבות הי״ד בכ״ח שאמרנו · ומ״ב אותיות
וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל הה שבעה
תיבות מששה אותיות כל תיבה הם סך מ״ב אותיות והשבעה ווין הרי
מ״ב בחשבון ״ הכוונה בי״ד הא כי שם יה שאנו ממלאים שם אלהים
יש בו י״ד אותיות עם שם י״ה · אך הי״ד אותיות אנו ממתקין אותם בי״ד
אותיות הויה כזה הוא עולה י״ד יו״ד ה״י וי״ו ה״י ״ יהוה הה י״ד אותיות ו
ואותן בשם של אבא וכ״ח הוא המילוי שלעשר אותיות ההויה כי הם
כ״ח יוד וי״ו דלת ה״י יו״ד וי״ו יו״ד וי״ו ה״י יו״ד הכפיל העשה שכבר נזכרו למעלה
ושארו כ״ח · אך כ״ח אותיות הויה הוא למתק כ״ח אותיות מאלהים שהם אלף
למ״ד ה״י יו״ד מ״ם הרי י״ב אותיות וחמשה אותיות מאלהים הה י״ח והמ״ב
להחיב ולהגדיל שם אלהים אשר יכאן ההויות בהם ״ ועוד תדע ש
שבשבכור אשר הם תלת תלת הין שם אלהים מבינה פי׳ המוחין ו
ומנו מוחין מגדל אבא כי עדין אין לו דעת · והנה אלהים יש בו כ״ן
אותיות על זה הדרך אלף למד הא יוד מם · אלף למד פא · למד מם
דלת · הא אלף · יוד ואו דלת · מם מם ״ הרי כ״ן אותיות וזהו סוד
בני האלהים · ר״ל פי׳ כ״ן כמנין ה׳ אלהים אשר אמרנו עולה קדקד·

מקום שמותו של התינוק רופס ושלה צחוק ונשאר אותיות מהשם אלהים
שלה יצחק וזהו סוד צחוק עשה לי אלהים כל השומע יצחק לי ·· וזהו
סוד שורש קין והבל כי קין שלה קם שהוא כמנין ה' פעמים לב' ·· והבל גם
הוא פי' ה' פעמ' לב' ה' כל · אלא שהבל הוא בגדלות וקין הוא בקטנות
ושניהם פי' קין והבל שלהן צחוק כנז' לעיל ·· ודע אתה לדעת כי עשר
פעמי' לב' הוא שך' והם שך' ניצוצי נבראין אשר יורדין לעשר
אופנין ושרשם מלב' אלהים לב' נתיבות חכמה ·· עשר פעמ' לב' הם שך'
וזהו סוד בהלו נרו עלי ראשי ר"ת נער ·· וזהו סוד ותפתח ותראהו את ה
הילד והנה נער בוכה · וחשבה בתיה בת פרעה אשר היה כולו לין
שמלת נער רומז לשך' דינין כמנין נער ·· ואמו אמרה ותרא אותו
כי טוב הוא ·· ודע בני כי בקטנות יש ג' מוחין מחכמה שהם סוד
ג' אלהים מחכמה וג' אלהים מבינה · ונמצא ששה אלהים שאה
מהן בקטנות ואחכמה בגדלות ושלהן הצלם וזהו סוד הצלמים
והיוד של הצלמים והמם היא סוד המוחים שבחכמה אותיות של
עשר אהיים · והמוחין של הגדלות כבר אני פירשתי אותם בייחוד של
קש' ·· ודע לך בני כי יש כמה איברים בזמן העיבור בהיותו הלבנו הלת
כאשר זעיר אנפין במעי הבינה ·· וכן בקטנות וכן בגדלות · וזהו סוד
רחם נחמתים פי' ג' רחם · והרחם של העיבור הוא שם אהיים פשוט ו
ובכתל ומשולש ומרובע שלה מאתים כזה א' אל אלה אלהי
אלהים ·· הרי מאתים · ועוד אותיות הנז' הם כמנין ירח כים
והם סוד אחור אשר שלה יה' · ואו הירה עם מלת אלהים הוא כין
תוסיף לב' נתיבות הם רמח ·· והרחם של קטנות כין שהם שלשה עב'
קנ' ושלשה אותיות מה' וכן אותיות ·· ושם ההויה בהכונו כזה י'
יה' יהו יהוה · הרי עב' שלשי שלשה פע' עב' כין ולב' נתיבות חכמה
פי' לב' אלהים הרי רמח · והרחם של גדלות עב' קנ' מה' בן עולם כלב
ושאה עשר אותיות ו' של אהיה שמות הנז' הה רמח ·· ובאאבן אותהם

בקדיש לעולם ולעולמי עלמיא · יכוין במלת לעולם בעיבור ·· ובמלת לעלמי
בקטנות ·· ובמלת עלמיא בגדלות ·· ודע כי יתגדל ויתקדש שמיה רבה
רת יושר וכך עולם ש"ב אלהים שבקטנות יושר ·· אך נאמר פי' הקדיש
באופן אחר וזהו ·· ודע כי כל הכונה הוא אחוריים והכונה עולה
הקליפה · ומתפשטה הקדיש הוא בלשון הכונה בה להכניע הקליפות · וכ
ובשני תיבות יתגדל ויתקדש יש בהם י"א אותיות אשר בעולם התמורות
כי שם יש י"א מדות וזהו עשתי עשרה יריעות כל המוסיף גורע כי כ
בקדושה הם עשר מדות ואין סוף מתפשט בהנכם באחדות שלימה ··
אבל הקליפות הם י"א וכנגדם י"א סמני הקטורת בה להכניעם ולעבור
המגבה ·· ובקדיש באלו י"א אותיות אנו אומרים כי האור אשר היה בא
להם לקליפות יסתלק מהם ויאירו בקדושה ·· ונדך עתה לידעם
סוד קדיש במלות שמיה רבה ·· דע כי יש בו ז' אותיות כנגד
ז' היכלות · ודע כי היכל רצון הוא ההיכל שני שבמוה עם ההא ויש
בו שש היכלות שהוא כנגד הקולות שש קצוות שבו והם יב' היכלות
כנגד שנים עשר בקר הנחושת שעשה שלמה והים עליהם שהיכל קדש הקדשים
הוא כנגד שלשה מדות כתר חכמה בינה ·· ויתגדל ויתקדש שמיה רבא הם ארבעה
תיבות כנגד ארבעה אותיות שבשם ·· ומבעלמא עד יקרב משיחיה עשרה
כנגד המילוי · וכ"ח כנגד מילוי המילוי ·· ונדך לומר אמן בכל כחו ולא
לומר יהי רצון ·· והכוונה כי שם מ"ה מתחלק לג' חלקים פשוט
ומילוי ומילוי המילוי ·· הארבעה תיבות של הקדיש כנגד הפשוט והעשרה
הנ"ל עד משיחיה כנגד המילוי · וכ"ח הנ"ל כנגד מילוי המילוי והכל ב
כנגד שם מ"ב ·· במיבון הוא הקלה · והא שמיה רבא כ"ח תיבות כנגד
כ"ח אותיות ממילוי המילוי של יהוה ·· הה יש לו לפי ארבעה תיבות ראשונות
ומ"ב עשר תיבות ומ"ב כ"ח תיבות כנגד שם מ"ב ·· ויש מ"ב אחר
באותיות ויתברך וישתבח ויתפאר וכו' ·· שבעה תיבות משבעה אותיות הם מ"ב
ושבעה ו"ין הם מ"ב בכח או השלשה מ"ב אנו משלים הו"ו וההא זעיר

ונקביה שיונקים הקליפות מהם למעלה לשם יה׳ והוא שמ״ה שם יה
רבה שמעלים אנו אותה לשם יה׳ והוא שמיה רבה שם יה במלוי הוא״ו
וההא יהיה רבה שם שלם׳ שיהיה שם יה״ו שלם״ ובשהולך לשון יאמר
כוונת המתפלל״ ואח״כ קד״ש כל השלשה ספירות״ ומתוך הכת״ר ובשעתך
יכוין בשם מ״ב כמנין תיבות הפרשה״ ומיתוך בס פ״ מ״ב ויכוין שראש
האלם ועשה מרכבה לנה השם של מ״ב״ ובפרשת והיה אם שמוע על
ושמתם יש ע״ב תיבות ומיתוך ע״ב ע״ב גי״ן״ ויכוין בזרועותיו ופע
שהם מרכבה לשם ע״ב ויסע׳ ויבא׳ ויט״ ומושמתם על הארץ׳ יש
חמישים תיבות כמנין אלהי״ ויכוין שהכהן שלו והמעשים הס׳ שהוא הש״ין
מרכבה לשם נ״ ושם אהיה שעולים חמישים חוץ מהכוללים״
ובפרשת ציצית יש ע״ב תיבות ויחשוב השני שוקיים ובית העטור
שהם מרכבה לשם של ע״ב״ ואח״כ יאמר הנה מטתו שלשלמה
ג׳ פסו׳ שיש בו בג׳ פסו׳ ששים תיבות כמנין הנ״ה״ ואח״כ יאמר
יברכך יאר ישא שיש בו ששים אותיות״ ופי׳ כי שם אלהים יש בו צירופי
קך ואלו הששים של פסוק הנה מטתו עם הששים של יברכך
וכן הם מתוקנין הקך צרופי אלהים הנז׳ ובאלה הקך צרופים
הששים מהם תקיפין יותר מהאחרים ולבן הששים של יברכך
מתוקנין היותר תקיפין״ שיש בהם הגבורות ודינין״ יב׳ יודין״
ואח״כ יאמר ויעשו כבקר עד כי אתה יי׳ מחסי״ ואח״כ יאמר
הודיני ויקבל עליו מלכות מיתות ב״ד ויאמר יהי רצון מלפניך יי׳ אהי
ואהי אבותי שאם עשיתי עון שנתחייבתי למיתת סקילה ופגמתי
באות ראשונה של שמך הגדול שהיא היו״ד ובאלף משם אדנות ש
שיהיה חשוב לפניך כאילו נסקלתי בבית דין הגדול שבירושלם״
ואם עשיתי עון שאני חייב בשריפה ופגמתי באות שנית של שמך
הגדול שהיא הה״א ובדלת משם אדנות יהיה שם שפגמתי חשוב ומקובל יכוין משולבות הויה ואדנות
לפניך כאילו נשרפתי בבית דין הגדול שבירושלם׳ ואם עשיתי עון ש

שאני

שאני מחויב בעדו הרג. ונמתי באות שלישית של שמך הגדול שהיא
הו"ו ובכוון מעתה אדני יהיה שית שפרוני חשוב ומקובל לפניך י"י אלהי כ
כאלו נהרגתי בבית היכל הגדול שבירושלים. ואם עשיתי עון שאני חייב
בעדו חנק ונמתי באות רביעית של שמך הגדול שהיא ה"א ובאות
יו"ד מעתה אדני יהיה שית שמתתי חשוב ומרוצה לפניך כאלו נחנקתי
בבית היכל הגדול שבירושלים. ואח"כ יאמר אנא בכח כולו שבו
שם מ"ב שמועיל לעלות הדיוק הנפש מעולם העשיה ליצירה.
ואח"כ יחשוב בהוי"ה יה"ו שעולה מ"ב שמועיל להעלות הרוח מעולם היציר
לבריאה. ואח"כ יחשוב אותם אותיות הוי"ה והמילוי ומילוי המילוי
שעולה מ"ב אותיות שמועיל להעלות הנשמה מעולם הבריאה לאצילות.
ואח"כ יאמר בידך אפקיד רוחי ויכוין בראשי תיבות שאומר באר
פי' יכוין אל בהוי"ה ואדנות הוי"ה ואלהים שעולים באר. ברית אותי
י"י ראשי תיבות עולין אחד ובשם שהוא הוי"ה ואדנות. אמת
יכוין כשאומר אמת שאחד ושלש פעמים אהיה עולים אמת ויכוין בכל
אהי"ה. ואח"כ יחשוב בשם אחד משבעה שמות של אנא בכח בכל
לילה ויכוין בשם אחד ליל ראשון שהוא אבגית"ץ. ובליל שני יכוין
בשם קר"ע שט"ן וכן בכל הלילות בשם המיוחד לו. ובכ' להרוג המזיקין
שדין ורוחין שעשה בשכבת קרי או כשהוציא זרע לבטלה יכוין בק"ש
כמו שאמרו כל הקורא ק"ש על מטתו כאילו אוחז חרב פיפיות וכו'
ודע שבק"ש המטה לפנות שלשה תיבות יכוין בלבו יהו"ה א
אלהיכם אמת. או יאמר כפה פעם ב' י"י אלהים אמת להשלים
המנין. ויכוין פעם ב' בשם תיבות של פסוק שמע ישראל ויעלה הכל
רמ"ח וכן ולב נהיבור חכמה קם במ"ח. ונשה אהים שלשה מאות
ושלשה מאותם. כדונ' לומר אהים כנ' מילויין ולין היין אולפין יה
והשלשה מילויין הם אהי כמנין ששה עשר. ושלשה מילואים משלשה

אלהים בגימט׳ ששה עשר שהוא אהיה עם ששה עשר אותיות הם לב ועם
השם אלהים עולה רנ״ח״ או יאמר אלהים פשוט כפול משולש מרובע
עולה קק״ ועם ט׳ אותיות שבהבאה הנאה הם רט׳ והעולה הה
רי״ו ולב הגבלהם רמ״ח ועם השם אלהים עולים רנ״ח״ ובפסוק
בידך אפקיד רוחי יכוין בכוונה הנזכר לעיל. פדית אותי פירושו אתה פדה
האותיות של שהוא הכהה מילוי שהיא אות ובהויה של פסוק פדית אותי
יהוה יכוין בכוונתו שלשה רי״ו כזה יה״ה הוא רי״ו אחד הה״ו ריו שני
וה״ה ריו שלישי״ אל עולה ריו כזה אל״ף למד מולא עולה קס״א ומולא אל
הרי ריו ושלשה פעמים אל עולה תצ״ג ואחנו סוד תוך אם יראה ורואה״
אמת יכוין בכא״ח אהיה כנזכר לעיל״. ואחכ יאמר אתה הקנס הקם
ויכוין כמולת הקם שעולה שלשה רין ועוד כמולת הקם שלשה
מכפון שהוא חילוף שם ההויה באת בש״ ואת החילוף שני פעמים
עם אהיה והויה והכולל עולה הקדוש״ ג פעמים אל עולה תצ״ג ואל
מלא אלף למד ומלא אל עולה רי״ו ואחנו אם יראה שיראה עולה
רין ורואה כנזכר לעיל״ ויכוין לעלות הרוח (הנפש) והנשמה שהיו באויר
לבא מהקדושה ונכנס בקליפה יכוין להעלות עם נפשו למקומם״
עוד צריך לכוין שם אלוה עולה מב שהם שלשה פעמים יד ארבע
אותיות מיהוק והמילוי ומילוי המילוי הם מב״ זה השם
של אלוה קרקפתא דמוחא לתניר אותן״ א היא יוד ואו דלת
כזה א שעולה ששים ושאר האותיות של אלוה למד ואו
הא עולה מא ועם הששים של האלף עולה קא כמו שעולה שם
בן ארבע הויה בן מב יוד הא ואו הא״ זה יהוה הוא שם קבלתי״
וצריך אתה לדעת שצורת הלמד עולה כן כזה כ ועם שאר האותיות
שהם מוה עולה לח פי הלמד עם שאר האותיות וכן שעולה
יהוה הוא עולה בשם מב כזה האופן הלמד כ הכי כו והלמד עכתו

ואהו סוד ויקח
רואה קש בידו
שוקקים אלו
האלהים״

כל יכוין פב
רין יוד הא רין
א הו רין ב
וה רין ג״

יש בה צור כ״ו הרי שני כ״ו ואותה עולה י״ב הרי ל״ח וכ״ו עם הכולל
הרי ס״ד תסיר הכולל נשאר ס״ג ״ וזה יהוה מלא דההפשטות
ומלמטה המוח בנעלם וההפשטות בשם קבועה ואז עולה ששה
עשר כזה ך הראש דמות יוד שהיא נעלם והנעלם דמות ואו ששה
הרי ו״ו ״ ונשאר אותיות מאליה שעולים ששה ושלשים הם נ״ב שם
ב״ן והוא שם הויה בההין כזה יוד הה וו הה זה השם כנגד המלבוש
האמא היא צורת ל״ה ואז כשד״ן עולה ששה ״ ונשאר האותיות אלו
עולים מ״ו והוא שמות יהוה ואהיה שבכתר ומלוי דהפשטות
משם ולמטה ״ אלה פ״י ל הוא החיות של הקמא ומלבוש שרמוזים
ואז הא ״ והטעם שלשה יודין של אהיה אלף הי יוד הי עולים שלשים
ואלף של אהיה וזהו כסוד הכתוב במכת בכ״ד משפטים //
כוונת אמן יש הויה במספר אדנות בנקבה והויה ואדנות בקמא
שבם מתחברים יחד וכן בנקבה הויה ואדנות בסוד ושניה
יחד ביסוד ״ ובמלבוש נ״ב הויה ואדנות וזה שאמרנו שיש בקמא
הויה ואדנות חוץ מהויה ואדנות שבמלבוש הקמא ולכן המלא שבשם
של מילוי אפין שעולה מ״ה והוא בקמא שהאלף האמצעית שבו אז
ולמטה הם י״ב כנגד שם אדנות שבו שהם י״ב אותיות אלף למד
פון יוד ומאלף ולמטה עולה ל״ב והם כ״ח אותיות מילוי מהמילוי
וארבע אותיות מיהוה הם ל״ב ושם מ״ה עכשיו הקמא ולשנים
יהין כ״ב כ״ב ושם הכולל ״ ושנים ושלשים נ״ב כמות בהויה ואדנות
י״ב אותיות מאדנות במילואו ונשאר אותיות מהויה במלואו הם כ״ב
וא״כ שנים ושלשים מכאן ושנים ושלשים מכאן הם שתי אדנות ושתי
בקמא שהנם היה שהוא עכם מ״ה ושנים הנעלמים בקמא
הם ששה ושלשים ״ ועד שם מ״ה עם הכולל עולה מ״ו והוא
המילוי של שם ע״ב שבתחילה ״ ולכן אלף רומז בתחלה ויש מ״ו

מנ׳ כבוונת כוח א׳ הם שני יודין ואלף שני יודין מלאים שעולים מ׳
והוא׳ שסה הם שסה ואברים · פי׳ זעיר ונוקביה · והוא מה
שירש הבן מהאב פי׳ התקון שנתן לידת אבא ואימא · וכשנותן ה
הקב״ה בלחלבות נתן מילוי מ״ה ומילוי ע״ב ד״ל היינו הם שהוא
שם אלוה ומהו יי׳ בחכמה יסד ארץ ·· פי׳ המילוי שהוא מחכמה
ומילוי שנתן לה שהוא ע״ב יסד ארץ שהוא הם //

סוד נטילת ידים כשישפוך ישפוך כיד ימין ואח יכוין ויחשוב
יד הגדולה וכשישפוך כיד שמאל יחשוב יד החזקה וכ
וכשישפוך כימין יכוין יד שהוא ארבע אותיות הויה והמילוי
שהוא עשרה אותיות וכן בשמאל כשיחזור וישפוך מים יחשוב
יד אחרי׳ ·· ובפעם שנית כשיחזור לשפוך מים בידים יכוין ב
כבח שהוא מילוי המילוי ועם היד הם מ״ב וכן ממש ביד
שמאל ואח״כ כשמשפשפם ומגביה יד ביד יכוין שהוא כנגד
הנאהרת יד רמה · ואח״כ בברכה יכוין ביד ימין ביי׳ אלהינו
כמו בקרית שמע יי׳ במלת חכמה אלהינו במלת בינה יחשוב
נב׳ יי׳ השלישי שהוא חכמ׳ בי הה בשלשה שמות של ארבעה
עשר אותיות ויכוין ביד שמאל בשם של יד כוזו במוכסז כוזו
שהוא חילוף אותיות יהוה אלהינו יהוה הרי יד אחר ·· ויש
יד שלישית עשר אותיות של מלה וארבעה של הויה הרי יד
ואח״כ כשנושא המוציא ומגביה הלחם במלח ויכוין בשלשה שמות
שהוא הויה שעולים שמונה ושבעים כמנין לחם כנגד ה׳
חסדים והמלח הם שלשה שמות של שלשה גבורות ויכוין ל
להמתיק המלח בלחם פי׳ הגבורות בחסדים ואותיות מלח ולחם
הכל אחד ·· וכנגד שלשה שמות הויה בהשא מוורא דאחר
אנפין ושלשה שמות הויה דזעיר ושלשה שמות הויה בנוקבא

שמן קידוש על שבת

דאהך אנפין כולם במילוי יודין כמנין זה אותם שלשה פעמים קדוש ומלת
קדוש עולה ק״ך וכל שם ההויה מאל״ף יש בו ארבעה יודין שהם ארבע
מאות ועשר אותיות הם ק״ך וכנגד אלו השלשה שמות משימין בשולחן
ליל שבת ובסעודה שחרית י״ב ככרות״ ובשבולכם יקח השנים
של מעלה שהם כנגד היו״ד והוא״ו שהם הזכרים ולא יגביהם
מן השני היהין פי׳ מהשנים התחתים כי שיש פניו היו״ד על הה״א
והוא״ו על הה״א ויכוון מה כתב של יחין שהוא היו״ד״ ובשיאכל
יכוין כשלוקם שבורר האוכל מתוך הפסולת״ דכך אתה לדעת כי
כשנשברו המלכין קדמאין אז נתקלקלו החי מדבר ובלתי מדבר והצומח
והדומם ואמרו בזוהר מנהון אתבסמו ומנהון לא אתבסמו ואנו צריכין
לתקן ולברר האוכל מתוך הפסולת כמו שהאוכל לוקח הטוב ועשה
חלק אבר מתנו והשאר הולך למותר יפהו תה הבאן כן עם האכילה
ומעלה
למעלה נמתקין הדינין וכן הלחם אוכל בשבעה וחמישים כמנין ב״ן
פירוש ב״ן הויה ופירוש מאון מ״ה ב״ן מילוי ע״ב וב״ן הויה וגם הלחם שהאלף
יש לה שני תגין אחד שני יודין והם כזה א שעולה מ״ן כמ״ש לעיל
וכור שני כזה א עולה ל״ב כנגד ל״ב הנתיבות שהם ל״ב שהם עשר
למעלה ושנים עשר למטה שבהם שוחקים מן לצדיקים כאשר
יתבאר בדרוש יום הכפורים בע״ה״ וכששותה היין יכוון שבעה
[illegible] יכוין שבעה יודין של שם ע״ב וס״ג שעולים שבעים כמנין יין״
או בשבעה שמות ארבעה של הויה ע״ב ס״ג מ״ה ב״ן״ ובשלשה
אהיה יודין ההין אלפין שעולים שבעים אותיות כמנין יין ויין בנפוק
למתק גבורה בשבעה שמות הנזכרים״ ובשישלח מים ביין יכוין
לכוין למתק גבורה בחסד שהיין גבורה והמים חסד״ ובשמברך
ברכת מזון קודם הברכה יכוין בשם אל״ף למ״ד נו״ן יו״ד שעולה [illegible]
ומוציא מילוי המילוי של מילוי השם אם לחוד כי מהאלף למ״ד קנ״ו

מהדלית וכן על זה הדרך עולה דל' ארבעה ושלשה הרי מאה עם הכולל׳׳
וכשיאמר ברוך אתה יהוה יכוין באות אלף מאדני מלאה כזה
אלף למד פה׳׳ וכשאומר ברוך אתה יי׳ הגן בחתימה יכוין הויה בנקודת
אלהים כזה יֱהֹוִה׳׳ וביום ראשון יכוין בברכת הגן אל שדי׳׳ וביום
שני יכוין בברכת הגן אל אדני׳׳ וביום ג׳ יכוין מלמטה למעלה
בברכת הגן אל אדני׳׳ וביום ה׳ יכוין בברכת הגן אל יהוה׳׳ וביום
ששי יכוין בברכת הגן אל שדי׳׳ ובכל יום ויום יכוין בברכת מודה לך
יי׳ אלהינו יכוין בדלת של אדני מלאה דלת למד קוף וכשאומר על
הארץ ואומר ברוך אתה יי׳ שמהארץ יכוין ביי׳ שם אלהים׳׳ ובברכת
רחם יי׳ יכוין בנון של אדני מלאה נון ואו נון׳׳ ובחתימה יכוין שם
אל׳׳ ובברכה הרביעית בברוך אתה יי׳ יכוין ביוד מאדני מלאה יוד
ואו דלת׳ ובשם צבאות יכוין הכל אלף למד פה׳ דלת למד הין
נון ואו נון יוד ואו דלת׳׳ כל זה בכל יום בחול וביום ראש חדש
יכוין כמו שאמרנו׳׳ רק בברכת מודה לך יכוין באות דלת שלאדני
שהוא דלת למד הין ישים בתוך ההין יוד גדולה כזה [illegible]
יכוין שאחר ההין של הדלת יש יוד ואומר דלת [illegible] יוד [illegible]
[illegible] יי׳׳ וביום השבת קודם הברכה יכוין בשם עב וכן מהויה
עולה עב [illegible]׳׳ ובכל ברכה בתחילתה אות אחת [illegible]
[illegible] יוד יוד ואו דלת׳׳ ובברכה שניה הי יוד׳׳ ובברכה שלישית
ויו יוד ויו׳׳ ובברכה ד׳ הי יוד׳׳ ובחתימתה עב׳׳ בברכת מודה לך יכוין
בתחלתה הי הא יוד ואו דלת׳׳ בברכה ששית ובחתימתה [illegible]
סג׳׳ וברחם יכוין בתחלתה ויו ויו יוד ויו ובחתימתה שם מה׳׳
ובברכת [illegible] והתשיב לכל בתחלתה יכוין הי הא יוד ואו דלת
ובחתימתה של ברכת [illegible] כולן שם בן׳׳ הטעם שהנשים הם
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ידוע כי היא [illegible]

מדות נצח הוד יסוד ועד החזה מלאחור והי' עטין נמול חסדים בונים בהתפשטותן
שנעשים נצח הוד יסוד הם המוחין שלה כנ"ל. א"כ בכל דבר היא נכללת
בו הה שבמציאות הזכר המלבוש כאילו היא עשתה אותם נ"ב שהכל נכלל נוף
אחד. והוא שאינו נכלל עם הזכר היא חייבת. וכבר ידעת שאמן וקרא יום
ולילה שהוא הפרצוף והולכות מדרגים בגולה לילה אותם במצות לא תעשה
שהם שס"ה חייבת היא בכולם למה כי יש לה שס"ה גידים וכן לה והבין לשון
הזוהר שאומר שמ"י עם יה שס"ה זכרי עם וה רמ"ח. והמצות עשה הם
משם וה בזכר ונקבה כי לא יפסוק בהם מגר מלא את מעשה צריך שהוא מלבוש
עשה אבל באבא ואימא הם מלבוש לא תעשה כי אינו שייך שם מצוות עשה כי בהיות
שהם אבא ואימא ורעים ולא מתפרשין אינו שייך שם אלא התעוררות ולמעלה לא תעשה
כאב נא תעשה. ושם וה עולה רמ"ח בזה האופן ואו הא מלאים באלפין עולים חמשה
עשר במספר גדול ובמספר קטן וה עולה אחד עשר והשני אותיות הוא
י"ב תרבה והאחר י' פעמים וי עולה רמ"ח והכולל הרי רמ"ח נמצא שמצות עשה נשים
פטורות למה שאשתו כגופו מפני שלא יש לה רמ"ח אחר. אבל מצות לא תעשה
יש שס"ה בכל אחד כי כתב דע כי שס"ה הגידים יבאו מאבא ואימא והן שם יה
הידוע יו"ד עולה עשרים וה"א ישלה שתי צורות דלת ואו כזה ה' ודלת
יו"ד כזה ה ומיוחד לזה השתי צורות עולים כ"ד ועשרים מהיו"ד הם מ"ד.
והן במספר גדול ובמספר קטן יה עולה ט"ו ועם אותיותיה עולה י"ז תרבה ז'
והאחר י"ז פעמים ל"ס עולה השמש הפיר שס"ה לזכר ושס"ה לנוקביה ושאר
הוא הוא הגיד של הזכר מה שאין לנקבה. וגיד עולה י"ז והכולל הרי מפורש
שס"ה גידים לזכר ושס"ה לנקבה. ולכן הנשים חייבות במצות לא תעשה.
צריך אתה לדעת שגם את זה לעומת זה עשה האלהים כבר ידעת ש
שהמוחין של אלה הם אהבה אהיה שנים במילוי יודין ואחד
במילוי אלפין ואחד במילוי היהין וכנגד אהבה אלפין שיש באלו האהבה
אהיה שעולים ב' אלף שהוא בדינא דאה. אהבה פעמי אף עולים תלי"ת
ולעומת זה בקליפות מות שאינו מסויין הד' אלפין שהוא החיות ואף יעקב
לא השיג אהבה אהיה אלא עד כאן לבד כנגד הקליפות שהם מות. וכן
בקדושה יש שגע נהורין בפנים והם שני פעמי אף למור שעולים שגע

וכן יהו״ה של אלפא יולין עה״כ כהכוונת עולה דפ״ק כזה יו״ד יו״ד ה״י יו״ד ה״י ו״ו
ו״ו יו״ד ה״י ו״ו ה״י הרי דפ״ק ושני פעמים דפ״ק עם השני שמות עולה שג״ע
ובקליפות נקרא נג״ש שאוכלה הכל כדא״ כבנב אכלו עשו ·· ואע״פ שאותן
שאוכלה אהי״ה הם שלשה בבחינה אחת לפי שהשנים הם אחד שהוא
מילוין ומהשלשה אהי״ה החיות הוא אלף ג׳ פעמי׳ אל״ף אל״ף אל״ף עולה שלג
וזהו הנותן שלג ·· ומשלג הקשה שנ״ל שאותיות אחת הן וזהו נקבה שנ״ל
לתוך ·· ובקליפה הולכ נולה הולכה הקרנים של הולכ בלבהא וזהו
והשגל יושבת אצלו ·· ונוד תדע כי הכהן תותר נורא וי״ל כי סר לראות עה״
הכוונה כי משה חשב שנלות מצרים היה כנגד עשר הויות שעולים
ס״ר והיין חמרם עלין חמשים שנה שאסר כתנין רדן ולזה אמר הקב״ה
למשה כה תאמר אהיה שלחני אליכם שעשר פעמי׳ אהי״ה עולה רד״ן
ועשר הויות עם עשר אותיות שיש במילוי הויה הם תנין ער ובקליפה
רע שנם זה לעומת זה וכו׳ ·· והכוונה כי כבר ידעת כי כמו שיש בה
בקדושה נועם שהיא בינה יש בקליפה נחון ·· וכבר ידעת כי ה׳
מולכות קודם שקנינו מדריגת התבונה היא לאה ·· וזה שמולכות בינה
היא לאה ·· ומולכות תבונה עצמה היא רחל ·· וכן צריך לדעת שקליפת
לאה הם א׳ נחון וקליפת רחל הם מואב והוא כזה האופן כשיוהם מ
חמש חסדים וחמש גבור והבהנוך זשר אופן את הכל נאחזים שם
נחון בטומאה ונועם בטהרה שהוא אהי״ה בינה שעולה קס״א
כתנין נעם או קנו כתנין נועם כולו שהוא שם לא כהכוונת ע
נחצא שבנועם הוא בקדושה ·· ונחון בטומאה ·· ובקליפה מה ש
שקבעו מהקדושה יצאה נעמה העמונית שהיא בנעם ה׳ וחזרה לקדושה
וכן מה שתפסו בקליפה מואב מהקדושה יצאת רות וחזרה לקדושה
ושם אדנות עולה הרגא במילוי המילוי ·· ובשהתמנה המילוי לבד עולה
רות ·· ובהויות שיש שם בהול אחיזה לקליפות מפני שהוא למטה אין
החסדים יורדין והוא זה כשנכנסו השני חלקי נצח הוד מואב בחומה
ובשנכנסו כל החלקים שלשה עלו בבינה את נכנסים שני חלקי נצח
ו״ר קבוצות

יוד חכמה האחרונים ואז נכנס יסוד תבונה עם החמש גבורות וחמש
חסדים כי כשנכנס אימא לא היה אלא מה שלקחה קליפה מגו קדושה
אימא כשהיה נוטה ונקלטה בה עטרון ולא ירדו הגבורות להלן אבל כשחזרו
הגבורות אז ירדו הגבורות מלובשים בחסדים · ואז יתגלה עטרון בזאת
ההארה של יסוד תבונה ואז חמש חסדים של בינה יורדין לזעיר לצרכו
ואם היו אז יורדין גם הגבורות לא היה כח לנוקביה לקבלם מרוב
מה שהם הקיפין ולכן חוזרים ונעשים מיין נוקבין · ובזאת ההארה
שחזרו בזאת התחיל אז חוזר ונעשה זווג שני ויוצאין חמש חסדים
וחמש גבורות אחרים ומתחלקין לאלו החמש גבורות ראשונות נמצא
שיש קודם הכל חמש גבורות של בינה וחמש חסדים של חכמה
ונעשים אז ונעשים זווג שני ומוציאים חמש גבורות אחרים מבינה
וחמש חסדים אחרים מחכמה בהיותם שהם של אבא נקראים
גבורות וכל החסדים שבכאן הם גבורות" ודבר דומה לזה
כבר ידעת הכלל שאף שעולין נאמר הרושם בתוקפו הרי
שלושים עשק שעלו ונשאר שנאמרו ונשאר שהולכין מזווג
שני הם שלשים · וכל אחד כלול מעשר הרי שלש מאות"
וזהו כוונת רשפי אש שלהבתיה פירוש אלו הגבורות להיות מוחין לנוקביה
של זעיר וזהו רשפי אש-שלהבת יה ראשי תיבות ראשי ופירוש ש
שלהבת של הבת פירוש ראש הבת וכל זה מוה יוד חכמה הא בינה
מאבא ואימא ולכן ארגון היה נגלל בכל מוחא וארגון שלה אש שהוא
חסר ואו ויובן גם זה מאמר הזוהר ארגון חיבור אבא ואימא וזהו
שאמר הכתוב כי אש אלה מתחשבון פירוש אש שהם ש גבורות כנ"ל
והכלל שהיא הגוף באו מחשבון כי מהמחשבה שהיא חכמה וזהו
באו חשבון כי באו הגבורות לחשבון שהיא המחשבה חכמה
ובזה הבנה והבונן שר סיחון כי יהיה בנין וכוננות לזעיר שהיא נוקבה

ומה שאמרנו למעלה שספירת יסוד חכמה בתוך זעיר אנפין נתגלגל
שמעון באחרון הגבורות למקומן אחר שמעון להיות למחיצה ולכן נקרא
בן שמעון פי' בן שמעון הראשון ולא אמר בן מוחב שמוחב לא היה אלא
אחר שלא נתגלגל לעולם מפני שלא חזרו הגבורות: ודע כי שלהבת
עולה זה כ"ב שלשה חשבונות זה עולם כתר כזה קאופן יו"ד עשרים
וה' עם יו"ד כזה ה"י עולה ט"ו תבה והאחר עשרים פעמי' חמשה עשר
עולים שלש מאות: ועוד המלוא ה"י כזה ה"ה עולה עשר תבה והאחר
עשרים פעמי' עשר הם מאתים ·· ועוד המלוא ה"א כאלף כזה ה"א עולה
ששה תבה והאחר עשרים פעמי' ששה הם מאה ועשרים הרי הכל תכ"ך
כמנין כתר ונחשבון זה שעולה אמן כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"ה יו"ד ה"א הרי
אחד והשנים וכתר עולם תשי"א אשתי ונחשבון זה שעולה כן והוא
המילואים יה"א מהה"א ומהיו"ד נאו ל"ט וד' כן הכל עולה שלהבת
תשי"א פי' אשתי וכן עולה שלהבת למוד שלהבת נבואת מ"ה פירוש
שלהבת הגבורות נחשבון מ"ה אבא ואימא תהו פי' שלהבת יה:
הטעם שאמרו כל דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין אפי' בכל שהן
חוזר ואינו מחילה ואחרון בדבר שאינו מילה כי מחות את
המשקות מחילה ומחזיר אונאה בשאר שמות: ולכך אמר לרמוז
כי כבר אמרנו למעלה שמתמש גבורות שהם ביסוד
זעיר אנפין שהשלשה נתתקן הייננו השלשה חסדים אשר יורדין מעולם
מתפשטת נצח הוד וכה לתקן השלשה גבורות דהיך חסדים שלמים וביה
דהיך שיתר השליש המתכוסה שכפאה בה לתקן ·· ולכן משם של טוב
או שם של ע"ב או שם אהיה הנכל לחלקו בשלשה חלקים שוים שם
טוב שלשה פעמי' י"ד ושם ע"ב שלשה פעמי' כ"ד · ושם אהיה שלשה
פעמי' שבעה ·· אבל שם הויה שהוא כ"ו אי אפשר לחלקו שלשה
חלקים שוין שאם תחלקהו לשלשה ח' פעמ' ישאר חלק א' פי' חלק שלם

אחד מהי״ד פ׳ משלה · ושני חלקים משמנה עשר ואם תחלקהו לשמנה
ישאר חלק אחד משמונה פ׳ הי״ד לצד א׳ ושמונה שמונה לצד אחר
שהם ז״ן ושני חלקים מי״ח שהם ס״ו ל״ג ·· ונמצא מדה ככר שם מ״ב
שמינית מדה עם ז׳ שמונה שהם תכליתם עולה המשנה והחשבים ·· ואין
במדה ·· והמשקל ככר שם נ״ב לפי שחלוני שם נ״ב מ״ו ונשאר פעמי׳
מ״ו הם ת״ס ·· ונשאר תוכיות משם נ״ב עולה משקל · והמנין הוא שכר
תהיה כחלוני היהין עולה קנ״א כך עולה מנין · ועם שם תלין שלה
ר״ין והם שלשה פעמי׳ נ״ב ·· וידוע שנ״ב חסר ור״ין נבוה וחב״ר כנתאף
ובעבור זה צריך שיהיה המדה והמשקל והמנין שלם ונעשה כל אחד
מוזר בהם ואינו מחילה מפני שיכולין לחלק חלקים שוין מה שאין
כן בשם הויה כמו שאמרנו · ולכן בשהוא פחות משקלות הוא מחילה
מפני שכשתחלק יהו״ה לשלש חלקים שמונה ישארו ב׳ לחלק השנים
צריך לעשותן שלישים הם ששה שלישים כל אחד שלשה שלישים א״כ
יבא לכל חלק מהשמונה שמנה שמונה שני שלישים מהששה שלישים וו
או׳ וזהו כשתחלק כאמור ·· אבל בשם ההויה שאין אנו יכולין לחלק
על דרך זה פ׳ שוה א״כ מוכרח לחלקו שמונה ושלה · כי את
החלק שיש בו משלה יש בה יהיו חלקים שלשים מהששה שלישים
שנשאר מהשנים שנשארו · וזה שאנו אומרים שיותר משלה הוא אלו
יבואר שהיינו חולקים השנים חלקים מהשלשה ~~שלה~~ בששה שלישים שלישים
בהשערה מתוך הששה שלישים היינו נותנים שני שלישים לכל אחד
מהשמונה נמצא שהיה הוא לוקח שני שלישים וארבעה שלישים
היה נותן לחבירו שמונה שמנה ב׳ שלישי׳ לכל א׳ ·· אבל עתה שאין
אנו מחלקים השני חלקי׳ בשלישים נמצא שיש בה יותר ארבעה
שלישים על השמנה שמונה על חביהן שהשני א׳ שלישי׳ היו ראויים
לו · באופן דרך כלל שאם היינו חולקים השני חלקים היו לו שני

שלישים לבד מהשמנה שלו כי חביריו היו לוקחים שני שלישים כ
כנגד כל שמנה · נמצא עתה שיש לו שני חלקים יהיו שהם ד׳
שלישים · תסיר ב׳ שלישים לשמנה שלו נשארו ד׳ שלישים לשמנה
שמנה של חבירו והוא פחות משקות מפני שאם היו יהיה ששה
חוץ מחלקו היה שקות והיה כנגד מקח ·· עתה כי הכל הוא ששה
שלישים תסיר השני שלישים שנתנו כנגד השמנה של חלקו נשארו
ארבעה שלישים לבד מהחבירים שלקחו שמנה שמנה ·· א״כ מאחר
שלא נשארו לה ארבעה הוא פחות משקות וקים מקח ׃

טעם החילה ופריעה בכך אתה לעבר שיסוד יש כן שלשה שמורה
כן כמספר · ויסף שהם ג׳ חסדים וג׳ גבורות שהם ששה ה
הויות · והשלשה הויות הם מנין ע״ח · וכשתחלק השם הראשון לשני
שלישים שבפרקה שארו למעלה ח׳ ולמטה ח׳ י״ח מפני כי ההויה
הוא כן תחלקהו לב׳ שלישים שמנה לו מפני שיש לו שליש מכוסה
האחרת מכוסה · ולמטה שמנה נשאר מפני שהוא מגולה הם שני
הויות שהם כן ע״ח שחלקנו הם שבעים כמנין מיל ושמנה
אחרים המכוסים למעלה הם יורדין ונחשבין למטה עם המילה וזהו
כוס המזל את יצחק ·· פ׳ ה׳ נימול בליות ה׳ חמשה חסדים או חמש׳
גבורות נימול ג׳ גבורות מתוקים · ה״ג גבורות מל ולמה מל ולא
פרע במילה לא מל שבמילה לבדה מתוק ב׳ גבורות וב׳ שלישים
שלישים שעולים מל עם ב׳ חסדים ושני שלישים שעולים נפ׳ מל
ובפריעה יורד השליש של החסדים המכוסה למתק השליש האחר מ
מהגבורות נמצא ששליש חסד המכוסה הוא שמנה ושליש גבורה
הנמתק בחסד המכוסה שמנה הם י״ו תהו סוד י״ה מחילה
מילה מל י״ה ו״ה עם הכולל י״ו הם כנגד היו״ן שאמרנו ·· וז
והוא סוד שבשער (יוד ואו) של יוסף יוד ואו כי פתח פה של יוסף עולה

מנין למה

והאחרים א׳
חסר מוצא וא׳
מהור וא׳ כהפאות
ומפני שהוא
מכוסה צריך לחלקו
לג׳ חלקים א׳ כנגד
המכוסה וב׳ כנגד
המגולה ·

מל

מל מל פי' מל מהחסדים מל מהגבורות·· והכל מהמנעלים וי"ו הס'
השאר שאמרנו בענין המכוסה הנ"ל כי בתולה ופרועה הכל
נמתק וזהו מעשה ז"ו באבר שמרגלה היו"ד פי' השוק בפרועה והוא
האבר עצמו ולזה צריך המוהל לכוין שבתולה ובפרועה מתמתקין
כל השלש גבורות ומרגלה האור מהשליש המכוסה מהחסדים ועם זה
הדין איסור הגנבה כי מי שגונב נפש שהאור המכוסה הזה ילך למקום
הקליפות ויהיה להם אותו השפע כי הגנב נקרא הגונב בסתר ובהעלם
ולזה נפש שהאור המכוסה הזה יהיה גנוב אצל הקליפות וזהו כוונת
מה שאמר יוסף כי גנוב גנבתי פי' אחי גרמו שהשפע מהמכוסה
שהוא לשון גנבה כיסוי ילך לקליפות· וזהו גנוב גנבתי שנגנבתי א'
א' למטה וא' למעלה·· **הטעם** שהחכמים הראשונ' היו מתירים
בראיה כאחל' יהיב ביה שטה ונעשה נ"ל של עצמות
לפי שמולת ראיה עולה רי"ו שהוא כנגדו וזהו אומרו רק בענין
הכינו ושילוחם השנים תכאה·· ופי' ושילוחת אסיפה שיאספו מהעולם··
והטעם שלפעמי' לוקח כתובה לאהרן משמאלו ומשה שהוא לוי
לוקח אותו מימינו היה ראוי להפך לפי שכבר ידעת שיסוד תבונה
בפנים זעיר אנפין בחסדים ושבירת הכה ההיא לצד ימין ומצד
ימין חזר והכה לצד שמאל ומשם חזר לחסדים ונרכב דרך יסוד
א"ב הפך היה מהכאה ראשונה מצד משה·· והשני כנגד מהכאה
שנית מצד אהרן· והכאה היא מהכאה שלישית שהוא בחסדים ולכן
לפעמי' שנקרא לוי מימינו // וטעם ההכאה כי משה קס"א ולפכך
שעולה משה קס"א שהיה פנים של אימא נדבק שהוא ע"ב פשוט
כמו מסולם מרובע עולה לפך הוא אחורים כזה יו"ד יו"ד ה"י יו"ד
ה"י וי"ו · יו"ד ה"י וי"ו ה"י וזהו אחורים אבל בשיהיה למטה קבה לימין
קודם ואחר לשמאל ואחר למעלה· נמצא שמשה הוא בימין··

הטעם שנקראת המצפץ מצ״ה הוא ששני זיווגים נעשה כל אחד
במצפץ אחד באבא ואחד בזעיר ונוקביה שהוא מ״ס
צ״ה · שהוא חוץ של מצפה · ובחילוף את״בש המ״ס צ״ה מתחלפת
חילוף יו״ד ה״א · יו״ד הוא אבא וה״א הוא אימא·· והואו ה״א של
מצפ״ה הוא כנגד זיווג זעיר אנפין ונוקביה ואו הוא זעיר
ה״א נוקביה · ונוכן הכונה כי במצות לא תעשה נעשה זיווג
אבא ואימא · וזהו שמי עם י״ה שס״ה שמי הוא דכ״ר וקט״ן·· זכרי
עם ו״ה נעשה רמ״ח · כנגד מצות עשה · נמצא שבמצות לא תעשה
נעשה זיווג אבא ואימא · ובמצות עשה נעשה זיווג זעיר ונוקביה
ונכון אתה לבער שאלף למ״ד מלאים עולה הק״ס והקף עולה אל״ף
אלף למ״ד וא הוא פעם אהיה בזה האופן האלף הוא אהיה כזה
א יו״ד ואו דלת האלף היו״ד מעלה ומטה ו״ד כאומן והאלף עצמה
א·· יו״ד ו״ד עולה שלשים · והאלף עולה אהיה יו״ד א׳ הרי״א
אהיה · וא הוא נ״ב פעם של ס״ג וא״ס שיש בו שלשה יו״ן כנגד ל׳
והאלף שיש בו הה א׳·· וס״ס של ס״ג במילוי שלו הוא ל״ג שבעה
ושלשים במנין הכל·· ונמצא שהכל היוצא מבינה הוא במנין הכל
אור מקיף לכל המדות·· פי׳ השבעה התחתונים ואו הם השבע
הכלים שאמר קהלת·· והטעם שבינה יש לה מהחסד ולמטה
שבעה ס״ג בכל מדה ס״ג ובכל ס״ג הכל זהו שבעה הכלים דנלמד
קיימי עליהו·· ואו הם כנגד ה׳ מוצאות הגרון והחיך והשינים
והשפתים והלשון·· ושני כוללים הפה שכולל כל החמש מוצאות·· ו
והשפתים נ״ב כ״ה כנגד ה׳ מוצאות·· והיסוד כולל החמש גבורות
והמלכות נ״ב כולל כל החמש וזה הכל ס״ג ירכה בכל המדות של
בינה מחסד ולמטה יש ס״ג שהמילוי הוא ל״ה שהוא הכל נמצא
שהם שבעה הכלים עם השינים הכוללים יסוד ושכינה·· וזהו

הכל סוד יחוד כאמור עושה טוב שהוא היסוד גם האחד הוא
כמו כי החמשה העליונים נעלמו. וזהו הכל סר ירכה העשר
הויות. הויות חסדים גבורות שעולים סך. כנגד חמש חסדים
וחמש גבורות שעולים סך [illegible] לכן מזה שזהו הכל היוצא מבינה
כי האור המקיף לכל השבעה מדות שזהו הכל שיוצא מאריך אנפין
אינו נותן לכל מדה ומדה אלא שעליו נאמר פנים מחולל [illegible]
בינה שעליה נאמר ושמים לא זכו בעיניו כמים שמחמת כך לא
כותנה
[illegible] בכל שעה מרחמות [illegible] ומקטרים שם. ונראה שהלא כי ההויה
באשר אנפין משני פנים או כפשוטו יו"ד עשה בין חסדים וגבורות. ה"א
חמשה חסדים המתפשטים באשר אנפין ואו הוא היסוד שלעשיר
אנפין שבאים לו חמשה גבורות ושם ה"א אחרונה סוף דבר השם
כולל חסדים וגבורות. או נראה שם ההויה באופן אחר יו"ד חמש
חסדים וחמש גבורות ה"א חמשה חסדים המתפשטים. ה"א חמשה
גבורות הנשארים להמתיק. ואו באחרונה שכולם באים ליסוד
וגבורתו כזה יההו ויוצא מראשי התיבות פסוק יהללו המתהלל
השכל וידוע. ונראה מזה לדעת שאם לב פעמים כתיב
משולש מבורכת כזה י יה יהו יהוה עולה ע"ב והטעם שלא
להפריד הנאצל מהמאציל ועולה כזה שם מה קל כזה יו"ד יו"ד
ה"א יו"ד ה"א ואו יו"ד ה"א ואו ה"א. וזהו אל רוכב על עב קל. ו
וזהו סוד רוכב כו"ן ב"כ כו"ן הוא שם ההויה ר"ב עולה קל עב. וזהו
סוד שאמר הקב"ה למשה רבנו כך פי' היה לו האהה מעב קל שעולין
ב"כ. וזהו סוד ברוך כו"ן ב"כ. וזה צריך לבון במלת ברוך ברכה
בתחילה. ונראה מזה לדעת שם יהוה עולה בחשבון מרובע קס"ד
והיינו מקום כזה עשר פעמי יו"ד ק' כנגד היו"ד ה' פעמי ה"א כ"ה ו' פעמי
ואו ל"ו ה"א ועוד פעמי ה' כ"ה הרי קס"ד. והלא ידעת שאל במילואו אלף למד
עולה הקס"ד וגם הכולל קס"ד ובן מקום.

ר"ל אחד כולל הכל ונעלם

זס עב הנה' פעמים כפל משולש ונהר והנה כלאות מהן תלת וטורון שלה דפק

כשהחלק מקום לעשר חלקים עולה ו' פעמי ה' לומר שעם א' ב' שזה קבוץ העולם נ' רוחות נ"ב

וצריך אתה לדעת כי המלך במספר קטן וכינוי במספר קטן עם
המלה הכל אחד יד׳ וכינוי במספר קטן בלתי המלה עולה
י״ג׳ ומלך במספר קטן עם המלה י״ג לרמוז שהכינוי שהיא המלך
לוקחת המלך בלא ספק ואינו נפרד לעולם ומורה לך הכלל שהוא
כולל ששתים לא יכו כשמים׃ יהוה פ׳ השם קבוע וכורך למלכות
מפני ששם יהוה ואלהים עולה מלך עם הכולל׃ אהיה עולה כ״א ועם
האותיות והמלה עולה מלך׃ וזהו מלך יהוה אלהינו אחד׃ ודע כי שם
הויה עולה כ״ו ומלא אותיות והמלה מתחלקת לשנים יה וה עולים
ל״ב כנגד ל״ב נתיבות חכמה׃ וכן עולה כבוד ונשכן כבוד יהוה׃ כן
יעלה יהוה אלהים בגימט׳ ומילואו כ״פ ון יעלה כן מ״ו כמנין יבק
והם הויה אלהים אהיה שעולין יבק׃ וכבר ידעת שאהיה יש לו שלשה
מלואים כי מילואים במלוי הי הא הה׃ ושלשתם מורים שם בן ארבע
בכתבות יוד עשרים הא ט באלף׃ וכשיהיה מילויו יוד הי והמלאים
הא יוד הרי כו׃ וכשיהיה מלוי באלף הא הא בריבועם ה׳ פעמים
ה׳ הרי כ״ה ואחד הרי כ״ו׳ וכשיהיה מלואה בה״ה יוד ה״ה שם הויה
שולין יבק׃ פ׳ יוד מלואה עשה האחר שהם לשון הקדש אומר
ך כ״פ הוא ק׳ לבדו בלא מילוי׃ וסימנך מין שאהיה במלוי ה״ה
עולה׳ ונשאר נשאר יוד את המספר האותיות מאלף ונשאר יוד ה׳ זוגות
לא המנה בהם חמשה עשר פי׳ יה את שלשה יה מן זה עולים
מ״ה׃ ואחר המספר מאלף ונשאר יוד כך א״י כן נח דת הן הנה
בלתון מהן עולה יה׳ שהוא וה ה׳ פעמים שעולים נ״ה ומ״ה שעולים מ״ב
פעמים יה הה ק׳ הרלך יוד הא וה שעולים ק׳ לבדו בלא מילוי שהוא
יהוה׃ וזהו שצריך לכוין במלת מודים שעולה ק׳ כל מודים א
אנחנו לך במלה שהוא יהוה׳ ונוך תדע שיהוה עם המלה הוא
עולה כ״ז רמז כל אותיות אלפא ביתא עם המנצפך שהם כ״ז

ובכך שתדע שבין המלאכים צריך לכוין כך בברכת אבות בהזכרת
יהוה שתאיר לשם אלהים שהוא ע"ב הוי" ובברכת של
גבורות יכוין ביהוה שיאיר לשם אלהים (מכון) דהיינו כוזו" ובאתה
קדוש יכוין ביהוה במילוי אלף בא שהוא מצפץ" ואלו השלשה
שמות עולין שין שם" פי' מם צדק עולה ש" ושם כוזו עולה (מנין שם)
ע"ל. ושם ע"ב הוי עולה כ"ב הוא מנין ס"ו עולה הכל שין במילויה" ו
ובשלש אחרונות יכוין בכלה שם אהיה במילוי ההין עולה תלה כתר
אלף למד הה יוד מם. וזהו עת רצה היא ליעקב" ובאחרונה
על רצה שם אדני שעולה סה נב עולה שין מלאה" ובאחרונה על
וחכו המכוונים למתק זה השם של אלהים ושם אדני עם השין שאחרון
בברכות ראשונות" ובשים שלום יכוין שעולה שין במלת
השם שיזכון והשש שיש יותר במלת שלום כנגד שש שמות הויה ולמטה
ע"ב הוי ולאחריו כוזו מצפץ אהיה אדני. שצריך לשין שים שלום הכ
מילוי עולין השבו כנגד שין שין והשש יותר מהוא שיש במלת שלום
כנגד שש שמות הויה" וזהו סוד אני ראשון ואני אחרון ופירושו מה ש
שלפני י"י ע"ב הוי עולה כ"ב ומה שלאחר י"י כוזו עולה ע"ל ושניהם עולים
סא כמנין אני וזהו כוונה שנר אני ראשון ואני אחרון ופי' מה שלפני י"י
ומה שלאחריו עולה אני פי' עם הראשון והאחרון עולה אני" ובדרך אחר
לדעת שם קו המדה יוד הה וו הה" הנה יש לך
שבעה עשר ווין שהם עולים ק"ב ואותיות אותיות הויה הם קו זהו קו
המדה וזה יהוה עם שש עשר ק"ב אותיות שלמה יבק וכן שם אהיה ושם
אדנות ושם יהוה עולה יבק" לענין מה יאמר זכור הזכור והשוכח
על נפשי" ראשי תיבות והשוח על נפשי" עולה קבן כנגד שלשה שמ
מ"ב אותיות הויה ד' ואותיות המילוי ז' ומילוי המילוי כ"ח עולה מ"ב
אחד שם שלמילוי ואין עולה ע"ב וה' של ס"ג ואחד שלמילוי מ"ה

וסופי תיבות כל הפסוק עולה מלך הוא סוד פורח (שם) אבג יתץ סופי תיבות
מלך והוא המולך מזון מהספירה וזן למלכות ומלך הוא חשמל הוא
אור המתגלגל אור הפנים של מלכות וחסר נון בחשמל כי שעולה
למנין מלך הוא כנגד החמש ספירות של גדולה גבורה תפארת נצח הוד
כל אחת כלולה מעשר .. ומזה הכון לפעמי' לוקח כל הקליפות כשהוא
בתשובה אור גונה כשהוא השע כל הקליפות .. וראשי תיבות כל הפסוק
עולה תקל"ג הוא שם אלהים במילואו שעולה ש' ומילוי מילויו עולה
רל"ג ופסוקים כפול מעולם מרובע עולה מאתים הה תקל"ג חסר מהכולל
קנה כל שם אלהים והוא במלכות: וכוונת זכור המבור הוא ש
נצח הוד יסוד של תשר מאבן שעלם במקום גדולה גבורה
תפארת וגם עולים למקום חכמה בינה דעת .. נמצא שהם שני
יסוד יסוד א' במקומו מפני שאינו עולה רק שנים מכל ספירה כה
שלא להניח המקום חלל ויהיה מקום לקליפות נמצא שיסוד במקומו
ויסוד שעולה במקום תפארת וזהו זכור הנזכר ב' יסודות: מתחלת
השני יסודות היא כמו יכול שכינה נבואה וזהו והשות לשון הכתוב
ובתשובה על כאר שבולה שהוא מלכות שם שהיבת. עכו עולה קבל
כנגד ב' שם מ"ה קנא' עב סג מה על כאר שבולה .. ונגנו אחרונות
נון רל אם הוא בשמנו מי היא תשובה וזהו זכור כנגד יסוד העליון
הנזכר כנגד יסוד התחתון ומולה הנזכר שלה תר"ל .. ואדנ"י
במילואו עולה תרע"א כזה אלף דלת נון יוד ... והסר תמונה סה במנין
אדנ"י ישאר במנין רל"ת שהוא שכינה .. לענין שכבת ז"ל בווונה
יש כמו מיני הזכה או במחשבה שחושב בנקבה ויכרו תוקף ומזריע.
מוצא וביה .. ויש שמנאף ביד ויש שחושב באשה ומנאף ויש שחושב
בזכר ומנאף .. ויש שמנאף ברוק פיו .. ויש שכבשמנאף מכשה הבהמה
כעור החבר וזה נקרא מושך ערלתו .. הכוונה שבך אתה לגבי שיש

בתכונה

בחכמה נ׳ אותיות הוי״ה השם יהו״ה הגדול הלא המה יו״ד ה״א
וא״ו יה״ו שעולה למנין גל״ל מלאים והשלשה אותיות שמנין כס ב
כמנין טו״ב וזה י״י טו״ב שבחכמה בזכרונם בבינה נעשה טו״ב
אחר׳ והם יה״ו ואהי״ה שמנין טו״ב והם בבינה בשמתחבק יה״ו ואהי״ה
כי יה״ו עולה כ״א ואהי״ה כ״א שניהם טו״ב ·· ומנין שם טו״ב עולה פ״ר טו״ב
תשובתו הוא שיעשה פ״ר תעניות כנגד שם טו״ב טו״ב א׳ של חכמה וא׳
של בינה מפני שבהעולם מתעון הגלון חלה שם טו״ב טו״ב או שלהזכר א
חכמה ושל אימא בינה תשובתו פ״ר תעניות במנין שם טו״ב הנה׳ יה״ו
מחכמה ואהי״ה מבינה ·· והכוונה שיכוין לעלות או השם טו״ב שהשפילם
לארץ יה״ו בשהוא במחשבה לבד שלא שפשט בידו אבל אם שפשט הוא
כנגד ה׳ חסדים וה׳ גבורות ושם יהו״ה במילואו ומילוי מילואו עולה
כ״ח ושלש פעמי׳ כ״ח ג׳ עולה פ״ד ·· וכנגד המתעסק בידו וחושב בזכר
והוא כ״ח מפני שפרקי הגוף והם כ״ח ·· ובשמתעסק בידו וחושב באשה
יחשוב בהתעניות להעלות כ״ח פעם שם אהי״ה ·· פ׳ אותיות שם אהי״ה
ד׳ אחד ושלשה פעמי׳ ד׳ עולה פ״ד להעלותם במקומם ·· זהו בשחושב
באשה ·· ובשחושב בזכר צריך להעלות שם הוי״ה למקומו שעולה כ״ח
ובשהוא במחשבה לבד צריך להעלות שם טו״ב בכל ·· ובשמתכסה
הטפה בזמנים שנקרא מושך ערלתו אז יכוין להעלות שם אהי״ה
שכ״א פעמי׳ אהי״ה עולה תמ״א יכוין שבולו זרע אמת בפ״ב גוונים
הנה׳ שיעשה בתשובתו ·· ובשמתעסק ברוק פו צריך לכוין בתעניותיו
לעלות ד׳ אותיות אחה״ע אותיות הגרון שמשם מקור הרוק להעלותן
למקומן למעלה למקור השכל ·· נדבק שילך לגבול ויאמר
באבילה פסוק זה אוצר נחמד ושמן בנוה חכם וכסיל
אדם יבלענו ·· ופי׳ בשוגגים הטיפה היא באוצר נחמד והיא בשמן זית
והרשע הזה יבלענו בקליפות שהוא כסיל אדם ·· ואחר׳ יאמר פסוק זה

חיל בלע ויקיאנו מבטנו יורשנו אל .. ויכוין בראשי תיבות חב״ן
ובסו״ף וז״ל כנגד השם מ״ב שהם עולין ח״ר הוא מוציא העושק מבטן
הקליפה . ובשמזכירין גם אותו יכוין להחזיר תמנו .. והשם מ״ב בנה״ך
יהו״ה וחכ״ן מ״ב ואותיות וז״ל הנ״ל עולין מ״ב אלו השם מ״ב עם הכ״
מ״ב הנ״ל יכוין להוציא הקליפה .. ובפסוק אחר נמצא בראשי תיבות
עולים אחה״ע שעולה פ״ג .. הם שם מ״ב ..

ודע אמת להודיע הטעם שפעם א׳ אומר מעלת התכלת ופעם אחר
אומר התכלת ופעם א׳ אומר שלה התכלת .. ופעם א׳ אומר מעלת
שלה התכלת .. הכוונה הוא שם הויה במילוי ההי״ן יו״ד ה״ה וו ה״ה ..
שהם ד׳ ההי״ן כשאומר קודם מעלת התכלת היא ההא ראשונה
של השם . וכשאומר התכלת היא ההא שניה של השם של
המילוי פי׳ מילוי הראשונה .. וכשאומר שלה התכלת היא ה׳ שלישית
של השם וכשאומר מעלת שלה התכלת היא ההא הרביעית של
המילוי וכזה יוכן שיכוין אז .. כוונה לתיקון עון הנ״ל לעיל
קודם שיוצא הפסק מעוותו יאמר בכוונה שיפסיק לנ״ל הכוונות
הנ״ל לעיל בפסוק ואני אמרתי בחפזי נגרזתי מנגד עיניך אכן שמעת
קול תחנוני בשועי אליך .. יאמר פסוק זה ויכוין כך בראשי תיבות הד׳
תיבות ואני אמרתי בחפזי נגרזתי יש ד׳ יודין כנגד שם ההויה במילוי
יודין שעולה ע״ב . וכשאומר בחפזי נגרזתי יכוין באלו הב׳ תיבות
בתחלתן בי״ת נו״ן שהוא ב״ן ויכוין בשם הויה בההי״ן שעולה ב״ן כ
נמצא שבאלו ד׳ התיבות יכוין בשם ההויה בשני מילואין במילוי
יודין ובמילוי ההי״ן . וכשאומר מנגד עיניך יכוין בשם שלישי של שם
אנא בכח שהוא נג״ד יכ״ש והוא בנקודות מנגד עיניך וכשאומר
עיניך יכוין ביודין שהם עיינין של ההויה של מילוי יודין וכשאומר
אכן שמעת קול תחנוני בשועי אליך יכוין שראשי תיבות אלו עולים

כמנין הקד שהוא כמנין ש״ה במילואו שאין בלת יוד ונשארה אותיות
של שם ההויה של יודין עולה הכל תקי״ד כמנין מילוי ש״ה ועם ה׳
הכולל תקט״ו כמנין ש״ה במילואו ״ וכשאומר אליך יכוין בשם אל
אלף למד מתיבת אליך הוא שם אל במילואו עולה הקף כמנין
מקום בכל ועם ש״ה במילואו עם הכולל תקט״ו הרי הכל עולה א׳
אלף ׳ וזהו סוד האלף לך שלמה ״ וכוונת אלו השמות עם הפסוק של ואני
אמרתי בגרזתי מנצפ״ך ר״ל שאומר מלות זה שכוונן בגרז מנצפך אלו השני שמות
שם ההויה במילוי יודין ובמילוי ההין נגד מאם מ״ב שהוא שם בנ״ד והוא
בנקודות מנצפך אני מתפלל שם ש״ה ועם אל שבמילואם עולים
אלף אלו השני שמות שיאמרון קבלתי ותחנוני ויעלו לעולם הבריאה
שבו כוחים אלו השני שמות ש״ה ואל שלא יהיה אחיזה לעולם היצירה
והעשיה בו ״ כוונה שנית בפסוק ואני אמרתי בחפזי וכו׳ ואני ב׳
כמנין חיים ו׳ וכמנין ב׳ אהיה עולים מ״ב ועם יהוה עולה
כן הרי ס״ח כמנין ואני עם הכולל ״ אמרתי כמנין ז׳ פעמי׳ אדני ה׳
של חסדים וה׳ של גבורות: בחפזי כמנין שם ב״ן ועם רה עולים
קח כמנין בחפזי עם הכולל ״ נגרזתי כנגד אדני במילואו שעולה
כמנין הרעא ״ מנגד כמנין אל אדני ״ עיניך כמנין אהיה ביודין ש
שעולה קס״א וכן עולה עיניך עם המלה ״ אכן עולה ע״א כמנין הויה
ואלה ״ שמעת כמנין ש״ה במילואו ועם ד׳ אותיות של תיבת שמעת
קל חסר ו״ו כמנין ה׳ הויות עולים קל ״ תחנוני עולה הקבר ועם
אותיותיו והמלה הקלא כמנין ד׳ מילואים של אהיה שנים מיודין ואחד
ההין ואחד אלפין שעולה סך הכל תקלא תמיד לנ״ ממנין שאחר ב״ה והוא
שני בתים ב״ה בשכינה ב״ה בבינה ״ בשועי הוא עולה שפח כמנין
שני צלק ׳ צלק בינה וצלק שכינה ״ אליך הוא שם ב״ן שבך עולה
במלה ובכולל והוא מילוי הויה ביודין והוא לבד באלף ״ ואלף אליך

הוא אלף אהיה ביודין שאהיה הוא בשלשה יודין כנגד המלוי של אלף
נמצא אלף אלף אלף אהיה · והמלוי של אלף כנגד ה׳ יודין של
המילוי הנ׳ · ואחר במלת אלף יוד ך מנין ל׳ שלשים הוא כנגד
הויה של ס״ג שהוא א׳ ונ׳ יודין · וזהו האלף של אלף שאחר היוד
הוא יוד הראשון של המילוי ך׳ של אלף הוא השני יודין והפסיק
יוד ך ולא נרכם ך׳ ונשאם אות א׳ למלוי היא המלוי הראשונה
שגם היא רומזת לשלשה יודין מפני שכאן מפסיק בס״ג אלף בין
יוד א׳ לשני יודין ולבן הותך כנגד הב׳ יודין ·· ואחר זה צריך לבוין
שאהיה ביודין עולה קס״א והויה ס״ג סך הכל רכ״ד כמנין יבק
יבק ב׳ פעמי׳ ויבק הוא הויה ואלהים נמצא שמכוין בשם הויה
ובשם אלהים · ואם יכוין זה במלת אלף יי׳ נפשי חשא הוא טוב
מאד ·· למקוה יאמר קודם שיכנס לטבול פסוק ולמקוה המים כוונה
קרא ימים ראשי תיבות ימים תשבון קנ״א הוא כנגד שם הויה
ושם אהים · כו׳ של הויה ופ״ו של אלהים עולה וכן נשארו קנ
ל׳ כנגד ד׳ אותיות הויה וחמשה כנגד ה׳ אותיות של אלהים הרי
קנ״א ·· נמצא שצריך לבוין בפסוק ולמקוה המים לב׳ שמות אלו
שם הויה ושם אהים לפי שהם עולים ובאותיותיהם ·· ואח״כ

הויה ואלהים כנגד ו׳ ה׳ של נקבה רב״ע של ולמקוה המים

יאמר ויקרא אלהים ליבשה ארץ ·· ויקרא עולה אלהים מלא והקא
במילוי יוד עולה חשבון המילוי שלש מאות כנגד קוף ריש של
מלת ויקרא ושאר ו״א עולים י״ז כנגד י״ג אותיות מילוי אלהים
וה׳ אותיות אלהים עולה הכל חי ·· וכן עולה מלת יבשה מחשב
עם המלה שהוא כולל התקיפים ולטור ליבשה הוא לגבורות ·· נמצא
שהם ב׳ אלהים א׳ ויקרא וא׳ בסוף של יבשה · ויש אלהים באמצע
שב׳ ויקרא אלהים ליבשה ארץ הרי ג׳ אלהים וג׳ אלהים עולים כמנין
חרן והם כל הדינין הקשים מתמתקים עם נחהן ויצא מחרן פ׳ ויצא

מחלו

מחלון הו' אלהים שעולים כמנין מ"ן שהן הדינין הקשים .. וזהו נח
ואברהם בן חמש שנים ושבעים שנה בצאתו מחרן .. פי' הוצא ענ"ק
מחר"ן נשאר קפ"ב והוא כמנין יעקב עם הכולל שהם החיים פשוטים
שיצא מהדינין הקשים ונכנס בחיים וזהו ויצא מחרן באמור נמצא
שמלת ויקרא הוא שם אהים א' ואהים הכתוב שם הה שנים אהים ומלת
יבוא הם אנין שלשה אהים ומלת חרן הוא שם אהים אחר באלפין הם ד'
אהים. ונבך להיות האחד אלהים במילוי אלפין בה"א והוא עולה אר"ן
נמצא שהם ד' אהים החשוב אלהבעה אהים שהם ד' פעמי' הוא עה"ב פעמים
עקב שעולה שאור רת שיר השירים משלי זכה קהלת .. והכוללים הם
אלה. נמצא שאלהבעה אהים עולה מ"גה. כלומר תכוין למתק כל אלו ה
הדינין .. הכוונה למה הנקרא אלהבע מאה הוא שבט יהו במילוי
אלפין עולה נול. ויהו עולה אך בשם אהיה. ושם אהיה
לבדו פשוט כמלת מ"ה עולה אלהבע כמנך מ"מאה .. ונבך שאמר קודם
פסוק ארחן כנקין כף ותמוכבה את מחבק יי .. כוונת פסוק נר יי נשמת
אדם חופש כל חדה בטן .. נר יי נשמת ראשי תיבות כמנין אדנ"י ואלה"ק .. ו
ומלת אדם לבדו הוא כמנין שם מ"ה .. חופש כל חדה בטן .. ר"ת עולה כמנין
חותיות מילוי שלמילוי אהים וחמש אותיותיו .. וסופי תיבותיו של נר יי ו
נשמת עולה הה"ה כמנין ה' אדנות שהם הדינין שבח"ה ונ"ר שעולה
הד"ה .. וסופי תיבות אדם חופש כל הוא עולה מש"ל כמנך שע"ע ב
נהורין שהם שנ"ל מלאים אלפ לה"ר שעולה שע"ע .. וסופי תיבות
חדה בטן עולה שאים כמנין שאה יוהן ד' של שם יהוה במלוין וה'
של שם מ"ה וה' של שם ב"ן .. סוף קהלת הכרשה. תחלת השבוע
צריך לתקן לשכינה ולקשרה לבושיה השבת: כבר יד
ידעת שהם ב"ן הוא בשכינה כזה יו"ד ה"ה וו ה"ה .. ולזה צריך לקרות
ביום א' מפ' השבוע שאה פסוקי' כמנך הו"ן של מילוי היוד וינקד

והכוונה מ' ..

וזהו היום הרת עולם לפי
שמתעוררים כל הדינין ..
והכוונה כי בכל מועד
מתעורר כל ההארה
שהיה באותו הזמן ..
וביום ר"ה היה אז העולם
אחור באחור הכל דינין ..
ועתה ביום זה מתעוררים
כל הדינין כולם שהיה אחור
באחור ולכן אנו אומרי' היום הרת
פי' הדינין שעולים מנין הר"ת ..

אותה בציורי והוא הנקוד של פסוק אֹת אֲשֶׁר יָבִיא חמש אותיות המלוי
של שם בן הנ״ל ינקד אותם עם חמש נקודות אלו הנ״ל ·· ויום שני יקרא
ארבעה פסוקים ויכוין בלילה של מילוי היו״ד הנ׳ עם ניקוד שוא פתח ש
אלף אשר הנ״ל ·· ויום שלישי יקרא ה׳ פסוקים ויכוין בה״א של מילוי הה״א
בניקוד סגול ·· ויום ד׳ יכוין בוא״ו של מילוי הוו של שם בן בניקוד קמץ ו
ויקרא שש׳ פסוקים ·· ויום חמישי יכוין בה״ה של מילוי הה״א אחרונה
בניקוד חיריק ובכל אלו הקהלות צריך שיהיה ביום ולא בלילה ·· אבל ביום
ששי יקרא ביום ובלילה בלילה יכוין לכל מילוי יהוה והמילוי של היו״ד
שהוא ו״ד כולה יעשה אותה י׳ ויעשה שם נהיה ויקרא פסוקים כן
והנקוד של י״ן זה בחיריק של מלה השישי החירק האחרון כל הארבע
אותיות ויעשה הויה אחת מהארבעה אותיות של הויה שלמו והפך
האותיות יתחבר נהיה הם שני נהיה אחד מהמילוי כאמור בניקוד חיריק
והשני מהאותיות שלמם בנקוד וו שורק כזה וו הו יו הו וזהו נקוד
של שורק יביאו ·· וביום השבת שיקרא הפרשה שנים מקרא ואחד
תרגום יכוין בשם והיה בנקוד ביום השבת ·· וביום השבת בשישמע
השם
מפי הפרשה יכוין בשם כולו נקוד יוד הה וו הה וזהו נקוד מעונה
של אשר ילקטו ·· ובכנגד היו״ד יקרא עם החזן עשר פסוקים בנקוד
היו״ד בחיריק ·· ובכנגד הוא״ו בשוא יקרא עם החזן שש פסוקים
וכן עד סוף השם עד ש נ״ב פסוקים כל אות בנקודתה הנ׳ ויכוין
נם בשם נהיה והיה השם שאות הא׳ בוא״ו שורוק כנגד טית
וו של ילקטו ·· והאחד בנקודות משנה הנ״ל ··

סוד שבת בעת שבת יום ששי בשאומר מעשה האלה צריך לידע שאין
מולבות עולה לתקונה כמו שהיתה קודם הקטרוג בשלשים
שאתבך נהמשנה ·· ולכן צריך בארבע התקיפות שעשה האלה בראש
ואלו הן אבות התלה וסוף רבה התלה וסוף ועשה שלום בזקיבה
הראשונה יכוין בשם של נ״ב יוד הי וו הי ·· ובנבי שם שלונ׳

שהוא
בחכמה

שהוא בחכמה להאיר בעולם האצילות שיהיה מקום לקבל הבריאה
בשתעלה למעלה ·· ובזקיפה שנית יכוין בשם של ס"ג להאיר לעולם
הבריאה שיעלה באצילות ובזקיפה שלישית יכוין בשם מ"ה להאיר
לעולם היצירה שיעלה בבריאה ·· ובזקיפה רביעית יכוין בשם ב"ן
להאיר לעולם העשיה כח שיוכל לעלות בעולם היצירה ·· ואח"כ ב
בחתימת שים שלום בהויה אחרונה ברוך אתה יי' יבטל כל העולמות
זה בזה מטה למעלה הה"א עם הו"ו והו"ו עם הה"א והה"א עם ה
היו"ד שהם ארבעה שמות הנז' ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ·· ואחר נ"ב בעולם
הזאת מעולם החלק שיש לו מהשלשה שלמות לנפש רוח ונשמה
להביא האורה משמות הנ"ל מחיה לנשמה רוח ונפש ·· וזהו הכוונה
יכוין בשיצא השלה לקבלת שבת שיעלה עולם האצילות למקום
הא"ס ובמקומו יכנס עולם הבריאה ובמקום עולם הבריאה
יכנס עולם היצירה ובמקום עולם היצירה יכנס עולם העשי"ה ··
ובשאומר יי' לאורך ימים יכוין בראשי תיבות א"ל שהוא שם אחד
משמות שם בן ע"ב היוצא מהפסוק ויסע ויבא ויט ·· **סוד**
התפילה ערב שבת אין קולם מנחה אין אחר מנחה צריך
להיות אחר תכלת ויכוין מלת חיים עולה [illegible] כמנין השמה יודין
ארבעה של שם ע"ב ושלשה שבשם ס"ג וא' שבשם מ"ה וא' של
שם ב"ן הרי ט' יודין ומוקוה עולה קנ"א כמו שעולה אהיה במילוי
היהין ·· וידעת ששם אהיה בסוד לשם של ארבעה יודין וגם יכוין ה
הטובל בארבעה יודין של שם ע"ב ארבעים סאה ·· וזו כוונה טובה
לכל ערב שבת אבל בשאר ימים צריך לכוין בשני שמות ע"ב וקס"א
הויה ביודין ואהיה ביודין שעולים כמנין רנ"ל וזהו חייב אדם לטובל
עצמו ברגל פי' בשני שמות הנז' שעולים רנ"ל ·· ונכון בכל ערב
שבת ומועד לרחוץ רגליו במים חמין בערב שבת ויום טוב למען

ודע כי שם של ע"ב שהוא
בחכמה הוא חיות לעולם
האצילות ושם של ס"ג שהוא
בבינה חיות לעולם הבריאה
ושם של מ"ה חיות לעולם
היצירה ושם של ב"ן חיות לעולם
העשיה ·· והטעם שאמר בכל הימים
שאינה מקננת בבריאה והבריאה
ביצירה ומלבושת בעשיה פי' כי מלא
היא נראה [illegible]
כל העולם שיצא [illegible]
ומקבל לבל האצילות ונעשית
מסך בין האצילות לבריאה ובמ[illegible]
שבינה נעשית מסך לאור
הפנימי של המוחין הנבנסין
בתוך זעיר במלבוש שלה
נכנס האור בתוכו כי נעשית
אימא אור מקיף לבל האצילות
והאור של האצילות מבחוץ
ומתפשט בעולם הבריאה של
יה המסך הנז' ובלתה שיש
בעולם האצילות יש בעולם הבריאה
הה' פרצופין ·· אלא שבעולם
האצילות אין מסך ובעולם הבריאה
הם האור ע"י מסך שלהבינה
המקיף מבחוץ וזהו שאמר
בזוהר דמלפני דאצילות
מלכא וחייו חד [illegible] ובן
ובן הנז' שבעולם הבריאה
מקיף מבחוץ לעולם היצירה
ועשה מסך בין הבריאה
ליצירה שעל ידו מתפשט האור
למטה בעולם יצירה ע"י המסך
הנז' ובן מלבושת שבעולם
היצירה עובר בו האור ומאיר
לעולם העשיה וזהו שאמר
בזוהר מלבושת מקננת
בעשיה ולכה שם של ס"ג שהוא בבינה הוא נ"ב בעולם הבריאה ·· ושם של מ"ה שהוא בתפארת
הוא בעולם היצירה ·· ושם של ב"ן הוא בעולם העשיה · ולכה בזקיפה ראשונה יכוין בשם
של ע"ב שהוא בחכמה וכו'

131

שהשכינה רגליה בחול יורדות מות ובשבת מעלה אותם למעלה ונכללים
עד הוד יסוד דידה בגדולה גבורה תפארת דידה ·· וכן בכל העולמות ב
בסוד שבעה שבעה שבעה מפני שעולם לעולם הנ' כנגד חכמה בינה
של כל עולם ועולם ·· וזהו שאמר הכתוב את רגלי אוכבא אושפם כהדדי
למעלה לקבלת שבת ·· וטעם היות מים חמין עם מה שאמר בספר הזוהר
דשלהובא עולה כעין שבת אמעלה שבת עם נשמות הרשעים הנכנסים
בגיהנ' ויכוין אז בכניסתו רגליו אחר הרחיצה בשם סנדלפון שהוא סנדל
לרגלי שכינה עד שבת בשעת שנתעלמה לחוץ עד שבת רוחצת רגלי
שכינה ואחר רחיצתה מנחת לסנדלפון ברגליה ליכנס לפרגוד לחוץ"
אחר שירחץ האדם עש' במים חמין כנז' ילבש בגדיו המיוחדים ויצא ה
השדה להקביל שבת: ויאמר לכה דודי נצא השדה והכוונה כי הת
לשכינה שהיא שדה ונקראת חקל תפוחין חקל הוא הויה ואדניה
הויה ואהיה שעולה חקל ·· וכן המילוי של אהיה שעולה של
עב ושל סג ושל מה ושל בן עולה חקל עם עשר אותיות ··
ויאמר מזמור לדוד הבו ליי' בני אלים וכו' ויכוין שעולה הבו עולה
י"ג כנגד ג' שמות של אלו הג' עולמות שהם י"ב אותיות והכולל
הם י"ג ·· או לבחינת שאנו רוצים עתה בהקבלת שבת שיעלו שלשה
עליונות חכמה בינה ודעת של עולם העשייה לנה"י של יצירה
ומתרחב מלבות שכינה ומקבלים שם שהמלבוש נחשל לעור של בני
ונעשים מלבוש לנה"י של יצירה עד הלילה והם כמו תוך מקיף מבחוץ
וזהו תוספת מחול של הקודש ולא עלה כי אם הרוחניות שהכלים נשארו
במקומם ולכן בתוספת שבת העושה בו מלאכה אינו חייב מיתה ·
שלא יש עדין חלל אבל מעל שבת עולים הכלים נ"כ ונשאר השמות ב
במקומם הרשימו לבד ונשאר חלל וזהו סוד חילול שבת שמחלליה מות
יומת שיש חלל ונכנסים הקליפות וכיון שעולים השלשה עליונות למעלה

הס שס

הם שם ע״ב י״ב ביצירה·· והטעם שעולם הב׳ עליונות של יצירה ונכללים
בבריאה ונשארו י׳ בבר נולד בי הראשונות שלהם נאחז״ וכן הם שלשה עשר
בבריאה ובאצילות·· והם שלשה הבן שבמוחותיו ושם בראשון של
הבו״ן יכוין לשם בן שהוא כולל כל עולם העשיה מתחלק לנבין של
עשיה עד לתתא כי כל מה שיש בעולם האצילות יש וחכמה ואימא
וחשר ונוקביה יש בכל העולמות·· וכוונה של בן יהא האדם להעלות
שבעשיה שעולה ליסוד של יצירה· ובהבו ליי׳ שני יכה האדם משם
של מ״ה שביצירה שיאיר לבינה שבעשיה להעלות להוד של יצירה··

ולכן הם י״ג בכל עולם ועולם וזהו סוד י״ג תיקוני דיקנא י״ג מדות

והכוונה בתוך שעולם הנשמות כך עולם השמות ב״א· לא תמות הב׳
השמות אינן בתקונן·· בן לבינה לדעת מ״ה לבינה·· ס״ג לחכמה··
הכוונה כי דעת בינה חכמה של כל עולם ועולם עולים ליסוד הוד נצח
של כל עולם ועולם באופן כי דעת עולה ליסוד בינה להוד חכמה לנצח··
ובהבו ליי׳ שלישי יכוין בשם של ס״ג שיאיר לחכמה של עשיה להעלות לנצח
של יצירה·· השתחוו ליי׳ בו׳ליק הוא שם של ע״ב שהוא בחכמה באצילות
בהדרת קדש אז אנו מודין מהאצילות ההארה לחכמה משם זה של ע״ב
שגם הוא מקומו וגם של ס״ג שהיה בנצח נלחה ובא להוד שאינו
מקומו בנצח שהוא לקו שמאל שגם היא הבינה וזהו מקומו·· וגם
של מ״ה ביסוד שגם הוא מקומו שהוא קו האמצעיים·· וגם הויה של
יו״ן נשאר בנצח שהוא מקומו·· ואחר שהעלנו חכמה בינה ודעת
של עשיה לנצח הוד יסוד של יצירה אנו צריכין להעלות נ״ה השבעה ה
המותרות נ״ה נ״הי·· שבכר היא עולה מעצמה·· ולמה להעלות את השבעה
אנו מכוונים בשם של מ״ה שהוא אבינהן שהם שבעה שמות בכל אחד
עולה מלה אחת·· ולפי שבכל שלה הוא בשם בן מ״ה·· ולמה יש שבעה
קולות מתעלה לתתא· קול יי׳ על המים בנגד החסד קול יי׳ בכח בנגד
גבורה וכן כל השבעה··   ועל הדרך שאמרנו אנו מכוונים אח״ב ומעלים

שהיה בהוד בא ליסוד וכו׳

שלשה סעודות של שבת לנה״י של בהמה · וי״ל בואי כלה בואי כלה״
ומלת בואי עולה י״ט כמנין מלת הכן לרמוז שעולים קבלה בינה ולגוף
שם וכם י״נ ויכוין לשלשה שמות כן וכן נוח באחור״ ואחר כך יכוין לשם בעשיה
של מ״ט כיכה אחר לשעולו השבעה והוא שם אהיה והן שעולה מ״ט
ויוצא מתוכו שבעה שמות שהם יהוה אל יהוה אלהים מצפץ אדני
ואני ייי שהוא ג״ה ושם אהיה הוא ז׳״ והם סוד מרגלא האחור ורזא
כמ״ה כבעיא מהימנא בפ׳ יתרו דף ... שם יש ניוני ביהם הרין מרגלין
ואחר כך אכן מעלן שלשה סעודות של שבתא לנה״י של אצילות במחזור
שיר ליום השבת בזה האופן טוב להודות כ״ה ע״ל כמנין ב׳ הכן ולגוף
שיהו באלפין עולה ע״ל״ יוד מעלה החכמה · וה״א לבינה וה״וא ולגוף
ובשם ההויה של יהוה יכוין בשם של מ״ט להעלות השבעה״ והיינו מ״ט
ד׳ אותיות של הויה״ והמילוי עשרה ומילוי המילוי כ״ח עולה הכל מ״ט
ואחר כך יכוין שיקבל השבעה מאלף עולמות שיוצאים ונכללים מ״ב נה
ואו האלף הם רמז להרין מרגלא בכל המרגלין מך כולם עולה הכלת
והוא כבהמה· והכלת עולה ק״ן חסר לאלף קן והוא אהיה של
בינה בהי״ן שעולה קן היא אלף״ וכן עולים השבעה שמות הנ״ל
סוד הרין מרגלא ושם אהיה שקבל בו בעכילה בהי״ן שעולה קנ״א
כמנין מקוה הם אלף״ בזה יזכה לתוספת נפש ורוח ונשמה ואלו
מתקיימין באדם כל יום השבת״ וביום א׳ מהשבוע האחרת הנשמה
עולה ואחר כך הולכת לה״ ולכן אינו ראוי להתענות ביום ראשון״
והרוח ביום ב׳״ והנפש ביום ג׳״ והכוונה שיום שבת הוא באמצע
השבוע כי מיום ד׳ הוא שבת שבת הוא באצילות· ויום א׳ אינו בבהמה״ יום
ב׳ ביצירה״ יום ג׳ בעשיה· ומיום ד׳ ואילך צריך לכוין בה להכין להארת
שבת״ ובאיזה כח יתקיימו עוד עד יום ג׳ נשמה ורוח ונפש בנ״ל בכח ב
כוונת ברכת מזון כמו שנתבאר במקומו״ ומיום ד׳ והלאה יכוין ל

להכין

להכין עצמו לקבל הנפש והרוח והנשמה בערב שבת הבאה יום ששי הכנה
לנפש ויום ה׳ לרוח ויום ד׳ לנשמה ונכן יכוין בברכת המזון כמו שפירשנו:
ודע שמצות החול כשעושה מצוה הבה או שלמד תורה הרבה יש לו תוספת
אורה וכמו שאמר הרשב״י שיום החול של הצדיק הוא כשבת של
עם הארץ ובשבת כשבאה הנפש יתירה מתחבר עם זה התוספת של
החול שקנה במצות ובתורה אבל כיון דהן שכרו כי בשבת נותנין לאדם
שכר המצות והלמוד תורה שלמד בחול והמאה גדולה בנשמתו אי נמי
מי שמקיים זאת המצוה להת שכר שכיר במתנו שיזכה לנפש יתירה ולרוח
יתירה מפני שנכלל נפש ברוח ונשאר בלא נפש כידוע נפש ברוח רוח
בנשמה וכיון כפעו יזכה להארה גדולה ויתירה ביום השבת מדה
כנגד מדה שהכתוב אומר ואליו הוא נושא נפשו ובמוצאי שבת כשהולך
הנפש יתירה נ״כ הולך התוספת ההוא שהרויח בתורה והולך ליותר מעלה
ולזה אנו אומרים ויהי נועם שהוא הנשמה שבאיבהן ונ״כ התוספת
אורה שבאה לנו ממעשינו הטובים ואנו מתפללים שאורה הנשמה היתירה
וההארה שבאה לנו במעשינו הטובים יהיה עלינו ואהן אומרן ומעשה
ידינו כוננה עלינו. הנשמה היא הנשמה ממש והתוספת הוא מחמת
מעשינו. יש תוספת שבת והכנסת שבת בתוספת שבת שבינה נ
נכנסת מאחוריה ובאה לפנים עד מקום שהיא מאחוריה ובהכנסת
שבת מתעלים נהי הדיה בחסד גדולה תפארת הדיה והיא נכנסת למקומה
וזהו הכנסת שבת ובאחרון ויכלו בתחילה שיש ג׳ פעמי׳ כתוב בו
יום שביעי הכוונה שחסד גדולה תפארת נכללים למעלה במכחך
בינה ודעת הדה וחכמה ודעת הדה עולים במוחו של הצלם אשר
על ראשו כנודע וחכמה בינה לעת של כהאה נכללים כנהי של
אח:לות וחכמה בינה לעת של שיה נכללים כנהי של יפה ויוצא
חלל למטה ובשעולים שאן חסד גבורה תפארת של שיה עולים בחכמה

בינה דעת·· אז נה״ה הוד יסוד עולים במקום חס״ד גבו״ה ת״ת·· וכן כל
השלשה עולמות של העשיה·· נמצא חלל מקום נה״ה הוד יסוד של עשיה
באופן שכשיכולין שאנו אומרים אחר העמידה המלכות עולה לקבל ה
הארה מהמוחין הללו חכמה בינה דעת שהם במקום חג״ת של ת״ת
של ז״א ואינה יכולה לעלות לשם לפי שעדיין הוא תלת יום ואין לעלות
בלילה· אבל מקבלת הארה במקומה ועולה ביום משם ולמה
נקרא מנחה התפלה מעין שבת·· שאינה שבת ממש שבתחלת
העמידה בשחרית ביום השבת היא עולה אבל עתה בלילה אינה יכולה
לעלות כי אם שמקבלת הארה לכך לכן היא מעין שבת·· פי׳ נה״י
שלה למטה של ז״א יבא ההארה לה והיא שבת ומעין שבת··
·· וכשאומר הקידוש הכוונה בה שתקבל הארה מחכמה בינה דעת
שהם מוחין הללו ולזה אנו מכוונים כשלוקחים הכוס של יין לומר
קידוש ביהכן שכוס עולה פ״ו·· כיצד ז״ה מחכמה נ״ה מבינה
תמלאים ביוד ה״י·· ו״ה מדעת באותו בש מילוי הה כ״ה והכולל הה
פ״ו נמצא שבכוונה שלשה זה·· גם מקבלין בשתי ידין פי׳ כשמקבל
הכוס בידו ומגביהו מן הארץ ב בשתי ידין ·· פי׳ כשמקבל ארץ
הכוס בידו יגביהנו ויכוין בהגבההו שביד יש י״ד פרקים וכף אחת
הרי ט״ו·· או באופן אחר הכף הוא עולה כמין ך׳ ונמשה אצבעות
ה׳ הרי ט״ו ·· או באופן אחר כ״ף עולה ק׳ והיו״ד עולה מאה פירוש
עשר פעמים עשר הם ק׳ וה׳ אצבעות הרי ק״ה הכל להורות שאנו ע
עושים ומכוונים שנקביה תקבל אורה מה׳ שהם חכמה בינה
דעת·· וכן היין שבתוך הכוס צריך להגביהו ולכוין שעולה שבעים
לרמוז לשבעה יומין ד׳ של ע״ב ו״ג של ס״ג·· או לרמוז שבעה
שמות ד׳ הויות א׳ בחכמה וא׳ בבינה וא׳ במלכות וא׳ בדעת· וג׳
אהיה שיש בבינה כל א׳ משבעה שמות אלו יש בו עשר אותיות בשהמלא

כלל סוד המלכות יש
לה ז׳ בחינות·· הא׳ בסוד
אחור באחור·· והב׳ בסוד
פנים בפנים·· הג׳ בסוד
נקודה פ׳ כהתפשטותן
ג׳ בשמקבלת מנה״י··
וד׳ פנים בפנים א׳ נגד
נה״י ד״ה ש״י נגד קומתו
ב׳ נגד חג״ת שנתפשטה
עד שם קומתה·· ג׳
שהיתה קומתה שוה
בשוה כנגד המוחין
חב״ד אבל כתר היה
גבוה ממנה·· הד׳ שוה
בשוה ושניהם מקבלים יחד
מהבינה וזהו נבון יהיה
הר בית״ן זה בינה פי׳
לעבור לבא הקבלה הארה
מבינה·· עכ״ל

אותם

אותם וזהו רמז לין·· והיין בשני לבושים א' בכוס וא' בשתי ידין ל
לרמוז שהמוחין מלובשים בנה"י של בינה ושל אבא·· גם תיבות
הם שבעים חמשה ושלשים כנוכלן·· וחמשה ושלשים תיבות בקידוש
לרמוז מה שאמרנו נ"ה שבחכמה ו"ה שבבינה מלאים יוד ה"י וקולם
וכלן אומר יום הששי כ"ה י"ה כנגד י"ה פשוט שבדעת·· עוד כשתגיע
ביין בעינינו יכוין להמשיך מבחינה החיה ויכוין ביוד פעמים ה"י הם עשרים
פעמי' מ"ו הם שלש מאות·· ונגד יוד פעמים ה"ה מאתים·· ויוד פעמי'
ה"א הם קך סך הכל ככר ותגביה היד עם הכוס של הקידוש
כנגד לבו למקום שמתגלים החסדים כאן תף שלישים של תפארת
ולקבל הארה שם·· עוד כוונה אחת צריך לכוין כשאומר ויכלו בפעם ל
ראשונה שסביעי שהיא מלכות תקבל שפע והארה במקומה מנה"י··
וכשאומר ויכלו ב' יכוין שתקבל במקומה שפע מחג"ת·· וכשאומ'
ויכלו שלישי בעת הקידוש בכיתן יכוין שתקבל שפע והארה במקומה
מחכמה ובינה ודעת·· וזהו סוד ובלעת חדים ותלאון·· סוד
הכוס שבת מן התורה הוא י"ב מיל ואח"כ אלפים אמה··
והכוונה כבר ידעת שנה"י של עשיה מתגלים למעלה בחסד גבור'
תפארת ונשאר שם חלל ואלו נעלה חיים ר"ל שהחיים של הקליפות
נסתלקו ומי שעושה מלאכה ממלא החלל ונכנס הקליפה שם וכנגד
נה"י הם שלשה ספירות והמלכות נכללת בהם וכל ספירה אלפים
מילין הם שנים עשר מיל·· וכזמן הקודם שלא היה הקביעות ל
לקליפות יכולין לילך בשבת כל אותו השיעור· אבל אחר החורבן··
גברו הקליפות ונכנסו עד חג נה"י ונעשה נאחר וגם נה"י ישראל לא
ישקר ופירושו כבודו לא ישקר אבל כחלון או במקלתו יש אחיזה
לקליפות·· ובמדת הוד נאחז והוה נהפך עלי למשחית הכל בשביל
העונות ובעבור זה התחום שבת הוא בנה"י שהוא אלפים אמה·

מפני שהמלכות של להודע
בנו
כי בחירת ואותנו קדשת מכל
העמים אין ראוי לאומרם כי
אם במועד שאנו מקדשים
אותו אבל יום שבת שהוא
קדוש מאליו אין ראוי לאמרו
ולכן לא נשארו בקידוש כי
אם ל"ה תיבות לרמוז על
מה שאמרנו לשנים ז"ה
שבחכמה ובבינה וכו'

חסד גדולה תפארת··

פי' אחר החרבן לא נכנסו הקליפות אלא עד חצי גובה שהוא אמה אחת..
והחוט עולה חוטם כמנין תנר וכמנין אהי"ה בשלשה מילואין אלפין
יודין היהין וזהו חוטם פירוש שומר שלא יכנסו הקליפות בחלל של
אלפים אמה עד ליל מוצאי שבת שיוסר החוטם ויחזור כדי לתקן
את שולטים הקליפות וזהו וינפש ווי נפש.. ולמה לא נאמר ווי רוח
ווי נשמה אלא שהנפש בעולם העשיה ובשחוזר הנפש שהיא בעשיה
יש לה צער שהיא סמוכה לקליפות מה שאין כן ברוח שהוא
ביצירה .. כוונת קדושת שבת שעולה הכתר י"א שהוא אל"ח
אדנות..   ומלת תמונת שעולה היכל הסיר מההיכל מנין שבת
ושאר מנין רכ"א מנין ע"ב קל"ו כו' מההויה.. וזה צריך לכוין במלת אל
אדון אל אדני כי הכתר הוא אלף דלת מין יוד.. ברוך ומבורך . ברוך
הוא כו' רכב שעולה ע"ב קל"ו.. וכשאומרים בבית הכנסת איה מקום
כבודו יכוין את בשבעה שמות אחרונה של הויה שהם ע"ב ומ"ה וס"ג
וב"ן וג' של אהיה וזהו קודש נגד הכן של שבעים שנה.. ופי' קודש שמתגעגע
בשבת קודש קרע שע"ט של שבעים הוא הד' הויות ושלשה אהיה
שהם שבעים אותיות או השבעה יודין שעולה שבעים . שנה הוא
לפק וקמא ועם ה' אותיות מהשני שמות והשני כוללים הם שנה
ופי' עתה הוא שהש"ע נהוין קודש נגדין של כל האחרים כולם ויכוין
בזה השם הרכבמיה כולו בקמ"ץ ושרשו הוי' משם והוא שעולה
כך במילוי יוד ואותלות עד כל השם כך במילוי.. פי' פשוט הויה
ד' והמילוי י' ומילוי המילוי כ"ח אלו הל"ח אותיות שולין הכ"י ופירוש
שלשה מדרגות בשם הגדול תשבון מילוי המילוי שולג הכ"י. נשאר מן
השם כ"ו ושם הויה שולה כ"ו ואלה עולה מ"ה וצריך לשים היוד בין מתוך
לאות בזה הרכבמיה בה לתתוך האדנות והלא ידעת שצריך להעמיד
יום ראשון גם כן ואת צריך לכוין בשם הנ' הרכבמיה רק

שצריך

שצריך נקודות אחרות והם נקודות פסוק אהיה סתר לו מדבר ··
סוף ויהי נועם יא כן חושב כל מתחלתו עד ידינו וה׳ פעמים כל עולה
פי׳ הם ג׳ שמות כנגד החמש גבורות וצריך לכוין במלת ויהי
שעולה ל״א ובמלת נועם צריך לכוין בשם אהיה במילוי יודין שעולה
קס״א במנין נועם נלקח מתוך ג׳ יודין ומות אלפין שעולה ל״א וצריך לכוין
שבנו ל״א אז יתתקן את החמש גבורות שהם חושב כל שהוא פר׳ מנצפך ··
הרי שם ע״ב ביודין הבה והאחור ה׳ פע׳ יו״ד הי כלו פע׳ עשהם ש׳ הי פע׳
ו״ו פ׳ עו׳ פעמי׳ כ״ב עולים ש״ל הפיר ל׳ ד׳ מהשורש וכל מהחשבון יש
הרי הכל עולה תלד וז׳ מהמילוי הם תלד הפיר ל׳ ד׳ ·· דרוש לידע מה כון יצא לשבת
הפרש שבין יצא לשבת ·· דע לך אחי כי יש למעלה מהראש של זעיר
אנפין ב׳ צלמים א׳ צלם של חכמה וא׳ צלם של בינה סוף
הל׳ והמ׳ והם הקיפין של שבת והם אור מקיף מאימא ובשבת הם
מאירים שנהם כאחד וכמו שאימא מלבשת עצמו ונכנסין המוחין ל׳
כנהי דיזה נה׳ אבא מלבין עצמו ונכנסין אור הל׳ מוחין בנהי הלה ··
ומאירים לזעיר אנפין כל ההלבשות יהו בשבת ·· אבל ביום טוב הל׳
והמ׳ של אבא מתלבשים בל׳ ומ׳ של אימא ומאירים לזעיר אנפין ··
בההלבשות וכאין מתלבשים עד היסוד של אימא שבתוך זעיר אנפין ··
ואז האור הוא גדול מפני שאין החורות בתוך זעיר אנפין ·· ועל כן נ׳
נתקנו בינו ושמחת בחגך מפני אימא ·· ובסוף סוף כיון שאינם יוצאין
מהיסוד של אימא לחוץ הותר לנו אוכל נפש ·· ועיין קדושת יום טוב
בעצמו הוא מאור בינה מפני שאבא מלובש בה ·· ואנו בתפלותינו
משפיעין ומביאים האור של אבא ונכנס בתוך אור של אימא ומאיר
מתוכו ·· פי׳ אור אימא היא באה מעצמה אבל אור אבא עליה משפיעין
וזהו כמו אלה מועדי ה׳ מקראי קדש אשר תקראו אתם במועדם ··
אלה מועדי ה׳ ראשית תבונה אלו אתם במועדם ר״ת אב ·· פי׳ מאבא

וזהו אתם
במועדם אתם
תקראו אותם
וכו'

ואימא כנ"ל" עוד יש לך לדעת שבשבת כל העליות עולים ונכללים
בעולם האצילות. ונ"ל דכך המעלות כי בליל שבת עולה המלכות
פנים בפנים בנה"י של זעיר אנפין וכמו שעד עתה בחול היו שם
אחור באחור כך באותו המקום היא בליל שבת פנים בפנים. ונה"י
עולים למקום חסד גבורה תפארת והם עולים למקום חכמה ובינה
ודעת. וחכמה למקום האחד והאחד במקום האחר" ובשחרית של
שבת עולים למקום האחר והכל בהיותם בתוך זעיר של צלם חכמה
פי' אבא" ובמנחה עולים הכל עולים אחריהם מחמת מ"ל תיקוני ונ"ל ד
דכך זה כל העליות של בריאה יצירה ועשיה" ובתפלת שחרית של
שבת עולים לנה"י של אימא" ובתפלת המוסף עולים לחסד גבורה
תפארת של אימא" ובתפלת המוסף עולה לחכמה בינה דעת של אבא
ואימא" ובתחלת מוסף באים לכתר אבא שהוא גרון תהיך" ובשאמרן א
אותם קדושה המלכות כבר היא מתעטרת בחסד גבורה תפארת של אימא
ובשאומרים איה מקום כבודו עולה המלכות שם מתעטרת עד איה להיות
א' בכתר זה" י' חכמה ה' בינה ו' דעת ואז הם זעיר אנפין ונוקביה
ביחוד למעלה זה באבא וזו באימא שוין" ובתפלת המנחה עולה
זעיר אנפין לבד ונוקביה נשארת בחיק אביה ואינה עולה עמו וזעיר
אנפין עולה עד דיקנא דאריך אנפין. תיקון ח' שהוא נוצר וזהו עת
רצון פי' נוצר" ונמצא עולם הבריאה עולה עד אימא" ויצירה המקום
זעיר אנפין ועשיה במקום נוקביה" נמצא הכל נכלל בעולם האצילות
אבל ביום טוב אינו עולה זעיר אנפין אלא עד אימא אפי' במנחה
ומה שאמרו אותם בכתר יתנו לך וכו' אינו כמו בשבת מתוש עולה עד
שם אלא שמקבלים הארה משם לבד והוא במקומו" וכן מה שאמרו
אותם איה מקום כבודו שאמרו מביאים להם הארה משם באופן
שבריאה היא במקום זעיר אנפין ויצירה במקום נוקביה וידוע שנוקבה

היא מלבוש

היא הזרע ז״ל .. שאור מדות נעשית מה הנקודה ולמטה באופן ש
שנכנסו הזרע מדות היצירה במקום נוקביה ונשארו ששה מדות
היצירה בחוץ וכל העשיה בחוץ ולזה הותר ביין אוכל נפש וידוע שבעולם
היצירה הוא ס״ג יהו״ה שעולה ע״ג ואוכל עולה ע״ג ומאחר שנשארו
במקום אוכל הותר אוכל נפש .. ונ״ב נפש הוא בעשיה ולכן אמרו חז״ל
ביין ולא בשבת כי בשבת אור האצילות אינו נמשך ומתפשט בחול ש
שאמור כי החול הוא ביצירה ועשיה .. אבל אור היצירה והעשיה של
יו״ט שהוא למעלה אף בחול בודאי יום טוב נשאר מהם מעט ועל
כן הוא אמרו חז״ל .. נודע כי השבת נכלל הכל באצילות ולכן כשיוצא
אינו נשאר כלל אף ביצירה ועשיה מפני שלא היה בחול אחיזה משבת
אבל יו״ט לא נכלל באצילות אלא בכתר חכמה בינה לבדה ונשאר קצת
היצירה נשאר חוץ ומפני זה הותר אוכל נפש .. נמצא שיש לחול
אחיזה בקדושה ולכן אמרו חז״ל אסור לעשות מלאכה .. וזהו פי׳ א יין נ
ויחד ולכן אמרו חז״ל בשבועות וכו׳ כי מאור היצירה שהוא א יין ויחד
לכן ויחד הוא עולה ר״ה במנ׳ ע״ב יין במילוי ע״ב אלף למד שעולה ק
קפ״ה והויה עולה כ״ו הרי ר״א וזהו יחד לכן לכן עולה פ״ו במנין אלהים
ובאור הזה אמרו חז״ל בשבועות הם שבעות שלשה שלשה שהם
ששה מדות מחסד ונה׳ שנשארו מהאצילות חוצה פי׳ חוץ לאצילות בהאק
במו שאמרנו .. על קרבנות המזבח וכו׳ קרבנות עולה שנות חיים שהם
מוחים שנקראים חיים .. מזבח עולה ע״ג במנ׳ ס״ג יהו״ה כנ״ל .. וקרבנות
נ״ב עולה במנין הזרע יהו שנים במילוי יודין וא׳ באלפין וא׳ בההיין ~
שאלו הזרע יהו הם מוחים מזבח .. וד׳ אהי׳ שנים במילוי יודין וא׳
באלפין וא׳ בההיין שהם מוחים מאימא .. עתה נמצא כי עולה הכל
במנין קרבנות והוא שנות חיים שהם מוחים שנקראים חיים ..
הכוונה כי ד׳ יהו שנים ביודין וא׳ באלפין וא׳ בההיין .. וא׳ יהו הוא מ״ה

פי׳ של יצירה ועשיה שאינו
עושים אוכל נפש ביצירה
נ״ב כיוצא יין אינו עושים
אמרו חז״ל ..

שהוא באלף והא׳ הוין בינר .. ור׳ אלי׳ ב׳ כוהן וא׳ באלפין וא׳ בהיין
עולים קרבנות שעולה שנותחיים .. ודע כי בכל אלו העולות שאמרן
שהתולדות שעולה מתחרנה למדרג בשהיא עולה היא במקומה
כשהיתה לאחור שהוא סוד נגי׳ כי כח גדול האור העולה אינו יכולה
לקבל האור פנים בפנים ובתפלה שאנו מתפללים עם הכוונה הראויה
היא באה לפנים פנים בפנים וכשחוזרת לעולתה יותר היא חוזרת למקומה

ترلم

191

מיו אתדין אכשר לסופהם

[illegible] [illegible]

זהו לשון מוה׳ ורבי כמהר״ר יצחק אשכנזי זלה״ה אשר אמר לי פה אל פה
מלה במלה בסוד גדול והוא ברוך ומכוסה וגדול התועלת למי שיודע ויוכל לעשות
ככונת הצדיקים ונשמתו של הצדיק להתדבק רוחו ברוחו ונפשו בנפשו
והנה הכן צריך כח ולהתקדש קדושה גדולה ולהתבודד שנים בגוף להיות כמנוס
ב׳ לעשות אינו הדבר תלוי אלא בכל מעשיהו וגם יהיו עודו בבה אמונים לא
יתגאה השמה ולבבו שיתנהג ביראה בענוה ובקדושה וישים השם הנכבד
והנורא תמיד לנגדו ליראה ה׳ ורואה בהך הון ושכבותך בתחילו וכדבריו לכך
ואם ה׳ עמו יוכל. והנה אין ספק כי הצדיקים במיתתם ובחייתם שכבר עבר
אינם בטלים מן העולם אך כי הם מיתתם תמיד בסוד נשמותם ונפשם
ורוחם קשורים למעלה ומיתתם יתכבד עם כי נח בסוד נשמתם והתה עם
התלבשות בסוד רוחם ואין עולמן הם בסוד נפשם והנה הם בחצות לילה ערבה
משתעשע ברוחות הצדיקים בג״ע כמבואר בזהר פ׳ לך לך ולא עוד אלא שגם הם
מתגלים בג״ע ומולכין שמות כמבואר פ׳ שלח לך אחר עבור שבותם ויחזקם ב
בקיותם בחיים הולכים ומתפללים ומתקיימים כה למעלה חי יום כאלו בחיים
ומיתתם בתפלת חור לאין ערך בכל יום בומם על חבורן אמנם אחר מיתתם
מייחדים כאשר כבר עשו בחיים חייתם וגם הם מתפללים על החיים כמו
שאמרנו בזבות הנוגה שהם מתפללים בסוד בג״ע בתלמוד ובזוהר פ׳ שמות
שאמרו למעלה הבלת המתים לאהרן ומתקיימים החיים אחר שהקדמתי לך שהם
עובדים ומייחדים תמיד בסוד רוחם ונפשם ונשמתם למעלה בעולם העליון
הנה כאשר יחד אלה היחוד העליון יכוין בהנה יחוד לעשות כל יחוד כנגד
יחוד הנעשה לנפש לנפש והכוונה לרוח לרוח והכוונה לנשמה לנשמה ויכוין
לדבק נפש ורוח ונשמה של הצדיק ההוא ביחודם או כל א׳ כוונה לו לבן ידבק
רוחו ונשמתו ונפשו ברוחו ונשמתו ונפשו של הצדיק ההוא בשעת היחוד ואין
בלי ספק שתתדבק נפשו בנפשו ורוחו ברוחו וכו׳ והנה היחוד העליון של
חכמה ובינה הוא שם הוי״ה בחכמה ושם אהי״ה בבינה וכך תתכוון יחד
בזה יאהדונהי זיווג עליון ובשם מתכוון והוא שם בן ארבע במילוי יוד
בזה יו״ד ה״י וי״ו ה״י והוא עולה ע״ב כמנין חסד והוא חסד עילאה המזווג
זיווג

זיווג עליון והוא נקרא מקלה וזה נעשה ע"י נשמת הצדיק העולה למעלה בסוד
ואולי מיין נוקבין לכ"ד וזהו סוד כך עלה במחשבה נחמיה תה' ומלכות הם שם בן ד'
בתה' ושם אדנות במלכות ובהתחברם יחד יאהדונהי ושם המחברם הוא שם בן
ד' במילוי של כזה יוד הא ואו הא וזה נעשה ע"י הצדיק ונפשות הצדיקים הם מיין
נוקבין כלה כנ"ל ואל תשכח כי הנה בזיווג התחתון יש רק רוח ונפש רוח לתפארת
ונפש למיין נוקבין ובזיווג העליון אין בו רק נשמה לבד כי יש להם נשמה ונשמה
לנשמה זה לזווג וזה למיין נוקבין נשמה לנשמה מלכא דחכמה לזווגם ונשמה
מבינה בסוד מיין נוקבין וכן בזיווג התחתון רוח מתה' לזווגם ונשמה מהמלכות
להעלות מיין נוקבין והנה מילוי שם בן ד' נחלק לד' מינין אם כולו במילוי יודין יוד
הי ויו הי ואם כולו במילוי אלפין יוד הא ואו הא ואם במילוי יוד הי ואו הי ואם
מילוי יוד הה וו הה והנה שם בן ד' במילוי יודין הוא המזווג ע"י נשמה לנשמה של
הצדיק הבאה מלכא דחכמה ושם בן ד' במילוי יוד הי ואו הי הוא המושך מיין
נוקבין ע"י נשמת הצדיק מבינה עם בן ד' במילוי אלפין הוא מזווג תה' ומלכות
ע"י רוחו של צדיק ושם בן ד' אותיות במילוי יוד הה וו הה מעלה מיין נוקבין
ע"י נפש הצדיק הבאה מהמלכות וכבר כתבנו מ"א .. קלוה של כבר ישים כן
ד' באותיות לנגד עיניו ויכוין לייחד קב"ה ושכינתיה שם זה במילוי ובמקומו
שהם יה' ויכוין שזה אחד בן שם בן ד' בחכמה בנקוד פתח ושם אהיה
בבינה ואח"כ שניהם יחד יאההויה ע"י שם בן ד' במילוי יודין וזה ע"י נשמה
לנשמה של הצדיק הוא הבא מחכמה אות ראשונה שבשם ויתכוין להעלות
מיין נוקבין והתעוררות תחתון ע"י שם בן ד' במילוי יוד הי ואו הי וזה על ידי
נשמת הצדיק הבאה מבינה שהיא אות שנייה שבשם ואח"כ יכוין שם בן ד'
בתה' בנקודת חולם ושם אדנ' במלכות ואח"כ שניהם יחד יאהדונהי ע"י שם בן ד'
במילוי אלפין וזהו ע"י רוחו של אותו צדיק הבא מתה' שהיא אות ו' שבשם ויכוין ג"כ
להעלות מהמלכות למיין נוקבין ע"י שם בן ד' במילוי יוד הה וו הה ע"י אותו צדיק
שנפשו באה מהמלכות אות ה' שבשם ויכוין לקשר נשמתו עם נשמת הצדיק
ההוא בשעת יחוד נשמתו וכן בשעת מיתתו יחוד רוח הצדיק ההוא וכן בנפשן
ואז ידבקו כולם בצדיק ההוא ויזכה לדעת את כל אשר יחפוץ ואת כל

אשר

תמיד יתגבר ויאמין כי יתקן כוונה גדולה ויתפרדו לכו מכל מחשבה ויתפשטו נגד מזל
נשמתו פן יתחייב (יקחוהו) בנפשו ח"ו וכן אם יזכה האדם לנפש רוח ונשמה ונשמה לנשמה הנה
כולם יתקנו בלהק הזאת וישיג השגה עצומה עד לפלא ואם לא יזכה אלא עד שלא
אז אם עשה הב' לפחות את המחשבה השגתו לפי ערכו וכפי גודל חסידותו כן תגדל השגתו
והכוונות כה' וה' יאמינו מתחילה נפלאות ויקבלו לעבודתו ולאהבתו ויראתו ויחודו אמן

ודע כי אעפ"י שאמרנו בזוהר כי נפש תלהק בקבר ורוח בג"ע ונשמתו בכסא
הכבוד יתן למי שלא זכה כי אם בנפש ורוח ונשמה ומ"מ אבל מי שזוכה לנפש ורוח
ונשמה מאצילות אין ספק כי נפשו תעלה למלכות ורוחו לת"ת ונשמתו לבינה כי כל דבר
הולך לשורשו כנודע והנה אם הנשמה הנשארת בקבר היא נפש דעשיה וכן אמרנו
בתיקונים תקון י"ג כי בשם יה"ו ה' ואז ה' עולה בכרסיא לגבי אצה מלמטה למעלה וכן
מיין נוקבין לבינה כי בשם שנשמות הצדיקים הם מיין נוקבין אליה במלכות כן בני
הבינה הם מיין נוקבין אליה ב' שנתתה עולה יותר בסוד נרנח לחבר חכמה עם
בינה ע"י שם בן ד' כמ"ש. וכן ונשמת מלכות עולה בסוד מיין נוקבין לבינה ע"י שם
יה"ו ה' ואז ה' והכן עד יאמר על נכון פנים ושתים פרק היחוד על התכוונתו ה'
הכהם פנימיים ומתחתיים ואתה תבין את הדבר אם יזכה אותך האל ונחר
נשמתך בראת הש"י וביראתו והכן עד שכל מוה שנאן לומר השמים אשה ילוד
אשה אשה הנעם שכבה לו אשה הנעם שא' אלהו הם יחוד יה"ה יהם

אלהו הם יחודים שאמר לי מוה כה"ל פה מגיד כמלה אותיות יחוד
ראשון אם אתה משתמח על בלהק שהוא מתבונן כי ע"י השתמשותך
עליו אתה גורם שהלהק הזאת ישתמח נפשו ותקן פגם בעלמותו ואם יחיד ויהיו
עלמותין כנגן ענף ל הנשמה התמשמשת בהם אותו הנשארת בקבר ואין יקום
בשלו כנוף ונפש והנה גם עד אתה עושה אותו כל עונות כיום מאמונות כי אין
עקיין יתון קנ"ה הנה האמור קנ"ה כסדר השכיבה כמו שאמרתי לך שהוא לבנות
בותות המוות בקוכבים של האדם וכפרת אותם שנבראו ע"י קה אלו שלא ות
ותכוין לעשות אותו היחוד ע"י הלהק הזאת ותכוין בחוד של שמות הו' ה"א
לעשות את הבינה בסוד הזאת כיתא שהוא קהן הא' וכן כבוד שם ע"י הה'
האחרון במלכות והראשון יהיה ע"י הת' ומלכות מיין תתאו לבינה ואז

תכוין שהם את נשמת הצדיק ההוא ואת נשמתך שהוא ע״ד מסירת נשמתך על קדוש השם
גם כן בזיווג שם של בכוק שם תכוין להעלות את נפש הצדיק ההוא ונפשך כלולה שהוא ו
למ״ן נוקבין של נוקבא העליונה בסוד נפילת אפים ואז תכוין את שאמר ואם אינו צדיק
ק״ג תכוין היחוד במחשבה בלתי קש הזיווג של בשכמלו והכל יהיה במחשבה
והנה כנגד כי בכל היחודים שבעולם צריך שתכוין בה עליות נפשך ונפש הצדיק
לבוא בסוד שלהם ואותו הצדיק תלוים בו כפגא וכג כיחוד ב׳ ועד״ שם ויהיו צבאים
הלכהם עתה נכוונה.. הם יהוה ב׳ וגו׳ פ׳ שם מלוי אלפין של קריבת
של שתיקה קה״שא והוא סוד ... שיר פשוט בפני משולש ומורכב
עם מילוי אלפין עולה ק״ל והנה הם בבחינת א׳ של הדעת בנוקבא רמז שב׳ ק״ל גבי
מלאותו של יהוה כמה הפה תחתון והוא סוד מי שם פה לאדם כי השם של מילוי
אלפין בעצמו הוא ב״פ מ״ה שהוא אדם ושאר המילוי הנשאר הוא ק״ל שעולה כי פה
ואדם שוים בג״ן ק״ל וזהו מי שם פה לאדם כי המילוי שיר פשוט וזה הוא סוד פה של
האדם שהוא שם מ״ה וחיבור שניהם ק״ל ואחר כך בגלות זה הפה של עכ״ב הוא שם ק״ב
וכבר ידעת ב״פ בפה יש ז׳ עולמות ואחר שהם אחדים נפרד ואז יוצאים שה
המקורות עד שהם כב׳ אותיות כנ״ל בעה״ב בספר הכוונות והיחוד בקדוש עבד אותם
התוים של שתיקה שכתבוהו הוא שם ס״ג ותיקונותיו הוא ג׳ שמות אהיה ביולמין מ״ג
אלפין שעולה שכבה של שתוך ומשפט למעלה ונעשה התוים בתיקונותיו.. אותם
אם שתוך ולהבין את היחוד אשר כותב לך ותבין בתר סודות כי איך יכול להתדבק בהם
בה שתוכל להבין היחוד בקבלה.. וזהו סוד היחוד שתעשה התולה תכוין כי
תוים מ״ה במילוי אלפין שכבה של שתיק והה״ה אלפין עבו יוצאים ג׳ שמות של אהיה
ומשפט למעלה ואחר נעשה סוד התוים של שתיקה בבחינות תיקונות ותבין כי
ג׳ שמות אהיה שעולים ס״ג וכן תוים בג׳ ס״ג ותחבר כל האותיות קמ״ן עולה כי בכל
שם אהיה מג״ב יש ארבעה קמצין בכל א׳ וד׳ קמצין הן ב׳ יוקן ול׳ וון שהם בג׳ סך
שהוא תוים שעלו בג׳ שם התולה והבון בסקוד ... כי מן התוים הזה נמשך חיות
גדול של הזיווג ונוקביה.. וסוד הענין כי אחר נוקבא יהיה נמשך כוחה לזה כי
שית עורר החולה ונוקבא הבינה נמשך מספר הנוקבא לעוררה את הזיווג אך
לשתקבלנו יהיה לנוקבא סוד ... ולא עתה כי שתי מעוררים לה נשמות

הצדיקים

דאלהים אך לעשתיך לבא התעורר מעלמא עי' האי רוחא ׳׳ והנ׳ ב׳ רוחין אלו כמונין
כמו הנקוד בקמץ תחת כאמ"ה כבו שם מה"ב כי הוא נקוד כל שם מה"ב הוא בנ"ב
ס"ג ותבין כי כוכמות סוד שם ס"ג עם כחיותו שהוא ס"ג ומזה מתעוררת רוחא
לנוק׳ כו תבין כי נקוד זה ס"ג ושם כללותו הוא ס"ה כמנין אלפ לאמור כי נמשך מתתא
לתתא עד דנוקבא מנקוד זה ׳׳ ואח"כ תבין בפשוטות האותיות שהוא שם ס"ג כי לב
ה׳ הם שלש תשם הוא כנוקבא לפרצופא יתירה והיינו ה׳ היא הע"ב כי כל זה
כסוד תרין נוקבין ונוקבא כפרצופא דנוקבא הוא מלאות ה׳ שהם של זה תשם ו
והואו הוא האות ומתוך המפסקת בין של הנוקבין הנשארים מעיד שם ׳׳ אות
יו"ד והוא סוד ב׳ רוחין דנכונין בתיבה נוקבין אלו כי לד׳ של יו"ד הוא רוחא דנפקין ב׳
בנוקבא יתירה כתוך אות ה׳ ומתוכו נמשך סוד החיות של הנ"ה לעוררו א קדישא
ואותיות ול׳ של מילוי ה׳ שנם הם במספרם קול׳ זה נמין בנוקבא תניינא דרך דיו"ד
תניינא ומתוכו נמשך חיות א׳ דנוקבא של מה לעוררו אדהווה׳ ותבין להפסק כך עד
שתבין כוונת הפה של עתיק ואז תבין לעשות אותיות החוון של הפה הנז׳ כמנין
זה הכולל תבין כי פשוטות רוחא שלשה הפה הוא שם ס"ג ותחברהו עם שם אבי"ד
ותכוונם יחד ואז נעולים בנ"ב פה כמנין אחה"ע ואו הם אותיות תכוון שהוא
הנוקבא ותבין אח"כ באותיות גבה שהם מסוד החיך שהוא זכר ותחברם
עם אחה"ע נעולים הם כמנ"ב סוד ההו עם כללותו ואז תמיד זה של הרין ולכן
שאר הנקודות שהם כוונת בסכם זה בתחלת אותיות כנעלם אותיות הא׳ =
שהוא כמנ"ב יחוד דבא ואימא עי' הדעת שהוא נקרא לשון ואח"כ אותיות זה
שגן אותיות השפם בכנב יחוד ב׳ שהם שהם כ׳ נבונות והם אותיות השנים
ואח"כ אותיות בומף הם אותיות של שפתים והם סוד יחוד ה׳ אלפ שהוא התיקון
של הפה שנעשה מחיבור השפתים הה שהם כסוד איכה הפה לשון ואח"כ
שנים ואח"כ שפתים ויכלים אלו הנ׳ מולאות הנז׳ עי׳ תכיין ותבין כאלו נ׳
מולאות בומף ממשרן כתלות שהם נ׳ שמות יהו יהו יהו והם בנ׳ ס"ג
בסודם שיכלו תמונו שהוא בפשוטות הס"ג ׳׳ אחנם מילוי לו השמות הוא
נב׳ של סכר שם ס"ג כי הואו מילואו באלפ באופן שיעלה כל שם מהם
כמנין הויה ואהיה וכללותם נעלם של עולם אנו מחברם הויה ואהיה ׳׳ והנה

כשהם יוצאים ונחשבים שלשה נראין על הפה הן חוזרים ומתקנים בסוד הבל
היוצא מהפה ולכן צריך לחבר כולם במלוי יודין יוד הי ויו ותכוין כי אותיות הי ויו
שלשם הבל סוד הבל שיוצא מהפה ושתי הנקוד אותם בנקוד שבא קמץ בכל אות
ואות כי נקוד שבא קמץ הוא ג׳ יודין ואין הוא לן נגע הכונה לו כתוב הבל
ותכוין לחבר את כל אלו בפה הזה ואז תכוין לבל מה שאמרתי מי שם בן שלם
ותכוין מלואות פה הוא שם בן וכב אותיות היוצאים מתכוין שהבל עולה פה
שהוא סוד ג׳ יהו יהו יהו וכב אותיות אותו שהם שלשים פה אחד
תכוין להמשיך סוד הבל מה שלהפה שהם סוד ג׳ שמות הנז׳ בנקוד הנז׳ להלביש
לחוץ בסוד אור מקיף שבהבל הפה הוא אור מקיף ותכוין שיבלע בתוכו אות
מלואות האור שהולך מהחוטם לפה שזה ההבל יקיפהו ואחר כך תמשיך
כל ג׳ שמות הנז׳ [illegible] להלביש מהם סוד הויה א׳ כבה כסדר ע״ב יוד מליהו
א׳ הי מליהו ב׳ ויו מליהו ג׳ [illegible] הא ואו [illegible] יוד ואו משם ב׳ יוד
משם ג׳ [illegible] האותיות היוצאים בנקודם בסוד הבל מקיף ומלבוש את מלואות
החוטם ואז תמשיך כל ע״ב לנשמה והתחלה [illegible] ותכוין בהויה
ואהיה ואז תהדר הי [illegible] מליהו [illegible] בסוד מקיף ותמשיכהו בשם הקויה לעורר
אותו ותכוין כי שם הויה ע״ב נב׳ בנקוד שבא קמץ שהוא סוד הבל ואח״כ
תמשיך סוד פנימיות של ההבל שהוא בחינת חוטם בשם אהיה [illegible] נקוד קמץ
ותמשיכהו באותו בשם [illegible] שלא לעוררה [illegible] נקוד קמץ כולו ותכוין כי
השם [illegible] כי [illegible] בחינות שבהבל [illegible] ההבל [illegible] עולה
ההבל נכן נקודם שבא קמץ עולה הבל ותכוין שמשם [illegible] נמשך התעוררות
הויה ואהיה [illegible] יותר אח״כ תמשיך אותיות יוד ואו משם
ב׳ [illegible] לשם הויה [illegible] תנקדהו בשבא קמץ ותכוין להמשיכו
[illegible] שבנוקבא [illegible] שם אהיה ותכוין לנקד שם אהיה כולו
בקמץ [illegible] ותכוין [illegible] שבנוקבא שהוא לעוררה אח״כ תמשיך אותיות
משם ב׳ לשם הויה ותנקדהו כולו בשבא קמץ ותכוין להמשיך [illegible] אות יוד שבנוקבא
[illegible] ואח״כ תמשיך [illegible] שם אהיה ותנקדהו כולו קמץ ותמשיך לה [illegible]
שבנוקבא שהוא לעוררה ואז [illegible] אותיות [illegible] כזה ה׳ [illegible]

[illegible]

שנתעברה מציוני מאחם כיווני הא' שהוא הויה ואהיה תכוין להעלות
נשמתך ותדבק בסוד מיין נוקבין אחר שהמשכת סוד הבל הפה והרוחות
ותכוין לעורר אותו מקום שהלך בו נשמתך כמ"ה כשין יולין או בכתפי וכל כולם
כי ונולד מן האבר אחד מנעל נשמתך ואם תשלב השמות יחד כזה יאהדונהי
וביחוד שם של מ"ב ואלהים תכוין להעלות רוח הלהק ותשלבם יחד וכן ביחוד
ב' של אדני ב' אלף תכוין להעלות נפש הלהק ההוא ותשלבם יחד ואם תרצה
בתלמוד שיש לך נשמה תעורר את נשמתך עם נשמות הלהק ההוא ואם אין לך
אלא רוח תעוררהו וכן נפש כל א' כתקונו הנשמה ביחוד א' והרוח בשם וכנפש
בב' ותכוין בהעלותך במיין נוקבין בשם של **אהבה** יתם יתם

יחוד ב'

ואם אתה רוצה תוכל לתקן גם ע"ב יחוד תנה' לעיל כמו שם ע'
והוא כי מספר תניינא הוראת אהיה תנ"ב בשם אלף את תכוין
ביחוד ע' והוא בי שם אהיה הנה שהם בכי' והוא מתחלף בשם כוזו והחבר
שניהם אבקויבהו ובכר ידעת כי יש שם כוזו הוא שיעור מנין המלבות
ועוד כמ"ש בפ' וכדך כח ונבוא וכך לגדל ולחזק ועד כפי התפלות והנה
נב' ידעת איך היד של אהיה שהוא דכיר המלכות למטה מאלבעותיה
כסוד ומלכך והמלה נשאים סוד מיין נוקבין אחר במלבות כמבואר בספוק
ונתתם התחתיים לפרנסה ועד וזהו תכוין כי שם כוזו כב' יקך להוא כאן
השמות שהם סוד הורדת כח מיין נוקבין של המלבות כה שתקבל אחר לגעלו
מיין נוקבין לעולם כסוד היד של דכיר במלבות ותכוין אחר שחברת של
שמות אלו תכוין כי הם כנ' כן כי אתה מתשיך ב' שמות אלו במלבות התלה
כנ' מוחין שלה כב' שיורד כח מן המוחין שלה של המיין נוקבין שלה וכמו יקבל
לה כח של המיין נוקבין להעלות והנה סוד מיין נוקבין שלה הוא שם מלוי הקן
הנעלה בן ובכירום נ' מוחין ההם כנגד שם שמות הנקל ואחר תכוין כי
שם שמות הם כנ' נלב והוא סוד הפסוק שאמר הכבוד נלב כי נלב ואכיהוא
ואיהו הוא סוד מיין נוקבין והנה שם שמות אלו כנ' הם נלב אחד
תכוין כי ב' אותיות מ"ם מן התחובר הם אותיות אכיהוא נשאהם ב'
אותיות כהו והם כנ' של מאיהו ונעלם כי חסרים שתי אותיות של אכיהוא

ואותיות יהו מאליהו ותבין לחבר הא״ם של אליהו ותשלים באביהוא ותחבר היאו״ן
של אביהוא באליהו הרי כל נ׳ שמות נדב אביהוא אליהו המונים כמנין אחב״ה תבין כי
אהיה במילוי. הא״ן הם עשר אותיות ובו כו במילוי. בי״ת ואו כ״ף ואו הם יב אותיות
הרי כ״ב אותיות שהם סוד אותיות א׳ יהו שחסרים מן אביהוא ואליהו ואו הם
סוד כח הכ״ב אותיות שנתן הבינה למלבושת אחב״ה תבין לחלק הכ״ב … שני
שמות על לב חלקים כנגד אכ״ב הו יב הו ואחב״ה תנקדם אן ב קמץ חיר ותבין
שהם אלו אבמאבני הם … נ״ב כ״ב במלוייו אחב״ה אותיות הו בכל אופן
והם סוד התשעים שעה בינה ותבין שאו הם כ״ב אותיות זל של שקלית תבין כי
היא מתלבשת בכל כאתב״ש אחב״ה אותיות יב בחולם צירה והם כנ״ב כ׳ אותיות
עולם והם אותיות יב שבשם בנ״ב כה אחב״ה אותיות הו בפתח פתח והם כנגד מלמעלה
האותיות עליון ואות הא מתלבשת באות צ״ה של אבגיתץ ובואו מתלבשת באות פ״ש
של קר״ע שטן באות ב הוא ותבין להעלות עתה מיין נוקבין … ולקבלו מן הז״א
מיין נוקבין … נשמות ה… שתבקש ותכלול הכל שהוא כבחלל שם הוי״ה
במילוי היא״ן ואז תחבר אותיות הוי״ה ואדנות יחד יאהדונהי תם תם

יחוד ד׳

ואם תרצה אחר תשעה אלו כל היחודים או היחוד שתרצה ותבין
ליחד ולהחזיר כח התיקונים ביחוד הזה והוא שתבין כי שם
אהיה תחבר יחד ותנקדם כך … והם כנ״ב עקב ושם עשר
אותיות יעקב ושם תבין כי הם אותיות מ״ה וקרואת בזה חוץ מן הש״א … כב
הוו״ין פתח פתח והנה כל נקודם כנגד יעקב. נ״ב הנה יחוד אחד שכבולן מן
בתיבה יה מוה הרב נר״ו תוכל אם תרצה לעשותו כן כבולת אחים שחרית
ומנחה ובקה״ש של ערבית באופן זה ותתחיל נכאר נפילת אפים לשחרית ומנחה
כי הנה סוד נפילת אפים לשעה תוא באצילות והנה קודם שתאמר פסוק אליך
יי׳ נפשי אשא תבין ביחוד לאה ורחל של הבהמה … שם עב מ״ה כנזכר
ביחוד מוהר״ן ותבין כי עתה … יכולת בנשמות הצדיקים לעלות ולמסור
את נפשנו … ואז תאמר אליך יי׳ נפשי אשא ובמלת ה׳
תבין בשם מ״ה ובמלת נפשי תבין ב׳ שם ב״ן והנשא כנזכר ביחוד מוה
הרב נר״ו אך תבין כי לאה ורחל … ותבין ומלבושת

שם מ״ה ונ״ב הם באצילות נעלמו כי הנשמות עולות בסוד מ״ן ומיחדות של הכבא
ונעשין מיין נוקבין שתהא ומלבוש באצילות והנה יחוד זה בק״ש של ערבית הוא כשר
כי תחלה תכוין בשם אהיה הוי״ה ואדנ״י וכשם ה׳ הנ׳ תכוין בסוד הדעת שהוא
שם ע״ב מיין דכר ואח״כ תחבר הוי״ה באהי״ה ואח״כ באחד תכוין תגלותה ומלבוש
בסוד שם ב״ן למיין נוקבין של הכ״נ ואח״כ תיחד המוחין ש הז״א ונוקביה באות
אחד וכשתגמור ואחר שתסיים כשכמלו את תכוין שמועתה ומלבוש של הכבא
ע״ה מ״ה ונ״ב כי הוא ידעת כי אין דעת בכבא והנה אדם אשר נגע ש
איזה דרגות מלך שאתו המלכבת עמו ע״י יחוד שעושה ואין בהם כח
לקבל הכבוד מן הכח ש התפלה הנה קודם שתעשה שם יחוד תחלה תכוין
בשם אהיה בן שלשים שכו של צפון ושל ימין ושל הדין כ נ׳ בנ׳ תנ׳ ותלבש
עמו שם אהי״ה בכבך אי״ר פנות מלובש אלה אהי אהיה שהוא בנ׳ מ״ל ושם
תנה הם תלנו ותכוין להוהר ש בשם לבחות שהוא סוד כבת הלשון והוא
נ״ב בנ׳ תלנו ״ תחלת תכוין בשם שה שהוא סוד יחוד ק
היסוד וכוונת יחוד יה הוא להוריד טפה דשמע ש
לנשותה בסוד אור מים רקיע והנה תחלת הכל תכוין לנשמת מלכת שין
של שה צורת שלש ווין והכלת צורת ב׳ ווין הרי ה׳ ווין והם ל׳ ועם יוד הם
מ׳ ותכוין כמו כי זהו הכונה שאתה עושה ביסוד כה לקבל הטפה העליונה
שהיא סוד מ׳ נ״ב פ״ב ותחלה סוד המעין הוא כי טפה זו עליונה נמשכת
ממשמשלה טפה בעת המעין למטה ותחבר זו הלכה שנעשין בשם ש״ה שהוא
היסוד במלכות והוא סוד כ׳ יוקן שבשם מילוי יוקן שעולים מ׳ ותחלה שם של מילוי
יוקן עולה ע״ב כמנין חסד כי נעולה שם מילוי יוקן הוא מלך החסד וזהו סוד מ״ה
נ״ל כי חסד עילאה שהיה בסוד אלף ותחלה במעט שנמשך הוא מן חסד עליון
והוא המשלה הת׳ שבהקנה של עתיקא שהם סוד נ״ת חסד ושם הוא סוד שם
מילוי יוקן ותכוין להוריד סוד שו חל׳ יוקן למטה שהם בנ׳ מ׳ ותיחדם שם שמשל
תי״ג ותשם ש ד׳ קלוות באבא ואימא ותשם ש יתבר הז״א ותשם ש היסוד והנר
סוד ל׳ יוקן שו הם סוד נשמה לנשמה ונשמה ורוח ונפש ״ והנה כנ הקדמה
אחת כי לכבר יש הפרש בין היסוד לשאר תפלה כי יתה שמוסף היסוד
מלמטה

מלמעלה אינו מתעבה כי דעתו ה׳ ככ׳ גדולה האורות כמו למעלה ממש כמ״ש וזהו׳
סוד האור שברא הקב״ה בששת ימי בראשית היה הולך מסוף העולם ועד סופו
ונגנז כי האור ההוא אינו מתעבה כדי שיקבלו למטה אע״ג בעולמו שאר המקיפות
והנה באשוק הכל צריך להמשיך סוד ד׳ נשמות הנז׳ שהם ד׳ יוה״ן הנז׳ ולמטה אלעתי׳
שאינן מולהן לותו מתלבשת למטרנא אינו מתעבה ומתעבה כלל שם ובשר צריך
לכוין והנה בחינה זו נקרא בסוד אור כי נקרא אור של ימי המעשה של בראשית
אח״כ תכוין בחינה שנית להלביש קצת אור הד׳ נשמות בסוד החיים ולעשות לבוש
רק להם ואחם נקרא בסוד עב׳ שהוא חסד ודעתם כי גם החיים חיים הם
סוד החסד והנה חסד שמים ורקיע נעשים בבטן האשה עכ״ל הכוונה כאן
אתה בטופע זו כח שתעשה אח״כ ימים ורקיע בבטן האשה ואחם בחינה
החיים הוא שתכוין לעשות משון של שם בסוד נ׳ ויין ועשרים נ׳ יוקן בראשיתן
וקרי הם מה ותה של יון זה מ׳ וכיוד שעלה הרי ע״ב וזהו הכוונה כשם שד״י
לקבל סוד כח החיים מלמעלה ואחם תכוין להודה ואותם הד׳ יוה״ן הנז׳ כמו׳
הא׳ להודו ותבסיל מתול די״נ כשם אבינ אשר שם ובחוולו יוה״ן ושם יש נ׳ יוה״ן
וועת לבושים ואינו כמו הכתוב הראשונה נקרא אור אשר אינה מתעבה כלל
זכל הוא מתלבשת ומתעבה לפי שזו היא בסוד החיים שהוא התלבשות של הד׳
נשמות ואתם נשמה לנשמה שהיא א׳ עקין אינה יכולה להתלבש רק השלש
אחרות כנ׳ יוקן שלמעלה אחיה לך היוד הא׳ אינה מתלבשת ואתם אחר כך
תוהם למטה כו קצות שלמטה ואותו אשר הכללות שלהם הוא סוד שסמ״ג
וגם יש כו נ׳ יוקן הנ׳ יוקן שלמעלה היוק של מתלה הה ו׳ יוקן והיוד הא׳ שאינה
מתלבשת הה הם שבעה יוקן ושו הג׳ הם בני שבעים ותוהלם סוד עב׳ למעלה
הנז׳ אך עולה שלה בסוד ע׳ ותוהלם שם ואתם עיקר הסוד כשם עב׳ למעלה
יוקן ובשם סג׳ הגמ׳ אך כשם אבינ אשר בעלה היו״ן תכוין לה רק תכוין כאן
הב׳ שאות לתוהלם והם ג׳ יוקן שהם עין וזה שם שאות הה עב נב׳ בסוד
החסד כי גם החיים בסוד החסד ואתם מה שאת שאין שם אבינ שבתוך
די״נ נבנה כמון אנע׳ שנב׳ מתלבש בו הנעם הוא כי כל סוד עמה מהוא
עקין בסוד החסד ולכן כל בחינתו להמשיכה בסוד שם מ״ה ולא כשם אהיה

שהוא עקבא

שהוא נקרא הה' בחינת פנים שהוא כח להתלבש בהם הנ' נשמות מן הד' של בחינת
אור ואמנם כנגד כלל א' כי לעולם דעתה בצורת היא כמו יוד ונקודתו כמו
ותחלתה כמו וא' ולכן כל צורת שה הוא כצורת וא' והנה בבחינה זו דנשמת
תבון בשם הויה שלהם זה כתוך זה משולבים והם כנ' יבק והנה מה שתבין
כי ס' קלא הזאת נקרא שלהם והנה נמצא זו כוונתינו לנשמות מתוך וכל אחד
והנה עתה נתלבש שם הויה הראשון שהם הל' יוקין בבחינת אור שהם ל' נשמות
בשם שלהם שהוא לבוש אליהם הבחינה הב' שהוא שתתחבר להיר שם של על
הנ' כמו ע' ותוספת עתה סוד היוד של שם לחלקה כמו נקודה היוד עם נקודתן
אבל והנה נקודה היוד הוא נשמה והב' קוצן הם נ' וא' שהם יח' שין ויח קס פרח
וזהו הבחינה הנ' הנקראת רקיע וסוד הענין כי אחר שנתלבשו הל' יוקין הא'
הם כמו מים והנה עתה צריך להלביש לבוש יותר מעשה אליהם כדברים
כה שהם לאויר העולם כמו רקיע לאהה שהוא והנה אין אנו צריכים עתה
זה הלבוש על סוד הרקיע רק של בחינת הנפש לבד כי הלא התינוק אין בו רק
הנפש העליונה לבד כמו שאל אך השאר הם כמו כלתי שום התלבשות על
שום סוד בתורה ובמצות ולכן אין כוונת רק ג"כ עד להלביש הנפש לבדה ולכן אין
מוסיפין מים מלוי שלפין שהוא כנגד נקודתו והנה נבאר לך עתה סדר השמות
האלו כי תחלה שם עב' ואח"כ שם סג' ואח"כ שם מה' והם של נ' בחינות אור מים
רקיע והנה כיארנו כי היוד הא' של שם עב' אינו יכול להתלבש בשם סג' רק
הנ' לבד ואח"כ שם סג' מתלבש בשם מה' באופן זה כי ה' היוד הא' של שם
היא עתה יוד א' של שם מה' ואח"כ הב' יוקין הא' שבב' היוקין של שם סג' נתקוו
לב' שפין של מה' והענין כי צורת פשפין מן הכינוי ולמעלה כולם הם כמו יוד
ואו' צורת כמו יוד' והם נ' אותיות יוד של מלוי היוקין של שם סג' הה לך
היוקין של היוקין של שם סג' נם מלויין הם עצמם צורת כאשר שלשם מה'
ואמנם האלף של ואו' כמו סג' היא עצמה האלף של ואו' של מה' הה כיארתי לך
היטב נ' שמות אלו ואיך מהם נמשך סוד אור מים רקיע ולהנה תבין עתה
בשם מלוי שלפין אשר כבר כיארנו איך שם סג' מתלבש ונבאר וכעת כי
לעולם שם סג' הוא כאותיות ואות של שבאות ואו' של שם סג' היא נתפשטת

מאלף שבאות ולן של מ"ה והוא סוד שם מ"ה במלוי אלף וו דיא בגי' מ"ה ואמנם
כשיתחבר אות אלף עליון בשם ס"ג בכאן שנעשה אדם והנה אלף וו מולה אהיה
ולם הכלל שם אהיה במלוי א' אה אהי אהיה עולה מ"ה נמצא כי וו ואות אלף
של מילוי ולן של מ"ה הוא סוד מ"ה ושם מילוי אבין שלמו במלוי אות אלף והיא מ"ה
זה הם שני סימנים מ"ה פח"ה והנה תבין לחובר זאת האלף בשם מ"ה שהוא
סוד רבועית כם שבאלם הנקרא נפש ותבין עתה להלביש כם נפש ... בסוד
רקיע והנה נקראת רבועית כם לפי שהוא סוד התמסר מרובע ותחבר שם
מילוי אבין שהוא בגי' פח"ה בסוד שם שהוא מ"ה ובאלף שהיא מ"ה זה פח"ה זה
ותחברם בשם שה השעה פ"ח במלוי הנ"ה וכבר נעשה רקיע א' סוד הנפש
לבלה והוא סוד רבועית כם וזה עתה אחר שנעשה סוד הרקיע ודבר
ידעת כאשר רמים נקראו ונעשו רקיע אז נתבדר הקליפה ועברו ראית
כההוא מים וטיט זה בסוד ישקה שם אלהים ולכן עתה תבין א' שם אלהים
במלוין זה א' אל אלה אלהי אלהים שהוא בגי' מאתים והנה
עתה בזה השם נתחבר ונעשה רקיע הנפש ותבין עתה במ"ש ... ו
היולה ... בחינות הא' יהיו ... ובחינה הב' ... היא פח
זה מאתים במספר שם אלהים על הנ"ה והנה סוד ... זה ... הא"לף
לך שלמה כי שלמה סוד השלום שלו והנה סוד אותו האלף של אהיה
שנשפכת בשם מ"ה אשר ממנה נעשית רבועית כם הנפש ומכח
נעשה רקיע שירלה בסוד הנ"ה וזהו סוד האלף לך שלמה והנה אחר כך
נעשית אלף וו בסוד מאתים שהוא שם אלהים על צירוף הנ"ה העולה מאתים
וזהו ומאתים לנוטרים את פריו והנה כי אמרנו כי משם אלהים שלם מלך אותה
האלף ... שעוברו לך רזהו ... ולכן ... לנוטרים את פריו
אלף ומה ... לרמוז שאותו האלף אשר ממנה נעשה סוד אלהים זה
העולה מאתים הנה הוא נוטר ושומר את ... מן ...
הנקרא ... ונחזור לענייננו כי עתה צריך לבאר את ...
הנפש הזאת הנעשית רקיע במאמר ... והוא סוד ... בסוד ...
... כי ... מוציאים אותה הנשמה הוא ... לה ...

...

בבינה כמוהו לעולם ·· והנה עתה נבאר ענייננו כי הנה על עתה המשכב
מן׳ שמות נב׳ ומג׳ ומה׳ ועתה מכח נב׳ אלו ומאירין לי׳ ק׳ בגבורות
והנה התלה צדק לנהיר עם שם בבחינת אחרת הש״ן ב׳ וו״ן וב׳ יו״ן והל׳
ב׳ וו״ן והיו״ד נ״פ יו״ד באמצעית וב׳ יו״ן אחרים כמו ב׳ קולן שבתם ק״א
ארבעה יו״ן הוא הכל בנ׳ מאה והבון עתה כי היסוד נקרא אחד כמו
גו ודוגמא ועתה המאיר מלמעלה בבחינ׳ ב׳ ט׳ הלא אותיות מאה הם בנ׳
מו׳ והמשיך התלה מסוד שם נב׳ שבחול הח׳ כי בעתמיר ממנו השם
ישאר המילוי בנ׳ מה אחב׳ הבון כי אותיות מו׳ במילואם עולים קב׳ והם
סוד כל המילואים של שלשה שמות עב׳ סג׳ מה׳ שהם בנ׳ קב׳ מלבד ה׳
השמות עצמן והוא בנ׳ שלהם והנה סוד קב׳ זה המשכן בשם נב׳ של
אבא ואימא והנה התלה נבאר עם נב׳ ענייננו כי הלא היותו הוא נב׳ למה
שאותו היסוד שבאימא נכללים בו כל ה׳ בשעה כונה המשכבים על
על היסוד וההוד שבה גימט׳ ב׳ שעה כונת המשכבם על היסוד
ועל ההוד שבה הם גימטריא אחדים ואם תרצה נ״ס בן מלאות ההוד ויסוד
כמו משפיע ומקבל הנ׳ שניהם הה׳ נב׳ אבל כמו האחד קב׳ הם כי נב׳ ו
נתונה ההוד קבלה לנ׳ שניהם ועמו הם נא׳ והיסוד המקבל ב׳ שניהם נעשו
קם נא׳ הה׳ נא׳ בס׳ הם קב׳ ·· ואמנם מלאות של הקב׳ ט׳ סוד שבבינ׳ הם סוד
אחד בבינה ושני ספי׳ התלהות אשר בבחם הה׳ קב׳ והנה ענין שני ספי׳ התלהות
הם ט׳ סוד ההוד והיסוד עצמם אשר במלאותם הרתם ט׳ הלא הרחם בולל נב׳
הוא הי׳ מתן וכם הם עצמם נצח והוד אשר שם כי היסוד הוא מקבלם כמו הנצח
הה׳ קב׳ ואמנם בכל קב׳ זה אמרו במשנה רולד אשר בקב׳ והמלאות ונכח ר׳
עתה איך השם נב׳ שבבינה עושה סוד קב׳ והוא ט׳ השם עצמו הוא נב׳ ואחב׳
הקח הל׳ הה״ן שבשם עד והנעשה כמו ה׳ ראשונה ואותיות בו׳ וה׳ שנית א׳
אותיות ק׳ ובן השם הה״ן השניות שלאחר הוו״ן הא׳ תעשה אותיות בו׳ והב׳
תעשה אותיות ק׳ והנה כל עד נעשה מת׳ ועם הנב׳ הם מאה ושנים המתבד
בבינה שבו ונבאר עוד הה״ן גו ועניינם ט׳ הלא הודעתיך כי הה׳ מלאותם
בלת ואו בלת יו״ד וסוד הענין הוא כי הלא הל׳ שבהה״ן היא סוד הבינה

ובמלבות

והמלכות כלה של ו"ה וזהו סוד עיבור ראשון של ט' הנז' שבבטן היא ואח"כ
כאשר יצאה היניקה והיא אינה כאלו בשם ט' אינן נכללו בו רק משם ה"ה ואח"כ והנה
עניין זהו בסוד הנז' שהוא וקדושת אותה כלולין בתוכה שהם נ"ב ונז' אך אח"כ
בעיבור שני של אחר היניקה אז היא כלה של ו"ה כי נעשה ל' עם המוחין וזהו
סוד הדבר וה' כי מעשה שהם לאותיות בה במלאה כראוי אלין כל שיעוריהן אחר
שני עיבורין הנז' ועתה המשיכים בסוד הכוללא ק' בגדל וזה כשר נכללו
כל מיני מלאות המוחין נוקבין שביסוד הזכר ועתה אינן צריכין כלל זה גדל
בסוד מ"ן נוקבין בשם ש"ך שביסוד מלכות כי אלין ואתן שנתמן בכלל
ותמלא נזכיר שם ש"ה בסוד נ' ווין ונ' יודין שלהם זכירת אות כ' שלהם
שהוא במילוי התחתונות הם שני תמשון במין אות כת' ובתוכה הם נ' ווין כזה ווו
והוא סוד הכלל של מ"ן נוקבין שביסוד המלכות והל' וה' כמו שהם הרי
הכלל ס"ב נם כי תבונן ל' יוקן שבו הס"מ ותבון אח"כ איך שם ע"ב מן המילוי
יוקן נעשה בסוד מ"ב אתוון במלכות י"ך ובה' עם מילוי במילוי זה הכלל ס"ב
ותבין ס' שהוא בתוכה מ"ן נוקבין בה מיסוד מ"ב שהוא סוד הגבורה
לבן בכלל תמשיכה ונמשיכה ככך אבא ואימא כמו מ"ן נוקבין דק
בסוד הכינוי לבבה וזהו סוד אור אח"כ תבין לעשות בה כלי המקבל מים
והוא מילוי שם ש"ה שין כלה יו"ד והנעשן ס' תלת ה' פעמים אור הם ק"פ מים
בזכר והנה אין לך יותר מלמעלה שאין שולטים בתנאה שמים זכר לבינה
כה ע"ב מים והם ע"ב אותיות שבמילוי הנז' ואותם מילוי הנז' בצ' התגי"ד
והם ע"ב מים כנ' הוא התג' שהם ע"ב ספי' עבה ובכלל אחר סוד מים וה"ל
הנשארת היא בתוכה ה' שבה שהוא סוד ל' והיא כתר שלה שהוא סוד
ל' זכרך להמשיך שיר מלמעלה מים שן ותבין כי כבר ידעת כי בת
התחתונות של הכינוי הוא שם ס"ג ושם התגיד תכמד ובינה שלה בחס'
וגבורה שלה ואם יבו נשאר אותיות מב' בכולן ת' התחתונות שבה וגם
כל ה' שלה כנשאר אותיות המילוי. וגם תבין בשם נ"ב בסוד ע"ב מים
וגם הכתר שלה שהוא ל' זה התגיד נ"ב והנה בם במילוי שם ש"ה קנ"ה
הנה סוד ע"ב מים הנז' הנעלים בנ' התג' הם אשר אמר לבן ליעקב.

נעליהם
ליעקב
טוב

עוד תבין אותו לך ונ׳ והנה כתוך מים או נמשך סוד הטיפה העליונה שהם י׳
אותיות מילוי השם ובשתופם מהם נשאר הה׳ וזהו סוד המים המתרחם אשר
כתוב בהם כתח״ה את ירכך נופלת כי המיין נוקבין הם הם ואם תבין מהם י׳
המלחקן שאחרי הה׳ אתה תבין לעשות בה סוד רקיע והנה אותיות המלאות של
מילוי השם שהם אותיות י״ו והנה הם אותיות לוי כסוד לוי המבדיל בין מים
למים כי הכלה נמורה כאן כסוד לוי שהוא נבוך ותבין להמשיך כאן מלמעלה
מהם טפה שבבינה המשיך מאותם טפה של אהם ו טפה של אדנות שבמלכות
כי שניהם נוקבין אבל בזאת המשכנו טפה של אהיה בשם מילוי אלפין בנגד בסוד
רקיע והנה תבין כי טפה של אלהים שבתיה יו״ד ואין יו״ד וטפה של אדנות
שבמלכות שם יוא״ן הה שניהם מלו כנגד אותיות לוי אתה תבין כאותיות
מילוייו שם שב״ה שהם נתל ותבין כי הלא כמיפת הזכר המשכנו לו מאיר
ברכאן בסוד הזכר שהוא בן ולך מפת הנקבה צריך לברכה מאיר ברכאן כי
בסוד בן ונכת כי הוא בלאות שניהם והנה כן ונכת כנ׳ נתל ותבין להמשיך
נ׳ מילוי אהי״ה ביו״ן ואלפין והיין שהוא כנ׳ נתל גם תבין להמשיך זה כרסאן
מהם אהיה העולה בהכונו כא׳ בשמים כא׳ הם אחת וכ׳ שהוא אהיה הנגל
במילוי יודן ואלפין והיין יש בהם י״ג אותיות והבללות הם י״ג ואחת עם י״ג
הם כנ׳ נתל ואמנם עתה תבין כי אחר שכבר תקנו ביאור מיין נוקבין ומיין
דכרין עתה מתחלת כתלבות בשעור קומת התת׳ שלא שהיא עולה עתה
יותר משיעורה כ׳ ספי׳ ותבל שניהם מתלה התת׳ ומעלה של הנאנשהם יכסן
ותקן תת׳ ובל א׳ כעולה מאה ברכאן דריהם נת׳ ותחלת שיעור היתר כל
אחרונות לבד שהם תת׳ נהי הה נתל והכן כי בשתי איזה עון אם יהיה
הנתל יותר לבוא נהק וזהו סוד כתו נהק כוותי תנשמא והנה אחר כל
זה תבין לתקן נקודן לבל או הכתיבות הנ׳ ותחלה הנקד המיין נוקבין
ומיין דכרין כאופן זה והנה כתבתי לך כל הציור ונקודו והכן אותם אך
כן כי קודם צריך לבוין כשם שד׳ עם נקודו ואתה בשם היוצא ממנו
על הציור הנגל לעשותם אור מים רקיע ובנ׳ וזה צורם שדי שַׁדַי
שַׁדַּי שַׁדִי שְׁדִי וווו וווו ווו ווו ווו ווו וווו ווו כדי׳:

שין דלת יוד ילד נתך ואתן לך מנוס כנגד לשעל כי שם הא' מוד א' ולבן נקודו
פנ' מ' עם השם כנ' ע' שם הב' כנ' הוא מוד הרקיע ולבן כלו נקודו פתח שהוא רמז
רקיע שם הג' כנ' ק' שהוא מוד מלאך שהוא כנ' מ' נס נקודו כנ' מ' שם הה' כנ'
פב' עם הו' הוא ע' אותיות ויעבו עם תולמין ל' כנ' מים שם הז' מ' נס נקודו
כנ' מ' שם הח' הוא כנ' מוד מלאה כבכלל נס נקודו כנ' מלאה והנה כל מספר ק'
שמות הז' המלאכים איך וכהם מה שמות שהם כנקודם לשעלה מאד והנה הלשון
מבוקבם שלא תמצאה שה .. הא' שבא כשין חירק נגלת חירק סוף ושם הב'
כנגדו שם וין הא' כחירק שם וין האחרונים בחירק חירק כאשר כתבתי הכל
למעלה שה .. הב' שבא כשין קמץ נגלת צרה סוף כנגדו בשם הב' המשרה
אותיות הא' כחולם שם וין האחרונים ב' חולמין כאשר כתבתי למעלה שה .. הג'
פתח כשין קמץ בדלת שבא קמץ ביוד כנגדו שם הג' כל אותיותיו בפתח ..
שה הרביעי פתח כשין צירי בדלת צרי ביוד כנגדו שם הרביעי כל' יודין הא'
בחירק וביוד האחרונה פתח .. שה החמשי קמץ בשין קמץ בדלת שבא קמץ
ביוד כנגדו שם החמשי שם יודין הא' שם פתח יוד ב' שבא קמץ בב' חירק
בשם הו' חולם כל אותיות שם הו' פתח ביוד צרה בדלת שבא בשין שם
הז' שבא קמץ בשין שבא ביוד קמץ בדלת וכיון שאלה נאמר הבין אתה
ולכון לגלות לך כל השמות חולפים אלהים עם מה שאמרתי למעלה כי הלשון
שאמרנו כי יש בה סוד ע"ב מים שהם כנ' הקול ואלו הם השמות החולפים
אלהים שהוא סוד אלהים והוא כי יש הנקבה אלהים עם הקול שהוא ע"ב מים
ועלו התכ' שהם סוד פאותא של מלאכך סוף החשבונות שבה' אותי'
אלפא ביתא .. עוד יחוד אחר אמ"ל שאמרן כמוד הדעת לשברו שערך
הויות ה' חקקים וה' גבורות כולם מבוקשים כל אות מהם בשבא קמץ וכל
זה הוא סוד מעשה אלה קדם כי שבא קמץ הם ב' יודין ואו והם כנ' לון
כמשון אלה ובמשנה ב' אותיות היחוד כל' אלה ישלון קדם ונתן אלה.
קדם ואלה יתם עשה הויות וכל אחת מהם הא' קדם נתן סוד יוד של
אלה כי נתלה כל אות היא אלה ואתה הל' אותיות הם כנ' קדם והם י"ב
קדם ואם תמלא עשר פעמים קדם הם כנ' שם תם ונהיה סוד אמת

כי האלפ

כי הש״ם והמ׳ ארבעים הת׳ ארבע מאות ולכן נקראו הרשת מאות
וצריך לכוון כשר אתב״ הת״ל ד׳ הויות שלו כולם במלוי יוד של אות ואות נקודה כשבא
קמץ ונמלא שהם ג׳ אותיות של הויה והויה והם יח׳ שם בכל הויה ותכוין כי יש
סוד שדי קלם כי הד׳ ארבעה אותיות השם לכלם הם קלם אך במלוי הם יש שד׳
והוא שדי שם י׳ וצריך שתכוין התיר בכל תנ״ה כי שבא בנ״ע אהיה במלוי יוקן ו
וכמ״ו. אפין ונאל עם ב׳ אותיות אהיה הויה שהם במלוי יוקן ואתב״ התתור
לכוון תכוונה תנה׳ שאכרה הויות של תנ״ה במלואם ונקודים כבת׳ מאש סך
שאינך צריך לכוון אל כל תכוונה הנה׳ כך תכוין בכל תיבות מהם כי י׳ אותיות
ההויה כהם יש ג׳ נקודות של שבא קמץ שהם נשארת שה שהוא בנ״ע אם שם
ואם תחבר עמהם י׳ אותיות ההויה במלואם יהיו ש״ע שהם ארבע גאונבי ג
כנתוקן שהם ש״ע רבוא ונש נתאלכו אנבי כמ״ש ע״י סוד הרשת הנה כי כנות
מסהיך הקדר כמו האדם אתב״ תכוין בסוף כל הי׳ כי כל הויה מאלו היא בנ״ע
ע״ב ויפ׳ ע״ב הם אך כמו צרוף בראשית ותכוין כשר נ״ר לאכי׳ .. עוד
יחוד אך צריך אתה להיות עשר אתך בעיניהם מעוהם ואתב״ לכוון כשר והוא
שם מטטרון והתלקס לב׳ חלקים ב׳ אותיות בכל חלק ותכוין כי כ״ב אותיות
מט״ה הם סוד מט״ה שטה כ״ש שבמלא מט״ה ותכוין שהוא חבור אהיה והויה שהם
בנ״ע מ״ה ועם מלוי השם שהות הם מט״ה ואתב״ תכוין באותיות מנ״ר שהוא חיבור
אהיה והויה משולבים ותכוין כו׳ אותיו׳ הא׳ שהם יאהדונ׳ ואתב״ שם היה׳ן
שעוקפין מהם כהם תכוין באותיו׳ ו״ן ה״ן דאמצ״ג כמו שהודעתיך כי אותיות ב״ו
הם סוד ההין שהוא חלק ה׳ מן מנלבתך והם סוד שם ההין הנשאהם ס סוד
ההין הם היפך כנ״ה והכון אתכ״ש היאכ׳ .. עוד יחוד אחר קודם שתישן אתב״
כל הסדר של השכיבה אמור פסוק אחד במבטן ויהיו נא שקך ובו כשוך
אך לא תאמר תחלת הפסוק ותכוין כי אחד בנ״ע כ״ן בנ״ב כן אותיו׳ ההויה
ותכוין בנקודו וכתוב בספר מאש בנקוד אחד ותכוין כי אחד קוא שם
אחד קדוש ואתב״ תכוין באותיו׳ במבטן שיולא מכאן שם מבטן ותכוין בנקודו
בנקוד ז׳ כה׳ ותכוין שהוא בנ״ע כלו במבטן ורב פה ותכוין כי ש״ד השם הם סוד
השמים והלכים העליונים המקבלים מבמבט ותכוין לקבל מהם אור גדול ותכוין

כי שו

157

כי אלו הדרכים הם כוללים אהבה בנ״ק פ׳ פקודה. ולפי׳ תבין אח״כ בכ״ה ובפ״ק של
אתיך בפנימיות שהם אודב״ו ותבין איך אלו שנקודה בנקוד הפסוק ואותיותיו
והכ׳ כל א׳ משכה בנקוד הפסוק כעצמו ותבין כי אודב״ו הוא שם קדוש ותבין
למעלה בית שם ויו הי כית ואח״כ אמור פסוק גדול אדונינו ורב כח ותבין כי רב
כח פנ׳ פנימיות בנק׳ ותבין כי ל׳ ככן אלו הם סוד אדר ואדרך ושמו רך רך שנים
שם הלכן הא׳ הוא הימין והב׳ הוא השמאל והוא כלל יתעל נמי יהוא נבואה כסוד
נ׳ שערי בינה כמנין מי׳ והסוד שמי מאלהים ותבין כי היא הנשמת מאלהים היא
כאמלנו הכן אח״כ בקודש משמע תבין בכנה״ל רק שהקדים פסוק גדול אדונינו
ורב כח ינק׳ של אתיך בפנימיו אם תרצה לעשות היחוד הנז׳ באחד שמות כדמות
כי קרית באחד והתחבר בניחב׳ .. עוד יחוד אחד שתיחד היחוד האמור למעלה
של ד׳ הויות שבכונת קדש אשר תבין איך כל הויה היא כנ״ק שע״ פסוק אה כ״א
כאנבי׳ את התחלת הענין תבין איך כל א׳ מד׳ התחתונות של מ״א ושכבוסוד קדש
וכוונת הענין כי כל אחד מן קליפות אלו הוא סוד קדש לה שפיע במלבושת הד׳ שהוא נכ׳
קדש כנ״ע בחסד נפ׳ יהיו הא׳ במילוי יוד והב׳ מילוי הה׳ והג׳ מילוי אלף הה עב
סג מה בנ׳ קדם כי יהו של עב הוא מ״ה ושל סג מ״ה ושל מה נגו והכל
עולה קדם ותבין של אהיה של מילוי אלפין שהוא לבוש לג׳ יהו כי יהו פנ׳
אהיה ותבין אלפים מ׳ במילוי אלפין שהוא בנ׳ קדם עם הכולל ואח״כ תבין
בצרוף דב׳ של יהו שהוא אהו׳ נק׳ הא׳ בעב והב׳ בסג והג׳ במה עב הא׳
והג׳ נב׳ קדם ותבין מ׳ בסוד הנבואה וגם מ׳ תבוונו בסוד אהיה באלפין
עב׳ דגשו אח״כ תבין בתקון בצרופה נ׳ שהוא נק׳ ויה ויה ויק בכל הנק׳ בסוד
קדם עם אהיה נב׳ אח״כ בצרופ׳ בכלה בצרוף יוה נק׳ בכל הנק׳ קה ופ קדם
מלבר קוף אהיה באלפין שכל א׳ מאהם הוא קדם אח״כ תבין במלבושת נ׳
צרופין של יהו במקום ובולם במילוי. שם נב׳ יוד הה וו שהם בנ׳ נק׳ מ״כ
שהם קבו שהם סוד המלבושת א׳ אלף אלף שהוא בנ׳ קבו ותחבר שלשים
ו׳ צרופי יהו שהם הם׳ אותיו׳ ויהיה הכל קדם הה איך יש במלבושת קדם אחד
ותבין כי כל הן קדם הם מאספים במלבושת שהם הוא סוד קדם וגם בה תבין
אהיה באלפין וכל מ׳ המלבושת של קדם הוא של המלבושת שהוא סוד כן של ההין

שבשתרבעם

שבשתדבקם יעלה קדם יוד יו״ה יוד״ה״ו יוד הה וו הה ואחר תאמר
היחוד העליון ותתחבר למקום שהנחת ותכוין עם כ״ב אהיה שעולה כמ׳ קדם
והם כנ״ל התדא שהם אט״ה ועוד יתבדם שבנו והם סוד רפ״ח מלוות קדם
עוד יחוד אחר אחר תלות ובולו שבכח קולם תלות המלאה כבר תלמס
לבקים וגם כי כבר ידעת כי לאה מתדוונת עם זו״ן כולם שבדרך
קולם תלות אחר תקבלת עבבית והיא נמשכת ומתפשטת בכל פרצופי הז״א וכו׳
עד עלמו הוא כחול אחר תלות והנה תכוין כי תכלית שלבקים כבה הוא
כתל פ׳ כי הנה לאה קולי היחוד עד הבוקר באופן הנז׳ והיא מתחדשת אחר
תלות עד הבקר באופן הנז׳ והוא סוד ויהי כבקר והנה היא לאה והו השטן
של תלבנים לבקים כי אין מתחדשת ונקראת כלל מגמש כי לוקחת מקומה
של רחל ומגמש כי הנה כל של פנים עד כלא ותכוין כי התחלה היתה לאה
בסוד אחור ולמעלה וכבר ידעת כי אין היא סוד הדין ונקראת אלהים והנה
כבר ית׳ כי יחוד אין שום שהוא אלהים הוא אלהים ככך כי בנו שהוא סוד אחור
והנה הכונה שם אלהים קוא כנז׳ כ׳ של כלה הנה ואתם שתי נמשכות פנים
כפנים בסוד הכל מלא נב׳ שהוא שם יהו במילוי אלפין השטן לבד וזהו כוונת
הלבנ של [illegible] של פסוק [illegible] ושניהו הוא כי הנה מילוי אלפין הוא כתר [illegible]
נקרא והו כנ׳ אותיות דק עד למעלה כמ׳ וס ההק של הדא שאין הוא ואו
של יהו ואין נקרא יהו ולא למעלה והנה כאן הוא סוד יעקב התחתון נב׳
תכוין במת חלשים לבקים כבה שהוא כנ׳ אלהים עם הבלוות והוא סוד
לבד שהוא אלהים קולם שנתפשטו ואחר תלכת סוד של מאותיו ואין כל
המ׳ הם כנ׳ קה הוא סוד של מנ׳ ולב׳ אותיו של שהם מילוי מילואו והנה סוד
ולב׳ הם קה וכוונת השטן כי שתי שנתפשטו לא עד למעלה אין תחלה לבינה
בשם מנמש וזה נ׳ מב׳ שהם נס׳ יו׳ שהם יו׳ של יעקב י״ד נקודה וזהו נקודה של
התה שאותו כה נתגלה עב׳ כבה הוב׳ העלם אור הנעלם שאמרו לי אין יוסף עוד לו
על קבר מכה שאול ומפה לפני נשבחתים ולחלתי אחה מאותם כולם ונתן
לו כהם סימן וכלקתים על קבה הלקקים והוא אמת ונכון אמרתי אין יוסף
מבול קם לו שבה לא בורא שולם ולי אנו עבלך פסק הן כנז׳ צדק ית׳ אמן

183

אלו הם הקונטרסים של האלהי החכם כמהר"ר יצחק לוריא אשכנזי זלה"ה וקרא אותם מרפא
לנפש ועשה הקדמה ואח"כ כתב הקונטרס וזה הוא התחלת דבריו:

בהיות כי האדם נברא ומורכב מחומר וצורה מצד אביו ואמו והקב"ה היא לו חמרי
מקטרגת ומונעת אותו מהשלמות בה לבהורתו מחילין החיים ולזה הקליפה נקרא
זקן וכסיל ומצד הקב"ה היא הנשמה הטהורה שהיא חלק אלוה ממעל וזהו סוד ויפח באפיו נשמת
חיים שהיא סוד ג' שותפין באדם שאז"ל אביו ואמו והקב"ה וידוע שאין צדיק בארץ אשר יעשה טוב
ולא יחטא והחטא עושה פגם וחלודה בנפש שהיא הנשמה ואם כשיורה מעונה ובחטאיה אינה
יכולה להשיג אורות האמתי ומורות התורה כה שתדבק ביוצרה כאומרו ואתם הדבקים בה' וכו'
והעון כשונות עושה מסך ומבדיל בינו לבינה להשיג דברים עליונים שהם סוד התורה ה' תמימה
משיבת נפש ר"ל כאשר ישתדל להשיג מדרגת רפואת הנפש שישתדל בדרכי התשובה כרפואה
הכתובה והעונה בתורה אז ישיב הנפש למקומה וזהו משיבת נפש משל למראה כשיעלה בה
חלודה לא יוכל הרואה להתראות בה הפנים ואם נראים בה צורות נראים משונים ומקולקלים
וכשהיא זכה וברה אז הצורות נראים הטב כתקונם כך היא הנפש כשיורה זכה וברה וטהורה
אבל חטא אז זוכה למראות הנבואות ונשמתו זוכה לדברים עליונים ולסתרי התורה וכשיורה פגומה
בחטאיה אז כל מר לו מתוק כמו החולה כשאוכל בחלין שמואס דברים הטובים והמתוקים ואוהב
המר כדכת' שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך למען ספות הרוה את הצמאה וכו' ואז מכביהם
יותר חלין והרופא מה עושה לקרב לו הבריאות נותן סמים מרים לצנצנה ובאותן יחזור לטבעו
כשהיה לפי שיודע טבע אלו כתמיהות או בקרירות כך הנפש החולה באוזן כפסוק שחולת
אהבה אני ר"ל אהבה כמשן אחר והיא חולה באחדות הא' יתברך ובאהבתו לבן צריך שתקבל
עליה מהרות הרפואה בתשובה שלמה הרואה במלת תשובה תשבת ש"ך ואח"כ במקום הנחת
תקלין כביה והספר או הסמים לחולה לעשות לו משקה מהם ישקה אותם כחשבות שלש ואולי
בזה ישיב דברים עליונים שהם כמשנון של עולם היא החכמה הנעלמה העליונה ממש בכל ח'
תיבות רשב"י ע"ה שהוא רוח הקדש וצריך האדם להסיר מכשול מדרך לבו ולבבו לבו קודם
ואח"כ ישפיע הא' שפע אלהי כמשל בכמי מרעה לבך ירושלם למען תושעי והנה גם עברה
אלהן של עזרה לחי שלבו נוסקר ואינו יודע כוונת התשובה כפרעות לכל עון ועון ויסבל את
המגלגלים כמו שאומר כמאמר הא' לקין והתחיל מעבירה היותר חמורה שהיא ראשית והתחלת
כל העבירות והיא הטנף בהתו ומוציא זרעו לבטלה אשר כולו זרע אמת ובעונות בזמננו
זה אין מי שיציל עצמו מעון זה ועון זה כלול מכמה מינים מינים שונים ומשונים
ולא ת תשובתו כפי מעשיו הם:

ואלו הם יש מי שמהרהר בא"א ובחורה מחשבה
והיהור שמהרהר אז הזהב זה
צריך שיתענה פ"ד תעניות ויכוון לשמות כבל
יום אות א' משם יה"ו בזה האופן כי שם זה בן יוד הה וו כבינה מדה העליונה הנקרא א"ש
הי"ל ושם זה ב' פעמים כמנין פ"ד כנגד הב' הין הב' פעמים שם זה אחד כנגד ה' עליונה אחת

ט׳ והאחד חיל והחשב כנגד ה׳ התחתונה חשה ירחה ה׳ היא הה״ל ונמצא כוון זה שתפס בשבועים לכן צריך מ״ד
התעניות כנגד ב׳ פעמים שם זה שעולה מ״ד ויכוון בכל יום חוה א׳ לעולה וכאשר ישלים הד׳ אותיות
יחזור חלילה באותיות כבתחלה: **ואם** מחשבתו היה בזכר ובשחשב בו והרהר הזהיר אז כוונתו
באופן אחר שיכוון בשם אהיה ויתענה מ״ד התעניות ובכל יום של התענית יכוון לעולה
חלק א׳ ממנו ואם נדבה רוחו למהר בתשובתו כי לא ידע מה ילד יום יעשה אז הפסקה של ב׳ ימים
כי נחשבים לפני הא״ל ית׳ ב׳ ימים וב׳ לילות כ״ח התעניות כשמו הגדול העולה כ״ח עם הכולל וזהו סוד
ותעשה למען שתי באופן כי כ״ב הפסקות של ב׳ ימים וב׳ לילותיה התעניות ישלים פרעון חוב זה
וצריך לכוון ביום א׳ שהוא יום א׳ וביום שני השם ב״ו שעולה הכל כ״ח וכן מ״ו התעניות שנחשב
למען ירוץ לפרוע חובו בשעה כמו שאמרו רז״ל ושוב יום אחד לפני מיתתך קודם יום מותו ויחזור
נשמתו והויה כמו שנתנה לך הא״ל כמו שנא׳ והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה הנה לו כמו שנתנה
לך ואז נקרא בעל תשובה גמורה כי במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים
לעמוד ובכל תשובה והתענית קודם שיפסוק סעודה המפסקת ישים אפר על ראשו מקום תפילין
הכתוב כתר התחתון ויאכל בדמעות שלש ויאמר קינה א׳ ואח״כ יאמר ואני אמרתי בגרזתי מנגד
עיניך אך בתשובה זו מוסיף להביט אל היכל קדשך ובלילה אחר שיאמר השכיבנו וק״ש על מטתו
יאמר בקשה זו: **יהי** רצון מלפניך ה׳ אלהי ואלהי אבותי שאם חטאתי לפניך ופגמתי באות ראשונה
של שם ונתחייבתי סקילה הריני לפניך כאילו נסקלתי ע״פ ב״ד הגדול שבירושלם וקבלתי
עונשי ואם פגמתי באות שניה של שם ונתחייבתי שרפה הריני לפניך כאילו נשרפתי ע״פ ב״ד
והיעלו הגדול שבירושלם ופתילה של אבר מתוך פי ונשרפתי על פי הסנהדרין וקבלתי עונשי
ואם פגמתי באות ג׳ של שם ונתחייבתי הרגה הריני כאלו נהרגתי ע״פ ב״ד הגדול שבירושלם והעלו
צואה בסיף וקבלתי עונשי ואם פגמתי באות ד׳ של שם ונתחייבתי חנק הריני לפניך כאילו אני
חנוק ע״פ ב״ד הגדול שבירושלם וקבלתי עונשי ולא השיבני ריקם מלפניך כי חנון ורחום אתה:
ואם זה החטא מושך בנעליו ומוציא זרע לבטלה לזה תשובתו היא באופן אחר שצריך
להתענות מ״ד התעניות ובתעניות יכוון בשם קדוש רמוז בתורה אהי״ה בן כנפים ונרס
חושך בשם זה לפי ששם זה כמנין כ״א וכ״א פעמים כ״א עולה תמ״א והזרע בא ממנו וגם כן
זרע אמת ונתק במנין זה נרס כנפ בשם זה וצריך לתקן זה בשכתו ולחזור בתשובה כל אותו הזרע
שירד לבטלה ונאחז במקום שעולם הקליפה לשלוט להעלה במקומה ולעלות בכל התענית אות
א׳ משם זה כזה האופן מ״ד התעניות הם ד׳ פעמים אהי״ה עולה מ״ד באופן שהתענית ראשון יכוון
באות א׳ של שם ובתענית שני יכוון באות שניה של שם ובתענית ג׳ באות ג׳ שלו ובתענית ד׳
באות ד׳ של שם ואח״כ חוזר חלילה ביום ה׳ אות ראשונה של שם וביום ששי יכוון באות שניה
של שם וביום שביעי יכוון באות ג׳ של שם וביום ח׳ יכוון באות ד׳ של שם הרי שני פעמים
אהיה וכן על זה הדרך הכא שאות של אהיה באופן שבתענית אחרון של מ״ד הוא עולה כלם
למקומם ואז נשב ורפא לו **ועוד** בחינה אחרת שאינו מושך הנעלה בה לבסוף

התענה

השערה את השערה מונחת בתוך ותוך והוא מכשפש באבר עצמו עד שיוצא זרע פגם כנגד ה׳ הרמוז בפסוק ושרך
ינדל את כח ה׳ וזה מיעטו והתיש את ה׳ שלא נדל את שמיעטו וכו׳ שנ׳ צור ילדך תשי ונפ׳ זה צריך פ״ר תעניות
אבל באו הפ״ר תעניות תהיה הכוונה אחרת והוא כנגד האופן שיכוון כי שם ה׳ מתחלק בכ״ח אותיות וא״ו
פעמים כ״ח כמנין פ״ר כזה יוד והו דלת ה[..]לף והו אלף ואו הם כ״ח אותיות והם סוד הפסוק
כח ה׳ באופן שבכל תענית יכוון באות א׳ של הסדר אות ראשונה ביום א׳ אות שניה בתענית שני וכן
בכולם עד השלים כ״ח ימים ואח״כ חוזר לראשונה עד השלים כ״ח ואח״כ חוזר תחלה מאות ראשונה עד
השלים כ״ח תעניות (ואח״כ חוזר תחלה מאות ראשונה עד השלים כ״ח ימים אחרים) ונשלמו פ״ר תעניות
נמצא שבכל ימים אלו חוזר לשלשת אותיותיו למקומם כבתחלה וזהו סוד ושב ה׳ את שבותך ר״ל שבה׳
אותיות למקומם וכן נ״ב ישיב את שבותך״ **עוד** יש בחינה אחרת והוא שמוציא רוק בפיו
ובכן הוא עושה באופן שיהיה זרע לבטלה שנאסף בידו את השוכתו באופן אחר שצריך
לכוון באותיות הבאות מן הגרון שהם אחה״ע ששלום פ״ר כמנין התעניות פ״ר שצריך שיתענה יכוון
בתענית א׳ באלף של אחה״ע ובתענית שני יכוון בחלק א׳ של ה׳ ובתענית ג׳ בחלק ב׳ של ה׳ ובתענית ד׳
בחלק ג׳ של ה׳ ובתענית ה׳ יכוון בחלק ד׳ של ה׳ ובתענית ששי יכוון בחלק ה׳ של ה׳ באופן כי ביום
ע׳ נשלמו ה׳ חלקים מהה״א והה לפניך שעלה באלף הנ׳ התעניות האלף והחית של אחה״ע ואח״כ יתחיל
בחלק ראשון מן הה׳ וכן על זה הדרך מן הה׳ ומן הע׳ בע׳ יום התעניות בכל יום חלק א׳ מאה״ע באופן
שביום פ״ר השלים לשלשת אלו הד׳ אותיות במקום הגרון העליון לפי שהיה הגרון העליון נאחז מהעון —
זה נחר גרוני״ **ועתה** דע כי בזמננו זה דור עקש ופתלתל רבו הרודפים אחר משכב זכור
ונפ׳ הוא עון פלנ׳ והמקובלים אומר שיתגלגל בחיות ושבע חדשים בשנה הוא נקבה
ובל החיות מתגלגלים בו כמו שאמרו לנבוכד נצר וז׳ עידנין יחלפון עלוהי וכו׳ ואיני שה״ק בדרוש
זה ואם נדבה רוחו של אדם לשוב אל ה׳ ולהנצל מכמה גלגולים ומצרות רבות ורעות ירבה קשים —
כי אין נ״ב בא רגבת כידוע וכו׳ לכן עון זה צריך לעשות תעניות כמנין זכור לפי שאדם זה פגם —
בחכמה ובינה שהם חכמה ובינה ובחכמה כזה יוד ק׳ ויו ק׳ שעולה ע״ב שנ׳ הנה אנכי רוכב
על עב קל ובבינה שם ס״ג כזה אלף הי יוד הי שעולה קס״א שנ׳ אם אסק שמים שם אתה זה הנואף
וחשב כי אין מי שרואהו וכפר בהשגחה ונמצא שכפר בשניהם וחשבון של ב׳ שמות אלו כמנין רנ״ג
שהוא חשבון זכור משכב זכור ולכן צריך רנ״ג התעניות לפי שנפגם עון זה להודר השפע והאור
העליון שלהם עד הרגלים שנ׳ ורגל מרגלותיו ונמ׳ רגליה יורדות מות אח״כ יכוון לשלשת בעשר
ימים הראשונים היו״ד של שם הראשון לפניך של שם ע״ב ובששה ימים אחרים יכוון לשלשת
ק״ו ובכל ימים אחרים הל׳ קה יוד מלמה שעלתה באלו הב׳ ימים וכן על זה הדרך השלים שם
ע״ב כמנ׳ התעניות ואח״כ יתחיל קס״א ויתענה קס״א ימים ויכוון עה׳ הדרך כשעשו כזה ש׳
קס״א עד שיחזור לשלשת אלו הב׳ שמות למקומם ונמ׳ ברוך כבוד ה׳ ממקומו יען ברחמיו —
לשמו ולפי שחוטא זה חטא באחור שעשה פניו באחור פנים כשרך אחורים שאכתוב לך עתה
כמו שרמזו רז״ל כמה פנים לפנים וכמה אחורים לאחורים שאין כוונתי עתה להאריך בזה כי אם

כמה שלפנינו כנודע לך מדרוש זה ודע כי אחוריים של שם ע״ב הוא בך ר״ל מילוי של ג׳ אותיות שלהם יקרא אחור לפי
כי כל מילוי שהוא הן וכן נמצא כי מילוי כמנין אלהים הוא הן ואלו הם אחוריים של שם ע״ב יוד יוד הי יוד הי ויו יוד
הי ויו כי השולה הכל כמנין מקדש וישם שם את האדם ואחוריים של שם קס״א אלו הם וזה המילוי נקרא רבוע שהשם נ׳ ה׳
מרובע וזה אלף אלף כי אלף הי יוד אלף הי יוד הי וזה השם עולה כמנין קדמת משור כאופן שאלו השמות מק״ס קת״א
חשבונם השב״ח וזהו סוד הפסוק זכור ה׳ השכח שלא השכח לתקן מה שקלקלת והנמצא כי ג׳ פעמים רגל ושם
יהו״ה עולה כו׳ ושם הד׳ אותיות לו עם ג׳ פעמים רג״ל השב״ח לאחר שתוסף בג׳ רגלים שהם כנגד חסד גבורה
הת״ת ג׳ מדות עליונות והם כנגד ג׳ מדות של האבות אברהם יצחק ויעקב ונקראים רגלים ודוד נקרא רביעי
באופן שהרי הכונן של מטולה לבן צריך העשות מנין רג״ל וכמ״ש לתהבואו רגלינו וכו׳ ונאמ׳ כי הוא יוציא
מרשת רגלי כשיכוין לעלות שמות הראשונים שהם ע״ב קס״א שעולים רג״ל וחשבון השב״ח שהם אחורי׳ עולה
קל״ב כמנין מרשת במילוי יוד כי כל חירק הוא במקום יוד כזה מרשת עם הד׳ אותיות כמנין רג״ל השב״ח
ועדין חסר מחשבון רגל השבח ו׳ והם ו׳ אותיות ממילוי אותיות מרשת מם הש שין תאו הקח הו׳ אותו׳
של מילוי לבד ויושלם החשבון ואם ירצה האדם למהר לפרוע חובו מהרה וישתדל ליקח מין אחר בידו ש״ן
ולפרוע ישעה ע׳ הפסקות כמו שביארנו למעלה כל מ׳ שני ימים וב׳ לילות ויתכוין לעלות הב׳ שמות של
הפסוק שהם ע״ב קס״א כימים ובעשות כמו שביארנו למעלה בכל יום יב׳ חלקים מהשם כמנין אחד ובלילה
יכוין לעלות האחוריים כ׳ חלקים שהם השב״ח בזה האופן שיעלה בכל הפסקה ב׳ עוד רמז שם בן ע״ב
עם ל׳ אותיות שיבא בכל לילה ל״ה חלקים מן האחוריים ובזה יוכל מקבלה של גיהנם כי הכלא כמנין ל״ה
ומחשך של גיהנם כי מלת השב״ח חשך החתון של גיהנם מדרגה שהיא התחתונה לגולם באופן כי בזה
יתקן נשמתו לחזור לשרשה למקום שחוצבה ודע כי בכל הפסקה קודם צריך טבילה במים חיים ויכוין
לומ׳ בתוך הטבילה הוידוי כלו מן פסוק מי אל כמוך עד מימי קדם בתוך המים ויאכל מעט אפר על
הלחם שאוכל ובתשעה שב׳ היתה לי דמעתי לחם יומם ולילה ונאמ׳ כי אפר כלחם אכלתי ושקוי בבכי
מסכתי וירחץ פניו בדמעות וכוונת הטבילה כטעמה היא לכוין כשם אהיה במילואו כך אלף הה יוד הה
שעולה כמנין מקוה וזהו סוד מקוה ישראל ונ״ב יושל לבשם כי מלת בשם עם המלה כמנין מקוה ויאמ׳ פסוק
קודם שיכנס למקוה ולמקוה המים קרא ימים כי סוד המקוה צריך להיות בו מ׳ סאה שהם ד׳ יודין שבשם
של ע״ב יוד הי ויו הי בו ד׳ יודין כמנין מ׳ וחשבונם ע״ב ול׳ אותיות השרש הם ש״ו כמנין סאה ונם צריך
לומ׳ בכל יום ויום בבקר ובערב קודם שיישן אחר הקריאה הכתובה למעלה פסוק זה זכור תזכור ותשוח
עלי נפשי נמצא עון זה שנכנס לחוך השפע מסטרא דמים חיים שנא׳ עלי באר ענו לה ר״ל ענו בהפוך אותיות
עון שהנמצא לה עון זה וכנס בה מחש ענולה מחש נהפך מתנה שפע שהיה לה מלמעלה ולזה המצא
בסופי תיבות כמנין חרך והיא זכור תזכור ותשוח עלי נפשי וזהו סוד חרך המ׳ בתנלה חסרב לפי שהוא
עם א׳ שחורך מזונות של בני אדם ונם ש׳ חרך שפע מתנה ורמוז בפסוק פותח את ידך סופי תיבות
חתך ונם יאמ׳ הפסוק ואני אמרתי נגרזתי מנגד עיניך ומשונה אמן בשחרית מנחה וערבית יכוין
בר״ת אמרתי נגרזתי מנגד ש״שך ר״ת אמן שהם ב׳ שמות כמנין אמן כזה יהו״ה אד״ני מצורף וצריך
לכוין כך יאהדונהי והאלם בפסוק זה אומ׳ אכן שי׳ עת קול תחנוני בשועי אליך המצא סוף תיבות אלו

הקב׳ כמנין בשר לפי שעתה אחר שנתכפר לו העון הזה עשה בשר לפני המקום ומקבל שכר גדול על
השובתו שעשה שעם חטא ונתרחק ממנו ועזבו ויבקש אם יוכל לקבל מלקות כמנין חטאו וכבר ידעת
שהמלקות הוא לט׳ וכאשר תחלק חשבון המלקות ה׳ אותיות שלו יבא כל חלק כמנין טו׳ הוא שם יה׳ שעולה
טו׳ ונמצא כי לט׳ יה׳ כמנין המלקות עם האותיות ובכל הכאה שיקבל יכוין בשם יה׳ ויאמר מן המצר קראתי
יה ענני במרחב יה ובהיות שכוונתי שיזכו הרבים ברכהם אל לאיש אשר נגע אלהים בלבו לשוב לפניו
ולחסות תחת כנפיו ולינצל מכמה גלגולים ומכמה רעות וצרות רבות ישתרגו על הנשמה הוהני לכם
הדרך תלכו בה ואת המעשה אשר תעשו לעולת נשמתכם מקום שאין צדיקים גמורים יכולין לעמוד כנגדם
וכל איש אשר יעשה כמדון א׳ מכל עבירות אלו אשר לא תעשינה ואשם ישתדל וירדוף כמה קורם יום מותו
לתקן נשמתו לבלתי הדד לשחקי שאול ושלו יאמר ואת הנפש אשר עשו בחרן אם ילמד את בני ישראל
לעשות בכל הכתוב בספר הזה וירשו דרך אשר ישכון אור התשובה שלימה אשר אין למעלה ממנה ואוה
צדיקים כאור נוגה יאיר נתיב לפני כל איש אשר לבו נוקפו ולא ידע איך יתקן את נפשו וכמה דבר עבירה
בין שחטא חטא גדול או קטן כמו שאסדר לפניך על ראשון ראשון כל א׳ תשובתו כסדרו למי שלבו נוקפו״

הבא

על האחוריות סרס בין שמעל בין אחרותית או שבא על בהמה בין טהורה ובין טמאה או
עוף טמא או טהור תשובה לכל אלו שוב ט׳ האחוריות היא בבהמה שנא׳ אשר בשר חמורים
בשרם וכו׳ וזרמת סוסים זרמתם בין בהמות ובין חיות נח שב לו כאילו בא על בהמה או כלב שאם לא
עשה תשובה יתגלגל בהם לכן צריך שיתענה הו׳ תעניות כמנין אהה שהוא מלך החיות ולבו שחשב בלבו
בעת שעשה העבירה כי אין רואהו וכבר כהשגחתו של הקב״ה ואמ׳ לא יראה יה ולא יבין אלהי יעקב
לכן כמה כסוד יראה כמנין ר״ו שהוא סוד יראה אהה לזה יתענה כמנין יראה תעניות ויכוין בשם זה
שהוא כמנין נ״ב כחשבון בהמה וחשבון כלב ובזה הכוונה יתכפר לו שלא יתגלגל בבהמה ובכלב
וזהו סוד השם יוד הה וו הה מנין בן וזה השם צריך שיכוין כבקר בן ייי יהו יהוה כמנין ע״ב ואח״כ
יכוין במילואו כך יוד יוד הה יוד הה וו הה וזה עולה כמנין קדם כאופן שעולה ע״ב קדם
כמנין ר״ו נם במנחה ובערבית יכוין השם כעצמו שיש בו עוד נ׳ פעמים הו׳ אחר כשתחבר ה׳
ואת הי׳ שלפניה כך יה הו׳ שני בציור זה בו נ״ב עוד הו׳ נ׳ והוא כשתחבר ו׳ זאת עם ה׳ האחרונה
כזה וה׳ הה הו׳ אחר באופן שהם נ׳ פעמים הו׳ כמנין קהם וזהו אתה תקום תרחם ציון הה כוונ׳
נ׳ הבלות שאחת מנחה וערבית ובכל יום ויום יכוין חלקיו כפי החשבון הו׳ כל יום חלק א׳ ואם
תרצה למהר להשלים אלו התעניות יעשה א׳ הפסקות שהם הא׳ תעניות שאחרו חשבון א׳ לשלם
הו׳ יעשה אורך היומים רצופים או ב׳ וה׳ א׳ ימים כפי כחו ובכל לילה מאלו התעניות יאמ׳ בידך
אפקיד רוחי ויכוין בה׳ בידך אפקיד רוחי כאר שהם סוד ד׳ שמות אלו שעולים כמנין כאר ואלו
הם יהוה אדני יהוה אלהים וכשיאמ׳ פדית אותי יהוה כמנין צה׳ שהם ב׳ שמות מאלו הראשונים
שהם יהוה אדני ומעלה ה׳ אל אמת יכוין בשם יהוה עוד הב׳ פעמים הו׳ שאמרנו למעלה שהם כמנין
תרחם שרומז לד׳ שמות שהם מצפץ מצפץ אהיה יהוה כמנין תרחם ובשאות שלנו נשבח ־
יכוין בפסוק תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם כמנין אלך וזהו

שאמת ליעקב וכמנין יכוין בשם אל ו... במילואו כן ... באופן שאו הק״ב כמ... הו׳ גם כו׳

ארך אפים ורב חסד יכוין להמשיך רמ"ח אורות מארך אפים למדה הנק' הק"ה היא הנק' באדרא זעיר חנבן לפי שיש לו
קו אורות מאלו וכאלו ארך יומשו חשבון שע"ג אורות הרמוזים בשם מי אל כמוך וזהו אל אחד ואחד כי"ג מדות של זא
הוא זא הנק' הפארת כמו שאמרתי לך ושו הב' פעמים ש"ו במילואם כמנין שע"ג בזה האופן אף לאחר אף לאחר סתנן   נ' אל
שע"ג וזהו עושה עשכמיל וכיוצא ומ"ה של זה הפסוק הוא אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם כמנין קרנו הוא
סוד פסוק והקן לשון לס קרנו כהפוך אותיות קרן הוא סוד רנות והוראות למי שאמ' והיה השלם שהוא
מכפר עונות עמו ישראל ואינו משלם לנו כמעשינו וכרוע מעללינו אן שאינו והקן כי כל האומר הקב"ה והקן
יוהכן בני מעוהי אבל כשהאדם חוזר בתשובה שלימה אז יוהר לו ויכופר אשמו ולזה אמ' קוה והקן
כדבר זה לבד׃ **עוד** למי שיצרו תוקפו וכא על אשה איש תשובתו הוא שיתענה שכ"ב תעניות
לפי שכנון זה   ונם כמם כאשת חיל כנגד ישר' הנק' אדני וה' פעמים אדני כמנין שכ"ב ולמה
הוא ה' פעמים לפי שרמוזה בה' אחרונה של השם ולפיכך ה' פעמים ולפי שהשם הזה נקר' אהובה נשר
כי אשה זאת נקראת בתורה נערה שב' צעקה הנערה המאורסה ואין מושיע לה וזהו נערה כמנין
ואז יוא בזה אובד אבוד מתוך מעה ונבראת משמים אם לא בתשובה זאת שיתקן ואחר שם זה שהוא
שם אדני כהפוך אותיות הנא כשאחז"ל הנא כתלב והא הנא וצריך לתקן זה הקן כה' פעמים יהו"ה
בזה האופן יוד הי ואו הי ה' פעמים כך עולה שע"ו ו' אותיות אלו הם חשבון שכ"ב וצריך למתק שכ"ב
הינם של אדני בשכ"ב של הויה כאשר תקן חשבון שם הויה שעולה כ"ו על חשבון שכ"ב של אדני יעלה
הכל כמנין נשא וזהו סוד נושא עון ועובר על פשע וצריך לכוין בזקן העליון במקום השפה העליונה רומא
שלנו מקום הנזאה שבשפה העליונה כי שם רמוז כזקן העליון ששפה עליונה שם זה נושא עון וזהו מי אל
כמוך וכו' ולפי שזה החוטא גרם למנוע השפע מלירד דרך השפה העליונה מדרך השערות לשם אדני
לכן צריך לתקן מקום שקלקל ובכל נ' רפאות בכל יום יכוין כה' פעמים אדני שעולים כמנין שכ"ב וכאשר
יתחיל בעמידה ויאמר אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך יכוין כאומרו שעה לחזור ולתקן ולקשט אשת חיל
שנררת בשלה ולהביאה לפנו ית' בכתפלה וכבר ביארתי לך למעלה שזאת האשה היא כנסת ישראל
התמוזה בה' אחרונה של שם ובעלה הוא כו' של שם וזהו שאמ' בזוהר הרבה פעמים בעלה דמטרוניתא
ונב' הקשוטים שצריך לקשטה אדם הם כ"ד כשאחז"ל ויביאה אל האדם מלמד שקשטה בכ"ד קשוטים ויביאה
לפניו כמנין ויביאה כך צריך שיעשה עתה זה האדם ויתקן אותה וכל זה רמוז באדני שפתי תפתח ופי
יגיד תהלתך המצא בראשי תיבות אדני שפתי תפתח ופי אשת רל אשת ו' וזאת יכוין לקשטה
בכ"ד קישוטין הרמוזים בסו"ת יגיד תהלתך כ"ד קישוטין ובזה יזכה למעלה ולהיות חיים לעה"ב כי הרשע
בחייו נקרא מת כש' אחר מותו ועתה בתשובתו נקרא חי וזה רמוז במלות ס"ת תפתח ופי חי לפי שהוא
אב רחמן על בניו למי שחוזר לפניו בתשובה הוא מרחם וחושב מחשבות לבלתי ידח ממנו נדח שלא
יתאבד שום נפש מישראל וזה רמוז בס"ת ידח תפתח ופי יגיד ס"ת ידח וזהו סוד יחד נבחרו שאמרו
כשאדם ייחד יחוד בזה נבחרו רחמיו עליו ומרחם אותם ומוחל עונם ועוד רמז כי לא ימנע ממך להורע
סוד כ"ד קישוטין שאמרתי מה הם רמז כי אלו הם כ"ד אותיות הרמוזים בזה השם לקשט הכלה במקום
שהיתה נקראת אדני הנא ששיער הויה כ"ד יוד יוד הה יוד הה וו יוד הה וו הה המצא בזה השם כ"ד
אותיות

אותיות וחשבון זה השם שלה קדם וכזה יתקדש לפני יה"ו אהיה שהיה הוא מלפניו וזה שאמר הפסוק
במה אקדם ה' אכף לאלהי מרום ויכוין בשם זה כשורש הד' אותיות לבד שעולה כו להשלים על חשבון שכ"ה
להיות נשא כמו שביארתי לתפלה ויכוין שיש בו כ"ה אותיות כנגד כ"ה קישוטין וזאת הכוונה צריך בכ"ג
תפלות בבקר ב' פעמים אדני א' בשחרית' האדם וא' בחזרת ש"צ הה ב' ובכל א' מהם יכוין באותיות שהם
כתובים אדני ובמחשבה יהוה כי זה רחמים וזה דין וזה ימתק לזה וכך יכוין במנחה בלחש ובחזרה
נ"ב הה בב' מהם נ"ב אדני עם שם ה' ובערבית אלא יש חזרה א' לבד באופן ה' פעמים אדני כמנין שכ"ה
שיומתקו בה' כ"ה יהוה כמו שביארתי וכאשר תחשוב חשבון ה' הויות של חשבון שכ"ה יעלה כמנין
תנ"ה וזהו הנה שוק לעבדך והושיעה לבן אמתך ובכל תעניתא יאכל לחמו באפר שנ' כי אפר כלחם
אכלתי ויש שים מעט במקום הנחת תפלין של ראש הנקראים פאר ואם יכול ללבוש שק על בשרו יועיל
הרבה וסי' וישם שק ואפר במתניו וכוונת שק ואפר היא זאת כי שם ה' הוא ד' אותיות ונעשים ד' שמו'
ואלו הם ד' שמות יוד הי ויו הי יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הה וו הה ואלו הם הד' שמות הראשון כנגד
הי' של שם ולכן כולו יודין הב' כנגד הה' של שם ולכן כולו ההין הג' כנגד וו' של שם ולכן הוא באלפין
הד' כנגד הה אחרונה של שם ולכן כולו ההין ואלו הם ד' שמות שלנו רל"ב ועל"ב פעמי' אהיה ראשונה
ולא יותר שנא' אהיה אשר אהיה אהיה שלחני אליכם באופן כי ג' שמות אלו מתחלפים בן אלף הה יוד
הה אלף הא יוד הא הנ' שלשם תנ"ה וכאשר תחשוב רל"ב הויות ותנ"ה של אהיה יעלה הכל תרפ"ו כמנין
שק ואפר ולזה יעקב אבינו פשט בגדיו של יוסף היה בשק ואפר כה לומר לבניו שבעת צרתם מושל
להם ואמ' להם קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה שאמר להם בתלת מזמרה כמנין שק ואפר
ואמ' והורידו לאיש מנחה הוא הקב"ה הנק' איש שנ' ה' איש מלחמה מנחה עם הכולל ק"ד כמנין ד' הויות
שעולים ק"ד וזהו סוד רק בכפור ושר נ"ב הקמ"א חשבון ג' שמות הנזכרים כמ"א אותיות בכל שם ד' נ' כיבות
אותיות והד' שמות הה לה' ובמילואם המ"א סמ"א אותיות סך הכל ל"ה סמ"א כמנין מנחה עם הכולל
וזהו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה ובכל יום צריך טבילה ולאחר בתוך הטבילה פסוק
מי אל כמוך נושא עון לכמות יקוו המים עד גרונו אם אינו יכול לטבל שכתו בתוך המים נ"ב לתת
פרוטה לצדקה בכל יום בכוונה שהפרוטה כמנין מצפ"ץ ובכל לילה יאמ' קודם שיישן פסוק זה בכוונה
תפלה לעני כי יעטוף וחשבון תפלה עם ד' אותיות ושם המלה עולה בשר לומ' שבשר הוא בשר לפני
הקב"ה ושר מלה תפלה במת בש מתחלף יוב"ק והוא סוד ב' שמות אדני יוד הה וו הה כי זה ממתק
לזה ובשר שנים העשות אלו יתכוין שפגם שעשה באשת איש גרם להפריד אלף בין מהאיש נברר אות
אלף בין מהאשה בסתלקה אות א' מהאיש והיא א' של אהיה וגם גרם היוד של יהוה שנסתלק כי י'
פעמים הם ק' הם אלף באופן שנשאר משם אהיה היה וזהו סוד היה ה' כתיב וכו' ומור היה היה דבר
שנא' ביחזקאל בבבל כי שם נשאו נשים נבהות כנודע וגם כשיסתלק היוד משם יהוה שהוא כמו החלף
בחשבון רי"ו נשאר הוה ר"ל הוה של הוה וכו' וזהו אף שנסתלק מבר האיש ומבר האשה היא אף של אדני
וזאת האלף חשבונה י"ג שהוא אחד במילואו אף אף מאש והאחד י"ג א' בשראמ' אינו פחות מי"ג הה
אף י"ג כמנין אשר איש במה שחטא ולזה צריך לכוין לחזור למקומם אלו הב' אפין והי' והוידוי לא ישכח

תפיו ולא ישמש מטתו לא תשמיש לבנ״ש ובלא רח ובלא טבילה ואף שעשה תשובה יתמו וחטאתי נגדי תמיד עד
יום מותו יתחזק בתשובה ויבכה על עונותיו ופשעיו וירחץ פניו בדמעות כדי שיכלו עם הדמעות הרשומות
מעל פניו ולא יראו חותם המזיקים שכבר נתנה להם רשות להזיק אם לא יחזור בתשובה והחטא כשעשו
הוא המזיק שלו ומבקש להמיתו וזהו סוד נפ״ה העביר חטאתך לא תמות מיתה זה המזיק ובתשובה שעשית
נפ אהבה חי וקיים לחיי העה״ב וזהו שאמרו דוד מלך ישראל חי וקיים לכן כל אדם החזק במוסר אל תרף ותזכה
לעה״ב ולחיים ארוכים ולעמוד במחיצת הצדיקים בעלי התשובה אשר אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד
כנגדם ובזה תזכה לסודות התורה ולהשיג נבואה ממש אם ידרוך שכמו האדם בכל מיניו ויעסוק
בקרבנות בתענית במקרא במשנה בסדר טהרות ובסדר זבחים׃

ועתה במי שקרה לו להיות נכשל בעון נדה כי היא מילתא דשכיחא להיות תקלה בעונש כלי יהשה
שבא לה קודם זמנה או לאחר זמנה לפעמים וכאשר היה המקרה הזה בשוגג אז צריך
שיתענה פעמים התעניות כמנין נד״ה לפי שפגם בה׳ אחרונה של שם וזהו נדה נד ה׳ שנד הא ממקומה
בעון זה כי היה לו לפרוש מפניו ולאחוז ולא יבא לידי טעות וזאת הה׳ סוד שלה רע״ע כי צורה כך ר״ו ר״ו
וכאשר תרבע הד׳ ד׳ פעמים ד׳ הם י״ו וכו׳ ו׳ פעמים ו׳ הם ל״ו לו״ וי״ד הם נ״ב וב׳ אותיות הה כ״ד ומשני הה׳
כך הי׳ כין הכל כמנין נדה באופן שנדם פגם בה׳ זאת שהיא סוד השכינה שבעונות האדם או שב —
בתאחרו שאינו עושה שום דבר בהיות שוגג לכן השתדל למען אהי׳ ישראל לתקן ישראל בכל יכולתך
כי אנשים אחים אנחנו נערבים זה לזה׃ **ואם** כאשר חטא היה במרד ובפשע יודע את
רבו ומכוין למרוד בו או שיאמר אחטא ואשוב זמן הוספה לא יבא ולא יראה ולא ימצא הה
נפ זה חוטא במרד ובפשע כש״ז התשובתו הוא להתענות פ״ב תעניות כי אז נדם פגם בי׳ ה׳ של
שם ב׳ אותיות הראשונות וזהו מלת נדה נד יה׳ שנד לו הב׳ אותיות הרמוזים בחכמה ובינה שהם
אב ואם וסוד פ״ב תעניות לפי שיוד הא הם סוד יהוה שעולה כו״א ב׳ נ״ד ה״ו ב׳ אותיות הה פ״ב
ולזה צריך שיתענה כל מה שפגם באלו הב׳ אותיות יה׳ יכוין בתענית שמילוי יה׳ הם יוד הא
כמנין ה׳ והוא לה כמו שתקן שם זה מלא והאיר ונעשה שם ע״ב כך יוד הי ויו הי ו׳ אותיות הה
פ״ב ונמצא שהאיר שם זה שעולה פ״ב ונמחל עונו ובכל התענית צריך שישב על הארץ ויבכה על
עונותיו ויוריד כנחל דמעה ויתודה ויאמר קינה וילבש שחורים ויתכסה שחורים ולא ישמש מטתו
כי אם מליל׳ שבת לליל׳ שבת ואף שאמ׳ שלא לנעילת נפח ולפסוק נפחים עב׳ אחר כלבו אל תתנגע
עוב מכשלו ובורחי בשלו נקרא וסוד ה׳ ליהיו כמוך היום לכן רע כי מי שרוצה לשוב בתשובה שלימה
צריך שילבוש שק כמו שמצינו באיוב שאמ׳ שק תפרתי עלי גלד ומצינו באנשי נינוה שלבשו שקים ודע
כי אותיות שק מתחלפים באת בש ב״כ ושק הם כמנין קדוש והל׳ אותיות מחשבון שק במספר קטן
ל׳ אב׳ הה קדוש לומ׳ כי כל מי שלובש שק וחוזר בתשובה שלימה לא כ׳ שיהפיך עונו לא כי נשקנה
אתו ונקרא קדוש לפני המקום ושה׳ קדוש יאמר לו כל הנמצא כתוב בספר ה״ל בספר התשובה
במקום שבעלי התשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד באופן שהוא כתוב בספר בעלי
תשובה ועוד מחובר לזה נ״ב שאם יאכל פעמת הפשרה פיתו במפר כמו שאמ׳ דוד ע״ה כי אפר

בלחם אכלתי וכו' אחר באמרו הנז' עם הכוונה כמ"ש קדוש שנם כאוכל אחר יתקן עצמו ויתקדש ונעשה קדוש
אכ' קדוש יאמר לו ולמה תשה חלקו ונפשו מי שיחזור בתשובה שלימה לפניו ושב ורפא לו במוחיות רפא
קם אחר ושב בבחינה זאת ודאי גדולה מעלתו והשובתו לפניו ית' ונעשה פאר הקה אחר וזהו פארך
הכתוב עליך נכ' שיקח מלקות ב' פעמים כנגד עת' ול' מקומות הב' לאחור כב' הכתפים והב' הם בפנים
א' שקיא ב' כי ההכאה קולך ללב בשמאל ומכה נכ' בבטן אנכ' חדא הרהי בבטן ובלב וכשני כתפים
הה' ד' ושה' הבאות בב' מלקיות הה פב' ולמה ב' מלקיות כנגד הב' אותיות שנר' אותם בפשעו ובמעותו
שהם יה' ומיתן עננו במרחב יה' בהיותו מתקן ב' אותיות אלו ובהשגות ששני סוגן הרא' פד''

ועתה הנש ידוע הדע כי יש שבה א' שבל אנשי דורנו נכשלים בה והיא כונה שישבע האדם בכל שנה ושנה על חנם וכבר רמזו ז"ל בפסוק לא
תשא את שם ה' אלהיך לשוא ואינו מאחר בזה כי גלוי וידוע לפני השם אבל מה שצריך לתקן האדם
לחזור בתשובה ולהתענות על עון זה שבועה ושלשים תעניות כמנין הכ"ל לתקן הכל פיו וידועהוא
שהשבועה היא כנגד מדת השכינה הנקראת בשם שבע שכלולה בז' מדות שמעלה ממנה ובהיותו
פוגם נכ' בז' מדות שעלה בפגם שהנשבע פוגם וקלקל בז' מדות הז' צנורות שקלקל במעשיו וזהו
סוד ז"ל תעניות ד' ב' ל"ג כמנין קלקל עם הכולל ולפי שהשכינה הוויה באות ה' לזה רמז הפסוק ואמ'
ונפשנו קצה בלחם הקלקל ה' היא השכינה וקלקל בה' הז' צנורות שהם ז' פעמים הכל כמנין קלקל
ההוזים סקהלת וראה כמה גדול עונו של זה שפגם בז' מדות הכלולים בשכינה הנק' שבעה שנאמ'
ויקרא אותה שבעה שנכם לתנועה אור השמל לירד בשכינה כי כן מלת שבעה עם הכולל כמנין
חשמל ולכן במלת שבעה חסר א' במשכון חשמל הוא סוד אור שלא שנתנע ממנו ע"י זה האדם
אכ' שבאו ל"ג תעניות יכוין למעלה חלק א' משם בן ד' אותיות ט' כו' תעניות כמנין כו' יום בכל יום
שירצה ואלו הם יוד הא ואו הא בכל יום אות א' וביום האחרון יכוין בשם כולו בכת א' יהו"ה שיאיר
אורו בכת שבע הנק' להב אש ונק' הלב רואה שומע והם סוד ל"ג תעני' ונקר' אוהל מועד אהל
בל יצען אהל מועד אהל עם המלה כמנין ל"ג ולכן צריך לעשות תעניות ל"ג ומשם יקח את הח קל''

ואחר שידעת כל זה צריך לעורר אני על שחייב ד' מיתות בד' לעשות תשובה כוללת לינצל
מד' מיתות בד' וצריך שיתענה מאתים תעניות רצופים והם בסוד וקק' לנועהם
את פהו ויקרא בכל יום פרשת העקידה והוא הקק' תעניות כמנין העקידה עם האותיות ויאמ' תפלה
זו בכל לילה **יהי** רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שבזכות אברהם שהשלך לכבשן האש ונצול
כך תצילני ואם נתחייבתי שרפה לפניך כמו שהצלת לאברהם אבינו כן תצילנו משרפה ואם
נתחייבתי הרג יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שבזכות יצחק אבינו שנעקד לפניך כשה לטבח ליהרג
ונצול שכך תצילני מההרג ואם נתחייבתי חנק לפניך יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שבזכות
יעקב שנצול מיד אליפז בן עשו שבא לחונקו ולהמיתו ונצול שכך תצילני מחנק ואם נתחייבתי לפניך
סקילה ירמוז א' ו' א' שתצילני כמו שהצלת את משה רבינו ע"ה כמו שאמ' הכתוב עוד מעט וסקלוני
ונצול כך תצילני ברוב רחמיך וחסדיך על נא השיבני והקם מלפניך כי נשענתי ברוב החמודך אמן

מדה חסד שמידתו של רשעים כי אם כשובו מדרכיו וחיה שנ׳ יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וכו׳ דע
כי ד׳ מיתות אלו הם כנגד ד׳ אותיות יהו״ה יוד כנגד סקילה ה׳ כנגד שרפה ו׳ כנגד ההרג ה׳ כנגד חנק אב״
מי שנתחייב באלו הד׳ מיתות לפי שפגם באלו הד׳ אותיות ובאלו התעניות יתקן הד׳ אותיות שיאירו שמהם פ
וכך שם זה לחשבון קכ״ז כזה האופן י׳ פעמים י׳ הם ק׳ ה׳ פעמים ה׳ כ״ה ו׳ פעמים ו׳ הם ל״ו ה׳ פ׳ ה׳ כ״ה
קפ״ו וה׳ אותיות ה׳ ו׳ של מילוין הם קפ״ו מחשבון כל התעניות״

ועתה דע כי עוד כשלא כת הרבה לקלל אביו ואמו וצריך לזה להתענות ס׳ לפי שפוגם בב׳ אותיות שהם יה״
י׳ אביו ה׳ אמו לפי שאב ואם שוים הם כתוב איש אמו ואביו תיראו כבד את אביך ואת אמך כאומ׳
שהם יה״ הי׳ מה שכזה כזה אבא הם יוד הה הי א הה יוד שעולה ס׳ והסוד היא ס׳ היוד שמילוא
כ׳ כך יוד הה ישעולה נ׳ מילואן א׳ ב׳ כזה הי׳ הי׳ וא׳ בהא כזה הה וא׳ בא׳ כזה הא ואלו הם הי הה הא
ושלים ל״ה ושאר אותיות הה ל״ה והיוד כ׳ הה נ״ה ונ׳ אותיות הה ס׳ ולזה יתענה ס׳ תעניות
ויתכפר וכו׳ עוד נוכל לומ׳ דרך אחר שאלו הב׳ אותיות שלהן ס׳ כזה האופן כי יום בחשבון כלל נ״ה וה׳
ה׳ מקומות הה ס׳ ובכל יום יקבל מלקות והמצא חשבון מלקות כמתכש עם האותיות כמנין מלקות
ט׳ חסר א׳ כזה האופן יברא עם ה׳ הד׳ אותיות כמנין ל״ט הוא סוד המלקות חסר י׳ כעיקור קבון ועוד
סוד הס׳ תעניות לפי שחשבון ב׳ מלת האב והאם כמנין ס׳ שפגם בהם ופגם בב׳ אותיות אלו הרמוזי׳
בהם וזהו שרמז הפסוק אם אב אני איה כבודי הוא סוד יה׳ כי האלף היא שימושית ונב׳ הוא
במלת אני סוד הס׳ תעניות כמנין אני עם הכולל ר״ל האלף המיוחדת הוא סוד הכולל אב ואם ב׳ כח׳
או קלל אביו או קלל אמו הן א׳ להם כי השוה אותם הפסוק איש אמו ואביו תיראו קדם אם לאב ובמקום
אחר קדם אב לאם שנ׳ כבד את אביך ואת אמך לומ׳ ששניהם שקולים כבן זה ועוד מה שאמ׳ הפסוק
איה כבודי הוא במלת איה מילוי ה׳ שאחרונו למעלה כי באלו הב׳ אותיות הא הי הה פי׳ ס״ה איה ולזה
אמ׳ איה כבודי והוא פגם באלו שהוא כבוד של יה׳ וזהו סוד איה מקום כבודו להעריצו ולפי שנסתלקו ־
למעלה אלו האותיות בעון זה לכן אמ׳ הפסוק איה מקום כבודו להעריצו כמי ששואל לחברו איה פלוני וכאלו
הס׳ יכוין לתקן ב׳ שמות הא׳ הויה כאבא והא כאמא ושניהם שלהן כמנין אני וזהו סוד אם אב אני וכו׳
עם חשבון י׳ אותיות המילוי כך אף הא יורה יעלה ל״ה ולא הם כמנין אני עב׳ סוד הס׳ תעניות יכוין
לשלות בכל יום חלק א׳ קורס משם ההויה וד׳ אותיות עד ל׳ תעניות ואחר״כ יכוין בשם אהיה עם עשר
אותיות המילוי הה ס׳ והם א׳ לסוד אבא וא׳ לסוד אמא ואתקן הכל כשה״

ועוד אודיעך סוד אחר והוא לעלות מי זה נפש או רוח או נשמה מצאהק א׳ כמו אביו או
אמו שנתגלגל באוכל כמו בשר שהוא מי מרגיש הבהמה שנשחטה ונתגלגל א׳ מהם
בה וכא זה ואוכל אותה או בפירות ועשבים שהם צומח או במלח שהם דומם ר״ל יתגלגל באלו מדה
כנגד מדה כפי חטאותיו שיתכפר לפניו כנה״ כי יתקן שהאדם שיתגלגל יבא כבן כנו שנולד כרשת
שיטאנרם והכה אחר מותו יתגלגל נשמתו בו וכך מצינו כנת׳ שנקר׳ אבין על שם שהיה גלגול אביו ־
ולכמתים יתור אחין של אדם ואחר״כ אשת אחיו נתייבמה והולידה כך הוא אחיו ממש שנתגלגל וסימנ׳
וילד בן לנעמי כשילדה רות את עובד אבי ישי שהיה גלגול של מחלון בחוץ שאם ימצא אדם בתשובה

כשהוא אותו הדבר שנתגלגל בו אביו באותה בהמה או אחיו יעלה אותו נפש שהיא באותה בהמה מתגלגל ויעלה במעלת אדם ויחזור פעם אחרת בגלגול אדם ואם ח"ו לא נמצא בתשובה נגרם לו עוד גלגולים אחרים וצרות גדולות יותר מהם ורעים וכן אם בעונות הרבים נתגלגל בפירות ובעשבים ויאכל אותם בלא ברכה יקלקל עוד לאותה הנפש המגולגלת ולא יעלה במחיצתו כי יתכן שבסבר רשעו חוקי ונגלגלו ולא נשאר לו אלא ברכה זו ונשלה לתקונה ובא זה ואכל אותו פרי או אותו דבר בלא ברכה אז חוזר לו לקלקולו הראשון וזהו שאחז"ל כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה לאותו נפש מעל בו ודאי או שנתגלגל בדומם שהוא במלה ולא נשאר לו גלגול אלא ברכת המוציא שעושה ומכך שיעלה אז במקומו על ידי זה האדם וזה האדם לא בירך המוציא ובא וקלקל זה זה הנפש ומעל בו וכן אם נתגלגל בבן בנו או אח בבן אחיו הגדול ונהיה קטן ירהיבוהו להתלמוד תורה ומצות לתקן את נפשו של המת וגם הוא להיות בתשובה ולהשלים את נפשו כי גם התשובה מועיל לו לאותו הנפש ולכן טוב להזהר בכל הדברים שאמרנו שלא לאכול האדם שום דבר בלא ברכה ושלא להגות ג"כ ודע כי אלו הגלגולים שיתגלגל החוטא א' וא' למצוה חשבון הבא על הבהמה יתגלגל בעטלף והבא על עוף יתגלגל בעורב והבא על אחותו יתגלגל בחסידה והבא על כלתו יתגלגל בפרדה נקבה והבא על הזכר יתגלגל בשפן ובארנבת הבא על האחות יתגלגל בקדשה יהודית הבא על הנדה יתגלגל באחות הבא על א' מאלו שאמרנו הוא בשלא שב בתשובה שלמה אז יתגלגל באלו הגלגולים האמור' ויש שמתגלגלים בבהמות ועופות טהורות או טמאות ולפעמים בכלבים ולפעמים בדומם שהם אבני השדה וזה שרמז הפסוק ועם אבני השדה בריתך ומצינו בנבל שנתגלגל באבן דומם שנ' והוא היה לאבן וזה היה על לשון הרע שדבר לטובה דוד המע"ה וגם יש רמז בזוהר ובס' הקנה שיתגלגל במים' כדכתי' ויכוון שאם נתגלגל בהם אי זה כהן לשלה אותו במחשבתו באותה המשרד בברכת המוציא וכבר האמן ודע כי גלגול הצדיקים בדגים המשולים לדגים שבים וכן לת"ח וצדיקים העוסקים בתורה המשולים כים וגם בדגים אמיכים היא המלכה אותם וידוע הוא כי לא נאמר אסיפה אלא בצדיקי' שנ' ויגוע ויאסף אל עמיו ונאמ' ויאסוף רגליו אל המטה ורבים כלה אבל בשתי האחרונות צריך שיועק מכורעת ולקר ושו כרע וזהו שרמז הפסוק כנגד אלו הב' בחינות הצאן ובקר ישחט להם וכו' באו שחיטה ובאו אסיפה"

ועתה אודיעך מי שפגם בלשון הרע כמה גודל מאמרנו צריך שיתענה פ"ה תעניות לפי שפגם בשם אדנ"י שעולה פ"ה שהיא הנק' שכינה ונרם להגלות וזהו שכינה בגלות ואח"כ יש שתן לשון הרע עם שכינה כי הלשון נק' שרומז ליסוד הנ' כבר הלשון אבל דע כי ודאי הלשון הוא השכינה ויסוד נק' ברית הלשון וכך התפלה שמעלה לשון כמתק שכינה עם התפלה א"כ זה האדם פגם בלשון שלו נ"כ במקום המשך הנק' לשון ולזה צריך להתענות פ"ה תעניות כמנין אדנ"י ולהאיר שם זה שאורה הן בהיפוך אותיות הנה וזהו שרמזו ז"ל הנה המלכות הנה היא מלכות ודאי הנק' אדנ"י דינא ויכוון באלו הימים לתקן שם אדנ"י בב' שמות אהוה בחילוף אותיות א"ת ב"ש מצפ"ץ שעולה ש"ו שם זה בשמו נקוד בניקוד אלהים כך יְהֹוִה האותיות הם בחילוף מצפ"ץ וניקוד אלהים יעלה השכינה כמתק לשון מאופן שזהו תקונו וזהו

סוד מות וחיים כיד לשון התשובה ר״ל כיד עו הב׳ שמות ״ שהם מתבקן אלהים הלוי התשובה ושב ורפא לו ״

ועתה דע כי עוד יש לאדם לחקור ולדרוש אולי פגם באכילה כדי יתקן שיקר׳ לתשו׳ שישתדל
בהמה א׳ ולקח מבשרה ובשלה ואח״כ נמצאת נבלה שנמצא המוח שלה נמוק כולים
או טרפה אחר ולא נודע לו כב׳ מהר׳ לפי שהוא לקח הבשר ובשלו אותה ואכלה וזה היה בשוגג ״
ונמצא נב׳ בדרך שישב לאכול במסבת ישמעאלים ואכל עמהם מאכלות אסורות ושתה יין נסך
ובאחר שהוא בתחלת התשובה אכילת נבלה שצריך אדם זה להתענות פ׳ תעניות כמנין נבלה כי
נבלה עשה כי ישראל הוא הק׳ ישרא׳ וזהו סוד הפסוק ראשו כתם פז בראש ממש פנ׳ ולבן יתענה
פ׳ תעניות וזהו הנק׳ ראש הלבן מחצות הלבן וזה שפגם להפוך מלת הלבן ולמעשות נבלה כו
כאשר יבא לתקן יעשה אותה הנבלה בסוד שרה בכוה עורה הנבל וכנור ויתכסה ויתוקן כן הוא ״
סוד אלהים עם המלה כמנין פ׳ ובכל יום בברוך שאמר יכוין שיש פ׳ הנבות ואז יתלבן ויתכסם
שם אלהים ובמקום נבלה תקרא לבנה כשלב וזהו ואם בהרת לבנה היא ר״ל אם היתה נגעו בהרת
שהיא לבנה היא ולא נבלה ודע כי סבת נבלה נמצא נב׳ לבעמים לבא נגעו מצד הסכין כי שחט ואכל
ולא בדק הסכין ולא הרבה הטומאה ואח״כ נמצא הסכין פגום ואז פגם של שם יה׳ שהיא חכמה
בינה וזהו טומאה ר״ל פגם יה׳ ולתקן טומאה כמנין קלה ואז נשמתו נבהרה מלבא בקהל ה׳ כמנין
קלה בקהל ואם לא חזר בתשובה יבא בגלגול אדם עי׳ א׳ כי נשמתו כיד כראוי עי׳ זה ונתגלגל
ובא באדם אותה בהמה ואם שחטה ומתנבלה בידו נתגלגל שהיה כגלגול בהמה ובא כיד שחזר
להיות אדם ושחט בהמה זאת ונתנבלה בידו מדה כנגד מדה וזהו שופך דם האדם באדם דמו
ישפך ר״ל ממש שפך דם האדם שנתגלגל בבהמה ושפך דמה ונתנבלה בידו נב׳ הוא יתגלגל ״
בבהמה ובאדם דמו ישפך באותו אדם ממש דמו ישפך ונב׳ אם לא חזר בתשובה ימות במגפה
זהו טומאה מגפה בהיפוך אותיות ויתגלגל בכלב לפי שהכלב אוכל הנבלה וזהו לכלב תשליכון
אותו כי הוא אוכל כל מה שבא לידו בין טוב לרע ונודע שהקליפה שהוא הכלב להיות לו אחיזה
במקום עליון חו׳ ואם חזר בתשובה אז יהיה לו אחיזה בכנפי השכינה עליונה ואז מלת טומאה
תחזור להיות מגפה כמו על נפי מרומי קרת שחוזר השב בתשובה להיות לו אחיזה מנפי ה׳ שהיא
השכינה אשר נקראת בינה ובחזרתו בתשובה אז חוזר עד הבינה וזהו סוד מלת נבלה בהפוך
אותיות לבינה עב׳ והשובתו התשובה וכו׳ והבינה נקראת התשובה ואם אכל מאכלות אסורות ״
צריך שיתענה נ״א תעניות כמנין מאכל ויכוין להאיר הב׳ שמות שהם יהוה אדני כמנין מאכל
עם היותם הנזכרים יכוין לכוין לשלות בכל יום חלק א׳ כמו שם ההויה הוא כ״ו יותים ואח״כ של
זה הדרך שם אדני בס״ה יותים ואם יעשה הפסקות בכל חלק א׳ עד השלום כ״ו יותים בהפסקה
ראשונה ישלה שם ההויה כלו ובשניה כ״ו חלקים אדני ונב׳ כ״ו חלקים אחרים וישארו עוד י״ג
יותים שנשארו והשלמה כי בלא היותים חוזר להאיר ולבנם שו הב׳ שמות שפגם בהם ויחזור ״
ועל יין נסך צריך נ״א תעניות כמנין יין מלת מאכל מלאך הנה אנכי שולח מלאך ״
עם הב׳ אותיות לפי שפגם בבינה שהם רמוז סוד יין המשומר בענביו משש׳

יחי׳

יחי בראשית ונקר' בזוהר חמר שהוא וידוע כי שם הבינה הוא סוד שם ס"ג ונק' ד' אותיות שמנין יין עם הג' אותיות וזהו
סוד השם הי יוד הי ואו הה עם אותיות המילוי ונמ' נמצא שכנס בחכמה לבי שזהו יין של בינה שם הוא שמור
ולמה נמצא שכנס בשניהם וכן יין עם נ' אותיות שמנין חכמה ונק' שם ע"ב עם הכולל כמו כן עם החשבון והה כי
שם ס"ג עם הי' אותיות ושם ע"ב עם הכולל שניהם חשבון א' וכל א' הוא כחשבון יין עם הג' אותיות באופן שכנס
בשניהם ולכך צריך לכוון לשלות המתק ולבסם שניהם להאיר אורם כאילו הם הב' שמות א' בחכמה יוד הי ויו הי
וא' בבינה יוד הי ואו הי עם י"ד אותיות של התשובות לבדם באחרונה וכבר כוונה אחרת להם כי כשא' יום
הראשונים יכוון בו יוהך שבאלה השמות שכרכתי שעולה ע"ב עם הכולל בהם ימתק שם אדני שעולה ע"ה
עם הד' אותיות והכולל או באופן אחר יכוון לתמתק שם אדני שעולה ה"ס והיא האות הה' אחרונה של שם
הה א' והכולל של כלו העשרה ימים בכל יום חלק א' עשר של יום ובשני ימים אחרים יכוון בב' שמות אל
הבחוכים לפניך יום א' זה כולו בג' תפלות יוד הי ויו הי בבקר א' וביום ב' זה כולו בג' תפלות יוד הי ויו הי
בבקר א' וביום ב' זה כולו בג' התפלות יוד הי ויו הי עם יוד אותיות"

ואחר שהודעתיך זה קחת כנפי השכינה
עמין אני צריך להודיעך על עון זה שעתה הבה יש שמשמשים שבמים
ושברו עליו ושבעו שבמים לא יה ולכך נ"ב להתענות של תעניות שהעובר על אין לו תקנה אלא בשרפה
והיות שהיה אנוס ולא ברצון יכופר בשלש תעניות ויכל מזה האש ואש של גיהנם ובלו השאר ב
תעניות יכופר ויכל מזה והיות שכנס בחרת אלהים היא השכינה ודבקו באלהים אחרים ולכך
צריך להתענות לתקן זה השם ולהאיר לו שם קדוש ונס' לתקנו ודע כי שם אלהים במילואו כך אלף למד הי
יוד מם שעולה ש' ועם הכולל ש"א באופן ששם אלהים יתמתק בזה השם ויאיר ויזהיר בבחינה כי
השם שיודע לתתא מקום הקליפה כח של לבן במלותו צריך להאירו ולבסמו כמו שהיה"

ואחר שהודעתיך כל אלה התיקונים נס' אודיעך בענין הגנבה שגנב לחברו צריך לעשות תשובה
ולהתענות ע' תעניות כמנין גנבה ובזה יכנס נ"ב גנבת דעת חברו להגיד לו דבר
סוד של חברו כענין שלא יגיד ואחר"כ הולך רכיל ומגלה סודו ונס' גלה סוד כמנין גנבה וכנס זה בזה לכן צריך
שיתענה ע' תעניות כי כנס במלות הכהן שהוא כמנין בית ונס כנס בחרת תר"ך הנקר' אחת ונקר' דעת
וזה נ"ב דעת חברו כמו שאמרנו לכן יכוון בערך בחינה של תר"ך הנק' יהו"ה להאיר זה השם ומילויו בשם
כך יוד הי ואו הי ושרשו כו הה ע"ה כמנין גנבה עם הכולל וזאת היא תשובתו ובערך בחינת הכהן הנק'
סוד יכוין בכלו התעניות שם יהו"ה כנס שלו שהם כ"ו ובשם של אהי"ה שהם כ"א ושניהם עולים מ"ז
כמנין סוד עם הג' אותיות של סוד חשבון כו זו וכו כ"א באופן שהגנבה שהיתה שרה נתקן ובא יין
הפנים כי כך מנהג הגנב לבוא לגנוב באחור אחורון של אדם ובזה כנס שגרם שילך השפע לאחור
ולהיות לקליפה אחיזה בהם ולכן שרה יתקן להביא השפע לפנים בסוד אלו הב' שמות"

ועתה אודיעך סוד מי שהוא לייצן כמה כנס הלץ צריך תשובה גדולה כי גרם פגם
גדול בחרת אלהים וידוע כי שם אלהים הוא ה' אותיות ובונה קץ פרוטים כמנין ל"ל
לכן צריך שיתענה ק"ל תעניות לפי שכנס בק"ל שמות של אלהים ובולם הם הפנים באופן שנתעוררו
כל הפנים כמו שנתעוררו כל הפנים כשאמרו קום עשה לנו אלהים שעשו שכל הפנים נתעוררו

וכמעט שהיה נחרב העולם ולכן צריך לו שיתחזק כל אחד הנכנס בכונ׳ הויות שבהם ק״ד אותיות בקב״ יום
ושם זה יש לו ד׳ אותיות ד״פ ד׳ הם י״ו חב״ו וק״ד הם קב״ קך
לחזק שם אלהים סק״ד צרופים [illegible] הם ונשלם
שבח לאל בורא עולם

רנו ד׳ ולכן שהתאציל העליון יתב׳ שהוא קודם שברא עולם התיקון שברא בו אדם שיצא ממנו
קטון באמונה. עד שבהר שכל תיקן באינוני באותו התנועה שקבלו את התוך והשבור ביה
ופרסתו בהלבו ומתלבשו ביה העולם תקון וכבו ותמם כאיה שקורם כלום לא ביה אתו ועולם
שאם לוה תורה כה. אח יסב ונשיב שכלם ביה לבושיה האדם שעקיים התוך ואם כן
ביה הוא ושמו א׳ פי׳ הוא שמעורו יתב׳ ושמו בעולמות שמורם תמיד וכן לעולם התקון
שעמל יה. בהלבשותו בהם יכולים בהתקונם ליבנות ולקבל שפע ממנו וכל העולמות הנבראים
שמו שכלם מתלבשים לו יש לתעלה מזה ויש הבדל גדול בין כל עולם לעולם שהם באצילות
שם מתלבש עצמותו עד שאמרו בתקונים הוא וגרמוי חד בהון וכן ותמם לתמשך כלם מקבלים
ע׳ תוסך שמן עולם לעולם כמו שיתבאר בתקומו בס״ד ואף׳ העולם באצילות באור
בהתלבשותו אינו שוה כי העצמות אינו מתפשט אלא באצך ונחלק על מהות כאשר יתבאר
בתקומו בס״ד באופן ששמו נקראים העולמות שמתלבש בהם והמתפשט בשון נמצא שמה
שהלבושה נקראת שמו שם י׳ כנודע כי היא הכל שם הויה וב׳ הכל קדשו ומלבושה
המלכות בשיה נמשך לכל העולמות כמו שיתבאר וכל אלו העולמות ומלבושיהם
בעולם העליון כאבא ואימא וכן בם נו בין כולם ובעולם כבבר וכלל הכל כאין סוף ית׳ שמו וכל
העולמות בין בכולן מובלעים כל שלא נכר שלא הוא יתב׳ ששמו מכוף תושע ... והוא כח...
אבל עצמותו בלו כתרים וכיה בכל אחד אחדות גמור וכיה באין סוף וכ׳ ואף כיון שבכל אין סוף
תוכן יבאו אתם אלו העולמות של אצי׳ ובאיזה מקום נעשו ולמה ולהתשובה שמעו בכך
אותו יקוו המים אל מקום אחד ותראה היבשה ופי׳ שהמלבוש היא מדרגה אחרונה שבא׳
שבאצילות וגם מתגלה בהם וכבר אמרו: אין עבד עליון ונקראת אלהים שכך כן תגלה
בעולמות תחתון ולמד אותו כנה המלבושה הנה שמם מתגלה כן כאופן שבו עד שאין בן
לתעלה שהוא בבחינת אלהים שאינו באופן כן מתוש ובזם על מלבושת הוא כן שלא בה שכן
לא יכר לתושע בגופו ווכבר כאילו תמם אין כפוש ואינו נותר בכן לבחלבשו בגופו ונשאר
הנה כפוש ולמד כל זמן שהיא מתחברת כשלג שנתבר א׳ אחרון שכשם וכמו תורת אחד
לפרר לבורות של כקודם ואחרונה שם ביהב וכל זמן שהיא שמו הוא בחתים ובמלכב
מגוקים ובמולם בכתרים ובאיו לבכה תמבלקו תלוש בחתים ותאורם קי׳ מתפשטו
תמו בחינות כל מתן בעולם תושע לבחינת שישב שבכל א׳ תמלו ולכאו אות אחת אלהים
עד שתושע בחינות ינאים ב׳ אותיות אלהים ומתפשטו שם בכל העולמות שבשמו שכאשר
בתיקונם ומתלבשת בהם וכן אלהים אחרים שבהתלבשותו בהם נעשו אחרים מבואר

אור בקדושה לא ישתנה לעולם וזהו כוון פותח שאמרו לוקה והשמש אחור בתקופתו יתבאר בס"ד
ובלבד שלא ישתלבו לעולם ברחמים כמו שאמרנו אין בו שום שלוש כלל כי אותה שבבר
לעינים בהתפשטות בו ותמונה בהיקף אור בשלמות אין בה כשיעור על הקיצון לפאות וזהו
סוד תוך שמש כ' יהושע תמצא לקיים שאמר לו בראיה אלהיכם ורואהו בקוטב ממנו
ונראה לו בשמש כי הקיצון כאן שנפתח בהתלבשות נגונו הקצוות ואז יתבן להתקבל. ובר
מתוך שתלוי להתרחבות ונראה לו בשמש להיות לו תוך שעבים הקצוות מתלבשים שם
בכך תורה בקיצון שאין ישראל קולטים בכלל לא עוד אבל כשישראל קולטים בכלל עוד וזהו
שבוא בשמש בקרבו ואור שלו בוקע כל הרקיעים ועובר לשמש ואינם יכולים להתקבל בו עתה
תוקף אור הזה שנכנס בו ובזה יתבאר יהושע יהו' שם ושם תקופתו כאשר יתבאר ולזה בשרום
ברחמים נקראת ארץ צבי"א כאשר לזה"ע לקוצ"א פירות ועוד נקראת ארץ צבי"א כמו שנ'
בשבי' שם וכחיון צבי"א כזה נקראת. כשם צבי"א אלהי"ם שהן תולה. כשם אלהים הוא ש' והוא
שם הכולל בה. כשם וזהו יקוו המים שהם רחמים אל מקום אחד לתושלם כאשר ונראה
כי כשם והכולל כי כשם וכמו וראו כי ישראל את הקב' וראו שלא נראו שנדבקו אחר
שנתקבלו תושלם שני כמו בן כאן נתגלה תורת התלבשות וכן הקצוות נכנסים תחת
שלו לשמש וכל זה גם הקין שהשמש בקצוות נגדם להתעורר הקין ונראו התלבשות והשמש
באור קשתון תולדה ט הקין שנתבטלו שלא ירד עד שיאספו כל העננים ובלבו את באותן
שבוא בה הקין תושלם בפאר ונשקו את הכאן שקין יכנים שם בשלמות כמו שאמרנו ונגד
כתיב כאן שם הכאן אתגלייא כי כשם צבי"א צבי"א הכאם שבשמש ואתגלה אלא עלאם שבוא
עולם בבי"את שבוא בסוד אלה שבו לו שבי שעולם אלהי בון השמה:
ונחזור לענין שאמר אין סופיהם בוא תחלה תקבל ושעולם בכוונו בשעות לקיבול ולבוא שלמות
כמו שהשמש בתוכם אורו של רקיע שלותים שסביבו כן כי קאנון ושאמר מקום אחד
תלה בתיעוד שיצאו בו תוצאות בהתקיים ושניה וקאור שלו תולה כ' בתוקפו ונתלה
ונתקבל באורו מקום כושם באור לבב כמו שנאמר בהיקף בשמש לא בשמש שלמו
ושי שנכרם לו להתקבל בוא בה הקין שקיף שם וגם תוכהו שיקיף שם בה הקין שבל תוך
שלשמש תוכבה שבי'ה שובה לתושלם בקבליה ברחמים שאם לא בקשר שעורב
בקין קיף שם יקיף עול בחגו יב' שאינו נקרא שלם רק לבד בשלמות אלא שי שלם
תמה בו שום דבר ר"ל שלא נאמר שקיף שם כן נמצא שבוא תמה הוא לא וראו יש
לבם בה הקין ונקרא כוכנא דקדשתא תני דדהנא בה מופשט יוה קדשתא
קדשה אתבלום שלמין קנו' ואותו בבה קין שלשה כבל תוכאותו יב' לא כי ק'

נגנז ולא נתעורר כלל עד שגלה הגלות הרחמים ובשעלה ברצונו להאציל העולמות הנה כל עניני הכן
עכין התולדות כו כו: שנה אותם העשר כו ובזה יובן שאין שהתחלה לא היה שם דבר אלא
הוא ית׳ ועתה שהיה העשר גבורות כו ואין אנו יכולין לידע בהגבלה כו שהוא אלו בבחי׳
אלא צריך להאמין אלו הגבורות הנקראים יש שנתגלו מאין ונתפשטו האור אל מקום אחר:

ובמקום אותם העשר ספירות נתגלה הרחמים הכח השגל נרגיר שבר כתוך יש
הגדול אינו נגנז ואינו עושה שום דבר כלל והרצון הוא ית׳ להוציא
ויתגלה העשר שנתערב עם כח הגאון הגלות הרחמים והכן נגלה ונתפשט ונמשך
כל כח הדין למקום אחד שנתעורר. ובתחלה נתפשט אור אין סוף ית׳ ובשארית
בחינותיו של אור עם כח הדין שהוא שורש העשר גבורות והכל בבחינותיו והדין שנשאר
לפי שבין שנתפשט תוקף הרחמים נתגלה הדין ובבחינותיו טוב שאינו אלא רושם
לכך יתגלו שיכול עם הדין ונתערב עם הדין ולכן ובראשית כי כבר שם נתגלה
עם בחינותיו לכך אבל התחלה שהיה תוקף האור לא היה נתגלה ובשנתפשט נתגלה
כמו שאמרנו ונשאר חלל גדול לכן שלא יתפשט אור אין סוף ית׳ תוקף עד שם
המקום בית וקו בתוך של התחלה שעשה חזר לכך נקודה אחת יוד להאציל ולברא
לשלשלות שאם היה האור יורד בתוקפו כמו שבתחלה לא היה אפשר להאציל ולברא
רק ירד קטן כמו ואות יוד ירדה ונעשה כלל שעורה כיון שירד כך כח קו
בתחלה בכדי כל בחינותיו של אור לפי וכח הדין שנשאר תחתון כל כמו זה
ואותו בלי המקום אחד ונשאר חלל פנוי ואחר שנתפשט בכל החלל הדין
נכנס יוד בתוך בחינותיו נתגלה כלל התחתון שבתוכו בחינותיו בתוך כלל
יוד שירדה ואות יוד היא שנתגלה ונתגלה כלל אחד שנתפשט אותו כלל
כמו שנכתב בתוקפתו ונשאר רושם כמשל יוד זה כלל: ירדה למקום הפנוי
שאמרנו ונתלבש כל המקום וזה כלל שירדה שעונו נקרא אור הקטן וזה אינו קדמון
וכל עוד שירדה יוד נתגלה שם נקרא אורה וזה קודם שנתפשט ונעשה הכלים
נקרא אורה ואחר נקרא אדם הראשון לכל הראשון ולכן שלשתן נקרא אורה אף:
אחר כי יוד היא בחינת חכמה וכל בחינת חוה לעולם תולדה של חכמה ותורה
של הקוים והעולם גדול לפי שהוא בשלשלות בכל המקום שנכנס בו הקו ונתפשט
אורו לכל העולמות כמו שכתב שנקרא שם הקוים לפי שכולם אור החכמה
ונתפשט אורה כן שם האור ית׳ ... והוא כוחם אות יוד ונתפשט אורה ואינו

והתפשטות והמשכת הקו נקרא האור מקום שאחר שהעגולים הקו להמשיך והתפשטות מן א״ס
מן האור הוא שקיף האור מקום העגולים וזהו יו״ד אור : דמשוה הוא דמשיחו וכ״ה הוא הכל
כמו שעשה אחר ירידת הקו מן הכל למקום הפנוי כמו שהסברנו באופן שמן א״ס
הקו מן הכל ע״י קו להמשיך נמשך אור מן האור שבא״ס כמו שהתפשט הקו והעגולים
תוספת האור באור שהיה מקודם כי הנה וראה שהקו נמשך לו שלא להתפשט ולא
ולהעגולים שהקו ע״י קו להתפשטות הקו אלא בחינה אחרונה שבה פי׳ בהכרח שאות הקו הוא
עשר ואורה בבחינה הוא העגולים בבחינת יו״ד של עשיתו ואורה בבחינת הוא שנקרא
ב׳ אחרונה של השם והאור שיורד והתפשטות שהקו נקרא ב׳ של היו״ד. ונמצא שאורה
ב׳ של היו״ד. כלול בהיותה בחינה אחרונה של הקו ואורה הקו הוא שנמשך הכל
וכב׳ של הקו. שבחינה יש לה חיצוניות ואורה פנימיות נקרא קו הזה לאחר שהוא שבכל
בקו וזה חובה הכל וזה שבחינות כל הקליפה ושם הקו מבדיל בקליפת קנה
או בקליפת הכל. כנאמר בשוקו לא והתפשטות להמשיך התפשטות מן האור והתפשטות
בקליפה והתפשטות ונמצא כשיורד זאת הוא של העגולי ירדה בבחינת הקו שבתוך
ב׳ ושוב שירד בה בחינה אחרונה של יו״ד אב״ הוא בבחינת יו״ד ובחינת ב׳ וכשירדה להמשיך
למקום הפנוי העולם אותו וירד שהקו קו בתוך ואחר שהעולם כל המקום חזר להמשיך
להעולם לכל שירדה תוכו ונאמר גם כמו קוין שרש ב׳ גבורות מעורב עם הרשימו
שבתוכו זאת הקו בעולם לכל ואח״כ חזר לירד העולם עשית שיעור הוא שיורד
בעולמות לצאת תוכו) ונכנס בתוך הרשימו ושיורד בתוך קו העולם כל הרשימו
ונמצא מעורב בגבול כל ובפנים הרשימו בתוך הכל ונכנס בתוך הרשימו וזהו
מה שאמר בפ״ב בהתפשטות תוכו ולא תוכו. פי׳ שהקו ירדה ובשעה עד להמשיך ולא תוכו.
שחזר להעולם לכל שבה הוצאות האור יורד בתוכה ונכנס הרשימו ולהתפשטות חוזר
להעולם וזהו ובחינות כמו ושוב אל הקו. ובחינה שלא והחיות שיורד וחוזר להעולם
באופן שהקו ירדה והעולם כל בתוכו ואחר שחזר להעולם נכנס הרשימו בתוך והוא
וכן נכנסה בה הגבורות מעורב עם הרשימו והגבורות בתחילה בעולם להוציא שהעולם
חזר הקו לירד מן הכל הגבול אבל לא ירדה בגבול כמו שהיה המקום דאב״א. א״כ מבאר
להוציא שהם עולם התפשטות האור בגבול לא לא יצאת שלא קנתה שיעור שיוצא להמשיך
ושירדה הוא שהקו קו בתוכה שיורד תוך כל העולמות כולם והכחות וקוה הגאון
יו״ד מבחינות ואור גבול והם כמו הוא קו הוא שהתחיל לצאת ולהתפשט כן כמו
העולם בבחינת נתקן אותו ונתקן אותו … כו כמו שאמר בפנים שלהם

והמדרגה והנוקבא אותם כל גם כן מכל כלי והתפשטות והתרחבות והוא הכנה בו לקבל האור
אך מה שהשפיען בו והוא שנכב והתרחבות אל התפשטות היו שבעלת בה האור והשפע לכל
האילן בשלמות כמו הקלי' הוא הוא שורש ושכב כבל תורה אבל עיקר הכלי' נאמר לשלש ואין
התפשטות מתוכו וכן מן האור אם אך שנכך לאורו תקום ולא אין כן הענין זה בכל העולמות
כי בהתחלת האצילות הוא גדול ולמקום מושם וכן מעולה לעולה ובאמצעיתן העולמות שרם כיש
שהוא המציאות ו' אחת שהיא כן ונמצא שהם ג' וכן שהעולם חי וכלה התפשטות מן הדעת
א' כדעת וא' כבקר וא' כיסוד כס"ג וזהו ובדעת חדרים ימלאו ראשי הכתרים. לדורות שורש
התפשטות כל החיות הוא מתוכה אבה ואבהן ושלשתם מל דעת כיוד ושל הב"ה ולי יסוד
כתוב שולים יה' להיות שיצאו והתפשטו מן כתות העליון שהוא הדעת והם כוחים לאוקיד והויג
שעולים מן' עם הכלות שתשי אותם כאים מן הכתל העליון על יג' מדות של כתרים והוא
הנזה שבולל כלה שהוא הכ' הורד עד העבור שבו מתגלה שהוא שלש הקהלת ושם ליסוד
שהקן יורד עד העבור ושם הוא בראש זעיר שמלבוש שמהך עד הקהלת ושם נולים הב' מוחין
~~[illegible]~~ כתוך ראשו ונכנס ויורד ליסוד של זעיר ונלמד בכח הכלי' נא: **ודע** שקוצא יורד מן
ד' אחרונות של שם בן ושוא לשוא שם בן כלי' ובשאהב מתלק אותו לווין כל שם הקין הם
שעא ווין ושנים של מילוי גם כן הה' הקין הם יו' והוא וגם ו' של מילוי יוד הה מו' ווין תם
תשבונם ז' ני' הה הק' ככח זה אתבבר מעי' אות הכלי' ושער אותם לק כל כן. לבבר
הה קו שיוצא מן כתוב שביא בחינת ביוד עלתה שמשש התפשטות הקף שקיוד שלתוך נשלם
בולל האור ומתקלת חוקו בתוכה והתונה התפשטות לקו כתוו שאתורו שתוכך כאור מן הכלי' נא
ובוש זהן מוניה שך ניצוצות כתוב שם: הכנה' של ב' פקוד' כב הכל וזל גו מחשבה בשע-
שעוכב כיוד של האור שנקראת מחשבה לעולם אף' קודם התקון ולכך לא יבא שך לבר שלם
כן קודם התקון לאשך לבד שלא יצא יוד הנקודה שלהם: **אמנם** כתקן כמאר
ההוא תכי' שבה שהוא תורה התקון שיצא יוד הנקודה ואלו הם הש"ך הם הנשבע שנים
שנשבר שך שולו ז' אדם שיצאו מן הנקון כמו שיתבאר כשך שעולים שנז' שיצאו מן
הוושע מקום הכן עם ב' של מילוי. לא של הנקודה הה שך וזאת הכוונה כיא זאת שהיוד
של שם בן מכך הכר ומשאת ב' ניצוצין והם מכך הכך אחרונה ומשאת הם הה הכלש
ניצוצים ונבאים מכונים הקהל' שהוא שם בן ~~שנשאר כמו שבירתן~~:

ונחזור לענייננו שזאת היו"ד הקטנה שהיא היא קטנה וכרכה כל האור של בחינתו מן
הגבורות ומן הגבורות נעשה כלי ונכנס האור של בחינתו בתוך הכלי והיו בתוך
הבחינתו והנו יפי' יוד ראשונה הבחינתו וה' הכלי ויו"ד אחרונה קטנה להיותו לזאת היו"ד שיהיה
קטנה להתפשט באצילות ולזה אמרו בפ' בהתפשט יה כזה דאבא ואימא כמו שכ' בהתעוררו
שיעורם זאת שנעשה יפי' וגם נתגלה האור שהיה מקום כלמיכנו שעל ונשארה לבבור מצאה
כל החלל חלה בחינתו ונעשה הגבול והשתלשל אותו הכלי אותו שעשה לחוק מן הכלל הראשון בה
שישאר חלל בין כלי לכלי אבל הכלי הראשון הוא לתועלת הרוב לתואצילו ולזה הוא רק סובב
על עצמו נקרא כלי מרוב אור אין סוף שמאיר בו ולפי שהכלי רק שני מעוטו ואשל כל
העולמות אצילות בריאה יצירה עשיה לא צרך שיהיה מרוחק שהוא יש חלל בין עולם לעולם
והאור של חיות יורד מן הכלי העליון ומתפשט באותו חלל המובדל ונכנס בכלי השני וכמו שהכלי השני
עדיין בתקומתו קנה האור מקומו ואותו המקום ואותו החלל נמחק בו האור וזה הכלי השני
תמוך משאר מהכלי הראשון מצד הרחוק ומצד האור שהעליון אורו גדול והשני קטן ומצד
הכלי הראשון נעשה מאור שנתלבש בשם אחד והשני נתלבש שני פעמים הרבה מן הבא
הראשון ועוד בו נעשה המלבושים אחר שירדה היור ומלא כל המקום הפנוי: **ועתה** הנה
הכלי בעולם העשר שלא עולה נבררו ולא נודעו עדין שכל הכלי שנקרא ח"ב לפי סודר הן
ולפי כך מתפשט בעולם התחתון הגוף שהוא החומר הוא מצד הכלי ואין לו מציאות שלא
בעניינים החומר במאכל ומשקה ולפי כך בחינות האדם אינו כלה וכלה שלא החומר לבד
ולא בתפוח חו' ואח' ואח' לתועלת מה שנקרא כלי הוא האור שיורד בין ועם ובפנימיות הוא
הוא נשמה ותוקף הוא כמו הצלם שתוקף לאדם כמו שאמר אך בצלם יתהלך איש לבל
תמרב יש לו תוקף ובפנימי וחיצון ואח' יש הכלי מתחלק הי' תשעה בו תוקף ובפנימי
וחיצון ולא היה ניכר בזה איזהו תוקף ופנימי וחיצון ואחר שנבררה הפנימי לבדו וחיצון
לבדו וכן התוקף עדין כל העשר כלולים ולא נודע איזה תוקף כבר או חכמה שלא כלחיצון
של העשר הי' תשעה וכן הפנימי של עשר וכן התוקף של כל העשר אחד לקח האצילות
זה הכלי נבירר מהם המובחר מן החיצון ונעשה מהם חיצון של כתר וכן מן הפנימי לקח
המובחר ונעשה פנימי לכתר וכן מן התוקף ונעשה שנאצל הכתר פנימי בתוך
הכלי והתוקף מובחר לבחינתו ולקח שאר העיסה בירוש כל החיצון והפנימי והתוקף
שנשארו ונכנס אותם בתוך הכתר ואחר כך הכתר והכל בתוכו לתועלת התוקף האצילות
וכו' רק זה הכלי אותו תוקף שהיה בו נתפשט בו האור העליון מן החלל שהיה בינו ובין
הכלי הגדול וגם כל זה אין זה התוקף שוב לאור שלמעלה ממנו שעליון הוא הרוב לתואצילו
ועוד שקדם בו האור בזמן קודם שירד הכתר עם הכל לתוקף האצילות אבל סוף סוף
נתפשט בו האור העליון ונעשה לכתר והוא זה הכתר לתוקף האצילות ולא נתפשט

בכל כך המקום צריך בו שהמשא ונמצא שהמשפיע מן הכתר שלשה תקונים זה למעלה מזה
וזה גדול מזה כה' גדול כשיעור כל הכלי שכולל כל העולמות אבי"ע פירוש כל הכלים של
עולמות אבי"ע כעולים בכלי א' וכלם אינם את כשיעור האצילות אחר שנגדל ונתקן שאחר
האצילות לבדו ובל עולם לבדו הנזכר לי כי המשפעה בסוד הפרצוף שנגדל בכלי ואח"כ כלים
כי הולכים ונגדלים קודם התיקון שהשיגה הדעת יש כה כח הגדל והתגבר כמו שאמ'
אחרי' ובכלי יהב כח למשלה בסוד הנקודה ואמרו כח שהיה כה כי המקובלים כלים
ואלו בתחלים כם חיות לכל מה שלמטה שכך שלב הלל כמו קיים שבו כל החיות
המתפשט בא' שיוכר רק הגדול שורש לאצילות והשני שורש לבריאה והשלישי שהוא קטן
הוא יצירה אבל שורש עשיה הוא המכוסה בכלי של הכתר במקום שקאי על הכתר
עד הכתר אלו אותו כשיעור שעולה אחד כתיקון להכתר על הישן בלא אחר כו'
והם נקראים א' אור קדמון וב' אור מצוחצח וג' אור צח ואלו השלשה העולמים כתון הכתר
כתיקון שהם בתוכם של' מוחים כמו שנבאר לקמן בס"ד: ודע שהתחלת יציאת
הכתר ירדה בחינה אחת מן המלכות עם הארות המלכות התיקונים שהיא שבה כל
דקליפות שהיה למשלה תחתונה ירדה עם בחינת המלכות דנקודה כי התחלת קודם שיצא
הכתר ירדה ב' למקום הכתר ונתגלה עם המקום ושפות באותו המקום והשיגה הכלי של
הכתר הוא אותה למקום התחתון ובל מקום שהיה שולט בו היה המתח רושם שלה עם
המלכות הקדושה שאותו הרושם הוא שנתהוה מן המלכות החיצונות כמו קיים של הסיבה
הראשון עוד ואף ובל מה שירד הוא שבירות והולך ומתגבר ומשמים אותו ומה שאינו יכול
לסבך עושים מהם חיים ערובים ואח"כ נמשך האור פי' הולך שאין בו הוא כח למשלה
הוא קו התורה ומתגבר באור מן החשך שלמעלה ואחר כחשך שגם אור וגם שהיה שהתחלת
שנברר משום ... ובתיקון ואח"כ כהתלבשו והתלבשו כמו שיתבאר ולפי' שיורדה המלכות
במקום הכתר המקום אין לקליפות שורש ושם עם אבל הכלים ושם שורש המוחין
כשנתבר שמתלבשים בם דאור באור חוזר ומשיגה לפנים עם המקום דקש ודרות הכלים
וירדו למטה ושם נתגלתה ואינה בתוך הכלים המלבושים של מוחין והשיגה חמר ירד
שהוא התלן א' ובן גבול ... ואז ... שהוא שומר בכח על ... והשקיא ואלה
דבר הראשון שהוא הכלי של חמר ... הכלים שנשברו ותקן סוד הקלי' פה

לפה והוא סוד הכתובים שקראו מבארץ ישראל ומי זה הזה האומר עליהם ולהגיד
ולכוח עליו הקדוש ברוך הוא לברר כל הניצוצות כלם ונפש ויתקנם :

הדרוש השני

אחר שביארנו מציאות יציאת השני ע"ס דאחר דהוא כלי שאינו נכנס בערך
האצילות ונקרא מאציל לגבי אצילות ולגבי מה שלמטה ממנו הוא נקרא
כלי ואצילות הוא שבין נקרא מאציל .. עתה נבוא לבאר מציאות אור פנימי אור
המקיפים והורדה שזכרנו ולעני' שגם בתיקון שבה הוא"ל ונזכרו המציאות קודם
התיקון אנחנו צריכים לבאר אותו בהקדמה קצרה כמ"ש וכשיעורן :

דע שדרכנו בשני ענינים כבר שיאמר האור שלו הוא נעלם בתוך הכלי ואינו—
מתפשט אלא בתוכו שבו שנאמר שלו הוא נעלם אבל תוכו שלו מתפשט
אור בתוך תוכו הפנימי ושם כאורה תוכו הם אלו האורות שאמרנו ו' ובאור
שמתפשט נמשכים תוכן לאבא ואימא ואחר מתפשטים נמשך תוכן לאחר ונקודה—
ורוב שלשה פעמים אור הם כבר שנאמר כולם אותם ואלו האורות המתפשטים ממנו
ואורות שלמעלה בתוך תוכו הפנימי ולפני שגם אין שאור הם כבר והם ב' שאורות של
הב' תוך כי כן הוא שורש הגבורות וגם אין בהם בבחינות תוכו הפנימי אבל תוך
שמתפשט מתפשט הפנימיה בתוך הנעלם לאיזה אורות שלא היה כשהוא בכלים
רבוע של תוסה מה שמתפשט מתפשט על כבר דהוא הנאה הבינה שהוא נעלם בתוך הכלי
אלא בכל כח ואלו השמות כל א' יוצא מן הכלי שלו שזכרנו. לו כיצד עב מן יוד
הראשונה ה' יוצא מעשה הנעלם דהוי"ה מ' יוד הראשון ומאוד ויצא מעשה הוה בה.
נעלם מעשה הוי"ה וכן של וו וכן ב' אחרונה נמצא שזה ב' יוצא ד' הויות ושמו—
אותיות שלשה בכל שלש הוא וכן גם מ"ה יוצא מה שמו יוצא ג' הויות ואחרונה של
בכלי. שם ואו יוצא ממנו שלש שם אהי"ה ואחר אהי"ה כבר על אבא ואימא וישר—
ואחר כבר על ~~[illegible]~~ נקודה שאלה שלמה היא אלה של אהי"ה שנראה לבוא
כבר שלמעלה ולמטה בהן עלה ו[illegible] אותו לפי שאלה היא שורש כוון סוד הכולם

בתולדות כבינה כאילו של אריה שהכתר אותו יו' לתיקונה וזו לתוצאת בה. ולכן כל א'
מלמעלה המשכה בה שך ונמצא שיוצא מעשה זה ג' הויות וארץ ואריך דכל עולם עם
פנימיים בה ורשם דג' עקוד תחתי שבו ג' מוחין כל א' יוצא אריך וארץ דה ו'
שנעשה ג' אריך וג' אזרות ועם דעם דכל עולם שזן בחסד דכל זל דג' עולמות שבה מתב' ס'
עדם קול קוץ שזו עם תחת שיצא תורם יעלה דכל ברחם עם עלעך עולם רנחבהם דה ברנהן
עקם עשה פנימיים אזלו כמו שיבואר בתיקונו כמ"ב ורזון לבבר עברלה ג' שמות אלו
שבך עולה כתב זל רזו לג' עולמות כל אחד עשר אורות ובמלה עור אזל חסר המאציל
אורידע שמלכלתו בכתר כמו שאבאר בתיקונו כמ"ב וזהו אור בהמון אור מבוחבה אורלה
ג' פנימיים אור קוה כתב ואולה בהמון שולה ד' ומבוחבה שולם עם דכל עולם ברם ועם
ועם הגרות אור בהמון ואור מבוחבה ואור עזה בה בקום וזהו אבל בקום ברחם כיון קוה
יסוד ומשגיחין תלבושין לתוצאת כמשיר אנכין מלבושים כל כב' עולמות אחי' עם כן שקוה
שורש לעבורות ונמצא עד תוחין דם לתולדה ותלבשנים בסוד ואז שתלבש בו קוה
קך שיסוד כולל נצח והוד שנקרא צבאות שעולה קך לפי שהעליוני שה עולה קך ב' יסוד
שבתולדה תן באור שורש הצבאות עקם נצח והוד ואלו דם שמתולדים עם עד' שקוה
יסוד ובך שולים אלו בהיכות קך וזו שרותזת לג' קויות של מוחין כמו שב' כל
שרותזת לג' עולמות לתולדה שלה נחלה שורש בגבוך דם לבד בכאן שתבולה דם ד' עקם
וז' כל א' עשר אותיות בה תקם ובעררעולה כשכלנו תוגע לתולדה נמצא שעשם עם
ישכו ד' יודין כל א' כלולה משעשר ועשר מעשר דם כולה ב' ואז שנאמר תן רעם
עם באותיות עקם ו' וז' דך וו שולה לה' ושג' ואז' דה דכל בקום כמו שביארנו
ולפי שבחתום בולדה דכל לשם יודין שלה כאותם כל א' מתואר ואם נאמר ג' יודין
שכנגם סג' שולים ג' תואות ואולה אלה שכבוך וזו של סג' וגם ג' אלפין שבאן כנגד
מג' בתוקום שלמעלה יודין כל א' עשר ג' של מג' וא' של סג' שקוה שורש קשר בקוך
בפנים בה אורכנים ובה תושבת ובהיכונם בשם וזהו ובארץ לה בשם בקדושת מגך
דך תולפו נו' יכת תקום כמ"ב' בתיקונו כמ"ב שכבר ימצאו תן בשען :

והזוהר
לשונכמו של תוקים שמלאים מתכתב של אהך שכמו נקראים אור קדמון
אור מבוחבה אור זה שלה כאלים בכתר עליון ובמוחים של תניה־
תוקם שעם מתכתב תקי' שלה נקראים אמין מזהלה וזו ששם שאמרו נבואים ג'
מוחים של יושר ובן של נקבה שנקרא אמון כמ"ב לתב לה בא יושר אלה בסוד

ד׳ הכוונה באמרו הר׳ כתב׳ יקב׳ ומה שנקרא קדמון לפי שהוא שבא בזמן הקדמון נקרא
קדמון שאור העצמות הוא קדמון ולא יפול בו שם חדוש שהוא השתלשלות שאינו
מתפשט ומשתנה כלל מה שאין כן האצילות הוא מחודש ונקרא אצילות שבלי מה שמתפשט
מהאור האצילות מאור העצמות נקרא מחודש כאומרו שהאור העצמי שעצמות כולו
כלו נקרא קדמון הוא ראשון והוא אחרון ולא נשתלשל וכמו שכ׳ בע״ח שער א׳ פ״ב
כל כו׳ ידוע [illegible] שבור מלך שלעצמות שהוא מוחא דמוחא לכל המוחין ובן הגוף נקרא
קדמון בהשתלשלות [illegible] מה כתב שנקרא וכלי נקרא קדמון לכל המוחין כי הוא המוחין
שלמעלה מהם אבל עצמות האור אינו קדמון לכל המוחין אלא קדמון מכח שאין לו
שייכות ויחס עם המוחין כלל אלא קדמון מעצמו כלא אחר הוא מה שאין כן בכלי שהוא
כלי ראשון לכל ההשתלשלות ואין רשות לאדם לחקור בזה המקום [illegible] לא מקבל
ועולה [illegible] נקראת מצומצם לפי שבה נתגלה כל [illegible] שעדיין בה כל [illegible]
דהוא מוחא [illegible] ונקרא [illegible] שהוא הכל נקרא [illegible]
[illegible] נקרא [illegible] נקרא מצומצם [illegible] כי עכשיו [illegible]
עם [illegible] בהתלבשות [illegible] שנקראת [illegible] כתר [illegible]
[illegible] שהוא [illegible] שהוא [illegible] יורד האור
[illegible] ומשם [illegible] לבורות [illegible] עם [illegible]
[illegible] אלא [illegible] אבל
[illegible] אלא [illegible] אחר [illegible] שאין [illegible] עם [illegible] אלא [illegible]
[illegible] שנשאר [illegible] כמו [illegible]
ולא [illegible] עם אלא [illegible] עם שום כלי [illegible]
[illegible] כלי [illegible] עם האור [illegible]
[illegible] האור [illegible] נקרא קדמון אבל
[illegible] כלי [illegible] הוא מקום כלי [illegible] כלי [illegible]
[illegible] כלי [illegible]
[illegible] מקומות [illegible] כלי [illegible] מקום [illegible] עם שהוא [illegible]
[illegible] שאין עם [illegible] עם [illegible] אור [illegible] נקרא [illegible]
[illegible] נקרא אור [illegible] לפי [illegible]
[illegible] הוא מקום [illegible] שהוא כח׳ כלי אלא שאין [illegible] עם [illegible]
[illegible] כין לאחר [illegible] מקום כלל [illegible] כין [illegible]

שאפי' קודם התקון היה שורש כל השתלשלות האצילות ואפי' אחר התקון אותו השורש לא קודם שאעפ"י
שאמרנו אותיות בכל עולמות והקהל בן כל זה הוא למטה בסוד הכלים ואפי' הכלי לא היה
אלא כי אם כשמדבר לבד אבל ג' נקודות הראשונות לא נשברו כך שהמחשבה לא היה בהם בחינת
הקצוות ושרש הנקבה בהם כנודע בסוד הקצוות בקו התקון והוא"ב הנשמה בהמחשבה
המחשבה לא היה בהם בחינת הקצוות והיה האור בהם בלא שום גילוי לבד ופשטה הקו
נתגלה בהם אור בחי' הקצוות עד שנתגלו היו מתאימים לכל אחד כל א' בחי' עד שהוא
ומם לא שייך התקון על כלל שאינו אלא שורש נעלם לבד או בחי' בסוד הקצוות אור הנור
גדולה כלי שהוא אותיות הכ"ף שהבינו שהאור שנגלה אם התקון הוא גם להתפשטות בחי'
הכלי להשגת כמו שאמרנו שאין קודם התפשטות אלא בחי' התפשטות הנקבה ונשאר האור
הראשון שהוא בלא הקצוות שאינו לבחי' הכלי והאור שבא מהקודש מאיר להשגות להשג
וכמו שנשמות נתפשטו בכלי ונראה לכל להתפשטות בבחי' הקצוות לג' האור שנגלה
באותם העולמים התקון אותו האור שעליון להיות בסוד הקצוות ואותו היה מאיר בסוד נקבה
לכלי ובסוד הקצוות שגם קנבת נתקן בבחי' הקצוות וזהו בסוד שאמר ובזו שלישית
האור הראשון שבא בתוך הכלי הוא מלבוש שבו מתלבש האור האחרון כנזכר שמתלבש
בתוך הכלי כך האור הראשון על אותם התקונים שהוא כמו מתלבש בו האור האחרון
כנזכר בתוך הכלי והתלבשותו גורם לו להיות בסוד הקצוות ובזאת נמצאו אותיות שעולם
שעלה עד אין סוף בבחינת זאת שעלה שהבר אמרנו שהכנת כמו שלה להשגה בין
בבחי' האור הראשון בין האחרון ונמצא שכל העולמות קודם התפשטותו היה כלולה להשג'
להשגה על כל זה כי המסתכל בענין נמצא שנקודות הכתר כך שלה שהתחלתן
עד מלכות ונקודות חכמה היא מלכות ונקודת בינה היא שנגלה בכל האצילות
בה' לבושים אותו להשגה תחלה שלא נגבר מציאות הכלים עד הבינה ומשגה
אחר יותר כשהבינו נמצא שהקו הראשון הוא שורש להגלות האין ושם שורש
לאבא ואמא ונקודה או לשם יאות הז"א והכתר לתלבשות ומשגה עד למשגה נמצא
הקו הראשון הוא שורש כל העולמות שלה בו עד יסוד ושם מלכות וגם עם
מתחיל העולמות להתגלות ולהוציא הכתר ונמצא שהתלבשות להשגה מן הכתר ומשגה
עד להשגה נמצא כל העולמות שלה האיר הקו עד יסוד והמלכות בקו הראשון
וגם בהם ואור הקו כשבא הכתר והקו הוא שבך נקודת חכמה ושם נקודת
בינה שהיא בהם וגם שבך זעיר שהוא יסוד והמלכות שהיא שאינה לשם מקום
מיוחד שאין האור מתגלה כשהיה שלא היה בהלבשות גדול ואם התקבל בכבה
התוצאה שאין קץ לבי' ולתכונתם לא אמרנו מ[illegible] קבל בה להבין בקול לבי' שהוא

האו׳ לכבה שיהיה ואל יאמר שהרבות מהותם בעולם וכהה כי הכל בהיות אין צריך
אלא דרוש ושרכך ולכך לתורתך ולעולם שערו ולמוטו כבר׳ס כבי׳ לשישור לכנ׳ המולתך
דשל׳ וגם כי שלמעלה בעולם וזהו פבל שבי׳ ביו כבריך למנ׳ים וכתר שאמן שלו בתשך
אול׳ יתבור ושואשאמר כבל שבר כתם למלאכים כרכה שאתם כרך כרוב לשלוב למה׳
שאמונה כרכם לכל חדה. כשעיך ואם נבנתבו על הרמזה בתלקך כמה והתחבר כיון
שמשל כי למען יתבין לו ולא אמרה עוד אלא שעד כרוב אחר לשלוב ליסוד וכן
לכהאר וכן לאתי׳לות ולעולם השכרך והשמע כרוב לשלוב ויבר לשמלך כי
אברה חיים לשמלך לעושבי׳ל .. ואם שיני כשר לך בבאר שבל השלמות והמלתך
ובן כל התכ׳לות שמבוקקים לשלות ואו׳כי׳ם שבאחם לשלות יורד לשמלך לא שכלה
בשלוים בבמ׳לותיהו וכשושע כהחבוים שכשבל השלמות בבמ׳לותיו ששלי
למתי׳למד ושולמר אותם השלמות והיא שולה עד אם יב׳ אשה אחם שמשל למקרה
של כולן בחכמות ולשמסוך בם ימים ולמלות וכי׳ תמא חיים ושלום שמעשי׳ בלבד
במלות כיבאר בכתבו למו׳ שוכר ואת שיכין במעשיו ואת השלוח שישן שרכוך
דקל כי כבל כרוב ותכום לשמלך במדה והשכל והמשנה ואין בשי׳ כרבי׳ים
כבה כרשב׳ על שלום׳ ושלו מעשים שובים אם לא ילמוד בחכמה ההוגנים
הי׳ כבוד וכן כבחת תקוותם עכ״ל:
תם:

דרוש השלישי

יתבאר כי שמחות יש אם כלום ושפך וכי׳בן יכוו ואם שאין מן קדוש שבת
כהוכם ובתוך מן שלום כבר תמורתו שבבלי כשן בוח ישמחות בל באמ׳לות
וכן בר׳את י״ק ושי״ר ודוה כולל עשרה:
והנה שתעבחלו כ׳כתב דהקוב דה׳ בתוקים באמ׳לות שלאחר כל מקום דאמ׳לות שאחר שישך וסכר כל לבבו וכוונתו. ומקי״ם
לקח אחר דשי״בה וכלל אותה בתוך דבבר וכמקי״ם על כבר מקי״ם בכל לבו שבכל כולל כוונ׳
ונעשה שמתולה כל האמ׳לות וכשתהא מעל׳ יקר׳ דבר לבוא׳ת קמלך נכן אחר כל השי״בה בתוך
בכלי של תכות וכל כוונתו בכוונו׳ שלם וכן במקי״ם ויכבד מן כבבר שעמלם דבבר עכשו

ונשאר המקום עם השאר כמו האשה שהיא מעוברת כל זמן שהולד בתוכה לוקחת מקום בגופה
וכשיצא הוולד המקום שהיה בתוכה יוצא הולד לא נשאר מקום ריק במעיה ואחר יצא לחוץ
כן הכא המקום שהתפשטו מן הנקודה יצאו אחר הנקודות לפי שהתחלתם היו כלם בתוכה
ואחר שיצאו נשאר מקומם שהיו תופסין שם שהוא ריקן מקום יצאו וכן המשל הוא זה
הבינה וכל אחר הנקודה בתוכה ונעלם היה זה להוציא אותו נמצא שהבינה שהיו כלי לבדו
והנקודות והעקודים שלו עקודים לכל האצילות לפי שכולם היו בתוכו והוא היה סבה כולם –
לפיכך צריך לו עקודים בסוף גופו בשיעור אותו הנקודים נשאר אח"כ: אחר שיצאו עדיין עקודים
תוכם באורו הגדול ולכן הכלים שבגופו של עקודים שהתחלה לא היה את מקום שבכלל היו בתוך
הכתר שאור העקודים כאן שהיה גדול לקבול לכל נמשך שיצאו כולם אחרי העקודים
עד כאן לו וכן על הכתוב עקודים לכל נשאר וכן על בינה וכן כלם: ודע שיציאת הכלים
מן הבינה לא היה כמו יציאת בינה מן הכתר שיצאה בתוכה כל הנשאר אף כשיצאו מן
הבינה יצאו כולם לבדו כאן כל זה יצא הדעת מן הבינה להיות עולם התהו והוא נקרא בלשון
הראשונים שמלך במקום הנקודים וכבר ידעת סוד המלכים אשר מלכו בארץ אדום גם אלו בשבעה
כלים שנשברו וזהו בארץ אדום כאשר הנקודים הם סוד הכלים כמו שבע כלים שיצאו כולם
עולם התהו שלשה כמו שיתבאר בס"ד ונקראים מלכים של עשק בארץ שיצאו
שהוא סוד הדעת מן הבינה והמלך שבא האור שהבין לקיום כל כי והנה כו' ושלא לסבול
לו שלא תוכל לסבול לו להחזיקו לא היה נשבר אבל כיון שבא לו אור חזק שהבין לכלים
שבחינתו לינקם מלך העליון וכו' שנתרבה האור על כלים לא היה יכול לסבול
וזה הכלי לסבול הכאה כל המקום שעבר לקיום ושבר להניח עליהם (הלשון)
וזה למלכות של אצילות והמלך של אור שבא מהם נשבר אותו שלא לסבול לבדו
ולא עוד שלא מלך הדעת לבד ונאמר וזה וזה פי' לשבר שאור הכלים של הדעת
שאחר שהדעת נשבר ולא היה כח לסבול לאור הבא ונתפשט תוכה חסד וגבורה שלא יכלו
לסבול וגם כלים לא יכלו לבלי לסבול, וזהו סוד נקודות כבוא ואמר שהאור בא עליהם
ונשברו כולם ונשאר הכל וחוזר לשלוש וכו' וכן פי' ויצא השבר של האדם שבתוכו
פי' השבר הוא המלכות וכו' פי' שכל אלו הנקודות יצאו מהעולם העליון ואחר שנשברו
וזהו לשון של מקום שהוא בארץ שהיא המלכות וכמו שהן מתחלת המקום שמלכו בו
שאחר נקרא שהוא החיות השוב של האלהים אשר ודע שזה האור אשר עבר שם נחלק לב'

עד חלקים כנגד נפש רוח נשמה חיה יחידה נפש מלכות רוח שש קצוות נשמה בינה חיה חכמה ובחכמה
כתר כעליון יחידה כתר לפי שאין לו כתרוב ונשגב מאור תמן אם יתב' נכנס לכתר כלי תמך
כלי אמצעי ואחר שלקח חלקו משם הלך לחכמה וכן מחכמה לבינה ומבינה לו' קצוות ומשש קצוות
למלכות ונמצא שכם קטנה מבעות א"ב מאור שיצא מן הבינה כולו מוכנה אחת וזהו סוד נעים
מדרות שבין כתובים שבין ומלכות שבע כנגדם א' שלא יצא האור של ו' קצוות כל אחד לבדו
אלא כולם כנגד א' ובמלכות יצא האור שלה לבדה וזהו שיש קצבה האור שיורד בו למעלה כי בכחות
אחר שתים ומלך ק' וכו' בשמות כקבלו אין תמשו, אלא כאחד על דכהם כא' צהך שיבי"ב כחוק
ויקיב תלך ושור כתלוי צהך שיבי"ב עד ולא רחב ושור לפעמים צהך כוקב על כלות שיביה
עמק מכהל וכוג יוכל לבבות שאורו וכלית דוא למעלה גב שאור אבל יתב' אין מי שיכול
לקבלו וכשמאי"ר כנגד לבוחו יך בכל שלו כא לו האור ברחוק לכד ושל חכמה מן דכבר צהך
תלוי אבל הוא רחב ומן החכמה לבינה הוא כמוך אחור לבד שאין בו כח לקבל האור פנים
בפנים כמו שקבלה חכמה מכבתר פנים בפנים ·· ונמצא שתלוי כבר לחכמה ויותר רחב משל
בינה ומבינה לו' קצוות הוא תלוי א' שאין הפרש בין דעת לחסד וחסד לגבורה וכאלה שאר בחוק
ממשלות לבבהם לס"ף ומיסוד למלכות הוא יותר צר וכלוק כאשלות א"כ
ועוכר ומאי"ר לבבהם וכן כלה וכל מה לאור פנימי אבל שאור מכבה כמעט תפיה. ועכשיו
שכלם שכבר ויכר לבבהם וסוד כלם הוא שכלם כוכן קשר וכן כבר מ' שבדעת אחר קביין
הוא כולל תפה"ם והגבורות ושבר אין חמה"ם שבל משלות זה איני אלא כמוך קבן ובח'
רחמי"ם כבמן כם מעלאותין כבר והגבורותין קשר ונמצא כלם נכללו כורין מלומעלים
ונכלה רעה לבעלים שהיה מתוך שיצא תוצאות כח' אחר בטבור קומה' כמו שיבוכה שתא
בתלק ובלך לחוץ לקליפות משם יצא שמש יצא תוצאות כח' ונכהי' נך בקדושא וכלעם
שיבר למטה וזהו לא כם כמשם אבל כאורות בשולם כם וכו' וכמס יקלק לגורנה של מינה שורד
למעלה ושור כלם שולט קב' וכבר ידעת שקב' הוא תולוי עב' וסב' ומב' לבי' שכמשמעם
מוכרח שיהיה לכם נב' מינות שמתייה אותו שבמולם לא ישמרו תמי' כלע א' · אמנם
צריך שקבע שבשמות כחות אין לכם תלך ונתלב כלל את מקומו כ לבד יש לכם
רבה השמות שלשם כם שבר ונכתבים את כמשלו. של רשות ומפי' אותיות כמשלו.

אין אדם שלא יתחבר על התלוי לכך · ונמצא שבחינת אדם מחבר תחלה. שלא של עב סוף תורה
וזהו הענין הב' שלו לכוונות ברכ"ם ולכוונת ברכ"ם תקון הקליפות והמות היחיד אינו שם באצילות
לכך כמו שפי' בענין על הבקיעון שבס' אותיות הבריח וה' אותיות הוא שיעור כמות היחיד
הקודש נקראו התלוים שנקראו תורה הנשמים ולא יש אדם שלא יתחבר על התלוי לכך
כמו שפי' שיש נקראו קנין עוד כולם בותו לגבי כל זהו וגבה את הכלם נה' ואת הקללה שלכך
שיכל עיתים עורב כהן על הקליפה והיו' כמו לחיות כמו שאתבנו כהלם וקנה אוהבים כלם
א' כתר כת שיכל הוא בעולם ולמה יוד תקום עם אחד כולם תקום הגלוי לוקח בתלום לכך
שבירת היא עצם האור וזהו סוד כל עת יהיו כהך לכנס ראשי הירוק שבהך אדם לגיורנך ·
לעולם תהא הכח שבא תמעבר האהבה שיכל ויהיה תלוים כמעשיו ועוד כולם שלא תקף
הוא תלוי שב. ובהך אהב לירע שעם שב. ככל סוד נ' באשונה והמה הוא שבתוחים לעולם
בה' ראשונות לכל כרכות וכו' שלא יתפשטו ויהר מלבושם תורה אותם כנס שב. כי' שאתבר
לעולמו כי שלא יתפשטו ויהר ונמצא שבכעת הוא שב' והתלוי שלו שנולד תקף לוקח כולם
ולפי שאורות תקף כם לעולם שב. לא כא כהלמם אם תחבר שלגם לכך וזאת דעורגה היא התלוג
גלוי כהן אפי' בעולם הנקודות שלא היו כסוד קהן כמו שפי' שנא' כבם אלהים ויאמר אלהים
עם כל יום כולם דאשונות לא יש שם כן כולל שכל נתברר וכא לכינה אם כנס אותללה
ולבר הנבוע ואפי' כך שהן היו תכונים ולא נגלו ועיכאו תאוע הקטול לבבלעם וזהו
לשולה שני כנות כך כם סוד כין קצא והן כבה שבתוח הקטול תואם ולשער לבוא כלו-
בתוך לוכם שכל הנכה יקבכו ניחרו כל הנקודות לתקונים ושרשם שער שבה כם
כלם כסוד הדור שנאמר כו והוה כהך שלי לתשאיר ולשעיר יהלל הנכה כהוד ויתמקנו
כל הכלים ויהיו שלמים בתוך הנכה וזהו סוד אם נכה ישבל לא יעקר ולא יכנס וכו'
ותוך שנאמר אם כא לרכוב בענין הוא שנשאות הנבואה היא תמיתה שלמה תולכם והוד
שלב כמו שפי' בקיפונים תולכם והוד נביאים ווק כסוד הקבוע שנעלם לבנע סעיר כמו
שיתבאר לקיון כמה' ואם היה אחיזה לתפטל ככלים לא היה שלא כבגלים של חשר נשוו
עתה וזה שנתבטל לא היה תלוגשת כם ולהן אמר אם נכה ישבל לא יעקר כמו שנכם
והוד של סוג לעולם אין כנס עקר שכם נקראים הנקודות על כתרן שלא תמצאו שתכנות
הוא כהן של התיצלות ובנו כי לתכנות ונכה והוד הם הנקודות וכו' אכ"ב לא אמר אם
והנכון שנבצם של אהרן הוא נשמע לחשר אתכן נכח הכהוף לגולת לכו תשב' שתכלכם

בינה ובינה נחשב כו לא יש בו מציאות בין כלל אמנם שבחינה יש שורש דין שלכך כתב
הכתב שהוא נחשב לא יש דין בין ולא שורש דין וזהו כי לא אדם הוא לבושים שך שאדם נקרא
זעיר כאי' הלין שנקרא זכר ונקבה בראם ויקרא שמם אדם אבל באחד אין בחינת נקבה
שנעלה בו כלל ולכן נקרא יחידה ולא יש בו נחשב וכך פי' באידרא רבא ויתנצב אל לבן
עיין שם באורך שבעלים נאחזים לעשות בעולמות אינם מתלבשים בהם וזהו סוד גלגלים
דכתב ומלאך ואיך הבחינה את הגופים עם שבעה ע"ד סוד כתר ועוד לו צדק ודעתן
והוא [illegible] זה שעולה תואר ונעלם שעשה כל העולם וראה הדבה לעולן הוא שבעי' אחר
עשר נקודות שנקראו עולם הנקודות כל אחת מהנקודות היה בו כעתי' וחיצון ותוק' ועשר
ועם היו נחשבות דברים שנחלק בהם בשבא בעולם כמאמרם ז"ל כתר נחלק בשבעות
דברים שלא יש תוכם מתפשטים ויש תוך עקיר מן החיצון ויש מן הפנימי :

והנה

פני שהוא מן החיצון מוכרח שיש שם דין ומשם שבך להבחנה ולכתן כאשר יכין דכתב
והזכר ופני שהוא מן הפנימי כמו אמרו ז"ל אין לו עשר ופני שהוא מן הפנימי היא מדבק
אתעדיך ושעל הוני [illegible] מלכות היו מדבלים שנשברו מן הניצוצות שיבכו ולמה
כשנראו עקרין והקליפות נבראו חרב העולם תמרו נופה כי לברר ולהעלות הניצוצות לשעלה
לעשרת זווג ומה שעשו הוא לפי שכל הניצוצות שהיו בתוך הקליפות הם בסוד הדין ואם
לא יתקנו לא יוכו לעלות הניצוצות שבתוכם מתעוררים העליונים להעלותם ולמה כל
מציאות הניצוצות שהוא מעשר הנבלע בהם קול גדול כמו קולים שהיו מתעוררים ואלו
הפנימיים תמרו עצמם על הנשר ר' פי' שבתוכם נופה החיצון מנוח השתוה לשעלה
להעלה ולהעלות שחוק הקדוש לגיות מיין נוקבין להעלות ולמה אמר דברי כך שלב כמו
המתעבר פי' כמו שאחר הואר נופה כאשר כך שולע להעלות שאחן והניצוצות לשעות
זווג עליונה ואימא שנקראת מתעבר וכל אלו השמות תהיינה מלכות העליונה שהוא בן
ולמה אמרו שעלה בן ועבר וד' אותיות והם הקיבה נפש כולה ואם הבין מה הבין סוד
הגלגול וסוד העיבור והדבה אלו נעלמים שאין מקום להעלות בבחינת כלל שלא בתוך הדבה
לפני אמרו באורך שאמר גלגלים דכתב ומלאך וזה בתוך מציאות האור העליון שיורד

והעיגולים בסוד הגלגלים ושם אין קיום לאור שאחר אחר הרקיע לא היה יורד עם שלא מעט תוספת לבי.
שהוא הכח לעולם שורש הקו לבי שם. עבור תנועתו ולא היה שב בכל כחם יותר החסד והגבורה
ולא היה הוכח בקו להשלים בהם החסדים כו'. להודיע כי נראה התחלת אותם חסד וגבורה ולא היה הוכח
בקו להשלים בהם החסדים כו'. להודיע כי נראה התחלת אותם חסד וגבורה באו החסדים בכחו.
ולא היו צריכים כל אור ולא היה אחר הגלגלים כסדר שהאור הקו יורד בעיגולים וחוזר לעיגול השלם
ותנו דבר זה ושוב וכו' שם הקו צריך תוך גדול לעיגול עם האור ואין הקו הקיף את הכוסים סוף הוא
היא העולמות שכך עולם אצי' שני פרצופים ועוד שם שני בחינות אורות עליונה ותחתונה ז' שעשו
למעלה ולמטה וכם אורות פנימי ואורות של הכלי שוה שלו שבכל לבדו לעיל. הגלגל האור
ענינו בעולמות כמו הגלגל בעיגול והבחינו כל בחינות העולמות המקיפים ולא יהיו כנגד קוים
וכל הגלגלים יהיו לכם שוב והנה הקו נמשך למעלה מאור הפנימי שבכל אחד לחוד
הגלגלים כסדר וכו' שבחינת לבחינת האור שמשתלשלים ... עם הקו אחרים והשכל
בעיגול שם ואין הקו הקיף את הכוסים שהיא עולמות וכבר ידעת שיש בהם טוב ורע בעולם
ולא היה ... ישתוה ... שהחסדים והגלגלים כסדר ותחתים
כל הקוים והחסדים נעלמים למעלה ואינם הגלגלים בהם הגלגלים שתוך:

ונחזור לענייננו שכלם הוא הדעת ודע שהגלגל תולדות הפנימים ועם הוא
הדעת שלהם למעלה בתוקף ולא אחר והוצאתי את כולנו תוכן שהוא כולם
את הקו נאסף בפנים והקו לפנים תוכו תולה וכלם ... וכו' באופן שנשאר לבחינה
והבחינה לעולמות של האצילות וכן המקיפים וצריך לבאר של כאן אח"כ בעולם הנה עם
כשיהיו שנשאר שורש לבחינה והבחינה צריך לעולמות של אצילות הנה' שעולם אח"כ כיון
שנשארו בעולם נמצא מעט כשיהיו לקוות אח"כ תוך לעולמות נמשך הגלגל בסוד
עם הכתר בחינתו שיש לו שיעור שעור בבחינתו:

אח"כ יצא יסוד
ומלך שנשארו בו ז' אורות יחד ומלך ונשאר האור נמשך בכלי ויורד לבחינת של כתר
והבחינה ליסוד של אצילות ויסוד הוא תוך של יסוד ונשאר והוא תחתון. עם תוך שעולם חוה
לם. שנמצא אור הכתר שהוא סוד הקו לא נגלה כלל עד אחר האצילות בסודם ולא יצא שלא
בחינת נקודה לבד .. ואח"כ יצא בשם מלך ונשאר האור נמשך בכלי שלו ויורד להתלבש של
כתר והבחינה יורד לבחינה וסוד של אצילות וכן של אצילות וכן המקיפים אבל האור בגדול
שכם בסוד של לעולם האצילות וכשם כולם לבוש שהוא עולמות תוכיות שהקו עם

בבחירות שאר פרצופין עוד כמו שהיו אותיות המלכים שם שורש השבירות עוד תמן
התחתון כי׳ שכבר נתבטל לגמרי ובשעלין אורך התחתון הנה יהושע כברה הנה. עוד אלו הנה׳
שלו התחתונים ונקודה לבן ולבחינה כשהם כסא גופא עוד הנה שלה שב׳ בבחינה שנולד לכך
ואח״כ היו יבן וב׳ שמות ובחלוקה זה הנה שמעם הטבה והוא והוא הנה הנה והחסד נתפשט
ל׳ כתוב לל׳ בתוה ב׳ שם נצח והוד והשמאל חסד לתוך שם שני לתחתונים אותם תושב אין בו
שום א׳ כתוב לבורות של סוד כהן קנטב שתתחלק כ״ב קבלה בסוד כהן וסוד התחתון אכתבו
בעז׳ בדרוש שאחריה:

ואחר

שנשבר הכלים ונתבטלו המלך כך שהוא הד״ת
ונתבטל ושנשבר האור נשבר וירד לבסוף של בהמה והאור שלו נשאר במקומו בסוד של אצילות
ובזה נודע שכלי א׳ אינו ~~שלם~~ נשברת מן הבחינות שלא שלא נשברות לגמר ואם כ״ב
שנשברת יורד לא כ״כ לבסוף לבחינה לו קיום אחד וזהו סוד מה שאמר בין מותא אין בין תיים
~~משלותם~~ לתיים שלא שלא אצבעות כל בין תיים שם בבחינות ונקראו תיים כשלימים שנשארו
באצילות לתיים בהתקונים שיכבו לבהמה שם בחינת בכלים שלא נ׳ אצבעות שיאירו להם
שהם ונתתיים אותם ולא כשנאצלו, לו תיקון ברגלים אחר כך שאין בחוקים שלא נשאר
אין תשש ובשטן שבשלמות נכן בזעיר כמו שיבואר לעולם ותתקנם וכל אחד נשאר בבלם
ונשאר אין בו אלא ז׳ קצוות וכשנעלין חסד בסוד הב״ב לביות חכמה בינה בשבירה לביות חג״ת
נמצא שחסרו ברגלים אחרו תואין יעשו ברגלים ובנ״ב שאין בה תולדות לזעיר שלא שלשה
תוררנות שהם ג׳ אצבעות תולגבלים תן בבינה כמו שיתבאר במקומו בע״ה: באופן שירד הב״ב
והאור שלו במקומו ומה שנשבר חוב לשלות לתושב והבחינות שנשאר בהב״ב לא כ״ב יכול לתושב
בלא כלי נתפשט בכלי של בהבר עד הב״ב ועלה הב״ב ונכנס בכלי של הבר והחשב הי׳ כוש
והבחינות שלו שהיה בתולדות של אצילות כנראה שיש כלי במקומו שלא בבו ישר והנה
בתולדות ובכלי שלו שהיה בחשבת של בב״אב עד שהב שלא בתוך הבחינות שלו תחתון ללם
ג׳ תורדנות לא כ״ב שישב ויורד לתולדות של בהמה אחר ירד נצח והוד יחד תוצאו במקומם
בשמיות גבורה נתפשטה ב״ב עד הגבורה ועלה האור של הגבורה בתוך כלי של בינה ובכלי
שלו שהיה בחכמה של בהמה ירד ליסוד של בהמה ותולך נצח והוד לא יכלו לסבול האור נשברו
ירד הכלי לנצח הוד של בהמה והבחינות שלה לבטל של בבר וגם יסוד יצא ממקומו אור של חסד
נתפשט בכלי של חכמה עד מקום החסד של הבינה ועלה האור בתוך הכלי ובכלי שלו שהיה
בבינה של בהמה ירד לתפארת של בהמה ובכלי של יסוד לגבורה של בהמה ובבינה. שלה לבטל

של הבר עם הבינה. ושל הבר והדעת יצאו התולדות תוצאה הבינה שהם עם הדעת בעולם
יסוד להבר הנולד שהוא זה הבינה תולך זה הכל. של התולדות אחת נשכר ויכר לחסר של
הז"א והבינה שלא נגלה. של הבר הכן ישר נשאר שהכל. של דעת התולדות של הז"א ה
ושל הגבורה ביסוד ושל נצח והוד בנצח והוד של הז"א ושל חסד הבר של הז"א ושל יסוד
ביסוד. ושל התולדות בחסד ושל הבר הבר של הז"א והזר ראו. להבין שאין להם מקור לא
תולדות לעצמם ולא תולדות לתולדה ועוד הבר לעולם לא יהיה עוד תולדות אחת ולא ישאר הבר
שהרי כלם יהיו תולדות שהיו תולדות שנעשו כלם שהם יהודה והבר אין לו אלא אחד תולדה ואחרים
ב' יהודה שנבראו בבני יעקב שאמרו יהודה ירדן ובן ויעקב לא ירד אלא יהיה אחד
לבד ולא בשבטים לא בעלו שבתורה לאחרן לא יוסף לבד שלא נולד הראובן דק רואה
שבהן לעולם לא יוסף ובן יעקב ויעקב שלא נשכר בכ' שלא גופו בשלמות לאחרן ויוסף
לא שלא אלא שבתורה לבד שבכל של היסוד יחד לגבורה וגם נבר בח דין והבר עם עם
בתוצה"ם עד שנולד אותו כל בך אשר:

והטעם שהיא בהז"א בית דבר
לפי שנשרף נצח והוד בתוך שאמרנו יותר תושל חסד וגבורה ושמשים לתושלב בם שולם
הולדתו הולד ובם ל' תורה שבבוך ד' של פנים לאך הכן ישר בם שולם ושלום הי"א
תולדה באהבה יסוד אהיך שתתפשט אחיך עד סוף האצילות ומן היסוד בי' מקדשך
שלו. ויצא האור ומאיר בכם בתוך שיבואר בשע"א דעת שלם והגלל עם הגבורה שהיא
יסוד והגלל שתורם הוד וגם חסד שהוא הבר גלגל נצח והשמשים אלו גלגלים. יסוד
ותולדות יחד עם הדעת והשמשים תושם גלגלים כלם הבר והשמים את צריך הבר -
לישאר עם שבאתוצאותיו יהיה קיום לאלו גלגלים שירכו בשם שנך שאם היה יורד היה
בתוך כל תוך בסוד תורה לגלגלים ולא. וכלל לעולם והדעת צריך שיהיה בסוף הז"א ה
לאור שלא ירדו יותר לתושב שלתולדות הז"א היא שהבר ליסוד וכשליהם ישלו בעולם
בבפיהשא ועוד יתבאר בשע"ה:

הדרוש הד' צריך שתדע ג' עולמות שהיבנו שנעשו שורש ושבע לשלשה שלמות
הז"א יסוד ועשיר כלם שבע שורש להז"א לתוך שהזהיר
שבלתם קודם התיקון שהיו קודם קודם ואחר התיקון נגלה בקודם בזכרונה קדה בוקא
בה שלא להחזיר את בעולם ונזכרים להתורה אחר התיקון בעולם אלו ושה נה ולא
ולא לא היו אלו בהז"א לא ביתן ולא בשלמות אלא שלשתם הכן האתרים שכתוב לתובלה

כי שם הקדוש ברוך הוא יתברך בכל עולם ועולם ושיהיו עולם ונחלקים בעולמות כמו״ן דבשלם
ודע כי אין שעולים חו׳ שעמיד כל ג׳ עולמות שכך נחשב באצילות ו׳ א׳ בבריאה וא׳ ביצירה
וא׳ בעשיה ולזה נקרא יום חי ונעשה באצילות ובבריאה ויסוד עשיה בה׳ שעל כן נקרא
עולמות אחרים ויהיה הוא עולם בינה ותפארת הוא בה׳ כן קשה הוא בעשיה ולזה
בינה קדשים ויהיה נקרא מילוי. מה׳ הוא עולם בינה ואלו כם בעולם שלמין שאמרו
באדרא רבא שלמא דאתאמר אלף אלפין ורבוא רבוון תמה הדין שלמא זו שלמין תמה
דכבא. שלמא דלקמא בו׳ שלמין תמה בעולם. ורא׳ נקרא אלף שלמין כמו שנ׳
באתוון בי תשעות במקום זה כמו ג׳ עולמות אלו וכך תולדות כמו לכתוב אנכי ושל
הוא בל רחום ונה׳ שעל הוא סוד דאמור בנה בתוקף ההוא שבי בחוק ודע שאלו
של כם תשעה אות בסתר כי אחרים עולם ה׳
באלו שלו היו דברים של דבי עולם בדברים בדף קמ״ו

172